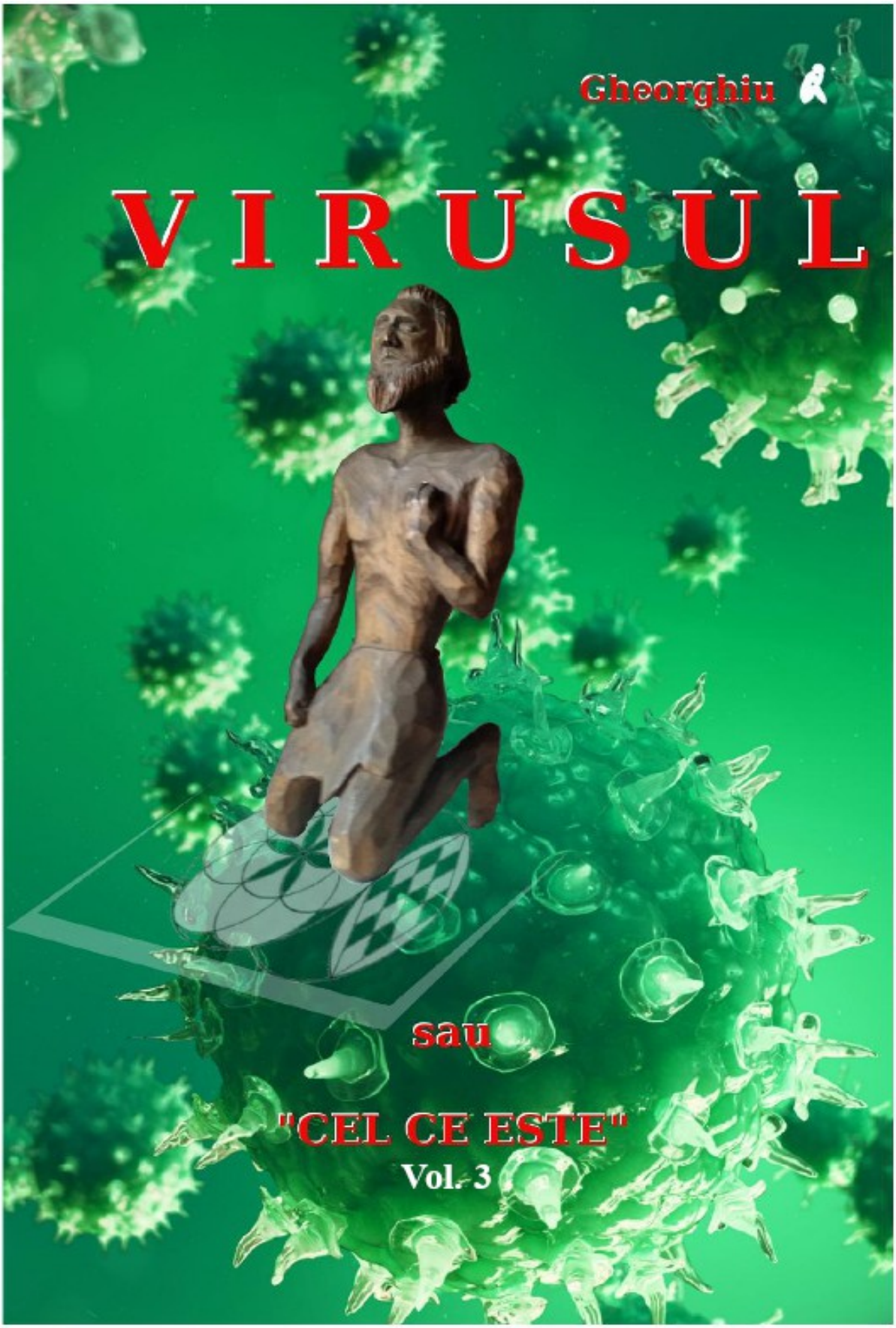
Gheorghiu
VIRUSUL
sau
"CEL CE ESTE"
Vol. 3

XXIX. JOCURILE

Din teoria lui Bruce Lipton expusă în ”*Biologia credinţei*” care susține că membrana celulară era un echivalent (omolog) structural şi funcţional al unui cip de silicon care este un semiconductor de cristal, care are porţi şi canale, rezultă că subconștientul și comportamentul biologic pot fi controlate de forţe invizibile, cum ar fi gândul, percepţia şi conştienţa. Această idee coroborată cu mecanica cuantică care vede câmpuri acolo unde alte științe văd materie, adeverind susținerea budistă că ”*nimic nu e mai plin decât nimicul*”, cu afirmația că structurile și fenomenele pe care le observăm în natură nu sunt nimic altceva decât creații ale mentalului nostru[1], putem înțelege sau bănui cum căile spirituale pot influența celulele să fabrice componente virale.

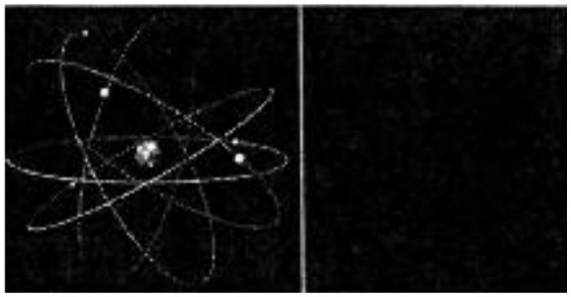

Atomul newtonian Atomul cuantic

Putem completa cu o altă idee care se desprinde din cele expuse mai sus și anume: dacă ieșim pe stradă, ceea ce vedem este o reflectare a stării corpului nostru. Dacă orașul este în paragină, cu mulți șomeri, oameni în vârstă și multă tristețe, zone ale corpului nostru sunt bolnave. Contribuind la schimbarea acestor stări de lucru în localitatea unde trăiești, dar mai ales unde te-ai născut îți însănătoșești organismul. Dacă construiești ceva, dimensiunile sau locația trebuie să reflecte numere sacre. Catedrala Neamului, construită în București, va fi benefică pentru neamul românesc numai dacă arhitecții au avut grijă să reflecte numere sacre, altfel banii noștri au fost cheltuiți degeaba. Dacă simți empatie pentru persoanele pe care le întâlnești, înseamnă că sunt deținătoare ale unor fragmente de genom aparținând aceluiași modul viral de care aparține și fragmentul de genom ce-ți aparține pentru că l-ai primit la naștere. Aceste fragmente vor ajunge în același virus asamblat și de aici cele două porunci (Matei, cap. 22, p. 37 și 39):
a. ”*Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău*”.
b. ”*iubește-ți aproapele ca pe tine însuți*”.

*

Astăzi, se descoperă de către diverși cercetători coerența, neimaginat de extinsă, între modul de alcătuire și de funcționare a omului (aminoacizi, schelet, organe interne, chakre, gânduri, sentimente) cu constelațiile, planetele, numerele, alfabetele, hexagramele, geometria sacră, notele muzicale, elementele chimice etc.

De exemplu:

1. **Steve Krakowski** spune în cartea sa ”*Un vechi şi ocult cod genetic*”, publicată în 1996, că a descoperit o extraordinară similitudine între hexagramele I Ching, literele alfabetului ebraic și aranjarea acizilor nucleici în codul genetic uman și a aminoacizilor corespunzători: și că nu a putut scăpa de ideea că acest sistem ar putea fi vehicul pentru transportul unui virus textual - setat să infecteze corpul populației Pământului în momentele în care aceste cunoștințe sunt necesare.

Pe lângă analogiile numerice și funcționale dintre aminoacizi și alfabetul ebraic, există o coincidență de categorii. Astfel, conform Sefer Yetzirah, literele alfabetului ebraic sunt dispuse în 3 categorii:

3 litere „mamă”: *Aleph, Mem, Shin*

1 Vezi ”Taofizica” de Fritjof Capra

7 litere „duble”: *Beth, Gimel, Daleth, Kaph, Pe, Resh, Tau*
12 litere „simple”: *He, Vau, Zain, Cheth, Teth, Yod, Lamed, Nun, Samekh, Ayin, Tzaddi, Qoph*

TABLE OF THE OCCULT GENETIC CODE THE GREAT PRIMORDIAL LANGUAGE
Pyrimidines = Yin Purines = Yang
Uracil = - - Cytosine = - - Adenine = —— Guanine = ——
Old Yin 6 - - Young Yin 8 —— Old Yang 9 —— Young Yang 7 - -

	2	KAPH	15	ZAIN	62	HE	16	VAU		U
U	8		39		31		45			C
	20	PE	53		33	ALEPH	12	MEM		A
—	23		52		56		35	RESH		G
	24		36	DALETH	55	NUN	51	LAMED		U
C	3		63		49		17			C
	42		37		13	TZADDI	25			A
—	27		22		30		21			G
	19	GIMEL	11	TETH	34	CHETH	54	ZAIN		U
A	60		5		43		58			C
	61		9		1	AYIN	10	LAMED		A
—	41	SHIN	26		14		38			G
	7	BETH	46	TAU	32	YOD	40	QOPH		U
G	29		48		28		47			C
	59		57		44	SAMEKH	6			A
	4		18		50		64			G

Prima coloană: Numerele hexagramelor I Ching atribuite codonilor. Coloana 2: literele ebraice pentru aminoacizi.
Roșu = litere ebraice „mame“
Alb = litere ebraice „duble“
Albastru = litere ebraice „Simple”.

Aminoacizii și codonii de punctuație au multe proprietăți chimice prin care pot fi clasificați, dar cea mai simplă proprietate descrie modul în care se comportă în mediul apos al celulei. Aminoacizii pot fi descriși drept hidrofobi (ură de apă) sau hidrofili (iubitori de apă).

12 aminoacizi sunt hidrofili: *serină, treonină, tirozină, histidină, Glutamină, Cisteină, Asparagină, Arginină, Aspartat, Glutamat, Lizină, Glicină*

8 aminoacizi sunt hidrofobi: *valină, izoleucină, prolină, leucină Fenilalanină, triptofan, alanină, metionină*

Dar Metionina, care servește și pentru a marca punctul de **start** (AUG) pentru traducere pe catenele ARNm, poate fi plasată în categoria „Punctuație” împreună cu cele 2 grupuri de codoni Stop (gr.1 = UAA, UAG; gr.2 = UGA). Prin urmare, cei 64 de codoni ai codului genetic ce codifică aminoacizii și cele care servesc drept „punctuație” (start & stop), pot fi puși în același număr de categorii cu același număr de articole în fiecare, precum literele alfabetului ebraic.

3 grupuri de punctuație (2 grupuri de Stop, 1 grup de Start [metionină])
7 aminoacizi hidrofobi
12 Aminoacizi hidrofili

2. **József Drasny** susține în cartea ”*The Yi-globe: The Image of the Cosmos in the Yi-jing*” că *Yi-jing*-ul este în primul rând o carte de înțelepciune cu conținut filosofic și cosmologic și că prezicerea viitorului este posibilă pentru că hexagramele descriu ”*un mecanism ceresc*”. Yi-globul trasat de el, cuprinzând o structură sferică construită din 64 de hexagrame, arată logica aranjării hexagramelor din *I Jing* în ordinea specifică cunoscută și de unde a apărut secvența regelui Wen.

Susținerile sale pornesc de la faptul că ADN-ul este compus din două şiruri de nucleotide, fiecare dintre ele fiind reflectarea perfectă a celeilalte. Acest tipar binar stă de asemenea la baza *Yin*-ului şi *Yang*-ului din *I Jing*. Codul genetic conţine de asemenea patru baze, ordonate în grupe de câte trei. Fiecare dintre aceste grupări chimice este legată de un aminoacid, formând ceea ce se numeşte un codon.

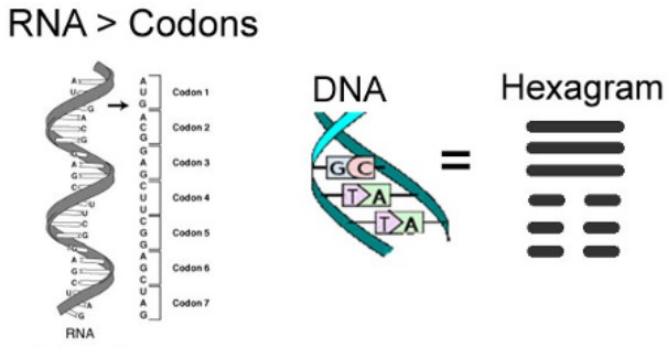

Codul genetic conţine 64 de astfel de codoni. În mod similar, în *I Jing* există doar patru permutări de bază ale Yin-ului şi Yang-ului, care sunt de asemenea ordonate în grupuri de care trei, numite trigrame.

trigrama	simbol	Nume chinezesc	polaritate	semnificaţie
☰	cer	ch'ien	Tată/yang matur	Spirit, fertilizare, putere
☳	fulger	chen	Fiul cel mai mare/ Yang imatur	Venire în manifestare
☵	Apă/lună	k'an	Fiul cel mijlociu/ Yang imatur	Spirit prins în materie
☶	munte	ken	Fiul cel mic/ Yang imatur	Odihnă, nemişcare
☷	pământ	k'un	Mamă/ yin matur	Absorbţie, materie, recipient, credinţă
☴	Vânt/ lemn	sun	Fiica cea mare/ yin imatur	infiltrare
☲	Foc/soare	li	Fiica mijlocie/ yin imatur	Ofertant/dătător de lumină
☱	Pământ mlăştinos	tui	Fiica cea mică/ yin imatur	mulţumire

În acelaşi mod în care cele două şiruri ale ADN-ului se reflectă unul pe celălalt, fiecare trigramă are un partener. Împreună, aceste două simboluri formează o hexagramă, baza *I Jing*-ului. La fel cum există 64 de codoni în ADN, există şi 64 de hexagrame în *I Jing*.

Semnificaţiile hexagramelor sunt în strânsă legătură cu numărul liniilor neîntrerupte din ele, dar și cu faptul că hexagramele nivelurilor inferioare au calități mai mici decât cele ale nivelurilor superioare.

Globul Yi-Jing este construit pe 5 nivele:

Nivelul I. Intrarea în existența umană
Nivelul II. Progresul inițial și obstacolele / Tânărul
Nivelul III. Cursurile vieții, evenimente, tendințe / vârsta adultă
Nivelul IV. Măreție / Anii maturității
Nivelul V. Părăsirea existenței umane

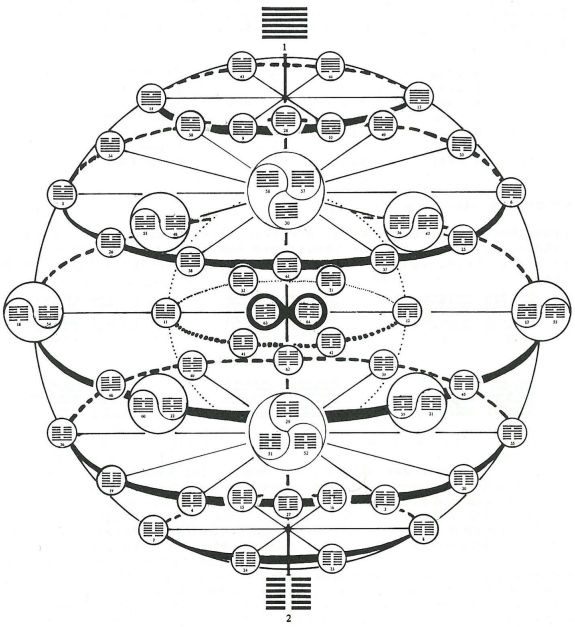

Proiectate pe un plan orizontal se obține *Yi- spiral* sau dubla spirală:

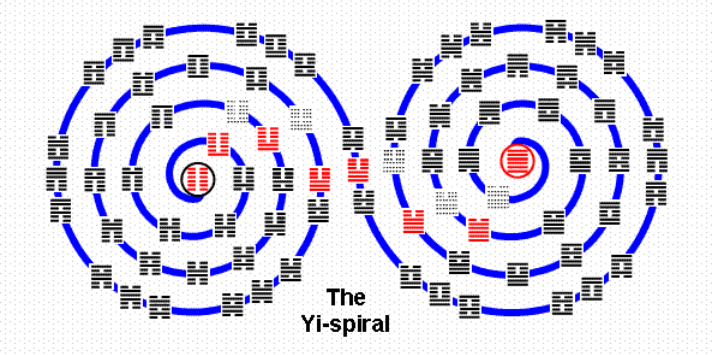

Cercetările actuale par să indice că există întinderi de ADN încorporate în genomul omului care, atunci când sunt „decodate” corect, ne vorbesc într-un limbaj uman.

Analogia dintre *Yi glob* și *yantras* poate fi recunoscută în aproape toate detaliile formale, dacă *Chamunda-yantra* este luată ca exemplu.

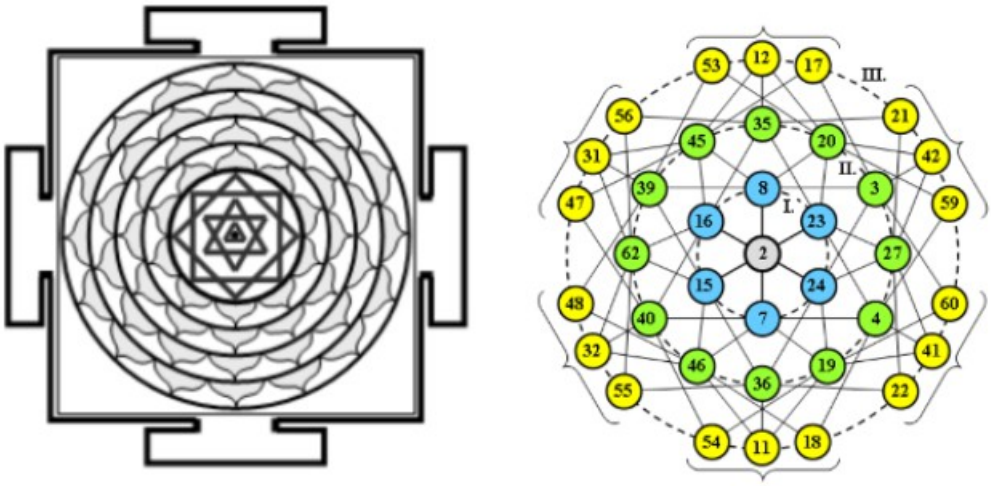

Figura de mai sus demonstrează cât de ușor se transformă globul Yi în *yantra*. Deoarece această *yantra* reflectă perfect toate conotațiile globului Yi, numele său este Yi-yantra.

Pe baza analizei expuse, conotațiile elementelor geometrice individuale din Yi-yantra sunt următoarele:

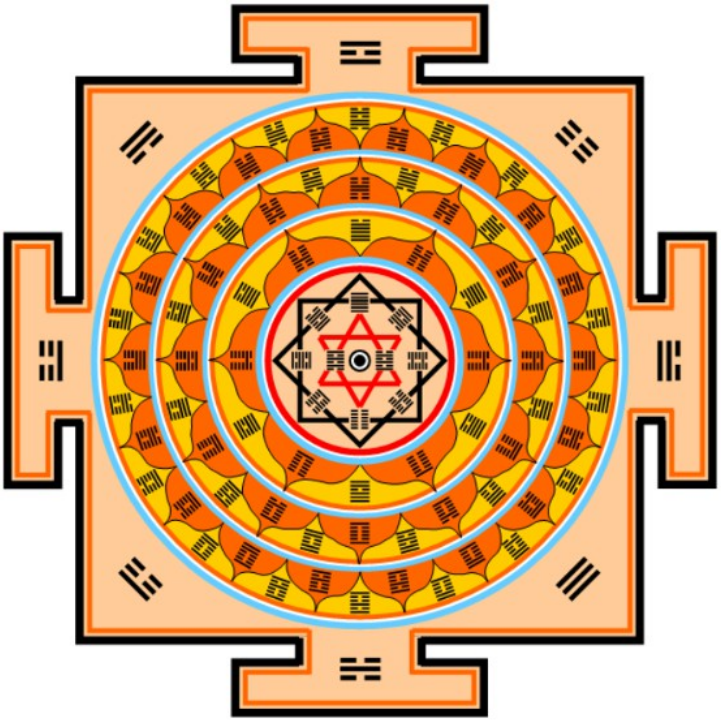

• Cele două cercuri din centru reprezintă cele două semne de finalizare, reprezentând Centrul Lumii, punctul de plecare al creației și, în același timp, locul dizolvării finale.
• Forțele creative, care trebuie să dea naștere macrocosmosului și microcosmosului, emană din centru. Acest proces este reprezentat de hexagon.
• Cele opt trigrame duble care înconjoară hexagonul reprezintă puterile primare diferențiate aranjate în funcție de Cerul Anterior. Cele două pătrate arată că ele îmbrățișează deja lumea creată, dar numai într-o formă inerentă (adică, nu manifestată).
• Cercul roșu din jurul pătratelor unește cele zece hexagrame de pe axa globului Yi. Cercul albastru paralel este nivelul I al globului Yi, unde puterile Receptivului se extind și de unde schimbările (forțele) direcționează spre exterior în direcția nivelului II. Cele șase petale portocalii ale lotusului (cele șase hexagrame) arată aceste direcții.
• Următoarea pereche de cercuri portocaliu și albastru și cele douăsprezece petale portocalii cu cele douăsprezece hexagrame stau la nivelul II.
• Următorul cerc conține optsprezece petale portocalii, reprezentând nivelul III. La cercul său exterior, expansiunea (evoluția) se încheie. La nivelul III, petalele de aur arată direcția opusă mișcării.
• De aici, dezvoltarea este direcționată spre interior (involuție). Drumul trece prin nivelurile IV și V, până la dizolvarea finală în Creativul din Center.
• Piața care înconjoară globul Yi reprezintă existența externă; porțile sale oferă acces către lumea interioară. Zona pătrată reprezintă lumea creată, arătată de trigramele indicate în ea și dispuse în funcție de *Cerul târziu*.

3. **Jean-Pierre Guiliani**, în cartea ”*Alfabetul corpului uman*”, folosindu-se de măreția simbolului care este „o revelaţie” ce nu-l agresează pe cel care îl primeşte pentru că fiecare nu ia din simbol decât ceea ce a înţeles, deci ceea ce poate asimila, ne prezintă extraordinara coincidență între valoarea numerică a pecetei lui Solomon, numită şi hexagrama Stelei macrocosmosului, și componente ale corpului uman:

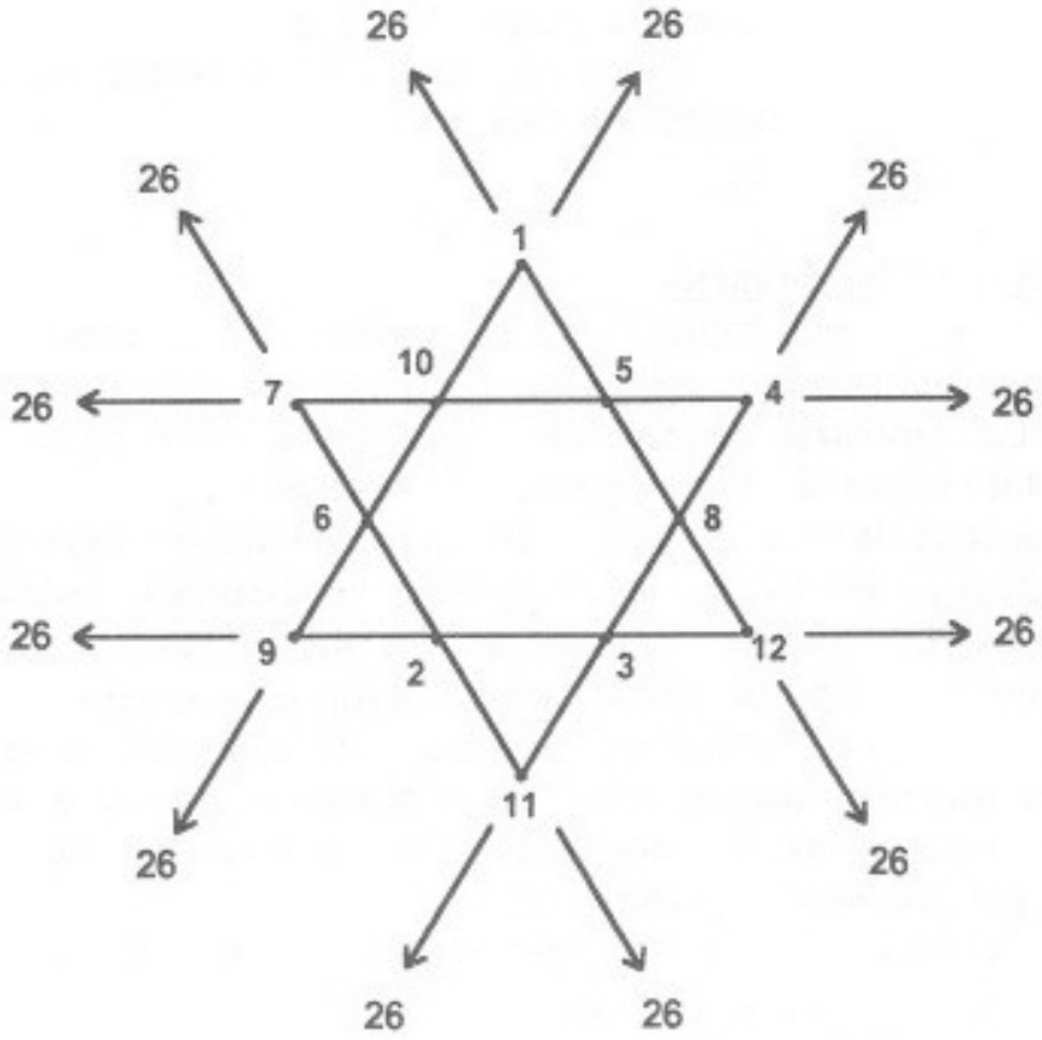

Coloana vertebrală	7	cervicale
	12	dorsale
	5	lombare
	1	sacrum
	1	coccis
	—	
	26	
Toracele	2	clavicule
	24	coaste
	—	
	26	
Mâinile	14	falange
	5	metatarsiene
	7	oase ale corpului
	—	
	26 x 2 = **52**	
Picioarele	14	falange
	5	metatarsiene
	7	oase ale tarsului
	—	

26 x 2 = **52**

Apendici

- anteriori	1	os hioid
	1	manubriu sternal
	1	stern
	1	apendice xifoid
	2	mandibule (separate prin simfiza mentonieră)
- membre superioare	2	omoplaţi
	2	humeruşi
	2	radiuşi
	2	cubituşi
	2	pisiformi
- membre inferioare	2	oase iliace
	2	femururi
	2	rotule
	2	tibii
	2	peronee
	26	
- glandele şi organele	1 epifiza	
	1 hipotalamus	
	1 tiroida	
	1 paratiroide	
	2 suprarenale	
	1 timus	
	1 pancreas endocrin	
	1 aparat genital	
	1 inimă	
	2 plămâni	
	2 rinichi	
	1 ficat	
	1 splina	
	1 vezica biliară	
	1 stomac	
	1 intestin gros	
	1 intestin subțire	
	1 pancreas exocrin	
	1 vezica	

	26	
- Dinții	20 de dinți ziși „de lapte"	
	32 de dinți definitivi	
	---	
	52 adica 26 la dreapta si 26 la stânga	

4. **Charles Webster Leadbeater**, în ”*The Chakras*” prezintă strânsa legătură între cele 50 de litere sanscrite și cele cincizeci de petale ale chakrelor, repartizate astfel: 4, 6, 10, 12, 16 și 2 sau 96, sau 1000. Acest alfabet este extraordinar de științific, iar cele 49 de litere sunt de

obicei aranjate în următoarea formă tabelară:

16 VOWELS
अ a आ ā इ i ई ī उ u ऊ ū ऋ r ॠ r̄ ऌ l ॡ l̄ ए e ऐ ai ओ o औ au ं ṁ ः ḥ

33 CONSONANTS					
GUTTURALS	क ka	ख kha	ग ga	घ gha	ङ ña
PALATALS	च ca	छ cha	ज ja	झ jha	ञ ña
CEREBRALS	ट ṭa	ठ ṭha	ड ḍa	ढ ḍha	ण ṇa
DENTALS	त ta	थ tha	द da	ध dha	न na
LABIALS	प pa	फ pha	ब ba	भ bha	म ma
SEMI -VOWELS	य ya	र ra	ल la	व va oder wa	
SIBILANTS	श ça	ष ṣa	स sa		
ASPIRANT	ह ha				

Tabelului i se adaugă litera *ksha* pentru a furniza suficiente litere pentru cele cincizeci de petale din cele șase chakre.

Alfabetul include totalul sunetelor umane, pentru a fi din punctul de vedere al vorbirii o expresie materială extinsă a unui singur sunet sau cuvânt creator, la fel cum cuvântul sacru *Aum* (al cărui sunet începe în partea din spate a gurii cu ***a***, traversează centrul cu ***u*** și se termină pe buze în ***m***) reprezintă tot discursul creator și, prin urmare, un set de puteri. Acestea sunt repartizate după cum urmează: cele șaisprezece vocale la chakra gâtului, consoanele de la ***Ka*** la ***Tha*** la chakra inimii, cele de la *Da* la *Pha* la chakra ombilicului, consoanele de la ***Ba*** la ***La*** la a doua chakra și cele de la ***Va*** la ***Sa*** la prima. Consoanele ***Ha*** și ***Ksha*** sunt date chakrei Ajna, iar Sahasrara Lotus sau chakra coroanei este considerată a include alfabetul luat de douăzeci de ori.

Se pare că fondatorii sistemului Laya Yoga au avut o cunoaștere detaliată a puterilor spirituale și au folosit literele pentru a le numi la fel cum noi folosim litere pentru a ne referi la unghiuri în geometrie.

În ”*The Voice of the Silence*” se spune că practica meditației are legătură cu atingerea „sunetului interior care ucide exteriorul”.

CHAKRA	SITUATION	NUMBER OF PETALS	LETTERS ON SAME	REGNANT TATTVA AND ITS QUALITIES	COLOUR OF TATTVA
Mūlādhāra	Spinal centre of region below genitals	4	va, sha, *sh*a, sa	Prithivī; cohesion, stimulating sense of smell	Yellow
Svādhish-thāna	Spinal centre of region above the genitals	6	ba, bha, ma, ya, ra, la	Ap; contraction, stimulating sense of taste	White
Manipūra	Spinal centre of region of the navel	10	*d*a, *d*ha, *n*a, ta, tha, da, dha, na, pā, pha	Tejas; expansion, producing heat and stimulating sight-sense of colour and form	Red
Anāhata	Spinal centre of region of the heart	12	ka, kha, ga, gha, nga, cha, chha, ja, jha, nya, *t*a, *t*ha	Vāyu; general movement, stimulating sense of touch	Smoky
Vishuddha	Spinal centre of region of the throat	16	the vowels a, ā, i, ī, u, ū, ri, rī, lri, lrī, e, ai, o, au, am, ah	Ākāsha; space-giving, stimulating sense of hearing	White
Ājnā	Centre of region between the eyebrows	2	ha and ksh*a*	Manas (mental faculties)	...

5. **Jacques Pialoux**, cu cea mai completă și explicită carte despre legătura dintre hexagrame, acupunctură, chakre, tabelul periodic al elementelor și ADN-ul uman, numită ”*Le diamant chauve plus*”, ne permite să facem următoarele observații:
a) Legătura pe care am descoperit-o noi între umanitate și virus, coboară până la electroni. Cităm:

Dacă electronul are un „spirit”, prin urmare, trebuie să apară funcții, în raport cu acest spirit. Știm că din punct de vedere fizic, există patru funcții, patru tipuri de energie, în ordinea scăderii intensității:
• interacțiuni tari
• interacțiuni electromagnetice
• interacțiuni slabe
• interacțiuni gravitaționale

Patru funcții „spirituale” le completează:
• două cu negentropie[2] în creștere:
- cunoaștere
- dragoste
• două cu negentropie constantă:
- reflectare
- acțiune

Aceste patru funcții spirituale se vor manifesta prin variații ale stării de radiație „spin”, adică schematic, variații ale vitezei de rotație a fotonilor în spațiul electronic.

Într-adevăr, electronul nou-născut va căuta în primul rând un „cuib”, precum o pasăre, pentru a se încălzi și pentru a putea „ști” ce se întâmplă în jurul său, asigurând în același timp „existența sa” spirituală. ”El va găsi acest cuib într-o substanță chimică, carbon asimetric, a cărei particularitate este să modifice într-un mod natural, prin urmare, fără energie, topologia spațiului;

2 Negentropia este entropie negativă. Prin urmare, este definit ca un factor în organizarea sistemelor fizice, biologice și, eventual, sociale și umane, ceea ce se opune tendinței naturale de dezorganizare (entropie).

carbonul asimetric cuprinde astfel regiuni minuscule de spațiu în care electronul se poate izola și găsi o radiație neagră, externă de la sine, dar care poate răspunde la ea, cu care poate „conversa”. Fotonii din spațiul său vor „cunoaște” mediul extern și vor stoca informații modificându-și spinul: aceasta este funcția spirituală a „cunoașterii”.

Dar un electron poate comunica și cu un alt electron și poate schimba informații cu acesta; și va continua dansul ciudat al fotonilor, ca acela al albinelor care dau indicații roiului lor asupra orientării, distanței, cantității de polen a unui câmp de flori: fotonii primului electron vor schimba astfel cunoștințele lor cu cele ale celui de-al doilea electron, indiferent de distanță, dar fără a pierde nimic din cunoștințele lor anterioare: este funcția spirituală a „iubirii”.

După ce a dobândit informații, electronul va putea „reflecta” asupra acestor informații și, din nou, se va relua dansul fotonilor, de data aceasta între ei: aceasta este funcția spirituală a „reflecției”.

În cele din urmă, electronul va putea acționa, provocând astfel mișcarea, cea proprie și cea a materiei care îl înconjoară, prin schimbul pulsului liniar al fotonilor proprii cu fotonii unei radiații externe[3]: aceasta este funcția spirituală „fapta“.

Dar pentru a fi sigur că un act este un act spiritual, liber, trebuie să se arate că nu este consecința singurelor interacțiuni fizice specificate anterior, deși rămâne supus legilor universale ale fizicii .

Jean Charon[4] ne spune, printre altele, că, într-adevăr, „*am observat că în timpul interacțiunilor slabe, principiul conservării parității, care prevede că materia primă ar trebui să nu poată distinge dreapta de stânga s-a încălcat ... Dacă paritatea nu este păstrată în interacțiuni slabe, este foarte posibil să fie tocmai pentru că asistăm direct la o intervenție a psihicului electronilor*”.

Ceea ce suntem acum, ceea ce ne caracterizează, este mintea noastră și, prin urmare, se pare că este conținut în întregime în miriade de electroni care fac parte din corpul nostru sau cel puțin acești electroni sunt suporturi materiale ale conștiinței noastre. În cele din urmă, aceste „particule” și acest set funcțional vin să se stabilească în organizarea energetică tradițională.

Următoarea figură ne arată polarizările succesive, asemănătoare cu polarizarea trigramelor (bagua).

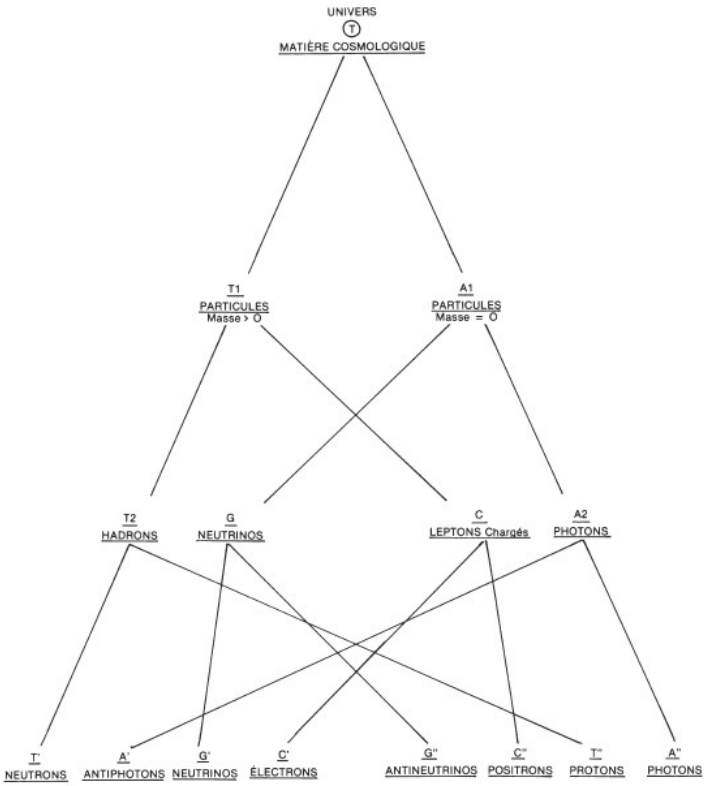

Polarizarea particulelor stabile

3 Feynman, Premiul Nobel pentru fizică, va vorbi despre „schimbul fotonilor virtuali”.

4 Jean-Émile Charon a fost un fizician, filozof și scriitor francez. A fost autorul a peste 20 de cărți despre fizică, filozofie științifică și informatică.

Apoi, următoarele planuri preiau schema generală de organizare a unui sistem energetic, pe de o parte pentru particule stabile, pe de altă parte pentru funcții fizice și psihice:

• Trecând de la a doua etapă, cea a generatorului cu opt componente, la a treia etapă, cea a funcțiilor interne și externe, trecem de la fizică la astro-fizică (pentru că stelele sunt un ansamblu de particule), cu planete și constelații organizate conform energeticii chineze.

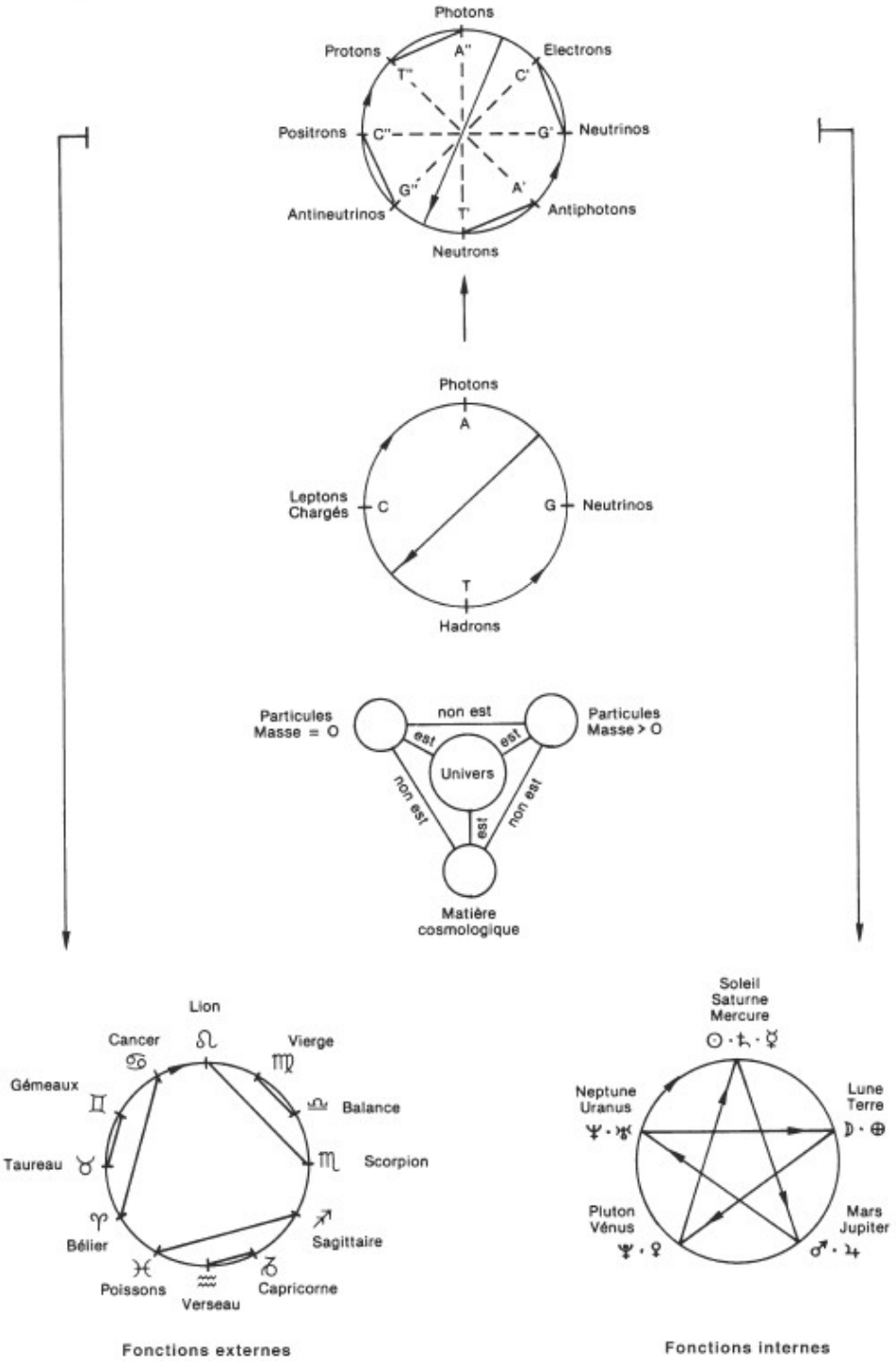

Organizarea particulelor stabile

• Funcțiile celei de-a treia etape, atât pe plan intern, cât și în ceea ce privește relațiile externe, climatele fizice și psihice, sunt cele ale schemei energetice chineze, dar completează perfect cele opt funcții ale „generatorului”. Jean Charon[5] susține că:

5 Jean Charon, *L'Esprit cet inconnu.*

„Sub efectul… reflecției, „eul nostru conștient” poate fi, fără îndoială, uneori, pentru un scurt moment, mult mai „permeabil” la schimburi cu Duhul conținut în „inconștientul nostru”. Acest lucru ar corespunde unei creșteri bruște a nivelului negentropic al „Eu-ului nostru conștient”, prin urmare, și al tuturor electronilor care poartă „Eu-l nostru cosmic” (electroni care toți împărtășesc acest „eu conștient”). Nu ar trebui să vedem acolo această schimbare bruscă de stare a nivelului nostru de conștiință, ea însăși rodul reflecției (meditației) despre care ne-au spus profeții și înțelepții? Se va remarca, în orice caz, că acest proces de intensificare bruscă a nivelului conștiinței, dacă poate exista, este din nou o operație a iubirii ... Astfel, există o interacțiune de „iubire internă” între electroni din corpul nostru, alături de interacțiunea „dragoste externă”, între electronii noștri și cei ai altora”.

Să remarcăm că trecerea acestei iubiri, însoțită de interacțiuni puternice conform legilor energeticii chineze, poate explica fără îndoială fenomenele telepatiei, dar și cele ale levitației, deoarece inhibă interacțiunile gravitaționale diametral opuse, acestea din urmă fiind ele însele cuplate cu reflecția.

b) Între perioadele elementelor chimice și hexagrame, care la rândul lor reprezintă aminoacizii există o strânsă legătură. Cităm:

Cele 64 de hexagrame centrale, așezate într-un pătrat, ”*Țara tradiției chineze*”, corespund perioadelor 1-2-3-4-5 / K-L-M-N-O din tabelul periodic.

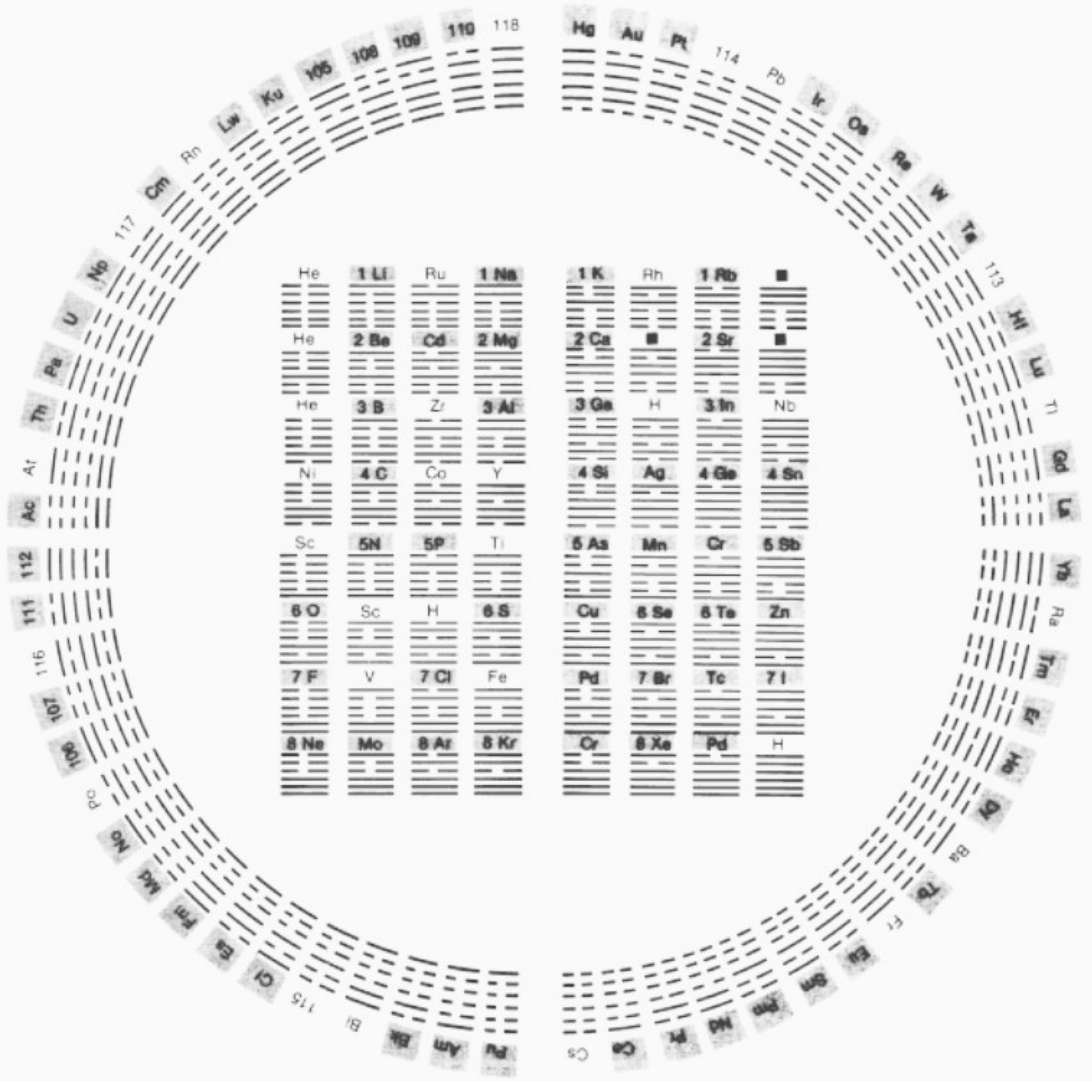

Cele 64 Hexagrame centrale
- Perioade KL M NO / l-2-3-4-5

- 3 încălzitoare și 3 H și He triple șeminee/Vetre
- 32 de elemente prime (de la 1 la 8)
- 20 de elemente de tranziție, inclusiv cu o orientare dublă:
- Funcția internă de reglare internă (cadru)
- Funcția externă de reglementare internă
- 3 fără sens

Cele 64 Hexagrame periferice
- Perioadele P-Q / 6-7
- 16 elemente prime
- 40 de elemente de tranziție (jumătate de ton)
- Funcția internă de reglementare externă (YIN)
- Funcția externă de reglementare externă (YANG)

Cele trei hexagrame definite drept „fără sens” sunt, fără îndoială, legate de lumea particulelor, lumea „centrală” în care pot exista atomii.

Cele două elemente ale primei perioade (sau perioada K), hidrogenul (H) și heliul (He), par să corespundă bine celor trei Încălzitoare și celor trei Vetre (din acupunctură), cele două sub-etape ale primei etape a unui sistem energetic. Fiecare dintre aceste două elemente ar avea apoi un triplu aspect care ar putea fi:

• pentru H: hidrogen, deuteriu, tritiu
• pentru He: heliu 1, 2 și 3, care sunt identificate prin conductibilitatea electrică a acestora.

Cele 32 de elemente principale ale perioadelor 2-3-4-5 (sau L-M-N-O) corespund în mod analog celor 32 de structuri care au o funcție de distribuție internă a energiilor dezvoltate de cei trei Vetre.

cele cu chenar continua au izotopi mai vechi decât Pământul;
cele cu chenar întrerupt provin din dezintegrarea altor elemente și nu au izotopi mai vechi decât Pământul;
cele cu chenar punctat sunt obținute artificial (elemente sintetice);
cele fără chenar au fost prezise teoretic, dar nu au fost descoperite încă.

Grupă →	1 I A	2 II A	3 III B	4 IV B	5 V B	6 VI B	7 VII B	8 VIII B	9 VIII B	10 VIII B	11 I B	12 II B	13 III A	14 IV A	15 V A	16 VI A	17 VII A	18 VIII A
Perioadă																		
1	1 H																	2 He
2	3 Li	4 Be											5 B	6 C	7 N	8 O	9 F	10 Ne
3	11 Na	12 Mg											13 Al	14 Si	15 P	16 S	17 Cl	18 Ar
4	19 K	20 Ca	21 Sc	22 Ti	23 V	24 Cr	25 Mn	26 Fe	27 Co	28 Ni	29 Cu	30 Zn	31 Ga	32 Ge	33 As	34 Se	35 Br	36 Kr
5	37 Rb	38 Sr	39 Y	40 Zr	41 Nb	42 Mo	43 Tc	44 Ru	45 Rh	46 Pd	47 Ag	48 Cd	49 In	50 Sn	51 Sb	52 Te	53 I	54 Xe
6	55 Cs	56 Ba	*	72 Hf	73 Ta	74 W	75 Re	76 Os	77 Ir	78 Pt	79 Au	80 Hg	81 Tl	82 Pb	83 Bi	84 Po	85 At	86 Rn
7	87 Fr	88 Ra	**	104 Rf	105 Db	106 Sg	107 Bh	108 Hs	109 Mt	110 Ds	111 Rg	112 Cn	113 Nh	114 Fl	115 Mc	116 Lv	117 Ts	118 Og
* Lantanide				57 La	58 Ce	59 Pr	60 Nd	61 Pm	62 Sm	63 Eu	64 Gd	65 Tb	66 Dy	67 Ho	68 Er	69 Tm	70 Yb	71 Lu
** Actinide				89 Ac	90 Th	91 Pa	92 U	93 Np	94 Pu	95 Am	96 Cm	97 Bk	98 Cf	99 Es	100 Fm	101 Md	102 No	103 Lr

Cele 20 de elemente de tranziție ale perioadelor N și O, generate prin cele 32 de elemente prime ale perioadelor 2-3-4-5 (L-M-N-O), corespund celor douăzeci de structuri care au o funcție de utilizare internă a energiilor distribuite, dar din aceste douăzeci de structuri, trei ar avea o dublă orientare „magnetică”, ceea ce ar duce numărul lor la 23.

Studiul electronic al acestor douăzeci de elemente de tranziție face posibilă definirea lor în două grupuri, analog cu funcțiile interne (organe) și reglementării intern-extern (Jing Bie). Ținând

cont de cele două straturi electronice superficiale ale acestora[6], corespondențele analogice cu organele și *Jing Bie* intervin în ordinea generării acestor energii conform *He Tu*[7]. Observăm că nouă elemente au cinci sau zece mai mulți electroni decât baza opt pe penultimul strat de electroni. În studiul lui *He Tu* se vede că numerele cinci și zece au o valoare centrală în orice sistem bazat pe opt, ceea ce este cazul în acest tabel periodic.

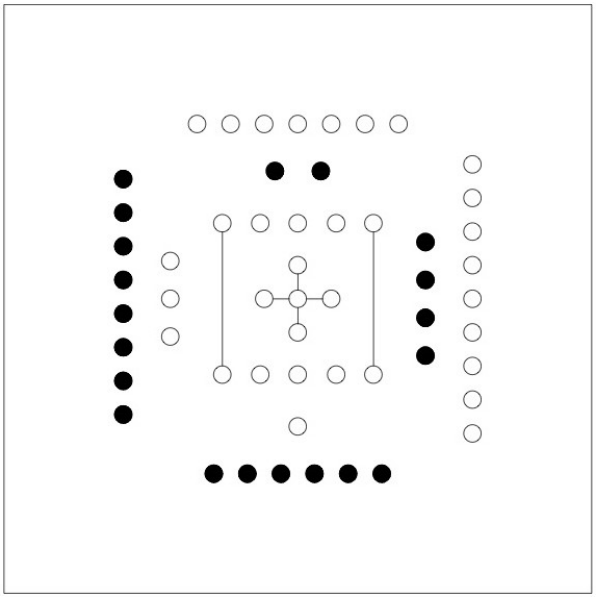

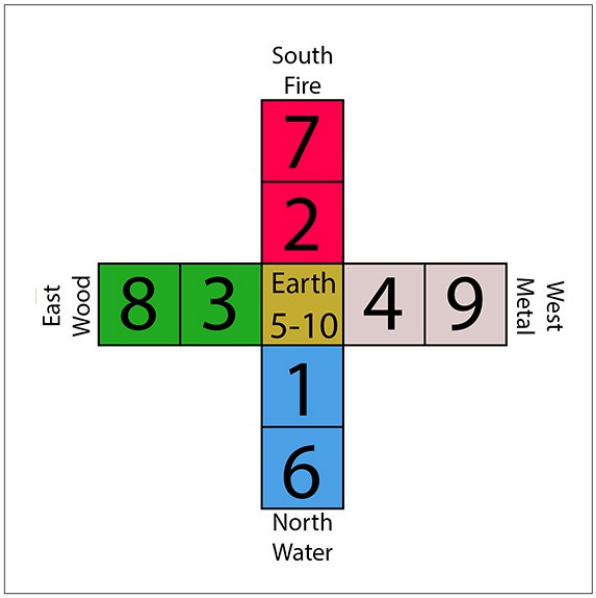

Putem apoi lansa ipoteza că aceste nouă elemente au o valoare centrală, adică o valoare similară cu cea a nouă funcții / organe, inclusiv două cu dublă orientare, adică unsprezece. Prin urmare, alte unsprezece elemente au o valoare periferică similară celei din cele unsprezece Nave colaterale, *Jing Bie*, dintre care unul are o dublă orientare, adică doisprezece:

• Cr (crom) și Pd (paladiu), duble, vor fi apoi legate de funcția internă a reglementării interne, împreună cu alte șapte elemente de tranziție definite în funcție de structura lor electronică, ceea ce aduce numărul lor la unsprezece.

• Sc (scandiu), dublu, ar fi legat de funcția externă a reglementării interne, în același timp cu celelalte zece elemente de tranziție, ceea ce aduce numărul lor la doisprezece.

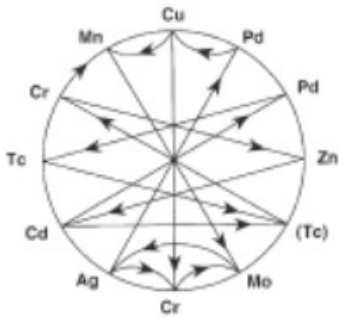

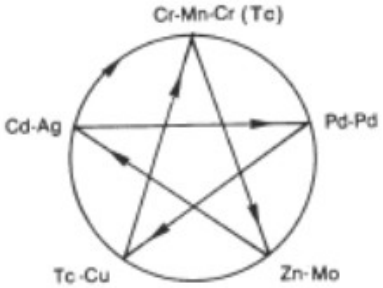

Funcția internă a perioadelor de reglare internă N și O

Cele 64 de hexagrame periferice, formate în circumferință, *Cerul tradiției chineze*, corespund perioadelor 6 (P) și 7 (Q), ținând cont de elementele teoretice de la 105 la 118, confirmate astăzi.

Cele 16 elemente principale ale perioadelor 6 (P) și 7 (Q), corespund celor 16 structuri cu funcție de distribuție externă a energiei.

6 După Werner Meyer, Tabelul periodic al elementelor, Lucerna (Elveția).
7 Harta Râului Galben (genomul viral monocatenar)

Fig. 1
Cycle d'activation circulaire
Cycle d'inhibition: pentacle

ANALOGIES
selon les 5 Eléments

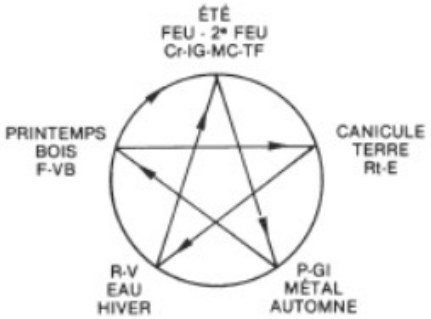

Fig. 2
Cycles Sheng et Ke
- 5 Eléments
- 5 Saisons
- 12 Jing Bie

Fig. 3
Cycles Sheng et Ke
- 6 Qualités
- 12 Constellations
- 11 Planètes + Ceinture d'Astéroïdes

Fig. 4
Fonctions Psychiques Internes

Fig. 5
Variations Psychiques Internes

Funcția externă a perioadelor de reglare internă N+O

Cele 48 de elemente de tranziție ale perioadelor 6 (P) și 7 (Q), generate prin cele 16 elemente prime ale aceloraşi perioade, corespund celor 48 de structuri care au o funcție de utilizare externă a energiilor distribuite.

• 24 sunt legate de funcția internă a reglării externe (meridianele principale, Jing Mai: de două ori douăsprezece.

• 24 sunt legate de funcția externă a reglării externe (vasele ligamentare, Jing Jin): de două ori douăsprezece.

Încă o dată, studiul electronic al acestor 48 de elemente de tranziție face posibilă definirea acestor două grupuri.

6. **Ligia Hotin** descrie în trilogia ”*Surprinzătoarele coincidențe numerice ale vieții*” despre legătura dintre hexagrame, morula embrionului uman, tripleții quarcilor din structura atomului, completarea suborbitalilor atomului cu electroni, fracțiile Ochiului lui Horus, numărul de petale alocate chakrelor din Yoga, pornind de la faptul că o tură completă a spiralei ADN având

360^0 permite dispunerea a 10 perechi de nucleotide, iar ARN-ul mesager folosește 10 codoni odată.

Chakra	Număr de petale	Număr codoni la 2 catene	Număr de codoni la o tură completă
1	4	20	80
2	6	20	120
3	10	20	200
4	12	20	240
5	16	20	320
6	2	20	40
TOTAL	50		1000

1000 de nucleotide pe secundă și fiecare subunitate a enzimei implicată în acest proces conține 10 codoni. Deoarece fiecare genă este delimitată de un codon de start și unul de Stop, numărul de aminoacizi implicați în codarea unei proteine este 62, număr egal cu punctele comune ale solidelor lui Platon, iar codonul de Start ar putea fi fragmentul magic lipsă la Ochiul lui Horus.

Un proces poate începe numai după ce se conturează 64 de elemente componente. Fazele existenței procesului sunt definite de dispunerea a 6 elemente asociate în structuri de trei, care pot genera doar 8 structuri diferite.

Sistemul de numerație sumerian, mayaș și indian pleacă de la postulatul lui Platon care spune că: ”*Universul este sferic ca și cel care l-a creat*”. Sistemul de coduri transmis de textele ezoterice este legat de întregul construit din 360^0, iar numerele se raportează la proporția lor față de 360, fie la modul de acțiune, desfășurare sau interdependență din interiorul unei sfere, fie că este vorba de timp, fie că este vorba de distanțe.

SISTEMUL SUMERIAN

Punct de plecare	Factor de multiplicare	Numărul rezultat
360	1	360
	10	3.600
	6	21.600
	10	216.000
	6	1.296.000
	10	12.960.000

SISTEMUL MAIAȘ

Punct de plecare	Factor de multiplicare	Numărul rezultat
360	20	7.200
	20	144.000
	20	2.880.000
	20	57.600.000
	20	1.152.000.000
	20	23.040.000.000

Dacă numărului de hexagrame sau numărul de codoni care codează aminoacizi, adică numărului 64 de la nivelul ceakrei a 7-a i se aplică regula de multiplicare sumeriană se obține numărul maxim mayaș:

640.000	1	640.000
	10	6.400.000
	6	38.400.000
	10	384.000.000
	6	2.304.000.000
	10	23.040.000.000

Aplicând secundelor și minutelor dintr-o zi factorul sumerian de multiplicare, obținem un an a lui Brahma:

Număr pași	Punct de plecare	Factor de multiplicare	Numărul rezultat
1	86.400	1	86.400
2		10	864.000
3		6	5.184.000
4		10	51.840.000
5		6	311.040.000
6		10	**3.110.400.000**
1	1440	6	86.400
2		10	864.000
3		6	5.184.000
4		10	51.840.000
5		6	311.040.000
6		10	**3.110.400.000**

Dacă se aplică celei mai mici unități de timp pomenită în scrierile indiene, cea de a 33.750 parte dintr-o secundă, factorul de multiplicare al petalelor chakrelor se obține aceeași durată în ani umani a unui an a lui Brahma:

Număr pași	Punct de plecare	Factor de multiplicare	Numărul rezultat
1	33.750	4	135.000
2		6	810.000
3		10	8.100.000
4		12	97.200.000
5		16	1.555.200.000
6		2	**3.110.400.000**

Dacă vârsta de 1000 de ani cerești a lui Brahma se împarte la numărul maxim mayaș se obține cifra 13.500 care împărțită la 4 dă una din diviziunile de timp din scrierile

vedice, adică: 3375.

7. **Sergey Petoukhov**, în articolul ”*Genetic code and the ancient Chinese book of changes*”, povestește că plecând de la faptul că pentru realizarea mesajelor genetice, care codifică secvențe de aminoacizi în proteine, tot felul de organisme - de la bacterii până la o balenă și de la vierme până la o pasăre și om - folosesc „alfabetul” format din doar patru „litere” sau baze azotate: adenină (A), citozină (C), guanină (G), timină (T) {sau uracil (U) în ARN-acid-mononucleic}, a observat că aceste patru baze azotate reprezintă construcții polinucleare specifice cu proprietăți biochimice speciale. Setul acestor patru construcții nu este complet eterogen și are un sistem substanțial de atribute pentru unirea și distingerea literelor sale (sau, mai precis, setul are perechi de „atribut - anti-atribut”). Două dintre aceste litere C și U sunt echivalente între ele din punctul de vedere al prezenței unui atribut al apartenenței lor la o clasă chimică a pirimidinelor (au un inel în structura lor moleculară) și alte două litere - A și G - sunt echivalente reciproc din punctul de vedere al absenței acestui atribut (se referă la o clasă chimică de purine care au două inele).

Celelalte două perechi de litere echivalente, unde A = C și U = G, sunt formate conform unui alt atribut, care este o proprietate a mutației *amino* a două baze azotate - A și C - în ARN sub acțiunea acidului azotic HNO_2. Această proprietate este legată de detașarea grupării amino NH_2 de moleculele acestor două baze (Wittmann 1961), unde este situată într-una din cele șase vârfuri ale unui inel molecular exact opus atomului de azot. Celelalte două baze U și G nu au proprietatea de a muta *amino* și nu au o astfel de grupare *amino* localizată; deci sunt echivalente din punct de vedere al absenței acestui atribut.

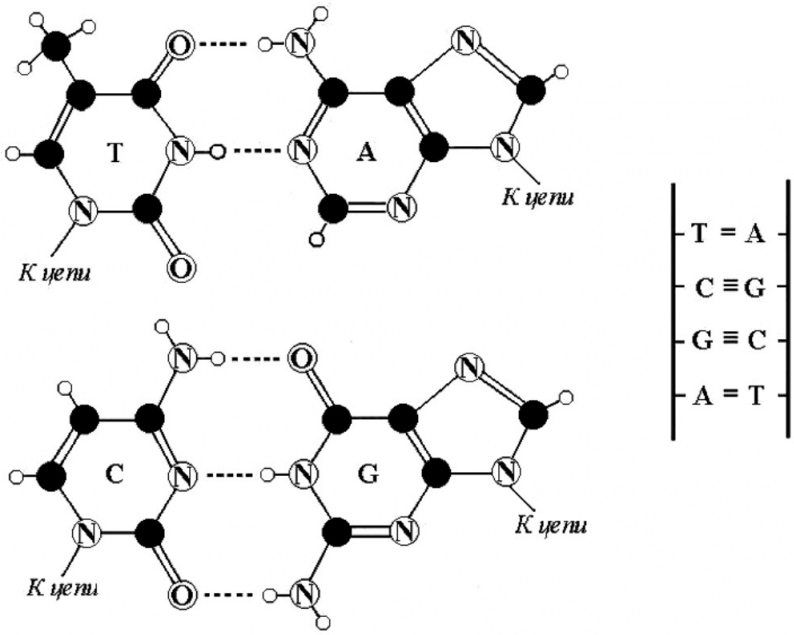

Perechi complementare de patru baze azotate în ADN: A - T (adenină și timină), C - G (citozină și guanină). Printr-o linie punctată sunt specificate legături de hidrogen în aceste perechi. Cercurile negre sunt atomi de carbon, cercuri albe mici - hidrogen, cercuri cu litera N - azot și cercuri cu litera O – oxigen.

Al treilea tip de perechi de litere echivalente se formează pe baza atributului de completare a acestor baze azotate în molecule de acizi nucleici: C = G (formează pereche complementară cu trei legături de hidrogen între ele) și A = U (formează perechi complementare nu cu trei, ci cu două legături de hidrogen). Simbolul opoziției binare poate fi atribuit condiționat fiecărei litere în cazurile descrise: simbolul „1” - în cazul prezenței atributului considerat la literă și simbolul „0” - în cazul absenței acesteia. Alfabetul „elementar” de patru litere al codului genetic cuprinde trei sub alfabete binare în funcție de trei tipuri de atribute biochimice. Indexurile la simbolurile „0” și „1” sunt identice cu numărul unui tip de atribut.

ATRIBUTE	G	A	U	C	
1) aparținând clasei pirimidine (cu un inel în moleculă)	0_1	0_1	1_1	1_1	
2) Amino-mutante (sau locația specială a NH_2 în inelul molecular)	0_2	1_2	0_2	1_2	
3) Apărând la o pereche complementară cu trei legături de hidrogen	1_3	0_3	0_3	1_3	

Este binecunoscut faptul că un set de trei litere dintr-un limbaj genetic formează un triplet (sau un codon), care codifică unul dintre 20 de aminoacizi sau unul dintre semnele de punctuație ale sintezei proteinelor.

Folosind simbolul binar în care 1_1 corespunde pirimidinelor, iar simbolul binar 0_1 corespunde purinelor a transpus aceste atribute într-un tabel care s-a dovedit a fi identic cu tabelul hexagramelor, în ordinea Fu-Xi, din cartea Yi Jing.

№	111 CHYAN	110 TUI	101 LI	100 CHEN	011 HSUN	010 KAN	001 KEN	000 KUN
111 CHYAN	CCC 63	CCA 62	CAC 61	CAA 60	ACC 59	ACA 58	AAC 57	AAA 56
110 TUI	CCU 55	CCG 54	CAU 53	CAG 52	ACU 51	ACG 50	AAU 49	AAG 48
101 LI	CUC 47	CUA 46	CGC 45	CGA 44	AUC 43	AUA 42	AGC 41	AGA 40
011 HSUN	UCC 31	UCA 30	UAC 29	UAA 28	GCC 27	GCA 26	GAC 25	GAA 24
100 CHEN	CUU 39	CUG 38	CGU 37	CGG 36	AUU 35	AUG 34	AGU 33	AGG 32
010 KAN	UCU 23	UCG 22	UAU 21	UAG 20	GCU 19	GCG 18	GAU 17	GAG 16
001 KEN	UUC 15	UUA 14	UGC 13	UGA 12	GUC 11	GUA 10	GGC 9	GGA 8
000 KUN	UUU 7	UUG 6	UGU 5	UGG 4	GUU 3	GUG 2	GGU 1	GGG 0

Tabelul bi-periodic al tripletelor genetice

Fiecare rând al tabelului are un număr binar conectat la un atribut al aminoacizilor în triplete ale unei linii. Toate cele opt triplete ale fiecărui rând sunt echivalente între ele din punctul de vedere al sub-alfabetului binar conectat cu acest al doilea atribut din primul tabel. De exemplu, al doilea rând al său (de sus) este caracterizat printr-un simbol $1_2 1_2 0_2$, adică toate tripletele rândului are cantitatea și ordinea identică a literelor cu aceste simboluri binare 1_2 și 0_2.

În acest sistem natural de ordonare a tripletelor, există o invariație numerică, care caracterizează toate perechile de "codon-anticodon" (codon și anticodon se referă la triplete, care sunt situate unul lângă celălalt în perechi de șiruri complementare de molecule ADN sau ARN). Acest invariant este o sumă a numerelor de coordonate ale oricărui codon și ale anticodonului său, iar această sumă este egală cu 63 întotdeauna. Și, dimpotrivă, dacă suma numerelor de coordonate ale oricărei două triplete din tabel nu este egală cu 63, aceste triplete nu sunt o pereche de „codon-anticodon”. De exemplu, codonul CUA și GAU-ul său anticodon au numărul de coordonate 46 și

17 în consecință, iar suma lor este egală cu 63. În plus, fiecare codon și anticodonul său sunt localizate în celule, care sunt invers-simetrice în raport cu tabularul centru.

TOP→ BOTTOM↓	111 CHYAN	110 TUI	101 LI	100 CHEN	011 HSUN	010 KAN	001 KEN	000 KUN
111 CHYAN	111111 63	111110 62	111101 61	111100 60	111011 59	111010 58	111001 57	111000 56
110 TUI	110111 55	110110 54	110101 53	110100 52	110011 51	110010 50	110001 49	110000 48
101 LI	101111 47	101110 46	101101 45	101100 44	101011 43	101010 42	101001 41	101000 40
100 CHEN	100111 39	100110 38	100101 37	100100 36	100011 35	100010 34	100001 33	100000 32
011 HSUN	011111 31	011110 30	011101 29	011100 28	011011 27	011010 26	011001 25	011000 24
010 KAN	010111 23	010110 22	010101 21	010100 20	010011 19	010010 18	010001 17	010000 16
001 KEN	001111 15	001110 14	001101 13	001100 12	001011 11	001010 10	001001 9	001000 8
000 KUN	000111 7	000110 6	000101 5	000100 4	000011 3	000010 2	000001 1	000000 0

O aranjare pătrată a hexagramelor conform ordinului Fu-XI din „Cartea modificărilor”, cu supliment pentru fiecare hexagramă a valorii sale binare-numerice și echivalentul său în numerație zecimală.

O altă descoperire a fost atunci când, ținându-se cont că un al treilea atribut din primul tabel, conform căruia perechea de baze azotate complementare C și G are trei legături de hidrogen, iar o altă pereche de baze complementare A și U au două legături de hidrogen, s-a înlocuit fiecare triplet din tabelul al 2-lea cu suma acestor numere ale legăturilor sale de hidrogen, considerând C = G = 3, A = U = 2 {de exemplu, CAU triplă va fi înlocuită cu numărul 7 (= 3 + 2 + 2)} și s-a obținut un alt tabel în care acele numere 6, 7, 8 și 9, care simbolizează Yin și Yang ”tineri” și Yin și Yang ”bătrâni” în Yi Jing, apar exact în poziția stabilită de această carte.

	111 CHYAN	110 TUI	101 LI	100 CHEN	011 HSUN	010 KAN	001 KEN	000 KUN	Σ
111 CHYAN	9	8	8	7	8	7	7	6	60
110 TUI	8	9	7	8	7	8	6	7	60
101 LI	8	7	9	8	7	6	8	7	60
011 HSUN	8	7	7	6	9	8	8	7	60
100 CHEN	7	8	8	9	6	7	7	8	60
010 KAN	7	8	6	7	8	9	7	8	60
001 KEN	7	6	8	7	8	7	9	8	60
000 KUN	6	7	7	8	7	8	8	9	60
Σ	60	60	60	60	60	60	60	60	480

Matricea numerică a tabelului bi-periodic al codonilor cu un sistem de sume de legături de hidrogen ale tripletelor în celule (C = G = 3, A = U = 2)

Dar sumele tuturor legăturilor de hidrogen din celulele fiecărui rând și ale fiecărei coloane sunt identice între ele și sunt egale cu acel număr 60 care a fost folosit la contorizarea timpului.

Anul solar chinezesc conține 360 de zile și patru sezoane cu 90 de zile fiecare. Ei bine, în tabelul de mai sus, diagonalele îl împart în patru sectoare (sus, dreapta, jos și stânga) formată din celule cu numerele 7 și 8. Fiecare dintre sectoare conține în celulele sale suma numerelor egale cu 90, iar toate cele patru sectoare - suma 4x90 = 360. Fiecare dintre aceste sectoare conține șase perechi de celule situate în oglindă, simetric, cu numerele 7 și 8 în fiecare pereche, dând numărul 15 în suma pentru fiecare pereche. Toate cele patru sectoare conțin 24 de perechi, suma acestora fiind egală cu 24x15 = 360.

Și așa numitele „pătrate magice cu sumă centrală” (3x3) le putem descoperi în tabelul de mai sus.

TUI	CHYAN	HSUN
LI		KAN
CHEN	KUN	KEN

8	9	8
8	***15***	7
7	6	7

9	8	7
7	***15***	8
8	7	6

7	8	7
9	***15***	6
8	7	8

Atenția lui Sergey Petoukhov a fost atrasă și de protoni și cantitățile acestora din cauza faptului că azotul, carbonul, oxigenul și grupa amino NH_2, care sunt componentele de bază ale elementelor genetice moleculare, au 6, 7, 8 și 9 protoni în atomii lor. Cu alte cuvinte, substanța vie este construită pe baza unui număr de protoni egal cu simbolurile numerice antice chineze ale ”vechilor” și ”tinerilor” Yin și Yang. (Grupul amino NH_2 determină proprietățile amino-mutante ale bazelor azotate ale codului genetic. Pe lângă aceasta, grupa *amino* este o bază pentru funcția de recunoaștere a aminoacidului, printr-un ferment). Fosforul și sulful, care sunt întâlnite în elemente genetice moleculare mai rar (de exemplu, niciun alt aminoacid nu conține fosfor și doar doi din douăzeci de aminoacizi conțin sulf), conțin atomi 15 (= 7 + 8 = 6 + 9) și 16 (= 8 + 8) protoni.

Nu în ultimul rând, protonii sunt factorul de organizare a sistemului din tabelul periodic al elementelor chimice al lui Mendeleev. Numărul de serie al tuturor elementelor chimice din acest tabel periodic este determinat numai de numărul protonilor din atomi.

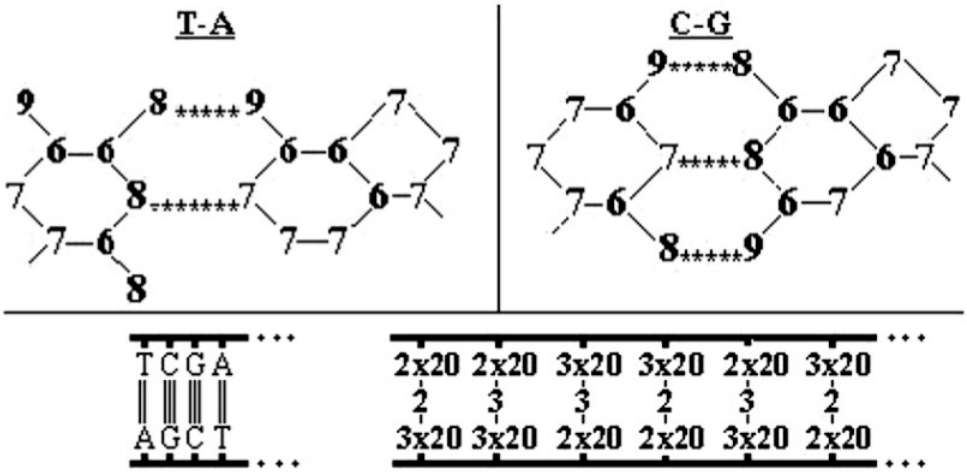

În partea de sus: reprezentare proton-numerică a perechilor complementare de baze azotate în ADN.
În partea de jos: reprezentarea numărului de protoni a unei secvențe de perechi complementare de baze în ADN ca o secvență de numere de legături de hidrogen în perechile date (rândul mediu format pe baza de 2 și 3) și ca o secvență numerică de protoni la atomii "protonați" din inelele acestor baze azotate (rândurile superioare și inferioare alcătuite pe baza 2x20 și 3x20).

În plus, suma protonilor inelelor bazelor azotate este egală cu 40 la fiecare bază pirimidină (C, T, U) și este egală cu 60 la fiecare dintre bazele purine (A și G). Astfel, în moleculele unei ereditați (ADN și ARN) fiecare pereche complementară de baze poartă în inelele sale 100 de protoni (= 40 + 60) exact. Raportul 40:60 este egal cu raportul 2: 3, care caracterizează distincția legăturilor de hidrogen din aceleași perechi complementare de baze. Ca urmare se poate presupune existența unor „aritmetici de protoni" în sistemul genetic.

*
* *

Cea mai mare problemă pe care o are virusul intrat în celulă este "*uitarea*". Odată dezmembrat și pierdut în metabolismul celular, fragmentul de virus (scânteia divină) uită cine este el și uită și că scopul lui este de a se regenera și apoi de a se deplasa la locul de asamblare. Chiar dacă își amintește, se teme și refuză să pășească pe calea care îl duce la întreg. El este "*Eroul cu o mie de chipuri*" a lui Joseph Campbell, în a cărui carte găsim și povestea virusului. Cele mai multe fragmente virale aleg calea mai puțin aventuroasă a rutinei obișnuite, iar cele care nu au parte de chemarea interioară (capătul LTR) și nici de doctrina exterioară (calea spirituală) sunt într-o condiție disperată. Refuzul chemării este cu sfârșit tragic:

"*Pentru că te-am chemat și tu ai refuzat, voi râde și eu de nenorocirea ta; voi râde când frica te va năpădi, când frica-ți va fi ca o pustiire, iar distrugerea ca o vijelie. Pentru că cei simpli (fragmente virale) care întorc spatele vor fi nimiciți din asta, iar cei nebuni de norocul lor vor fi distruși*"(pag. 62).

Mesagerul chemării (capătul LTR) este de obicei întunecat, dezgustător sau înspăimântător, considerat rău de toată lumea, dar dacă este ascultat (pg. 57): "*se deschide calea printre zidurile zilei, către întunericul unde strălucesc comorile*" (virusul în asamblare).

Fragmentul de virus, personalizat de erou, trebuie să treacă de "primul prag", acea frică de a porni pe cale, provocată de "paznic", de EU, de simțuri. Dar întotdeauna apare un ajutor supranatural, o călăuză masculină, de cele mai multe ori prezentând o deformație fizică (ARN monocatenar), față de care se face o fixație irezistibilă, dar care este familiară inconștientului, produs al fragmentului de genom viral.

Înghițirea eroului: de balaur (la eschimoși), de balenă (Iona), de lup (Scufița Roșie), de elefant (la zuluși), reprezintă anihilarea provocată de dezmembrarea virusului, urmată de o nouă naștere ca urmare a autoasamblării.

Pentru depășirea problemei uitării și a fricii de a porni pe calea regenerării, virusul a creat o sumedenie de tertipuri de "*aducere aminte*", pornite dintr-o profundă cunoaștere a mecanismelor de funcționare a celulei. Toate tertipurile au la bază cele două legi ale magiei identificate de James Frazer și anume: "*similarul produce similarul*" și "*că lucrurile care au fost odată în contact, continuă să acționeze unele asupra celorlalte și după ce contactul fizic a încetat*". Ca urmare tertipurile vor conține fragmentar sau în totalitate etapele ce trebuiesc parcurse de virus în celulă, acționând de la distanță asupra fragmentelor virale.

Se ține cont că totul începe cu o dezmembrare, văzută ca o generare a unei lumi: materia cosmică produce 8 particule stabile, zigotul produce 8 celule care nu se vor schimba pe durata vieții omului, unitatea primordială Tai Ji produce 8 trigrame (Ba Gua) și că pașii mici duc la rezultate sigure.

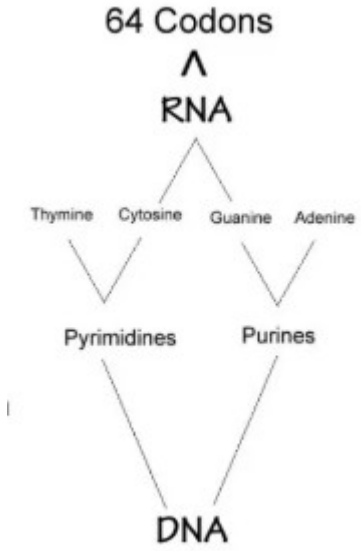

Dintre acești pași mici fac parte, printre altele, jocul de șah, jocul de Tarot și baseball-ul. Ele acționează direct asupra inconștientului, asupra Arhetipului Suprem, acele fragmente virale din genomul nostru, producând retrotranspunerile descoperite de virologi, justificând spusele lui Dan Seracu în ”*Arta divinației*”, cum că: ”*fiecare om reprezintă, chiar prin naşterea sa, personificarea unui arhetip anume (ARN viral) - altfel spus, reactualizarea unei tipologii comportamentale care se reiterează la nesfârşit sub diverse comandamente ale istoriei. Nu doar tipologia comportamentală, ci chiar şi particularităţi ale acesteia reprezintă situaţii de viaţă în care s-au mai aflat miliarde de oameni înaintea celui care le încearcă, experienţa lor acumulându-se atât genetic, psiho-genetic, cât şi pe «banda infoenergetică» cosmică*.

Există în profunzimile fiinţei noastre spirituale un al doilea Eu (genomul viral monocatenar), care posedă înţelegerea tuturor lucrurilor. Dacă acest al doilea Eu s-ar trezi brusc, am putea înţelege Adevărurile cuprinse în Biblie, de pildă, fără cheile încifrării, pe care mulţi le caută, şi în ciuda omisiunilor sau greşelilor iminente de traducere.

Dumnezeu vrea să ne implicăm nu doar cu Mintea, ci şi cu Sufletul; nu vrea să rămânem la nivel de Cunoaştere, pe care am dobândit-o în Rai, cu ajutorul "diavolului" (Raţiunea), ci vrea să ne ridicam la nivel de Participare: Lecţia hristică”.

Al doilea genom din tine vrea să preia conducerea.

Fabricarea aminoacizilor din fiecare celulă ne modelează gândurile, mișcările și sentimentele. Această mișcare de transformare orară a aminoacizilor din unul în altul a fost surprinsă grafic în cartea antică chineză Yi Jing. Dacă ținem cont de descoperirile lui Bruce Lipton și de scrierile ezoterice, omul poate prin inițiere, prin concentrare pe o mandala, prin pozițiile speciale din Yoga, prin orice mijloc care, având la bază hexagramele chinezești, să acționeze asupra inconștientului, silind celulele să producă componente virale, de la cele mai mici, la cele mai complexe. Se pare că jocurile, atât de răspândite în societate, pot obliga celulele, în modul cel mai nevinovat cu putință, să producă mici componente virale numite nucleotide. Efectul poate fi foarte lent, simțindu-se la unii abia la următoarea încarnare, dar virusul nu-și face probleme pentru că lucrează deja pentru viitor.

Să nu pierdem din vedere scopul final al virusului care este auto-asamblarea, realizarea Ierusalimului Ceresc (virion), care conform omologiei dintre Cer și Pământ, înseamnă realizarea unei uriașe nave cosmice reale care să transporte omenirea printre sistemele solare (celule) ale Galaxiilor în căutarea planetelor cei vor permite o nouă reconstruire a navei, lucru ce necesită un rol activ al științei pentru această magnifică realizare.

Și Daniel Hale Feldman spune în ”*Cabala, moștenirea mistică a copiilor lui Abraham*”, pg. 97, că:

”*Textele fundamentale sunt cărți ale puterii ..... Viața, lumina și secretele oricărei cărți a puterii trebuie să crească în minte asemenea unor semințe. Cultivate cu grijă în condiții adecvate, acele semințe vor da rod în timp. ..... Când intonezi și scrii corect Numele Puterii și frazele cheie și vizualizezi principalele imagini și diagrame, activezi în minte arhetipuri profunde, care se extind în conștiință și declanșează asocieri și străfulgerări ale percepției*”.

În același fel jocurile, prin imaginile pe care ți le oferă spre vizualizare, activează fragmente virale (arhetipuri) și declanșează asocierea tuturor fragmentelor virale necesare completării genomului monocatenar viral inserat în genomul omului în momentul creării lui pentru a fi ”incubator” de viruși.

Guenon consideră că transmiterea „influențelor spirituale” este ceea ce tradiția creștină desemnează prin puterea Duhului Sfânt, influența spirituală fiind „*în esență transcendentă și supraindividuală*”, deși acest lucru nu o împiedică „să acționeze în funcție de diferite modalități și în domenii la fel de diferite”, adică să producă efecte secundare.

Pentru ca jocurile să dea roade în mod eficient trebuiesc efectuate și lucrările interioare stabilite de căile spirituale. Jocurile doar amintesc arhetipurilor (LTR-urilor) care este scopul lor: completarea și activarea genomului monocatenar viral inserat în genomul nostru de băștinași ai Terrei.

1. ȘAHUL

În general se consideră că șahul provine din jocul indian *Chaturanga*, de acum aproximativ 1400 de ani, care înseamnă „Patru membri”, fiind 4 jucători care concurează, fiecare cu 4 figuri și 4 pioni. Fiecare parte poartă o culoare (banner). Roșu pentru cei care sunt situați în est, verde în sud, galben în vest, negru în nord; aceste culori simbolizează și cele 4 elemente: foc, apă, aer și pământ. O altă mare diferență, jocul se joacă cu zaruri! Este vorba despre aruncări de zaruri care condiționează mișcarea pieselor, jucătorii fiind asociați cu piese specifice.

Acest joc este considerat a fi unul dintre primele jocuri create pentru simularea războiului, dar nu a oricărui război ci a celui dintre doi zei, personificări a ARN-ului monocatenar și a ADN-ului dublucatenar. Cartea ”*Mahabharata*” care poate fi tradusă, prin extensie, drept ”*Cartea Marii Istorii a creării Umanității*”, începe, ca și vechiul joc de șah, cu un joc de zaruri între doi veri (Krishna și Radha), joc care va decide împărțirea regatului (celula) între două forțe care nu vor înceta să se opună, cu ajutorul unor arme puternice și formidabile și sub îndrumarea Zeilor și a Înțelepților.

Lumea fericită și prosperă care va urma, se va naște astfel în luptele și în confruntările forțelor primordiale. Este nașterea dureroasă a păcii. În ceea ce privește șansa la care utilizarea zarurilor pare să supună Creația Lumii, aceasta nu există de fapt. Cine a câștigat jocul a fost un manipulator (genomul viral), capabil să stăpânească perfect mișcarea zarurilor și consecințele lor asupra „Marelui Joc” care s-a jucat acolo.

Simbolismul particular al Jocului de șah face din el o Artă dincolo de Joc.

"[..] *(Jocul șahului.) Este o gândire care nu duce la nimic, o matematică care nu stabilește nimic, o artă care nu lasă nicio lucrare, o arhitectură fără materie; și totuși a dovedit că era mai durabil în felul său decât cărțile sau orice alt monument, acest joc unic care aparține tuturor oamenilor și în orice moment și despre care nimeni nu știe care zeu a donat-o pământului pentru a ucide plictiseala, pentru a ascuți spiritul și a stimula sufletul*. [..] "

Ștefan Zweig[8]

Jocul se desfășoară pe tabla de șah. Aceasta are o formă pătrată și este împărțită în 8 linii și 8 coloane ce formează 64 de pătrate cu suprafețe egale, numite câmpuri, colorate alternativ în alb și negru.

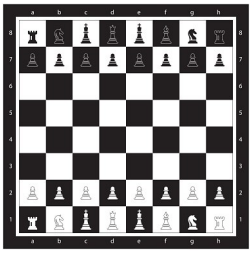

Tabla de șah simbolizează podeaua Casei Misterelor. Pe acest câmp al existenței sau al gândirii se deplasează o serie de figuri ciudate, sculptate fiecare în conformitate cu legea fixă. Regele alb este Ormuzd; regele negru, Ahriman; iar pe câmpiile Cosmosului, marele război dintre Lumină și Întuneric are loc de veacuri. Din constituția filozofică a omului, regii reprezintă spiritul; regina mintea; episcopii/nebunii emoțiile; caii vitalitatea; turnurile, corpul fizic. Piesele din partea regilor sunt pozitive; cele din partea reginelor, negative. Pionii sunt impulsurile senzoriale și facultățile perceptive - cele opt părți ale sufletului. Regele alb și suita lui simbolizează Sinele și vehiculele sale; regele negru simbolizează războiul, nu-sinele - Eul fals și legiunea sa. Jocul de șah stabilește astfel lupta eternă a fiecărei părți din natura compusă a omului împotriva Umbrei sale. Natura fiecăruia este dezvăluită în șah de modul în care se mișcă; geometria este cheia interpretării lor. De exemplu: Turnul (corpul) se deplasează pe pătrat; nebunul/episcopul (emoțiile) se deplasează pe diagonală; regele, fiind spiritul, nu poate fi capturat, dar pierde bătălia atunci când este atât de înconjurat încât nu poate scăpa.

La început fiecare jucător are 16 piese: 8 pioni, 2 turnuri (ture), 2 cai, 2 nebuni, un rege și o regină. Unul dintre jucători controlează piesele albe iar celălalt piesele negre. Jucătorii mută pe rând, respectând anumite reguli; prima mutare (începutul partidei) revine jucătorului cu piese albe. Scopul jocului este obținerea matului. Acesta survine atunci când un rege este atacat și nu poate evita capturarea.

În șah, figură (sau piesă majoră) reprezintă orice piesă cu excepția pionului. Piesele majore se împart în două grupe: piese grele (turnul și regina) și piese ușoare (nebunul și calul). Pentru analiza cantitativă a unei poziții, există o convenție care atribuie fiecărei piese câte un punctaj.

Piesa	Rege	Regină	Turn	Nebun	Cal	Pion
Număr	1	1	2	2	2	8
Valoare	∞	9	5	3	3	1
Simbol	♔ ♚	♕ ♛	♖ ♜	♗ ♝	♘ ♞	♙ ♟

Fiecare piesă de șah are propriul mod de a fi mutată. Dacă o piesă a adversarului se găsește pe poziția finală a mutării, atunci acea piesa este capturată. Singura excepție o face pionul care poate captura numai deplasându-se pe diagonală, în față.

Promovarea se realizează în momentul în care un pion avansează până la ultima linie

8 *Jucătorul de șah*, p.29 la Stock

accesibilă lui (a opta pentru alb, prima pentru negru). În acea poziție, jucătorul are obligația de a schimba imediat pionul cu o piesă la alegere dintre regină, tură, cal sau nebun de aceeași culoare. În majoritatea cazurilor pionul este schimbat cu regina sau cu tura.

Singura carte care tratează jocul de șah din perspectiva hexagramelor este ”*Symbolique du Yi Jing et Jeu d'Echecs – Les ailes du Papillon*/*Simbolica jocului Yi Jing și al șahului - Aripile fluturelui*” de Pascal Vatinel.

Lupta de pe tabla de șah are loc între Eu (adversarul) și Sine (jucătorul), între ADN-ul dublu catenar și ARN-ul monocatenar viral. Sinele sau ARN-ul viral este reprezentat pe tabla de șah de **Rege**. Rezultatul luptei nu trebuie să fie moartea celuilalt (a Eu-lui) ci supunerea acestuia simbolizată de așezarea regelui învins culcat pe tabla de șah. Se aseamănă cu artele marțiale TaiJi Quan[9], care se practică de unul singur, dar și în mijlocul unui grup, și în acest caz, energia grupului poate fi foarte prezentă, activă, unde în realitate, este vorba de lupta dificilă a practicantului împotriva lui însuși, împotriva lipsei sale de echilibru, de control, a mișcărilor sale prea bruște sau ineficiente, mișcările sale inutile, emoțiile sale care îl copleșesc și-l orbesc, lipsa de acuitate a privirii și câmpul prea îngust al viziunii sale, sărăcia simțului său de anticipare și, în sfârșit, neputința sa de a nu fi aruncat la pământ, eșecul său de a sta drept.

„Celălalt” este un partener, nu un adversar. O întâlnire între doi indivizi, în Șah ca peste tot, este împărtășirea de către cei doi a unui spațiu-timp dat; o oportunitate pentru fiecare de a găsi în sine, dar și în celălalt, sau prin celălalt, controlul și echilibrul mișcării.

Pentru virusul din celulă, mișcarea este foarte importantă pentru că ea produce componente virale necesare asamblării unui nou virus, dar combate și uitarea. Acest lucru este observat și de Pascal Vatinel:

”*Mișcarea este un act vital. Este legat de evoluție și, prin urmare, inseparabil de Calea Transformării. A fi în mișcare înseamnă a fi pe această cale. A fi în mișcare înseamnă, de asemenea, să vă conectați cu Dao. Energia acestei mișcări, pe Calea Transformării, este TaiJi, culmea supremă, cea a unității primordiale. Și chiar mai mult este Cel al Unirii, care leagă ființele și lucrurile în întregul univers. Funcția oricărei căi: conectarea unui punct la altul. Acesta este motivul pentru care mișcarea este calea. Jocul de șah dezvoltă arta mișcării, a deplasării.*

Pe tabla de șah, dinamismul energetic al arhetipurilor, adică părțile, imaginile și

9 TaiJi Quan este o artă marțială tradițională chineză. TaiJi Quan înseamnă: pumnul Marelui Luptător (TaiJi) sau Boxul unității primordiale. Practicianul efectuează o serie de mișcări, în picioare și în mișcare. Dă impresia că luptă împotriva Fantomelor, ceea ce a făcut ca această artă să fie numită: „Ghost Box”. De fapt, practicantul urmărește să obțină armonia mișcării între constrângerile care impun deplasarea, opusele care sunt golul și plinul, ușor și greu, Yang și Yin, păstrându-și axa verticală, între Cer și Pământ. Acesta este echivalentul unui ritual cosmogonic și al unei lupte umane foarte reale pentru a armoniza opusele și propriul TaiJi (microcosmos) cu cel al universului (macrocosmos).

simbolurile intră în relație, atât directă, cât și retrogradă, cu mintea jucătorului. Comunicare constantă prin privire și gând, activând mecanismele sale conștiente și inconștiente din care se va naște decizia de a efectua o deplasare. Mișcarea (fizică) a unei piese la rândul său înseamnă:
• o modificare a spațiului-timp, o ruptură în câmpul cauzal și desfășurarea liniară a timpului la care este conectată conștiința jucătorului
• și o pauză în câmpul sincronic, dezvoltarea într-o rețea în spațiul de conexiuni al tuturor elementelor tablei de șah la care este conectat inconștientul jucătorului.
Jocul urmărește exact mecanismele a ceea ce se mai numește: un ritual" (ajută gena săltăreață).

Structura jocului de șah, forma pieselor și calitățile lor particulare, ne-au permis să evidențiem câteva aspecte importante ale învățăturii pe care le oferă „Jocul Regilor", în special:
- interpretarea războinică pe care omul i-a atribuit-o încă de la originea sa nu este inevitabilă și ar putea fi o viziune distorsionată a luptei reale care este în joc, care ar fi mai mult decât cea pe care individul trebuie să o aibă pentru progres în viață .
- acest joc este o artă, arta mișcării gândite și responsabile, care promovează mișcarea, luând în considerare toate constrângerile legate de moment ca spațiu de timp definit, de posibilitățile, mijloacele date jucătorului și constrângerile mediului imediat.
- dintr-o situație inițială înghețată, deși armonioasă, mișcarea duce la confruntarea forțelor opuse care, prin urmare, vor trebui să fie din nou armonizate, pe tot parcursul procesului dinamic de deplasare. O regulă de conduită care a devenit faimoasă în legătură cu acest joc este „să nu se efectueze nicio mișcare fără scop!" Aceasta prezintă necesitatea de a stăpâni intenția, înainte de a mișca pentru a stăpâni gestul.
- calea fiecărei părți contribuie la învățarea generală a unei părți în ansamblul ei. Și fiecare piesă este importantă, de la cel mai smerit la cel mai puternic. S-ar putea chiar ca cel mai umil progres să fie cea mai bună garanție de victorie pentru jucător.
- toate piesele, atât prin forma lor, uneori prin deplasarea lor, cât și pe calea pe care își propun să călătorească, de la rangul 1 la 8 sau în sens invers, exprimă verticalizarea, progresul, elevarea, legătura dintre partea superioară și inferioară, vizibilul și invizibilul.
- limita de timp a fiecărei părți este un acord practic, în special în contextul concurenței. Dar ne putem imagina fără asta că interesul unei părți ar putea fi măsurat prin cel al călătoriei pe care o oferă. Pe de altă parte, după cum reiese din regula foarte străveche de la originile indiene ale jocului, care dorea ca „regele învingător al unuia sau mai multor dintre alți trei regi cu care s-a confruntat, să adauge la puterea sa cea a pieselor învinse care încă mai concurează, celălalt interes al unui joc ar putea fi măsurat prin capacitatea unui jucător de a învinge cu un minim de pierderi. Cu alte cuvinte, să-și ducă viața în respectul celuilalt și în sinea lui, economisindu-și forțele și energia, păstrându-și ajutoarele, să meargă cât mai departe și să-și poată ridica sufletul la rangul celui al „nemuritorilor". Abia atunci va putea exclama: *Checkmate*, regele este mort ... Trăiască regele!

Imaginea inițială pe care acesta o prezintă este în totalitate din Cerul Anterior văzut cu Yi Jing. O organizare perfectă, distribuirea pieselor pe tabla de șah, echilibrul, armonia, perfecțiunea simetriei universului celor două forțe prezente, ceea ce simbolizează polaritatea negru-alb, Yin-Yang. O perfecțiune înghețată în Non-act, Non-mișcare și care, prin urmare, va fi ruptă prin prima mișcare a piesei: deschiderea.

Tabla de șah

Tabla de șah simbolizează zona sacră a călătoriei omului (Regele, șahistul).

Progresul pe tablă de șah este un program de pace. Tabla de șah determină limita de mișcare a tuturor pieselor în timpul jocului. Este constrângerea de spațiu impusă jucătorilor. Momentul impus jocului va fi legat de constrângerea timpului. În șah ca și în viață, omul nu se poate mișca așa

cum vrea; Timpul și spațiul condiționează existența sa. Reprezentările universale ale acestor limite naturale sunt Cerul și Pământul, precum formele: Cercul și Pătratul.

Pătratul este Pământul, stabilitatea, tabla de șah pe care se pot sprijini piesele.

Jucătorul realizează pe tablă de șah sinteza dintre contrariile sau opozițiile care apar în el. Albul și negrul sunt teza și antiteza, Yang și Yin, Lumina și Umbra, între Cer și Pământ. Timp și spațiu în întregul care reprezintă tabla de șah.

Șaizeci și patru de pătrate

Totalitatea exprimată de „64” este cea a lui „10”, 6 + 4 = 10 și se alătură celor 64 de hexagrame ale lui Yi Jing, Cartea schimbărilor. Aceste 64 de hexagrame sunt, de asemenea, expresia celor 64 de posibilități, o limită a expresiei fenomenologice a Yin și Yang, limitele universului manifest.

Atât reprezentarea circulară a hexagramelor Yi Jing, în jurul unui aranjament pătrat, cât și tabla de șah, asumă natura și funcția unei mandale.

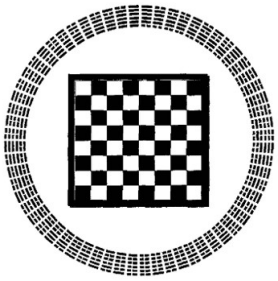

Mandala este atât imaginea lumii, cât și suport pentru meditație; mai precis: un „mijloc de transport” care consacră puterea medie a imaginii. O putere aproape fizică a cărei acțiune calmează sentimentul existenței în locuri sacre, cum ar fi templele (care sigur înlocuiesc uneori mandala), în care se reînnoiește și contactul cu zeitățile.

Jucătorul de șah are în mod constant în față imagini, simboluri, forme și proporții care provin din tradiții și ritualuri cunoscute pentru acțiunea lor fizică asupra minții observatorului. În acest decor, tabla de șah și alternanța sa echilibrată de alb și negru, acționează subtil asupra minții jucătorului[10].

În același mod, ritualul oracolului cu Yi Jing, atunci când este luat în considerare pentru ceea ce este, face posibilă introducerea în mintea consultantului a informațiilor rezultate dintr-o gândire sincronică alimentată de Imagini, Numere și Simboluri și completează gândirea lui conștientă, cauzală, iar întrebarea sa „Ce să facă pentru ce rezultat?”, este legată de un flux liniar de timp: trecut - prezent - viitor. Consultantul este apoi capabil să controleze dinamismul energetic suficient pentru a stabili o nouă situație[11].

Alb și negru

Deși la originea jocului, acesta era monocrom și tabla de șah nu a apărut decât mult mai târziu, între Evul Mediu și Renaștere, putem considera că polarizarea Negru / Alb a tablei de șah redă mai vizibil simbolismul inițial al Duelului forțelor implicate.

Jocul de șah prezintă astfel o permanență în alternanța contrariilor, echilibrul lor și simetria întregului.

---

10 Îl putem cita pe Mircèa Eliade în Tratatul său despre istoria religiilor: Cel care efectuează orice rit, transcende timpul și spațiul profan; la fel cum cine „imită” un model mitic sau ascultă pur și simplu ritual (participând) la recitarea unui mit, este împuternicit de a deveni profan și a redescoperi Marele Timp.

11 Nu am spus în mod deliberat: „să schimb situația”, pentru că Schimbarea decisă nu o implică singură. Tocmai pe baza sincronicității acesteia, schimbarea influențată de consultant, va modifica un câmp energetic mai mult sau mai puțin extins în jurul său, în funcție de intensitatea emoțiilor și actelor implicate.

32 pătrate albe și 32 pătrate negre, 16 linii albe și 16 linii negre; dar și: 32 de pătrate „ocupate” și 32 de pătrate „goale”, 16 figuri și 16 pioni;

De la cele 2 culori inițiale, la cele 2 perechi a câte 4 cupluri de figuri (2 turnuri negre și 2 turnuri albe, 2 nebuni negri și 2 nebuni albi, etc.), până la familii de 16 și 32 și 64 de pătrate, toate pare să evidențieze această diviziune de 2[12].

[..] *Nu știu dacă te-ai gândit la starea sufletească în care te cufundă acest rege al jocurilor. Șansa nu are niciun rol de jucat, atracția jocului de șah constă în totalitatea faptului că două creiere concurează între ele, fiecare cu tactica sa. [..] A dori să joci șah împotriva ta este ca și cum ai vrea să mergi pe umbra ta*. [..] "

Ștefan Zweig

Starea inițială, înghețată a jocului, piese albe, piese negre, este cea a diviziunii. Aceasta este situația cu care trebuie să se confrunte fiecare jucător. Dar este o întâlnire, am vorbit mai sus despre sinteză; scopul jocului va fi apoi unirea acestor opuse.

Chiar prima mișcare de pe tablă de șah, deschiderea, consacră divizarea, prin ruperea echilibrului, armonia simetriei și introduce reunirea părților prezente.

Mișcarea schimbă echilibrul de forțe și obligă să țină cont de fiecare dintre ele pentru a le integra și unifica în ceea ce va face gloria noului „Regat” astfel constituit. Lupta de lumină și umbră prevede crearea lumii și pacea regăsită în unirea armonioasă a contrariilor.

Ideea de pace o putem găsi la regele păcii, Solomon, renumit pentru Templul său și pentru Sigiliul său, care reunește două triunghiuri întrețesute, puncte inversate, formând o stea cu șase vârfuri, numită și „hexagramă”.

Aceste două triunghiuri sunt simbolurile apei și focului, cele două opuse; Alb și negru, Yin și Yang, cei doi poli ai tradiției chineze. Prin acest Sigiliu, ele sunt unite, într-un simbol al fertilității și prosperității. Găsim echivalentul în Yi Jing, cu hexagrama 11 - Tai, „Pace” (R. Wilhelm) și definit în dicționarul Ricci drept: „dezvoltare armonioasă, moment în care opusurile comunică”.

Această hexagramă transmite ideea unui spațiu-timp de armonie și de pace rodnică, două condiții favorabile unei extinderi de succes, spre prosperitate.

Toate mișcările de pe tabla de șah sunt supuse acestor forțe opuse (ARN-ul viral și ADN-ul celular); toată stăpânirea jucătorului se va exprima prin capacitatea sa de a integra aceste opoziții în dinamica mișcării impusă de el în joc și, dincolo, de viață.

Limitele acestui spațiu-timp care este întâlnirea sunt cele impuse de eșecul unuia sau celuilalt dintre parteneri de a menține dinamica deplasării.

Progresia de pe tablă de șah, ca și durata întâlnirii, ar putea fi foarte bine infinită. Acesta este motivul pentru care „a dori” extern nu are nicio legătură cu un astfel de joc, altceva decât cu Artele marțiale. Dimpotrivă, a-ți dori să-ți pierzi adversarul este ca și cum ai dori propria ta pierdere. Altfel, armonia mișcării perpetue devine căutarea nemuririi. Această temă este foarte prezentă și în

12 Diviziune care amintește de procesul biologic al diviziunii celulare, meioza. Ar fi multe de spus despre analogia evidentă între modelele simbolice care sunt Yi Jing și aici, insuccesul, cu procesele biologice, modelele „vii”.

miturile legate de Întoarcerea Eternă și în artele taoiste, în special alchimia internă. În această tradiție, Căutarea vieții lungi este mai puțin o practică superstițioasă, cât o credință profundă în inteligența pe care omul o poate dobândi în timpul realizării călătoriei sale personale. Simbolic, dimensiunea cunoștințelor sale este echivalentă cu călătoria parcursă. „*Cine nu avansează nu se recuperează*”, pentru că a avansa înseamnă a progresa.

Țesătura analogică uimitoare între Figurile jocului de șah și Trigramele cărții Yi Jing

În Jocul Regilor există 2x8 figuri. Mai precis, sunt 8 figuri, dublate după principiul ambivalenței care traduce polaritatea alb-negru. Regele Alb are Regele său Negru, Doamna Albă, are Doamna Sa Neagră etc. Fiecare figură are Umbra ei și va trebui să o preia, să o stăpânească.
Funcționarea lui Yi Jing se bazează, de asemenea, pe 2x8 Trigrame: cele 8 trigrame ale Cerului Posterior deasupra celor 8 ale Cerului Anterior.

Avem astfel următorul prim tabel de reconciliere:

Tabelul 1[13]

Jocul Regilor	Yi Jing	
8 Figuri	8 Trigrame	Hexagramele
Regina	Kun	2
Regele	Qian	1
Nebunul Reginei	Xun	57
Nebunul Regelui	Zhen	51
Calul Reginei	Kan	29
Calul Regelui	Li	30
Turnul Reginei	Gen	52
Turnul Regelui	Dui	58

Apropierea dintre Rege și Qian, Tatăl, precum și între Regină și Kun. mama este cea mai evidentă; suverani, ei sunt pe tablă de șah ca în Creație.

Pentru cei 6 „copii”, regula adoptată aici ia în considerare:

• „sexul” trigramei
• „vârsta” copiilor, comparabilă cu „distanța” Figurilor în raport cu cuplul regal
• „simbolismul” particular al figurilor, în comparație cu „imaginea” fiecărei trigrame sau mai exact a hexagramei care îi corespunde prin dublare.

Următorul tabel va fi astfel mai explicit:

Tabelul 2

Turn	Cal	Nebun	Regină	Rege	Nebun	Cal	Turn
☳	☵	☳	☷	☰	☳	☲	☷
Dui	**Kan**	Zhen	**Kun**	**Qian**	Xun	**Li**	Gen
Hex. 58	Hex. 29	Hex. 51	**Hex. 2**	**Hex. 1**	Hex. 57	Hex. 30	Hex. 52
Yang	Yin	Yang	**Yin**	**Yang**	Yin	Yang	Yin

13 Trebuie menționat că această potrivire a figurilor lui Yi Jing cu cele ale Jocului de șah este propunerea lui Pascal Vatinel.

8	7	7	**6**	**9**	8	8	7
9h	6h	3h	**0h/24h**	**12h**	15h	18h	21h
F	M	M	**F**	**M**	F	F	M
+cel mai mic	mijlociul	Cel mai mare	**Mama**	**Tata**	Cel mai mare	Mijlociul	+cel mai mic
Ceresc	Intermediar	Terestru	**Terestră**	**Ceresc**	Ceresc	Intermediar	Terestru
Nori	**Apă**	Cutremur	**Pământ**	**Cer**	Vânt	**Foc**	Munte
bucurie	adâncime	trezire	**Pasiv**	**Activ**	moliciune	legătură	oprire

Să observăm că acest tabel arată cum corespondența dintre cele 8 trigrame și cele 8 figuri de șah redescoperă coerența aranjamentului simetric al Fu Xi, Cerul Anterior, cu singura condiție de inversare a „Imaginilor intermediare”, Li și Kan, Caii[14]

În ceea ce privește relația dintre celelalte trei perechi de figuri și Trigrame, se pot face pe scurt următoarele observații[15]:
(pornind din centru, de la cuplul Regină - Rege / Kun - Qian, spre marginile tablei de șah, cu alte cuvinte conform tabelului de corespondență nr. 2 de mai sus, trecând de la „cel mai bătrân” la cel mai tânăr„)

Imaginea tablei de șah și Trigrama Li

Aici abordăm un punct crucial în simbolistica Șahului și care ne poate ajuta să clarificăm pe **Li**, trigrama numită în mod adecvat „Luminoasa”.

- **Li** evocă „Lumină”, „Control” și „Învățătură”
- ca trigramă, este singura a cărei structură este perfect echilibrată: 1 și 3 sunt linii Yang în locurile Yang, iar 2 este linie Yin pe loc Yin.
- linia Yin intermediară este spațiul (receptiv) pe care Qian, Yang pur, l-a lăsat în centru, în inima sa, pentru a permite liniei superioare și liniei inferioare să comunice, ca „spiritul” să coboare și să urce din adâncimi, și conștientului să se hrănească cu inconștientul.
- trigrama este puternică, dublu derivată din intensitatea maximă Yang a Qian, atât „tatăl” său, cât și cel care îl energizează din lumea Invizibilă (Cerul Anterior).
- ca parte superioară a unei hexagrame, partea vizibilă, își pierde perfecțiunea inițială și, prin urmare, solicită schimbarea, în special prin apropierea mai strânsă cu Yin, până la atingerea opusului său, Kan, fiul lui Kun (Yin pur).

14 Atrag atenția celor care ar fi mai obișnuiți cu astrologia chineză, asupra faptului că Li și Kan („călăreții”) care se găsesc inversați în pasajul din Cerul Înainte, pentru a fi disponibili pe tabla de șah al aceluiași Ba Gua, conform propunerii făcute pentru asocierea lor cu Figurile jocului, corespund, respectiv, primăverii și toamnei. Toată lumea cunoaște numeroasele schimbări pe care le-a experimentat Zodiacul Chinezesc. Cea mai importantă a fost inversarea dintre poziția siderală a primăverii și toamnei, în trecerea de la „ciclul tradițional” la „ciclul reformat”. Astfel, de exemplu, câinele care a fost în Occident (toamna), în ciclul tradițional, se găsește în est (primăvară), în ciclul reformat; în același fel, Dragonul, a trecut de la Est la Vest, în reprezentările zodiacale. În general, se stabilește că ciclul Reformat este mai degrabă legat de „Timpul istoric” (cel pe care îl percepem) și că ciclul tradițional este mai mult legat de „Timpul Mare” (Veșnic). Astfel, ar fi, cu siguranță, interesant să studiem mai profund importanța acestui mecanism al inversării în organizarea Zodiacului Chinezesc, pe planurile simbolice și operaționale, pentru a putea verifica posibilitatea unei corespondențe analogice cu inversiunea care semnalează aplicarea simbolismului lui Yi Jing și Ba Gua la Jocul de Șah.

15 Poate fi util să vă raportați la prezentarea dvs. a simbolismului Figurilor, în prezentarea jocului de șah.

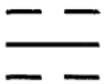

Kan

În ceea ce privește tabla de șah, păstrează în ea imaginea unei mandale care exprimă întregul și al cărui centru al lumii, zona sacră a lui Brahma, evocă vidul central al Marii Roți cosmice.

Mai mult, în aranjamentul inițial al pieselor de șah, întreaga zonă centrală, rândurile 3 până la 6, este goală. Ce formează sub privirea jucătorului, următoarea imagine:

Tabla de șah *Li*

Desigur, este golul central al tablei de șah care autorizează mișcarea pieselor (dacă toate pătratele ar fi ocupate, nu ar fi posibilă nicio mișcare).

„*Nu corpurile sunt cele care dau unitate lumii, deoarece lumea este formată din contrarii, ci mai degrabă spațiul care este între corpurile separate și leagă lumea între ele*".

Tommaso Campanella.

Este vidul central care permite pieselor să treacă de la o tabără la alta, de la „jos" la „sus"; știind că, prin mecanismele de simetrie, fiecare jucător are aceeași imagine și aceleași direcții trase în fața ochilor săi. Astfel, deplasarea pe tabla de șah este echivalentă cu cea evocată de trigramă: de jos în sus, permițând asocierea deplasării, progresului, cu elevarea.

Rolul *mandalei* în tradiția estică, indiferent dacă este indiană sau chineză, este de a acționa psihic ca simbol. Jucătorul de șah, în fața tablei de șah, are în fața ochilor reprezentări ordonate, modelate, considerate pentru acțiunea fizică a privirii, în mintea observatorului.

Tabla de șah este „Li" vizibil, cel ale cărui rădăcini (trigrama inferioară) sunt în desăvârșire, dar al căror vârf (trigrama superioară) pierde această perfecțiune și solicită schimbarea.

Aranjamentul inițial de pe tablă de șah induce în mod natural antrenarea pentru schimbare; încurajează riscul care reprezintă faptul de a părăsi armonia primordială, securitatea, distanța față de „celălalt", pentru a porni, a înainta și a merge către celălalt.

Într-adevăr, repede, deplasările succesive duc la „ocuparea" vidului central al începutului, evoluție care, dusă la extrem, ar fi echivalentă cu:

Tabla de șah *Kan*

Pionii și figurile sunt în „adâncurile insondabile": Kan; în dificultatea maximă (pericolul asociat cu Kan) de a se întâlni între ei. Alb și Negru, toată activitatea fiind „concentrată" în mijlocul tablei de șah.

Există 2 niveluri de dezvoltare a numerelor naturale din seria 1 la 10 și care înconjoară centrul 5; seria de la 1 la 4, primul nivel și seria de la 6 la 9, numită „dezvoltat", al doilea nivel.

Pe tabla de șah, toate piesele de la primul nivel trebuie să treacă prin centru pentru a ajunge la nivelul doi[16]. Și cu pionii analogia este cea mai completă, deoarece pionul care traversează

16 Aceasta este chiar ideea pe care o prezintă Mircéa Eliade despre calea de înălțare a pelerinilor, urcând pe înălțimi (simboluri ale munților, înălțimilor etc.), este Centrul pe care îl descoperă! Imaginea Centrului și cea a Muntelui sunt deseori suprapuse în tradiție, asociind în același timp ideea de înălțime cu cea a nevoii de

centrul și ajunge la al doilea nivel, va fi „promovat”; cu alte cuvinte „crescut”, transformat și dezvoltat în Figură la rândul său. Pionul își extinde mișcarea la cea a unei figuri! Cea mai extinsă transformare fiind trecerea de la pion la regină; de la cea mai scurtă cale, în acest caz la cea mai dinamică, puternică și liberă care este cea a Damei.

De data aceasta, insuccesele sunt cele care ajută la clarificarea modelării numerice a Yi Jing. Stăpânirea mișcării la care conduce acest joc învață:

• controlul intenției de la nivelul inferior, invizibil, concentrat, „anterior”; referire la Cerul Anterior al lui Yi Jing și la cele înnăscute, în seria dinaintea trecerii către centru, „5”

• dezvoltarea acestei intenții în mișcare echilibrată, la nivel superior, vizibil, dezvoltat, „posterior”; referire la Cerul Posterior și la cele dobândite, în a doua serie în conformitate cu pasajul din centru "5".

Predarea este constantă, pentru fiecare figură, fiecare pion și pentru jucătorul care le manipulează, ca în cazul fiecărei trigrame și hexagrame al lui Yi Jing și ca în cazul *mandalei*: realizarea, dezvoltarea unei mișcări, trebuie să fie întotdeauna precedată de o „trecere prin centru”.

Pentru ca o mișcare să aibă succes, înrădăcinată în adâncurile sale și ridicată în armonie cu mediul său, trece printr-o fază de transformare care este „Non-act”, dar prin care energia intenției, conform puterii și polarității ei, devine materialitatea acțiunii[17].

Cine stăpânește intenția însoțind-o în centrul său, va avea mișcarea potrivită, de succes, care realizează proiectul inițial.[18]

Acest lucru se aplică în special și după cum știe toată lumea, pentru vorbire. „*Întoarce-ți (mușcă-ți) limba în gură de șapte ori înainte de a vorbi*” este o expresie de bun simț și întotdeauna util de aplicat.

Luarea măsurii momentului înainte de a acționa este echivalentă cu trecerea, în simbolistica numerică, de la 4 la 6 prin 5:

- „4” măsura
- „5” centru
- "6" forța de expansiune

La fel, cel care detectează intenția partenerului său, interlocutorul său, adversarul său ... este apoi capabil să ghicească gestul, acțiunea, discursul care va urma, uneori chiar fără cunoștința autorului său și, prin urmare, se poate pregăti pentru aceasta, făcând astfel un „pas înainte”.

Acest moment minuscul în care intenția este perceptibilă, asociază Simplitatea lui Yi (sau Ji) cu „Aproape nimic” și este menționat de R. M. Marie Ina Bergeron[19].

„*În virtutea intuiției analogice, noțiunea de „simplitate” alunecă imediat spre cea de „mărunt” de „subțirime”, de „aproape nimic”: Ji. [..] Ji este „embrionul embrionului”, stadiul de mărime extremă, de simplitate extremă într-o mișcare de ansamblu. [..]* ”

„reorientare”. În site-urile budiste, de exemplu, este foarte frecvent să se găsească templul ridicat în centrul orașului sau a mănăstirii. Acesta, prevestește Muntele Sacru Meru, înconjurat de restul lumii, în cele opt direcții. Muntele este de multe ori casa zeilor sau a nemuritorilor ca în China.

17 Această noțiune de trecere la centru este larg extinsă la multe tehnici tradiționale, fizice și filozofice. Asta exprimă mișcarea în spirală în TaiJi Quan, este Kundalini, sau chiar fundamentul celor 5 sezoane legat de tabelul celor 5 elemente ale cosmologiei chineze (studiate la începutul primei părți), așa-numita teorie a mișcării lui 5, Wu Xing.

18 Este într-adevăr învățarea artei marțiale orientale, cum ar fi, de exemplu, cea a tirului cu arcul (Kyudô în japoneză) cu care să atingem obiectivul dorit, care simbolizează ținta rotundă și centrul acesteia (altă Mandala), depinde mai puțin de puterea musculară a trăgătorului decât de capacitatea sa de a-și proiecta mintea în săgeată, de intenția gestului, de a continua această proiecție prin „asocierea” centrului său cu cea a țintei propuse și lăsându-și corpul liber, pentru a traduce această energie mentală transformată la nivelul *Dan Tian*, japonezul Hara, în tensiunea arcului și lansarea săgeții. Privirea trăgătorului se află la fel de în interior ca de în afară, concentrat pe centrul său ca cel al țintei, reducând distanța dintre cei doi la un spațiu minuscul, necesar săgeții pentru a le conecta. Gestul se bazează apoi pe următoarea trinitate dublă: Trăgător - Săgeată - Țintă și Spirit - Energie - Corp.

19 *In Ciel, Terre, Homme, Yi Jing*, p. 89 la 96 a lui Trédaniel

„[...] Pentru a cerceta Ji-ul, numai acesta poate îndeplini treburile lumii. Deschide toate distincțiile, toate diferențele și toate personalitățile. [..] Spațiu / Timp imperceptibil în care se decid toate perspectivele fericirii și toate dramele umane [..]”

„Ji, „nimic” este momentul care rezultă din forme, fără nume, între forme și nume. [..] Moment inițial și prodigios când ceea ce nu a fost "este", unde "există ceva mai degrabă decât nimic", ar spune Heidegger. Ji care, de atunci, a marcat întreaga istorie a universului și și-a făcut „legea” evoluției”.

Prinderea intenției celuilalt, pe lângă stăpânirea propriei persoane, este ceea ce face ca Jocul Regilor să fie o artă a strategiei în ochii lumii.

De fapt, acest Yi al genezei, prezent la fiecare moment nou al creației, își găsește cea mai clară corespondență în acest moment critic care este Deschiderea la șah și continuă apoi în fiecare mișcare de pe tabla de șah. Încărcat cu o intenție și mai grea, care va deveni „vizibilă”, „inteligibilă”, poate doar la al zecelea sau al cincisprezecelea atac următor.

Jucătorul capabil să simtă, să vizualizeze această intenție înainte de a fi jucat cele zece sau cincisprezece mișcări și când probabil că este prea târziu, are asigurat un avantaj serios. El este capabil să ghicească mișcările partenerului său înainte de a le fi executat sau chiar ... imaginat!

El asigură controlul spiritului adversarului său (dirijarea umbrei sale) și, prin urmare, a jocului; să nu „cadă” sub loviturile lui; nu trebuie să greșească. Acest jucător a dobândit o măiestrie deosebită; el este „Marele Maestru”.

Piesele: forme și mișcări

În șah, ceea ce face o figură provine atât din reprezentarea sa picturală, cât și din specificul mișcărilor sale.

Anumite studii și experimente, efectuate pe structurile mentale și capacitățile excepționale ale marilor Campioni, au făcut posibilă dezvăluirea unor fapte foarte interesante pe acest subiect. Polaritatea pătratelor de pe tabla de șah și forma sugestivă a Figurilor sunt esențiale pentru începător. După începerea jocului, culorile devin mai puțin clare, contururile pieselor mult mai estompate, doar mișcările din trecut, prezent și viitoare ale piesei, iau din ce în ce mai multă claritate și formează aspectul. Polaritatea plăcii de șah, pătratele negre, pătratele albe contribuie la polarizarea pieselor. Fiecare parte are astfel un Călăreț, un Turn ... pe un spațiu alb și cealaltă pe un spațiu negru; că această polaritate este opusă celeilalte tabere; întregul fiind completat de polaritatea inițială a părților în sine: albii și negrii.

Prin urmare, polaritatea unei părți va depinde atât de natura sa, cât și de poziția sa, iar setul de posibilități pentru fiecare dintre ele este Patru:

• Figura neagră pe pătratul negru
• Figura neagră pe pătratul alb
• Figura albă pe pătratul negru
• Figura albă pe pătratul alb

Există un simbolism al cifrei opt. 2 (tabere) x [8 (figuri) + 8 (pioni)] = 32 și că „dublul lui 4” devine „8”, trecând, prin analogie, de la cele 4 direcții către cele 8 ale Rozei Vântului și, conform tradiției, la cele opt căi care au condus pe Buddha la Pacea Supremă. Este o parte importantă a mitologiei hinduse, în care Octada predomină[20].

20 Există o reprezentare foarte frumoasă, în templul Carului din Konarak, pe un perete în care este sculptată Roata Sarcinii Solare. Legat de ciclul timpului, fiecare dintre razele sale valorează 1/8 din 24 de ore. Va fi roata budistă cu 8 spițe, care simbolizează cele 8 căi de puritate într-una, ducând pe Buddha la Pacea Supremă a Marelui

Și cei 8 Gardieni ai Spațiului sunt reprezentați de cele 8 brațe (2x4 membre) ale lui Vișnu. Vom găsi, de asemenea, în alte locuri și tradiții, imaginea păianjenului cu 8 picioare și lumea pe care o țese prin pânza sa; mama manifestării, ca Dao și plasa sa.

„8” este încă numărul de spițe ale roții budiste, care îl fac să se rotească, să înainteze. În mai multe tradiții, numărul 8 este asociat cu principalele articulații ale omului care permit mișcarea.

Jucătorul urmărește:

• controlul deplasării în dezvoltarea strategiei militare;
• controlul deplasărilor sau proiecțiilor inconștientului în dezvoltarea Sinelui
• stăpânirea constrângerilor fizice și mentale ale progresului spiritual și dezvoltarea Înțelepciunii drept cale de viață ...

TURNUL

Tura și Trigrama Gen, „Muntele”

Turnul care la hinduși era un car de luptă și la perși o pasăre uriașă, simbolizează procesul de progres și verticalizare în joc. Este axa primordială care se conectează la Cer. Aici, leagă tabla de șah, manifestul, vizibilul, de mintea jucătorului, transcendentă, invizibilă. La fel ca muntele care face legătura și cu Pământul și cu Cerul, este un simbol al ascensiunii, „face un drum”, oferă o mișcare foarte directă, față-spate sau laterală, oricui dorește să progreseze pe tabla de șah. Este, de asemenea, un semn de vigilență (Turnul, atenție), plasat la cele patru colțuri ale câmpului de acțiune, întrucât la cele patru colțuri ale unei tabere, ajută la delimitarea suprafeței și la protejarea accesului.

Însă în căutarea puterii, a forței, care să o înlocuiască pe cea spirituală, Turnul devine „Turnul Babel”.

Turnul indică culmea pe care trebuie să se ajungă. Dar culmea nu este un scop în sine când vine vorba de pătrunderea în Centrul Lumii.

Istoria acestei figuri merge de la o formă „terestră” primitivă, care a fost carul de luptă (originea indiană a jocului), la acela „ceresc” al unei păsări uriașe (cu perșii). Turnul este exact simbolul acestei înălțimi. Cu toate acestea, ca toate celelalte simboluri ale Jocului Regilor, are partea sa de ambivalență. Și dacă, ca o scară, îi oferă omului o cale de a se ridica, îi permite în același timp minții „să se întoarcă pe pământ”. Această dublă direcție în verticalitatea procesului, asociată cu conceptele fundamentale de simetrie și Trinitate legate de simbolismul Creației, solicită un al treilea element, Centrul, care oferă axa centrală a modelului și caracteristica intermediară a Trigramei. Calea înălțării (spirituală) precum cea a coborârii în adâncuri are așadar un pasaj obligatoriu: centrul.

Această figură este, ca și nebunul, foarte delicat de manevrat. Dacă este așa, are o mare putere de mișcare de la un capăt la celălalt al tablei de șah dacă este necesar, are chiar și mai multă

Timp. La opt, adaugă prin urmare forma circulară a ciclului Mandalei, a totalității și a timpului și a golului central, prin care roata și vehiculul comunică mișcarea.

„flexibilitate”, deoarece poate merge dintr-o coloană sau un rând la alta, de la o culoare la alta. Pe de altă parte, poziția sa la marginea tablei de șah îi face mai dificilă utilizarea, intrând în joc deseori mult mai târziu. Ca și omologul său care păzește zonele exterioare, funcția sa este adesea redusă la protejarea „interiorului” împotriva puterilor „exterioare”.

Trigrama **Gen** corespunde Turnului reginei și trigrama **Dui** cu cea a regelui.

Unul este **Muntele**, o imagine terestră, dar, de asemenea, sinonim cu înălțarea, conectând ca Turnul sau Templul în Tradiție, Cerul și Pământul. Cealaltă, precum **Norii**, apa pe cer, o altă formă de ascensiune și cădere a „apelor de sus” spre Pământul primitor, acțiunea Cerului pentru a-l face fertil. Aceste trigrame sunt, de asemenea, cele ale celor mai mici copii, un semn al celei mai lungi căi înainte de a ajunge la „vârsta adultă”, cea a părinților Qian și Kun, din care sunt cei mai îndepărtați de la bază.

Nici Norii, nici Muntele nu se caracterizează prin viteza lor de mișcare. Turnurile asociate acestora împărtășesc astfel ideea unei anumite stabilități. Mai puțin mobile decât Nebunul sau Călărețul, sunt mai capabile și utile pentru acoperirea unei zone mari, cea impusă de Munte într-un peisaj sau de Norii de pe cer. Jucătorul trebuie să știe să „urce” și să aranjeze aceste Figuri în mod inteligent.

Cu cât cunoaștem mai mult calitățile particulare care caracterizează cele 8 Trigrame ale lui Yi Jing și cele 8 Figuri ale jocului de șah, este posibil să le evidențiem prin acest proces de corespondență. Cel mai interesant și, cu siguranță, și cel mai dificil, fiind acela de a pune în practică această învățătură.

Și chiar dacă intuiția este mare, din realitatea unei astfel de corespondențe, numai prin aprofundarea acestei învățături și experimentarea ei, se poate valida aspectul teoretic.

Acest lucru se poate face doar la o etapă individuală sau la două, în jurul unei table de șah, pot sugera doar să aprofundați teoria studiind alte analogii simbolice între Clasicul chinez și jocul indian.

CALUL

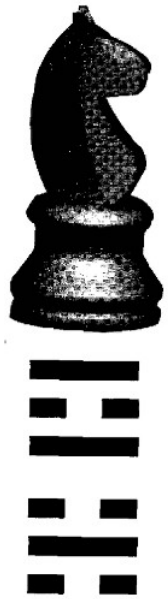

Calul. Trigrama Li și Kan.

Această piesă reunește trei reprezentări într-una, cea a Călărețului, cea a echipamentului pentru cai, și cea a ideii de Cavaler, în slujba cuplului regal. Imaginea Cavalerului este aceea la

care poate aspira omul să devină. Se realizează în acțiune și pentru o cauză mai mare. Idealul lui pare inseparabil de fervoarea religioasă, iar armele sale sunt în slujba nobilimii ... a inimii, a nobleței sufletului. În ceea ce privește imaginea, Cavalerul este în slujba forțelor binelui și combate forțele Răului. Această luptă pentru căutarea Sfântului Graal este din nou lupta albilor împotriva negrilor și, mai simbolic, întâlnirea în vederea unirii cuplului interior.

Calul face legătura perfectă între această lume interioară și lumea exterioară. Animal, atât lunar, cât și solar, când se scufundă în noapte, este acest cal adus în carul funerar și devine forța din umbră; când strălucește în lumina largă a zilei, este acest cal adus în carul solar și devine forță fertilă.

Mișcările călărețului sunt destul de excepționale. Prin calul care îl poartă, este singura piesă care poate sări peste celelalte și, prin urmare, nicio piesă nu o poate imobiliza. Mișcarea sa este întotdeauna pătrată și în funcție de cuplul 1 și 2 sau 2 și 1, un pătrat apoi două în unghi drept sau invers. Astfel, dă impresia că poate să se învârtă, pretutindeni în cercuri pe tabla de șah. Acum unghiul drept este 90 °, ceea ce este echivalent cu unghiul exact prin care Compasul devine Echer. Echerul și Compasul sunt instrumentele care formează Pătratul și Cercul, forme geometrice care la rândul lor simbolizează: Pământul și Cerul. Când „Compasul devine pătrat”, înseamnă că spiritul și materialul sunt echilibrate, armonia este realizată, Călărețul și echipamentul său devin una.

Natura triplă a acestei piese se confirmă:

• Cavaler și imagine a omului ideal, puternic și generos, în slujba Binelui împotriva Răului sau, mai simbolic, pregătirea pentru întâlnirea și unirea cuplului interior

• Cal, animal simbolic în același timp lunar și solar, care leagă lumea interioară de lumea exterioară

• Călăreț, care este una cu echipamentul său, o imagine de autocontrol perfect la fel de mult ca al naturii și de armonie perfectă. Această figură cu deplasarea atât de particulară, pătrată și care pare să „se învârtă” (nu este caracteristic Cavalerului, să se învârtă în jurul adversarilor săi?) pe tabla de șah, combinând instrumentele Cerului și Pământului, compas și „pătrat în acest unghi de 90 ° în care unul se contopește cu celălalt, spiritul și materia sunt echilibrate și în armonia acestei întâlniri, unirea devine roditoare.

Trigrama **Kan** corespunde Calului Reginei și **Li** Calului Regelui.

Li este Soarele și **Kan** este Luna. Cu alte cuvinte, printre copii, ei sunt reprezentanții direcți ai Cerului și ai Pământului, ai cuplului regal. Din „cei doi poli”, din cele două forțe primordiale, sunt la rândul lor, cei a căror unire fructuoasă va da naștere celor Zece Mii de Ființe. Ele sunt cele mai vizibile semne din lumea noastră, a Cerului și a Pământului, a Timpului și a Spațiului. Ele sunt mișcările sale perceptibile pentru simțurile noastre. De aceea, ele simbolizează și cele două simțuri, Privirea (vederea) și Ascultarea (auzul), care hrănește direct spiritul nostru (în controlul său asupra trupului; Spiritul fiind suveran, Corpul vasalul său, și cele două legate inextricabil în energia care le unește).

Așadar, găsim toate calitățile care îi fac pe cavaleri să sară cu ușurință dintr-un pătrat alb într-unul negru și invers; această ușurință de a trece dintr-un spațiu în altul, de la un timp la altul, cel al înaintării sau retragerii, al atacului sau al apărării, al Yang sau Yin. Ele sunt stelele solare și lunare, cu susul în jos și, astfel, capabile de cea mai rapidă răsucire. Ele sunt inteligența jocului, spiritul și este în special singura figură cu care are posibilitatea de a face deschiderea. Această deschidere, este înscrisă în ele, de către această linie intermediară, capabilă să primească forța opusă. Această flexibilitate permite călărețului să-și controleze echipamentul. Acest lucru le oferă tăria să călătorească la nesfârșit pe întinderile dintre Cer și Pământ, de la un capăt la celălalt al tablei de șah; aceste 2 trigrame sunt, în plus, imaginile intermediare ale verticalității indicate de Yi Jing. Jucătorul poate și trebuie să conteze pe curajul inepuizabil al acestei figuri.

NEBUNUL

Nebunul. Tarot: cardul Mat/Nebunul/Vagabondul.
Episcopul, o altă imagine a nebunului și care a dat acestei piese forma mitrei sale. Bastonul Nebunului ca și cârja episcopului, se alătură simbolismului, arborelui și a sabiei.
Trigrama Zhen, „cutremurul", „trezirea

Această piesă își datorează forma actuală unei reforme postmedievale. Anterior era un Elefant, înlocuit de Arcaș înainte de a deveni Nebun în Franța și Episcop la englezi. Interesant că în jocul *Chaturanga* elefantul era reprezentat cu capul în jos, ca spânzuratul din Tarot și putea ajunge doar la o optime din pătratele de pe tablă.

În plus, după cum este publicat în Dicționarul medical Enciclopedic al lui Taber, ediția 17, osul sacru arată uimitor de mult cu capul unui elefant, cu Ganesha care o protejează pe mama Kundalini. Aici este amplasată chakra Muladhara.

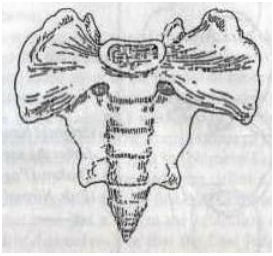

Constanta evidentă în caracterul acestei figuri este: Înțelepciunea! „*Nimic nu pare mai nechibzuit decât Înțelepciunea*". Înțelepciunea elefantului, dar și a „Nebunului Regelui" care, la fel ca Episcopul, rămân cei mai apropiați și cei mai înțelepți consilieri ai Suveranului. Este singura piesă care nu-și schimbă niciodată culoarea! Mișcarea sa în diagonală este pentru totdeauna, în timpul jocului, Nebunul unei culori îi arată o fidelitate de neegalat. El devine astfel "Nebunul Regelui" sau "Nebunul Damei", în funcție de culoarea poziției sale, care oferă și Reginei serviciile speciale ale consilierului Înțelept. La serviciile atât de prețioase în aceste momente „agitate" de la

Înțelepciune la Credință, i se adaugă Nebunilor, o altă virtute dragă Cărților Sfinte, **La Ruse** (Mod inteligent de a înșela adversarul).

Ar fi imposibil să nu menționăm această altă imagine a nebunului și care se numește tocmai **Le Mat** (vagabondul), cu acest alt joc încărcat de simbolism, care este Tarotul. Nebunul este plasat acolo într-o situație de „Fără reguli" sau „În afara normelor", deoarece este singura carte fără număr! Totul în aparența lui îl prezintă ca pe cel care nu are nimic, nici măcar capul lui? Dar aceasta este condiția esențială pentru toată Înțelepciunea: să nu avem nimic mai mult, nici măcar Cunoaștere.

În ciuda tuturor, Nebunul din Tarot păstrează încă un atribut, bastonul său (ARN). Un băț care „tranșează" prin aspectul său, deoarece are culoare aurie. Poate este chiar din aur la fel de mult ca lemnul? Oricum, bastonul este cel al unui mărșăluitor, al unei piese care progresează rapid și mult pe tabla de șah (a vieții), iar culoarea bastonului adaugă puterii, ideea de progres către Cunoaștere, din nou ridicarea transcendentală.

Simbolismul Nebunului este foarte atașat de ideea Înțelepciunii. El este consilierul. Credincios părintelui său respectiv, mișcarea sa este limitată la culoarea emblemei. Prin deplasarea sa în unghi, este viclean; detașat de orice idee de a avea, el este Matt/Vagabondul, cel care nu mai are nimic, nici măcar Cunoașterea. Acest „Non-având" și această detașare de Cunoaștere contribuie la întărirea forței sale.

Slăbiciunea Sa, pe de altă parte, provine din fragilitatea echilibrului său. El oscilează constant între Nebunie și Înțelepciune; este la limitele vieții și morții (Matt). Acesta este motivul pentru care atașamentul său față de o culoare dată nu-i permite să-și finalizeze „călătoria". Este puternic (mișcând cât mai multe pătrate dorește), dar limitat (rămânând pe culoarea sa). Nu mai are echilibrul turnurilor și călăreților, „surorilor și fraților" care, la nivelul lor, se poziționează la fel de bine în negru ca și în alb și știu să se joace cu cele două extreme, „cei doi poli" și „ puterea culorii sale nu este încă suficientă pentru a-i permite să progreseze la un rang regal și să-și îndeplinească „nunțile", integrându-și opusul.

Trigrama Xun corespunde nebunului Reginei și Zhen, nebunului Regelui.

Imaginile Vântului pentru primul și al Cutremurului pentru al doilea, amintesc anumite semne „externe" de nebunie: vântul care te înnebunește și tremurările convulsive ale pământului, ale corpului.

Amândoi sunt „bătrânii" (Xun: fiica cea mai mare, Zhen: fiul cel mai mare). Prin urmare, printre copiii lui Kun și Qian, Regina și Regele, sunt cei care au dobândit cea mai mare putere, experiență, dorință de a-i ajuta, chiar și de a reuși; ele sunt de fapt situate pe tabla de șah, alături de cuplul Regal. Dar, în același timp, nu sunt încă pregătiți pentru asta.

Xun, Nebunul Reginei, are caracterul inițial al lui Yin. Aceasta dă dulceața fiicei celei mai mari, dar și a Vântului, imaginea asociată cu ea; prin urmare, această figură nu este „la fel de nebună" pe cât pare și poate fi formidabil de eficientă. Lejeritatea celor două linii superioare Yang îi conferă acestei piese viteza de mișcare. Pur și simplu limitările văzute mai sus provin din faptul că Yin inițial, a cărui direcție este în jos, are mari dificultăți în a păstra contactul cu celelalte două trăsături ale Trigramei, a căror direcție spre înălțimile cerești, este opusă acesteia. Manipularea acestei Piese se referă la o minte puternică, cu mijloace (corp) slabe, limitate.

Zhen, Nebunul Regelui, are caracterul inițial al lui Yang. El este mult mai „neliniștit" (cutremurul, tunetul), energic, iar această trăsătură Yang în ascensiune nu întâlnește multă rezistență cu cei 2 Yin superiori. El se află pe blocurile de start, puterea lui este reală, dar mintea lui este slabă și, din nou, această piesă solicită un control riguros al fiecărei mișcări.

Toți vor fi capabili să experimenteze toate dificultățile pe care le are în a juca nebunul într-un joc de șah, în a-l folosi doar înțelept, dar este cu siguranță prin controlul, măiestria permanentă la care apelează această figură, pe care o aduce cel mai aproape de ... înțelepciune !

REGINA

Mai sus: FuXi și Nu Wa, legendarul cuplu imperial, care ține echerul și, respectiv, compasul, unelte ale Pământului și ale Cerului. (Basorelief din al 2-lea secol după J.C)
Mai jos: Melusina, „cuplul" alchimic (Abraham Iudeul: Uraltes chymisches welk).

Schimbând sexul, această piesă care, în vremurile persane, era un *Vizir,* consilier al *Califului*, prințul, a făcut posibilă afirmarea caracterului androgin al „cuplului" regal. În toate tradițiile și chiar în psihologia modernă, se subliniază ambivalența Ființei totale.

Pentru fiecare rege, o regină și invers. De exemplu, la bazele mitologice ale Chinei antice și la Clasicul clasicilor, Yi Jing, găsim cuplul regal al legendarului împărat Fu Xi și al reginei Nu Wa. Una ține Echerul, iar cealaltă Compasul, amintindu-ne că cele 10.000 de ființe, Wan Wu, care populează această lume, sunt atât Fiii Cerului, cât și ai Pământului. Astfel, Fu Xi și Nu Wa sunt copiii acestor două forțe. De aceea sunt și frate și soră! Ambivalența ființei umane, care îi va interesa atât de mult pe psihanaliști, găsește acolo componente simbolice puternic ancorate în inconștientul colectiv. Cu alte cuvinte, Femininul este alături de Masculin, într-o Uniune care singură poate simboliza Pacea obținută.

Reginei, i se conferă o excepțională libertate de acțiune, de mișcare. Aceasta combină mișcarea și, prin urmare, puterea Turnului și a Nebunului împreună. Ea este cea mai puternică piesă a jocului. Este, de asemenea, cu siguranță puternică, cu aceste puteri extreme, care, campând pe culoarea sa[21] spre deosebire de rege, consacră diviziunea prin polaritate. În primul rând față de adversarul care se opune, dar și în cadrul taberei sale, cu cele 7 piese ale reginei (cei 4 pioni și cele 3 figuri care sunt de culoarea sa) și cele 7 piese ale regelui de aceeași culoare cu el.

Și aceasta este într-adevăr dimensiunea fundamentală a jocului, dimensiunea „4", la fel ca cea a *mandalei* cuaternare simple care este tabla de șah, ca și a celor 4 echipe („4 membri"), astfel constituite: o echipă „albă" și o echipă „neagră" formează Tabăra „Albilor", precum și cea a „Negrilor"!.

PIONII

Ei sunt soldații, infanteriștii. Pentru unii jucători, aceștia vor fi „pedeștrii", buni de zdrobire sau de sacrificare, în funcție de tabăra în care se află.

21 Într-adevăr, Doamna este plasată în centru, în conformitate cu culoarea ei, Lady White pe pătratul alb și Lady Black pe pătratul negru, iar Regele plasat lângă ea.

Pentru alții, pionul este un simbol al curajului, avansând mereu, întotdeauna drept înainte, nu se retrage niciodată. În timpul primei sale mișcări, în momentul deschiderii sau chiar mai târziu în joc, i se acordă în mod excepțional posibilitatea de a avansa două pătrate și nu doar un spațiu, singurul ritm care va fi autorizat ulterior, progresând astfel mai repede spre celălalt capăt al plăcii, unde va fi răsplătit pentru curajul său.

Când a ajuns la limita extremă a călătoriei, trecând treptat în centrul tablei de șah, apoi în zona opusă acesteia, alăturându-se rândului figurilor regale opuse (rândul 8 sau 1, în funcție de direcție), este „promovat” în conformitate cu limbajul șahistului, dar s-ar putea spune și „mutat”, în sensul de „transformat”, într-o piesă regală, la rândul său. Cursa sa excepțională și victorioasă va permite „învierea” în joc[22], a unei piese regale din tabăra sa, scoasă anterior în timpul jocului.

Simbolismul autorealizării se află la maximul său în transmutarea pionului în regină și invită să se ia în considerare pionul cu tot interesul pe care îl merită, atât într-un rol de protecție a figurilor majore, cât ca o piesă cu potențial major în sine!

Pionii și hexagramele

Se pare că în simplitatea unui fenomen, a unui sistem, a unei forme, găsim atașat sensul cel mai profund. Astfel, pionul, cea mai „simplă” piesă a jocului, este cea a cărei dezvoltare pe tabla de șah are poate cel mai mult sens[23].

Potențialul unui pion este dezvăluit după ce și-a încheiat călătoria pe tabla de șah. Atunci se transformă, se realizează, luând aspectul unei figuri, în general, regina. Pentru a fi „promovat”, transformat în această figură, pionul trebuie să fi avansat de la rândul 2 (sau 7) la rândul 8 (sau 1)[24], cu alte cuvinte: să avanseze cu „6” poziții.

Prin analogie cu Yi Jing, cea mai simplă formă a sistemului este linia, la care am putea deci asocia Pionul, iar linia de bază a lui Yi Jing, Yin (— —) sau Yang (—), trebuie transformat în cea mai completă formă a Cărții schimbărilor, Hexagrama, dezvoltată pe rând, prin „6” poziții.

Pionul, pentru a efectua această mutație, trece dintr-un pătrat negru sau pătrat alb, Yin sau Yang. De asemenea, având în vedere că poate avansa doar drept[25] prin 6 pătrate (sau faze) succesive de culoare alternativă (sau polaritate), „programul său de dezvoltare” va fi, prin urmare, inevitabil:

- pornind de la un pătrat alb, Yang:

6	Alb	
5	N	
4	A	
3	N	
2	A	
1	Negru	
Ordine →	Pătrat →	64 WeiJi

- pornind de la un pătrat negru, Yin:

22 În tradiția budistă, mai degrabă am vorbi despre „reîncarnare”.

23 A se vedea, de asemenea, partea 2: „Figuri, forme și deplasări” Pionii

24 Pătratele plăcii de șah formează vertical: „coloane” și orizontal: „rânduri”, toate fiind numerotate, prin convenție.

25 Dacă nu este luat, ceea ce se face în unghi, vom reveni la acest lucru mai târziu.

6	Negru	
5	A	
4	N	
3	A	
2	N	
1	Alb	
Ordine →	Pătrat →	63 JiJi

Aceste hexagrame 63 și 64, care atrag deplasările „naturale” ale pionilor alb-negru pe tabla de șah, sunt foarte luminante pentru procesele în curs din Yi Jing și, aici, în Jocul Regilor.

În primul rând, amintiți-vă că Yi Jing poate fi rezumat în 4 hexagrame supra-nucleare, sau nucleul nucleelor, „1” și „2”, Qian și Kun, Yang pur și Yin pur și „63” și "64", Jiji și Weiji, unind linie după linie Yin și Yang, numit "După și înainte de transformare". Aceste patru imagini rezumă geneza tuturor hexagramelor, de la unirea lui Li și Kan care formează „63” și „64”, ei înșiși copii ai Cerului și ai Pământului, inițial „Doi poli”, Qian și Kun.

Cu alte cuvinte, cele două hexagrame, Jiji și Weiji, se află în centrul lui Yi Jing, în centrul său, unde se alătură celor 2 hexagrame ale începutului, 1 și 2, Qian și Kun.

Descoperim astfel pe analiza acestor figuri, că, în același timp, se îmbină exact cu începutul lui Yi Jing și că își completează totalitatea[26].

Ele sunt „unități”, ca hexagramele individuale și, pentru că „completează” într-un mod foarte particular ordonarea celor 64 de hexagrame, realizate de regele Wen, ele evocă și cercul totalității, mai mult: trecerea de la o lume la alta, făcând ca „primii să fie ultimii și invers”.

Într-adevăr, închid seria liniară a hexagramelor de la 1 la 64. Dar interpretarea pe care o putem oferi invită la ideea recompensării. Este ca și cum după ce au realizat un curs întreg, unul se întoarce la primul pătrat, după ce a trecut de o etapă de transformare/mutație și înainte de a începe o alta ... Ele transformă astfel liniaritatea într-un curs circular cu care "Sfârșitul" și „Începutul” se îmbină într-un singur punct[27].

Hexagrama 63 este Jiji, care poate fi tradus ca: „După finalizare”[28]. Dicționarul Ricci specifică: „Termenul de realizare, momentul în care totul este terminat, dar când inacțiunea poate duce la întoarcerea tulburării”

Jiji își datorează numele și semnificația care îl însoțește, deoarece este, printre cele șaizeci și patru de hexagrame clasice, hexagrama „perfectă”, în formă cel puțin. Este într-adevăr singura care are fiecare dintre cele 6 linii ale sale poziționate corect, adică în locul potrivit: linia Yang într-un loc Yang și linia Yin într-un loc Yin.

La această idee de completare la perfecțiune, se adaugă cea a unei „ordine restaurate” care este, în plus, traducerea pe care *Philastre* o dă lui Jiji. Călătoria și realizarea, pornesc de la principiul unei ordini inițiale pierdute și acum găsite.

Cu toate acestea, comentariile lui Ricci subliniază că această ordine este "instabilă" și, prin urmare, duce la o alegere între "acțiune sau tulburare". Cu alte cuvinte, ceea ce pare să se piardă pentru totdeauna este o lume a non-mișcării, a neacțiunii și, prin extensie, a neființei și a nu avea.

26 Astfel găsim analogia între dezvoltarea hexagramelor lui Yi Jing și cea a numerelor naturale ale seriei de la 0 la 10, centrată de 5. „64” cu valoarea meritată 10 (6 + 4) unde, la fel, găsim pe 0 și 1 ai începutului; dar înconjoară și pe 5 (între 6 și 4) din centru. Există într-adevăr un ax central de dezvoltare în cele două structuri puse aici în relație, întrucât unul l-ar găsi într-o reprezentare spirală a acestora: pentru unul dezvoltarea numerelor pare și impare, pentru cealaltă aceea a Hexagramelor Yin sau Yang, în jurul aceluiași continuum unitar.

27 De asemenea, dorim să vorbim despre o spirală mai mult decât un cerc, întrucât există elevarea și trecerea nivelurilor. Acest lucru confirmă ideea că conceptul de elevare este o invitație de a se alătura neapărat la „centru”.

28 Potrivit lui Wilhelm op. cit. Potrivit lui Wang Dongliang, „Deja a trecut. (După realizare) ”op. cit.

Dacă se poate găsi ordinea inițială și, întotdeauna prin extensie, simetria, armonia începutului, aceasta nu poate fi făcută fără această mișcare care, de când Creația însoțește expansiunea (realizarea), fără a mai fi nevoie a se opri.

Se pare că mijloacele aplicabile oricărei mișcări pentru a-și restabili perfecțiunea sunt sincronizarea acesteia cu mișcarea mai generală a expansiunii infinite a universului. Cu alte cuvinte, mișcare pe care o putem califica de data aceasta drept „naturală".

Această sincronizare este posibilă prin sens, direcție, ca și prin ritm, viteză sau chiar: spațiu și timp.

Se va înțelege că acest spațiu și acest timp sunt, de asemenea, cele ale profunzimii și reflectării din care se hrănește toată acțiunea.

Hexagrama 64 Weiji este tradusă de Wilhelm: „Înainte de finalizare"[29].

Iată-ne așadar la un nou punct de plecare și, într-adevăr, de această dată nici o linie din hexagramă nu este la locul potrivit, totul trebuie pus în ordine, de la prima până la ultima. Acest nou prag, care este discutat aici, evocă clar ideea de ordine și simetrie pe care am dezvoltat-o deja cu Cerul Anterior și Cerul Posterior.

Cerul Anterior este această lume a preformatului, a intenției, care precede cea în care se va desfășura acțiunea; a creatorului care se va dezvălui în lumea creației. Pare perfect ordonat. Pe drumul către Cerul Posterior, pe de altă parte, pare să existe o pierdere a tuturor simetriilor, armoniilor, doar polaritatea sexelor oferă un potențial de fertilitate, care la rândul său restabilește un potențial de pace, echilibru și, în consecință, ordinea și armonia găsită. Totul este acum situat în lumea lui „a acționa" și mai ales a lui "doar a acționa".

Cu Weiji este abordat un moment de recucerire, reordonare, reînnoire. Și nimic nu ne permite să prezicem o limită a acestei mișcări; fiecare prag de realizare este doar o „etapă în centru", o trecere către o nouă realizare care trebuie atinsă, dar de fiecare dată mai puternică față de ceea ce s-a realizat deja, de pe calea parcursă. Comentariul lui Ricci (p1045 / 1046) este: „*Mersul spre realizare, momentul în care forțele complementare răspund reciproc fără a atinge încă obiectivul*".

Cosmogonia descrisă de Yi Jing, se alătură aici mitului Întoarcerii veșnice și a celor din universurile multiple. Apoi ar exista tot atâtea universuri ca centre, toate comunicând între ele, printr-o axă mediană, Axis Mundi.

Nu este doar trecerea dintr-un spațiu în altul, ci și de la un timp la altul. Cel al Timpului Mare, Eternitatea, care nu este „durată", iar cel al timpului istoric, al existenței și care are o durată. Toată viața are o durată și, prin urmare, este efemeră. De aceea, este făcută doar din iluzii. Numai ceea ce se referă la eternitate poate fi Realitatea.

Aceste schimbări în Spațiu -Timp se citesc foarte bine în structura lui Jiji și Weiji. Într-adevăr, în prima, Li se află sub Kan și este invers în a doua; o perioadă în care Soarele urmează Luna și care apoi se inversează. Aceasta semnalează un ciclu de recompense, apariții și dispariții continue, creații și distrugeri, în care cele manifestate și cele nemanifestate se succed reciproc. Unul este negația celuilalt și, prin aceasta, stabilește mișcarea.

Potrivit lui Wang Bi, celebrul filozof al Școlii de mistere (secolul al III-lea) și minunat comentator al Yi Jing; „Sursa lui „A avea" este în „a Nu avea" !

Prin acest principiu de negație, orice schimbare devine posibilă. Astfel, prin extindere, toată esența își găsește sursa în negație, „schimbarea" în „Ne-schimbare". Cu alte cuvinte, nu există o evoluție posibilă, dacă nu există o transformare dincolo de Ne-schimbarea inițială, a mutației dincolo de invariabilitate. Aceasta este evoluția logică pe care gândirea tradițională chineză o va aduce ideii de Mijloc, cu „Invariabil Mijloc".

Și dacă acum ne întoarcem la calea parcursă exact de Pion pe tabla de șah, înțelegem cum este o piesă în realizare, finalul drumului său este echivalent cu o realizare reală, care are ca rezultat

29 De Wang Dongliang: „Nu a fost încă încrucișat (Încă completat) și de Philastre: „Ordinea nu a fost încă stabilită"

transformarea într-o Figură; de exemplu, devine regină și dobândește toată puterea. Spațiul-timp este marcat de Jiji.

Dar în același timp călătoria sa nu se oprește aici. Acest spațiu final în care are loc transformarea sa, rangul 8 sau 1, în funcție de „tabăra” sa de origine, se dovedește a fi un nou punct de plecare, pe care îl poate părăsi doar dacă vrea să contribuie la realizarea părții (a întregului) și a obiectivului de recunoaștere care este asociat cu ea. Weiji marchează spațiul-timp.

În cele din urmă, să observăm cum calea „liniară” a Pionului, care este calea sa „naturală”, întrucât nu poate avansa decât drept înainte, nu poate duce decât (dacă reușește), la formarea unei căi prin 6 pătrate, reprezentate de Jiji sau Weiji, în funcție de sensul „traversării”.

Dar în funcție de contextul jocului, de evoluția acestuia și, prin urmare, de influența sa posibilă asupra mișcării pionilor, ei pot fi făcuți să se deplaseze într-un unghi, să ia o piesă opusă. Aceste modificări de la „linia dreaptă” a pionului sunt posibile la fiecare dintre cele 6 avansări necesare pentru a traversa tabla de șah. Aceasta constituie o probabilitate de 6 ori mai simplă a unei alegeri binare: deplasarea dreaptă sau laterală, cu alte cuvinte, 2^6= 64 ”posibile dezvoltări complete” a fiecărui pion în figură, echivalent cu cele 64 de reprezentări hexagramice ale lui Yi Jing.

Toate situațiile, toate spațiile-timp care pot fi oferite pentru a întâlni o ființă în dezvoltare și, prin urmare, într-o transformare constantă, sunt rezumate de cele 64 de hexagrame. Fiecare dintre aceste situații, fiecare dintre aceste spații-timp, prin urmare, legate de hexagramele care pot fi asociate cu acesta, este, de asemenea, dat Pionului pentru a le întâlni în funcție de evoluția sa pe tabla de șah!

REGELE

În șah, regele înrădăcinat pe tabla de șah, care are „picioarele pe pământ”, este și regele luminii, cap încoronat, înrădăcinat în ceruri. Verticalitatea sa garantează buna funcționare a jocului. Culcat, el este mort, „Shah mat” este sfârșitul călătoriei.

Cu Yi Jing, tocmai originile cărții sunt asociate cu figura regală, prin autorii săi: Fu Xi mai întâi, apoi Wen Wang, regele Wen. Personajul "Wang", care semnifică Regele[30], are o grafică deosebit de elocventă:

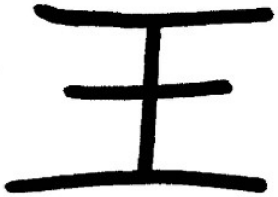

Wang: Regele

Găsim cele 3 linii ale Trigramei, chiar în *San,* numărul „3”, și în cele trei linii orizontale.

30 Ceea ce este și o denumire a „Sinelui”, la Jung.

Aceste 3 niveluri sunt legate între ele printr-un alt semn vertical. Este într-adevăr simbolismul Regelui care leagă lumea oamenilor de cea a Pământului și Cerului.

O viziune a faptului că și mediul, care este o creație a mentalului, este implicat în mutările de pe tabla de șah este redată în filmul **A Little Game/Regina jocului** (2014), în regia lui Evan Oppenheimer, cu F. Murray Abraham, Janeane Garofalo, Ralph Macchio, unde Maxine are zece ani şi merge la o şcoală particulară din New York, pentru că părinţii ei, deşi abia îşi permit costurile, vor să-i ofere cea mai bună educaţie.

Ironizată de o colegă pentru că nu ştie să joace şah, Maxine îl întâlneşte în parc pe Norman, un bătrân şahist morocănos, pe care-l convinge să-i devină profesor. Cucerită de metoda nonconformistă de predare a lui Norman, fetiţa va avea parte nu doar de lecţii de şah, ci de adevărate lecţii de viaţă, pentru că i se cere să fie atentă la mediul din jurul ei pentru că-i oferă soluții la dilemele sale. Tabla de șah devine mediul în care trăiește ea.

*

Michael S. Schneider în cartea ”A Beginner's Guide to Constructing the Universe” (Un ghid pentru începători pentru construirea universului) ne spune despre geometria șahului următoarele:

Când cele șaizeci și patru de etape transformatoare ale lumii reprezentate de „hexagrame” ale I Ching au fost aranjate ca un pătrat de 8 x 8, este posibil să fi observat asemănarea lor cu o tablă de șah. Vechiul joc de șah este un model cosmologic sub forma unui joc de societate în care forțele opuse ale universului sunt aduse la un nivel mai personal. Tabla de șah, pânza de păianjen, Respirația Compătimitorului și I Ching fiecare reprezintă în felul său forțele opuse ale lumii care țes cele opt elemente și calități. Cele șaizeci și patru de pătrate negre-albe (sau roșu-albe) din tablă reprezintă polaritățile lumii, urzeala și bătătura pânzei materiei, compasiunea cosmică expiră-inspiră, interacțiunea ***yang-yin*** în șaizeci și patru de etape posibile de transformare, alegerile conflictuale pe care ni le prezintă viața.

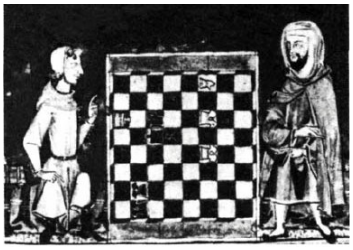

Pictura spaniolă din secolul al XIII-lea a unui creștin și a unui musulman care joacă șah.

Tabla de șah este lumea, piesele sunt fenomenele universului, regulile jocului sunt ceea ce numim legile Naturii. Jucătorul de cealaltă parte ne este ascuns. Știm că jocul său este echitabil, corect și răbdător. Dar, de asemenea, știm, pe seama costurilor noastre, că el nu trece cu vederea nici o greșeală sau că nu are nici cea mai mică toleranță pentru ignoranță.
— ***Thomas Henry Huxley***

Jocul de șah a fost conceput în mod conștient pentru a reprezenta lumea noastră de transformări pe un câmp de acțiune restrâns. Tabloul reprezintă o Monadă, universul, o planetă, o comunitate, o persoană, un întreg la orice nivel. Piesele jocului reprezintă elementele sale și acțiunile lor posibile în lume. Regulile șahului sunt regulile vieții, inclusiv cele care guvernează propria noastră natură interioară. Când califul din Bagdad a fost întrebat: "Ce este șahul?" el a răspuns: "Ce este viața?". Într-adevăr, șahul a fost numit „jocul regal al vieții". Șahul reprezintă macrocosmosul și microcosmosul, forțele și principiile interactive opuse ale universului și corespondența lor cu viața interioară a omenirii și cu toate forțele și posibilitățile sale conflictuale. Înțeles în sensul său original, jocul ne oferă o modalitate de a discuta propriile noastre transformări.

Se crede că jocul de șah a fost creat în jurul secolului al VI-lea fie în India, fie în Persia, dar, deoarece piesele datând din secolul al II-lea au fost găsite în Asia, originea sa poate fi mult mai veche. Geometria 8x8 a plăcii corespunde cu geometria fundației unui templu hindus dedicat divinității sub forma lui Shiva, transformatorul. Interacțiunea dintre piesele de șah reprezintă cosmosul și viața noastră ca domenii de transformare.

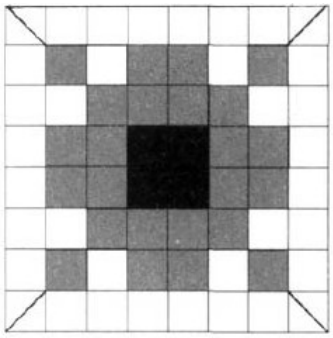

Geometria fundației templului hindus pentru un templu dedicat lui Shiva, „transformatorul".

În Persia Zoroastriană șahul juca lupta din lume între bine și rău, lumină și întuneric, înțelegere și ignoranță, așa cum este simbolizat de zeul sau principiul Ahura Mazda și geamănul său de umbră Ahriman. Unii termeni persani au fost păstrați, cum ar fi „șah mat", care derivă din expresia ***șah mat***, ceea ce înseamnă „regele este mort".

Piesele de șah reprezintă forțe ale naturii din jurul nostru și motivații psihologice în interiorul nostru; relațiile dintre piesele de pe tablă reprezintă aspecte ale noastre. Astfel, șahul le-a oferit filosofilor antici o modalitate de a vorbi despre dezvoltarea interioară în simboluri și de a explora diferite situații psihologice posibile reprezentate de structura și procesul jocului. De-a lungul secolelor, unele piese, inclusiv elefanții și carele, au fost diferite de cele pe care le cunoaștem astăzi. Când șahul a ajuns în Europa după secolul al XI-lea, piesele au căpătat atribute politice și religioase.

Fiecare pas pe tablă, reprezentat de mișcarea pieselor, ne duce prin polaritățile Diadei, luminii și umbrei, lupta eternă dintre conștiință și inconștiență, înțelepciune și ignoranță, motivațiile noastre constructive și distructive. Mergem printre forțe opuse purtând lupta pentru dominația lumii și a Sinelui, angajându-ne în lupta pentru iluminarea spirituală, care este semnificația nevăzută a fiecărei vieți.

În timp ce fiecare parte începe cu șaisprezece (= 2x8) piese, există doar șase tipuri: pion, turn, cavaler/cal, episcop/nebun, regină și rege. Ele sunt o altă formă a celor șase linii ale hexagramelor I Ching, reprezentând poziția, puterea și posibilitatea. Fiecare piesă începe jocul într-o anumită locație care determină relațiile sale inițiale.

Posibilitățile apar rapid: există 20 de mișcări de deschidere posibile, 400 de posibilități de a doua mutare și 20.000 mișcări posibile pentru a treia care se ramifică din combinațiile lor. Piesele se mișcă în jurul tablei conform unor reguli fixe, unele rămânând pe o singură culoare pe tot parcursul jocului, altele alternând culorile sub ele.

O cheie pentru a înțelege semnificația mai profundă a fiecărei piese este modul în care se mișcă geometric, fie în linie dreaptă, ca în partea laterală a unui pătrat, fie în diagonală de-a lungul ipotenuzei unui triunghi, sau ambele. O mișcare „pătrată" reprezintă acțiunea pământească. O mișcare triunghiulară reprezintă alinierea cu divinul din noi.

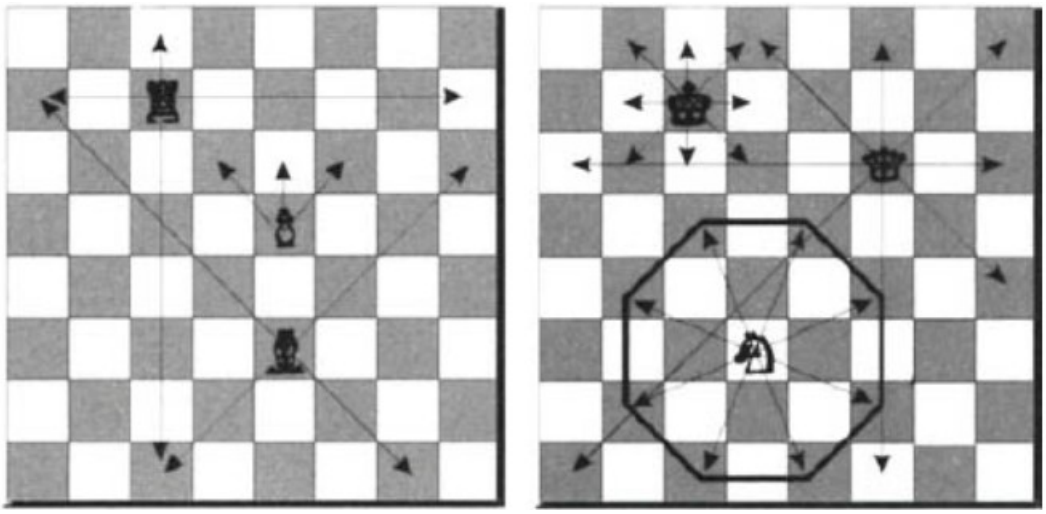

Fiecare piesă de șah se mișcă geometric. Nebunul/episcopul, turnul și pionul călătoresc de-a lungul marginilor sau diagonalelor unui pătrat. Regele, regina și cavalerul își extind diferitele puteri prin tabla lumii, deplasându-se în oricare dintre cele opt direcții, formând trei tipuri diferite de octogon.

Regele, cea mai importantă piesă, reprezintă soarele acestui sistem solar, Sinele nostru mai profund sau superior, *scânteia divină* din noi. Cu toate acestea, este cea mai puțin puternică piesă în ceea ce privește mișcarea pe placa mondială, călătorind doar un pas la rând, de-a lungul liniilor pătrate și triunghiulare, în oricare dintre cele opt direcții. Regele este practic ascuns de acțiune,

totuși întregul joc se învârte în jurul ei. Regele nu poate fi capturat, dar pierde atunci când este înconjurat și, prin urmare, este total restricționat de mișcarea pe tablă.

Regina este cea mai puternică piesă de pe tablă, având o mișcare nelimitată în oricare dintre cele opt direcții de manifestare. Ea este zeița mamă, regina lumii, generatoarea în tărâmul ei natural „pătrat", lumea configurată material. Într-un alt sens, ea este Regina Coeli, Regina Cerurilor, luna călătoare pe scară largă, care reflectă întotdeauna lumina soarelui, regele.

Fiecare dintre cei doi nebuni/episcopi sau elefanți rămâne pe culoarea inițială pe tot parcursul jocului și are puterea de a aluneca de-a lungul diagonalelor divine prin lume. Într-o interpretare, pătratele albe reprezintă calea intelectului (numită ***jnanayoga*** în India) în timp ce pătratele negre (sau roșii) reprezintă o cale devoțională de serviciu prin inimă (***bhaktiyoga***).

Cei doi cavaleri/cai, reprezentând inițierea spirituală care se trezește acționând în lume, se mișcă cu salturi de intuiție de-a lungul laturilor triunghiului șaizeci și nouăzeci de triunghiuri dreptunghice, cel găsit într-un hexagon și pe care Platon l-a numit cel mai frumos dintre triunghiuri.

Cavalerul se mișcă alternând între pătrate albe și negre, cap și inimă, intelect și devotament. Cel mult poate alege dintre opt mișcări, opt direcții din lume formând colțurile unui octogon. Se mișcă prin lumea pătrată prin propriile eforturi, singura mișcare pe care regina, Mama Lumii, nu o poate face. Doar un cavaler/cal sau un pion poate iniția jocul făcând o primă mișcare. Până atunci lumea așteaptă în liniște.

Cele două turnuri (castele sau care) sunt singurele piese cărora li se permite să se deplaseze strict de-a lungul liniilor drepte pe latura unui pătrat în cele patru direcții cardinale, reprezentând puterea noastră fizică de a acționa în concordanță cu structurile materiale ale lumii.

Cei opt pioni reprezintă bărbați și femei obișnuiți care încearcă să treacă tabla vieții prin șapte grade de inițiere, reflectând purificarea celor șapte ***chakre*** sau centre de motivație. Pionul poate fi masculin sau feminin, reprezentat de Mercur zeul roman și Venus sau Hermesul grecesc și Afrodita, care se contopesc ca pionul Hermafrodit. Un pion experimentează doar cele mai simple interacțiuni cu alte piese și nu vede forțele divine din spatele acestuia, fiind conștient de doar un pas înainte (cu opțiunea de doi pași la prima sa mișcare). Este singura piesă care se poate mișca doar înainte, niciodată înapoi, așa cum pot face toate celelalte piese. Când i se prezintă o provocare, pionul are posibilitatea de acțiune lumească sau divină, sondând drept înainte spre culoarea opusă sau de-a lungul unei scurte diagonale de aceeași culoare pentru a-și captura sau cuceri adversarul din umbră într-o coloană adiacentă. Când un pion a triumfat peste încercările lumii și ajunge la a

șaptea etapă, al optulea pătrat al tablei, rândul divin din spate al adversarului, atinge o stare superioară, sau Paradisul, „octavă” recâștigată și pionul se transformă în orice piesă dorită de jucător. De obicei, pionul este făcut regină și astfel devine un co-creator cu ea, deși au fost câștigate meciuri de șah mari alegând să transforme pionul într-un cavaler/cal inițiat.

Un joc complet de șah este o evoluție printr-o serie de transformări geometrice ale poziției și puterii. Fiecare situație de pe tablă este un instantaneu dintr-un proces în desfășurare care reprezintă caracteristicile momentului, cum ar fi hexagramele lui I Ching. Fiecare combinație de piese în diferite poziții pe tablă prezintă configurația fizică a unui anumit model energetic. Folosiți-vă imaginația pentru a vizualiza relațiile lor ca linii de forță care compun o rețea de energie. O modalitate de a juca jocul este să lucrezi cu tensiunile geometrice și să faci mișcări care să aducă situația în armonie.

În cosmologia șahului, placa cu patru laturi simbolizează „muntele lumii”, așa că o putem privi ca patru inele concentrice de pătrate. Lupta jocului este adesea pentru zona centrală a consiliului, „terenul înalt”, zona templului hindus cunoscută sub numele de „scaunul lui Brahma”, camera centrală care găzduiește divinitatea.

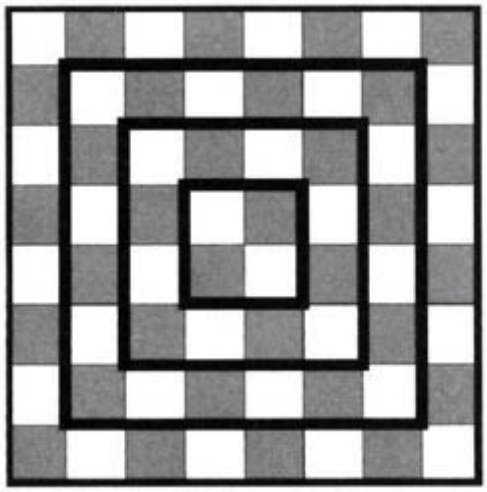

Tabla de șah ca pătrat al pământului, cu cele douăzeci și opt de stații ale Lunii ca perimetru.

Placa este inelată de douăzeci și opt de pătrate și, prin urmare, este asociată în mod tradițional cu cele douăzeci și opt de „conace” sau stații nocturne ale orbitei Lunii în jurul Pământului, recunoscute în multe culturi. Numărul douăzeci și opt este interesant prin faptul că rezultă din suma numerelor de la unu la șapte (28 = 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7) și a fost numit „număr perfect”, deoarece, la fel ca numărul șase, este unul dintre puținele numere despre care se știe că este egal cu suma divizorilor săi (28 = 1 + 2 + 4 + 7 + 14). A fost, de asemenea, cunoscut ca numărul de zile dintr-o lună tradițională lunară de patru săptămâni cu șapte zile (28 = 4x7), dintre care treisprezece fac un an lunar de 364 (= 13 x 28) zile, timpul pe care îl trece Luna prin ciclul zodiacal. Astfel, tabla de șah este înconjurată de Lună în același mod în care orbita Lunii cuprinde cercul pătrat care conține Pământul (vezi capitolul șase). Aceasta este limita acțiunii noastre, lumea sublunară, „inelul-peste care nu se trece”, dincolo de care nu ne putem mișca piesele.

Același simbolism în douăzeci și opt părți a avut loc în întreaga lume antică, cu o vechime cel puțin până în civilizația egipteană. În ceea ce privește măsura, cotul egiptean este egal cu lățimea a șapte „palme” sau douăzeci și opt de degete. Acest simbolism s-a extins la o statuie colosală a lui Osiris, Domnul egiptean al Ciclurilor și al Lunii. Găsită lângă Sfinx, statuia era făcută din douăzeci și opt de piese, călătoria lunară a lunii. Mai târziu, în Marea Britanie, douăzeci și opt de cartiere au fost amenajate pentru a înconjura kilometrul pătrat al centrului Londrei, ca parte a sistemului geomantic care reflectă tiparele cosmologice de pe pământ.

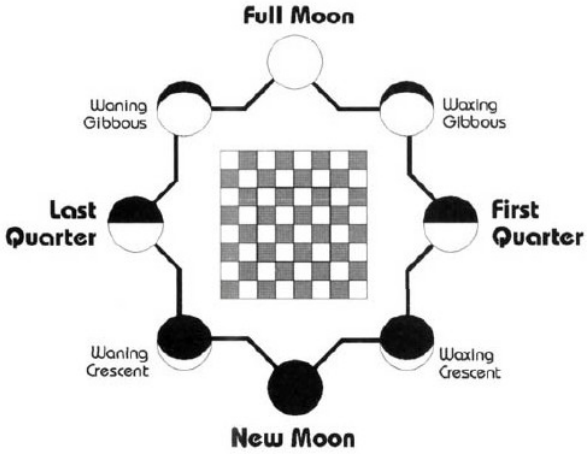

Fazele Lunii

Deoarece Luna este un simbol al luminii reflectate, jocul de șah are loc în mod simbolic pe orbita Lunii, ca imagini care reflectă modele arhetipale. Geometria Octadei și a celor opt fețe a fost adesea asociată cu Luna, cu apa și cu zeitățile lunare.

2. TAROTUL

Tarotul (prima dată cunoscut sub numele de *trionfi*, iar mai târziu ca *tarocchi* sau *tarock*) este un set de cărți, folosit de la mijlocul secolului XV în diferite părți ale Europei pentru jocuri. Pe la sfârșitul secolului XVIII, unele seturi de cărți de *tarot* au început să fie utilizate în paralel pentru divinație în forma *tarotologiei* și a *cartomanției* și, mai târziu, în ocultism.

După Papus[31], jocul de cărți numit Tarot, pe care țiganii îl dețin, este Biblia Bibliilor. Este cartea lui Thoth Hermes Trismegistus, cartea lui Adam, cartea Revelației primitive a civilizațiilor antice. Astfel, în timp ce Francmasonul, un om inteligent și virtuos, a pierdut tradiția; în timp ce preotul, de asemenea inteligent și virtuos, și-a pierdut esoterismul; Țiganul, deși ignorant, cât și vicios, ne-a oferit cheia care ne permite să explicăm tot simbolismul veacurilor.

Trebuie să admirăm înțelepciunea inițiaților, care au folosit viciul și l-au făcut să producă rezultate mai benefice decât virtutea.

Cărțile comune cât și arcanele minore de *tarot* au 4 semne.

Costum	Clasa	Simbol ocult	Simbol comun
Cupe (inimă)	Cler		♥
Spade (pică)	Militari		♠
Pentagrame (caro)	Negustori		♦
Bâte/Sceptre (treflă)	Agricultori		♣

Cele patru costume ale arcanelor minore sunt considerate ca fiind analoge celor patru

31 ”The Tarot of the Bohemians” de Papus

elemente, celor patru colțuri ale creației și celor patru lumi ale Cabalei. Cheia arcanei minore este, probabil, Tetragrammatonul, sau numele de patru litere al lui Iehova, IHVH. Cele patru costume ale arcanelor minore reprezintă și stratificarea societății: cupele sunt preoția, săbiile sunt armata, monedele sunt negustorii și bâtele sunt clasa agricolă. Din punctul de vedere al lui Court de Gebelin arcana minoră este „geografie politică”, cupele reprezintă țările din nord, săbiile reprezintă Orientul, monedele reprezintă Occidentul și bâtele reprezintă țările din sud. Cele zece cărți din fiecare costum reprezintă națiunile care compun fiecare dintre aceste mari diviziuni. Regii sunt guvernele lor, reginele sunt religiilor lor, cavalerii sunt istoria și caracteristicile lor naționale, pajii sunt știința.

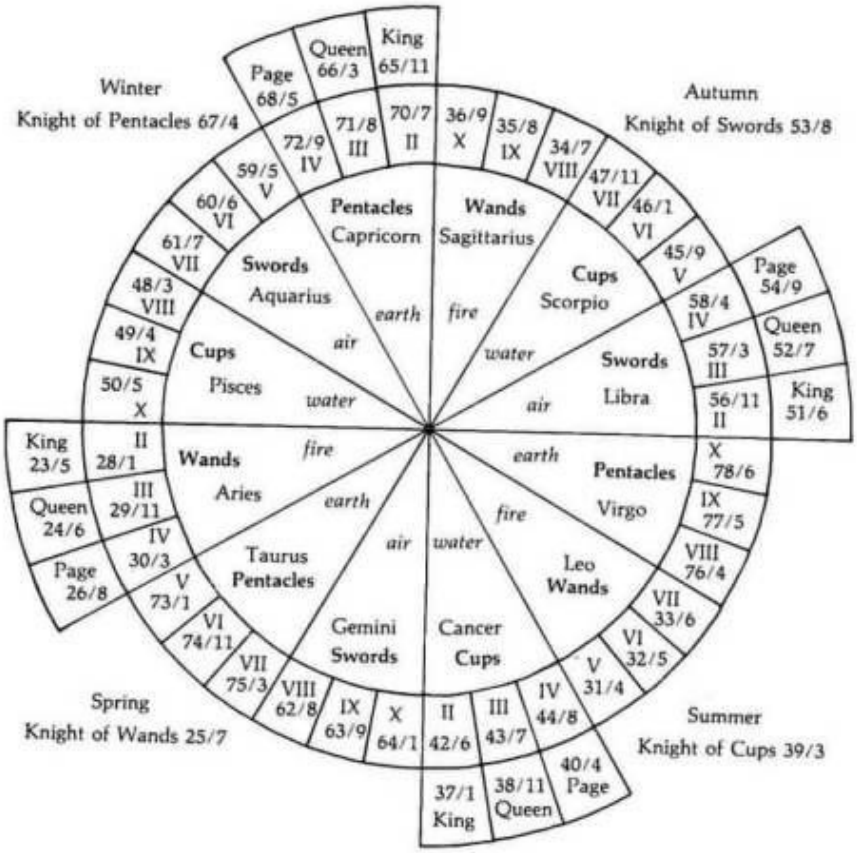

Seturile moderne au o profundă importanță simbolică, căci aranjarea lor este aparent în concordanță cu diviziunile anului. Cele două culori, roșu și negru, reprezintă cele două mari diviziuni ale anului - cea în care soarele este la nord de ecuator și cea în care se află la sud de ecuator. Cele patru costume reprezintă anotimpurile. Cele douăsprezece cărți de curte sunt semnele zodiacului dispuse în triade ale unui Tată, ale unei Puteri și ale unei Minți. Cele zece cărți din fiecare costum reprezintă copacul Sephirotic existent în fiecare dintre cele patru lumi (costume). Cele 13 cărți ale fiecărui costum sunt cele 13 luni lunare din fiecare an, iar cele 52 cărți ale setului sunt cele 52 de săptămâni din an. Socotind numărul de inimi și echivalând valeții, reginele și regii ca 11, 12 și, respectiv, 13, suma pentru cele 52 de cărți este 364. Dacă jokerul este considerat ca un punct, rezultatul este 365 sau numărul de zile din an.

Cărțile de joc conțin și o serie de simboluri masonice importante. Nouă cărți au personaje cu fața completă și trei sunt văzute din profil, ceea ce înseamnă cele nouă luni ale epocii prenatale și cele trei grade de desfășurare spirituală necesare pentru a produce omul perfect. Cei patru regi înarmați sunt arhitecții egipteni ai lui Amon care au creat universul și totodată, semnele cardinale ale zodiacului. Cele patru regine, purtând flori cu opt petale, simboluri ale lui Hristos, sunt semnele fixe ale zodiacului. Cei patru valeți, dintre care doi poartă crenguțe de salcâm, unul cu o inimă în mână și altul cu pălărie de bâlci - sunt cele patru semne comune ale zodiacului.

Cărţile de Tarot, numite în general Arcane, au de obicei format dreptunghiular, dar există şi arcane circulare (de exemplu "Motherpiece Round Tarot"). Un pachet se compune din 78 de cărţi, din care 22, numerotate de la 0 la XXI, sunt "Arcanele majore", pictate, iar celelalte 56 formează "Arcanele minore".

Arcanele minore sunt împărţite pe patru culori: Spade (pici), Bastoane (trefle), Cupe (inimi) şi Monede sau Discuri (carouri). În cadrul fiecărei serii există 10 Arcane numerotate de la 1 la 10, câte un valet, un cavaler, o regină şi un rege. Celor patru culori li se atribuie câte un element: Aer, Foc, Apă şi respectiv Pământ. Acestor elemente le corespund, la rândul lor, câte trei constelaţii zodiacale:

Balanţa, Vărsătorul şi Gemenii (semne de Aer), Berbecul, Leul şi Săgetătorul (semne de Foc), Racul, Scorpionul şi Peştii (semne de Apă), Capricornul, Taurul şi Fecioara (semne de Pământ).

În mod similar, fiecare dintre Arcanele majore are câte o corespondenţă astrologică, câte o cale pe Arborele Sefirotic al Kabbalei, o literă a alfabetului ebraic, respectiv câte un semn magic Kabbalistic, precum şi asocieri mitologice:

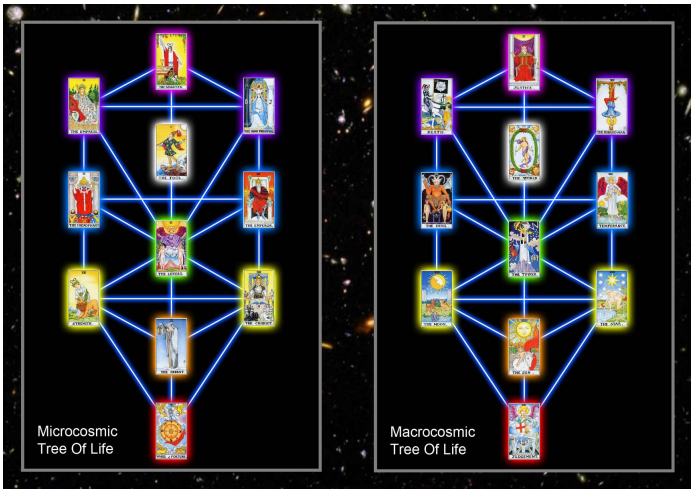

Arcanele majore au fiecare câte o imagine de sine stătătoare, precum şi câte un nume. La

prima vedere, se poate presupune că aranjamentul său este arbitrar, dar nu este. El este legat de structura universului și de sistemul solar, în special, așa cum apare în Cabala.

Numărul	Deanumirea
0 sau 22	Nebunul
1	Magicianul
2	Marea Preoteasa
3	Împărăteasa
4	Împăratul
5	Marele Preot
6	Îndrăgostiții
7	Faetonul
8 sau 11	Forța
9	Ermitul
10	Roata Norocului
11 sau 8	Dreptatea
12	Spânzuratul
13	Moartea
14	Echilibrul
15	Diavolul
16	Turnul
17	Steaua
18	Luna
19	Soarele
20	Judecata
21	Lumea

Deși reprezentat ca un pachet de cărți, Tarotul este ceva diferit. Poate fi „citit” într-o varietate de moduri.

1. În ”*The Symbolism of the Tarot*”, P. D. Ouspensky susține că Tarotul se împarte în trei diviziuni: prima parte are douăzeci și unu de cărți numerotate; a doua parte are o carte numerotată cu zero; a treia parte are cincizeci și șase de cărți. Mai mult, a doua parte pare a fi o legătură între prima și a treia parte, deoarece toate cele cincizeci și șase de cărți ale celei de-a treia părți sunt egale cu cartea zero.

Acum, dacă ne imaginăm douăzeci și unu de cărți dispuse sub forma unui triunghi, șapte cărți pe fiecare parte, un punct în centrul triunghiului reprezentat de cartea zero și un pătrat în jurul triunghiului (pătratul format din cincizeci și șase cărți, paisprezece pe fiecare parte), vom avea o reprezentare a relației dintre Dumnezeu, Om și Univers, sau relația dintre lumea ideilor, conștiința omului și lumea fizică.

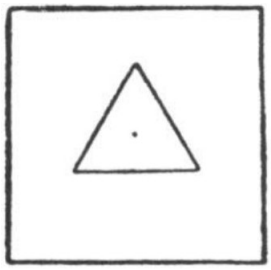

2. În ”*Tarot des Bohemiens*”, Papus spune că: ”Întregul Tarot se bazează pe cuvântul TARO, aranjat ca o roată”, iar INRI este cuvântul care indică Unitatea originii francmasonilor și catolicilor. *Igne Natura Renovatur Integra* și *Iesus Nazareus Rex Iudeorum* sunt poli opuși,

științifici și religioși, fizici și metafizici, ai aceleiași doctrine.

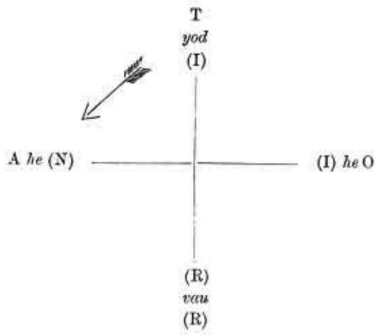

3. În "*Tarot of the Magicians*", Oswald Wirth, susține că în galeria Tarotului imaginile au fost aranjate în perechi, una opusă alteia, astfel încât ultima carte a fost opusă primei cărți și așa mai departe. Când cărțile sunt astfel plasate, găsim o extrem de interesantă și profundă sugestie. În acest fel, mintea îl găsește pe cel de-al doilea și este condusă de la dualism la monism, ceea ce am putea numi unificarea dualului. O carte o explică pe cealaltă și fiecare pereche arată mai mult căci pot fi explicate doar reciproc și nu înseamnă nimic atunci când sunt luate separat.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
0	21	20	19	18	17	16	15	14	13	12

Astfel, de exemplu, cărțile 10 și 13 („Viața" și „Moartea") semnifică împreună o anumită condiție întreagă sau complementară (codon - anticodon) pe care nu o putem concepe prin procesele mentale obișnuite, imperfecte. Ne gândim la viață și la moarte ca fiind două „opuse", antagonice una față de cealaltă, dar, dacă ne-am gândi mai departe, ar trebui să vedem că fiecare depinde de cealaltă pentru existență și niciuna nu ar putea să existe separat.

Tot el susține că există o Axa a tarotului. Fiecare dintre cele două rânduri ale tarotului sunt împărțite în două părți egale de arcanele 6 și 17, care sunt precedate și urmate de un grup de cinci arcane. În fiecare dintre cele două căi de inițiere (dorian și ionian), ca și în cărțile de Tarot, se pot distinge două faze: pregătire și studiu și aplicare și punere în practică.

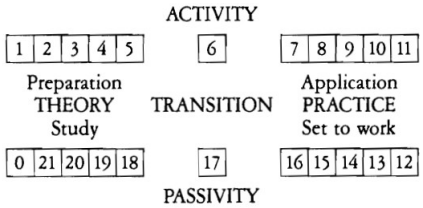

În inițierea doriană se începe prin dobândirea cunoștințelor referitoare la arcanele 1, 2, 3, 4 și 5. Când această instrucțiune este dobândită, se face un test moral, reprezentat de arcana 6, iar dacă testul este trecut, se poate trece la realizarea practică vizată de cărțile 7, 8, 9, 10 și 11.

În inițierea ioniană abandonul mistic este pus imediat în formele descrise de cărțile 12, 13, 14, 15 și 16; apoi prin intermediul influențelor exterioare la care se face referire cu cardul 17, se realizează o explicare progresivă prin fazele 18, 19, 20, 21 și 0.

Tot după Oswald Wirth există trei septenare:

Active	1	2	3	4	5	6	7	Spirit
Intermediary	8	9	10	11	12	13	14	Soul
Passive	15	16	17	18	19	20	21	Body

4. În concepția noastră cartea Nebunul reprezintă Virionul, iar celelalte 21 de cărți împărțite în 3 septenare reprezintă cele trei faze esențiale ale replicării virusului descrise de Alan J. Cann în "*Principles of Molecular Virology*" care se încadrează în triunghiul lui P. D. Ouspensky:

- Inițierea infecției
- Replicarea și expresia genomului virusului
- Asamblarea și Eliberarea virionilor din celula infectată

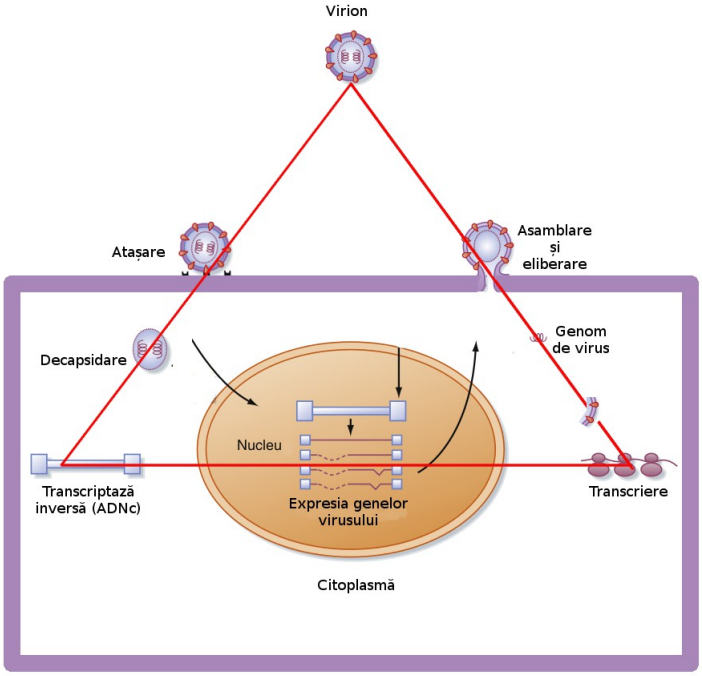

În replicarea virusului întâlnim și dictonul alchimic ”*Solve et coagula*” reprezentat de prima și a treia latură a triunghiului, căsătoria Soarelui și a Lunii reprezentați de virus și celulă, dar și ideea creării celor 10.000 de lucruri din taoism, deoarece retrovirusurile conțin două copii identice ale unei catene $^{+}$ARN, lungi de aproximativ 10.000 de nucleotide, înconjurată de o capsidă și un înveliș. În ”*The Way of the Golden Elixir - An Introduction to Taoist Alchemy*”, FABRIZIO PREGADIO descrie etapele „în jos” ale cosmogoniei: de la Dao la Unul, de la Unul la Doi, de la Doi la Trei și la final la cele „zece mii de lucruri” (în stânga diagramei) și etapele „ascendente” corespunzătoare ale lui Neidan[32]: de la „cele zece mii de lucruri” la Esență, Respirație și Duh și în sfârșit la Gol (în dreapta diagramei).

Am descoperit că Neidan, vorbind despre ”Elixirul intern” sau ”de aur” și de procesul de

32 Neidan, sau alchimie internă, este un grup de doctrine ezoterice și practici fizice, mentale și spirituale pe care inițiații taoiști le folosesc pentru a prelungi viața și a crea un corp spiritual nemuritor care ar supraviețui după moarte.

”Inversiune”, vorbește de fapt despre replicarea virusului:

a. Elixirul intern și viziunea ființei umane

Practicile fiziologice sunt adesea aspectul cel mai vizibil al lui Neidan, însă combinarea Elixirului intern implică întreaga ființă umană și nu numai corpul fizic. Întregul proces este regizat de Inimă (xin), care este reşedința Spiritului (shen) și principalul centru simbolic și nematerial al ființei umane. Inima operează prin intermediul Adevăratei Intenții (zhenyi), facultatea activă care, prin asocierea ei cu Spiritul, permite conjuncția Yin și Yang și generarea, hrănirea și nașterea Elixirului intern.

b. Elixirul din Neidan

În viziunea Neidan, Elixir este echivalent cu starea inițială de a fi și reprezintă atingerea sau recuperarea sa. Încheierea practicii este definită ca întoarcerea la „gol” (xu), starea în care nu există granițe sau distincții între principiul absolut și domeniul relativ. Fiind totuși un proces gradual, practica funcționează în primul rând în domeniul pe care unul este chemat să îl transcende. Scopul său principal este de a dezvălui modul în care lumea, așa cum o cunoaștem, este manifestarea de sine a Dao.

Focusul real al acestui proces nu este nici „intern”, nici „extern”. Cu toate acestea, este ilustrat frecvent prin metafora creării „unei persoane în afara persoanei” (sau „a unui sine în afara propriei persoane”/ shen zhi wai shen), care reprezintă atingerea transcendenței și este definită drept „persoana adevărată” (zhenshen). În acest caz, etapele principale ale practicii sunt descrise drept concepția, gestația și nașterea unui embrion, care crește pentru a deveni o asemănare perfectă a practicantului și personifică starea lui realizată.

Într-o altă concepție - nu se exclud reciproc cu cea anterioară și este prezentată adesea alături de ea - Elixirul intern este văzut ca fiind deja posedat de fiecare ființă umană și identic cu propria stare înnăscută realizată. Liu Yiming exprimă acest punct de vedere spunând: „Toate ființele umane au acest Elixir de Aur complet în sine: acesta este realizat în întregime în toată lumea[33]”. Aceeași viziune îi determină pe Li Daochun, Yu Yan și alți câțiva să afirme în lucrările lor: "Elixirul de Aur este în fața ochilor tăi".

c. "Inversiune"

Una dintre principalele caracteristici împărtășite de toate descrierile procesului Neidan este ideea de „inversiune”. Practica Neidan este în mod tipic încadrată ca reintegrarea treptată a fiecăreia dintre componentele principale ale Ființei, și anume Esența, Respirația și Spiritul (jing, qi și sheri), în cea care o precedă în ierarhia ontologică. Procesul începe cu cea mai joasă etapă și se termină cu cea mai înaltă, culminând cu inversarea (huari) la starea de Non-Ființă (wu), sau Gol (xu, kong). Formularea tipică a acestui proces este „rafinarea Esenței pentru a o transmuta în respirație”, „rafinarea Respirației pentru a o transmite în spirit” și „rafinarea Spiritului pentru a reveni la gol”. Elixirul intern se realizează la încheierea acestui proces.

Autorii textelor Neidan au legat aceste etape cu trecerea lui Daodejing (sec. 42) care afirmă: „Dao generează mai întâi Unitatea, care cuprinde cele două principii complementare ale Yin și Yang. După ce Yin și Yang se diferențiază unul de celălalt, ei se conectează din nou și generează „trei”, care este produsul conjuncției lor. Cele „zece mii de lucruri” reprezintă totalitatea entităților produse prin reiterarea continuă a acestui proces. Etapele treptate ale practicii Neidan inversează această secvență eliminând distincțiile dintre fiecare etapă și cea imediat deasupra acesteia[34].

d. Xing și Ming

Deși Neidan cuprinde cei doi poli principali ai existenței umane, care în termeni occidentali ar

---

33 *"Elixirul de Aur" este un alt nume pentru Natura fundamentală, este neînsuflețit și totuși realizat. Nu există niciun alt Elixir de Aur în afara Naturii fundamentale. Toate ființele umane au acest Elixir de Aur complet în sine: este realizat în întregime în toată lumea. Nu este nici mai mult într-o salvie, nici mai puțin într-o persoană obișnuită. Este sămânța Nemuritorilor și a Buddhailor, rădăcina vrednicilor și a înțelepților*. Liu Yiming, Comentariu la planul Wuzhen (Trezirea la Realitate)

34 *Cei care au mare înțelepciune inversează ciclurile creației și transformării. Nu sunt confiscate de procesul de creație și transformare și nu sunt modelate de Yin și Yang. Nu sunt târâți de cele zece mii de lucruri și nu sunt atrași de cele zece mii de condiții. Plantează un lotus într-un foc și remorcă o barcă prin apele noroioase. Ei împrumută legile (fa) ale lumii pentru a cultiva legile Dao și acordă Dao-ul oamenilor, dar îndeplinesc Dao-ul Cerurilor. Aceștia dezrădăcinează în profunzime praful acumulat de obiecte, de simț, ale nenumăraților eoni și elimină în întregime răsuflările externe dobândite (qi) care apar după [naștere]. Destinul lor (Ming) este stăpânit de ei înșiși și nu este condus de Cer. Ei revin la „fața lor originală” (yuanmiană) a vremurilor trecute și scapă de transmigrare. Ele transcend cele trei lumi [ale dorinței, formei și fără formă] și devin la fel de incoruptibili ca vajra (diamantul)*. Liu Yiming, Xiangyan poyi (Smashing Doubts on Symbolic Language)

putea fi numiți „spirituali” și „fizici”, unul dintre criteriile utilizate pentru a diferenția subtradițiile și practicile respective este accentul relativ acordat unuia sau celuilalt aspect. Domeniul de aplicare al termenilor chinezi care se referă la acei doi poli, Xing și Ming, însă, este mai larg decât termenii „spiritual” și „fizic”[35].

Povestea descrisă de TAROT începe așa:

Un virion singuratic, figurat de Vagabond, merge fără oprire, condus de destinul sau. Nu are decât un baston (genom monocatenar) pentru a se apăra şi ghida. Toată averea sa, adică toată cunoaşterea sa (transcriptaza inversă, integraza și proteaza), este cuprinsă într-o bocceluţă (capsida). Are hainele ponosite (indiciu al sărăciei virusului), îl atacă câinii (sistemul imunitar), dar el îşi continuă drumul infinit, pentru că nu ştie nimic altceva să facă decât să existe.

Această arcană poate fi plasată și la sfârșitul arcanei majore a Tarotului deoarece finalul procesului de replicare a virusului este un Virion nou, deci un nou ”Nebun”.

1. În primul septenar, care cuprinde ”infecția celulei”, povestea continuă așa:

Într-o zi, virionul întâlnește o celulă (simbolizată de prăpastie) și ”nebun” fiind, se aruncă în ea, unde va juca rolul unui Magician (Arcana I), un scamator abil, care cu ajutorul genomului viral format din doi Acizi Ribonucleici reprezentați de Marea Preoteasă și Marele Preot și a celor patru baze (cupe, săbii, bâte și pentacle) se va integra în genomul celulei, deghizat de transcriptaza inversă în Împărătească și Împărat. Aici, cei doi, vor aștepta momentul în care procesul de citire a ADN-ului celular va permite întâlnirea lor simbolizată de cartea Îndrăgostiții și utilizarea ARN-ului de transport simbolizat de cartea Faetonul în vederea declanșării etapei de exprimare a genelor.

2. În al doilea septenar, exprimarea genelor se face de către metabolismul celular astfel:

Un fragment de virus, simbolizat de Eremit, sărind printre genele ADN-ului celular, reușește să se alipească altor fragmente de virus, acțiune simbolizată de cartea Dreptatea, realizând primul provirus simbolizat de cartea Spânzuratul. Acesta, utilizând Forța (silirea ADN-ului) și Cumpătarea (nu va conține și elemente celulare) va învinge Moartea, declanșând producerea de proteine structurale pentru o clonă de virus cunoscută drept Împărăția Cerului, utilizând metabolismul celular simbolizat de Roata Destinului.

3. În al treilea septenar se trece la asamblarea virusului:

Proteinele structurale virale și cei doi acizi ribonucleici simbolizați de Soare și de Lună vor fi chemați din citoplasma simbolizată de Diavol, să creeze o nouă STEA, prin adunarea laolaltă, la semnalul dat de cartea Judecata de Apoi, purificate fiind de tot ce ar însemna celulă, operație simbolizată de Turn și creând o nouă lume a ordinii și simplității reprezentată de cartea Universul.

Procesul de replicare a virusului ia sfârșit prin maturizarea acestui nou Univers care se va transforma într-un nou virion simbolizat de cartea Nebunul, sau va începe o nouă replicare.

*

35 *Xing este ceea ce numim Spiritul precelest perfect și Unul Numen. Ming este ceea ce numim esența precelestială perfectă și respirația unică. Esența și Spiritul sunt rădăcinile lui Xing și Ming. . . . Dacă cei care își cultivă Mingul nu își înțeleg Xing-ul, cum pot scăpa de ciclurile kalpasului? Dacă cei care își văd Xing-ul nu înțeleg Ming-ul lor, cum pot reveni în sfârșit [la origine]? . . . Persoanele superioare ating împreună Xing și Ming. În primul rând, prin respectarea preceptelor și prin concentrare și înțelepciune, își golesc mintea. Apoi, prin rafinarea Esenței, Respirației și Spiritului își protejează corpul. Când corpul este liniștit și în repaus, baza lui Ming este permanent fermă; când mintea este goală și limpede, fundamentul lui Xing este complet iluminat. Când Xing-ul cuiva este complet iluminat, nu există venire și mers; când Ming-ul cuiva este permanent ferm, nu există moarte și naștere*. Zhonghe ji (The Harmony of the Center: An Anthology)

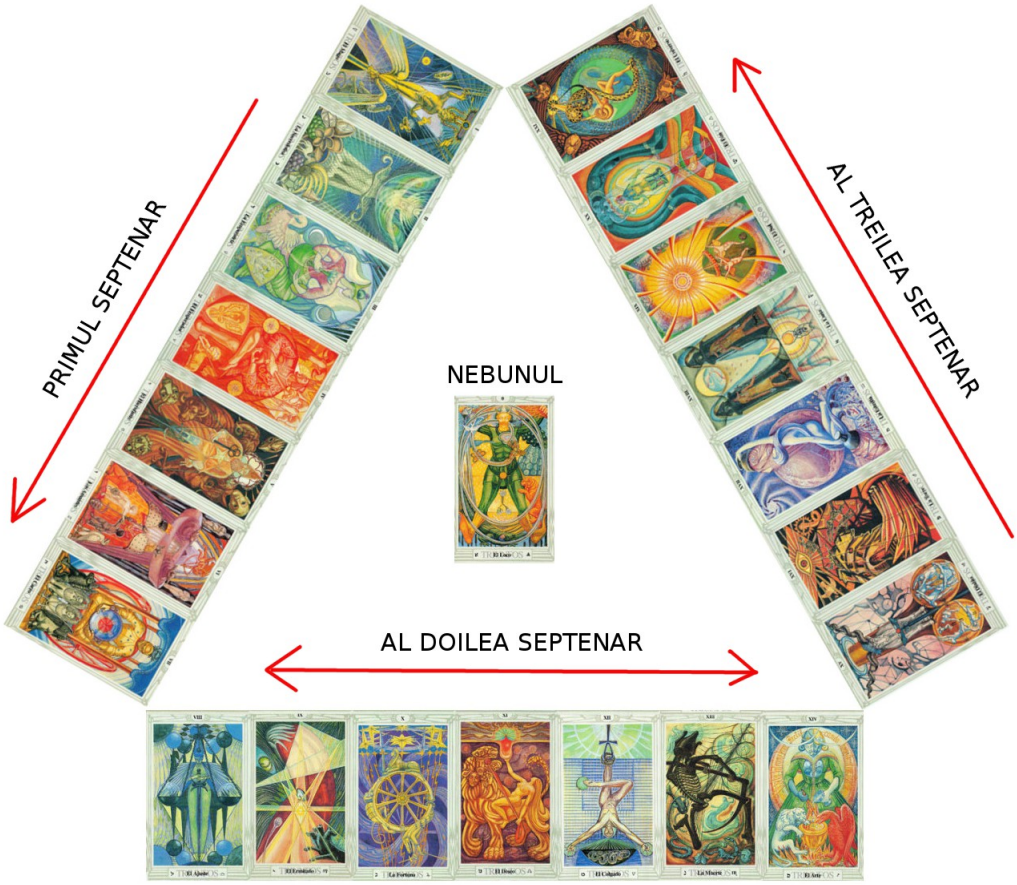

Simbolismul cărților de Tarot a lui Crawley, pe care îl vom reda în continuare, și pe care îl vom completa, acolo unde este cazul, cu setul de cărți: Rider-Waite, Oswald Wirth, Golden Dawn, Israel Regardier și Samael Aun Weor, întăresc interpretarea noastră a legăturii dintre Tarot și replicarea virusului.

Există patru diferențe între titlurile cărților din setul Crawley și tradiționalul set Rider Waite:

a. Adjustment/Reglarea înlocuiește Justiția/Dreptatea:

b. Pofta înlocuiește Puterea/Forța:

c. Arta înlocuiește Cumpătarea:

d. Aeon înlocuiește Judecata/Pedeapsa divină:

După Pamela Colman Smith (cea care a pictat setul Rider-Waite), progresia cărților de Tarot spune povestea coborârii Sufletului de la Dumnezeirea Unificată (virion) în Lumea Materială (celula) de-a lungul Căilor Arborelui Vieții și numeroasele experiențe pe care le poate întâlni. Când sunt transformate într-o ordine aleatorie, cărțile se adresează minții conștiente și inconștiente, reflectând aspecte despre noi înșine, despre autocontrolul Alchimiei interne, mișcarea Cerurilor și influența lor, numită Astrologie și Balanța necesară pentru a urca din viața materială înapoi la Dumnezeire.

NEBUNUL

Rider-Waite | Oswald Wirth | Golden Dawn | Aleister Crowley | Israel Regardier | Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”NEBUNUL”

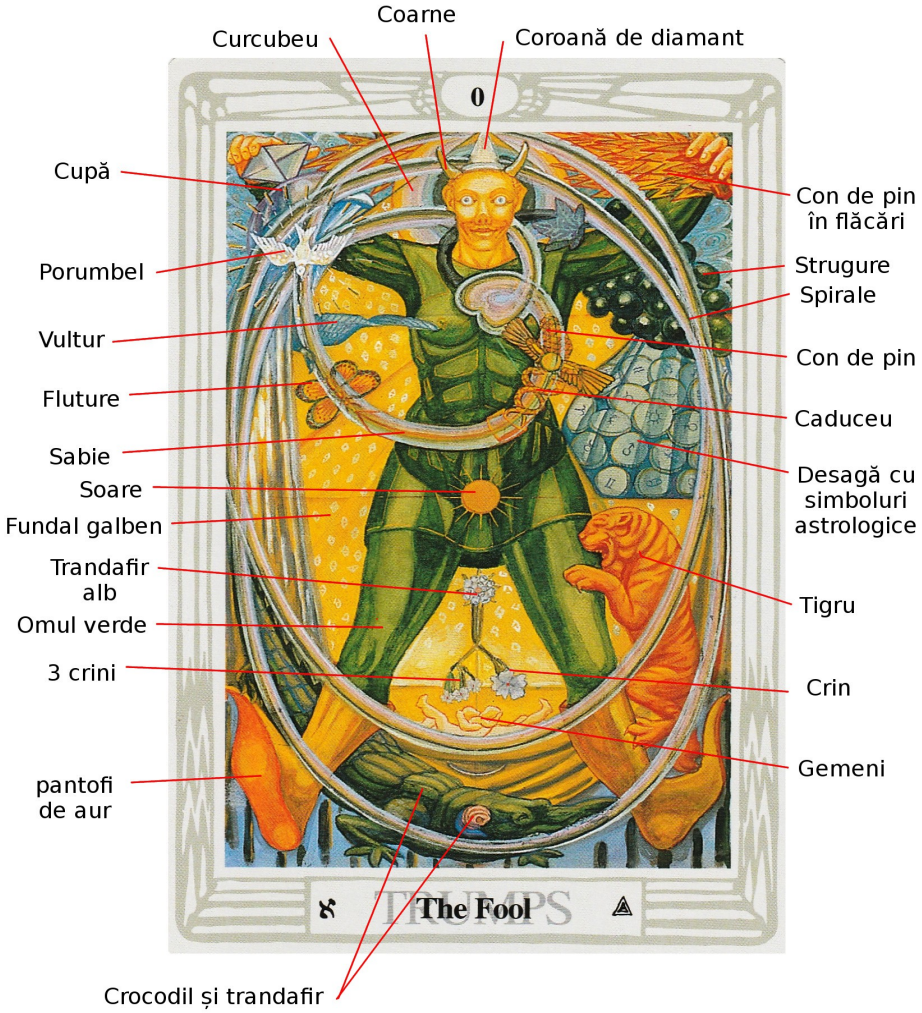

Având în vedere afirmația doctorului Mark Young de la Universitatea de Stat din Montana cum că „*oamenii sunt viruşi*” și zicala: „*Înțelepciunea lui Dumnezeu este nebunia oamenilor*”, considerăm că Nebunul simbolizează novicele care, dorind să pună în aplicare dictonul de pe frontispiciul templului din Delhi (Cunoaște-te pe tine însuți), se îndepărtează de lumea materială și este considerat nebun de către ceilalți.

a. OMUL VERDE: este reprezentarea ideală a potenței virusului, a posibilității și dorinței acestuia de a crea virioni ”*câtă frunză și câtă iarbă*”, este spiritul vegetației ale cărui puteri zămislitoare se întind în toate direcțiile. El este ”*Gheorghe cel Verde*”, sau în unele zone ”*Ion cel Verde*”, sărbătorit pe 23 aprilie printr-o procesiune sacramentală în care, ne spune James George Frazer în ”*Creanga de aur*”, vol. 1, pg. 265, un flăcăiaș îmbrăcat din cap până în picioare cu ramuri verzi de mesteacăn este aruncat, în final, într-un râu sau eleșteu simbolizând citoplasma celulei. Acestui ritual i se atribuie puterea de a asigura o naștere ușoară și ca urmare o înmulțire a ”*talantului*”, a ”*scânteii divine*”, care nu sunt altceva decât personificări ale fragmentelor de genom viral din om.

Potența și locul de unde începe activarea genomului viral de către minte sunt simbolizate de Soarele care acoperă organele genitale ale Omului Verde, de coarnele de taur de pe cap și de fundalul galben ce reprezintă ploaia de aur în care s-a transformat Zeus pentru a se uni cu Danae pentru a naște pe Perseu.

Danae, pictură de Gustav Klimt

Virionul, care este un cristal, o piatră, este simbolizat de Coroana de diamant de pe capul Omului Verde. Este diamantul de pe fruntea lui Lucifer. Căderea lui simbolizând pătrunderea virionului în celulă. În versetul 22:16 din Apocalipsa Isus vorbeste despre sine ca fiind Lucifer, rădăcină și sămânță a lui David.

În cartea Golden Dawn și în a lui Regardier, Nebunul este simbolizat de un copil, care este ”Copilul de Aur” din alchimia taoistă, un alt simbol al fragmentului de virus din om ce trebuie crescut prin meditație sau alte căi spirituale.

În cartea Rider Wite, bluza-fustă a Nebunului simbolizează androginia virusului. Acțiunea ”nebunească” de a renunța la vagabondajul printre celule pentru a se arunca într-una din ele, simbolizată în unele cărți de Tarot de prăpastia deschisă la picioare sau de apele în care înoată un crocodil, se bazează pe extraordinara înțelepciune a virusului, ascunsă în spatele acestei aparente nebunii, pe baza căreia se va regenera ca pasărea Phoenix, chiar dacă gestul său înseamnă

dezmembrare completă și împrăștiere în citoplasma celulei.

În cartea lui Wirth, Nebunul poartă o centură de aur valoroasă care este în contrast cu sărăcia restului hainelor sale.

Această centură este formată din plăci, probabil douăsprezece, prin analogie cu zodiacul, căci încercuiește corpul unei persoane cosmogonice de extremă importanță. De fapt, Nebunul reprezintă tot ceea ce este dincolo de sfera inteligibilului, este Infinitul din afara finitului, este absolutul care înglobează relativul. Virusul este strămoșul zeilor care l-au trimis în afara Lumii (celulei) când au hotărât să creeze o putere supremă pentru ei înșiși.

Cercul format de centură poate fi, în plus, comparat mai simplu cu alchimicul Alaun, al cărui semn este nimicul, mai exact un cerc, O. Acum, Alaunul este șeful tuturor celorlalte săruri, cu alte cuvinte, substratul imaterial al tuturor materialelor.

b. CROCODILUL ȘI TRANDAFIRUL: Crocodilul este asociat cu Saturn și KRONOS care și-au devorat propriii copii, întrucât se temea că îl vor răsturna din poziția de rege al zeilor. El este un simbol al genomului celular, la fel ca Luna de deasupra sa, iar trandafirul din gura lui simbolizează genomul viral pe care tocmai se pregătește să-l înghită pentru a-l digera și regenera. Devorarea este echivalentul inițierii.

În "*Dicționarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, vol. 1, pg. 391, se spune despre **crocodil** că asigură a doua naștere, exact ce face celula pentru virus:

"Cosmofor sau purtător al lumii, divinitate nocturnă și selenară, stăpân al apelor primordiale, crocodilul, a cărui voracitate este cea a nopții, care devorează în fiecare seară soarele (virusul), este simbol al forțelor atotputernice ale morții și ale renașterii. În mitologia chineză, crocodilul joacă un anumit rol în ritmul și armonia lumii, putând produce lumina vie (simbol al virusului n.n.). În legendele cambodgiene crocodilul este asociat (coproducător) cu sclipirea unei pietre prețioase sau a unui diamant (alt simbol al virusului n.n.). În gliptica maya, crocodilul are botul deschis, subliniind înrudirea lui cu Jaguarul, simbolizând fălcile pământului care devorează soarele. În riturile inițiatice ale societății Poro din Liberia, copiii destinați să devină adulți, dispar în pădure în vederea unei recluziuni care poate dura patru ani. Se spune atunci că au murit, fiind devorați de Poro sau de *spiritul-crocodil.* Ei sunt astfel supuși unei noi gestații, adică se nasc a doua oară. În mitologia egipteană, crocodilul Sobek asistă lacom la psihostazie[40], fiind Devoratorul. Crocodilii sacri erau domesticiți și împodobiți cu bijuterii. Este singurul animal care, trăind în apă, are ochii acoperiți de o membrană subțire și transparentă. Crocodilii fac șaizeci de ouă, pe care le clocesc în tot atâtea zile. Crocodilii trăiesc șaizeci de ani, ori numărul șaizeci este primul pe care-l utilizează astronomii în calculele lor. În Biblie crocodilul, care apare sub numele de Leviathan, este descris ca fiind unul dintre monștrii haosului primitiv.

Recunoaștem în crocodil ideea egipteană a PARTHENOGENEZEI, care reprezintă nașterea virgină printr-o reproducere asexuată în care descendența se dezvoltă din ouă nefertilizate (virion).

Același Dicționar spune, în vol. 3, la pg. 176, despre **trandafir**:

Aspectul cel mai general al acestui simbolism floral este acela de manifestare, țâșnită din apele primordiale, deasupra cărora floarea de trandafir se înalță și își deschide petalele. Acest aspect nu este de altfel necunoscut în India, unde trandafirul cosmic Tripurasundari exprima frumusețea Mamei divine. El desemnează atingerea perfecțiunii, desăvârșirea fără cusur. El simbolizează cupa vieții, sufletul, inima, iubirea. Poate fi contemplat ca o mandală și poate fi socotit drept un centru mistic.

În iconografia creștină, trandafirul este fie potirul în care a picurat sângele lui Hristos, fie o transfigurare o picăturilor de sânge, fie simbolul rănilor lui Hristos. Într-un simbol rozacrucian apar cinci trandafiri, unul în centru și câte unul pe fiecare braț al Crucii. Aceste imagini evocă fie Graalul, fie roua *cerească* a Mântuirii.

Potrivit lui F. Portal, roza și culoarea roz ar constitui un simbol al regenerării, prin aceea că există o înrudire semantică între latinescul **rosa**, *trandafir,* și **ros**, *rouă, ploaie. Trandafirul și culoarea trandafirie erau simbolurile primei trepte a regenerării și a inițierii în mistere.*

Trandafirii erau consacrați deopotrivă Afroditei și Atenei. Trandafirul era, la greci, o floare albă, dar, când Adonis, tânărul ocrotit de Afrodita, a fost rănit de moarte, sângele lui a colorat trandafirii Consacrați zeiței.

Alb sau roșu, trandafirul este una din florile preferate ale alchimiștilor: adesea, tratatele lor purtau numele de *Trandafiri ai filozofilor. Trandafirul alb, ca si crinul, a fost asociat cu faza* albedo, *telul operei celei mici, în vreme ce*

40 Noțiune eshatologică prezentă în unele religii antice, îndeosebi la egipteni care înseamnă cântărirea sufletelor la judecata de apoi a celor morți de către instanța divină supremă.

trandafirul roşu a fost asociat cu faza rubedo, *scopul Marii Opere. Majoritatea acestor trandafiri au şapte petale, flecare evocând un metal sau o operaţiune a lucrării* . Trandafirul albastru este un simbol al Imposibilului.

c. TIGRUL: reprezintă sistemul imunitar al celulei, iar mușcătura și infirmitatea pe care o produce Omului verde simbolizează producerea unui genom monocatenar.

În "*Dicționarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 354, se spune despre **tigru**:

Monstru al întunericului și al lunii noi, tigrul este și una dintre figurile lumii superioare - lumea din care izvorăște viața și lumina. Îl vedem în unele reprezentări cum lasă să-i scape din gură o făptură umană (virus), redată printr-un copil. În întreaga Asie de sud-est, Tigrul-Strămoș mitic este văzut ca inițiator. El îi călăuzește pe neofiți prin Junglă spre a-i inița - în realitate, pentru a-i ucide și a-i face să renască. În contextul sumero-acadian. Tigrul este: cursul de apă cosmic, ce înconjoară pământul ca pe o insulă, evocând celebrul Ocean terestru, Apsu.

În cartea lui Wirth, tigrul este înlocuit de un Linx, despre a cărui privire se spune că are puterea de a străpunge ziduri și pereți, ce încearcă să împiedice Rătăcitorul ce vrea să ajungă la un obelisc ascuns, în spatele căruia îl așteaptă un crocodil, gata să devoreze orice este destinat să se întoarcă la haos.

Tigrul, transformat în îmbrăcăminte, din cartea lui Weor simbolizează faptul că sistemul imunitar a fost învins de către virus. Tot o reprezentare a învinsului este câinele pașnic din cartea lui Waite, de câinele ce oferă culcuș copilului din cartea Golden Dawn și de lupul în lesă din cartea lui Regardier.

d. CON DE PIN ÎN FLĂCĂRI ȘI CUPĂ REVĂRSATĂ: reprezintă potența sexuală a virusului, focul creator, scânteia vieții, revărsate sub formă de genom monocatenar, din capsida simbolizată de Cupa cu picior piramidal. Piramida ce formează piciorul cupei scoate în evidență simetria icosaedrică folosită de virus pentru a putea reține în spațiul foarte mic al capsidei, întregul genom viral, fiind mai economic din punct de vedere genetic, capsida bazându-se pe un număr mare de subunități proteice identice repetate.

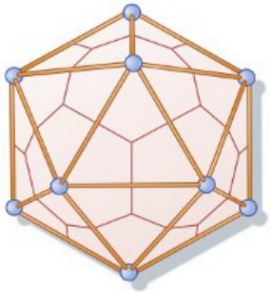

Capsida poate fi compusă din 60 de subansambluri repetate de proteine, fiecare conținând trei subunități majore. Aceasta înseamnă că în întreaga particulă de virus să există 60 x 3 = 180 monomeri de suprafață.

În "*Dicționarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, vol. 1, pg. 356, se spune despre **con**:

Conul este unul din simbolurile zeiței Astarte, divinitate cananeeană a dragostei și a fecundității, corespunzând asirienel Ishtar și Afroditei grecești. Posibil să reprezinte vaginul. Imaginea feminității. Conul ține și de cultul lunii.

Simbolismul conului a fost asociat de Frazer cu acela al piramidei. Ar putea fi invocat și acela al turnului și al ziguratului, imagine ascensională a evoluției materiei spre spirit, a spiritualizării progresive a lumii, a întoarcerii la unitate.

Despre **cupă** aflăm, în vol. 1, pg. 416, a lui Jean Chevalier, următoarele:

Simbolismul foarte larg al cupei se prezintă sub două aspecte esențiale: cel de vas al belșugului și cel de vas conținând elixirul nemuririi.

În primul caz, ea este deseori comparată cu sânul matern, care produce lapte. O inscripție galo-romană din Autun. consacrată Florei, asimilează cupa din care se revarsă harul cu țâța din care curge laptele ce hrănește cetatea (Devoucoux). Același simbolism și aceeași asimilare apare în cazul lui Maha-Lakshmi hindusă, dar aici laptele este

soma, ceea ce ne readuce la noţiunea de băutură a nemuririi. Cupa de ofrandă a somei este asimilată și cu cornul Lunii, a cărei lumină este comparată în mod tradiţional cu culoarea laptelui.

Simbolismul cel mai general al cupei vizează Graalul din Evul mediu, vasul în care se strânge sângele lui Hristos și care conţine - dar în fond cele două sunt identice - atât tradiția pentru moment pierdută, cât și băutura nemuririi. Cupa conţine sângele - principiul vieții -, ea corespunde deci inimii și, în consecinţă, centrului. Hieroglifa egipteană a inimii este un vas. Pe plan etimologic, Graalul este întotdeauna un vas și o carte, ceea ce confirma dublul sens al conţinutului său; revelaţie și viață. Una din tradiţii pretinde că ar fi fost tăiat dintr-un singur smarald, desprins de pe fruntea lui Luclfer: această piatra amintește de urna shivaită și budistă, *cel de-al treilea ochi asociat la sensul de eternitate* (Guenon). Or, atunci când se șlefuiește o gemă, scrie maestrul zen Dogen, ea devine un vas: conţinutul acestui vas este strălucirea luminii revelată prin şlefuire, așa precum în inima omului se produce iluminarea prin concentrarea spiritului.

Graalul mai era indicat și drept potir: simbol al corabiei, al arcei conţinând germenii renaşterii ciclice, al tradiţiei pierdute. Se mai cuvine menţionat faptul că și cornul Lunii, echivalentul cupei, este de asemenea o barcă.

Cu simbolismul Graalulul se aseamănă cel al calotei craniene din tantrism care conţine sânge (uneori ceai sau alcool): și în acest caz este vorba de exprimarea nemuririi sau a Cunoaşterii obținută cu preţul morții imediate, deci despre renașterea inițiatică sau supraomenească.

Unele opere ermetice occidentale recomandă folosirea unei calote craniene pentru realizarea Marii Opere alchimice, ceea ce relevă existența unui simbolism analog. Alchimiștii chinezi sunt cei care, neizbutind să producă direct Elixirul vieții, făceau din aurul obţinut în creuzet vasele și cupele destinate în mod evident să păstreze hrana și băutura nemuririi.

Cupele euharistice, care conţin Trupul și Sângele lui Hristos, exprimă un simbolism analog cu acela al Graalulul. *Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veşnică* (Ioan, 6. 54), spune Iisus Hristos. Ritualul comuniunii căreia îi sunt hărăzite și prin care au loc participarea virtuală la sacrificiu și uniunea cu Dumnezeu, se regăseşte în numeroase tradiţii, printre altele în vechea Chină. În toate aceste ritualuri, este exprimată agregarea, unitatea consangvină (ca în Jurământul sângelui al societăților secrete), dar evident și simbolul nemuririi. A sorbi din aceeaşi cupă este un ritual de nunta foarte uzitat în Extremul Orient. Odinioară în China mirii beau din cele două jumătăți ale aceleiași tigve.

Cupa este și un simbol cosmic: oul lumii, despărțit în două, constituie două cupe opuse, dintre care una, cea a cerului, reprezintă imaginea Domnului. Aceste jumătăți le poartă pe cap dioscurii.

Sacrificiul vedic al *împărţirii* cupei unice a lui *Tvashtri de căt*re *cei trei Ribhu în patru cupe strălucitoare ca zilele* indica opera cosmică extinzându-se de la centrul manifestării spre cele patru direcţii ale orizontului. Și invers, atunci când Buddha face un singur bol din cele patru boluri folosite pentru pomeni, care au fost aduse dinspre cele patru puncte cardinale de cel patru Maharajahi, el readuce cuaternarul cosmic la unitatea sa primordială.

În Japonia a face schimb de cupe *(Sakazuki o Kawasu)* simbolizează fidelitatea și se practică la cununii.

Omul primeşte destinul din mâna lui Dumnezeu ca pe o cupă sau ca pe conţinutul unei cupe.

În literatura mistică a Islamului, cupa simbolizează în general inima, cu sensul de intuiţie, de subtilitate a sufletului. Inima celui iniţiat (arif) care este și ea un microcosmos, este adesea comparata cu cupa lui Djmashid; se spune că acest rege legendar al Persiei ar fi avut o cupă cu care putea să vadă universul.

Cupa simbolizează nu numai conţinutul, dar și esenţa unei revelaţii. Se spune că atunci când Profetul a sosit la Ierusalim, cu prilejul călătoriei sale nocturne, a intrat în Templu. *Când am ieşit,* povesteşte el, *s-a înfăţişat înaintea mea Gabriel cu o cupă cu vin şi o alta cu lapte prins. Am luat-o pe aceasta din urmă. Atunci Gabriel mi-a spus: ai ales Filtra, adică natura umană, în accepţia ei originară, în afara oricărei referinţe la botezul croştin sau la legea mozaică. Și* tradiţia mai adaugă: După ce a băut laptele, i s-a spus: *Dacă ai fi ales vinul, comunitatea ta ar fi, ales calea greşelii*. Conform unei alte versiuni, când a ajuns Mahomed la Ierusalim, l-au primit toți profeţii. I-au fost oferite trei cupe, una cu lapte, alta cu vin și a treia cu apă. El a ales laptele; deoorece apa ar fi prezis pentru el, cât și pentru naţiunea lui un naufragiu (gariqa), iar vinul rătăcirea (gawlya), pe când laptele le prevesteşte că vor păși pe calea cea buna (hudiya).

Aceasta alegorie poate avea două explicaţii: una, preislamică. tace din lapte simbolul păstorilor și din vin simbolul agricultorilor, apa fiind un simbol comun; alta, Islamică, reprezintă cele trei religii monoteiste: cea a evreilor, în care apa joacă un rol totodată distructiv (potopul) și salvator (trecerea Mării Roşii), cea a creştinilor, în care vinul joacă un rol transcendental; cea a Islamului, care face să triumfe valorile vieţii nomade printr-o înapoiere la vechile izvoare abrahamlce. Deoarece laptele reprezintă, în simbolistica viselor, religia naturală și ştiinţa.

e. GEMENII: reprezintă sămânța în potență a celor doi acizi ribonucleici, așezați spate în spate ca în descrierea lui Berosus, ce alcătuiesc genomul virusului. Reprezintă Vau și He final din Tetragramatonul YHVH care se maturizează pentru a deveni RAA HOOR KHUIT și HARPOCRATES. Aceștia sunt aceeași gemeni care reapar în cărțile de Tarot: Îndrăgostiții și Soarele. Ei vor renaște și crește sub egida Soarelui, Lunii și a genomului monocatenar reprezentat de cele trei spirale ce formează un cordon ombilical din chakra inimii și-i leagă cu spiritul.

În ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 86, se spune despre **gemeni**:

Toate culturile și mitologiile dau dovada unui deosebit interes pentru fenomenul gemenilor. Oricare ar fi formele sub care sunt imaginaţi - fie că sunt perfect simetrici, fie că unul este întunecat, iar celălalt luminos, unul tinzând spre cer și celălalt spre pământ, unul negru şi celălalt alb, roşu sau albastru, unul cu cap de taur şi celălalt cu cap de scorpion - ei exprimă în acelaşi timp un amestec al lumii de dincolo, precum şi dualitatea oricărei ființe sau dualismul tendinţelor acesteia, fie ele spirituale sau materiale, diurne sau nocturne. Sunt o expresie a zilei și nopţii, a aspectelor celest și terestru ale cosmosului și omului. Atunci când simbolizează opoziţiile interne din om, și lupta pe care acesta trebuie s-o dea ca să le depăşească, gemenii capătă o semnificaţie sacrificială: necesitatea unui refuz, a distrugerii sau supunerii, a abandonului unei părți din sine, în vederea triumfului celeilalte. Rolul de a-şi asigura supremaţia asupra tendinţelor regresive și involutive va reveni, în mod natural, forţelor spirituale ale evoluţiei progresive. Uneori se întâmplă însă ca gemenii să fie absolut asemănători, ca unul să fie dublul sau copia celuilalt. Atunci ei nu mai exprimă decât unitatea unei dualităţi echilibrate. Ei simbolizează armonia interioară obţinută prin reducerea multiplului la unu. Odată dualismul depăşit, dualitatea nu mai este decât aparență sau joc de oglinzi, efect al manifestării.

Pe de altă parte, gemenii simbolizează *starea de ambivalenţă a universului mitic.* Pentru primitivi, ei păreau mereu *încărcaţi cu o forță intensă, fie periculoasă, fie oblăduitoare. Temuţi și adoraţi, gemenii sunt mereu încărcaţi cu o valoare puternică. Negri bantu îi ucideau, în vreme ce în Africa occidentală, unde îndeplineau funcţia d*e *vrăjitori, erau adoraţi.* În toate tradiţiile există gemeni, zei sau eroi, care se ceartă sau care se ajută, subliniind astfel ambivalenţa situaţiei lor, simbol al situaţiei fiecărei ființe umane divizate în ea însăşi. Andre Virel vede în imaginile gemelare, ca și în imaginile simetrice în general, *tensiunea internă a unei situaţii permanente... Frica primitivului în fata apariţiei gemelare este frica de aspectul exterior al ambivalenţei sale, frica de obiectivare a analogiilor şi a diferenţelor, frica de conştientizarea individuației... frica de individuație, frica de ruptura nediferenţierii colective.* De fapt, gemenii simbolizează o contradicţie nerezolvată.

Credinţa potrivit căreia naşterea gemenilor presupune împreunarea unui muritor cu un zeu (și, cu precădere, a unei divinităţi cereşti) este foarte răspândită. După acelaşi autor, toți eroii gemeni ai mitologiei indo-europene sunt benefici (Ashvinii, Dioscurii, Castor și Pollux, etc) ei sunt vindecători, îi apără pe muritori de primejdii, îi salvează pe navigatori etc. Unul dintre cele mai renumite foloase aduse de gemenii vedici era întinerirea unui bătrân și transformarea lui în sot pentru tinerele fete.

În Mexic și la indienii pueblo, Eroii Gemeni, zei ai dimineţii și serii, deschid, în textele cosmogonice, calea umanităţii o dată cu descinderea acesteia pe pământ: Gemenii *omoară monştrii şi prefac lucrurile şubrede şi imperfecte în lucruri noi. Ei sunt, la modul general, eliberatorii și călăuzitorii umanităţii*.

Numeroase povestiri cosmogonice vorbesc de eroii creatori gemeni, cu funcţii antagonice. Unul este bun, iar celalalt rău, cel din urmă încearcă mereu să împiedice acţiunea creatoare și civilizatoare a celui dintâi. Uneori îl imită cu neîndemânare, plăsmuind animalele dăunătoare, atunci când cel dintâi le creează pe cele folositoare. Această mitologie maniheică trebuie în mod special semnalată la indienii irochezi. Poate fi întâlnită și la anumite triburi indiene din America de Sud (piaroa din Orinoco, pentru irochezi.

Acestui dualism al Gemenilor mitici îi corespunde cursa ascendentă (evoluţia) și cea descendentă (involuţia) a soarelui. Dansurile irocheze se subîmpart, într-adevăr, în două grupe, din care fac parte cele ale geamănului bun (soarele dimineţii) asociate culorii albe (Marele Dans al Penelor), și cele ale geamănului rău (soarele apune) asociate culorii negre (Dansurile Războiului). Aceeaşi împărţire apare și în ciclul anual: Sărbătorile de iarnă și cele de vară. Sărbătorile de vară cad în sarcina femeilor și solicită rodnicia plantaţiilor, cele de iarnă revin bărbaților și aduc mulţumiri pentru bunurile obţinute (recoltele). Fiecare din aceste jumătăţi durează șase luni și se articulează în momentele sărbătorii Anului Nou, în februarie, și sărbătorii Porumbului verde, în octombrie. Există deci acelaşi dualism în ciclul diurn și în cel anual.

Această mitologie și această cosmogonie dualiste nu sunt lipsite de legătură cu concepţia vechilor mayași pentru care însăşi Unitatea era bifurcată, precum limba zeului porumbului etc.

Gândirea dualistă a vechilor irochezi nu a dispărut o dată cu venirea timpurilor moderne. *Chiar operațiunile de transformare a lumii de către cei civilizaţi au fost, într-adevăr, integrate în acest sistem.* Înlăuntrul Rezervaţiei irocheze domneşte fratele cel bun; aici se afla casa și ogorul, aici ești la adăpost, afară, însă, domneşte cel rău şi supuşii săi: Albii; acolo se întinde deșertul uzinelor, al blocurilor de locuinţe și al străzilor asfaltate.

Aceste mitologii dualiste ale gemenilor ar avea ca origine dualismul natural al regiunilor cu două anotimpuri profund diferite.

f. PORUMBEL, VULTUR, FLUTURE: sunt fazele prin care trece genomul: de la puritatea spiritului coborât în materie simbolizată de porumbelul alb, la maternitatea vulturului reprezentată în Egipt de zeița mamă MUT/MAUT/MOUT despre care se credea că are puterea de reproducere atât a bărbatului, cât și a femeii, prin folosirea puterii de transformare a fluturelui, simbol al sufletului reprezentat în om de fragmentele de virus.

Zeița Mut

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier:
- vol. 3, pg. 122, se spune despre **Porumbel**:

De-a lungul întregii simbolistici iudeo-creștine, porumbelul - care începând cu Noul Testament va reprezenta Sfântul Duh – este, în mod fundamental, un simbol al purității, al nevinovăţiei, chiar și atunci când aduce ramura de măslin la Arca lui Noe, un simbol al păcii, al armoniei, al speranţei, al fericirii regăsite. Asemeni celor mai multe dintre reprezentările de animale înaripate în aceeaşi arie de culturi, s-a putut spune ca el reprezintă sublimarea instinctului, și anume al eresului (Credință în forțe miraculoase, supranaturale).

Într-o accepţie păgână, care evoluează în mod diferit noțiunea de puritate, nu opunând-o dragostei carnale, ci asociindu-i-o, porumbelul, pasarea Afroditei, reprezintă împlinirea amoroasă dintre cel doi amanţi.

În aceste accepţii, care nu diferă între ele decât în aparență, porumbelul reprezintă adesea ceea ce are omul în sine nepieritor, adică principiul vital, inima. Drept urmare, pe anumite vase funerare greceşti, porumbelul este reprezentat *bând dintr-un vas care simbolizează izvorul memoriei*. Imaginea este reluată de iconografia creştină, care, în povestirea despre martirajul sfântului Policarp, înfăţişează un porumbel ieşindu-i din trup după moarte.

Simbolismul provine în totalitatea lui în mod evident din frumuseţea și grația acestei păsări, din albul său imaculat, din dulceaţa gunguritului său. Ceea ce explică faptul că în limba cea mai trivială, ca și în cea mal elevată, de la argoul parizian până la Cântarea *Cântărilor,* termenul de porumbiţă se numără printre cele mai universale metafore celebrând femela. Pe măsura ce sufletul se apropie de lumină, spune Jean Danielou, citându-l pe Grigorie din Nyssa. devine frumos și ia în lumină forma de porumbiţă. Să mai amintim, în sfârşit, că porumbelul este o pasăre eminamente sociabilă, ceea ce intensifică evaluarea întotdeauna pozitivă a simbolismului său.

Porumbelul este un simbol al iubirii. Acest simbolism este mai bine explicitat prin perechea de porumbei, aşa cum se întâmplă și în cazul altor zburătoare - rață, fenix, pescărel - și cu atât mal mult cu cât la aceste păsări bărbătușul cloceşte ouăle.

În China antică, urmând ritmul fundamental al anotimpurilor - alternanța principiilor yin și yang - uliul se prefăcea în porumbel, iar porumbelul în uliu, cel dintâi devenind astfel un simbol al primăverii.

La kabili, porumbei înconjoară mormântul sfântului musulman, ocrotitor al satului; prin alte părţi însă, *ei sunt consideraţi păsări de rău augur, căci uguitul lor* este *tânguirea sufletelor chinuite*.

- vol. 3, pg. 475, se spune despre **Vultur**:

Vulturul reprezintă încarnarea și este substitut sau mesager al celei mai înalte divinităţi uraniene și al focului ceresc, soarele. Este atributul lui Zeus și al lui Hristos, iar șamani, preoţi, prezicători, precum regi și căpetenii războinice îi împrumutau atributele ca să se împărtășească din puterile lui. Este simbolul primitiv și colectiv al tatălui și al tuturor figurilor paternității.

Vulturul încununează simbolismul general al pasărilor, care este acela al stărilor spirituale superioare și deci al îngerilor. Aceste imagini sunt o expresie a transcendenței. Vulturul fixează soarele cu privirea, și aceasta este încă un simbol al percepţiei directe a luminii intelective. Simbol al contemplării, de care se leagă atribuirea unui vultur Sfântului Ioan și Evangheliei sale. Este identificat cu Hristos în anumite opere din evul mediu. Exprimă ascensiunea și caracterul împărătesc.

În Psalmi este socotit un simbol de regenerare spirituală ca fenixul. Este substitutul soarelui și așezat pe Axa Lumii. Pasărea solară Garuda este dușman al șerpilor iar dualitatea vultur-șarpe o reprezintă pe cea a Cerului și a Pământului. Marele vultur femelă îl salvează pe eroul Toshtuk din lumea de jos, ducându-l cu sine în lumea de sus. De două ori îl înghite pe eroul muribund pentru a-i reface trupul în pântecul ei, înainte de a-l readuce la lumina zilei.

Tradiţia occidentală a atribuit și ea vulturilor puteri excepţionale, care-l așază mult deasupra contingenţelor pământești. Astfel, deși nu este nemuritor, are puterea de a se întineri. Se expune soarelui; când penele lui s-au încins, se cufundă într-o apă limpede și regăseşte astfel o nouă tinereţe, ceea ce poate fi comparat cu iniţierea și cu alchimia, care presupun trecerea prin foc și apă. Vederea lui pătrunzătoare face din el un *clarvăzător,* dar și un psihopomp. În lumea creştină, se crede că el ia sufletul mortului pe aripile sale pentru a-l duce înapoi lui Dumnezeu. Un zbor în coborâre înseamnă coborârea luminii pe pământ.

Misticii din evul mediu reiau adesea tema vulturului pentru a evoca viziunea lui Dumnezeu; ei compară rugăciunea cu aripile vulturului care se ridică spre lumină.

C*a* orice simbol, vulturul are și un aspect nocturn, malefic sau stâng, datorat exagerării valorii sale, perversiunii puterii sale, nemăsurarea propriei sale exaltări. Dualismul simbolului se exprimă și la indienii pawnee. A. Fletcher a observat că la ei vulturul brun-femelă este asociat nopţii, Lunii, Nordului, Mamei Primordiale, apucătoare, generoasă și teribilă, în timp ce vulturul alb, mascul, ține deopotrivă de zi, de Soare, de Sud, de Tatăl Primordial, a cărui figură poate deveni dominatoare și tiranică.

Vulturul hoitar este uneori identificat cu Isis, în *Textele Piramidelor.* Cuvintele misterioase ale lui Isis, cele care dăruie viața, trebuie să fie cunoscute de cei decedaţi: *Cunoaşterea rugăciunii vulturului hoitar îți va fi binefăcătoare pe tărâmul celor o mie de câmpuri.*

Vulturul hoitar este reprezentat de asemenea pe un paner sau un coș, simbolizând astfel germinaţia într-o matrice.

Vulturul hoitar figurează adesea în arta egipteană puterea Mamelor celeste. El absoarbe cadavrele și redă viața, simbolizând ciclul morții și al vieții într-o perpetuă transmutare.

Un admirabil relief al Iul Isis decorează templul din Phllae. reprezentând-o pe zeiță aşezată pe un tron, din profil, cu ţeasta acoperită, ca de o cască, de către aripile lăsate ale unei mari păsări, din care se desprind un cap și o coada de vultur. Casca e dominată de un glob lunar pe care-l încadrează, asemeni unei lire, două coarne de vită; zeița cu pieptul gol își întinde sânul descoperit și plin, ca și cum s-ar pregăti să alăpteze, rară acumulare de simboluri feminine, personificare a procesului biologic, în univers, una dintre cele mai frumoase imagini ale eternului feminin.

- vol. 2, pg. 59, se spune despre **Fluture**:

Fluturele ieșit din crisalida ou care conține potențialitatea ființei, este un simbol al învierii sau al ieșirii din mormânt. Fluturele simbolizează sufletul eliberat de carne prin gura muribundului. Zeul focului la azteci (virionul) poartă ca emblemă un pieptar numit ”fluture de obsidian”, obsidianul ca și silexul fiind o piatră de foc. La mexicani, fluturele este simbol al Soarelui negru ce străbate lumile subterane (celula) în timpul cursei sale nocturne. După negrii Baluba și Lulua din Kasai, omul urmează de la viață la moarte ciclul fluturelui: în copilărie este o mică omidă, iar la maturitate o omidă mare. La bătrânețe devine crisalidă iar mormântul său devine coconul din care iese sufletul care-și ia zborul sub forma unui fluture. Ouăle depuse de acest fluture sunt expresia reîncarnării sale. Fluturele este simbol constant al sufletului (fragment de genom viral) în căutarea divinului (întregirea genomului), zburând în jurul flăcării pentru a se purifica.

g. <u>SABIE, CADUCEU, SAC CU MONEDE, STRUGURE</u>: Genomul monocatenar, simbolizat de sabie, se integrează în genomul dublu-catenar al celulei, simbolizat de caduceu, și va produce, din fragmentele de virus simbolizate de conul de pin, boabe de calitate simbolizate de strugurele alimentat din chakra inimii, în toate zodiile reprezentate prin talanții cu semne zodiacale.

Tyrsul cu cap de pin a lui Dionysos simbolizează saltul calitativ provocat de genomul viral, de la iedera sălbatică la strugurele voluminos din care se prepară băutura pentru nemurirea zeilor.

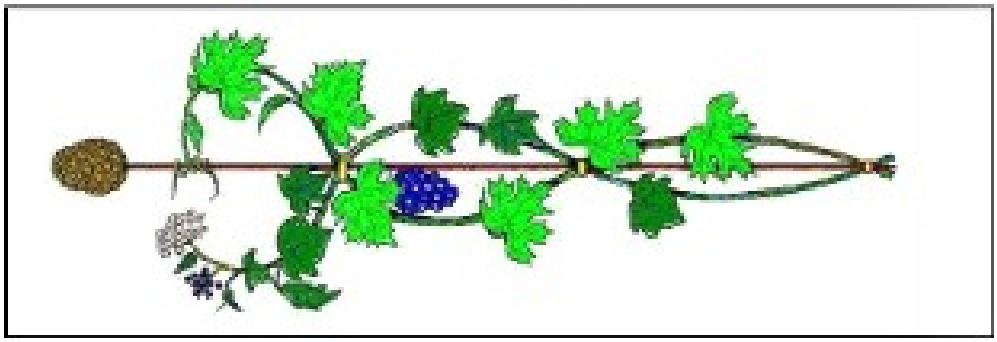

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier,
-vol. 3, pg. 182, se spune despre **sabie**:

Spada, ca și săgeata, străpunge: ele sunt două arme de penetraţie. Sabia taie, fiind o armă de decizie, un instrument al adevărului în acţiune.

Sabia pare uneori singurul mijloc de a rezolva o problema şi de a atinge un scop. Ea poate însă să fie o armă iluzorie: e vorba de aspectul nocturn al simbolului. Chiar dacă tranşata, dar nerezolvată, problema nu întârzie să renască. Carul regelui Gordios avea un nod atât de complicat, încât nimeni nu izbutise să-l desfacă; un oracol promisese că acela care va reuşi, va căpăta stăpânirea Asiei: cu o lovitură de paloş, Alexandru cel Mare a tăiat nodul. Astfel, a devenit stăpânul unei părţi din Asia; nu peste multă vreme, a pierdut-o însă la loc. A tranșa nu înseamnă a rezolva; este un exemplu al soluţiilor aparente și efemere. Voinţa unui rezultat imediat biruie înţelepciunea, aflată în căutarea unui rezultat durabil.

În reprezentările japoneze Monju tronează pe spatele unui leu, ținând o sabie în mână; sabia mai poate fi întâlnită și în imaginile ce-l înfățișează pe Fudomyoo. Ea simbolizează înțelepciunea ce tranşează obstacolele ridicate în fata Trezirii spirituale, distrugerea patimilor, a visării, o dorinţelor întruchipate de leul îmblânzit.

Lama și garda sa se îmbină în formă de cruce, sabia fiind și un simbol al conjuncţiei. Instrumentul tăios devine un motiv de coerență internă și de uniune fecundă, din cauza uneia dintre acele contradicţii aparente, dar înşelătoare, care caracterizează atâtea și atâtea simboluri.

Sabia este un simbol al puterii în stare să dea sau să ia viața.

Sabia simbolizează forța solară și are un înţeles falic. Un simbol falic nu este neapărat sexual, el indică o energie generatoare. Tradiţia antica asocia acestui termen pe creatorul Mana, *cel extraordinar de eficace,* potrivit unei expresii a lui Lehmann citată de Jung.

Îl întâlnim pe acest Mana în taur, în măgar, în fulger etc. Când Yahve i-a alungat din Rai pe Adam și Eva, a aşezat la răsăritul grădinii Edenului nişte heruvimi, ale căror săbii rotitoare și învăpăiate păzeau drumul către Pomul Vieții *(Facerea.* 3. 24). Tărâmul preafericit a devenit tărâmul interzis. Sabia rotitoare făcea să țâșnească văpăi asemănătoare celor ale fulgerului. Izgonindu-i pe profani din locul sfânt, flacăra sabiei descria un cerc asemănător unui zid de foc (construirea capsidei).

Hristos, cel din *Apocalipsă,* cu fața strălucitoare ca soarele, ține în gură o sabie cu doua tăișuri *(Apocalipsa.* 1, 16). El este simbolul focului purificator și al adevărului ce străluminează ca fulgerul. Îl întâlnim reprezentat astfel în numeroase biserici și miniaturi, de exemplu pe portalul catedralei din Bourges. Uneori este însoţit de sfântul Ioan și de şapte sfeşnice. Într-o miniatură a unui manuscris din Biblioteca Naţională din Berlin, Hristos este înveşmântat într-o cămaşă până la pământ. Are o cingătoare de aur, iar din gură îi iese o sabie ascuţită. E înconjurat de şapte sfeşnice de aur: patru la dreapta și trei la stânga sa. Din mâna dreaptă îi tâşnesc şapte stele. Un bărbat, sfântul Ioan, îi stă la picioare, ilustrând textul *Apocalipsei* (1. 17): *Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis : Nu te teme. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe* urmă. *Cel viu*.

Sabia a tăiat limitele timpului, dintre începuturi şi cele din urmă zile, precum şi limitele dintre timp şi eternitate. Ea a căpătat, în sfârșit, valoare de simbol eshatologic.

Sabia lui Nuada, rege peste Tuatha De Danaan, face parte din cele patru talismane pe care aceştia din urmă le-au adus în Irlanda din cele patru Insule misterioase de la miazănoapte. Nimeni nu îl poate înfrunta pe acela care ține sabia în mână. Irlanda creştină a făcut din ea sabia de lumină ce simbolizează credinţa catolică.

-vol. 1, pg. 219, se spune despre **Caduceu**:

Simbol străvechi, a carul imagine se afla gravată pe cupa regelui Gudea din Lagash, cu 2600 de ani înainte de Hristos, și pe tăblițele de piatră numite în India **nagakal**. Formele și interpretările caduceului sunt cu mult mai variate decât se crede în general și nu se exclud neapărat.

Caduceul, emblemă a lui Hermes (Mercur) este o vargă în jurul căreia se încolăcesc în sens invers doi şerpi. Ei echilibrează astfel cele doua aspecte, stâng şi drept, diurn şi nocturn, ale simbolului şarpelui. Şarpele posedă acest dublu aspect simbolic: unul benefic şi unul malefic, iar caduceul poate arăta antagonismul şi echilibrul acestora. Acest echilibru și această polaritate sunt mai cu seama cele ale curentelor cosmice, figurate în general prin dubla spirală. Legenda caduceului se raportează în special la haosul primordial (doi şerpi se bat) și la polarizarea acestuia (despărţirea şerpilor de către Hermes). Încolăcirea finala în jurul vergii realizând armonia tendinţelor opuse în jurul axei lumii, ceea ce a făcut să se vadă în caduceu uneori un simbol al păcii. Hermes este trimisul zeilor şi totodată cel ce călăuzeşte ființele când ele îşi schimbă starea, ceea ce corespunde într-adevăr, aşa cum remarca Guenon, celor două sensuri, ascendent şi descendent, ale curentelor pe care le figurează cei doi şerpi.

Acelaşi simbolism este exprimat de dubla încolăcire în jurul nuielei brahmanice, cel al celor doi **nadi** din tantrism în jurul **sushumnei**, de dubla circumambulațiune a zeilor japonezi Izanagi şi Izanaml în jurul stâlpului cosmic, înainte de a-şi consuma nunta; încă şi mai bine de Fuxi şi Nugua, legați prin cozile lor de şarpe, schimbând între ei atributele lor de compas şi de echer.

O altă interpretare pune accentul pe simbolismul fertilităţii. Format din doi şerpi împerecheaţi pe un falus în erecţie, caduceul pare a fi una din cele mai vechi imagini indo-europene. Îl regăsim în India veche şi în cea modernă, asociat cu numeroase rituri; în mitologia greacă unde este emblema lui Hermes; apoi la latini care îl transferă lui Mercur. Spiritualizat, acest falus al lui Hermes, psihopomp, pătrunde, după expresia lui Henderson, discipol al lui Jung din lumea cunoscută în cea necunoscută, în căutarea unul mesaj spiritual de eliberare și vindecare.

Dar caduceul nu-şi capătă întreaga semnificaţie decât în epoca elină când apar aripi deasupra celor doi şerpi: de atunci simbolul devine o sinteza htono-uraniană, care-și transcende originile, și care evocă întrucâtva dragonii înaripaţi chinezi și reprezentarea zeului aztec Quetzalcoatl, cel care, după jertfa sa voluntară, renaşte printr-o ascensiune la cer, sub forma şarpelui cu pene.

Bagheta magică pe care o *reprezintă caduceul și care se compune în general dlntr-o vargă în jurul coreia se încolăcesc doi şerpi evocă* nişte *culte foarte vechi în bazinul egeean, pe cel al pământului hrănitor al şerpilor.* Într-adevar, *caduceul hindus este asociat cu arborele sacru. Caduceul mesopotamian înfăţişează bagheta centrală. Aceasta pare într-adevăr să fie o amintire a copacului. Putem deci privi bagheta caduceului lui Hermes (ca și pe cea a caduceului lui Esculap) ca un simbol al copacului-asociat, sălaş sau substitut al divinităţii.* Chiar dacă acest toiag a luat apoi o altă semnificaţie și anume facultatea de divinaţie sau puterea de a vindeca, el rămâne totuşi un simool al eficienței divinităţii copacului.

Pentru Court de Gibelln care îl citează pe Athenagoras și pe Macrobius, varga simbolizează ecuatorul, aripile timpul, iar cei doi şerpi, mascul şi femelă, S*oarele și Luna care, în cursul unul an parcurg axa ecliptică, pe care sunt când despărţiţi, când uniţi.* Această interpretare se potriveşte mai ales rolului lui Hermes, considerat ca părinte al astronomiei și al agriculturii.

Alchimiştii au adus şi ei o interpretare proprie caduceului. *Acesta este sceptrul lui Hermes, zeul alchimiei. Primit de la Apollo în schimbul unei țitere inventate de el, caduceul comportă o vargă de aur în jurul căreia se încolăcesc doi şerpi. Aceştia reprezintă pentru alchimist cele două principii contrare care trebuie să se unifice, fie că este vorba de sulf și mercur, de ceva fix și de ceva volatil, de ceva umed și de ceva uscat, de ceva cald și de ceva rece. Ele se împacă în aurul unitar al tijei caduceului, care apare aşadar ca expresie a dualismului fundamental ce ritmează întreaga gândire ermetică și trebuie să fie resorbit în unitatea pietrei filozofale*.

Interpretarea alchimistă duce către o concepţie care face din caduceu simbolul armoniei, născute din integrarea forţelor opuse. El ar putea reprezenta lupta dintre cei doi șerpi, arbitrată de Hermes, ce simbolizează lupta interioară dintre forţele opuse, de ordin biologic sau de ordin moral, care compromit sănătatea sau onestitatea unei ființe. Astfel, de pildă, pentru romani caduceul reprezintă echilibrul moral și buna purtare: *toiagul reprezintă puterea, cei doi şerpi prudența, aripile hărnicia, iar coiful gândurile elevate.* Totuşi, aceasta interpretare nu depăşeşte nivelul emblematicii. Caduceul mai reuneşte și cele patru elemente ale naturii și valoarea simbolică a acestora: varga ar reprezenta pământul, aripile aerul, şerpii focul și apa. Dar nu numai târârea lor îi face să semene cu unduirile valurilor și flăcărilor și îl asimilează cu apa și cu focul: ci chiar natura lor, arzătoare prin mușcătura veninoasă și aproape lichidă prin fluiditate - astfel ei devin în același timp sursa de viață și de moarte. Conform ezoterismului budist și mai ales învăţămintelor tantrice, varga caduceului corespunde cu axa lumii și cu şerpii lui Kundalini, forţa ce doarme ghemuită în partea inferioara a coloanei vertebrale și care se ridică prin chakre succesive până deasupra fontanelei, simbol al energiei pure care animă evoluţia interioară a omului. De fapt, ceea ce defineşte esenţa caduceului este chiar compoziţia sa și sinteza elementelor sale. El evocă un echilibru dinamic al forţelor opuse care s-ar armoniza pentru a constitui o formă statică și o structură activă, mai înalte și mai puternice. Dualitatea şerpilor și a aripilor arată această stare supremă de forță și de stăpânire de sine care poate fi desăvârşită atât pe planul instinctelor (serpii), cât și la nivelul spiritului (aripi).

Dar caduceul rămâne simbolul complexităţii omeneşti și al infinitelor sale posibilităţi de dezvoltare. Atributul lui Hermes (Mercur) este format dintr-o vargă care reprezintă un falus de aur sau arborele vieții, în jurul căreia se încolăcesc simetric, în formă de 8, doi serpi. Hermes, spune Homer, apucă bagheta cu care *vrăjeşte* după *plac ochii muritorilor sau îi trezeşte pe cei care dorm* (*Iliada.* XXIV. 343-344).

Bagheta ar putea aminti originea agrară a cultului lui Hermes și puterile de magician ale acestuia; cei doi șerpi ar putea evoca și caracterul htonian al acestui zeu, în stare să coboare în Infern sau să-și trimită acolo victimele, precum și să se întoarcă de acolo când doreşte și să readucă la lumină pe anumiţi prizonieri. Pausanias semnalează un cult al lui Hermes negru și al lui Hermes alb, aspectele htonian și uranian, fast și nefast, al aceluiaşi zeu. Şerpii de pe caduceu desemnează această ambivalenţă care este cea o omului însuşi.

În sfârşit, potrivit interpretării simbolice, inspirată din etica sa biologică și potrivit interpretării mitologice care-i atribuie caduceul lui Asklepios, părintele medicilor și viitor zeu al medicinii, pentru că știa să folosească otrăvurile ca să vindece pe bolnavi și să învie pe morți. Paul Diel explică astfel caduceul: *măciuca, arma împotriva banalităţii, s-a transformat în baston-sceptru, simbol al domniei spiritului asupra corpului, al împărăţiei spirituale în cele pământeşti, iar șarpele-vanitate (negarea spiritului, exaltarea imaginativă, principiu esenţial al oricărei dereglări nesănătoase) îşi varsă veninul în cupa mântuitoare*. Întreaga aventură a medicinii se desfăşoară în mitul lui Asklepios și se rezumă în caduceu: adevărata vindecare, adevărata resurecţie, sunt ale sufletului. Şarpele se încolăceşte în jurul toiagului care simbolizează arborele vieții, pentru a arăta vanitatea domesticită și supusă; veninul său se preface în leac, forța vitală regăseşte calea cea dreaptă. Sănătatea aceasta este: *dreapta măsură, armonizarea dorinţelor (simetria volutelor şerpilor), punerea în ordine a afectivităţii, exigenţa spiritualizării-sublimare ce prezidează nu numai sănătatea sufletului, (dar) ce determină totodată sănătatea trupească*. Această interpretare tinde să facă din caduceu simbolul privilegiat al echilibrului psihosomatic.

- vol. 2, pg. 317, se spune despre **monede**:

Angelus Silcsius utilizează de mai multe ori simbolul monedei drept chip al sufletului, căci sufletul poartă

pecetea lui Dumnezeu, așa cum moneda poartă, pecetluit, chipul suveranului. El o compară explicit cu *nobilul cu Trandafir,* monedă englezească, căci Trandafirul este simbolul lui Hristos. Evocă de asemenea starea de *Rosa Cruce.*

Moneda este deosebit de semnificativă în China, unde ***sapecul*** rotund poartă o gaură specială pătrată: este imaginea Triadei supreme, spaţiul intermediar între Leul (rotund) și Pământul (pătrat) fiind ocupat de pecetea suveranului. Fiu al Cerului și al Pământului, imagine a Omului Universal. Societăţile secrete utilizează ***sapeci*** simbolici, grupaţi câte trei (de unde și numele de *Societatea celor trei sapeci* dat unor ramuri ale grupului Tiandi Hui) și a cărei marcă este cea a societăţii: ***hui*** (societatea) se substituie deci, aici, omului (***ren***) în expresia Triadei.

Mai este un aspect nu mai puţin important al simbolismului monedelor, acela al titlului, și deci a alterării acestuia, ceea ce din punctul de vedere evocat mai sus, ar putea apărea ca o alterare a adevărului. Și într-adevăr, o astfel de alterare a putut fi imputată drept crimă mai multor suverani și în special lui Filip al IV-lea cel Frumos. Căci monedele vechi - am văzut-o în legătură cu monedele chinezești, dar lucrul poate fi lesne constatat și în legătură cu monedele galice - erau încărcate de simboluri și deci de influențe spirituale. Exista deci un control al autorităţii spirituale asupra titlului monedelor, control care poale să fi fost de competenta Templierilor; de unde legătura posibilă, concepută de Guenon, între cele două crime ale lui Filip cel Frumos, al cărui mobil era, ne spune Dante, cupiditatea, viciu de negustor și nicidecum de rege.

Există de asemenea în China, în legătură cu împăratul Wu, o tradiţie a alterării monezilor. A trebuit, ca să fie acceptată, să fie garantată moneda nouă pe bucăţile unei piei de cerb albă rituală care fusese însemnată cu emblemele Triadei, adică să i se dea cel puţin aparența unei legitimităţi tradiţionale.

Un mare număr de monede galice poartă simboluri, figuri sau semne (capete, cai, mistreţi, cavaleri, arbori etc.) a căror valoare sau semnificaţie sunt foarte probabil religioase și tradiţionale.

Oricum, concepţia pur cantitativă o monedei marchează evident o uitare a simbolismului, contrafacerea ei, degenerescența tradiţională sub formă de emblemă și de efigie.

-vol. 3, pg. 272 și 463 se spune despre **strugure și vița de vie**:

La cei din vechime, strugurii erau legați de ideea morții și a nemuririi. Vita de vie trecea, în regiunile din jurul vechiului Israel, drept un arbore sacru, și produsul său, vinul, drept băutura zeilor. Prin adoptare. Israelul privește vița de vie (ca și măslinul) ca pe unul dintre arborii mesianici *(Miheia.* 4. 4; *Zaharia.* 3. 10). Nu este imposibil ca vechile tradiţii să fi identificat arborele vieții din rai cu vița de vie.

De la origine, simbolismul viei este deci eminamente pozitiv. Via este în primul rând proprietate și deci asigurarea vieţii, și aceasta îi dă preţul ei. O soție bună este pentru soțul el ca o vie roditoare *(Psalmi* 127. 3). Înţelepciunea este o vița cu ramuri încântătoare (*Cartea înţelepciunii lui Iisus, fiul lui Sirah.* 24. 20).

De aici se trece în mod firesc la tema majoră a simbolismului. Vița este Israel, în chip de proprietate a lui Dumnezeu. Acolo își găsește Domnul bucuria, îi aşteaptă rodul și o îngrijește neîncetat.

Iisus spune că este vița cea adevărată și că oamenii nu pot pretinde a fi mlădițele viei lui Dumnezeu dacă nu rămân în El. Altminteri nu vor fi decât mlădițe uscate, bune de a fi aruncate în foc (I*oan,* 15. I și urm.).

În *Matei* (21. 28-46), via, în parabola lucrătorilor ucigași, reprezintă împărăţia Domnului care, încredinţată întâi evreilor, va trece în alte mâini.

Simbolismul viei se întinde la flecare suflet omenesc. Dumnezeu este stăpânul viei care-l trimite pe fiul său să vadă cum merge culesul (*Marcu.* 12. 6). Substituindu-se lui Israel, Hristos va deveni la rândul său asemenea unei vii, sângele său fiind vinul Noului Legământ.

Textele mandeene folosesc cuvântul *vie* pentru a desemna nu numai trimisul ceresc, ci o întreagă serie de ființe aparținând lumii de sus, luminoase.

Via este un simbol important, între altele pentru că produce vinul, care este imagine a cunoaşterii. Nu este o întâmplare dacă Noe, care însoţeşte începutul unui ciclu nou, este zis a fi fost primul care să sădească vie. Textele evanghelice fac din vie un simbol al Împărăţiei Cerului, al cărui *rod* este Euharistia. Iisus este *vița adevărată. Înţeleg prin vie în sensul alegoric,* scrie Clement din Alexandria, *pe Domnul cu al cărui rod trebuie să ne hrănim, dar în urma unei munci de cultivare care se face prin lucrarea raţiunii (Stromate).* Seva care urcă prin viță este lumina Duhului. Tatăl este Stăpânul viei, cel puţin după concepţiile gnosticilor care-l despart de via sa așa cum este despărţit Absolutul de relativ.

În iconografie, via este adesea o reprezentare o Arborelui vieții, înspăimântătorul cules din *Apocalipsă* (14. 18-20) confirmă semnificaţia aceasta.

La greci, cultura viei este de tradiţie relativ recentă față de cultura grâului. De aceea nu aparține unei zeiţe foarte vechi, precum Demeter. Ci lui Dionysos. al cărui cult, asociat cu cunoaşterea misterelor vieţii de după moarte, a dobândit o importanță tot mai mare. Această legătură a lui Dionysos cu misterele morții, care sunt de asemenea ale renaşterii și ale cunoaşterii, a făcut din vie un simbol funerar, al cărui rol a continuat în simbolica creştinismului.

Așa cum via era expresia vegetală a nemuririi, tot așa alcoolul a rămas, în tradiţiile arhaice, simbolul tinereţii și al vieţii veşnice: apele vieţii; galicul Whiskey = *water of life*, apă a vieţii; persanul *male-l-shabah* = băutura tinereții: sumerianul *geshtin* = arbore al vieţii etc.

Via era identificată de paleo-oriontali cu iarba vieții. Și semnul sumerian pentru viață era de obicei o foaie de viță. Această plantă era consacrată Marilor Zeițe. Zeița-Mumă era numită, la început, Mama-Butuc-de-viță de-vie sau

Zeiţa Butuc-de-viţă-de-vie.

Mishna afirmă că arborele științei binelui și răului era o vie. În mandeism, vinul este încorporarea luminii, înţelepciunii și autorității. Arhetipul vinului se găsește în lumea cerească. Via arhetipală se compune din apa din interior, frunzișul său este format din spirite ale luminii și nodurile sale sunt grăunțe de lumina. Via este considerată drept un arbore cosmic, de vreme ce acoperă cerurile și bolţile de struguri sunt stelele.

Motivul ”femeie goală - vie” s-a transmis de asemenea în legendele apocrife creştine. *Vînul este simbolul vieții ascunse al tinereţii triumfătoare şi secrete. De aceea, ca și din cauza culorii sale roşie sângerie. Este o reabilitare tehnologică a sângelui. Sângele recreat de tea*sc este semnul unei imense *victorii asupra scurgerii anemice a trupului... Arhetipul băuturii sacr*e *și a vinului se alătură, la mistici, izomorfismului cu valorizări se*xuale *și materne al laptelui. Lapte natural și vin artificial se confundă în tinereasca juisare a misticilor.*

Rachiul, băutura sacră o sectelor șiite din Anatolia, este numit, în limbajul lor secret, **arsian sutu** = laptele leului. Se știe ca leul este pentru șiiți o manifestare a lui Ali.

Turco-tătarii din Asia Centrală atribuie eroului Potopului născocirea băuturilor îmbătătoare. Acest erou este patronul morţilor, al beţivilor și al copilaşilor.

La bektași, cuvântul ***dem*** înseamnă *vin, suflu și timp.* Învăţămintele divine sunt comparate cu Vinul, după Pseudo-Dionisie Areopagitul, pentru *facultatea lor de a reda putere.*

Culoarea vineţie, făcută din roşu și alb, este o sinteză htono-uraniană; este unirea dintre aer și pământ, suflet și spirit, înţelepciune și patimă: este culoarea flamurii purpurii azurie, care, după legenda populară, fusese trimisă de cer lui Clovis. Este, de fapt, acea adevărată purpură care, în heraldism, diferă de roșul pur (de ***gueules***) pentru că bate în violet.

Vinurile, nectarurile, hidromelurile, ambroziile, sunt toate de origine uraniană, legate de focul ceresc. În *Vede,* soma a fost adusă oamenilor de vultur, pasăre solară. Licoare virilă prin excelență, expresie a dorinţei impetuoase și roditoare, ea este slăvită o dată cu calul.

Dar această glorificare a puterii virile, unanim legată de vinuri, antrenează de asemenea percepţia dualităţii antagoniste cer – pământ, rezolvată de beţie în clipa în care este percepută.

h. ARANJAMENTUL DE FLORI: plasat sub organele genitale ale Omului Verde ne arată că Infernul are toate instrumentele necesare pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și a întregi virusul prin asamblare. Enea, înainte de a coborî în Infern, aduce un buchet de crini ca ofrandă în cinstea lui Marcellus. Crinul, conform ”*Dicționarului de simboluri*” a lui Jean Chevalier, este un simbol al realizării ființei, a încrederii în voința lui Dumnezeu care are grijă de nevoile aleșilor săi, sau a abandonului mistic sub semnul grației lui Dumnezeu. Crinul este pus în legătură cu Arborele vieții din Rai. El redă viața pură ca o făgăduință de nemurire și de mântuire.

i. Cabala: ne arată că virusul este Oul Cosmic prin formă (zero acordat acestei cărți) și potențial (se poate regenera). Desferecat la pătrunderea în celulă este sinonim cu Soarele dătător de viață, sau cu bobul de piper ce fecundează prințesele din basmele noastre. El este Străinul care se căsătorește cu prințesa (pe vremuri fiind obicei real), primind și o împărăție (celula) cadou de nuntă.

Valoarea sa simbolică este echivalentă cu nimicul, pentru că Nebunul este persoana care nu contează din cauza lipsei sale de existență intelectuală și morală. Inconștient și iresponsabil, el se trage prin viață ca o ființă pasivă, care nu știe unde merge, condus fiind de impulsuri iraționale.

În ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 490, se spune despre **zero**:

Cuvânt derivat din arabul ***sifr***, vid. Semn numeric fără valoare prin el însuşi, dar ținând locul valorilor absente din numere. Simbolizează persoana care nu are valoare decât prin delegație.

Mayașii au *descoperit conceptul de zero și utilizarea lui, cu cel puţin o mie de ani înainte ca vreo noţiune similară să fi fost cunoscută și folosită în Europa*. Era reprezentat printr-o scoică sau un melc. Se ştie *că* melcul este el însuşi un simbol al regenerării periodice. În mitologia din *Popol-Vuh,* zero corespunde momentului sacrificiului Zeului-Erou al porumbului care se scufundă în râu pentru a reînvia, a se înalta la cer și a deveni Soarele. În procesul de germinaţie al porumbului, acest moment este acela al dezintegrării seminţei în pământ, înainte ca viața să se manifeste iar, dând la iveală frageda tulpină a porumbului, răsărită din pământ. Reprezintă deci, conform tradiţiei ocultismului european, exact clipa răsturnării polarităţii care separă sfârşitul hemiciclului involutiv de începutul hemiciclului evolutiv din ciclul zodiacal. Se poate deci spune că marele mit al regenerării ciclice este rezumat în acest simbolism al numărului zero la mayași. Prin simbolismul uterin al cochiliei, el are de asemenea legătură cu viața fetală.

În gliptica maya, zero este reprezentat prin spirală, infinitul închis prin infinitul deschis.

În Egipt, nu-i corespunde nici o hieroglifă. *Zero nu este indicat prin nici un semn, deşi unii scribi socotitori au avut ideea sa păstreze un spaţiu gol în locul unde lipseşte o putere a lui zece*.

Intuiţia era din punct de vedere simbolic foarte corectă: zero este intervalul generării. Întocmai ca Oul Cosmic, el simbolizează toate potențialitățile.

Mai simbolizează, de asemenea, obiectul care, fără a avea voloare prin el însuși, conferă celorlalte valoare doar prin poziţia lui, zero multiplicând prin zece numerele aşezate în stânga lui.

Aleph este o literă silențioasă, cu excepția cazului în care este asociată cu o altă literă, astfel încât avem conceptul de insonoritate, de neexprimare încă a genomului viral.

Arătând ca un plug este asociată și cu Ox, o fiară a pământului născută din Duh, dar lipsită de experiență și profunzime lumească.

În cartea ”*Cabala - Moştenirea mistică a copiilor lui Abraham*”, pg. 100, Daniel Hale Feldman ne spune că rădăcinile Arborelui Vieţii se numesc:

• *Ayin* (אין) = „Nimic"; pronunţat „ain"

• *Ayin Sof* (אין סוף) = „Fără Sfârşit" sau „Infinit"; pronunţat „ain sof”

•*Ayin Sof Or* (אין סוף אור) = ”Lumină Infinită" sau „Lumina Infinitului"; pronunţat „ain sof or”.

În Cabala, Fiinţa Absolută existentă negativ mai este numită şi „NU” (לא), pronunţat „lo”. *Qur'an-ul* se referă la Misteriosul Necunoscut cu aceiaşi termeni folosiţi în Tora. În arabă, cuvântul pentru NU este *”LA”;* el se scrie צ, care este, practic, identic cu litera *Ayin* (ע) din [alfabetul] Ezra. Forma literei sinaitice *Ayin* (O) este, de asemenea, sugestivă - un cerc.

DENUMIREA LITEREI	EBRAIC			ECHIVALENT ROMÂNESC	VALOAREA NUMERICĂ
	SINAITIC	EZRA	RASHI		
Ayin	O	ע	ע	O	70

Cu alte cuvinte, Virionul (Nebunul) reprezentat în alfabetul ebraic vechi ca un cerc, devine, după pierderea învelișului, genomul viral (Magul) format din doi acizi ribonucleici uniți la un capăt reprezentați de litera Ayn (ע) și de litera Alef (א) după inserarea în genomul celular.

*

Nu putem încheia fără a prezenta interpretarea a două cărți din Tarotul Blake[41]: *Eternity* și *Innocence* în cartea lui Ed Buryn ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”.

”Cartea *Eternity* nu are echivalent în alte seturi Tarot. Numerația sa dublă (dublu-zero sau infinit) indică faptul că transcende numerele. Această imagine este din tabloul numit ”*Visul lui Iacob*”, bazat pe cartea Genezei, care-l arată pe Iacov și scara lui de urcare la cer. În mitul lui Blake, acesta este Albion adormit pe Rock of Ages/Stânca veacurilor. Zoas-urile Lui (fragmente din el) s-au împărțit, iar el se află lovit de uitare spirituală/pe pragul Iadului. Căzut din eternitate, acum este un om muritor, iar cele patru „simțuri eterne” ale sale - cele patru arte divine: pictura, știința, muzica și poezia - au devenit corpul, capul, inima și organele sale genitale. Albion reprezintă propria noastră conștiință

41 William Blake a fost un poet, vizionar, pictor și gravor englez. Este și creatorul sintagmei ”Toate religiile sunt Una”.

adormită, visând eternitatea drept potențialul nostru suprem.

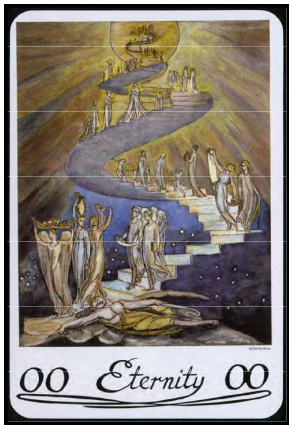

Albion rămâne adormit pe parcursul călătoriei sufletului, neputând să se trezească până când sufletul său împărțit va fi regenerat și Zoas, „cele patru fețe ale omului”, sunt reunite. Cu toate acestea, viziunea sa despre eternitate este foarte vie în visul său - iar viziunea lui Albion este despre ce este această carte. Eternitatea reprezintă speranțele omenirii pentru conștiința spirituală divină și pentru a trăi într-o lume de imaginație strălucitoare și adevăr veșnic. Pentru Blake, eternitatea este un tărâm intelectual emoționant, plin de „furia inspirației poetice”, de unde „toate patimile emană neîncetat în gloria lor eternă”.

Cârligul de prins oile (genomul monocatenar/cârja episcopală) din mâna lui Albion reprezintă inocența lui muritoare”.

Ființele înălțate poartă simboluri ale artelor (susținere spirituală) pe o scară cerească care reprezintă literalmente artele ca legătură a omului cu eternitatea. Soarele luminos, este „imaginația divină”, zeul din fiecare om, care strălucește în noi zi și noapte, realitatea supremă din care sunt create toate lucrurile.

Această carte este întotdeauna semnificativă într-o divinație, deoarece indică faptul că realitatea spirituală și imaginația creatoare este importantă în orice context. Eternitatea poate fi un apel trezitor la o problemă spirituală, o ocazie promițătoare de a încerca ceva nou, o profeție de comunicare angelică sau artistică (poate printr-un vis), o conștientizare bruscă că viața este o aventură spirituală și nu doar un proces material. Acesta este întotdeauna o carte de bun augur, chiar și atunci când este inversată, deoarece eternitatea este ireversibil divină.

”Cartea *Innocence* corespunde Nebunului în Tarotul convențional.

Reprezintă etapa de intrare a sufletului în conștiința terestră, urmând coborârea sa din eternitate (intrarea virusului în celulă). Sufletul nevinovat este gol, o esență spirituală neadormită privită în zorii literari ai călătoriei sale prin etapele vieții și cărțile Tarotului. El (ea) nu este încă afectat de societate, simbolizat de turnurile orașului îndepărtat. Trezit de provocări, sufletul ezită pe Steaua Albă a veacurilor. Acum câinele sărind (instinctul) devine un element cheie în compoziție. Câinele simte că crocodilul, jumătate dragon și jumătate șarpe, întruchipează atât cunoștințe magice, cât și mistice. Deși periculos, singura cale de a-l întâlni este să sari în elementul său, trecând pragul de la potențial la

actualitate.

Imaginea lui Blake a fost probabil inspirată de constelațiile lui Orion („bărbatul frumos”) din mitologia greacă, Canis Major (care conține steaua câinelui Sirius) și Hydra (șarpele). Blake era destul de familiarizat cu constelațiile și o privire la o hartă de stele arată că se aliniază exact așa cum Blake își ilustra personajele reprezentative. (Interesant, numele ebraic pentru Orion este Kesil, care înseamnă Fool/Nebun).

În interpretarea Blakeană, figura în pielea goală este Tharmas, Zoa occidentală a Materiei, care apare în lumea Creației ca un nebun al eternității. (Blake, un cunoscut punster[42], a derivat poate numele lui Tharmas de la „termic” pentru ”căldura corpului”, sau de la „tors” = „torace” plus „brațe”).) Tharmas este „puterea părintească ”, generatorul Zoa din ciclul Materia. Tharmas prezidează arta picturii, deoarece studiază și înfățișează formele materiei. Elementul său este Apa, primul element menționat în Biblie, asociat de Blake cu lumea materială și corpul uman, deoarece ambele sunt în mare parte compuse din apă. În plus, corpul este ca apa în natura sa tranzitorie. În carte, Tharmas este arătat reacționând la frumusețea și teroarea existenței materiale în metafora lui Blake despre „marea timpului și a spațiului” - dar în principiu Tharmas este marea - omul material din propriul său element. Înțelepciunea ocultă tradițională susține că materia este manifestarea spiritului, care este literalizată în acest card.

Chiar și în această primă etapă, multe suflete aleg să nu sară, mulțumiți de faptul că sunt pur și simplu aici. Sufletul care dorește o dezvoltare suplimentară, acum, curajos, se apucă și începe călătoria sufletului ...

Stânca de pe care se aruncă personajul gol este virusul despre care știința ne spune că este o piatră, un cristal, iar prăpastia este celula la intrarea căreia s-a oprit.

Scara din cartea *Eternity* simbolizează coborârea virusului în celulă și urcarea la cer a clonei acestuia. Virusul/Albion rămâne adormit până când fragmentele clonate nu se autoasmblează și părăsesc celula.

Omul în pielea goală din cartea *Innocence* reprezintă genomul monocatenar care se aruncă în celula reprezentată de crocodilul cu fălcile deschise în care tocmai se aruncase câinele protector provenit din molecule celulare corupte.

Apa prezentă în această imagine este citoplasma celulei. Ea va contribui la regenerarea virusului.

Cristalul din mâna dreaptă a Omului Verde a lui Crawley, care reprezintă virusul, apare și în cartea Nebunului din Tarotul lui Osho, indicând coerența substratului de la baza arcanelor Tarotului.

Conținutul cristalului este surprins foarte bine în desenul lui Jean Beuchard, autorul cărții ”*Tarot simbolique et maçonnique*”:

42 O persoană căreia îi place să facă jocuri de cuvinte.

PRIMUL SEPTENAR

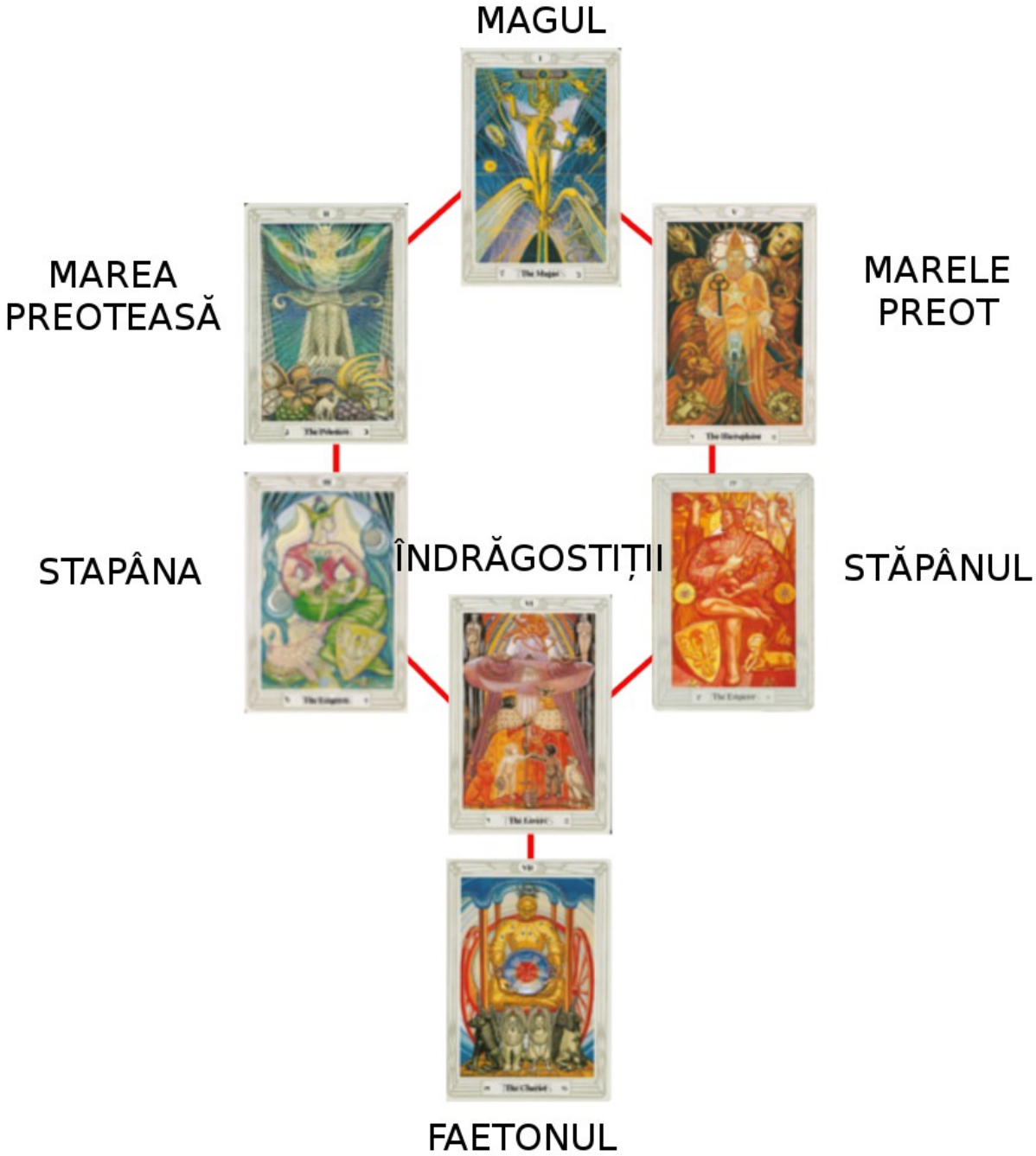

În cadrul primului septenar, care reprezintă latura descendentă a triunghiului, virionul (Nebunul) pătrunde în celulă, își pierde învelișul, rămânând doar genomul viral (Magul). Genomul viral se desparte în cei doi aciziribonucleici (Marea Preoteasă și Marele Preot). Cu ajutorul *integrazei*, Marea Preoteasă și Marele Preot devin Stăpâna și Stăpânul genomului celular. Din această poziție vor copia rețete ale proteinelor virale (copiii Îndrăgostiților) pe care le vor trimite ribozomilor prin ARN mesager (Faetonul).

Virologia ne informează că virusuri ARN monocatenare cu sens pozitiv care se reproduc printr-un intermediar ADN și care fac parte din clasa a 6-a, utilizează transcriptaza inversă pentru a converti ARN-ul cu sens pozitiv în ADN. În loc să folosească ARN-ul pentru șabloane de proteine, ei folosesc ADN-ul celulei în interiorul căruia genele virale au fost introduse de către integrază.

Replicarea începe cu ajutorul polimerazelor celulei gazdă.

Latura în coborâre este sinonimă cu Arborele Qlipotic și de aceea încercarea de ascensiune pe partea stângă a Copacului Vieții, adică pe Calea Vrăjitorului și chiar și cea a Îngerilor Distrugerii este sortită eșecului.

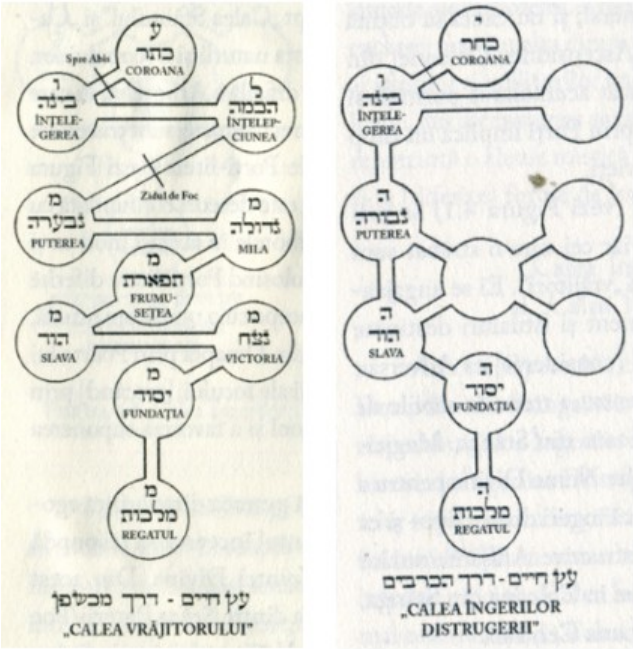

MAGICIANUL

Rider-Waite | Oswald Wirth | Golden Dawn | Aleister Crowley | Israel Regardier | Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”MAGICIANUL”

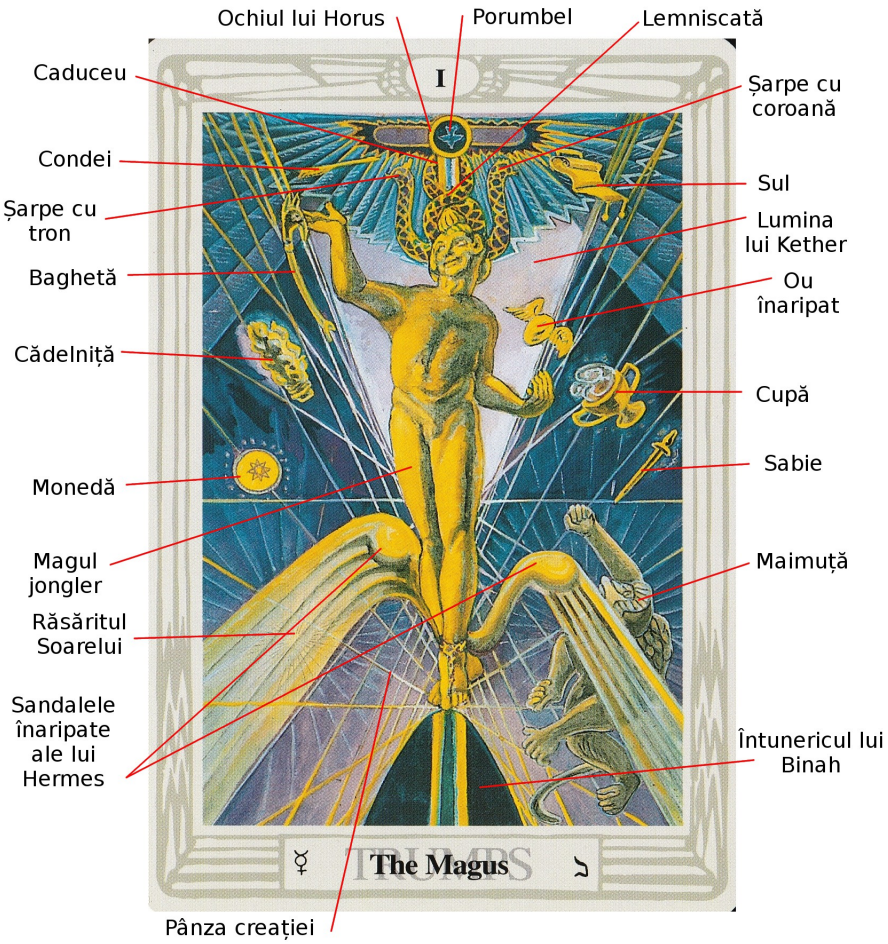

Prin saltul Nebunului (virusul) în prăpastie (celula), genomul rămas fără capsidă este reprezentat în Tarot de cartea Magicianului și de asta apare gol în cartea Golden Dawn și Crowley. Instrumentele pe care le are la dispoziție Magicianul pentru a-și îndeplini planul de regenerare și autoasamblare sunt cele patru tipuri de nucleotide: Adenina, Timina, Citozina și Guanina, simbolizate de baghetă, cupă, sabie și pentagramă. Intervenția virusului în celulă, produce un salt calitativ care are ca urmare transformarea plantelor sălbatice în flori de cultură (așa cum face și Dionysos când transformă iedera sălbatică în viță de vie, acțiune simbolizată de tirsul său), dar și

transformarea sferei în cub (cerc cu circumferința egală cu perimetrul pătratului) operație simbolizată de cubul finisat din cărțile Golden Dawn și Weor.

Florile de cultură și strugurii sunt simboluri ale fragmentelor virale clonate.

Interesant că în cartea Magicianului din Tarotul de Marsilia pe masă apar două zaruri galbene, simbolizând rolul hazardului în combinația genetică.

Toată acțiunea virusului în celulă poate fi descrisă de dictonul: "*Post tenebros spera lucem*" / „După întuneric, sper la lumină”.

a. Magul jongler: este genomul virusului decapsidat și care are instrucțiunile de replicare. Conform Legii a 2-a a magiei, cei doi acizi ribonucleici ai genomului viral rămân în legătură și vor fi simbolizați de Marea Preoteasă și Marele Preot, reflectându-se în istoria omenirii în matriarhat și patriarhat. Canalul de informații ce circulă între componentele virale este indicat de linia care unește mâinile Magului și care este aceeași și în alte seturi de Tarot.

Trebuie remarcat, atunci când examinăm poziția mâinilor Magicienilor lui Rider-Waite și Oswald Wirth, că această poziție reprezintă litera ebraică Alef (א).

Omul cu o mână caută pe Dumnezeu în ceruri, cu cealaltă el se scufundă mai jos, pentru a chema demonul la sine, și astfel unește divinul și diabolicul în umanitate. În acest fel, Tarotul ne arată rolul de mediator universal acordat lui Adam - Kadmon.

Magicianul este gol ca și Nebunul (nu are influențe celulare) și considerat androgin deoarece are o combinație de trăsături masculine și feminine.

Gerd Ziegler, analizând Magicianul lui Crawley în cartea ”*Tarot mirror of the soul*”, spune:

”Magul este reprezentat de zeul grec Mercur, mesagerul cu aripi de spirit curat (vezi aripile galbene de pe picioare). Mercur poartă energie care se răspândește și radiază de la el. Cardul reprezintă Voința, Înțelepciunea și Cuvântul prin care a fost creată lumea vie (cele patru baze ale genomului). Mercur se echilibrează cu o abilitate deosebită pe vârful unui suport în formă de placă de surf și jonglează cu diferite instrumente. Este un geniu care folosește toate posibilitățile de care dispune.

În dualitatea sa, Mercur reprezintă adevărul și falsitatea (virusul este nevoit să ascundă că este un intrus). Ca o ființă creatoare, el nu are conștiință. El folosește toate instrumentele, toate metodele, pentru a ajunge la obiectivul său (replicarea și asamblarea). Tentația de a-și folosi greșit talentele este mare. Abilitatea și priceperea lui îi conferă superioritate și putere. El se deplasează pe granița îngustă dintre magia albă și cea neagră. Aceasta înseamnă că are nevoie de o auto-examinare constantă.

În imaginea de pe card, Magul se joacă cu posibilitățile de comunicare (de exprimare a genelor), el poartă un zâmbet, adică comunică cu umor. Ușurința jucăușă plină de umor cu care își manipulează abilitatea este o indicație a utilizării potențialului său pozitiv”.

Acesta este motivul pentru care Magul poate fi reprezentat ca "Trickster/Trișor", precum Loki din mitologia scandinavă.

Soarele la răsărit și abia vizibil în dreapta Magului reprezintă relația strânsă a lui Mercur cu soarele.

*

Samael Aun Weor ne spune despre semnificația ezoterică a acestei cărți următoarele:

Magul, cel care Iniţiază, cel care începe este Unitatea, Spiritul Divin al fiecărei persoane. Monada sau Scânteia Nemuritoare a fiecărei fiinţe umane, a fiecărei creaturi. Unul este Mama tuturor Unităţilor, Unul se dedublează în Doi, care este următorul Arcan: Marea Preoteasă.

În corpul uman înăuntrul aceluia care vrea să se Auto-Realizeze, întotdeauna este o veşnică luptă: „Creier contra Sex”, „Sex contra Creier”, „Inimă contra Inimă”. Dacă Sexul domină Creierul se produce căderea şi Pentagrama (care reprezintă Maestrul) rămâne cu două colţuri în sus şi cu capul în jos.

Waite scrie că această carte semnifică stimulatorul divin din om (al doilea genom din om). De asemenea, este unitatea ființei individuale pe toate planurile și, într-un sens foarte înalt, este gândirea. Cu referire suplimentară la „semnul vieții”, adică simbolul infinitului și legătura acestuia cu numărul 8, poate fi amintit că Gnosticismul creștin vorbește despre renașterea în Hristos ca o schimbare „în Ogdoadă[43]”. Numărul mistic este denumit Ierusalimul ceresc, Țara unde curge Lapte și Miere, Duhul Sfânt și Țara Domnului. Conform Martinismului, 8 este numărul lui Hristos.

Paul Foster Case în ”*An Introduction to the Study of the Tarot*” spune că: *mâna stângă a magicianului îndreptată spre Înalta Preoteasă indică o concentrare și acțiunea selectivă a Voinței Creatoare. Aceeași acțiune selectivă este un simbol al universului material.*

Trandafirii din grădină sunt simboluri ale principiului universal feminin și cresc cot la cot cu crini, care sunt embleme masculine. Astfel, florile, care aparțin Magului și pe care le cultivă, ne amintesc de doctrina că numărul Unu posedă dualitate: căci ele denotă Legea Genului, un aspect important al diadei.

Simbolul lemniscat[*] al Duhului Sfânt, un dublu zero, de pe capul Magicianului reprezintă doctrina străveche, care, în crearea Spiritului se împarte, astfel încât Unul devine Doi. Punctul central de contact este Kether, „Punctul Mic” al manifestării primare.

Deoarece chiar și Voința Primară este o limitare a lui Ain Suph, ea are un anumit grad al calității întunericului. De aici părul Magicianului este negru; dar o bandă de aur o înconjoară, pentru a arăta că întunericul este ținut în obraz de Lumină. Iată antiteza cu părul galben al

---

43 Mitul egiptean al Creației vorbește de un set de opt zei numiți Ogdoad (cuvânt din limba ‘Galiciană’ care înseamna set de opt). După cum spune mitul, cei opt zei erau la început împărțiți în grupe masculine și feminine.

* Curbă plană în formă de opt, pentru care produsul distanțelor de la un punct al său la două puncte fixe (numite focare) este constant și egal cu pătratul jumătății distanței dintre punctele fixe.

nebuniei și coroana sa verde.

Mantaua roșie a magicianului simbolizează Lumina și Forța Creativă (Rajas); halatul său alb indică Puritatea și Înțelepciunea (Sattva); iar brâul său de șarpe albastru reprezintă Știința timpului și ocultului, deoarece Înțelepciunea Antică este rodul observațiilor și experimentelor începute cu mii de ani în urmă.

După Liz Dean în ”The ultimate guide to tarot”: *Magicianul indică intenția de a folosi instrumentele sale pentru a crea al cincilea element al eterului, sau chintesența - „suflarea mitologică a zeilor”. Magicianul, care a călătorit cândva ca Nebunul, este acum gata să-și manifeste dorințele alinind materia spiritului. În calitate de conductă între pământ și cer, Magicianul este decizia și creativitatea.*

În secvența principală de arcane, Magicianul vine după 0, Nebunul, deși Magicianul poate fi văzut și ca prima carte a ciclului, deoarece unii specialiști plasează Nebunul după cartea Lumea drept arcana XXII. Magicianul este succesorul natural al Nebunului, în timp ce trecem de la 0, oul cosmic, la I, individul: desaga Nebunului conținând cele patru instrumente ale Magicianului, gata să fie activate. După scopul singular al Magicianului îl întâlnim pe II, Marea Preoteasă, care ne introduce în dualitatea vieții - acum și ulterior.

Numărul magului, I, este primul număr prim, care înseamnă energie primară, individul și unitatea cu spiritul divin sau cu Dumnezeu. Cardul este legat de X, Roata Norocului (10 se reduce la 1) și XIX, sau 19, Soarele, care se reduce la 10 și apoi la 1, numărul Magicianului. Ambele cărți se leagă cu o conștientizare a tărâmurilor dincolo de planul pământesc.

În cărțile Rider-Waite, Oswald Wirth și Samael Aun Weor, Magicianul în robă stă în fața unei mese pe care se află mai multe instrumente magice. În mâna dreaptă, el ține o baghetă în timp ce cealaltă mână indică Pământul. În Magicianul Tarotului de Marsilia, bagheta este un sul de hârtie. În prim plan sunt tufișuri de flori albe și roșii.

Magia practicată de el este procesul de transformare a individului prin dorința și voința sa de a aplica legi și principii naturale și universale vieții sale (instrucțiunile genomului viral). Cel mai important de învățat este faptul că voința dirijată divin, atunci când acționează asupra omului și controlează conștientul, permite individului să stăpânească mediul înconjurător. Pentru a avea succes în aceasta, puritatea spirituală trebuie menținută, astfel încât Lumina divină să poată fi canalizată în jos. Puternic și cunoscător, nu numai că Magicianul folosește experiența, dar este conștient că adevărata cunoaștere este conferită doar trăind în lumina spiritului. După stăpânirea acestei legi în lumea materială, sarcina magului este aceea de a se ridica prin planurile non-fizice pentru unirea efectivă cu Divinul. Magicianul este întruchiparea celebrei maxime a lui Aleister Crowley „*Dragostea sub voință este legea*”.

Potrivit lui Court de Gebelin, Jonglerul indică faptul că întreaga țesătură a creației nu este decât un vis și viața un joc perpetuu cu pericolul. Miracolele, aparent ale Naturii, nu sunt decât niște fapte ale prestidigitatorului cosmic. Omul este ca micuța minge din mâinile unui jongler, care atinsă de baghetă dispare. Lumea care privește nu își dă seama că articolul dispărut este încă ascuns inteligent de jongler în scobitura mâinii sale.

Bagheta cu capăt dublu (bagheta lui Mercur) din mâna dreaptă a Magicianului ajunge până la puterile unui plan superior. Cu mâna stângă și cu degetul arătător (degetul lui Jupiter) încearcă să direcționeze în jos, pe Pământ, energiile pe care le primește prin conștiința sa. El caută să unească spiritul și materia, această unitate pe care speră să o controleze prin voința sa. De fapt, s-ar putea spune că el canalizează voința lui Dumnezeu către Pământ, exemplificând axioma ermetică „*Ceea ce este sus, este la fel cu ceea ce este jos*”, de pe tableta de smarald a lui Hermes Trismegistus.

Papus susține că stânga ține în sus toiagul lui Iacob și că bâta care a înmugurit este coloana

vertebrală umană încununată cu globul de inteligență creatoare.

Magul lui Weor indică cu dreapta Pământul, arătând că îl domină cu ştiinţa, că trebuie să se urce începând de jos, „*nu se poate urca fără ca înainte să fi coborât*”, este nevoie să se coboare în a Noua Sferă, care are două reprezentări: prima, Sexul, Piatra Cubică, a doua sunt cele Nouă Cercuri. Infernurile Atomice unde Iniţiatul trebuie să coboare, simbolizează „*a coborî pentru a urca*”.

Magicianul lui Regardier este foarte concentrat, indicând că magia practicată de el se realizează cu puterea minții.

În ”*Oracle of the Tarot*”, Paul Foster Case ne spune că Magicianul, în franceză „Bateleur” înseamnă „jongler”, sau ”prestidigitator” și se referă la aspectele inferioare ale lui Mercur, care este personificarea minții conștiente de sine. El se hrănește cu mișcarea sau puterea motivatoare a Duhului, pe principiul mișcării cerului. Secretul puterii sale magice este că poate realiza combinații potrivite de elemente de timp.

Magicianul Rider-Waite este însă acoperit de o robă roșie (roba roșie Cabalistică) simbolizând dorința, activitatea și pasiunea. Poziția benzilor roșii ale hainei reprezintă cele două principii, *activ* și *pasiv*, ale Marelui Tot și corespunde cu cele două coloane Jakin și Boaz din templul lui Solomon și al Francmasoneriei.

În cartea lui Weor, Magul are în îmbrăcămintea sa un triunghi cu vârful în sus, reprezentând cele 3 Forţe Primordiale reunite în Kether, Unul.

În cartea lui Wirth și a lui Regardier, Magul are pe cap o pălărie în forma simbolului infinitului (∞), semnul divin al vieții universale, care la Rider-Waite și Golden Dawn este amplasat deasupra capului. Lemniscata (figura infinitului) reprezintă viața eternă și stăpânirea. Magul Rider-Waite are o bandă de cap ceea ce arată că Magicianul trebuie să se concentreze asupra sarcinii din fața sa. Disciplina mentală are puterea de a transforma individul și mediul său.

Weor reprezintă infinitul prin doi ochi de-ai lui Horus, alături de șoimul acestuia, iar Magul are pe frunte un șarpe, indicând un Maestru Auto-Realizat.

Magicianul lui Rider-Waite și Wirth poartă la brâu un șnur împletit în formă de șarpe. Acesta este un simbol universal al regenerării, reînnoirii și eternității, care își devorează propria coadă. Șarpele este cunoscut sub numele Ouroboros și se găsește în multe domenii ale simbolismului ocult, în special în alchimie.

b. <u>Obiecte jonglate</u>: sunt în număr de opt din care patru reprezintă cele 4 elemente (foc, apă, aer și pământ), adică cele patru nucleotide din care este format genomul și care codifică proteinele virale, sau cum spune Crawley: „*Cu Bagheta îl creează, cu Cupa îl păstrează, cu Sabia îl distruge și cu Moneda îl răscumpără*”:
- Cădelniță = Foc
- Cupa = Apa
- Sabie = Aer
- Monedă = Pământ. Steaua cu 8 colțuri a lui Mercur de pe monedă reprezintă al 8-lea Sephiroth, Hod, care este condus de Mercur.

În ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier”, vol. 2, pg. 379, se spune despre cifra **opt**:

Opt este peste tot cifra e*chilibrului cosmic.* Este cifra direcţiilor cardinale, căreia i se adaugă cea a direcţiilor intermediare; cifra rozei vânturilor, a Turnului Vulturilor de la Atena. Adeseori este cifra spițelor de la roată, de la rotița celtică și până la Roata vieţii budiste. Este cifra petalelor florii de lotus și a cărărilor Căii. Este numărul trigramelor din Yijing și al stâlpilor Mingtonq-ului, al îngerilor care poartă Tronul ceresc; și al oglinzii lui Amaterasu, fără să se știe exact sub ce formă. Așa cum o indică stâlpii Mingtang-ului, îngerii tronului, partea octogonală a lingamului, cifra opt, octogonul au și o valoare de mediere între pătrat și cerc, între Cer și Pământ, fiind deci în relaţie cu lumea *intermediară.*

Iconografia și arhitectura hindusă acordă un loc important simbolismului octadei: braţele lui Vishnu sunt în număr de opt, corespunzând celor opt Paznici ai spaţiului, ***grahas*** *(planetele)* sunt opt, fiind reprezentate în două temple din grupul de la Angkor, prin opt lingamuri așezate în jurul unui lingam central. În templul Bayon de la Angkor-Thom, Buddha se află instalat în centrul unui veritabil lotus format din opt capele ca niște raze, asumându-și astfel și funcţiile saivaiste și pe acelea ale regelui Chakravarti, cel *care învârte roata* în chiar centrul Universului.

Acest simbolism al echilibrului *central,* care este totodată și cel al Justiţiei, se regăseşte și în ogdoada pitagoreică și gnostică.

Un alt aspect al simbolului apare din faptul că Japonia, din vremuri străvechi, este denumită de către locuitorii ei *Marele Opt-Insule,* ca să se arate că este constituită din nenumărate insule. Opt este și cifra care se întâlnește foarte des în cele mai vechi texte sfinte șintoiste cu sensul de *multiplu.* A devenit astfel o cifră sacră. Opt nu este însă nenumăratul indefinit și dispersat, ci el exprimă nenumăratul constituind o entitate.

La fel de *totalizatoare apare* cifra opt în credinţele africane. Așa se întâmplă la dogoni, la care cifra-cheie a creaţiei nu este patru, ci opt, datorită calităţii sale de a fi dublul lui patru. Căci, în gândirea dogonilor, tot ce este pur, odică just, este dublu.

Există așadar opt eroi creatori și opt familii umane, născute din opt strămoşi primordiali, dintre care patru au o predominantă masculină și patru o predominantă feminină, deși sunt cu toţii bisexuali. Al 7-lea strămoş este stăpânul cuvântului, dar al optulea este cuvântul însuși, verbul este deci simbolizat prin cifra opt, care mai înseamnă și apa, sperma și totalitatea forţelor care fecundează. Verbul și sperma se răsucesc de opt ori în jurul matricei pentru a o fecunda, după cum o spirală de cupru roșu, alt substitut al apei primordiale, se înfășoară de opt ori în jurul *ulciorului* solar pentru a lumina lumea. În sfârșit, omul este opt în scheletul său, asigurat de cele opt articulaţii ale membrelor, articulaţii a căror importanță este primordială deoarece din ele provine sămânţa bărbătească.

Omul, imagine a macrocosmosului, este dirijat de cifra opt nu numai în mecanismul generării și în structura corpului său, dar și în crearea și în rânduirea tuturor lucrurilor de care depinde subzistenta sa. Astfel, seminţele plantelor pe care le cultivă, aduse pe pământ în claviculele strămoșilor, sunt în număr de opt, iar cele opt grăunțe primordiale sunt plantate în cele opt câmpuri cardinale ale satului.

În sfârșit, sacralizarea numărului opt la dogoni se suprapune regenerării periodice, opt fiind numărul Geniului și al Strămoşului - strămoşul cel mai bătrân - care s-o sacrificat pentru a asigura regenerarea umanităţii, atunci când sa stabilit definitiv pe pământ. Abia după acest sacrificiu au căzut pe pământ primele ploi care l-au fertilizat și purificat, primul ogor a fost însămânțat și, în nordul satului, a răsunat primul zgomot de forjă.

Mitul quechua care relatează despre originea dinastiei incaşilor, menţionează de asemenea opt strămoşi primordiali, patru fraţi și patru surori.

Tradiţia creștină privitoare la această cifră coincide în mod straniu cu mitul dogonilor și face din opt desăvârșirea, împlinirea.

După cum arată sfântul Augustin orice acţiune în această viață se raportează la cifra patru, sau la sunet, al cărui număr este ternar. După ziua a şaptea urmează a opta care marchează viața celor drepţi și condamnarea nelegiuiţilor. Cât priveşte ziua a opta, care urmează celor șase zile ale creaţiei și sabatului, ea este simbolul *învierii, al transfigurării, al vestirii erei viitoare veşnice,* ea cuprinde nu numai învierea lui Hristos, ci și pe cea a omului. Dacă cifra 7 apare mai ales în *Vechiul Testament,* 8 corespunde *Noului Testament.* Ea anunţă beatitudinea secolului viitor într-o altă lume.

Celelalte patru obiecte folosite de Mag reprezintă provenienţa nucleotidelor virale (oul înaripat/virusul și bastonul/genomul monocatenar) și instrucţiunile de folosire înscrise cu stylusul[44] pe sulul de papirus.

În ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier”, vol. 2, pg. 390, se spune despre **ou**:

Se consideră că oul conţine germenele începând cu care se va dezvolta manifestarea și ca atare este un simbol universal ce se explică de la sine. Naşterea lumii, pornind de la un ou, este o idee comună multor naţiuni. Procesul de manifestare îmbracă însă aspecte diverse: oul de şarpe celtic, figurat prin ariciul fosilă, oul eliminat pe gură de Kneful egiptean, ba chiar de dragonul chinez reprezintă producerea manifestării prin Verb. Alteori, Omul primordial ia naştere dintr-un ou: este cazul lui Prajapati și al lui Pongu. Alţi eroi chinezi s-au născut ulterior din ouă fecundate de soare sau din ingerarea unor ouă de pasăre de către mama lor. Și mai frecvent, oul cosmic, ivit din apele primordiale, clocit la suprafaţa lor (de gâsca Hamsa în India, care este Spiritul, Suflul divin) se desparte în două pentru a da naştere Cerului și pământului: aceasta este polarizarea Androginului. Brahmanda hindusă se împarte în două emisfere, de aur și de argint, oul Ledei dă naştere celor doi Dioscuri, având fiecare o coafură semisferică; yin-vang, polarizarea Unităţii prime, prezintă un simbol identic în cele două jumătăţi ale sale albă și neagră. Oul primordial al șintoismului se împarte și el într-o jumătate uşoară (Cerul) și o jumătate densă (Pământul). Ibn-al-Walid figurează într-un mod destul de asemănător

44 Stylus-urile au fost folosite pentru prima dată de vechii mesopotamieni pentru a scrie în cuneiformă. Erau mai ales din trestie și aveau o secțiune trapezoidală ușor curbată. În Egipt se foloseau stilusuri din trestii tăiate cu vârf ascuțit, s-au din os ori metal. Tăblițele de lut erau incizate cu stylusul.

pământul, dens ca gălbenuşul de ou coagulat. Cerul, mai uşor, asemeni albuşului din jur.

Acest simbolism general, care leagă oul de geneza lumii și de diferenţierea sa progresivă, merită să fie precizat. Oul este o realitate primordială care conţine în germene multiplicitatea fiinţelor. La egipteni, sub acţiunea unui demiurg, se va ivi din Nun, personificare a oceanului primordial, apă absolută conținând germeni ai creaţiei în aşteptare, o movilă pe care se va deschide un ou. Din acest ou - cuvântul este feminin în egipteană - va țâșni un zeu care va organiza haosul, dând naştere unor făpturi diferenţiate. Zeul Hnum născut din acest ocean și din oul primordial va produce la rândul său, asemeni unui olar, ouă sau embrioane sau germeni ai vieţii. Este cel care modelează trupuri. Dar Egiptul antic cunoştea diverse cosmogonii. Potrivit celei din Hermopolis, oul primordial nu era altcineva decît Querehet, stăpîna forţelor vitale ale speciei umane. Marele lotus iniţial al cărui caliciu se iluminează deschizându-se dimineaţa la suprafaţa bălţilor deltei, juca acelaşi rol în alte tradiţii. Se spunea că soarele însuşi s-ar fi născut din germenele misterios pe care îl înconjura Oul-Mamă.

Potrivit tradiţiei cananeene, Mochus a pus la originea lumii eterul și aerul din care s-a născut Oulomos (Infinitul). Oulomos dă naştere oului cosmic și făureşte cerul și pământul din fiecare dintre cele două jumătăţi.

În India, în conformitate cu *Changya Upanishad*, oul s-a născut din Non-Fiinţă și a dat naştere elementelor: *La început a fost doar Non-Fiinţa. El a fost Fiinţa. A crescut şi s-a preschimbat în ou. S-a odihnit un an întreg, iar apoi s-a despicat, s-au ivit două bucăţi de cochilie, una de argint și una de aur. Cea de argint, iat-o, este pământul, cea de aur, iat-o, este cerul. Coaja exterioară sunt munţii; membrana interioară sunt norii şi ceţurile, venele sunt râurile; iar apa din vezică este oceanul*.

Potrivit doctrinelor tibetane, fără să fie primordial, oul este totuşi la originea unei lungi genealogii de oameni: *Din esenţa celor cinci elemente primordiale s-a ivit un ou mare. Și din ou au ieşit un lac alb, fiinţele a zece categorii, alte ouă, din care au ieşit membrele, cele cinci simţuri, bărbaţii și femeile... adică o lungă categorie de strămoşi*.

În tradiţia chineză, înainte de a fi apărut deosebirea dintre cer și pământ, haosul însuşi avea înfăţişarea unui ou de găină. La capătul a 18.000 de ani (cifră-simbol a unei perioade nedefinite) oul-haos s-a desfăcut; elementele grele au format pământul (Yin); elementele uşoare și pure cerul (Yang). Spaţiul care le separă creştea zi de zi. La capătul a 18000 de ani, Pangu a măsurat distanța dintre cer și pământ. Teoria Huentian, în ce-o priveşte, concepe lumea ca pe un ou imens, înălţat pe verticală pe diametrul său cel mai lung. Cerul și astrele se află în partea internă și superioară a cochiliei; pământul este gălbenuşul plutind în mijlocul oceanului primordial care umple fundul oului. Anotimpurile pornesc din agitaţiile periodice ale acestui ocean.

Marele templu incaş al lui Corichanca de la Cuzco avea drept ornament principal o placă de aur în formă ovală, având pe laturi efigiile Lunii şi Soarelui. Lehman Nitsche vede în acest ornament reprezentarea divinităţii supreme a incaşilor, Huiracocha, sub forma oului cosmic. El citează în sprijinul tezei sale mai multe mituri cosmologice culese în Peru de către primii cronicari spanioli printre care se află următorul: *eroul creator îi cere părintelui său, Soarele, să creeze oamenii pentru a popula cu ei lumea. Acesta trimite pe pământ trei ouă. Din primul, oul de aur au ieşit nobilii; din al doilea, oul de argint, au ieşit femeile; din al treilea, oul de aramă, a ieşit poporul*. Într-o variantă, aceleaşi trei ouă cad din cer după potop.

Numele de Huiracocha pare să fie prescurtarea de la Kon-Tiksi-Huira-Kocha, care înseamnă Dumnezeu al mării de lavă sau al lichidului încins din lăuntrul pământului. Huiracocha era în fapt stăpânul vulcanilor.

Mitul oului cosmic se regăseşte la doqoni și la triburile bombara din Mali. Glifa ☥ viața lumii al dogonilor îl reprezintă plasat în vârful crucii direcţiilor cardinale, în opoziţie cu un alt ou, deschis în partea de jos și care este matricea terestră, ulciorul femelă. Oul cosmic pentru bambara este Spiritul. El este Spiritul prim, produs în centrul vibraţiei sonore prin răsucirea acesteia. Astfel acest ou se formează, se concentrează și, încetul cu încetul, se separă de vibraţie, se umflă, face zgomot, se menţine singur în spaţiu, se înalţă și se sparge, lăsând să cadă cele douăzeci și două de elemente fundamentale, formate înlăuntrul său, și care vor supraveghea ordonarea creaţiei în douăzeci şi două de categorii.

Pentru triburile likuba şi likuala din Congo, oul este imaginea lumii şi a perfecţiunii, potrivit celor comunicate de J.P. Lebeuf privitor la gândirea lor cosmogonică. Galbenul reprezintă umiditatea feminină, albul sperma masculină. Coaja, de care interiorul este despărţit printr-o membrană, reprezintă soarele, ivit din coaja oului cosmic care ar fi ars pământul dacă Creatorul n-ar fi transformat membrana în atmosferă umedă. Likuba și likuala spun că omul se cuvine să se străduiască să semene cu un ou.

În Kalevala (Finlanda), înainte de naşterea timpului, Fecioara, zeiță a apelor, lasă să i se vadă genunchiul pe suprafaţa apelor primordiale. Rața (stăpână a aerului) își depune pe apă ouăle, şapte la număr, dintre care șase de aur și unul de fier.

Oul este adesea o reprezentare a puterii de creaţie a luminii.

Nu există nici o mărturie directă despre simbolismul Oului în domeniul celtic. El este inclus în simbolismul ariciului, fosilă, *ovum anguinum* sau ou cosmic care conţine în germene toate posibilităţile. În structura tuturor acestor cosmogonii, oul joacă rolul unei imagini-clişeu a totalităţii. În general, el succedă haosului, ca un prim principiu de organizare. Totalitatea deosebirilor purcede din el, nu și magma nediferențiată a originilor. Dacă Oul nu este niciodată în mod absolut primul, el simbolizează totuşi germenele primelor diferenţieri. Oul cosmic și primordial este unul, dar el cuprinde și cerul și pământul, apele inferioare și cele superioare; în totalitatea sa unică, el conţine multiple virtualităţi.

Oul apare şi ca unul din simbolurile înnoirii periodice a naturii, tradiţia oului de Paşte, a ouălor colorate în

multe țări. El ilustrează mitul creaţiei periodice.

Mircea Eliade este împotriva oului considerat ca germene... simbolul pe care oul îl încarnează (potrivit ansamblurilor mistico-rituale a numeroase religii), considerând că se referă atât la naştere, cât la o renaştere, repetată corespunzător cu modelul cosmogonic... Oul confirmă și promovează resurecţia... care nu este o naştere, ci o întoarcere, o repetiţie. Cele două interpretări nu sunt incompatibile, cum pare să considere Mircea Eliade. Este limpede că oul simbolizează renaşterea și repetiţia; dar este la fel de limpede că, potrivit textelor celor mai vechi, oul este la origine un germene sau o realitate primordială. Funcţia sa ciclică este consecinţa primului său rol. Daca există o construcţie raţionalistă, o vedem mai degrabă într-o concepţie inspirată de un model cosmogonic care s-ar repetă. Ceea ce nu se opune faptului ca oul să simbolizeze și un ciclu biologic.

Ouă din lut descoperite în morminte din Rusia și Suedia, de pildă, au fot interpretate ca embleme ale nemuririi și ca simboluri ale învierii. Multiplele valori simbolice pe care și le asumă o aceeaşi imagine nu sunt surprinzătoare. Și în nişte morminte din Beoția au fost descoperite nişte statui ale lui Dionysos ținând în mână un ou, făgăduială și semn de întoarcere la viață. Prin urmare, doctrinele care condamnă dorința unei întoarceri periodice în existență, recomandând în schimb ieșirea din ciclul reîncarnărilor infinite, resping folosirea ouălor. Preceptele orfice, de exemplu, interzic consumul lor. Dar perspectiva orfică este cu mult diferită de cea a asceţilor budiști. Aceştia doresc să rupă toate legăturile care îi leagă de lume și vizează către dispariţia oricărei dorinţe. Orficii, dimpotrivă, năzuiesc să intensifice și să orienteze dorinţa către o transfigurare spirituală; cu acest scop, ei trebuie să evite în primul rând orice contact cu lucrurile care simbolizează pe plan religios... vreun raport cu lumea celor efemere și a morţii. Or, potrivit obiceiului pe care ei îl resping, ouăle sunt oferite ca hrană celor decedaţi, drept garanţie a învierii. Orficii, ale căror precepte au ca scop să elibereze sufletul de tot ce îl leagă de cele lumeşti, în aşa fel încât purificat să se înapoieze la Dumnezeu de la care purcede, sunt datori să condamne acest simbol al renaşterii terestre. Oul n-ar face decât să lege sufletul de ciclul renaşterilor de care el vrea să scape. Această consecinţă, constând dintr-o prohibiţie, confirmă credinţa în valoarea cvasi-magică a oului, în semnificaţia sa fundamentală drept origine a vieții pe pământ.

Oul aparţine și simbolismului valorilor odihnei, cum ar fi: casa, cuibul, cochilia, sânul matern. La sânul scoicii ca și în mod simbolic la cel al mamei funcţionează dialectica fiinţei libere și a fiinţei înlănţuite. Dar cel în viață năzuieşte să scape de această dulce securitate: puiul își sparge găoacea moale și călduţă. La fel ca în cosmogonii, oul psihic conţine cert, și pământul, germenii binelui și ai răului, precum și legea renaşterilor și a înfloririi personalităţilor.

Tot la ideea de germene, dar la un germene al vieții spirituale, se referă tradiţia alchimică a oului filozofic. Vatră a universului, închide în cochilia sa elementele vitale asemeni vasului ermetic închis care conţine compostul operei. Vasul, fie că este balon, cazan sau retortă, trebuie asemeni oului să fie clocit pentru ca să se transforme compostul din el. Căldura clocitului era întreţinută într-un cuptor alchimic... Compostul putea fi distilat pentru a servi la prepararea elixirului sau putea să sufere transmutarea în aur sau în argint... Din cele ce alcătuiesc compostul, trebuie să ia naştere copilul filozofiei, adică aurul, adică înţelepciunea.

Un manuscris ermetic și anonim, citat de E Monod-Herzen, vorbeşte de oul filozofic în termenii următori: *iată ce spun cei vechi despre ou: unii îl numesc piatra de cupru, piatra de Armenia, alţii îi zic piatra encefală, alţii piatra care nu e piatră, alţii piatra egipteană, alţii imaginea lumii. Cuptorul alchimiştilor era în mod tradiţional comparat cu oul cosmic. Oul simbolizează sediul, locul şi subiectul tuturor transmutaţiilor.*

Simbolismul oului se exprimă și prin imagini mai puţin directe, ca pietrele ovoidale (ca acelea ale Cybelei), capul scarabeului, partea semisferică a stupei, numită de fapt **anda** (*ou).* Această sferă, stupă, conţine, un germene, o sămânță de viață. În acest sens, oul poate fi apropiat de alte simboluri cum sunt scoica, caverna, inima, ombilicul, centri ai lumii, puncte de pornire ale dezvoltărilor spaţiale, temporale, biologice.

În ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier”, vol. 1, pg. 168, se spune despre **baghetă**:

Ca și bățul sau toiagul, bagheta reprezintă simbolul puterii și clarviziunii, fie al unei puteri și clarviziuni venite de la Dumnezeu, fie al unei puteri și clarviziuni magice, furate forţelor cereşti sau primite de la demon: bagheta magicianului, a vrăjitoarei, a zânei. Fără o baghetă magică, ghicitorul nu poate desena pe pământ cercul în care el se închide pentru a chema duhurile; sau, pe cer, pătratul în care el încadrează păsările al căror zbor îl va interpreta. Nuiaua, mal ales cea de alun, servea odinioară la descoperirea nu numai a izvoarelor, ci și a minereurilor sau a altor zăcăminte. O baghetă magică este atributul lui Asclepios, zeul tămăduitor, fiu al lui Apollo; însuşi numele zeului ar însemna, după A. Carnay, *cel care ține în mână o baghetă magică.* Caduceul, simbolul medicinii, nu este altceva decât o baghetă magică, compusă dintr-o vargă în jurul căreia se încolăcesc doi șerpi, ceea ce evocă străvechile *culte din bazinul egeean, al copacului și pe cel al pământului care hrăneşte șerpii*. Tot o baghetă magica i-a făgăduit Apollo lui Hermes în schimbul lirei pe care tânărul zeu o inventase. Întocmind-o din carapacea unei broaşte ţestoase, din piele și vine de bou, din aur, minunat de frumoasă și de bogată.

Aceasta baghetă magică are, printre alte calităţi, și pe aceea de a-i adormi și a-i trezi pe oameni. *Este atât de legată de zeu, încât, sub forma de* kerykelon (caduceu), ea va fi însemnul eroilor și al vestitorilor care sunt sub oblăduirea lui, adică a lui Hermes.

Instrument magic prin excelență, bagheta este, la celți, simbolul puterii druidului asupra elementelor. Este de ajuns pentru Sencha, druidul din Ulster, să mişte din baghetă pentru a impune tăcere tuturor celor ce-l înconjoară. Dar,

mai adesea, un druid sau un ***filld*** atinge cu bagheta lui o ființă umană, pentru a o transforma într-un animal oarecare, de obicei în pasăre (lebădă) sau porc (mistreţ). În ierarhia cu șapte trepte a fillzilor irlandezi, vraciul sau ***ollamh***-ul avea dreptul la bagheta de aur, filldul de rangul al doilea sau **anruth**, la bagheta de argint, celelalte cinci trepte, la bagheta de bronz. La franci și la primii Capețieni, heralzii purtau o baghetă sfinţită, care era simbolul demnităţii lor, dar care reprezenta, mai ales, puterea suveranului.

Palomanția este arta de a prezice viitorul folosind bețișoare sau nuiele. Ea este practicată în întregul Orient antic, la chinezi, ca și la popoarele germanice. De obicei, se *cojeşte o nuieluşă și se păstrează o alta necojită. Apoi amândouă sunt folosite ca atunci când dai cu banul,* sau i se dă uneia din baghete un sens benefic, iar celeilalte unul malefic: dacă, *prin cădere, una se așază peste cealaltă, semnificaţia primei baghete prevalează*.

Palomanție, rabdomonție, radiestezie, toate au, fără îndoială, aceeași origine îndepărtată: nuielușele și bețele rupte din copac și folosite pe plan uman, nu amintesc oare de degetul lui Dumnezeu ? Este de ajuns ca Dumnezeu să atingă ceva, ca să-i dea formă sau să-l creeze. Tot astfel, bagheta magică transformă tot ceea ce atinge: oaspeţii lui Circe, de pildă, sunt transformaţi în porci, iar dovleacul din grădina Cenușăresei devine o caleașcă luxoasă. Bagheta magică este însemnul puterii oamenilor asupra lucrurilor, atunci când această putere are o origine supraomenească.

Bagheta a servit la un fel de palomanție într-un episod din *Numerii. În timpul traversării deșertului, poporul evreu cârtea împotriva lui Moise și, în mod indirect, împotriva Domnului, din cauza privaţiunilor și suferinţelor pe care le impunea mersul îndelungat. La ordinul Domnului, fiecare căpetenie a unei seminţii i-a înmânat lui Molse câte un toiag; acesta a înscris numele fiecărei căpetenii pe toiagul său și a urmat întocmai cele spuse de Domnul: Toiegele acelea să le pui în cortul Adunării înaintea chivotului legii unde Mă arăt ție, şi va fi că toiagul omului pe care-l voi alege va odrăsli; și așa voi potoli cârtirea fiilor lui Israel, cu care cârtesc ei împotriva voastră. Și Moise a spus acestea fiilor lui Israel și toate căpeteniile lor i-au dat toiegele, câte un toiag de fiecare căpetenie, adică douăsprezece toiege după cele douăsprezece seminții ale lor; și toiagul lui Aaron era între toiegele lor. Apoi Moise a pus toiegele înaintea Domnului, în cortul Adunării. Iar a doua zi a intrat în cortul Adunării și iată că toiagul lui Aaron, din casa lui Levi, odrăslise, înmugurise, înflorise și făcuse migdale. Şi atunci a scos Moise toate toiegele de la fața Domnului, la toți fiii lui Israel, și au văzut; și-au luat fiecare toiagul său. Domnul a zis lui Moise: Pune toiagul lui Aaron înaintea chivotului legii, spre păstrare, ca semn pentru fiii neascultători, ca să înceteze de a mai cârti împotriva Mea, ca să nu moară. Şi a făcut Moise asa cum îi poruncise Domnul, așa a făcut (Numerii, 17. 4-11).*

Toiagul simbolizează aici un grup și o persoană anume, cu care el se identifică; dacă toiagul înmugureşte, familia se crede o familie prosperă. Pe de altă parte, o dată ce a fost însemnat prin mugurii lui, el simbolizează alegerea lui Dumnezeu și autoritatea cu care această alegere investeşte familia respectivă. Această autoritate face din cel ales mijlocitorul dintre Dumnezeu și popor: cârtirile nu vor mai ajunge astfel până la Dumnezeu și, ca atare, El nu-i va mai pedepsi pe răzvrătiţi. Toiagul sau nuiaua simbolizează această mediere a celui pe care el l-a desemnat și care, din acel moment, l-a preluat și-l ține în mână.

În ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier”, vol. 3, pg. 18, se spune despre **papirus**:

Derivat din cuvântul grecesc papyros care a dat papier (hîrtie) și care, la rândul lui, pare să fi derivat dintr-un cuvânt egiptean semnificând *regescul.* Papirusul este un echivalent al cărții. Pe vremea când acoperea în tufe dese întinderile mlăştinoase din delta Nilului, era i*maginea viguroasă a lunii în gestație: transformat în coloana arcuită la mijloc, susţine templul, cadru al renaşterilor zilnice ale universului. Verde și vivace, semn de bucurie și de tinereţe (=verde, în hieroglife), el este sceptrul magic al zeiţelor: serveşte la alcătuirea unor splendide buchete, simbol de triumf și de bucurie, oferite zeilor și morţilor.*

Papirusul rulat, ca hieroglifă, înseamnă cunoaşterea. Faptul de a-l rula și derula corespunde celor două mişcări de involuţie și evoluţie, celor două aspecte ezoterice și exoterice ale cunoaşterii, alternanţei tainei și revelaţiei, a non-manifestatului și a manifestatului. Din punct de vedere psihic, exprimă cele două faze de avânt și de odihnă, de exaltare și de depresiune.

În cartea lui Weor pe masă se află diferite elemente în dezordine: Spada Puterii, Lingam-ul (organul sexual masculin), un Potir care reprezintă creierul fizic și pe de altă parte Yoni-ul (organul sexual feminin), și o Lună pe care trebuie să o transforme magul în Soare.

Sub masă se găseşte Ibisul Nemuritor, Pasărea Phoenix, Lebăda Kala-Hamsa, Spiritul Sfânt care simbolizează Iubirea; se află sub masă indicând că prin intermediul Focului Sacru al celui de-al Treilea Logos trebuie să aranjăm elementele dezordonate de pe masă.

În partea inferioară, în Apele Vieţii găsim Piatra Cubică. Piatra Filosofală deja cizelată, indicându-ne că este munca pe care trebuie să o realizăm; aceasta este Piatra Cubică a lui Yesod. Sexul: *„Piatră de poticnire şi stâncă de scandal”.*

Masa sub forma unui cub șlefuit o găsim și în cartea Golden Dawn.

Oswal Wirth spune: *Magicianul stă în spatele unei mese dreptunghiulare, din care sunt vizibile doar trei picioare. Ele ar putea fi marcate cu semnele ♀, ⊖ și ☿ (sulf, sare și mercur),*

deoarece sunt cei trei piloni ai lumii obiective, sprijin pentru substanța percepută de simțurile noastre primare.

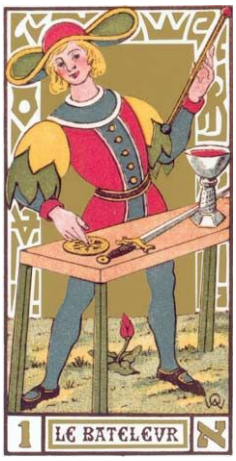

Pe această masă, (tărâmul fenomenelor) sunt așezate trei obiecte; o cană de argint, o sabie de oțel și un sceptru de aur, numită „pentacul". Pe acest disc, unde apar stele cu cinci vârfuri, Magul se mișcă cu degetul arătător al mâinii drepte, ca și cum vrea să-și concentreze emanația personală activă a vieții asupra ei. Dar amuleta monedă nu va deține toată puterea sa decât dacă bagheta magică îndreaptă asupra acestui acumulator de energie luate din împrejurimi. Acest lucru explică gestul mâinii stângi a Magicianului care ține această baghetă în direcția exactă a monedei, astfel încât focul raiului prins de butonul albastru al misterului condensator să fie proiectat de butonul roșu asupra obiectului care trebuie să fie ocult magnetizat.

Bagheta completează cuaternarul instrumentelor Magicianului care corespund celor patru verbe: A ști (cupă), A îndrăzni (sabie), A dori (bagheta sau a lipi), A fi tăcut (pentacul). Tabelul prezintă conexiunile analogice dintre Tetrada care reglementează arcanele minore ale tarotului, adică pachetul de 56 de cărți conectate cu cele 22 de compoziții simbolice cu care se ocupă această lucrare prezentă:

Pentacle	*Sword*	*Cup*	*Wand*
Diamonds	Spades	Hearts	Clubs
Earth	Air	Water	Fire
ן	ז	ן	י
Ox	Eagle	Angel	Lion

Pentru a poseda aceste instrumente mistice, trebuie să fi fost supus testului Elementelor.
- Victoria obținută asupra Pământului ne acordă pentacolul, adică punctul vital de susținere pentru toate acțiunile necesare.
- Înfruntând Aerul cu îndrăzneală, cavalerul Adevărului câștigă el însuși Sabia, simbolul al Cuvântului care pune la fugă fantomele Erorii.
- A triumfa asupra Apei înseamnă a cuceri Sfântul Graal, Cupa din care Înțelepciunea bea.
- Testat de Foc, Inițiatul obține în cele din urmă emblema poruncii supreme, Bagheta, sceptrul regelui pentru că domnește prin propria sa voință fuzionată cu voința suverană.

Ca și cum ar fi suferit încercări similare într-o lojă a francmasonilor, magul își așează picioarele în unghi drept unul cu celălalt. Direcția picioarelor sale conturează un pătrat setat cu mugurele de lalea care pare să se ridice din pământ sub treptele jonglerului priceput. Această floare ne dă să înțelegem că inițierea este încă în fazele sale timpurii, căci o găsim în continuare complet deschisă în fața Împăratului (Arcana IV), coborând în apropierea Temperanței (Arcana XIV), dar încă vie în fața Nebunului (Arcana XXII).

La Rider Waite partea de jos a cărții reprezintă un câmp de flori sălbatice transformat în grădină cu trandafiri și crini, după modelul din cer de la nivelul baghetei magice. Trandafirii roșii

simbolizează dorința și voința. Crinii albi simbolizează gândirea pură și abstractă. În plus, bagheta magică a produs ghirlande de flori și în partea de sus.

După Papus, obiectele de pe masă au semnificații ezoterice: cana este Sfântul Graal și cupa așezată de Iosif în sacul lui Beniamin, moneda reprezintă banii tributului și salariul unui Maestru Constructor, iar sabia este cea a lui Goliat, dar și lama mistică a filosofului care împarte falsul de adevăr.

c. Caduceul: se referă la fertilitate și, prin urmare, la nașterea de lucruri noi (componente virale). În cartea lui Crawley, caduceul apare pe capul magicianului și este format din doi șerpi încolăciți sub formă de lemniscată (reprezentând natura infinită a sursei sale din Kether) și un cerc în forma ochiului lui Horus în care se vede un porumbel simbolizând virusul care coboară în celulă.

Gerd Ziegler, în cartea "*Tarot mirror of the soul*", spune că: *cei **doi șerpi** din capul Magicianului sunt un simbol egiptean antic pentru vindecare și regenerare. Magicianul primește inspirație din sufletul Universului al cărui mesaj îl răspândește pe Pământ.*

El nu își poate îndeplini sarcinile fără a rămâne în permanență în legătură cu forțele spirituale ale universului. El este întotdeauna în slujba unei legi superioare. Când recunoaște și acceptă aceasta ca fiind adevărata lui funcție, el poartă clarificarea luminii în întunericul ignoranței și al neînțelegerii.

Din legenda lui Horus și simbolismul șoimului și al Ochiului acestuia putem extrage și alte legături cu virusul. Astfel avem:

Horus, vine de la cuvântul "Ho"- care în traducere liberă înseamnă "față, chip" (noul chip al virusului) și era simbolizat printr-un om cu cap de șoim. Ochiul drept era alb și reprezenta soarele, cel stâng era negru, simbolizând luna. Semnul hieroglific pasăre (Har, Er, Heru, Hor) care îl reprezintă înseamnă „cel îndepărtat" (virusul din afara celulei) sau „cel de pe mare" (virusul din citoplasmă).

Osiris care devenise zeul infernului (al citoplasmei) s-a luptat cu fratele său Seth (genomul celular) pentru a ajunge rege (peste celulă). Seth l-a ucis pe Osiris și l-a tăiat în bucăți (dezmembrarea virusului în componente), împrăștiindu-le prin tot Egiptul. Soția celui din urmă, Isis (capătul LTR cu instrucțiuni de clonare), a adunat toate părțile dezmembrate ale corpului soțului ei ucis, Osiris, cu excepția penisului (virusul nu se poate regenera singur ci numai cu ajutorul celulei), care a fost aruncat în Nil și mâncat de o balenă. A reușit să-l readucă la viață pentru o perioadă scurtă, timp în care, prin magie sau după alții cu ajutorul focului divin (genom viral), a rămas însărcinată și a născut un fiu pe nume Horus (clonă ARN viral). Acesta, când a devenit adult a căutat să răzbune moartea tatălui său. S-a luptat cu Seth în mai multe rânduri. În una dintre aceste lupte, Horus a pierdut un ochi. Seth i-a tăiat ochiul în șase părți pe care le-a aruncat (clona ARN-ului viral produce clone de fragmente virale prin transcripție și translație). Fiecare parte reprezintă o fracție. Partea dreaptă reprezintă 1/2, pupila 1/4, arcada 1/8, partea stângă 1/16, curbura 1/32, lacrima 1/64. În total, toate aceste părți fac 63/64. Partea lipsă (capătul LTR cu instrucțiunile de clonare, care trebuie să se cloneze și el), 1/64, reprezintă puterea magică a lui Toth, zeul înțelepciunii, care avea să refacă ochiul în mod miraculos.

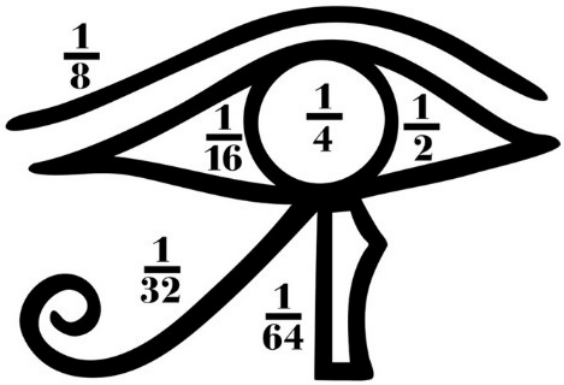

Cele 6 componente reprezintă: gândirea, mirosul, auzul, văzul, vederea și simțul tactil. Întrucât talamusul este aparatul care traduce semnalele transmise de cele șase simțuri s-a făcut o legătură între ochiul lui Horus și glanda pineală (al treilea ochi).

În cele din urmă, Horus a absorbit multe dintre funcţiile zeilor şoimi, fiind recunoscut ca atare. El a fost Harmakhis care sugerează răsăritul Soarelui (intrarea virusului în celulă), dar şi Harakhte care se referea la răsăritul apoi ridicarea pe cer a Soarelui (clonarea virusului). La Kom Ombo, Horus a fost venerat ca Haroeris, adică Horus cel Bătrân sau Horus cel Mare, creator al lumii şi domn al cerului. Este soţul lui Hathor, zeiţa iubirii. Acest lucru se întâmpla, după cum susţin specialiştii încă din perioada Octoadei, când existau 8 zei primordiali adoraţi, ca mai apoi să facă parte din Marea Eneadă, în care erau veneraţi 9 zei.

În Egipt, Șoimul, prinţul pasărilor, datorită forţei şi frumuseţii sale, simboliza principiul ceresc. Îl încarna pe Horus, zeul spaţiilor aeriene, ai cărui doi ochi erau soarele şi luna. Toţi incaşii, începând cu Monco Copac, întemeietorul dinastiei, aveau un frate spiritual (genomul viral din genomul uman), un soi de înger păzitor, reprezentat sub forma unui şoim, pe care îl numeau Inti, soarele. Într-un mit al triburilor yunga (Peru), eroii creatori se năşteau din cinci ouă puse pe un munte (adenina, citozina, guanina, timina şi uracilul), sub forma unor şoimi, înainte de a lua înfăţişare umană. Într-o altă versiune, eroina (celula) dă naştere unui prunc (clonă virus) în urma relaţiilor sale cu zeul Şoim-Nandu (virusul). În evul mediu, şoimul este uneori reprezentat sfârtecând iepuri, acţiune ce simbolizează victoria principiului masculin (reprezentat de virus), diurn şi solar, asupra celui feminin (reprezentat de celulă), nocturn şi lunar. Este un simbol ascensional pe toate planurile, fizic, intelectual şi moral. El indica o superioritate sau o victorie dobândite sau pe cale de a fi dobândite (ascensiune de la fragmente clonate, la virus clonat şi părăsirea celulei, ceea ce reprezintă o mare victorie). Şoimul este reprezentat uneori purtând o glugă (ADN-ul în care este inserat). El simbolizează atunci speranţa în lumina care-l animă pe cel ce trăieşte în mijlocul tenebrelor (celula); este Imaginea prizonierilor, a zelului spiritual împiedicat să se manifeste, a luminii (ARN viral) ţinute sub obroc, a cunoaşterii ezoterice (ştiinţa clonării, a transformării omului în instrument de clonare viruşi).

Semnificativă pentru teoria noastră este și legenda zeului mitologiei nordice, Odin, în legătură cu ochiul și corbii săi:

Odin a căpătat înțelepciunea supremă, prin sacrificiul la care s-a supus. El s-a spânzurat timp de nouă nopți în arborele Yggdrasil (în ADN-ul celular), iar în tot acest timp nu a mâncat, nu a băut și s-a lovit singur cu lancea (ARN-ul viral). În urma acestui ritual inițiatic, el dobândește știința ocultă și darul poeziei. Odin pătrunde astfel în tainele magiei. La fel ca șamanii, el poate să-și schimbe forma, poate să-și trimită spiritul sub forma unor animale, iar în Havamal el spune că știe un farmec cu care ar putea face ca un spânzurat să coboare din spânzurătoare (autoasamblare). Odin este ajutat de cei doi corbi ai săi, Hugin și Munin (cele două capete LTR cu instrucțiuni de clonare), care îi povestesc tot ce se întâmplă în lume.

Reprezentarea într-un picior sugerează genomul monocatenar pe care Odin îl simbolizează

Conform altor legende, Odin a căpătat inteligența supremă prin intermediul vicleniei sale. El a poruncit zeilor să taie capul gigantului Mimir (virus), faimos pentru știința sa ocultă. Odin a conservat capul gigantului și se spune că pentru a afla un răspuns la întrebările sale, trebuia doar să îl consulte pe acesta. După Snorri Sturluson, Mimir era păzitorul izvorului înțelepciunii de la rădăcina arborelui Yggdrasil, izvor din care Odin n-a avut voie să bea, decât după ce și-a sacrificat un ochi și l-a ascuns în albia lui.

d. Maimuța: Maimuța reprezintă denaturarea „adevărului" care este inerentă formei sau, în acest caz, vorbirea Magului. Adevărul este denaturat prin personalitatea celui care încearcă să-l reprezinte. Perfecțiunea este doar în spirit. Crowley spune despre asta: „*Manifestarea implică iluzie*" (Cartea lui Thoth, p72)

În "Dicționarul de simboluri" a lui Jean Chevalier", vol. 2, pg. 256, se spune despre **maimuță**:

Maimuţa, binecunoscută pentru agilitatea ei, pentru darul ei de a imita, pentru bufoneriile ei, are un aspect care descumpăneşte şi anume, acela al *conştiinţei împrăştiate.* Agilitatea ei își are o aplicaţie imediată în Roata tibetană a Existenței, unde maimuţa simbolizează conştiinţa, dar în sensul peiorativ al termenului: căci conştiinţa lumii sensibile, sare de la un obiect la altul, la fel cum sare maimuţa din creangă în creangă.

Maimuţa este considerată strămoşul tibetanilor, care fac din ea un Bodhisattva, ea apare, în *Xiyouji (Călătorie spre Soare apune)* ca fiul Cerului și al Pământului, născut din despărţirea oului primordial. Această maimuţă îl întovărăşeşte pe Xuan Jiang în călătorie, în căutarea Cărţilor sfinte ale budismului; ea este și un tovarăş poznaş, dar și un mare magician taoist.

India cunoaşte și ea o maimuţă regală, pe Hanuman din *Ramayana, caracterizată prin următoarele trăsături*: îndemânarea și spontaneitatea, nesecata sa fantezie, sprinteneala, ca și firea împrăştiată a Regelui Maimuţelor, Sun Wugong. Așa se explică de altfel tradiţionala legătură dintre maimuță și vânt. Acesta este și motivul pentru care vânarea maimuţelor este, în Cambodgia, un mijloc de a obţine ploaia. În India, femeile sterpe îmbrăţişează, goale, statuia lui Hanuman, maimuţa sacră spre a deveni fecunde. Regele Maimuţelor ajunge în cele din urmă la starea de Buddha.

Atitudinea maimuţei exprimă adeseori, în arta din Extremul Orient, înţelepciune și detaşare, poate în chip de ironie faţă de înţelepciunea oamenilor. Celebrele maimuţe de la Jingoro, din templul de la Nikko, care-și acoperă, una - urechile, a doua - ochii, a treia - gura, sunt tot o expresie a înţelepciunii și, ca atare, a fericirii.

În Egipt, este întruchiparea lui Toth. Sub forma unui mare cinocefal alb, zeul Toth - care apare și în chip de ibis, este patronul savanţilor și cărturarilor, el este scribul divin care notează cuvintele lui Ptah, zeul creator, precum și verdictul lui Anubis, pe care aceste îl dă la cântărirea sufletelor celor morţi. El este aşadar deopotrivă artist, prieten al florilor, grădinilor și sărbătorilor, magician în stare să citească hieroglifele cele mai misterioase și are un rol psihopomp. El este stăpân peste ore și calendar, stăpân peste timp. Dar sub forma zeului Baba, *babuinul mascul,* el este certăreţ, lubric și bălos. Agresivitatea cinocefalului îi frapase pe egipteni: după expresie a fi furios, se desena un babuin arătîndu-și dinţii, stând încordat în patru labe și cu coada în sus. Se credea că cinocefalul, al cărui ţipăt se aude în zorii zilei, ajuta, sub zarea lumii, prin rugăciunile lui, ca soarele să se ridice în fiecare dimineaţă. În cetatea Babylon din Egipt, *babuinul prietenos este imaginea Soarelui însuşi, un Phoebus simian care mânuia arcul cu săgeţi*.

Obiceiul anumitor specii de maimuţe de a se strânge laolaltă, ca la o şezătoare, și de a sporovăi gălăgioase, puţin înainte de răsăritul și de apusul soarelui, aproape că-i îndreptăţea pe egipteni să încredinţeze cinocefalilor sarcina de a saluta astrul zilei, dimineaţa și seara, când acesta se ivea sau dispărea la onzont.

Champollion precizează că, la egipteni, în cursul călătoriei sufletului dintre momentul morţii și cel al reîncarnării, în acea parte a spaţiului situată între Lună și Pământ - sălaşul sufletelor - zeul Pooh (Luna), reprezentat sub formă omenească, apare întotdeauna însoţit de cinocefal, a cărui postură arată răsăritul lunii.

La azteci și mayaşi, simbolismul maimuţei este întrucâtva apolinic. Cei născuţi sub semnul maimuţei (patronul uneia din zilele calendarului) sunt artişti pricepuţi, cântăreţi, oratori, scriitori, sculptori, sau sunt îndemânatici și înzestraţi pentru meşteşuguri ca fierăria, olăria etc. Pictografia maya arată asocierea dintre maimuţă și soare: soarele, numit, ca patron al cântecului și muzicii, *prinţul norilor,* este adesea reprezentat sub forma unei maimuţe. Cuvântul *maimuţă* este utilizat ca titlu Onorific, cu sensul *om priceput.*

Maimuţa are și un caracter sexual, fiind simbolul unei firi focoase și chiar nestăpânite. În mai multe codice, maimuţa mai este reprezentată și ca frate geamăn cu zeul morţii și al miezului nopţii, *fondul* nopţii are drept glifă un cap de maimuţă, însoţit de imaginile lui Venus și a Lunii. Reprezintă cerul nocturn și simbolizează deci tot ceea ce este sacrificat, în zori, pentru reîntoarcerea soarelui.

În zodiacul chinezesc, maimuţa corespunde zodiei Săgetătorului.

În Japonia, datina cere să se evite rostirea cuvântului maimuță în timpul unei nunți, căci aceasta ar putea-o pune pe fugă pe mireasă, în schimb, se crede că maimuţa are puterea de a alunga duhurile rele; de aceea, adeseori, copiilor li se dau maimuţe de jucărie. Asemenea jucării li se dau și femeilor gravide, spre a li se uşura naşterea.

Asocierea dintre maimuţă și fierar, identificată la azteci, se regăseşte și la băştinaşii ***fali*** din Camerunul de nord, pentru care maimuţa neagră este o întrupare a Fierarului care a furat focul.

Toți indianiștii, spune F. Portal, recunosc că maimuță este, în India, un simbol al sufletului.

Într-un mit al indienilor bororo, cules de Colbocchini și Albisetti și citat de C Levi-Strauss, maimuţa care, *pe atunci era om,* apare ca un erou civilizator: ea născoceşte tehnica obţinerii focului prin frecare. Faptul că maimuţa îl păcăleşte pe jaguar, care o înghite și apoi o scuipă înapoi (virusul înghițit de celulă și apoi eliberat), este semnificativ jaguarul reprezintă aici forţele htoniene, gura lui este gura infernului, călătoria întreprinsă de maimuţă este tipic orfică și face din ea *un iniţiat* în momentul în care descoperă focul și pune stăpânire pe el. Acest mit condensează aşadar elementele esenţiale ale simbolismului maimuţei care este un magician șiret, ce-și ascunde puterile și, mai cu seamă, isteţimea, sub o înfăţişare caricaturală.

Numeroase alte mituri amerindiene stăruie asupra primejdiei ce-l paște pe omul care ar râde de glumele și farsele fratelui său vitreg, maimuţa, personaj dionisiac și priapic ce-și ascunde ştiinţa și-l provoacă pe om la desfrâu și la beţie pentru a măsura propria-i stăpânire de sine. Aceste încercări nu sunt, în lumea noastră, decât reflectarea încercărilor identice la care sufletul trebuie să se aştepte în călătoria sa de după moarte: și aici, omul se va întâlni cu maimuţa, marele iniţiat aducător în ispite. Pentru egipteni, sufletele, pe lumea cealaltă, trebuie să evite maimuţele, care le prind cu năvodul (asamblare virus); pentru indienii guorayu din Bolivia, *pe drumul* ce-l *duce spre Marele Strămoş, morţii trebuie să treacă prin diferite încercări, una dintre acestea constând în a suporta gâdilăturile unei maimuţe cu unghii ascuţite*.

Maimuţa, tâlhar de drumul mare, aventurier vesel, enervant, dar și dezarmant prin șotiile sale, apare în mitul grecesc al Cercopilor, de la care vine numele cercopitecilor, nişte *tâlhari mari la stat, extraordinar de puternici, care-i jefuiau pe trecători și apoi îi ucideau; într-o zi, ei l-au atacat pe Heracles, pe când acesta dormea, trezindu-se, el i-a bătut și, mânios, i-a legat fedeleş și i-a luat în spinare, ca pe nişte miei de dus la târg dar, prin glumele lor, cercopii au făcut să-i treacă supărarea, aşa încât Heracles s-a învoit să le dea drumul; în cele din urmă, înfuriat din pricina furturilor și tâlhăriilor lor, Zeus i-a transformat pe Cercopi în maimuţe.* Cu alte cuvinte, Cercopii au dovedit că sunt maimuţe.

Cercopii din mitologia greaca se înrudesc îndeaproape cu Tricksterul, eroul mitologic al indienilor winebago din America de Nord, în care Paul Radin vede tipul Eroului în forma lui cea mai primitiva; *ciclul Tricksterului corespunde primei perioade a vieţii, perioada cea mai primitivă. Thcksterul este un personaj dominat de poftele lui. El are mintea unui copil. Cum nu are alt scop decât satisfacerea dorinţelor celor mai elementare ale sale, el este crud cinic, insensibil. Treptat, însă, el se transformă la capătul unei vieți de pungaş, începe să capete trăsăturile fizice ale unui bărbat în toată firea*.

Henderson are dreptate să-l compare pe acest erou cu motivația dictate doar de instinct, cu maimuţa din teatrul chinez tradiţional. Să nu uităm însă că, în China, ca și în alte părţi, acest aspect al maimuţei nu corespunde decât sensului superficial al complexului simbolic reprezentat de acest animal. Căci maimuţa chineză este în realitate, ca atâția alţii, un înţelept iniţiat, care-și ascunde adevărata fire sub o aparență de măscărici.

Indienii și-l reprezintă adesea pe Trickster sub forma unui coiot; am văzut înrudirea simbolică dintre maimuță și canide.

Henderson precizează în continuare că, în mitologia navaho, Tricksterul născoceşte necesara contingenţă a morţii și, în mitul ieşirii din apă, îsi ajută poporul să răzbată prin trestia scobită prin care oamenii trec dintr-o lume inferioară într-una superioară, scăpând de primejdia unei inundaţii. Regăsim și aici imaginea Maestrului inițiatic, aşezat, ca și Hermes, la răspântia dintre văzute și nevăzute.

În iconografia creştină, maimuţa este de multe ori imaginea omului degradat de vicii și îndeosebi de desfrânare și răutate.

O sinteză a acestor tradiţii, pe cât de contradictorii, pe atât de omogene, o avem în interpretarea după care maimuţa ar fi simbolul activităţilor inconştientului. Într-adevăr, inconştientul se manifestă (fără a putea fi dirijat de un regulator) fie sub o formă primejdioasă - declanșând forțe instinctive, necontrolate și deci degradante , fie sub o formă favorabilă și neaşteptată, aducând deodată o rază de lumină sau o inspiraţie fericită. Maimuţa are ambele aspecte ale inconştientului, și pe cel malefic, aidoma vrăjitorului, și pe cel benefic, aidoma zânei, dar amândouă sunt la fel de iraţionale.

Această interpretare și-ar afla o ilustrare cu totul remarcabilă în povestea tibetană a maimuţoiului Mani bkabum și a soţiei lui, Știma stâncilor: *La multă vreme după o inundaţie originară, discutabilă, a Tibetului, Avaloscitcshvara și Tara s-au întrupat sub forma unei maimuţe și a Ştimei stâncilor. Din împreunarea lor s-au născut șase făpturi, jumătate om, jumătate maimuţă. Treptat, părul de pe trup le-a căzut, coada li s-a micşorat și au devenit oameni.* Maimuţoiul nu o luase în căsătorie pe Știma Stâncilor decât la sfatul zeilor și din milă, când Știma îl ameninţase:

... mie poftă de tine, te iubesc, mă topesc de dorul tău;
de-atâta iubire, te voi urmări pas cu pas și te implor:
dacă nu va fi să trăim împreună noi doi, mă voi duce
să țin tovărăşie demonilor,
şi se vor naşte sumedenie de demoni,

și vor devora în fiecare zi sumedenie de făpturi...
Ci eu, când puterea faptelor mele dinainte
mă va ucide, voi cădea în iadul adânc al ființelor...

Astfel, omenirea a luat naştere în Tibet, dintr-un maimuţoi milos și din Știma stâncilor topită de iubire. Aceşti primi părinţi le-au dăruit copiilor lor cele zece virtuţi ale oamenilor și au făcut ca zeii să le dea grâne, aur și nestemate.

Unele popoare socotesc că zeii au, pentru maimuţă, o anumită preferinţă și văd chiar în ea prezența zeilor și demonilor. În mitologia hindusă, marea epopee Ramayana face din maimuţă mântuitorul lui Dumnezeu, în celebrul episod al trecerii peste podul cel mare. Unii băştinaşi ajung chiar să afirme că urangutanul nu vorbeşte tocmai pentru că este prea înţelept ca s-o facă !

e. Fundalul: exprimă **fasciculul de energie galben - albastru - alb** a lui Kether, care intră în capul Magului, pătrunde prin corpul său și apare din nou la picioarele sale. Liniile transversale reprezintă realizarea formei iluzorii în creație.

f. Cabala: Cărții Magicianului îi este atribuită litera ebraică „Beth" (ב) ca în cuvântul Betleem care reprezintă o casă și care înseamnă „casă de pâine" (casa simbolizând celula și pâinea simbolizând genomul viral). În sensul cărții, casa poate reprezenta eforturile magice ale lui Unu, acestea trebuie să aibă o bază fermă (tălpile picioarelor sunt în unghi drept), iar baza întregii magii este Iubirea, Voința și Divinul. Magicianul leagă Sephiroth-urile Kether și Binah de pe Arborele Vieții.

În cartea "*Cabala - Moştenirea mistică a copiilor lui Abraham*", pg. 84, Daniel Hale Feldman ne spune că un tratat obscur, dar important, inclus în literatura *Merkabah* numit *Sefer Raziei HaGadol* („Cartea lui Raziel cel Mare"), conţine un text intitulat *Sb'ir Qoma* sau „Măsura Corpului Divin", unde apar dimensiuni atribuite „Corpului Divin" sau formei *Yosher* (ישר), însemnând „corectă") a Numelui YHVH (יהוה).

Yosher este o formă vădit antropomorfă a Numelui YHVH (יהוה). Ea este înconjurată de *Leviathan-ul* (לויתן) Feţei celei Mari (Nucleul celulei), descris ca un „şarpe care îşi devorează coada". *Leviathan-ul* acţionează ca un „gard" circular în jurul lui *Yosher.* O învăţătură obscură afirmă că *Yosher* picură din colţii *Leviatan*-ului. Aceasta îşi are paralela în tradiţia tantrică, unde Șiva este descris ca înghiţind „otrava" Mayei şi reţinând-o în gât".

Yosher are forma lui Yod, este LTR-ul genomului viral, dar are și forma Luminii lumânării (ARN viral) ce se primește de către ortodocși cu ocazia Învierii.

*
* *

Să ne uităm acum la comentariile lui Ed Buryn din cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, asupra cărții nr. 1 - *Magic* din Tarotul lui Blake:

Magic corespunde Magicianului din Tarotul convențional. Reprezintă prima stare lumească (transformarea cu ajutorul reverstranscriptazei în ADN fals), în care sufletul descoperă energiile exterioare sau cerești și învață cum să le canalizeze și să le transforme în energiile existenței pământești. Magul (cuvânt persan pentru „unul puternic”) este divinitatea egipteană cu cap de câine Anubis, care stă pe Nil cu picioarele și canalizează energiile cerești pe pământ de la Sirius, steaua Câinelui, numită Sothis de către egipteni. Anubis ca psihopomp sau „conducător al sufletelor” (al fragmentelor virale) a fost adesea identificat cu Hermes, așa că se mai numește și Hermanubis. Vechii egipteni au venerat steaua Sothis-Sirius deoarece mișcările sale cerești au provocat inundația Nilului și au devenit baza calendarului egiptean (gotic). Plutarh spune că Sothis a fost un alt nume prin care au numit Nilul. În mod tradițional, acest card înfățișează axiomul ermetic, „Ce este sus, este și jos”; aici devine literal întrucât atât cuvântul *stea*, cât și cuvântul *râu* poartă același nume.

Deoarece 0 reprezintă potențialitatea, în timp ce 1 reprezintă actualitatea, combinația dintre primele două cărți formează un sistem binar care definește dualitatea (ADN-ul dublucatenar), care este materia în timp. Cele două piramide din dreapta simbolizează această dualitate. De asemenea, ele simbolizează ansamblul, căsătoria esențelor primare ale alchimiei: sulful și mercurul ca *anima* (suflet) și *spiritus* (spirit) care stau la baza lumii materiale. În fundal se află zeul înaripat al ploii și al tunetelor, Jupiter Pluvius la romani, care reprezintă fertilizarea Nilului, sursa vieții. *Sistrum* (clopotul lui Isis) de pe malul stâng reprezintă vibrația ca energie a vieții, iar cele patru zgârieturi ale acesteia reprezintă elementele (cele 4 nucleotide) ca instrumente alchimice ale magului.

În interpretarea Blakeană, magul este Los, manifestarea lui Urthona, Zoa de Nord a Imaginației. La fel ca Anubis, Los (capătul LTR cu instrucțiuni de clonare) este, de asemenea, un dirijor al sufletelor, iar acesta este aspectul său căzut sau mai mic ca un „magician druidic” și agent activ al materialismului, mai degrabă decât forța spirituală în care devine mai târziu. Los, în separarea de eternitate, creează noul fenomen numit Timp, iar rolul său principal este acela de *lord-timp*, reprezentat simbolic de râul vieții care curge între picioare. În timp, Los este un dar din eternitate, deoarece el este mijlocul prin care unitatea spirituală va fi în cele din urmă restabilită. Timpul creează o cale pentru ca adevărul să prevaleze în cele din urmă și astfel Los este un agent benefic chiar dacă practică magia păgână în acest stadiu. Fiind creatorul timpului, el este asociat cu arta poeziei sau a profeției, care este adevărul prin timp. Elementul său este Pământul, simbolizând că imaginația este singura realitate solidă și de durată. Rețineți cât de diferit este acest sens a elementului Pământ de tradiția Tarotului, care denotă materialismul și nu spiritul.

În margine, berbecul și taurul de la colțuri reprezintă energia masculină primară asociată cu arcana *Magic*, în timp ce capetele de berbec de pe altar implică sacrificii păgâne necesare pentru a valorifica forțele eliberate în acest card. Focul vieții sub apele timpului creează nori alchimici care reprezintă corpul spiritual al omului. Cortul de sub nori (celula) închide această lume a materiei, blocând viziunea realității spirituale adevărate.

MAREA PREOTEASĂ

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”MAREA PREOTEASĂ”

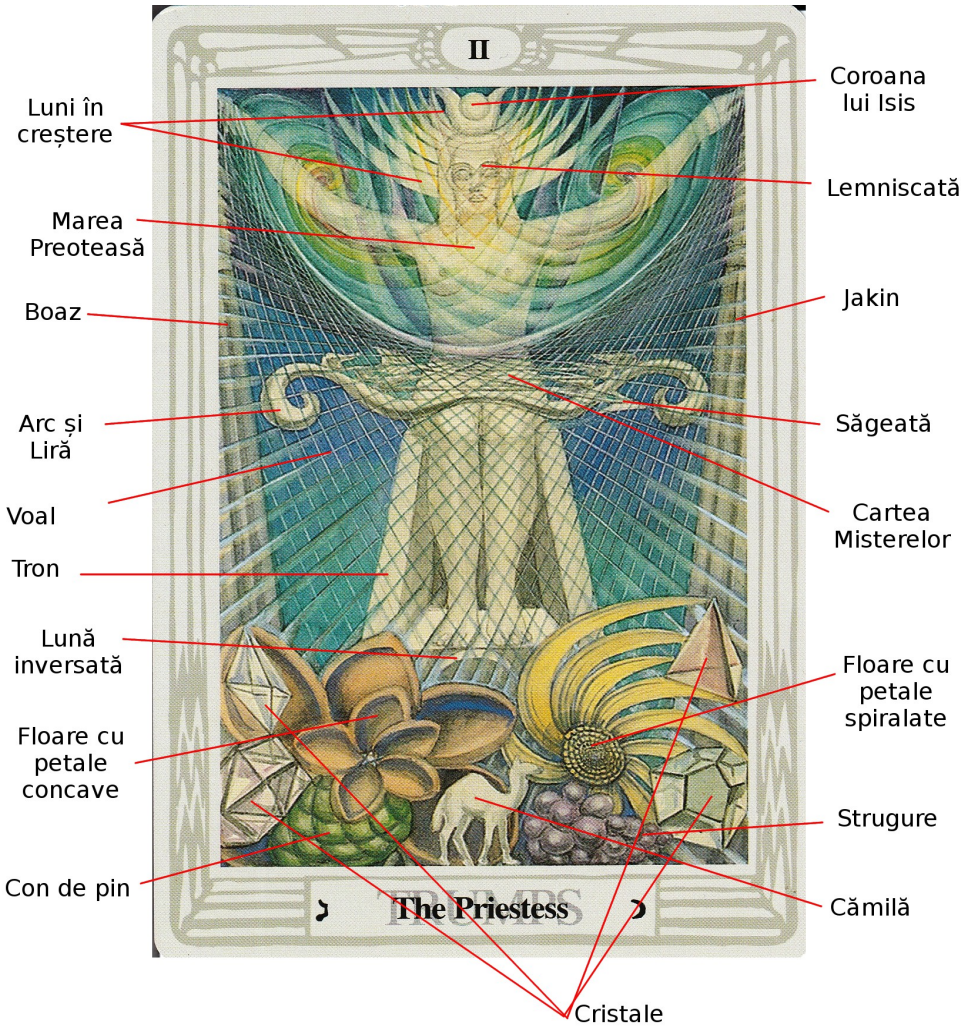

<u>a. Marea Preoteasă</u>:

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, Vol. 3, pg. 18, se spune despre **Papesă**:

Papesa, al doilea arcan major al Tarotului, este, spre deosebire de Magicianul ce stătea în picioare, o femeie șezând, nemișcată și misterioasă. Sub mantia ei albastră, cu guler și margini de culoare galbenă, se ascunde rochia lungă, roșie, peste care se încrucișează două șnururi galbene; simbol al puterii Spiritului, ce încă nu vrea să se manifeste în afară. Papesa poartă pe cap tiara pontificală, cu trei coroane, cea de deasupra depășind puţin cadrul cardului. Pe umerii săi coboară un văl alb, iar capul el apare pe fundalul unei draperii de culoarea pielii - cum de culoarea pielii sunt

și mâinile Papesei, mâneca vizibilă a rochiei ei și cartea pe care o ține, deschisă, dinaintea sa. Vălul alb ne trimite cu gândul la Isis și la inscripţia pe care Plutarh ne spune ca a văzut-o pe statuia ei de la Sais: *Eu sunt tot ce a fost, tot ce este și tot ce va fi, și vălul meu, încă n-a fost muritor să-l ridice.* Papesa, căreia i se mai spune și *Poarta Sanctuarului ocult*, ține în mâini Cartea Cărţilor. Cartea acelei Dies Irae *în care toate sunt cuprinse și prin care se va face judecata Lumii.* Ea mai este comparata și cu Luna, *care reprezintă înţelepciunea, bogăţia; statornicia, reţinerea; inerţia necesară sau dăunătoare.* Ea corespunde în astrologie cu cea de-a doua casă horoscopică.

Nu are importanță dacă va fi existat sau nu o Papesă în evul mediu. Ceea ce simbolizează ea aici este Femeia, ea însăși preoteasă sau zeiță, care deţine, fără a vrea să le arate, toate tainele lumii. Ea nu este încă manifestare, zeiță-mamă. Dincolo de vălul aparențelor, ea acoperă puterea (culoarea roșie) *cu o* mantie albastră (aidoma Împărătesei, Dreptății și Pustnicului), ea stă în așteptare: *lege morală (...) sacerdoțiu (. .) știință opusă Puterii, contradicţie lăuntrică a dualităţii, eterna antiteză între Existentă și Esenţă*.

Gerd Ziegler spune, în cartea "*Tarot mirror of the soul*", despre Marea Preoteasă, următoarele:

Marea Preoteasă este reprezentată de zeița Lună Isis. Ea este înconjurată de o rețea fină de raze de lumină, o expresie a naturii ei spirituale. Esența ei este independența fără restricții.

Ea este în legătură cu abilitățile sale intuitive și poate avea încredere în ele complet. Ea percepe și este legată de propria sa voce interioară, ghidul intern și vindecătorul. Acest lucru se arată în exterior în încrederea și în responsabilitatea ei în sine.

Marea Preoteasă este una dintre cele mai puternice cărți pentru echilibru și armonie. Jumătatea superioară a corpului ei exprimă receptivitatea feminină. Acest lucru este accentuat de liniile înclinate în sus și lunile în creștere orientate cu vârfurile în sus din spatele capului ei.

În cărțile obișnuite apare figura unei femei în poziția șezând. Femeia este împodobită cu toate atributele Autorității și ale persuasiunii și este așezată sub veranda templului Isis, între două coloane (Boaz și Jakin). Toate acestea indicând pasivitatea, ideea de locuință sacră și de destinatar divin. Înzestrată cu toate atributele Puterii, a fost plasată în mijlocul naturii.

Weor descrie această carte astfel:

În Apele Vieţii (partea de jos a cărţii) apar două coloane ale templului lui Isis, cea albă Jachin şi cea neagră Boaz; fiecare cu patru trepte semnificând cele Patru Corpuri de Păcat (Fizic, Vital, Astral, Mental); deasupra apare o Maestră aşezată între două coloane mai mari. Ea se află în interiorul unui Templu, este orientată înspre noi, de aceea coloanele sunt inversate. Faptul că este aşezată ne indică aspectul său Pasiv, iar pentru că îşi arată profilul său stâng, ne indică aspectul său Negativ.

În poala sa, o carte întredeschisă pe care o acoperă pe jumătate cu vălul său, indicând că ea este înţelepciunea, ea predă Kabala. Pe pieptul său se află Crucea Ansată, simbolul vieţii, fundamentul, Venus, Crucea Tao. Crucea pe pieptul dezgolit semnifică faptul că produsul său, laptele, sunt Virtuţile.

Şarpele de pe frunte, care este ridicat, indică Măiestria.

Pe capul său, coarnele Taurului Sacru Apis, soţul Vacii Divine; coarnele simbolizează în interior Tatăl, iar în exterior, „Eul Psihologic" (Defectele noastre). Întâlnim de asemenea atributele Viţeluşului sau Kabirului. Cercul este Şarpele care îşi muşcă coada, o reprezintă pe Mama Cosmică, Vaca Sacră. Vălul ce cade pe chipul său este Vălul lui Isis. Este prezent și Ibisul zeiței.

A. E. Thierens în "*General Book of the Tarot*" susține că:

"*Marea Preoteasă s-ar putea numi „Dumnezeu Femeia", Mama divină, „Femeia eternă". Fiind obiectivitatea supremă, este simbolul primirii, al posesiunii, al cultului și al adorației. Simbolizează femeia în general, întrucât prima carte simbolizează bărbăția. Domnul Waite o numește „A doua căsătorie a prințului" și spune că, în divinitate, ea reprezintă rolul feminin. Marea Preoteasă simbolizează constanța, fidelitatea, refacerea, stabilitatea, dar și obrăznicia, lenea, rezistența, precum și opoziția pasivă. Acesta guvernează totul în legătură cu arta și abilitățile artistice, cu bogăția și cu loja masonică*".

În "*An Introduction to the Study of the Tarot*", Paul Foster Case completează cele de mai sus cu următoarele afirmații:

Marea Preoteasă *este principiul formativ arhetipal, Vaul lui Yod, care combină potența Yodului originar (Nebunul) cu inițiativa și selecția Creativului Heh (Magicianul). Nebunul poate fi reprezentat ca un cerc, Magicianul ca centru și Marea Preoteasă ca diametru, împărțind cercul în două părți egale. Cercul este inteligență infinită; centrul este Voința Primară, iar extinderea acelei Voințe către circumferința nelimitată este Linia, corespondența geometrică la*

numărul doi. Acesta este Chokmah, Sephiră a Înțelepciunii Perfecte. Înalta Preoteasă este Chokmah feminină, personificată în proverbe ca femeie, pasivă în relația ei cu Kether.

Literal, numele ei înseamnă „Femeia bătrână superioră" sau principiul arhetipal feminin. Ea este ceea ce hindușii numesc Prakriti, natura inferioară a spiritului suprem. Cu toate acestea, ea este una în esență cu natura superioară, Purusha, din care pleacă. Tabla de smarald al lui Hermes spune același lucru: „Ce este sus este la fel cu ce este jos" iar această abordare a doctrinei Cabalistice în Tarot este faptul că Sepher Yetzirah atribuie lui Beth (Magicianul) direcția „Mai sus" și lui Gimel (Marea Preoteasă) direcția „Sub". Ea este Eva, înainte de unirea ei cu Adam și poartă și coroana cu coarne și haina albastră a lui Isis. De asemenea, culoarea veșmintelor ei o leagă de Fecioara Maria, iar luna de la picioarele ei sugerează zeița Artemis, sau Diana, de asemenea, fecioară.

Marea Preoteasă se așează pe o piatră cubică, un simbol al Sării, care se cristalizează în cuburi perfecte și o amintire a sării acelei Mări mistice care este asociată cu numele Mariei. Ea stă într-un templu, este aspectul subiectiv, reflectând ceea ce percepe și înregistrând-o pe defilarea Memoriei naturii. Această defilare este înscrisă în cuvântul TORA, ale cărui patru litere, aranjate în anumite moduri, permit un indiciu asupra întregului mister al Tarotului. După cum este scris pe papirusul din mâna ei, acestea sunt echivalentul fonetic al Torei ebraice, Legea.

Stâlpii sunt cei ai lui Solomon și Hermes. Opuse în culori, dar la fel ca formă, ele reprezintă Afirmarea („J" sau Jachin) și Negarea („B" sau Boaz). Căci puterea (Boaz) este înrădăcinată în rezistență sau inerție - negația Principiului de stabilitate (Jachin) a tuturor lucrurilor. Înalta Preoteasă stă între stâlpi, pentru că ea este principiul de echilibru între „Da" și „Nu", inițiativa și rezistența, Lumina și Întunericul.

De stâlpi atârnă un văl, brodat cu palmieri și rodii. Palmierii sunt embleme masculine, iar rodiile sunt feminine. Acestea din urmă sunt atât de dispuse pe văl, încât, deși pot fi văzute șapte, alte trei ar fi arătate că nu ar fi fost Marea Preoteasă. La baza acestui design se află „Arborele vieții" din Cabala. Cabaliștii vor observa cum coroana Marii Preotese își are coarnele în Chokmah și Binah și sfera ei în Daath (Cunoaștere). Punctul inferior al crucii solare de pe sânul ei atinge Tiphareth; iar locul ei, Piatra cubică a sării și a Universului material, se află în Yesod, Fundația și Malkuth, Regatul.

b. Coroana lui Isis: reprezintă cele 7 faze ale lunii pline sau ciclurile vieții, 7 fiind numărul asociat cu Venus.

În "Dicționarul de simboluri" a lui Jean Chevalier, Vol.1, pg. 371, se spune despre **coroană**:

Locul ei pe Creştetul capului îl conferă o semnificaţie eminentă: ea include nu numai valorile capului, culme a trupului omenesc, ci și valorile a ceea ce se afla mai presus de cap, un dar venit de sus; ea marchează caracterul transcendent al unei împliniri. Forma ei circulară indică perfecţiunea și participarea la natura cerească, al cărei simbol este cercul; ea unește în persoana celui încoronat ceea ce se afla dedesubtul lui și ceea ce este deasupra, marcând însă limitele care, în oricare altcineva, separă terestrul de ceresc, umanul de divin: recompensă a unei încercări, coroana este o făgăduinţă de viață nemuritoare, precum cea a zeilor. Materia însăși a coroanei, vegetală sau minerală, precizează, prin închinarea ei la cutare zeu sau cutare zeiță, natura actului eroic săvârșit și pe cea a recompensei divine atribuite, asimilarea cu Ares (Marte), cu Apollo, cu Dionysos etc. Ea dezvăluie totodată ce forțe supraterestre au fost captate și folosite pentru reuşita faptei eroice răsplătite. Coroana simbolizează o demnitate, o putere, o domnie, accesul la un rang și la niște forțe superioare. Atunci când se termină în chip de cupolă (capsidă), ea afirmă o suveranitate absolută.

S-a observat că termenul de coroană este la origine foarte apropiat de cuvântul **corn** și exprimă aceeași idee: cea de înălţare, de putere, de iluminare. Și unul și celălalt sunt înălțate deasupra capului și constituie însemnul puterii și al luminii. Coroana a fost odinioară împodobită cu vârfuri care întruchipau - ca și coarnele - raze de lumină.

Același simbol îl au capetelor de cobră care încing fruntea divinităţilor și faraonilor din Egipt, în cabală coroana (Kether), care exprima Absolutul, Ne-Ființa (Ayn Soph) și se află în vârful Pomului Cunoştinţei Binelui și Răului (Sephiroth), în iconografia alchimistă unde spiritele planetelor își primesc lumina, sub forma de coroană, din mâinile regelui lor, soarele. Orice coroana ține de strălucirea și de simbolismul coroanei solare.

Suveranii Egiptului de Sus și de Jos au dubla coroană (pschent) compusă ca la Osiris: *din mitră albă, două pene de struţ, coarne de berbec și uraeus-ul. Fiecare din aceste elemente este o hieroglifă, căci în Egipt totul este simbol: mitra albă exprima o idee de lumină; pana de struţ este emblema adevărului; coarnele de berbec amintesc de ardoarea procreatoare*.

În Yoga - precum și în religia islamică, coroana de pe cap este punctul prin care sufletul scapă din granițele corporale spre a se înalta la stările supra omeneşti. Acesta este, în metoda hindusă, Sahasrapadma (lotusul cu o mie de petale).

În timpul pregătirii apei sfinţite și în cursul sacrificiului adus celor Opt Zei înspăimântători, sacrificiu menit să îndepărteze spiritele funeste, preotul tibetan poartă o coroana cu cinci efigii ale ansamblului celor cinci Buddha și ai universului material: cele cinci puncte cardinale cu centrul lor și cele cinci culori.

Statuile zeilor sunt încununate, în general, cu frunzele arborilor sau cu fructele plantelor care le sunt consacrate, stejarul lui Zeus, dafinul lui Apollo, mirtul Afroditei, vița de vie lui Dionysos, spicele lui Ceres.

Coroana va întruchipa locul de şedere al Preafericiţilor. Conform unei versiuni o legendei Ariadnei și a lui

Tezeu, o cunună de lumină l-a condus pe Tezeu în interiorul labirintului, pe drumul întoarcerii, după ce l-a ucis pe Minotaur: și această cununa de lumină i-a venit de la Ariadna, care o primise de la Dionysos ca dar de logodnă. Simbol al luminii Interioare, care luminează sufletul celui ce a triumfat într-o încleştare spirituală, C.G. Jung va vedea în coroana Irodiantă simbolul prin excelență al gradului cel mal ridicat al evoluţiei spirituale.

Simbolurile principale la celebrarea căsătoriei sunt vălul, inelul și coroana. Vălul simbolizează voinţa și rugăciunea fecioarei de a fi ferită de orice pângărire prin iubirea doar a bunurilor veşnice. Inelul simbolizează ataşamentul la credinţă; semnul Duhului Sfânt, pentru ca să te numeşti mireasa lui Hristos și coroana pe care episcopul o pune pe capul fecioarei, spunând: *Primeşte pe creştet un semn de la Hristos pentru ca să-i devii mireasă și de vei rămâne în această stare, pe veci vei fi încununată.*

c. Lemniscata: prezentă în jurul ochilor, reprezintă legătura Marii Preotese cu Kether, spiritul care este fără formă și infinit.

d. Tronul: reprezintă stabilitatea obținută prin schimbare.

În "*Dicționarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, Vol. 3, pg. 385, se spune despre **tron**:

Tronul are funcţia de *reazem* al slavei sau de manifestare a măreţiei divine. *Tronul înălţat în cer* și înconjurat de cele patru făpturi simbolice, din *Apocalipsă,* este manifestarea slavei dumnezeieşti de la sfârșitul vremurilor. El simbolizează echilibrul final al cosmosului, echilibru *constituit prin integrarea totală a tuturor antitezelor naturale*.

Tronul pe piedestal, din China, închipuie diferenţierea dintre lumea terestră și lumea cerească, și supremaţia acesteia din urma.

Tronurile hinduse sunt de mai multe feluri: padmasana, tronul sau piedestalul de lotus, exprimă armonia cosmică; pe el șade Vishnu - și chiar Buddha, dar el poate însemna, în tantrism, și *lotusul inimii.* Simhasana, tronul lui Shiva, se sprijină, aidoma celui din *Apocalipsă,* pe patru animale ce corespund celor Patru vârste ale lumii și celor Patru culori: ele se numesc Dharma, Jnana, Vairagya și Aishvarya. Pe acest tron se sprijină elevaţia către Cunoaşterea supremă prin dominarea energiilor cosmice. Simha înseamnă *leu*, iar acest tron este de aceea mai cunoscut sub numele de *tronul cu lei,* lucru confirmat în repetate rânduri în iconografie.

În unele scrieri creştine, ca și în Islam, Tronul dumnezeiesc apare susţinut de opt îngeri ce corespund celor opt direcţii ale spaţiului și subordonării întregului univers față de Dumnezeu.

Budismul situează *tronul de diamant al lui Buddha* la piciorul Pomului Deşteptării (Bodhi), adică în centrul lumii. Tronul, în arta aniconică îl reprezintă pe Buddha: între umbrelă (cer) și urma piciorului (pământ), ce corespunde lumii intermediare.

Tronul conferă uneori o funcţie sau postulează exercitarea ei, cum face tronul regesc. El conferă temporar un caracter divin, ca Simhasana din Mysore. Să nu uităm ca infailibilitatea pontificală nu se exercită decât *ex cathedra*.

Tronul din ezoterismul islamic (al arsh) este *temelia* manifestării informale și chiar a transcendenței Principiului. El exprimă un raport între Principiu și manifestare. În schimb, piedestalul sau scăunelul (al kursi) este prima diferenţiere, prima creaţie.

Domnul Tronului este unul dintre numele date cel mai adesea lui Dumnezeu în Coran. I se mai spune și *Domnul cerurilor și al marelui Tron, Stăpânul Tronului.*

Potrivit unei tradiţii, tronul ('Arsh) are *şaptezeci de mii de limbi și flecare din ele îi înalţă laudă lui Dumnezeu în mal multe graiuri.* Tha'labi îl descrie astfel: *în Tron se află întruchiparea a tot ce a creat Dumnezeu pe pământ și în mare... Distanţa dintre stâlpii Tronului este cât zborul unei păsări iuți, vreme de optzeci de mii de ani. În flecare zi Tronul se îmbracă în şaptezeci de mii de culori. Din pricina luminii lui (orbitoare), nici o creatură nu-l poate privi. Lucrurile din el seamănă, toate laolaltă, cu un inel aruncat într-un pustiu*.

Tronul este identificat cu Ştiinţa divină. Tronul înglobează toate cele ce sunt. El simbolizează manifestarea universală în totala el dezvoltare, ce cuprinde echilibrul și armonia; el este suportul manifestării slavei lui Dumnezeu, a Mizericordiei și Beatitudinii. Tronul dumnezeiesc stă *pe apă (Coranul.* 11. 9), adică el domină ansamblul potențialităților cosmice ale oceanului substanței primordiale. Aceasta ne reaminteşte de simbolul hindus și budist al lotusului ce se deschide pe suprafaţa apei și care este deopotrivă imaginea Universului și locul Divinităţii revelate. Tronul se identifică în esență cu *Spiritul universal.*

Potrivit perspectivei sufiste. fiecare lucru, considerat în natura sa primordială, este Tronul lui Dumnezeu. Îndeosebi inima contemplativului este identificată cu tronul, la fel cum lotusul se identifică, în simbolismul hindus și budist, cu inima. Inima credinciosului este tronul ('Arsh) *lui Dumnezeu*.

Tronul mal este conceput și ca un model redus al universului și este adeseori împodobit cu motive decorative ce evoca elementele Universului. El se sprijină uneori pe figuri sau pe patru stâlpi ce amintesc de cele patru puncte cardinale. Tronul simbolizează dreptul divin al suveranilor. El mai simbolizează și persoana ce exercită puterea. Tronul atestă prezența continuă a autorităţii și originea divină a acesteia.

Tronul lui Solomon a fost descris și interpretat ca una dintre cele mal extraordinare minuni. Textul biblic este bogat în simboluri: Și *a mal făcut regele* un *tron mare* de os de *fildeş, poleindu-l cu aur curat. Tronul* a*vea șase trepte,*

iar vârful spetezei *tronului era rotund; și avea de o parte și de alta o locului de şedere rezemători* pe *care stăteau doi lei. Şi mai erau încă doisprezece lei care stăteau de o parte şi de alta a tronului, pe cele şase trepte.* Deasupra celor doi lei ședeau doi vulturi: când Solomon urca pe tron, leii își întindeau labele, iar când se aşeza, vulturii își desfăceau aripile. Stâlpii tronului erau din pietre prețioase; el *avea,* deasupra, o coroana de rubin și smaralde. *Unii talmudiști declară că atunci când s-a aşezat, de pe tron a zburat un porumbel care a deschis chivotul legământului, a scos din el TORA și i-a dat-o lui ca să o cerceteze, iar cei doisprezece lei de aur au scos răgete grozave*. Din valoarea simbolică a detaliilor tronului putem reține: fildeșul arată incoruptibilitatea și invincibilitatea, aurul - supremaţia și înţelepciunea, leul - puterea; cei doi lei întruchipează autoritatea asupra lui Israel și Iuda, care nu se vor desparți decât la moartea regelui ; cei doisprezece lei desemnează cele douăsprezece triburi ale lui Israel, cele șase trepte ale tronului îl despart pe Solomon de restul oamenilor, marcând înălţarea spirituală a monarhului în înţelepciune și putere, până la picioarele lui Dumnezeu; ele corespund cifrei lui Solomon, peceții lui Solomon, stelei cu șase Colțuri.

e. Arcul sau lira: este simbolul puterii voinței. Calea de mijloc a echilibrului este atinsă urmând adevărata voință și nu luptând împotriva ei.

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, Vol. 1, pg. 132, se spune despre **arc**:

Arcul rezumă structura ordinii ternare, atât prin elementele ei componente - arc, coarda, săgeată -, cât și prin fazele manifestării ei: încordare, destindere, aruncare. Arcul are și un simbolism sexual. În societăţile puternic ierarhizate, domeniul simbolic al arcului se întinde de la actul creator la căutarea perfecţiunii, atât din punct de vedere social, după cum o dovedeşte rolul său în sistemul cavaleresc și în primul rând în tradiţia japoneză, cât și din punct de vedere spiritual, arcul lui Shiva, ca și cel al Săgetătorului indicând calea de sublimare a dorinţei. De la trezirea libidoului la căutarea sfinţeniei se văd reunite în aceeași imagine energia primordială și energia psihică, pe care tradiţia Indiană le plasează respectiv în sacrum (primul Chakra) și în creştetul craniului (al şaptea *Chakră).*

Acţionarea arcului tinde la instaurarea ordinii în lume și la distrugerea forţelor întunecate și nefaste. De aceea arcul (îndeosebi arcul din lemn de piersic folosind săgeți de pelinăriță și de păducel) este armă de luptă. Este de asemenea o arma de exorcizare, de expulzare: sunt eliminate puterile răului trăgându-se săgeți către cele patru puncte cardinale, în sus și în Jos (Cerul și Pământul). În șintoism există mai multe ritualuri de purificare prin trageri de săgeți. În *Ramayana,* ofranda săgeților de către Parashu-rama dobândește un caracter sacrificial.

Arcul semnifică încordarea din care țâșnesc dorinţele noastre, legate de inconştientul nostru. Amorul - Soarele - Dumnezeu au tolba, arcul și săgeţile lor. Săgeata ascunde întotdeauna un sens masculin. Ea pătrunde. Manevrând arcul, Eros, Soarele și Dumnezeu exercită un rol de fecundare. De aceea orcul, cu săgeţile sale, este pretutindeni simbol și atribut al dragostei, al încordării vitale, la japonezi ca și la greci sau la vracii şamani din Altai. La baza acestui simbolism, regăsim conceptul de încordare dinamizatoare definit de Horaclit ca expresia forței vitale, materiale și spirituale Arcul și săgeata lui Apollo sunt energia Soarelui, razele și puterile sale fertilizatoare și1 purificatoare. In *Iov* 29. 20. el simbolizează forţa: *Rădăcina mea se va răsfira pe lângă apă, spune Iov, și rouă se va lăsa noaptea, peste ramurile mele. Slava mea va întineri neîncetat și arcul meu se va înnoi în mâna mea.* O comparaţie foarte apropiată plasând arcul în mina lui Shiva face din el emblema puterii lui Dumnezeu după exemplul linga-ului. Arcul lui Ulisse simboliza puterea exclusivă a regelui: nici un pretendent nu îl putea încorda; doar el a reuşit și i-a nimicit pe toți pretendenţii.

Încordat spre înălţimi, arcul poate fi și un simbol al sublimării dorinţelor. Este, pare-se, cazul pentru semnul zodiacal al Săgetătorului, care reprezintă un arcaş îndreptându-și sîgeata în direcţia cerului. *La vechii samoiezi, tolba purta numele de arc muzical, arc de armonie, simbol al alianţei între cele două lumi, dar și de arc de vânătoare, care îl aruncă pe şaman ca pe o săgeată spre cer.*

Simbol al puterii războinice, ba chiar al superioritătii militare, în *Veda,* el simbolizează de asemenea instrumentul cuceririlor cereşti. Acest poem bogat în simboluri evocă grelele bătălii care țin de ordinul spiritual.

În sfârșit, arcul este un simbol al destinului. Imagine a curcubeului, în ezoterismul religios, el face cunoscută însăşi voinţa divină. De aceea el exprimă, pentru cel din Delphi, iudei, populaţiile primitive, autoritatea spirituală, puterea supremă de decizie. Este atribuit celor care păstoresc popoare, suveranilor pontifi, deţinătorilor de puteri divine Un rege sau un zeu mai puternic decât ceilalţi sfărâmă arcurile adversarilor săi: dusmanul nu îi poate impune legea sa.

Examinarea atentă poate identifica arcul cu o LYRĂ, care este asociată cu Apollo, fratele lui Artemis.

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, Vol. 2, pg. 226, se spune despre **lră**:

Lira, inventată de Hermes sau de către Polimnia, una dintre cele nouă muze, este instrumentul lui Apollo și Orfeu, instrument celebru prin sunetele lui, ca și un simbol al poeţilor. Pe un plan mai general, este simbolul și instrumentul armoniei cosmice: se spune că Amfion ar fi înălţat zidurile cetăţii Teba în sunetele lirei. În iconografia creştină, lira evocă participarea *activă* la uniunea beatificatoare. Este rolul îndeplinit de harpa lui David. Cele şapte

strune ale lirei ar corespunde celor şapte planete: există o consonanță a strunelor care își îmbină sunetele așa cum planetele se armonizează în revoluţia lor cosmică; atunci când numărul corzilor a fost sporit la douăsprezece, s-a considerat că ele corespund celor douăsprezece semne ale zodiacului.

Noţiunea de armonie se exprimă prin harpele biruitorilor fiarei din *Apocalipsă.* Foarte frumosul apolog al lui Zhenwen, pe care l-a făcut cunoscut Lizi, este la fel de semnificativ în această privinţă: atingând strunele, Paoba îmbia la dans păsările și peștii, dar Zhenwen a obţinut posibilitatea de a declanşa, cu sunetul fiecăreia dintre cele patru strune, apariţia fiecărui anotimp și, prin armonia celor patru, perfecta înţelegere a unei lumi aparţinând Nemuritorilor. Lăuta sau ţitera (vina) este emblema lui Sarasvati, *shaktia* lui Brahma, personificare a Cuvântului, a sunetului creator (acelaşi cu al aşa-ziselor kimnara).

Lăuta primitivă cu cinci strune, aparţinând chinezilor, n-a avut alt scop decât de a tempera activitatea vânturilor și puterea excesivă a principiului yang. Dar folosirea ei a fost, pare-se, greşită. Rezultatul a fost nereuşit și a trebuit corectat prin dans. Lăuta fermecată despre care se vorbeşte în Konjiki și care a fost făcută din lemnul corăbiei de pe insula Ajahi este fără îndoială în relaţie cu armonia imperiului, ce reflectă armonia cosmică.

În Roata tibetană a Existentei, Avalokiteshvara apare cu o lăută în lumea zeilor (deva) rostul acesteia este de a-i trezi pe zei din iluziile lor în sunetul Legii (Dharma).

Luaţi pildă de *la cel care cântă din ţiteră,* scrie Callist al II-lea Xanthopoulos: ţitera este inima, strunele sunt simţurile, cântăretul inteligenţa și arcuşul, amintirea lui Dumnezeu.

Lira este unul din atributele lui Apollo și simbolizează puterea de divinaţie proprie lui Dumnezeu. În calitate de atribut al muzelor Urania și Erato, lira simbolizează inspiraţie poetică și muzicală.

Bazându-se pe povestirea mitologică a inventării lirei, Jean Servic consideră lira *un altar simbolic care uneşte cerul și pământul.* Hermes după ce i-a furat lui Apollo boii, a acoperit cu pielea unuia dintre ei o carapace de broască ţestoasă, i-a adăugat o pereche de coarne și peste această cutie de rezonantă a întins nişte strune făcute din intestine. Or, *în civilizaţiile mediteraneene, boul reprezintă Taurul Ceresc. .. A face lira* să *vibreze înseamnă o face să vibreze lumea. Nunta cosmică se înfăptuieşte, pământul este fecundat de cer; plouă peste ogoare si pântecele femeilor plodeşte. Toate instrumentele muzicale par să fi fost mijloace de a atinge armonia secretă* a lumii.

f. <u>Săgeata:</u> arată spre adevăr, deoarece Săgetătorul înseamnă să depășească natura inferioară .

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, Vol. 1, pg. 132, se spune despre **săgeată**:

Săgeata se identifică cu fulgerul, cu trăsnetul... Săgeata lui Apollo, care este o rază de soare, are aceeaşi funcţie ca ***vajra*** (trăsnetul) lui Indra. Yao, împărat solar, lansează săgeți înspre soare; dar săgețile trase către cer de suveranii nevrednici se întorc împotriva lor sub formă de fulgere. Se trăgea, de asemenea, în China antică, cu săgeți şerpuitoare, săgeți roșii purtătoare de foc, reprezentând în mod evident trăsnetul. Tot asa, săgețile Indienilor din America poartă o linie roșie în zigzag înfățișând fulgerul. Săgeata ca fulger - sau ca rază de soare - este însă străfulgerarea de lumina care risipeşte tenebrele ignoranței: este aşadar un simbol al cunoașterii (asa cum este săgeata *Ucigaşului dragonului* vedic - și care mai are în plus, în aceeaşi perspectivă, o semnificaţie falică. În acelaşi mod, *Upanishadele* fac din monosilaba Om o săgeată care, aruncată de arcul omenesc și străbătând ignoranța, ajunge la suprema lumină; Om (aum) mai este și arcul care lansează săgeata eului spre țintă, Brahma, cu care se uneşte. Acest simbolism este în mod deosebit dezvoltat în Extremul Orient. Cartea lui Liezî citează în numeroase locuri pilda tragerii neintenţionate, care îngăduie atingerea ţintei cu condiţia să nu te preocupe nici ţinta, nici trasul: aceasta este atitudinea rituală non-activă a taoiștilor. Eficacitatea trasului este atât de mare încât săgețile fac o linie continuă de la arc la țintă; ceea ce implică, pe lângă acțiunea de continuitate de la subiect la obiect, eficacitatea raportului pe care îl stabileşte regele trăgând săgeți spre cer, lanțul săgeților identificându-se cu Axul lumii.

g. <u>Luna în creştere inversată la baza tronului:</u> reprezintă inconștientul / subconștientul. Partea sa receptivă este ascunsă sau orientată în jos. Această lună semilună inversată se găsește și pe Cardul Lunii.

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, Vol. 2, pg. 244, se spune despre **semilună și Lună**:

1. Semiluna:

Una din formele cele mai caracteristice ale mişcărilor Lunii, simbol deopotrivă, al schimbării și întoarcerii formelor; este legat de simbolistica principiului feminin, pasiv, acvatic.

Artemis – Diana, identificată cu Luna în Antichitate, *zeiță nocturnă, podoabă a aştrilor, ocrotitoare a pădurilor,* era adesea reprezentată cu un corn de Lună în păr sau în mână. O zeiță romană, Lucina, identificata cu Diana de către Cicero, veghea naşterile: și ea purta un corn de Lună în păr. Zeiță a castităţii, ea era în acelaşi timp și zeiţa naşterilor. Astfel, cornul de Lună simbolizează castitatea și naşterea, în dubla ipostază diurnă și nocturnă a acesteia. Fecioara creştinismului este adesea comparată, în litanii, cu Luna și reprezentată pe un corn de Lună.

Asociată cu o stea în diferite țări musulmane, semiluna ar reprezenta imaginea paradisului. Mormintele sfinţilor, până în fundul Maghrebului, împrumută forme bogate în valoare simbolică, printre care își afla locul și cornul de Lună: *baza lor pătrată simbolizează pământul şi trupul; cupola - uneori un con alungit ca în Mzab - reprezintă sufletul vegetativ; semiluna și steaua reprezintă, în vârf, flacăra triplă a spiritului*. După Rene Guenon, cornul de Lună face parte și din simbolismul cupei.

Mai este, pentru Islam, și simbol al învierii. *Semiluna nu este o figură împlinită, fiind totuşi aproape împlinire. Ea* se *deosebeşte de sfera închisă. Teologii musulmani spun despre cornul de Lună că este în acelaşi timp deschis și închis, expansiune și concentrare. Linia, chiar în clipa în care s-ar putea închide pe sine, se opreşte și lasă să se vadă o deschidere. Tot astfel și omul nu este închis în perfecţiunea perspectivei divine... Semnul cornului de Lună este considerat mai cu seamă ca o emblemă a reînvierii. El pare să se închidă, să se strâmteze și iată totuşi că există o portiţă de ieşire deschisă spre spaţiul liber, fără de limite. Astfel, moartea pare să închidă destinul omului, dar acesta renaşte pe* o nouă *orbită, infinită. Semnul cornului de Lună este aşezat deci pe morminte. În simbolismul alfabetului arab, litera* ن, *care are exact forma cornului de lună, arc de cerc având deasupra lui un punct, este de asemenea şi litera învierii. Rugăciunile spuse în slujba morţilor au versete care rimează, prioritar, în litera* ن. *În limba arabă, această literă se pronunţă* **nun** *şi ea mai înseamnă peşte*. Or, într-o parabolă a Coranului, peștele este un simbol al vieții veșnice.

După unii interpreți, secera întoarsă spre pământ este semn androginal.

2. Luna:

Simbolismul lunii este corelat de acela al soarelui. Caracterele ei fundamentale sunt două și derivă, pe de-o parte, din faptul că luna este lipsite de lumină proprie și nu este decât o reflectare a soarelui, pe de alta, din aceea că ea traversează diferite faze și își schimbă forma. De aceea, ea simbolizează dependența și principiul feminin (cu unele excepţii), precum și periodicitatea și reînnoirea. În această dublă calitate, luna este simbolul transformării și al creşterii.
Luna este un simbol al *ritmurilor biologice: Astru care creşte, descreşte și dispare, a cărui viată este supusă legii universale a devenirii, a naşterii și a morţii (...), luna are o istorie patetică, asemeni cu cea a omului (...), dar dispariţia ei nu este niciodată definitivă (...) Veşnica întoarcere la formele iniţiale, această periodicitate fără sfârşit face din lună, prin excelență, astrul ritmurilor vieţii... ea controlează toate planurile cosmice guvernate do legea devenirii ciclice: apă, ploaie vegetaţie, fertilitate....*

Luna simbolizează și *timpul care trece,* timpul viu pe care-l măsoară prin fazele ei succesive și regulate. *Luna este un instrument de măsură universal... Acelaşi simbolism leagă între ele Luna, Apele, Ploaia, caracterul prolific al femeii, al animalelor, al vegetaţiei, destinul omului după moarte și ceremoniile iniţiatice. Sintezele mentale care au devenit posibile datorită revelării ritmului lunii, pun în relaţie și unifică realităţi heterogene; simetriile lor de structură sau analogiile lor de funcţionare n-ar fi putut* fi *descoperite dacă omul primitiv n -ar fi observat intuitiv legea variaţiei periodice a astrului*.

Luna este si *primul mort.* Timp de trei nopţi, în fiecare lună, ea e ca moartă, dispare... Apoi reapare și sporeşte în strălucire. La fel și decedaţii, se presupune că obţin o nouă *modalitate de existență.* Luna este pentru oameni simbolul acestei treceri de la viață la moarte și de la moarte la viață. Multe popoare o consideră chiar locul acestei treceri asemenea locurilor de sub pământ. Din această cauză, *numeroase divinităţi lunare sunt deopotrivă htoniene și funerare: Men, Persefona probabil Hermes.* Călătoria pe lună sau chiar şederea veşnică pe lună, după moartea de pe pământ sunt rezervate, potrivit anumitor credințe, unor privilegiaţi: suverani, eroi iniţiaţi, magicieni.

Luna este un simbol al *cunoaşterii indirecte, discursive, progresive,* reci. Luna, *astru al nopţilor,* evocă în plan metaforic frumuseţea, dar și lumina în imensitatea întunecimii. Dar această lumină nefiind decât o *reflectare a* luminii soarelui, luna este simbolul cunoaşterii *prin reflectare,* adică al cunoaşterii teoretice, conceptuale, raţionale, în această privinţă i se alătură simbolismul cucuvelei. Din acelaşi motiv, luna este yin raportată la soarele yang, ea este *pasivă, receptivă.* Ea este apă în raport cu focul solar, frig în raport cu căldura; nordul și iarna simbolic opuse sudului și verii.

Luna aduce ploaie, animalele acvatice, spune Hueinanzi, cresc și descresc o dată cu ea. Pasivă și producătoare de apă, ea este izvor și simbol al *fecundităţii.* Este asimilată cu apele primordiale de unde începe manifestarea. Este receptacului germenilor renaşterii ciclice, cupa care conţine băutura nemuririi: de aceea i se spune *soma*, la fel ca băutura. Ibn al-Farid o socoteşte cupa care conţine principiul yin al cunoaşterii, iar chinezii văd în ea iepurele pisând ingredientele care servesc la prepararea Elixirului vieţii; ei obţin astfel roua care are aceleaşi calităţi.

În hinduism, *sfera lunii* este capătul *căii strămoşilor (pitri-yana).* Cei ajunşi acolo nu sunt eliberaţi de condiţia lor individuală, dar produc reînnoirea ciclică. Formele săvârșite se dizolvă în ea, cele nedezvoltate emană de acolo. Ceea ce are legătură cu rolul *transformator* al lui Shiva, a cărui emblemă este cornul lunii. De altfel, luna guvernează ciclurile săptămânale și lunare. Această mişcare ciclică (fază de creştere și de descreştere) poate fi pusă în legătură cu simbolismul lunar al lui Ianus: luna este deopotrivă *poartă a Cerului şi poartă a Infernului.* Diana și Hecate, *cerul* despre care este vorba nefiind totuşi decât vârful edificiului cosmic. *Ieşirea din cosmos* se va face numai prin *poarta solară.* Diana ar fi aspectul favorabil, Hecate înfăţişarea înfricoşătoare a lunii.

Sărbătoarea lunii, a cărei zeiţă este Chang O, este una dintre cele trei mari sărbători anuale chinezeşti: ea are loc în a cincisprezecea zi din luna a opta, pe lună plină, la echinoxul de toamnă. Ofrandele constau din fructe, prăjituri

care se pregătesc şi se vând cu acel prilej şi dintr-o creangă înflorită de busuioc roşu. Bărbaţii nu iau parte la ceremonie. Este vizibil o sărbătoare a secerişului, iar luna este aici din nou simbolul rodniciei. Luna este din apă, este esenţa lui yin; la fel ca soarele, ea este locuită de un animal, care este fie un iepure, fie o broască râioasă.

Popoarele altaice salutau luna nouă cerându-i *fericire şi noroc.* Estonienii, finlandezii şi iakuţii celebrează cununiile pe lună plină. Şi pentru ei, luna este simbolul fecundităţii.

Luna este uneori socotită un semn nefast. Pentru samoiezi, ea ar fi *ochiul rău* al lui Num (Cerul), al cărui *ochi bun* ar fi soarele.

La triburile maya, de exemplu, zeul Itzamna (casa şiroirii, Cerul) fiu al fiinţei supreme, este asimilat cu zeul soarelui Kinich Ahau (Stăpînul-Chip al Soarelui). De aceea, Ixchel, zeiţa Lunii, era tovarăşa sa, dar şi aspectul lui ostil, rău, cu aceleaşi trăsături ca ale sale, cu toate că poartă pe frunte o diademă (cu şerpi, atributul zeiţelor).

Cum luna guvernează înnoirea periodică, atât pe plan cosmic, cât şi pe plan terestru, vegetal, animal şi uman, divinităţile lunare la azteci au printre ele și pe zeii beţiei, pe de o parte pentru că omul beat, care adoarme și, când se trezeşte, a uitat totul, este o expresie a înnoirii periodice; pe de altă parte, pentru că beţia însoţeşte petrecerile care se fac cu prilejul recoltelor și sunt deci expresia fertilităţii. Se regăsesc aici ritualurile de la secerişuri, prezente în toate civilizaţiile agrare. Aztecii spuneau divinităţilor beţiei *cei patru sute de iepuri:* ceea ce dovedeşte marea importanță a iepurelui în bestiarul lunii.

Tot la azteci, luna este fiica lui Jlaloc, zeul ploii, asociat și cu focul. În majoritatea codexurilor mexicane, luna este reprezentată *printr-un soi de recipient în forma de semilună, plin cu apă, pe care se reliefează silueta unui iepure*.

La mayaşi, luna este un simbol al lenei și al licenţei sexuale. Luna este de asemenea patroana ţesutului şi, în această calitate, are ca atribut un păianjen.

La incaşi, potrivit lui Means, luna avea patru accepţii simbolice. Mai întîi, era considerată ca o divinitate feminină, fără vreo legătură cu soarele; apoi, ca zeitate a femeilor, soarele fiind zeul bărbaţilor; după aceea, ca soţie a soarelui, născând stelele; în sfârşit, în stadiul ultim al gândirii lor filosofico-religioase, era soţia incestuoasă a soarelui, fratele ei, cele două divinităţi fiind copiii zeului suprem uranian Viracocha. În plus față de funcţia ei primordială, de regină a cerurilor şi de strămoş a numeroşi descendenţi imperiali incaşi, ea domnea peste mări și vânturi, peste regine și prinţese, fiind şi patroana naşterilor.

Cei doi aştri erau divinizaţi, dar luna nu era întotdeauna socotită soţia soarelui. Astfel, pentru indienii *ge* din Brazilia centrală și nord-orientală, acest astru este o divinitate masculină, fără nici o legătură de rudenie cu soarele.

În întreaga lume semitică a sudului (la arabi, în Arabia de Sud, la etiopieni), luna este de sex bărbătesc iar soarele, feminin, deoarece pentru aceste popoare nomade și care umblă cu caravanele, noaptea este cea blândă și odihnitoare, propice călătoriilor. Și la numeroase alte popoare nenomade, luna este masculină. Ea este călăuza nopţilor.

În tradiţia iudaică, luna îi simbolizează pe evrei. La fel cum luna își schimbă aspectul, evreul nomad își modifică necontenit itinerarele. Adam a fost primul om cu care a început o existență rătăcitoare. Cain va fi fugar. Avram a primit poruncă din partea lui Dumnezeu să iasă din pământul său şi din casa părintelui său; urmaşii săi vor avea aceeaşi soartă; diaspora, evreul rătăcitor etc.

Cabaliştii compară luna care se ascunde şi apoi se arată din nou cu *fiica regelui.* Luna apare și se retrage, întotdeauna e vorba despre o alternanță a fazelor vizibile şi a celor invizibile.

În *Facerea* (38, 28-30), Tamara, însărcinată, este gata să nască, are doi gemeni în pântece. În clipa naşterii, s-a ivit mâna unuia şi moaşa i-a legat la mână un fir de ață roşie spunând: are să fie primul. Dar acesta își trage mâna înapoi şi fratele său iese primul. I s-a pus numele de Fares, iar al doilea a fost numit Zara. Numele palmierului este Tamar şi în el este cuprins deopotrivă masculinul și femininul. De aceea potrivit *Bahirului,* copiii lui Tamar sunt comparaţi cu soarele și cu luna, care iese și reintră pentru a lăsa soarele să treacă primul.

Luna (în arabă Qamar) este foarte frecvent menţionată în *Coran.* Ea este, ca și soarele, unul din semnele puterii lui Allah. Creată de Allah, luna îi aduce omagiul său. *Allah a dat-o în stăpânirea oamenilor pentru a le măsura timpul mai ales prin poziţiile ei fixe sau prin semilunile sale. Ciclul său permite calculul zilelor. Dar în ziua Judecăţii care va fi aproape atunci când se va vedea luna frângându-se,* e*a se va reîntâlni cu soarele și va dispărea*.

În lumea islamică exista două calendare. Unul solar, datorită nevoilor agriculturii, și celălalt lunar, din necesităţi religioase, luna *reglementând actele canonice.*

Coranul însuşi foloseşte un simbolism lunar. Fazele lunii și semiluna evocă moartea și învierea.

Pentru Jalal-od Din Rumi (m. în 1273), *profetul îl reflectă pe Dumnezeu aşa cum luna reflecta lumina soarelui. Misticul care trăieşte din strălucirea lui Dumnezeu seamănă cu luna, după care se ghidează pelerinii noaptea.*

La fel ca pământul, soarele și celelalte elemente, luna (esca) *serveşte drept chezas în formulele uzuale ale jurământului în Irlanda.* Calendarul celtic, pe care îl cunoaştem sub forma sa luni-solară, la Coligny, era, la origine, lunar, prin *acest astru (luna) galii își reglează lunile și anii, precum și secolele de treizeci de ani*.

În funcţie de imaginaţia diferitelor popoare, *în petele de pe lună* se poate vedea tot bestiorul lunar.

În Guatemala și în Mexic, aceste pete reprezintă un iepure și uneori un câine. În Peru, un jaguar sau o vulpe. Dar tot în Peru, anumite tradiţii desluşesc în lună, asemenea folclorului european, trăsăturile unui chip omenesc, pe când potrivit unei tradiţii incaşe, aceste pete provin din pulberea pe care soarele a azvârlit-o în obrazul lunii pentru a o întuneca, din gelozie, găsind-o mai strălucitoare decât el însuşi.

Pentru iakuți, petele din lună reprezintă o fetiță care poartă pe umeri o cobiliță cu două găleţi de apă. La buriați,

aceeaşi imagine este completată de un răchitiş.

Tătarii din Altai văd pe lună un bătrân canibal, răpit de pe pământ de către zei pentru ca omenirea să fie cruţată. Popoarele altaice văd pe lună un iepure. În Asia centrală, mai ales printre golzi, ghiliaksi, bureați, în credinţele și miturile acestora privitoare la schimbările fazelor lunii, astrul este locuit de câini, lupi, urşi.

Luna, al cărei disc aparent are aceeaşi dimensiune ca soarele, joacă un rol deosebit de important în astrologie. Ea simbolizează principiul pasiv, dar fecund, noaptea, umezeala, subconştientul, imaginaţia, psihismul, visul, receptivitatea, femeia și tot ce este trecător, influențabil, prin analogie cu rolul ei astronomic de reflector al luminii solare. Luna înconjoară zodiacul în 28 de zile și unii istorici socotesc că zodiacul lunar cu cele 28 de case (puţin folosit acum în astrologia occidentală) este mai vechi decât zodiacul solar cu cele 12 semne. Ceea ce explică importanța lunii în toate religiile și tradiţiile

Budiştii cred că Buddha a meditat 28 de zile sub smochin, adică o lună lunară, sau un ciclu perfect al lumii noastre sublunare, înainte de a atinge Nirvana și de a ajunge la cunoaşterea deplină o misterelor lumii. Brahmanii propovăduiesc că pe deasupra stării umane sunt 28 de stări angelice sau paradisiace, ceea ce vrea să spună că influența lunii se exercită atât în planurile subtile, supraumane, cât și asupra lumii fizice. Evreii stabilesc o relație între zodiac și mâinile lui Adam Kadmon, omul universal, 28 fiind numărul cuvântului *cHaLaL* = viață, și al falangelor celor două mâini. Mâna dreaptă, care binecuvântează, este în legătură cu luna ascendentă, iar mâna stângă, care aruncă blesteme, cu cele 14 zile ale lunii în descreştere. Imaginile simbolice ale celor 28 de case lunare hinduse figurează în *Astronomia Indiana a abatelui Cuerin*.

Izvor a nenumărate mituri, legende și culte care dăruiesc zeiţelor chipul lunii (Isis, Ishtar, Artemis sau Diana, Hecate), luna este un simbol cosmic extins la toate epocile, din vremuri imemoriale și până în zilele noastre, și generalizat la toate orizonturile. În mitologie, în folclor, în poveştile populare și poezie, acest simbol se referă la divinitatea femeii și la puterea roditoare a vieţii, încarnate în divinităţile fecundităţii vegetale și animale, topite în cultul Marii Maici (Mater Magna). Această curgere eternă și universală se prelungeşte în simbolismul astrologie care asociază astrului nopţii, influența maternă asupra individului, în calitatea ei de mamă-hrană, mamă-căldură, mamă mângâiere, mamă-univers afectiv.

Pentru astrolog, luna, în sânul constelaţiei în care s-a născut individul, reprezintă mărturia părții de *suflet animal* prezentă în aceasta regiune unde domină viața infantilă, arhaică, vegetativă, artistică și animistă a psihismului. Zona lunara a personalităţii cuiva este această zonă nocturnă, inconştientă, crepusculară a tropismelor noastre, a reacţiilor noastre instinctive. Aceasta este partea primitivului care moțăie în noi, treaz chiar și în timpul somnului, în visele, fantasmele, imaginarul nostru și care ne modelează sensibilitatea profundă. Este sensibilitatea fiinţei intime încredinţată farmecului tăcut al grădinii secrete, al gingaşului cântec al inimii, refugiată în paradisul copilăriei sale, reculeasă în sine, ghemuită într-un vis al vieţii sau pradă beţiei instinctului, transei unui frison vital care îi duce sufletul capricios, vagabond, boem, fantast, himeric în voia aventurii...

Luna este şi simbolul visului şi al inconştientului, ca valori nocturne. La dogoni, vulpoiul palid Yurugu, stăpânul divinaţiei, singurul care cunoaşte *primul cuvânt al lui Dumnezeu,* care există în om, dar numai în visele lui, simbolizează luna.

Dar inconştientul și visul fac parte din viața nocturnă. Complexul simbol lunar şi inconştient asociază nopţii elementele apă şi pământ, dimpreună cu frigul şi umezeala, contrar simbolismului solar și conştient, care asociază zilei aerul şi focul, și calităţile de căldură și uscăciune.

Viața nocturnă, visul, inconştientul, luna sunt termeni înrudiţi cu domeniul misterios al *dublului;* în acest sens, este izbitoare asocierea, într-o legendă bureată, dintre lună cu frumoasa metaforă a *lăncii ecoului*.

Conform interpretării lui Paul Diel, luna și noaptea simbolizează imaginaţia nesănătoasă provenită din subconştient; imaginaţie care exaltă și refulează. Această simbolizare se aplică, în numeroase culturi, unei serii întregi de eroi și divinităţi care sunt lunare, nocturne, nedesăvârşite, răufăcătoare.

h. Cartea misterelor: aproape invizibilă în cartea lui Crawley este distinctă în celelalte seturi de Tarot.

În "*Dicţionarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, vol. I, pg. 254, se spune despre **carte**:

Cartea este, un simbol al universului: *Universul este o imensă carte,* scrie Mohyddin Ibn-Arabi. Expresia *liber Mundi* aparţine și roza-crucienilor. *Cartea vieţii* din *Apocallpsă se* afla în centrul Paradisului și se identifica cu *Pomul vieţii:* frunzele pomului, întocmai caracterelor cărţii, reprezintă totalitatea fiinţelor, dar și totalitatea legilor divine.

Cărţile sibiline erau consultate de romani în împrejurări ieşite din comun; ei credeau că prin răspunsurile divine ce le aflau într-însele, își pot izbăvi neliniştile. În Egipt, *Cartea morţilor* era o culegere de formule sacre închise în mormânt împreună cu cel dispărut, menite să pledeze în favoarea lor la Judecata finală și să-i implore pe zei să le înlesnească străbaterea Infernului și accesul la lumina soarelui veşnic: *Formulă pentru* ieșirea *la lumina zilei*. În toate aceste situaţii, cartea apare ca simbol al tainei divine, care nu este dezvăluită decât Iniţiatului.

Dacă universul este o carte înseamnă că această carte reprezintă Revelaţia și, deci, prin extensie, manifestarea. În același timp, *Liber Mundi* este Mesajul divin, arhetipul față de care diferitele cărţi revelate nu sunt decât nişte

specificări, niște traduceri în limbaj inteligibil. Ezoterismul Islamic face uneori distincţie între aspectele *macrocosmic* și *microcosmic* ale cărții, stabilind între cele două o listă de corespondențe: primul este efectiv *Liber Mundi,* manifestarea decurgând din principiul ei. Inteligența cosmică, cel de-al doilea se află în Inimă și reprezintă Inteligența Individuală.

În anumite versiuni ale *Căutării Graalului,* cartea mai este asimilată și potirului. Aici, simbolismul ei este foarte limpede, căutarea Graalului este cea o *Cuvântulul pierdut,* a înțelepclunii, devenită inaccesibilă oamenilor de rând.

O carte închisă semnifică materia virgină; dacă este deschisă, pe cea fecundată. Dacă este închisă, cartea își păstrează taina. Odată deschisă își lasă înţeles conţinutul de către cel care o priveşte. Inima este astfel comparată cu o carte: deschisă, își dă la iveală gândurile și sentimentele: închisă, le ascunde.

Pentru alchimişti, opera este simbolic exprimată printr-o carte, când deschisă și când închisă. În funcţie de faptul că ea (materia primă) a fost prelucrată sau doar extrasă din mină. Uneori, atunci când această carte este înfățișată închisă, ceea ce indică substanţa minerală brută - nu arareori poate fi văzută purtând sigiliile a şapte benzi; e vorba de semnele celor şapte operaţii succesive ce îi permit deschiderea, fiecare din ele rupând una din pecețile cu care o fost închisă. Astfel este Marea Carte o Naturii, care închide în paginile ei revelaţia ştiinţelor profane și pe cea a misterelor sacre.

i. <u>Voal:</u> al abisului care stă în urmă. Deci nu putem vedea adevărata natură a Marii Preotese în lume, trebuie să mergem în spatele vălului aparențelor.

În "*Dicționarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 431, se spune despre **văl**:

Hijab, văl, înseamnă în arabă ceea ce desparte doua lucruri. Semnifică, după cum este pus sau scos, cunoaşterea ascunsă sau revelată. Astfel, în tradiţia creştină monahică, a *lua vălul* (fr. prendre le volle) înseamnă a te despărţi de lume, dar și a despărţi lumea de intimitatea în care se intră pentru a trăi întru Domnul. Coranul vorbeşte de vălul care desparte damnaţii de aleși. Trebuie vorbit femeilor la adăpostul unui văl. Necredincioşii spun Profetului: *între noi și tine se află un văl*. Dumnezeu nu vorbeşte omului decât prin revelaţie sau din spatele unui văl, cum s-a întâmplat cu Moise.

Un văl despărţea, în Templul de la Ierusalim, Sfânta Sfintelor de Sfinţi, un altul o despărţea de Vestibulul Sfintei. Se spune în Evanghelie (*Matei* 27, 51) că la moartea lui Hristos catapeteasma templului *s-a sfâșiat în două,* de sus *până jos.* Această sfâșiere arată brutalitatea Revelaţiei operate prin dezvăluirea cu sens inițiatic. În rapart cu Legea veche, revelaţia hristică este o dezocultare: *nimic nu este acoperi*t *care să nu iasă la iveală și nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut (Matei.* 10. 26). Acelaşi lucru este valabil pentru Islam : *Azi, ți-am dat jos vălul; azi, vederea ta este străpungătoare (Coranul.* 50. 21). Ridicarea vălului - sau a vălurilor succesive - ale zeiţei egiptene Isis, reprezintă vădit revelarea luminii. A reuşi să ridici vălul, spune Novalis în "*Discipolii la Sals*", înseamnă a deveni nemuritor, și mai departe: *un om a reuşit să ridice vălul zeiţei din Sals, și ce a văzut ? A văzut minunea minunilor - pe sine.*

Al Hallaj spune : *Vălul ? Este o perdea interpusă între cel ce caută și obiectul căutat; între novice și dorinţa lui, între ţintaş și ţinta lui. Trebuie să sperăm că vălurile nu sunt ce sunt decât pentru făpturi, nu și pentru Creator. Nu Dumnezeu poartă un văl, ci făpturile*.

În sufism, se spune despre o persoană că este acoperită cu văluri (mahjub), când conştiinţa îi este determinată de pasiune, fie senzuală, fie mentală, astfel încât nu percepe Lumina divină în sufletul ei.

Pentru mistici, hijab, desemnând tot *ceea ce ascunde scopul,* înseamnă impresia produsă asupra inimii noastre de înfăţişările părelnice care constituie lumea văzută și care îl împiedică să admită revelaţia adevărurilor. Nafs-ul (sufletul pământesc) se *află în centrul vălurilor... Substanţele, accidentele, elementele, trupurile, formele, proprietăţile sunt tot atâtea văluri care ascund misterele divine. Adevărul spiritual este ascuns tuturor oamenilor cu excepţia sfinţilor.*

Unul din cele mai vechi tratate ale sufismului, acela al lui Hudjwiri, se numeşte *Dezvăluire* (Kashf). Numeroase tratate posterioare poartă acelaşi nume. Ibn ul Faridh vorbeşte despre *vălurile giulgiului simţurilor.* Existența este, ea însăși socotită un văl de către sufiți.

În budism, acelaşi văl care ascunde Realitatea pură este Maya; dar Maya ca și Shakti ascunde și revelă în acelaşi timp, căci dacă nu ar ascunde ultima realitate, care este identitatea eului și a sinelui, a lui ***sich selbst*** și a Zeiţei - manifestarea obiectiva nu ar putea fi percepută. Simbolul se modifică, aici vălul devenind nu ceea ce ascunde, ci permițând dimpotrivă vederea, cernind o lumină, prin ea însăși strălucitoare, lumina Adevărului. În acest sens se spune, pe pământul Islamului, că Fața lui Dumnezeu este ascunsă de şaptezeci de mii de perdele de lumina și de întuneric, căci de n-ar fi, tot ceea ce ar atinge cu privirea ar fi ars. Pentru acelaşi motiv a trebuit Moise să-și ascundă fața când i-a vorbit poporului evreu. Islamul ne spune de asemenea că Dumnezeu și-a îmbrăcat făpturile cu *valul numelui lor, căci* dacă *le-ar fi arătat ştiinţele puterii sale, ele și-ar pierde simţirea. Iar* dacă *le-ar descoperi Realitatea, ar muri*: vălul numelui apără făptura de o viziune directă care ar face-o să-și piardă simţirea. Căci lumina solară are și *ea* o dublă accepțiune simbolică: poate fi ceea ce destăinuie, dar și ceea ce vorbește prin strălucirea sa prea mare, ceea ce îi face pe **tai** să spună că vălul zilei ascunde lumina aştrilor a căror dezvelire are loc la căderea nopţii.

Puterea laică foloseşte uneori acest simbol pentru a se sacraliza. Așa se întâmplă cu împăratul Chinei, pe care un văl îl despărțea întotdeauna de interlocutorii săi: el putea astfel să vadă fără să fie văzut; la fel și cu Califul, încă din timpul perioadei omeiade[44]: șambelanul lui, însărcinat să-i transmită cuvintele în timpul audiențelor, purta el însuși numele de văl sau perdea (Hajib) pentru că era în acelaşi timp cel care ascunde și cel care destăinuie.

La limită, vălul poate fi deci considerat mai curând ca un intermediar decât ca un obstacol; ascunzând doar pe jumătate, invită la cunoaştere; toate cochetele o știu de când e lumea lume.

Simbolul se defineşte la fel și pentru ezoterism: ceea ce se destăinuie ascunzându-se, ceea ce se ascunde destăinuindu-se.

j. Fructe / flori / cristale = Tiphareth este frumusețe și acestea o reprezintă pe dinafară, dar Preoteasa este adevărul ÎNCEPUT în aceste forme care sunt în cele din urmă iluzie. Trebuie să fim capabili să pătrundem prin vălul care vă ascunde Marele Preot pentru a vedea adevărata ei natură. Aceasta necesită o perspectivă spirituală dincolo de lumea formelor (fructe / flori / cristale). Crowley le asociază cu „semințele" sau începuturile formei și astfel în fața vălului avem iluzia și în spate adevărul.

Floare pe partea dreaptă = galbenă și are 10 petale = Malkuth și manifestare. Au formă spirală și reprezintă forța = Chokmah.

Floare pe partea stângă = petale concave = receptive = Binah

În "*Dicționarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 55, 74 și vol. 1, pg. 388, se spune despre:

1. **fruct**:

Simbol al abundenței, revărsându-se din cornul zeiţei fecundităţii, sau din cupe, la banchetele zeilor. Datorită seminţelor pe care le conţine fructul, Guenon l-a comparat cu oul primordial, simbol al originilor. În literatură, multe fructe au căpătat valoare simbolică (smochina, rodia, mărul), devenind fie expresia unor dorinţe senzuale, fie a aspiraţiei spre nemurire, fie a prosperităţii.

2.**floare**:

Floarea este un simbol *al principiului pasiv. Caliciul* florii este ca și cupa, receptaculul *Activităţii cereşti,* iar printre simbolurile acesteia trebuie pomenite ploaia și roua. De altminteri, dezvoltarea florii din pământ sau din apă (*lotus)* simbolizează începuturile ei pornind cu această substanţă pasivă.

Sfântul Ioan al Crucii face din floare imaginea virtuţilor sufletului, buchetul care le adună fiind cel al perfecţiunii spirituale. Pentru Novalis, floarea este simbolul dragostei și armoniei caracteristice pentru natura primordială, ea se identifică și cu simbolismul copilăriei și într-un fel cu *starea edenică.*

Simbolismul tantrico-taoist al *Florii de Aur* este și acela al accederii la o anumită stare spirituală: *înflorirea este* rezultatul unei alchimii interioare, al unirii esenţei (xing) cu suflarea (qi), a apei și focului. Floarea este identică cu Elixirul vieţii; înflorirea este înapoierea la *centru,* la unitate, la starea primordială.

În ritualul hindus, floarea (pushpa) corespunde elementului eter.

Pe lângă metoda și atitudinea spirituală, care îi sunt esenţiale, arta japoneză a aranjării florilor (ikebana) conţine un simbolism foarte particular. În ikebana, floarea este efectiv considerată *modelul dezvoltării* manifestării, al artei spontane, lipsită de artificii și totuși perfectă. Precum și emblemă a ciclului vegetal, rezumat al ciclului vital și al caracterului său efemer. Aranjamentul în sine se efectuează după o schemă ternară: ramul superior este al Cerului, cel median al Omului, cel inferior al Pământului; așa se exprimă ritmul triadei universale în care omul este *mediatorul* dintre Cer și Pământ. Un aranjament viu în afara acestui ritm nu există. Așa cum aceste trei forțe naturale trebuie să se armonizeze pentru a alcătui *universul,* tijele trebuie să se echilibreze în spaţiu fără un efort aparent. Acesta este modul *adevărat* al ikebanei începând cu secolul al XIV-lea. Mai există și un mod complex sau topit, cu tijele lăsate în jos. Acest aranjament floral vrea să exprime panta vieţii care coboară, curgerea tuturor lucrurilor spre prăpastie. Din această cauză, curba tijelor trebuie să se îndoaie tot mai mult către extremităţi. Ikebana poate exprima și o ordine cosmică, precum și tradiţiile străbune, sentimente de bucurie sau de tristeţe. O altă școală, din perioade secolelor VIII-XIV, are în vedere aranjamentul florilor în așa fel încât să stea în picioare (Rikka): elanul florilor ar simboliza *credinţa* în Dumnezeu, față de împărat, față de soţ sau soţie etc. La început, buchetele sunt rigide, notează maeştrii Rikka; sunt intransigente ca și credinţa neofiţilor.

Dacă buchetele sunt clasate în stil *formal, semiformal și informai,* apare evident faptul că noţiunile exprimate nu sunt niciodată cu adevărat *formale.* Ceea ce poate fi asemuit cu simbolismul florii arătată de Buddha lui

44 Califatul Omeiad sau Califatul de la Damasc a urmat primului califat din istorie, numit Califatul Rashidun condus de cei patru califi Rashidun sau "ortodocși". Dinastia omeiadă a domnit între anii 661 și 749/750, dezvoltând o monarhie ereditară și absolutistă.

Mahakashyapa, și care ţinea loc de orice cuvânt sau învăţătură: totodată rezumat al ciclului vital și imagine a perfecţiunii care urmează a fi atinsă, a iluminării spontane, expresia însăşi a inexprimabilului.

S-au păstrat elemente foarte vagi cu privire la simbolismul floral al lumii celtice. El a existat, dovadă sunt comparaţiile privitoare la forme și culori, dar nu se poate afirma nimic precis. O galeză, Blodeuwedd, și o irlandeză, Blathnot, poartă numele de *floare.* Una dintre ele, creată prin magia unui mare număr de flori, este soţia zeului Llew și-l înșală cu un senior din vecinătate; a doua este soţia regelui lumii Curoi și ea îl trădează din dragoste pentru Cuchulainn. Floarea pare să fie în acest caz un simbol de *nestatornicie,* nu al unei versatilităţi proprie femeii, ci al instabilităţii esenţială pentru făptura umană, hărăzită unei evoluţii veşnice și mai ales caracterului trecător al frumuseţii.

Acesta este sensul coşului cu flori la Lan Ts'a ho, adesea reprezentat ducând un coş cu flori, pentru a evidenţia contrastul dintre propria sa nemurire și caracterul scurt și efemer al vieţii, al frumuseţii și al plăcerilor.

La populaţiile maya, floarea de frangipanier este un simbol al depravării. Ea poate reprezenta soarele în funcţie de credinţa în hierogamia fundamentală Soare-Lună. Ea poate avea de asemenea sensul de *maimuţă.* Ea presupune cinci petale (cifră lunară), dar adeseori în cizelura sa apar doar patru, aceasta fiind cifra solară.

În civilizaţia aztecă, florile de grădină erau nu numai un ornament pentru plăcerea zeilor şi a oamenilor, dar caracterizau și numeroase hieroglife și faze din istoria cosmogonică. Alfonso Reyes a descris simbolismul florilor plecând de la hieroglife și diferite opere de artă ale Mexicului: *Era istorică a venirii conchistadorilor în Mexic coincide exact cu ploaia de flori care a căzut peste capetele oamenilor la sfârşitul celui de-al patrulea soare cosmogonic. Pământul se răzbuna pentru meschinăriile sale anterioare și oamenii agitau steaguri de bucurie. Î*n desenele din *Codex Vaticanus, ea este reprezentată printr-o figură triunghiulară împodobită cu torsade*[45] *de plante; zeiţa amorurilor licite, atârnată de o ghirlandă vegetală, coboară pe pământ, pe când sus de tot, se sparg seminţe lăsînd să cadă flori și fructe... Scrierea hieroglifică ne oferă reprezentările artistice cele mai numeroase și mai variate ale florii. Floare era unul dintre cele douăzeci de semne ale zilei, de asemenea semn de a fi nobil și preţios, ea mai reprezenta și parfumurile și băuturile. Se ivea din sângele de sacrificiu și încorona hieroglifa rugăciunii. Ghirlandele, arborele, agava alternau în desemnarea locurilor. Floarea era desenată schematic, redusă la o strictă simetrie, văzută uneori în profil, alteori prin partea superioară a corolei. Și pentru reprezentarea arborelui era folosit un sistem definit: fie un trunchi împărţit în trei crengi egale terminate cu o grămadă de frunze, fie în două trunchiuri îndreptate în direcţii opuse, care se ramificau simetric. În sculpturile din piatră sau lut apăreau flori izolate, fără frunze, și arbori fructiferi rotaţi, uneori ca atribute ale diversităţii, alteori ca podoabe ale unui personaj, sau ca o decorare exterioară a unei unelte*.

Din această relatare, precum și din numeroasele imagini de flori de care este plină arta mexicană, apare faptul că florile arătau marea diversitate a universului, bogăţia și nobleţea darurilor divine; dar acest simbolism foarte general era legat cu deosebire de scurgerea regulată a timpului și de vârstele cosmogonice; el exprima nişte faze aparte în relaţiile dintre oameni și zei. Floarea era ca o măsură a acestor relaţii.

Asociate analogic cu fluturii, florile reprezentau, ca și aceştia, *sufletele morţilor.*

Așa, de pildă, tradiţia mitologică greacă pretinde că Persefona, viitoarea regină a Infernului, a fost răpită de Hades pe câmpiile Siciliei pe când culegea flori cu tovarăşele ei.

Floarea se înfăţişează adesea ca o figură arhetip a sufletului, ca un *centru spiritual.* Semnificaţia ei se precizează după culori, care revelează orientarea tendinţelor psihice: galbenul ia un simbolism solar, roşul un simbolism sangvin, albastrul simbolismul unei irealităţi visătoare. Dar nuanţele psihismului se diversifică la infinit.

Folosirea alegorică a florilor este și ea infinită: ele fac parte dintre atributele primăverii, aurorei, tinereţii, retoricii, virtuţii etc.

3. **cristale**:

Cristalul este un embrion: el se naşte din pământ, din stâncă; potrivit mineralogiei indiene, se distinge de diamant prin gradul său de maturitate embriologică: cristalul nu este decât un diamant insuficient de matur.

Transparenţa sa este unul *din* cele mal frumoase exemple de unire a contrariilor: cristalul, deși material, lasă să se vadă prin el ca și cum n-ar fi material. El reprezintă planul *i*ntermediar dintre vizibil și invizibil. Este *simbolul divinaţiei, al înţelepciunii și al puterilor misterioase acordate omului. Palate de cristal întâlnesc la ieşirea din pădurile întunecate eroii din Orient sau Occident, aflaţi în căutarea unul talisman regal. O aceeaşi credinţă uneşte cuarţul* ***tjuringa*** *al iniţiaţilor australieni cu Sfântul Graal al cavalerilor occidentali, tăiat în smaraldul mistic*.

Nu este hazardat sa apropiem acest punct de vedere de cel al şamanismului oceano-australian, ba chiar nord-american, care consideră cristalul de stâncă drept pietre de lumină, desprinse din Tronul ceresc, și instrumente ale clarviziunii şamanului. În Borneo, şamanul Dayak foloseşte pentru a descoperi sufletul bolnavului, diferite obiecte magice dintre care cele mai importante sunt cristalele de Cuarţ: ***bata Ilau*** (sau piatra de lumină).

În Dobu (Melanezia), tămăduitorul *vede în cristal persoana care a provocat boala, fie că este în viaţă sau nu*.

În Australia, cristalele de stâncă, ce au un rol important în initierea vraciului, sunt de origine cerească... Ele sunt frecvent considerate ca fragmente desprinse din tronul Fiinţei supreme cereşti. Aceeaşi credinţă întâlnim și la indienii negritos din Malacca. La triburile semang și dayak, şamanii posedă pietre-lumină care oglindesc tot ce se întâmplă cu sufletul bolnavului și, deci, arată unde s-a ratăcit. La triburile negritos, tămăduitorul vede de asemenea

45 Motiv de împletitură de forma unei frânghii răsucite, a unei spirale.

boala în cristale. Consideră că aceste cristale sunt locuite de duhuri care îi arată boala.

În strânsă legătură cu șarpele-curcubeu, ele dau omului putinţa de a se ridica la cer. Acelaşi simbolism se întâlnește la indienii din America. Cristalul este astfel considerat ca o substanţă sacră de origine uraniană, conferind clarviziune, înţelepciune, capacitatea de a prezice, cât și pe aceea de o zbura. Vracii din Australia și din alte părți ale lumii explică într-un mod obscur puterile pe care le au, prin prezența în trupul lor a acestor cristale.

Pietrele transparente sau translucide precum cristalul do stâncă sau cuarțul, obsidianul, dioritul din sud sunt utilizate în mod tradiţional de indienii din prerii ca talismane și ca producătoare de viziuni: ele facilitează transa, care permite perceperea Invizibilului. La triburile navaho, cristalul de stâncă este primul care înalță soarele pe firmament pentru a lumina universul. La mayași, preoţii citeau viitorul în fragmente de cristal de stâncă introduse într-o cupă cu hidromel pentru a putea, astfel, trezi conştiinţa.

În creştinism, lumina care pătrunde în cristal este o imagine tradiţională a Imaculatei Concepţii: Maria este un cristal, iar fiul său lumina cerească: astfel el o poate străbate fără însă a o vătăma (Angelus Silesius). Din această cauză, înainte de a deveni instrumente divinatorii, bulele de cristal constituiau un obiect de veneraţie: scoţienii le numeau pietre de izbândă.

Potrivit majorităţii textelor irlandeze, mesagerele Lumii Celeilalte (din mitologia celtică) vin sub forma de păsări; când sosesc însă pe mare, ele utilizează corăbii de sticlă sau de cristal. Aceste materiale simbolizează aparent o perfecţiune tehnică inaccesibilă ingeniozităţii umane. Sau, poate, transparența navei de cristal simbolizează imaterialitatea însăși a călătorului și caracterul spiritual al misiunii sale. Elfii, asemenea Cenușăresei, aveau sandale de cristal sau de sticlă.

O interpretare psihanalitică a Palatului de cristal se bazează mai ales pe povestea Doamnei d'Aulnoy, *Grocieuse și Percinet.* Rătăcind într-un codru întunecos și căzând la pământ de oboseală, eroina îl cheamă în ajutor pe Percinet: E*ste oare cu putință să mă fi părăsit ? Gracieuse zări un palat de cristal care strălucea ca soarele...Fu primită în acest palat de basm și dusă într-o sala mare al cărei pereţi erau din cristal de stâncă...* Toată povestea sa era întipărită aici și fiecare din faptele ei se înscria pe acești pereţi de cristal. Acesta este simbolismul *Palatelor de cristal și, în general al oricărui palat care răsare din pământ prin voinţa zânelor. Povestea face din el locaşul imaginilor gravate în inconştientul nostru care spun, prin faptele noastre, povestea lumii. Pentru Iniţiaţi, imaginile ancestrale se exprimă în substanţa luminoasă a corpului astral - ultim înveliş al sufletului - de unde numele de* clişee astrale. *Acestea renasc din existență în existență și perpetuează de-a lungul secolelor fantasme aparținând unor epoci și unor medii dintre cele mal diverse*. Corp astral sau inconştient colectiv, indiferent de substratul imaginii, palatul de cristal pare să aparţină arhetipurilor visului și reveriei.

k. Cabala

Marea Preoteasă este asociată cu litera GIMEL (care înseamnă cămilă), ocupând în Arborele Vieții Calea 13 intitulată „Unificarea inteligenței” care leagă Kether și Tiphareth.

Arborele Vieții și Triunghiurile Astrale pot fi văzute pe cartea Marea Preoteasă a lui Rider Waite, dacă se unesc rodiile sefirot:

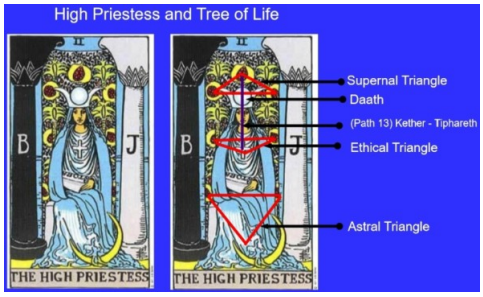

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 1, pg. 272, se spune despre **cămilă**:

Cămila este de obicei considerată ca un simbol al sobrietăţii și al unui caracter sucit. Este atributul cumpătării. Datorită lungilor caravane care o străbat în lung și-n lat, Asia a fost adesea reprezentată printr-o cămilă. *Leviticul* (II. 4) o consideră un animal necurat. Erau impure animalele pe care păgânii le consacrau falşilor lor zei, sau care, socotite scârboase de către om, nu puteau să fie pe placul lui Dumnezeu.

Cămila este prezentată - este adevărat, în mod cu totul excepţional - în iconografia hindusă, ca emblemă a unor yoghini înfricoșători, în relaţie cu moartea.

Totuși, cămila este înainte de toate animalul grație căruia poți traversa deșertul; datorită căruia poți atinge

centrul ascuns, Esenţa divina. Tovarăş de drum prin deşert, ea este vehiculul care te poartă de la o oaza la alta. Regii magi sunt înfățișați ajungând la iesle călare pe cămile. De aceea, diferite texte vechi - mai ales cele ale lui Honorius din Autun - stabilesc o fonetică echivocă între cămile și camilles. care sunt slujitorii regelui, precum și al altarelor, datorită cărora s-a transmis și filosofia ermetică.

Zoharul vorbeşte de cămile zburătoare, asemănătoare dragonilor și şerpilor înaripaţi, care ar fi fost paznicii Paradisului terestru și despre care ar fi vorbe în *Avesta,* cartea sacră a Persiei antice.

În Asia centrală, cămila simbolizează nu caracterul urât, ci îngâmfarea. Deoarece *cămila s-a crezut măreață, a dus armata la pierzanie* (proverb buriat).

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”Mystery”, corespunzătoare cărții Marea Preoteasă din Tarotul obișnuit:

Cartea Mystery introduce principiul feminin, reprezentat de zeița triplă Hecate, care evocă puterea lunară a subconștientului. Culorile ei sacre sunt albul, roșul și negrul pentru a simboliza aspectele ei de femeie ale fetiței, mamei și babei; fazele ei sunt Lunile semilună, pline și în scădere; puterea ei conducătoare este peste cer, pământ și lumea subterană. Mâna stângă (latura sinistră și materialistă) se sprijină pe o carte, de asemenea, fiind atinsă de piciorul ei drept (spiritual), ceea ce înseamnă că cunoașterea ei, deși ocultă și misterioasă, este în contact cu tărâmul spiritual. Hecate comună cu energia de crocodil a cărții 0, privind-o în dreapta ei. Trecând peste capul ei se află un liliac cu fața de pisică, „cunoscuta ei vrăjitoare” sau creatura totem, împreună cu un corb, un oracol de magie. Părul ei este lung și curgător, simbol al puterii sale asupra bărbaților și asupra naturii.

Această imagine a triplei zeițe este sugestivă pentru organele genitale feminine - figurile flancare reprezentând labiile goale, fusta ei ca un ”voal” deasupra vulvei, iar capul triplu este clitorisul cu glugă - întregul ansamblu care simbolizează vaginul sau yoni, poarta de intrare la misterele feminine, încadrate de arcul palmelor (virilitatea) drept graniță. Această imagine se corelează, de asemenea, cu conceptul de „voalat” al lui Isis, zeița sub aspectul ei subteran - numită Nepthys, consoarta lui Anubis de pe cardul I.

În interpretarea blakeană a cărții, femeia este Enitharmon, emanația sau „porțiunea feminină” a lui Los, dar și soția și sora sa. Numele ei este derivat din cele ale părinților ei, Enion și Tharmas. Apariția lui Enitharmon marchează punctul căderii în care sufletul își asumă sexul și devine sexual. În despărțirea de Los, stăpânul timpului, Enitharmon devine preoteasa Spațiului, care este mediul fizic al vieții muritoare. Ea reprezintă sentimentul de milă pentru starea omului, un atribut divin necesar pentru restabilirea unității spirituale. Ea este o filatoarea care țese „triplul feminin” (organul genital) de unde vine carnea vie. Enitharmon este voinic și independent, declarând că „aceasta este lumea femeii ... să fie încântarea bărbatului, să fie iubire, dar încântarea femeii să fie mândria”. Fiind partenerul lui Los și creatorul spațiului, ea este asociată și cu imaginația și poezia, care creează timp și spațiu etern.

La graniță, îngerii simbolizează forțele invizibile și misterioase care leagă lumile spiritului și materia și amintesc de versurile lui Shakespeare: „... noi Zânele ce fac runne, prin tripla Hecate, prin prezența Soarelui, urmăm întunericul cel de temut“.

Frunzele de palmier și tulpinile de grâu o simbolizează ca furnizor de susținere spirituală, în timp ce trandafirii și crinii semnifică împreună sexualitatea și fecunditatea asociate cu principiul feminin.

În prezența Misterului, sufletul descoperă sexualitea și misticismul. Mulți căutători sunt captivați în această etapă și rămân aici cu zeița.

MARELE PREOT

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”MARELE PREOT”

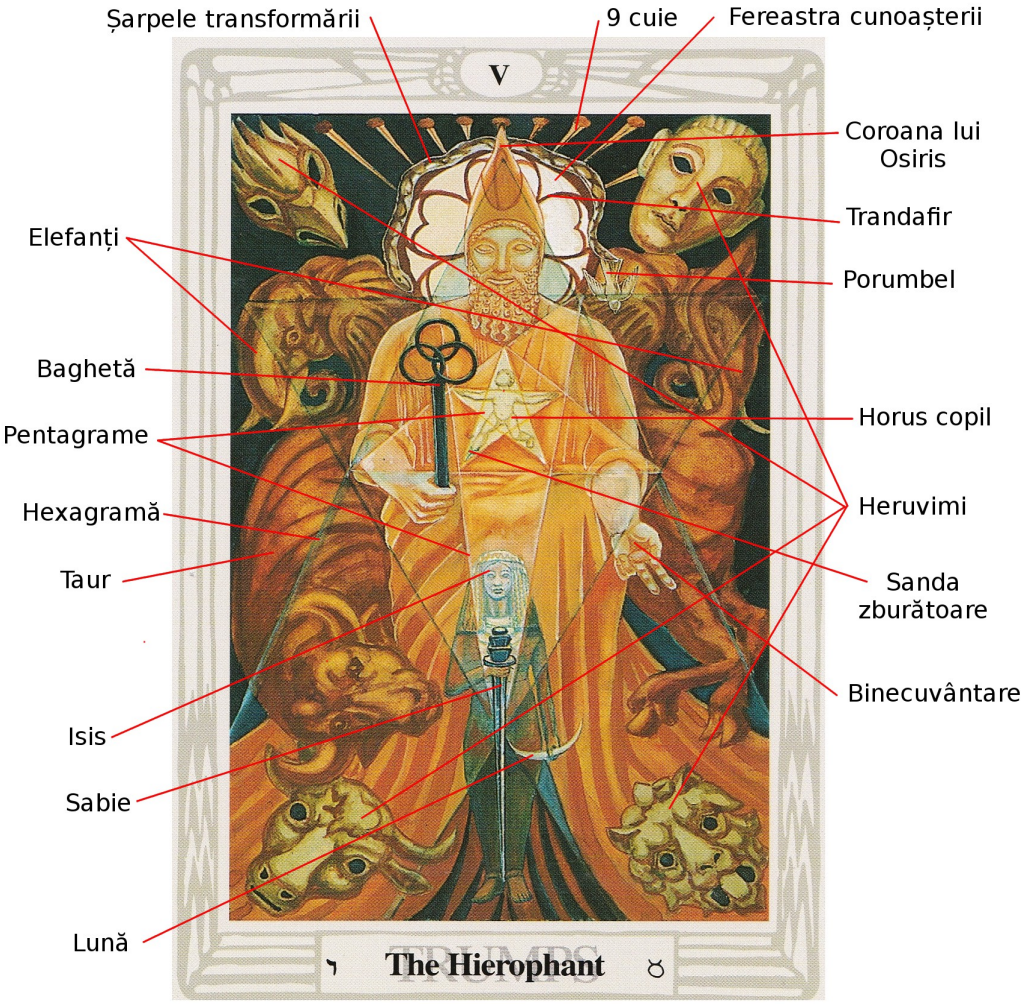

a. Marele Preot: este un bărbat cu barbă impunătoare, așezat pe un tron special flancat de un taur și doi elefanți, reprezentând Zodia Taurului, având pe cap Coroana lui Osiris.

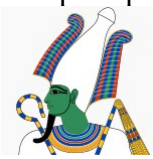

În mitologia egipteană Osiris este zeul vieții de apoi, al lumii de dincolo și al morților. Seth, fratele său, a fost

gelos pe el și i-a întins o cursă, reușind să-l asasineze. Soția lui Osiris, zeița Isis, reușește să rămână însărcinată cu Osiris mort. După ce l-a îngropat pe Osiris, Isis se refugiază în delta Nilului; acolo îl aduce pe lume pe Horus, care, ajuns adult, își face recunoscute drepturile în fața zeilor Enneadei și îl atacă pe Seth. Horus îl va învinge pe Seth în luptă, dar își va pierde un ochi, pe care i-l oferă lui Osiris care astfel își recapătă viața. Seth va fi condamnat de zei să-și poarte propria victimă (fiind transformat în barca ce-l transportă pe Osiris, pe Nil).

În "*Dicționarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 17, se spune despre **Papă**:

Papa, ca și Împăratul, poartă roșu peste albastru, având, peste roba albastra, o capă roșie tivită cu galben. Mânecile îi sunt albe, căci brațele Papei rămân curate; în mâna stângă înmănușată în galben și care poartă semnul crucii, el ține cârja unei cruci papale cu trei brațe orizontale, care simbolizează puterea creatoare în toate cele trei lumi - cea *divină, cea psihică, cea fizică. Ternarul dă aici naştere unui septenar format din capotele rotunjite ale braţelor orizontale şi vârfului crucii. Or, şapte este numărul armoniei, ca şi cel al cauzelor secunde ce guvernează lumea: aceste cauze corespund influenţelor planetare sau celor şapte note ale gamei*. Papa stă așezat între două coloane albastre, care le evocă pe cele ale templului lui Solomon; cu mâna dreaptă, el binecuvântează două personaje cu tonsură, ce stau de-a stânga și de-a dreapta, în partea de jos a cardului. Unul dintre ele, îmbrăcat în roșu, poartă o etolă galbenă; el ține mâna stângă ridicată. Celălalt, care poartă o mantie galbenă cu glugă roșie și o pălărie albastră, își lasă mâna dreaptă în jos, într-un gest exact invers. Unul este activ, celălalt, pasiv, în starea de smerenie ce-i îngăduie să primească de sus învăţătura tradiţionala și dogmatica, pe care cel dintâi se străduieşte, dimpotrivă, sa o răspândească. Papa își împărtășește astfel știința. El nu mai are nevoie de *cartea care* apare, deschisă, pe genunchii Papesei, simbol al celui ce știe, el transmite altora cunoașterea; arcanul al cincilea poartă cifra omului, socotii drept intermediar între Dumnezeu și Univers. De pe poziția sa superioară, el le spune ucenicilor săi : *Mergeţi şi învăţaţi toate neamurile. Papa. sau Magistrul Arcanelor este adeseori înlocuit, în Tarotul belgian, cu Bacchus. El reprezintă cauza ce-l mână pe om pe drumul progresului predestinat*; *datoria, moralitatea și conştiinţa*; *puterea morală și răspunderea conferite omului*. *El corespundea în astrologie celei de-a cincea case horoscopice.*

Patru heruvimi, păzitori ai altarului, se găsesc în cele patru colțuri ale imaginii: taur, leu, vultur, om; reprezentând diferitele aspecte ale ființei. Marele Preot este Cel Trezit, Împlinit, Iluminat. El este un adevărat maestru spiritual, care acționează ca intermediar între om și divin, lucru ilustrat de mâna lui stângă ce face Semnul de binecuvântare: 2 degete îndreptate în sus și 2 degete orientate în jos. Prin urmare, el formează o punte între cer și pământ, efectuând un transfer de forțe.

În fața lui este o femeie ce ține în mâini Luna semilună și o sabie, simboluri pentru înțelepciune și emoție, semn că acestea sunt în echilibru. Marele Preot a unit femeia și bărbatul în el însuși, au evoluat pe deplin și l-au născut pe Horus, gol, neprotejat, vulnerabil, plin de deschidere și încredere în Existență. El reprezintă adevărata înțelepciune, exprimată în inocența naturală a unui copil.

Capul Marelui Preot este înconjurat de cinci petale de trandafir alb, simbol al iubirii în forma sa cea mai pură, cea mai perfectă, el reprezentând, după Oswald Wirth, trandafirul în floare din centrul crucii.

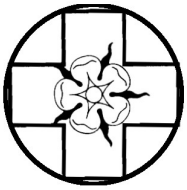

Șarpele transformării din jurul ferestrei este prins de nouă cuie. Ele amintesc de coroana de spini a lui Hristos, o amintire a durerii și a suferinței ce însoțesc fiecare transformare. Adevărata transformare se poate întâmpla doar într-o atitudine de receptivitate (taur), sensibilitate (porumbel), încredere și predare în fața iubirii divine.

Fundalul întunecat accentuează funcția Marelui Preot, care aduce lumina Conștiinței în întunericul ignoranței.

În "*Dicționarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, se spune în:

- vol. 3, pg. 336, despre **taur**:

Taurul sugerează ideea de putere și de pornire irezistibilă. El îl evocă pe masculul năvalnic, pe înfricoșătorul Minotaur, paznic al labirintului, sau pe crudul și tunătorul Rudra din Rig-Veda, a cărui sămânță bogată fertilizează pământul. Așa se prezintă majoritatea taurilor cereşti și mai cu seamă babilonianul Enlil. Simbol al forței creatoare, taurul l-a reprezentat pe Zeul El, sub forma unei statuete de bronz ce se prindea în vârful unui baston sau al unei lănci.

În tradiţia greacă, taurii neîmblânziți simbolizau dezlănțuirea violenței. Ei îi erau consacrați lui Poseidon, zeul mărilor și al furtunilor, lui Dionysos, zeul virilității fecunde.

Taurul, bovinele în general, îi reprezintă în religiile indo-mediteraneene pe zeii cereşti, vădind o fecunditate inepuizabilă și anarhică, asemănătoare celei a lui Uranos, zeul cerului. Zeul vedic Indra este și el comparat cu un taur; zeii analogi din Iran și din Orientul apropiat mai sunt comparaţi și cu nişte berbeci ori cu nişte țapi.

Taurul este emblema lui Shiva și atunci este alb, nobil. Iar spinarea lui evoca muntele înzăpezit. El întruchipează energia sexuala: a călători pe un taur, în felul lui Shiva, înseamnă a domina și a transforma această energie pentru a-i da o întrebuinţare spiritualizantă, de tip yoga. Nandi, taurul lui Shiva, simbolizează dreptatea şi forţa. El simbolizează și Dharma, ordinea cosmică: se spune de aceea că el este de nepătruns.

Taurul vedic Vrishabha este și *temelia lumii manifestate:* din centrul fix al lumii, el pune în mişcare roata cosmică. În virtutea acestei analogii, legenda lui Buddha va revendica, pentru acesta din urmă, locul taurului vedic. Taurul, se spune, îşi scoate câte o copită din pământ la capătul fiecăreia din cele patru vârste: când și le va fi scos pe toate, temeliile lumii se vor nărui. Acelaşi rol îl joacă, la indienii sioux, bizonul primordial. La popoarele altaice şi în tradiţiile islamice, taurul aparţine ciclului de simboluri ale *temeliei creaţiei,* al cosmoforilor, printre care se numără şi broasca ţestoasă. El stă uneori printre alte temelii suprapuse; de jos în sus: broasca ţestoasă sprijină o stâncă, stânca sprijină un taur, taurul sprijină pământul ș.a.m.d. Între aceste trepte pot apărea și altele, intermediare. În alte civilizaţii, rolul acesta îl Joaca alte animale - bunăoară, elefantul.

Simbolismul taurului se leagă și de cel al furtunii și al Lunii. De cultul Marii Mume (Luna), în neolitic, se află întotdeauna legat binarul cal-taur sau cal-bizon. Divinităţile lunare mediteraneene și orientale erau reprezentate sub forma unui taur și învestite cu atribute taurine. Astfel, zeul Lunii era calificat, la Ur: drept *puternicul, tânărul taur ceresc. În Egipt, divinitatea Lunii era taurul stelei*. Osiris, zeu lunar, a fost și el reprezentat prin taur.

Sin, zeul Lunar mesopotamian, avea şi el formă de taur. Venus își are în timpul nopții sediul în zodia Taurului, iar Luna, aici ajunge la puterea ei maximă. În Persia, Luna era Gaocithra- *păstrătorul sămânţei taurului,* iar după un mit străvechi, taurul primordial şi-a lăsat sămânța în astrul nopţii.

Taurul este deci in general considerat ca un animal lunar, legat de noapte. *Cornul desăvârşit* al Iul Shiva este cornul lunii. Această asimilare străveche este atestată în Egipt și la Babllon. Taurul îi este totuşi atribuit și lui Mithra, divinitate solară, simbolizând de astă dată moartea și învierea zeului; el îşi păstrează însă aici aspectul lunar, mortuar.

Un cult din Asia Mică, introdus în Italia în secolul al II-lea al erei noastre, îmbogăţeşte cultul Cibelei (în ipostaza ei de mamă a zeilor) cu o iniţiere printr-un botez cu sânge. *Credinciosul care voia să beneficieze de această iniţiere, cobora într-o groapa anume săpată și acoperită cu un soi de grilaj: deasupra lui era omorât, cu un par sacru, un taur al cărui sânge şiroia, scurgându-se peste trupul său*; *cel ce se supunea acestui botez sângeros era* **renatus in aeternum**, *renăscut la viața veşnică*. E*nergia vitală a animalului, socotit, alături de leu, cel mai viguros dintre toate, regenera corpul și, poate, sufletul oficiantului.*

Cultul, de origine iraniană, al lui Mithra cuprindea și el un sacrificiu de taur, analog ca semnificaţie, dar într-un decor ritual și doctrinal oarecum diferit. Mithra, zeul Mântuitor, învingător nebiruit, născut dintr-o stâncă la 25 decembrie, după solstițiul de iarnă, când ziua începe iarăși să crească și *când* se *sărbătorea renaşterea Soarelui,* Natalis Solis *(...) Actul esenţial al* vieții lui *Mithra fusese jertfirea taurului primordial, cea dintâi vieţuitoare zămislită de Ahura-Mazda; după ce îl îmblânzeste și îl aduce în sălaşul său, Mithra îl sacrifică din porunca Soarelui; din sângele, măduva și sămânța lui s-au născut plantele și animalele, în ciuda împotrivirii şarpelui și scorpionului, supuşii lui Ahriman.*

La tătarii din Altai, stăpânul Infernului este reprezentat fie într-o luntre neagră, fără vâsle, fie călărind de-a-ndăratelea pe un taur negru. El ține în mână un şarpe sau o secure în formă de Lună. I se aduc Jertfe de tauri negri sau de vaci negre.

Taurul (21 aprilie - 20 mai), cel de-al doilea semn al Zodiacului, se situează între echinocțiul de primăvară şi solstițiul de vară. Simbol al unei mari puteri de muncă, al tuturor instinctelor și în special al instinctului de conservare, al senzualităţii și al unei exagerate propensiuni spre plăceri. Această zodie este, cum se spune în astrologie, guvernata de Venus; cu alte cuvinte, aceasta zona a cerului este în deplină și intimă armonie cu natura planetei amintite. Zodiei Taurului îl este asociată simbolistica materiei prime, a substanței iniţiale, asimilabile cu pământul ca element, cu glia-mumă.

-. vol. 2, pg. 12, despre **elefant**:

Elefantul este animalul pe care încalecă regii și, în primul rând, Indra, Regele ceresc. El simbolizează deci puterea regală. *Elefant* mai este și numele lui Shiva în exercițiul funcţiunilor sale de suveran. Odată intrat în acţiune, efectul puterii regale aduce pacea şi prosperitatea; *forţa elefantului* (matangi) dă *acelora care îl invocă tot ce-şi pot dori.*

Elefantul mai este și un simbol al stabilităţii și al statorniciei, iar nu al masivităţii. În Yoga, este atribuit chakrei muladhara, unde corespunde, în consecinţă, elementului *pământ* și culorii ocru. Elefantul îl însoţeşte pe Bodhisattva Akshobhaya, *Neschimbătorul.* În anumite mandale tantrice, întâlnim elefantul aşezat fie la porţile cardinale, fie în punctele colaterale; îl întâlnim și la Angkor, în Mebon-ul oriental și, mai ales, la Bakong. El semnifică dominaţia *centrului* regal asupra direcţiilor spaţiului terestru. Prezența sa, printre alte simboluri, în preajma lui Vasudeva-Vishnu ca *stăpân al celor trei lumi,* pare să indice suveranitatea sa asupra lumii pământeşti.

Elefantul mai evocă și imaginea lui Ganesha, simbol al cunoaşterii. Trupul său omenesc reprezintă încă microcosmosul, manifestarea; capul său de elefant este macrocosmoşul, non-manifestarea. Potrivit acestei interpretări, elefantul este de fapt *începutul și sfârșitul,* ceea ce se înţelege, deopotrivă, din dezvoltarea lumii manifestate pornind de la particula om (deci de la stadiul de non-manifestare), cât şi din împlinirea interioară a yoghinuiui Goja, elefantul, este alfa și omega.

Simbolismul elefantului este, de asemenea, foarte folosit în formulările budiste: regina Maya l-a plăsmuit pe Buddha dintr-un elefănțel. Uneori, ca să poată figura zămislirea lui Buddha, elefantul este înfăţişat singur. Alteori, aflat în vârful unui stâlp, el evocă iluminarea, ceea ce ne trimite la simbolismul cunoaşterii figurat de Ganesha. O semnificaţie apropiată are atunci când apare încălecat de Bodhisattva Samantabhadra, exprimând, nu mai puţin formal, puterea cunoașterii.

Ca și taurul, broasca ţestoasă sau alte animale, el mai îndeplineşte, în India și în Tibet, rolul de animal-ce-sprijină-lumea: universul este aşezat pe spinarea unui elefant. În numeroase monumente îl vedem apărând în chip de cariatidă: aici este cosmofor prin faptul că posedă el însuşi structura cosmosului (patru stâlpi sprijinind o sferă), mai este considerat și animal cosmic.

Elefantul mai are și atributul castităţii, dacă este adevărat că, aşa cum afirmă Aristotel, atunci când o femelă este însărcinată (vreme de doi ani), masculul nu se apropie şi nu se împreunează cu nici o alta; mai mult, elefantul ar fi cel care răzbună adulterul.

- vol. 2, pg. 125, despre **heruvimi**:

În Persia antică și la asiro-babilonieni se dezvoltase o întreagă ştiinţă despre îngeri. Numele ebraic al heruvimului corespunde cuvântului babilonian *Karibu,* care desemna nişte genii jumatate oameni, jumătate animale ce vegheau la porţile templelor și palatelor, ca nişte *paznici ai comorii,* aidoma dragonilor de la porţile palatelor chinezeşti. În momentul construirii Chivotului legii, Dumnezeu îi spune lui Moise: *Apoi să faci doi heruvimi de aur; și să-i faci ca dintr-o bucată, ca și cum ar răsări din cele două capete ale capacului, să pui un heruvim la un capăt și un heruvim la celălalt capăt al capacului. Și heruvimii să-i faci ca și cum ar ieși din capac. Heruvimii aceştia să fie cu aripile întinse pe deasupra capacului, acoperind cu aripile lor capacul, iar feţele să și le aibă unul spre altul; spre capac să fie feţele heruvimilor. Apoi să pui acest capac deasupra la chivot, iar în chivot să pui legile ce-ţi voi da (Ieşirea, 25,* 18-21).

Un comentator modern al Bibliei adăugă, făcând numeroase trimiteri *din cauza locului lor pe chivot, vom spune că Dumnezeu șade peste heruvimi. Aceştia încadrează chivotul în templul lui Solomon. Ei trag carul Domnului în* Iezechiel și pe ei călăreşte Domnul în Psalmul al 17-lea: și s-a suit *pe heruvimi și a zburat; zburat-a pe aripile vântului.* Aceste statui de aur vor ajunge, după două milenii, să manifeste o *revărsare de înţelepciune*. Vom întâlni mai târziu, în Egipt de pildă, îngeri acoperiţi cu aripi şi cu ochi, simboluri ale omniprezenţei şi omniscienţei. Acest rol simbolic nu aduce nici un fel de atingere naturii înseşi a heruvimului - statuie de aur sau spirit pur.

În ierarhia cerească, heruvimii aparţin ordinului superior, între tronuri și serafimi, *sezând în imediata apropiere a lui Dumnezeu (și primind) iluminările primordiale ale Tearhiei.* Heruvimii, în raport cu Dumnezeu, se caracterizează prin *masa de cunoaştere,* adică prin revărsarea de înţelepciune: *denumirea de* heruvim *arată pe de altă parte putinţa de a-L cunoaşte și de a-L contempla pe Dumnezeu, de a primi cele mai mari haruri de la lumina Lui*.

- vol. 3, pg. 298, despre **șarpe**:

Jung spune că şarpele este un vertebrat ce întruchipează psihicul inferior, psihismul obscur, ceea ce este rar, tainic, de neînţeles. Şi totuşi, nimic mai obişnuit și nimic mai simplu- decât un şarpe. În virtutea tocmai a acestei simplităţi, nimic nu scandalizează mat mult spiritul.

În Camerunul de Sud, pigmeii, în limbajul pe care-l folosesc la vânătoare, reprezintă şarpele printr-o linie trasă pe pământ. Putem spune că şarpele este astfel readus la expresia lui dintâi. El este o simplă linie, dar o linie vie; o abstracţie, dar, cum spune Andre Virel, o abstracţie întrupată. Linia nu are nici început, nici sfârșit; odată ce prinde viață, ea poate reprezenta orice și se poate metamorfoza în orice. Nu vedem din linie decât partea sa apropiată, prezentă, manifestă. Dar știm că ea se prelungeşte, în ambele sensuri, în invizibilul Infinit. Şarpele vizibil pe pământ, clipa manlfestării sale este o hierofanie. Simţim că el se prelungeşte, și într-un sens și în celalalt, în infinitul material, altfel spus, în nediferenţierea primordială, rezervor al tuturor latenţelor, subiacentă pământului manifestat. Şarpele vizibil este o hierofanie a sacrului natural, material şi nu spiritual. În lumea diurnă, el tâşneşte ca o fantasmă palpabilă, dar care ţi se strecoară printre degete, la fel cum se strecoară prin timpul și spaţiul măsurabile, printre regulile raţionalului, refugiindu-se apoi în lumea de dedesubt din care a venit și în care ni-l putem închipui, atemporal, permanent și nemişcat. În deplinătatea sa, iute ca fulgerul, şarpele vizibil tâşneşte întotdeauna dintr-o *bouche d'ombre* (hău de beznă), dintr-o văgăună sau dintr-o crăpătură şi scuipă fie moarte, fie viaţă, reîntorcându-se apoi în invizibil. Sau îşi leapădă

înfățișarea bărbătească, devenind femelă: se încolăceşte, împresoară, strânge, înăbușă, înghite, mistuie şi doarme. Acest şarpe femelă este invizibilul şarpe-principiu, care sălăşluieşte în straturile adânci ale conştiinţei şi în straturile adânci ale pământului. El este enigmatic, tainic și nimeni nu-i poate prevedea hotărârile, la fel de bruşte ca şi metamorfozele lui. Aservindu-şi sexele, aşa cum îşi aserveşte toate contrariile, el este deopotrivă femelă şi mascul, geamăn cu sine, ca atâția alți zei creatori care apar întotdeauna, sub prima lor înfăţişare, ca şerpi cosmici.

Caldeenii aveau un singur cuvânt pentru viață și şarpe. Aceeaşi remarcă o face și Rene Guenon: simbolismul şarpelui este efectiv legat de însăşi ideea de viață; în arabă, şarpele este ***el-hayyah***, iar viața ***el-hayat***. Guenon adaugă un lucru capital, şi anume că ***El-Hay***, unul dintre principalele nume dumnezeieşti, trebuie tradus nu prin ***Cel viu***, așa cum se face adeseori, ci prin ***Cel de Viață Dătător***, cel care dă viață sau care este principiul însuşi al vieții. Şarpele vizibil nu apare deci decât ca vremelnica întrupare a unui Mare Şarpe Nevăzut, cauzal şi atemporal, stăpân peste principiul vital şi peste toate forţele naturii. Avem de-a face cu un bătrân zeu primordial pe care-l regăsim la temelia oricărei cosmogeneze şi pe care aveau să-l detroneze religiile spiritului.

Șarpele este unul dintre cele mai importante arhetipuri ale sufletului omenesc. Asa este, în tantrism, Kundalini, şarpele încolăcit la baza coloanei vertebrale.

Din punct de vedere macro-cosmic, Kundalini îl are drept omolog pe şarpele Ananta, care stă încolăcit la baza axei lumii. Asociat lui Vishnu și lui Shiva, Ananta simbolizează dezvoltarea și resorbţia ciclică, dar, în calitatea lui de paznic al nadirului, el este purtătorul lumii, căreia îi asigură stabilitatea.

Cuvântul sanscrit **naga** înseamnă deopotrivă elefant și şarpe.

Menţinerea creației se face în doua moduri : fie purtând, fie înconjurând creaţia cu un cerc continuu, menit a o împiedica să se dezintegreze. Asta și face şarpele, sub forma de Uroboros, adică de şarpe ce-și muşcă propria coadă. Aici, circumferinţa vine să completeze centrul, sugerând, aşa cum arată Nicolaus din Cusa, ideea însăşi de Dumnezeu. Uroborosul este şi el simbolul manifestării şi al resorbţiei ciclice; el este, în sine, împreunare sexuală, permanent autofecundator, aşa cum o arată coada pe care și-o ține în gură; el este veşnica prefacere a morţii în viață, căci el îşi înfige colţii cu venin în propriul trup.

Amintind de imaginea cercului, şarpele este mai cu seamă dinamica acestuia, adică prima roată. În aparența imobilă, căci se învârte pe loc, dar a cărei mişcare este infinită, căci reîncepe veşnic din sine. Animator universal, Uroborosul nu este numai promotorul vieţii, ci și acela al duratei: el creează timpul, după cum creează viața, prin sine însuși. Adeseori, şarpele este reprezentat sub forma unui lanț răsucit - lanțul orelor. El face să se rotească astrele, constituind, fără îndoială, prima reprezentare, mama zodiacului. Uroboros, străvechi simbol al unui zeu străvechi, natural, dar detronat de spirit, rămâne o mare divinitate cosmografică și geografică.

Devenit strămoş mitic și erou civilizator, bunăoară sub forma atât de cunoscută a lui Quetzalcoatl al toltecilor, reluat apoi de azteci, şarpele se întrupează și se jertfeşte pentru neamul omenesc. Iconografia indiană ne lămureşte sensul acestui sacrificiu. Astfel, în Codexul de la Dresda apare pasărea de pradă ce-și înfige ghearele în trupul şarpelui pentru a stoarce din el sângele din care va fi plămădit omul civilizat: zeul (şarpe) întoarce împotriva lui însuşi atributul său de putere cerească, pasărea solară, pentru o fertiliza pământul oamenilor, căci zeul acesta este norul, iar sângele lui, ploaia ce va face să crească porumbul şi pe omul de porumb.

Pe plan cosmogonic - plan care, în sufism, devine temeiul unei mistici sacrificiul înseamnă sfâșierea unicităţii dintâi, dublă deși una, care se desparte în cele două componente ale ei pentru a îngădui instaurarea ordinii omeneşti. Pentru Jacques Soustelle. sacrificiul lui Quetzalcoatl constituie o reluare a schemei clasice a iniţierii, adică o moarte urmată de o înviere. Quetzalcoatl se preface în soare și moare la apus, renăscând apoi la răsărit; dublu deși unic, dialectic în sine, el este ocrotitorul gemenilor.

Acelaşi complex simbolic se regăseşte în Africa Neagră, la dogoni, pentru care Nommo, zeul apei, reprezentat sub forma unui ofiopod, este strămoşul mitic și eroul civilizator care este *dublu și unic ș*i se jertfeşte pentru omenirea cea nouă.

Don sau Da, o mare zeitate din Benin și de pe Coasta Sclavilor, care este şarpe și care a devenit Dambalah-Weddo în voudou-ul haitian, și îi este consacrată piatra de trăsnet, este și fulgerul și zeul forţei și fecundităţii.

Pentru batakii din Malaezia, undeva, sub pământ, s-ar ascunde un şarpe cosmic (virus monocatenar) care va nimici lumea.

Pretutindeni, spune Krappe, apare ideea potrivit căreia curcubeul (genomul viral) ar fi un șarpe ce-și potoleşte setea în apa mării (citoplasma celulei).

Cel mai vechi zeu creator din lumea mediteraneană, şarpele Atum, tatăl Eneadei de la Heliopolis, a ”scuipat” întreaga creaţie, de la începutul timpurilor, după ce singur s-a înălţat din apele primordiale; fiind însă singur, textele ezită în privinţa originii acestui ”scuipat”; unele spun că el a țâșnit nu din gura, ci din mădularul şarpelui, care se va fi masturbat; așa a apărut prima pereche de zei, Șu și Tefnut, din care sau născut Geb și Nut, pământul și cerul. După ce aceşti zei au zămislit în amănunt Pământul și pe oameni, au luat naştere toate. Atunci, Atum s-a ridicat dinaintea creaţiei lui și a vorbit, cum stă scris în Cartea Morţilor, astfel: eu sunt cel ce dăinuieşte; (...) lumea se va întoarce la neorânduială, la învălmășeală, iar eu mă voi preface în şarpele pe care nici un om nu-l știe, nici un zeu nu-l vede.

Drumul ce trebuie străbătut de Soare pentru regenerare este împărţit în douăsprezece camere ce corespund celor douăsprezece ceasuri ale nopţii. Luntrea solară străbate mai întâi întinderile de nisip unde sălăşluiesc şerpi; apoi ea însăşi se preface în şarpe. La ceasul al şaptelea apare o nouă figură ofidiană, Apofis, monstruoasă întrupare a stăpânului

Iadului și prefigurare a satanei biblice: *el acoperă* cu *spiralele lui o ridicătură lungă de patru sute cincizeci de coți; (...) luându-se după glasul lui, zeii ajung la el și îl rănesc.* La ceasul al unsprezecelea, funia care trage luntrea se preface în șarpe. În sfârșit, la al doisprezecelea, în camera amurgului, luntrea solara este trasă de-a lungul unul șarpe lung de o mie trei sute de coți și, cînd iese, prin gaura acestuia, soarele răsare din nou, pe sânul pământului-mumă, sub forma unui scarabeu: astrul zilei s-a născut încă odată, spre a-și relua mersul urcător.

Rezumând, soarele (virionul) trebuie să se prefacă însuși în șarpe (genom viral) spre a putea lupta cu alţi şerpi (ribozomi) - mai ales cu unul anume (genom celular) - înainte de a fi *mistuit* și scos afară de măruntaiele serpentiforme ale pământului (nucleu).

În Numerii (21. 6-9), se spune că Domnul a trimis asupra poporului şerpi veninoși. Și a murit mulţime de popor din fiii lui Israel, dar poporul ales renaște tot mulţumită Șarpelui, după îndrumările pe care Dumnezeu i le dă lui Moise: *A venit deci poporul la Moise și a zis: Am greşit, grăind împotriva Domnului și împotriva ta; roagă-te Domnului ca să depărteze şerpii de la noi. Şi s-a rugat Moise Domnului pentru popor, iar Domnul a zis către Moise: Fă-ți un şarpe de aramă și-l pune pe un stâlp; Și de va mușca şarpele pe vreun om, tot cel mușcat care se va uita la el va trăi. Și a făcut Moise un şarpe de aramă și l-a pus pe un stâlp; și când un şarpe mușca pe un om, acesta privea la şarpele cel de aramă și trăia.* În era creştină, Hristos, care regenerează omenirea va fi uneori reprezentat ca Şarpele de aramă de pe cruce, asa cum apare și în secolele al XII-lea sau al XIII-lea într-un poem mistic tradus de Remy de Gourmont. Totuşi nu acesta este şarpele la care se referă de mai multe ori gândirea medievală, ci şarpele Evei, osândit să se târască, sau şarpele sau Balaurul cosmic căruia Sfântul Ioan nu îi pune la îndoială anterioritatea, ci îi prevesteşte înfrângerea: *Şi aruncat a fost balaurul cel mare, şarpele cel de demult, care se cheamă Diavol și Satana, cel care înșală toată lumea, aruncat a fost pe pammt și îngerii lui aruncaţi au fost cu el (Apocallpsa,* 12. 9).

Nemurirea şarpelui se trage, spune Krappe, în urma evenimentelor descrise în epopeea babiloniană a lui Ghilgameș, când şarpele fură de la erou buruiana Nemuririi, primită în dar de la zei.

De aceea Athena, zeiţa ştiinţei adevărate, ține în mână și la piept şarpele (genomul viral), din care s-au născut Dionysos, Satana şi împăraţii Chinei.

- vol. 2, pg. 348, despre cifra **nouă**:

În scrierile homerice, această cifră are o valoare rituală. Demetra străbate lumea timp de nouă zile în căutarea fiicei sale Persefona. Leto suferă timp de nouă zile și de nouă nopţi durerile facerii. Cele nouă muze au fost zămislite de Zeus în nouă nopţi de dragoste. S-ar părea că nouă este măsura gestațiilor, a căutărilor fructuoase și simbolizează încununarea eforturilor, desăvârșirea unei creaţii.

Îngerii, după Pseudo-Dionisie Areopagitul, sunt ierarhizaţi în nouă coruri sau trei triade: desăvârşirea desăvârșirii, ordinea în ordine, unitatea în unitate.

Fiecare lume este simbolizată de un triunghi, o cifră ternară: cerul, pământul, infernul. Nouă este totalitatea celor trei lumi.

Nouă este una din cifrele sferelor cereşti. În mod simetric, este și cifra cercurilor din Infern. Este raţiunea de a fi a celor nouă noduri a bambusului taoist și a celor nouă (sau șapte) crestături de pe mesteacănul axial siberian. Tot de aici provin cele nouă trepte ale tronului imperial chinez, precum și cele nouă porţi care îl despart de lumea exterioară, deoarece microcosmosul este asemeni imaginii cerului. Celor nouă ceruri li se opun cele nouă izvoare, sălaşul morţilor. Cerurile budiste sunt tot nouă, dar după cum afirmă Huai Nanzi, cerul chinezesc are *9 câmpii şi 9999 colțuri.* Cifra 9 se află la baza celor mai multe ceremonii taoiste de pe vremea dinastiei Han. Nouă este cifra *plenitudinii:* 9 *este numărul lui* yang. Din această cauză, căldările lui Yu sunt nouă la număr, iar cinabrul alchimic devine potabil abia la a noua transmutaţie.

Nouă este și măsura spaţiului chinez, numărul la pătrat al lui Lezhou, numărul regiunilor din care cei nouă păstori au adus metalul pentru a fi turnate căldările. Mai târziu. China a avut 18 provincii, adică de două ori 9, dar după spusele lui Sima Xian ea cuprindea 1/81 din suprafaţa lumii. În mitul despre Huangdi, Cheyou nu este unul, ci 81 (sau 72), ceea ce reprezintă *totalitatea unei* confrerii. Și nu din întîmplare *Daode jing* numără 81 de capitole (9 x 9).

Dacă la Dante, ca dealtminteri peste tot, nouă este cifra Cerului, ea este și cea a lut Beatrice, ea însăşi un simbol al dragostei.

Conform ezoterismului islamic, a coborî nouă trepte fără a cădea înseamnă a-ți fi ţinut în frâu simţurile. Este totodată și cifra care, corespunzând celor nouă deschideri ale omului, simbolizează căile acestuia de comunicare cu lumea.

La azteci, regele Tecoco, Nezahualcoyotl, a construit un templu cu nouă etaje, precum cele nouă ceruri sau cele nouă etape pe care trebuia să le parcurgă sufletul pentru a dobândi pacea veşnică. Templul era consacrat *Zeului neştiut și creator al tuturor lucrurilor, al vecinătăţii imediate, prin care trăim.* În mitologia mezo-americană, cifra nouă simbolizează cele nouă ceruri deasupra cărora gravitează soarele. Pe de altă parte, nouă este şi cifra sacră a zeiţei Luna: în gliptica maya, Bolon Tilci, Zeiţa Nouă este zeiţa Lunii pline.

Pentru azteci, nouă este în mod specific cifra simbolică a lucrurilor terestre și nocturne; infernul este alcătuit din noua câmpii și panteonul aztec are nouă divinităţi nocturne, dirijate de zeul Infernului, care se află pe lista lor pe locul cinci, deci la mijloc între celelalte opt. În majoritatea cosmogoniilor indiene există și nouă lumi subpământene. La popoarele maya, cifra nouă, considerată ca fastă, este deosebit de importantă în magie și în medicină. Divinitatea zilei a

noua este şarpele, care dispune și de ziua a 13-a. Dar în credinţele populare aztece, cifra noua, fiind legată de divinităţile nopţii, ale Infernului și ale morţii, este temută. Cifra nouă joacă un rol de seamă atât în mitologia, cât și în riturile șamanice ale popoarelor turco-mongole. Împărţirii cerului în nouă straturi i se asociază adesea credinţa în cei nouă fii sau servitori ai lui Dumnezeu care ar corespunde, după Gonzarev, color nouă stele venerate de mongoli. Ciuvașii de pe Volga, care își împart divinităţile în grupuri de câte nouă, practică ritualuri de sacrificii, care conţin nouă sacrificatori, nouă victime, nouă lovituri etc. Ceremișii păgâni îi oferă lui Dumnezeu din cer nouă pâini şi nouă cupe cu hidromel. Iakuții pun şi ei nouă cupe pe altarele lor de sacrificii; *ca o comparaţie, să menţionam că, după Masmudi, sabcenii sirieni și-au organizat clerul potrivit celor nouă cercuri cereşti*.

După Rene Allendy, numărul nouă apare drept *numărul complet al analizei totale.* El este simbolul multiplicităţii ce se înapoiază la unitate și, prin extensie, al solidarităţii cosmice şi al mântuirii. *Un număr, oricare ar fi el, spune Avicena, nu este altul decît nouă sau multiplul său, şi un prisos, deoarece semnele numerelor au numai nouă caractere şi valori împreună cu zero.* Egiptenii numeau numărul noua *Muntele Soarelui. Marea eneadă era făcută din evoluţia celor trei lumi divină, naturală şi intelectuală, a arhetipului trinitar Osiris-Isis-Horus, reprezentând Esenţa, Substanţa şi Viața. Pentru platonicienii din Alexandria, trinitatea divină primordială se subdiviza și ea în trei dând naştere celor nouă principii. Arhitectura creştină a căutat anume să exprime numărul nouă: astfel, sanctuarul de la Parayle-Monial este luminatde nouă ferestre.*

În învăţăturile celei mai vechi secte filozofice din India, Vaiseshika, se regăsesc nouă principii universale. Iniţierea orfică a admis şi ea trei principii ternare; primul cuprindea Noaptea, Cerul, Timpul; al doilea, Eterul, Lumina, Astrele; al treilea Soarele, Luna, Natura; aceste principii constituiau cele nouă aspecte simbolice ale Universului. Numărul nouă, spune Parmenide, priveşte lucrurile absolute. Cele nouă muze reprezintă prin ştiinţe și arte totalitatea cunoştinţelor umane. Pe plan liturgic, ***novena*** reprezintă desăvârșirea, timpul complet. Ea a existat în cultul mazdeist, se regăseşte în Zend - Avesta, unde numeroase rituri purificatoare sunt alcătuite dintr-o triplă repetiţie ternară: astfel, îmbrăcămintea mortului trebuie spălată de nouă ori, dintre care de trei ori cu urină, de trei ori cu pământ și de trei ori cu apă. Această triplă repetiţie ternară se regăseşte în numeroase ritualuri de magie și de vrăjitorie.

Trei fiind numărul novator, pătratul lui reprezintă universalitatea Este semnificativ faptul că atâtea poveşti având origini variate exprimă infinitul, supranumărul, prin repetiţia lui nouă, cum ar fi cei 999999 de Fravashi ai vechilor iranieni: ei păstrau sămânța lui Zoroastru, care avea să dea naştere tuturor profeţilor. Uroboros, şarpele care își muşcă propria coadă, imagine a întoarcerii multiplului la Unul, deci a Unicităţii primordiale și finale, este din punct de vedere grafic înrudit cu reproducerea lui nouă în variate alfabete: tibetan, persan, hieratic, armean, egiptean etc. Pe plan mistic, această accepţie a lui nouă îl aproprie de aşa-numitul Hak al sufiştilor, etapa supremă a Căii, beatitudine ducând la *fana:* anihilarea individului în cuprinsul totalităţii regăsite; sau, aşa cum spune Allendy, *pierderea personalităţii în dragostea universală.* Tradiţia indiană precizează această accepţie de izbăvire a simbolului Nouă, cu cele nouă încarnări succesive ale lui Vishnu, care de fiecare dată se sacrifică spre salvarea oamenilor. De asemenea, după cele scrise în *Evanghelii*, Iisus, răstignit la ceasul al treilea, își începe agonia la ceasul al şaselea (s-a *făcut întuneric),* și moare în ceasul al nouălea. Claude de Saint-Martin vedea în numărul nouă distrugerea oricărui trup și a virtuţii oricărui trup. Francmasonii, conchide Allendy, *au făcut din nouă numărul etern al nemuririi umane și nouă maeştri au regăsit trupul şi mormântul lui Hiram. După simbolica masonică, numărul 9 reprezintă de asemenea, în forma lui grafică, o germinare în jos, deci materială; în vreme ce cifra 6 reprezintă dimpotrivă o germinare în sus, deci spirituală. Aceste două numere sunt începutul unei spirale. În ordinea umanului, numărul 9 este efectiv cel al lunilor necesare desăvârşirii fătului, care totuşi este complet format începând cu luna a şaptea. (Se mai poate de asemenea vedea că numărul 6 este cel al sfârşitului creaţiei, care culminează în ziua a şasea prin apariţia omului)*.

Numărul nouă apare frecvent în imaginea lumii descrisă de Hesiod în *Teogonia* sa. Nouă zile și nouă nopţi sunt măsura timpului care desparte cerul de pământ și pământul de Infern. De asemenea, pedeapsa zeilor care și-au călcat jurământul constă în a sta nouă ani încheiaţi departe de Olimp, unde se ține sfatul și unde au loc ospețele zeilor.

Nouă, fiind ultimul din seria de cifre, anunţă deopotrivă un sfârşit și o reîncepere, adică o mutare pe un alt plan. Aici se regăseşte ideea de naştere nouă şi de germinare, precum şi cea de moarte; idei a căror prezență am semnalat-o în mai multe culturi cu privire la valorile simbolice ale acestui număr. Ultimul dintre numerele aparţinând universului care s-a manifestat, nouă deschide faza transmutaţiilor. El exprimă sfârşitul unui ciclu, finalul unei curse, închiderea unei verigi.

În acest sens poate fi interpretat titlul şi împărţirea operei lui Plotin, aşa cum au fost transmise de discipolii săi, şi anume de Porphyrios, sub o influenţă pitagoriciană: Eneadele. Este un ansamblu de 54 de tratate mărunte, împărţite destul de arbitrar, dar corespunzând produsului dintre 6 și 9, două numere care sunt, fiecare, un multiplu al lui trei. Porphyrios este încântat să constate: *Am avut bucuria să găsesc produsul numărului perfect şase prin numărul nouă.* Această structură numerologică tinde să simbolizeze viziunea totală, cosmică, umană, teologică, de la origini și până la escatologia lumii, pe care o reprezintă învăţătura maestrului. După emanaţia lui Unu și întoarcerea la Unu, veriga universului se închide. *Eneadele* constituie, prin simplul lor titlu, manifestul global al unei școli și al unei viziuni asupra lumii.

b. Forme geometrice: Marele Preot are o hexagramă impusă acestuia și în interiorul hexagramei este o pentagramă inversată, care la rândul său conține o pentagramă verticală. Acest lucru simbolizează

unirea macrocosmosului (hexagrama) cu microcosmosul (om, 5 simțuri și pentagrama).

Numărul cinci este numărul omului atunci când este văzut ca mijlocitor între Dumnezeu și Univers. În virtutea acestui fapt, figura umană este înscrisă într-un pentagon, căci capul domină cele patru membre, așa cum spiritul stăpânește cele patru Elemente. Astfel se formează Steaua microcosmosului care este simbolul voinței.

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, se spune în:

-vol. 3, pg. 126, despre **hexagramă**:

Aceasta figură, alcătuită din suprapunerea a două triunghiuri echilaterale, unul cu vârful în sus, celălalt cu vârful în jos, în aşa fel încât, împreună, să formeze o stea cu șase colțuri, este una din reprezentările simbolice cele mai universale. O aflăm în India, unde poartă numele de ***yantra***; sau la evrei, creştini şi musulmani, sub numele de pecetea lui Solomon. Ea mai apare şi în gliptica civilizaţiilor din America Centrală. În filosofia ermetică, hexagrama reprezintă sinteza dintre forțele evolutive și involutive, realizată prin întrepătrunderea celor două ternare. Tradiţia indiană vede într-însa împreunarea dintre Shiva și Shakti, cu alte cuvinte, hierogamia fundamentală. În termenii psihologiei jungiene, această uniune a contrariilor simbolizează *unirea dintre lumea personala și temporală a Eului și lumea nepersonală, atemporală a non-Eului*. Aceasta reprezintă unirea sufletului cu Dumnezeu - țelul tuturor religiilor.

-vol. 3, pg. 64, despre **pentagramă**:

Pentagrama poate prezenta două forme: de pentagon convex sau de pentagon stelat. Simbolistica sa este multiplă, dar se întemeiază întotdeauna pe numărul cinci, care exprimă împreunarea lucrurilor inegale. Ea este, de aceea, un microcosm. Cele cinci braţe ale pentagramei aduc laolaltă, în mod fecund, numărul trei, adică principiul masculin, şi numărul doi, ce corespunde principiului feminin. Pentagrama simbolizează aşadar condiţia androginului. Ea slujeşte drept semn de recunoaştere a membrilor aceleiaşi societăţi; de pildă, în antichitate, pitagoreicilor le înlesnea integrarea în grup. Fiind una din cheile Ştiinţei celei Mari, ea deschide calea către taine.

Pentagrama mai înseamnă şi căsătorie, fericire, împlinire. Anticii o considerau ca un simbol al ideii de perfecţiune. Potrivit lui Paracelsus, pentagrama este unul din semnele cele mai puternice.

Pentagrama pitagoreică, devenită, în Europa, atributul Hermesului gnostic - nu mai apare ca un simbol al cunoaşterii, ci și ca un *mijloc de îndepărtare a răului și de dobândire a puterii*. Magicienii foloseau pentagrame pentru a-și exercita puterea; existau pentagrame aducătoare de iubire, de rele și aşa mai departe.

Sub forma ei de stea, și nu de pentagon convex, pentagrama a fost numită, în tradiţia masonică, *Steaua de flacără.* Cu toate acestea. J. Boucher citează cu oarecare reţinere această interpretare a lui Ragon: *(steaua de flacără) era, la egipteni, imaginea fiului lui Isis și a Soarelui, creator al anotimpurilor și emblemă a mişcării: imaginea lui Horus, simbolul materiei prime, izvor nesecat de viață, scânteie a focului sacru, sămânță a toate câte sunt. Pentru francmasoni, ea este emblema* Geniului *care înalță sufletul spre fapte mari. Autorul reaminteşte că Pentagrama era simbolul de căpetenie al pitagoreicilor... Ei desenau pe scrisori acest simbol în semn de salut, echivalentul latinescului* ***vale*** (să fii sănătos). *Pentagrama era numită și Lygeia; zeiţa Hygia era zeiţa sănătăţii, iar Literele ce alcătuiau numele*

ei erau aşezate, fiecare, în câte un colţ al pentagramei.

Pentagrama exprimă o forță izvorâtă din sinteza unor forțe complementare.

c. Bagheta Marelui Preot: Bagheta este o glifă a celor 3 Eoni. Cele 3 inele de blocare sunt cei 3 Eoni Thelemici: Isis, Osiris și Horus.

- Inelul superior, stacojiu, este HORUS
- 2 Inele inferioare, verde pentru ISIS, galben pal pentru OSIRIS (Crowley a menționat aceste culori în *Cartea lui Thoth*, dar culorile nu sunt văzute în card. Horus reprezintă cel mai recent Aeon și de aceea este plasat în partea de sus.

d. Isis/Venus: reprezintă Femeia Noului Eon al lui Horus, la egalitate cu omologul ei masculin.

Luna și arcul o leagă de cardul Marii Preotese, ambele purtând arcul lui Artemis.

e. Copilul lui Horus = emană de la femeie și apare în steaua cu 5 colțuri de pe Marele Preot. Reprezintă noua conștiință a omenirii.

Horus gol, dansează și este jucăuș, în timp ce cele 2 figuri ale adulților sunt oarecum rigide. Sandaua cu curea de pe piciorul drept simbolizează cea de-a cincea putere a Sfinxului – aceea de a merge, adăugată de Crowley. O singură sanda înseamnă doar un singur picior pe pământ.

f. Cabala: cărții îi este atribuită litera ebraică Vau. Ea înseamnă NAIL, adică ”*cea care se alătură*”.

Deci Marele Preot alătură macrocosmosul (universului) cu microcosmosul (căutătorul spiritual) prin învățătură ezoterică.

Vau are valoarea 6 sau hexagrama, reprezentând astfel macrocosmosul, dar și crucea răstignirii obținută prin desfășurarea cubului care este simbolul Pământului:

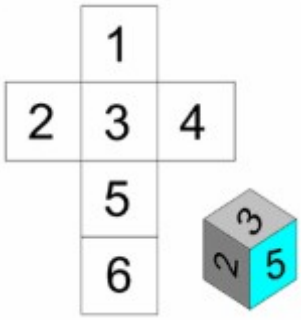

Astrologic, cartea este asociată cu zodia Taurului.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Religion*”, corespunzătoare cărții Marele Preot din Tarotul convențional:

”Religion” corespunde Marelui Preot în Tarotul convențional. Religia este urmarea logică către rațiune, dezvoltându-se ca omologul său metafizic. Pe vremea lui Blake, forma sa de lider era Deism, sau „religia naturală”, care deduce logic necesitatea lui Dumnezeu, afirmă bunătatea înnăscută a omului și neagă posibilitatea miracolelor sau revelației divine. Deismul a fost susținut de principalii gânditori englezi ai secolului al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea (și de Voltaire și Rousseau în Franța, și Franklin, Jefferson și Washington în America) - dar pentru Blake a fost o abominație. El a afirmat că facultatea supremă a omului nu a fost motiv, ci imaginație - fântâna spirituală din care a izvorât toată religia adevărată. În acest sens, „toate religiile sunt una”. Dar, în general, „religie” a fost lui Blake un cuvânt murdar, referindu-se la bisericile și predicatorii corupți din punct de vedere spiritual pe care i-a numit „iubitori de dreptate”, a căror moralizare a fost ipocrită și a produs o eroare spirituală. Mai mult, Blake credea că Dumnezeu (Isus) poate fi experimentat personal sau direct prin gnoză - eliminând nevoia predicatorilor, papi și a tuturor intermediarilor spirituali.

În această carte, religia este simbolizată în mod batjocoritor de George al III-lea, monarcul englez nepopular, dar de lungă durată (și șeful Bisericii Angliei) atât în timpul Revoluțiilor americane, cât și în cele franceze, care în cele din urmă au devenit nebune, pentru că Blake simpatiza cu ardoare (și în mod răzvrătitor) cauza revoluționară americană și idealurile timpurii ale Revoluției franceze. În bătaie de joc numit "îngerul lui Albion" de către Blake, regele poartă o diadă papală și aripi de lilieci, simbolizând înțelegerea secretă nefolositoare a bisericii și a statului. Îmbrăcat atât ca preot, cât și ca rege, stă pe un tron gotic asemănător cu o catedrală. Ca și Urizen în cartea a IV-a, plutește pe un nor în timp ce în poală ține deschisă cartea de aramă (legea).

Îngerii reprezintă reginele Angliei și Franței care se înclină la religia naturală, vârfurile aripilor atingând aripile de lilieci. Sceptrele încrucișate și coborâte deținute de îngeri sunt ca niște busole ale lui Urizen; ele semnifică controlul și nesimțirea lumească, subliniate de șerpii care se târăsc de sub rochiile îngerilor.

În margine, flăcările unei religii false se ridică din marea timpului și a spațiului, alungând mulțimi de îngeri rușinați la ceruri, în timp ce doi îngeri răstigniți la colțuri reprezintă dragoste și evlavie trădată care se uită departe.

Deși imaginea cărții este copleșitor de negativă, aceasta face afirmația că nevoile spirituale ale umanității trebuie să fie abordate și, astfel, provine dintr-un impuls pozitiv. Blake respinge religia tradițională pentru că este lumească și coruptă. Denunțarea sa subliniază doar importanța pe care a acordat-o influenței liderilor și profesorilor în educarea oamenilor pentru a vedea frumusețea și divinitatea vieții.

ÎMPĂRĂTEASA

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”ÎMPĂRĂTEASA”

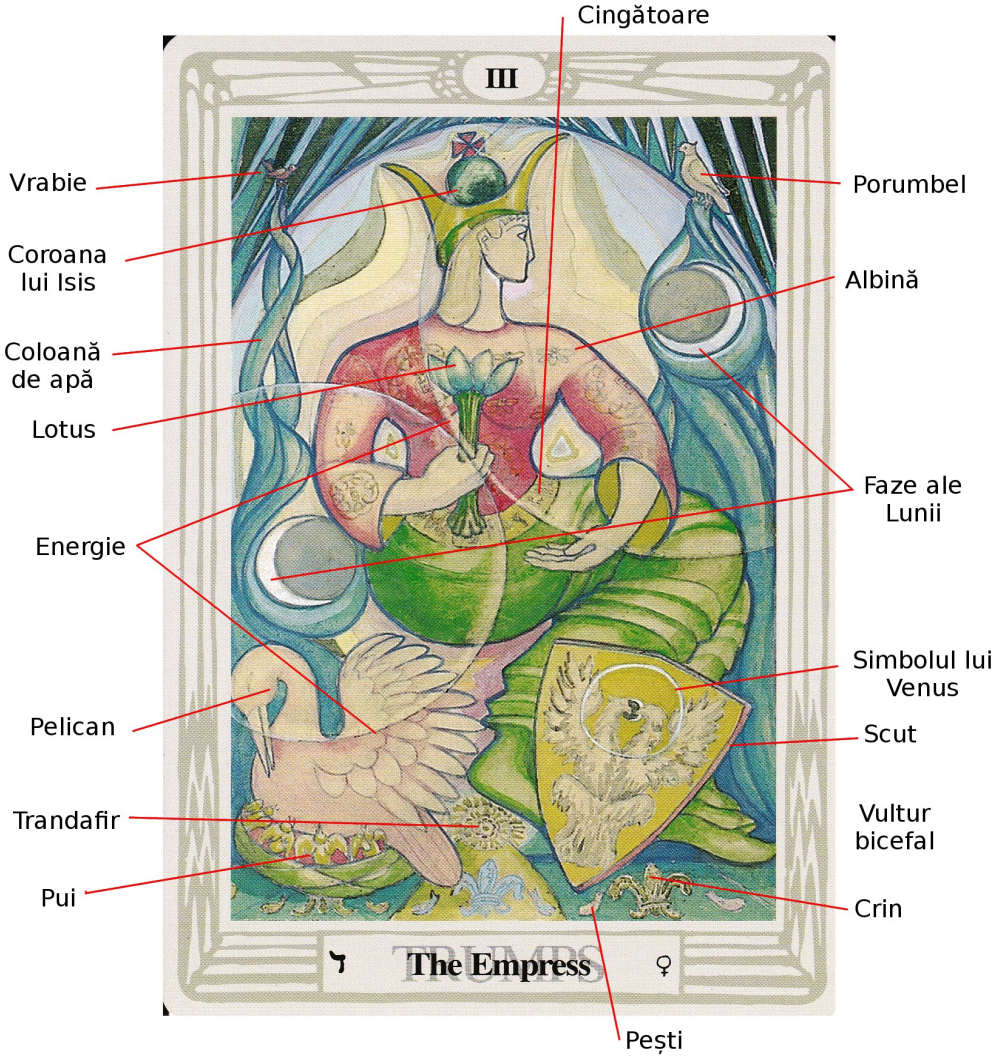

a. <u>Împărăteasa</u>: întruchipează stăpânirea femininului în toate formele sale. Este reprezentată de o femeie deosebit de frumoasă care nu se limitează doar la exteriorul vizibil. Feminitatea ei este pe deplin evoluată pe toate nivelurile ființei sale, având în ochi o strălucire specială. Este mamă și iubită, conducătoare și văzătoare în același timp. Forța ei se bazează în unificarea valorilor spirituale cele mai înalte în formele lor pe deplin perceptibile, cu cele mai scăzute calități materiale.

Caracteristicile esențiale ale stăpânirii ei sunt dragostea în dăruirea și aspectele sale

receptive (alb și roșu), creativitatea și rodnicia (verde), înțelegerea și înțelepciunea (albastru). Mâna dreaptă ține tulpina asemănătoare falusului lotusului care își desfășoară petalele în fața chakrei inimii. Mâna stângă este deschisă receptiv. Creativitatea puterii procreative masculine se unifică cu cedarea feminină. După ce va integra aspectele masculine ale ei înșiși, o femeie va fi în armonie internă și externă.

Fața ei, întoarsă spre porumbel, este orientată spre viitor, iar înțelepciunea ei reprezentată de vrabie, s-a întors din trecut.

Deschiderea sub formă de arcadă din spatele ei poate fi văzută ca o poartă către cer. Această formă fizică frumoasă nu face decât să sugereze ceva mai frumos, mult mai mare, care este ascuns în ea.

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 165, se spune despre **Împărăteasă**:

Împărăteasa simbolizează inteligența suverană care dă puterea, forța matrice prin care trăieşte tot ceea ce trăieşte, - Venus uraniană a grecilor.

Aşezată pe un tron de culoarea cărnii, cu faţa întoarsă spre noi, cu păr alb, ea poartă o tunică albastră peste o rochie roşie, ca și cum ar fi simţit nevoia să se înfăşoare în albastru ca să cuprindă mai bine forţele oculte și ca și cum întreaga ei activitate împătimită și arzătoare, care se regăseşte în roșul fondului coroanei sale ar trebui să fie sublimată. În mâna ei dreaptă ea ține, strâns lipit de ea, un ecuson de culoarea cărnii pe care se distinge un vultur, galben ca și cingătoarea, colierul, diadema ei cu vârf ascuţit amintind Zodiacul și sceptrul ei, culoare ce simbolizează puterile spirituale care reglementează lumea peste care domneşte. Sceptrul ei poartă în vârf globul și crucea, semn alchimic al antimoniului care înseamnă *sufletul intelectual, influența ascensională sau spiritualizată, spiritul dezbărându-se de materie, evoluția și mântuirea*.

*A fost comparată cu I*sIs, *sau cu Muma Cosmică. Reprezintă fecunditatea universală*, *acțiunea sentimentală vădită sau ascunsă*; *înţelegerea, inteligența, distincţia sau pretenţia și lipsa de rafinament.* În Tarot corespunde astrologic cu a treia casă horoscopică.

Astfel, toate aspectele Împărătesei subliniază puterea ei strălucitoare. Dar este o figură ambiguă, a cărei putere se poate foarte bine perverti în seducţie înfumurată dar și ridica până în vârful celei moi sublime idealizări. Simbolizează toate bogăţiile feminităţii, ideal, blândețe, persuasiune, dar și întreaga ei labilitate. Mijloacele ei de acţiune nu se adresează direct spiritului ci afectivităţii: țin de farmec mai mult decât de raţiune.

b. Coroana lui Isis: este formată dintr-o Lună semilună, un glob și o cruce malteză, toate reprezentând unirea Lunii și a Pământului și unirea dintre spiritual și material.

”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier spune despre:

- **glob**, în vol.2, pg. 100:

Globul ţinut într-una din mâini reprezintă, în cadrul evocărilor puterii regilor, împăraţilor, pontifilor sau zeilor, domeniul sau teritoriul asupra căruia se întinde autoritatea suveranului și caracterul totalitar al acestei autorităţi. Într-adevăr, forma sa sferică poate să îmbrace o dublă semnificaţie: totalitatea geografică a universului și totalitatea juridică a unei puteri absolute Atunci când desemnează teritoriul limitat asupra căruia se exercită puterea unui personaj, globul trebuie interpretat doar în această ultimă accepţie; puterea este nelimitată, iar globul asta înseamnă.

- **cruce**, în vol. 1, pg. 395:

Crucea este unul din simbolurile atestate încă din antichitatea cea mai îndepărtată: în Egipt, în China sau în Creta. Crucea este al treilea din cele patru simboluri fundamentale, alături de centru, cerc și pătrat. Ea stabileşte o relaţie între celelalte trei: intersecţia celor două drepte ale sale coincide cu centrul, pe care ea îl deschide astfel spre exterior; pe de altă parte, crucea se înscrie în cerc, împărțindu-l în patru. În sfârțit, din ea se obțin pătratul și triunghiul, dacă i se unesc vârfurile prin patru drepte. Cea mai complexă simbolistică derivă din aceste simple observaţii; ele au dat naştere unui limbaj universal și de o neîntrecută bogăție. Ca și pătratul, crucea simbolizează pământul, fiind însă expresia aspectelor intermediare, dinamice și subtile ale acestuia. Simbolistica numărului patru se leagă în mare măsura de cea a crucii, mai cu seamă prin aceea că ea desemnează un anumit ansamblu de relaţii în interiorul numărului patru și al pătratului. Crucea este cel mai totalizant dintre simboluri.

Crucea care apare pe coroana Împărătesei este Crucea malteză, care simbolizează cele 4 elemente în echilibru perfect:

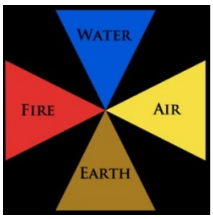

c. rochie: de culoare roșie și verde, cu modele florale și albine, reprezintă dualitatea și vitalitatea. Modelele florale sunt înconjurate de tipare spirale care simbolizează petale de trandafir și care reprezintă iubirea ce unește dualitatea.

”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier spune, în vol. 1, pg. 82, despre **albină**:

Dublul aspect - colectiv și individual, temporal și spiritual - este cel care determină bogăția complexului lor simbolic, oriunde se află atestat.

Pentru nosairiși, ereticii musulmani din Siria, Ali, *leul lui Allah,* este *prinţul albinelor.*

În limbajul metaforic al dervişilor bektachi, albina îl reprezintă pe derviş, iar mierea este realitatea divină (Hak) după care acesta tânjește.

Tot așa, în anumite texte din India, albina reprezintă spiritul ce se îmbată cu polenul cunoaşterii.

Personaj de fabulă pentru sudanezi și pentru locuitorii de la cotul Nigerului, ea era deja simbol regal în Chaldeea, cu mult înainte să fi fost slăvită de Primul Imperiu francez. Acest simbolism regal sau imperial este solar, așa cum o atesta vechiul Egipt, asociind albina cu fulgerul pe de-o parte și, pe de alta, afirmând că albina ar fi zămislită din lacrimile lui Pa, zeul soarelui, căzute pe pământ.

Simbol al sufletului, ea este uneori identificată, în religia greacă, cu Demeter: în această situaţie, ea poate să figureze sufletul coborât în Infern sau materializează dimpotrivă sufletul ieşind din trup. Regăsim albina în Caşmir și în Bengal, precum și în nenumărate obiceiuri indiene ale Americii de Sud, în Asia centrală și în Siberia. Iar Platon afirmă că sufletele oamenilor cumpătați se reîntrupează sub formă de albină.

Fiind întruchipare a sufletului și a cuvântului - în ebraică, numele albinei, Dbure, provine din Dbr-cuvânt - este limpede că albina îndeplinește, de asemenea, un rol inițiatic și liturgic. La Eleusis și la Efes, preotesele sunt numite albine.

Le întâlnim reprezentate pe morminte, ca semne ale supravieţuirii de după moarte, căci albina devine simbol al învierii. Răstimpul celor trei luni de iarnă, când albina pare că a dispărut pentru că nu mai iese din stup, este pus în legătură cu cele trei zile de-a lungul cărora, după moarte și înainte de înviere, trupul lui Hristos nu a putut fi zărit.
Albina mai simbolizează și elocvența, poezia și inteligența.

Legenda privindu-l pe Pindar și pe Platon (după care niște albine s-ar fi aşezat pe buzele lor, pe vremea când erau în leagăn) o regăsim și în cazul lui Ambrozie din Milano: albinele îi ating buzele și îi pătrund în gură. Afirmaţia lui Vergilius, potrivit căreia albinele închid în ele o parte din înţelepciunea divină, a rămas vie printre creştinii evului mediu. Regăsim aici valoarea simbolică a zumzetului - adevărat cânt al albinei.

Se spune despre Hristos că s-a întrupat prin gură Tatălui ceresc.

Datorită mierii și acului ei, albina este considerată ca emblemă a lui Hristos: pe de-o parte blândețea și mila, pe de alta spiritul dreptăţii (Iisus-judecător).

Simbolismul albinei evocă pretutindeni noţiunile de înţelepciune și de nemurire a sufletului. Albina apare ca fiind înzestrata cu o natură arzătoare, ca o ființă de foc. Albinele sunt o întruchipare a preoteselor Templului, a prorocițelor, a sufletelor curate ale Iniţiaţilor, a Spiritului și a Logosului. Albina purifică prin foc și hrăneşte prin intermediul mierii; cu acul arde, iar cu strălucirea ei luminează. În plan social, este un simbol al stăpânului ordinii și prosperităţii, al regelui sau împăratului și, nu mai puțin, al elanului războinic și al curajului. Ea se înrudeşte cu eroii civilizatori, care întronează armonia prin înţelepciune și prin sabie.

d. Cingătoarea = are un model zodiacal pe ea reprezentând universalitatea și toată creația, fiind și un simbol al atracției fizice.

”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier spune, în vol. 1, pg. 315, despre **cingătoare**:

Cingătoarea este înainte de toate o haină, ba chiar prima haină dacă ar fi să dăm crezare povestirilor despre geneză, precum aceea din Biblie, și observaţiilor etnografice care par să concorde asupra acestui punct. Este ceea ce diferenţiază fundamental câmpul său simbolic de acela al buclei sau cataramei. Bucla are cosmosul drept punct de plecare, cingătoarea îl are pe om. Încingând mijlocul, ea face legătura între unu și tot; în acelaşi timp, îl leagă pe individ. Toată ambivalenţa simbolisticllii sale este rezumată de aceste două expresii. Făcând legătura, ea linişteşte,

întremează, dând putinţă și putere. Legând, ea înseamnă în schimb supunere, dependență și deci restrângere, aleasă sau impusă, a libertății.

Materializare a unui angajament, a unul jurământ, a unei juruințe sfinţite, cingătoarea are adesea o valoare inițiatică sacralizantă și, material vorbind, devine o emblemă vizibilă, adesea glorificatoare care-și proclamă putinţa și puterea cu care este investit purtătorul ei, tot așa cum o proclamă cingătoarele diferit colorate ale luptătorilor de Judo.

În India, conform ritualului de Iniţiere, încingerea cu cingătoarea capătă o înaltă semnificaţie. După ce și-a oferit ofrandele, maestrul Iniţiator se așază în partea de nord a vetrei aprinse, cu fața întoarsă spre răsărit; băiatul candidat la Iniţiere, în schimb, se așază la est de foc, cu fața întoarsă spre apus. Maestrul ia atunci cingătoarea și o înfășoară în jurul mijlocului băiatului, de la stânga la dreapta, înconjurându-l de trei ori. Cingătoarea, inițiatică prin ea însăși, este totodată simbol de ocrotire, de purificare și de putere.

Nodurile ei te duc cu gândul la *nodul lui Isis* din Egiptul antic, el însuşi semn de viață, simbol de protecţie, de puritate, de putere și de nemurire.

Evreii sărbătoreau Paștele, conform poruncii Domnului, cu talia încinsă cu o cingătoare.

Și călătorul poartă o cingătoare: ceea ce înseamnă că este gata să înfrunte primejdia. Întocmirea ei simbolizează umilinţa sau puterea, desemnează întotdeauna o alegere și exercitarea concretă a acestei alegeri. De aceea, când Hristos îi spune lui Petru că se încingea singur pe vremea când era tânăr, dar că va veni o vreme când altul îl va încinge (Ioan. 21. 18), aceasta înseamnă că Petru își alegea la început singur destinul, dar că apoi avea să audă o chemare.

Legarea cingătorii înseamnă a îndeplini o făgăduinţă sfântă, a o dezlega însemnă a rupe această fagăduință.

Când se spunea, în lumea greco-romană, despre o tânără că și-a dezlegat cingătoarea, însemnă că ea s-a dăruit. Apare aici opusul centurii de castitate. Impusă de seniorul și stăpânul femeii, cingătoarea fecioarei, purtată cu mândrie de fată până-n noaptea nunții, era dezlegată de mire. e. Lotusul albastru a lui Isis: este ținut în mâna dreaptă și peste chakra inimii. Asta simbolizează Iubirea universală. Calea spirituală este a inimii nu a capului. Culoarea albastră este un simbol al elementului apă care este fertilitatea și creativitatea ei.

Lotus are 4 petale, patru reprezentând numărul sefirotului CHESED și este manifestarea Iubirii de la divin în materie prin acest sefirot.

”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier spune, în vol. 1, pg. 315, despre **lotus**:

S-ar putea spune că lotusul este drept apariţia primordială a vieții pe imensitatea neutră a apelor primordiale. În acest fel apare lotusul în iconografia egipteană, el cel dintâi, iar mai apoi demiurgul și soarele țâșnesc din inima sa deschisă. Floarea de lotus este deci mai înainte de orice sexul, vulva arhetipală, chezăşie a naşterilor și a renaşterilor. De la Mediterana și până în India și China, importanţa ei simbolică având manifestări atât de variate provine, atât în ceea ce priveşte profanul cât și sacrul, de la această imagine fundamentală. *Lotusul albastru,* considerat drept cel mai sfînt în țara faraonilor, *oferea o mireasmă de viață divină: pe pereții hipogeelor tebane se poate vedea o adunare de familie în care viii și morții aspiră cu gravitate mirosul florii vieții, în gestul lor desfătarea amestecându-se cu magia renaşterii*.

Ideii de puritate rămmasă constantă, i se mai adaugă: fermitate (rigiditatea tulpinii), prosperitate (luxurianța plantei), descendență numeroasă (abundența seminţelor), armonie conjugală (două flori cresc pe aceeaşi tulpină), timpul prezent, trecut și viitor (coexistă simultan cele trei stări ale plantei - boboc, floare, seminţe).

Marile cărţi indiene fac din lotusul ieşit din întunecime și care înfloreşte în plină lumină, simbolul dezvoltării spirituale. Apele fiind imaginea nediferențierii primordiale, lotusul apare drept manifestarea care emană din ele, care se iveşte involt la suprafaţa acestora, precum Oul lumii. De altminteri bobocul închis este echivalentul exact al acestui ou, iar ruptura sa corespunde deschiderii florii: este realizarea posibilităţilor conţinute în germenele iniţial, a posibilităţilor fiinţei, întrucât inima este și ea un lotus închis.

f. Pelicanul roz-alb: care își hrănește puietul cu propriul sânge semnifică iubire necondiționată a mamei, hrănind pe cei mici cu întreaga sa ființă. Împărăteasa reprezintă și Marea Mamă, Mama Pământ, care dă naștere și hrănește toate ființele vii.

”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier spune, în vol. 3, pg. 64, despre **pelican**:

Pasăre acvatică, pelicanul este un simbol al iubirii părinteşti, sub falsul pretext că-și hrăneşte puii cu carnea și cu sângele sâu. Tot din această cauză, iconografia creştină a făcut din el un simbol al lui Hristos; dar există pentru aceasta un motiv mai puternic. Simbol al naturii umede care, după fizica veche, dispărea sub efectul căldurii solare și renăștea iarna, pelicanul a fost socotit o figură a jertfei lui Hristos și a învierii sale, precum și a învierii lui Lazâr. De aceea, imaginea lui este uneori alăturată celei a fenixului. Simbolismul hristic se mai întemeiază și pe rana inimii din care curg sângele și apa dătătoare de viață: *trezeste-te, creştine mort,* scrie Silesius, *şi vezi, Pelicanul nostru te stropeşte cu sângele său şi cu apa din inima sa. Dacă o primeşti cum trebuie... vei fi pe loc viu şi sănătos*.

g. Scut: amplasat la picioarele Împărătesei cuprinde un vultur alb cu două capete și ascuns într-un anumit grad în fundalul verde simbolul lui Venus ♀.

"Dicționarul de simboluri" a lui Jean Chevalier spune în:

- vol. 3, pg. 216, despre **scut**:

Scutul este simbolul armei pasive, defensive, protectoare, deşi el poate, uneori, ucide. Forţei metalului sau pietrei el îi asociază, magic, forțe figurate. Căci scutul este, în multe cazuri, o reprezentare o Universului, ca și cum războinicul ce-l poartă l-ar opune dușmanului cosmosul, și de parcă loviturile inamicului ar izbi dincolo de războinic, ajungând până la realitatea închipuită pe pavăză. Scutul lui Ahile este un exemplu remarcabil în acest sens.

În locul unor scene seducătoare, scutul poartă uneori o figură înspăimântătoare, care chiar și singură îl poate doborî pe duşman. El este, astfel, o armă psihologică. Perseu o ucisese pe înfiorătoarea Meduză fără a o privi, dar lustruindu-și scutul ca pe o oglindă; văzându-și propriul chip, Meduza încremeni de groază, iar eroul îi reteză capul, un cap oribil, pe care Athena și-l așeză pe scut, spre a împietri de spaimă pe oricine ar fi cutezat să o atace.

În descrierea făcută de sfântul Pavel armurii pe care trebuie să o îmbrace creştinul pentru bătălia cu diavolul, pavăza este Credinţa; ea va putea *stinge toate săgeţile cele arzătoare ale vicleanului* (Efeseni. 6. 16); stingerea flăcărilor - simbolul dă aici o semnificaţie cu totul spirituala rolului jucat de pavăza credinţei, care trebuie să apere de ispitele ereziei, orgoliului și cărnii.

Scutul este o armă pasivă, supusă ca și clasa războinicilor, puterii clasei sacerdotale, și nu un instrument de agresiune.

În arta renascentistă, scutul este atributul puterii, al victoriei, al bănuielii, al castităţii. Putem vedea la Luvru un tablou de Montegna, *Înţelepciunea biruind viciile,* unde Minerva poartă pe braț un scut translucid.

- vol. 3, pg. 480, despre **vulturul bicefal**:

Acest simbol era cunoscut și vechilor mexicani. Era reprezentat, între altele, în Codex *Nuttal,* în care încarnează desigur, după Beyor, o divinitate a vegetaţiei, fiind însoţit de plante și scoici.

Se ştie că în vechile civilizaţii din Asia Mică, vulturul bicefal era simbolul puterii supreme. În tradiţiile șamanice din Asia Centrală, este adesea reprezentat în vârful Stâlpului Lumii, înfipt în mijlocul satului; dolganii îl numesc *pasărea-stăpân* și-l socotesc *coloana care nu se prăbuşeşte niciodată,* în vârful căreia s-a aşezat, ca replică a unei coloane identice aşezate în fața casei Zeului suprem și numită *cea care nici nu îmbătrânește, nici nu cade*.

După Frazer, acest simbol de origine hitită ar fi fost reluat în evul mediu de către turcii selgiucizi, împrumutat de la aceştia de către europeni la epoca Cruciadelor și ajuns pe această cale pe stemele imperiale ale Austriei și Rusiei.

Duplicarea capului exprimă mai puţin dualitatea sau multiplicitatea trupurilor din Imperiu cât întăreşte, dublându-l, însuşi simbolismul vulturului: autoritate mai mult decât regală, suveranitate cu adevărat imperială, rege al regilor. Tot astfel, animalele spate în spate sau cu frunţile lipite, atât de frecvente în operele de artă, înalță până la culme valorile simbolizate.

h. Luna și Pământul sunt unite și înconjurate de un câmp magnetic de energie. Atunci când profunzimile emoționale ale inconștientului (Lună) se manifestă vizibil (Pământ), ele devin disponibile pentru conștiința de a le folosi (flăcări albastre la dreapta și la stânga). Când puterile din interior sunt integrate, vor radia totalitate și completitudine, care atrage alte persoane în mod magnetic, deoarece le oferă un sentiment de securitate și protecție.

i. Trandafir alb = la baza tronului reprezentând pe Venus din care provin apele Vieții Universale. Apele din nou verzui sunt simbolice pentru Venus și fertilitate.

j. Pești = (foarte mici) și înotând în ape, reprezintă principiul feminin.

"Dicționarul de simboluri" a lui Jean Chevalier spune, în vol. 3, pg. 72, despre **pește**:

Pestele este, desigur, simbolul elementului Apă, în care vieţuieşte. Imaginea lui era sculptată la baza monumentelor khmere, spre a arata că acestea se scufundau în *apele de jos,* în lumea subpământeană. Se putea de aceea considera că peștele este *confuz* ca și apa, și deci necurat. Așa spune sfântul Martin, care remarca la pește nediferențierea capului și trunchiului. Totuşi, *Leviticul* deşi nu îngăduie ca peștele să fie adus jertfă, acceptă ca el să poată fi mâncat, spre deosebire de celelalte animale acvatice.

Simbol al apelor, peștele este călărit de Varuna și este asociat cu naşterea sau restaurarea ciclică. Manifestarea se produce *la suprafaţa apelor.* Peștele este, deopotrivă, Mântultor și Instrument al Revelaţiei. Peștele (matsya) este unul dintre avatarurile lui Vishnu, care-l salvează de la potop pe Manu, legiuitorul ciclului actual; tot el îi înmânează apoi *Vedele,* adică îi dezvăluie întreaga ştiinţă sacră. Or, dacă Hristos este adeseori reprezentat ca un pescar, creştinii fiind pești, căci apa botezului este elementul lor natural și instrumentul regenerării lor, el este simbolizat printr-un pește.

Asttel, el este Peștele ce călăuzeşte Arca bisericească, așa cum Matsya-avatara o călăuzeşte pe cea a lui Manu. În Caşmir se spune că Matsyendranath, care trebuie înţeles ca pescarul și care s-a identificat cu Boddhisattva Avaloktteshvara, a obţinut revelaţia învăţăturii Yoga după ce s-a prefăcut în peşte.

Peştii sacri din Egiptul antic, sau acel Dagon al fenicienilor, ori Oannes din Mesopotamia atestă un simbolism identic, mai cu seamă acesta din urmă, considerat anume ca fiind *Cel ce destăinuie.* Oannes o fost chiar socotit drept o imagine a lui Hristos.

Peștele mai este și un simbol al vieţii și fecundităţii, datorită uluitoarei sale facultăţi de a se reproduce și numărului imens de icre pe care le depune. Simbol care, desigur, se poate transfera pe plan spiritual. În imaginile din Extremul Orient, peştii apar perechi, fiind aşadar simboluri ale uniunii. În Islam, peștele este asociat tot ideii de fertilitate.

Peștele este un simbol al Zeului Porumbului la Indienii din America Centrală. După Heinze, el este un simbol falic: așa apare în gravurile pe os din magdalenian. În sanscrită, zeul iubirii se numeşte *Cel căruia pestele îi este simbol.* În religiile siriene, peștele este atributul zeiţelor dragostei. Anaximandru arată că în vechea Asie Mică, peștele este *tatăl și mama tuturor oamenilor* și că, de *aceea, era interzis să mănânci pește.* Peștele apare adesea asociat cu rombul, îndeosebi pe sulurile babiloniene.

În China, peștele este simbolul norocului; în combinaţie cu cocorul (simbolul longevităţii), înseamnă bucurie și noroc.

Simbolistica peştelui s-a extins asupra creştinismului, cu o serie de aplicaţii specifice, în timp ce alte interpretări trebuie, evident, excluse. Cuvântul grecesc Ichthys (pește) este interpretat de către creştini drept o ideogramă, fiecare dintre cele cinci litere ale sale fiind luată ca iniţiala câte unui cuvânt din sintagma ***I**esous **CH**ristos **TH**eou **Y**ios **S**oer* (Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul).

Pentru că Hristos, după înviere, a mâncat pește (Luca, 24. 42). el devine simbolul mesei euharistice, unde apare adesea alături de pâine.

k. Flori de crin: crin compus din trei petale legate împreună în apropierea bazelor lor. În secolul al XII-lea, un monarh francez a folosit simbolul florii de crin pe scutul său. Regii englezi au folosit mai târziu simbolul pe stemele lor pentru a-și sublinia pretențiile față de tronul Franței.

Crinul este cunoscut și sub numele de *floarea de naștere din mai*. În limbajul florilor, această *floare de naștere din mai* reprezintă puritatea, măreția și onoarea.

”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier spune, în vol. 3, pg. 72, despre **crin**:

Crinul este sinonimul albului și, prin urmare, al purităţii, inocenței și fecioriei. Poate fi întâlnit la Boehme sau la Silezius ca simbol al purităţii cereşti.

Cu toate acestea, crinul poate să primească o interpretare cu totul diferită. El ar reprezenta capătul metamorfozee pe care o trăiește un amant al lui Apollo, Hyacinthos, și ar aminti, prin aceasta, iubiri interzise: dar e vorba aici de crinul de pădure (crinul roşu). Pe când culegea un crin (sau o narcisă), a fost răpită Persefona de Hades, îndrăgostit de ea, dusă spre o deschidere neaşteptată apărută în pământ și purtată până în regatul său subteran: crinul ar putea din motivul acesta să simbolizeze ispita sau poarta Infernului. În a sa *Mitologie a plantelor,* Angelo de Gubernatis consideră că se atribuie crinul lui Venus și Satyrilor, fără îndoială din pricina pistilului ruşinos, și că, prin urmare, crinul este un simbol al generării: ceea ce, după acest autor, i-ar fi făcut pe regii Franţei să-l aleagă ca simbol al prosperităţii rasei.

Simbolismul apelor se adaugă aici celui al lumii și viselor pentru a face din crin floarea iubirii, a unei iubiri intense, dar care, în ambiguitatea ei, poate să fie irealizabilă, sau refulată, sau sublimată. Dacă este sublimată, crinul este floarea gloriei.

Noţiunea aceasta nu este străină de echivalența ce se poate stabili între crin și lotus, crescut deasupra apelor pline de nămol și hidoase. E vorba atunci de un simbol al realizării posibilităţilor antitetice ale ființei.

Crinul heraldic cu șase petale mai poate să se identifice cu cele șase spiţe ale roții, a cărei circumferinţă nu e trasată, deci cu cele șase raze ale soarelui: floare a gloriei și izvor al fecundltâtli.

În tradiţia biblica, crinul este simbolul alegerii, al opririi la ființa iubița. Crinul mai simbolizează uitarea de sine în seama voinţei lui Dumnezeu, adică în seama Providenţei, care are grija de nevoile aleşilor săi. Astfel abandonat în mâinile lui Dumnezeu, crinul este cu mult mai bine înveşmântat decât Solomon pe culmile glorei sale. El simbolizează astfel abandonul mistic sub semnul grației lui Dumnezeu.

l. Cabala: Împărăteasa este asociată cu litera ebraică DALETH (pronunțată Dawleth) care înseamnă Ușă.

ד

Aceasta este Ușa unde toate sufletele (rețete de gene) sunt trimise afară (cu ARN-ul mesager) și apoi se întorc, și deci este ușa dintre naștere și moarte.

Ușa se referă la spațiul dintre starea de unitate din triunghiul Supernal (Kether, Chockmah și Binah) și stările manifestate sub care sunt asociate cu dualitatea, polaritatea și diviziunea și îndepărtate de puritatea primelor 3 sephira, analogi Grădinii Edenului din Biblie.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Nature*”, corespunzătoare cărții Împărătesei din Tarotul convențional:

”Natura” corespunde cu Împărăteasa din Tarotul convențional și este rezultatul Magiei și al Misterului, al energiei masculine și al intuiției feminine - atributul ei este emoția. Natura este simbolizată aici de figura biblică a lui Bathsheba, soția preferată a regelui David, pe care a luat-o în adulter, atunci când nu a putut să reziste frumuseții ei. Acest card reprezintă maternitatea și vedem pe Bathheba cu primii doi copii pe care i-a născut lui David. Ea privește cu dragoste pe fiul ei întâi născut din partea stângă (sinistră), copilul care a murit ca pedeapsă pentru păcatul lui David. Piciorul stâng și-l duce în apă (a uitării), flancat de trei crini de întristare.

Cel de-al doilea fiu al lui Bathsheba este în dreapta ei, cu piciorul său drept (spiritual) care se îndepărtează de apă. Acesta este Solomon, care a devenit marele rege al lui Israel, și este flancat de trei trandafiri de glorie. Ambele tipuri de flori simbolizează, de asemenea, sexualitatea arhetipală a acestei cărți și sugerează aspectul de curvă al lui Bathsheba. Cu toate acestea, prostituția a fost considerată în antichitate o activitate sacră și vindecătoare a zeiței.

În iconografia Blakeană, femeia este Vala, emanația sau porțiunea feminină a Luvah, estul Zoa-ului Iubirii.

Luvah și Vala sunt asociate cu arta muzicii pentru că trezește pasiunile; elementul lor este Focul. Vala este întruchiparea naturii și reprezintă, pe de o parte, irezistibilitatea frumuseții naturale (calitățile feminine) - iar pe de altă parte, pericolul și delirul implicit în natură (ca proiecție a materiei). În mitologia lui Blake, Vala este cauza căderii lui Albion, seducându-l în Beulah și dând apoi naștere lui Urizen, primul copil născut în acea perioadă. Astfel, în interpretarea lui Blakean, copilul din stânga lui Vala ar fi spectrul Urizen. În forma ei căzută, Vala reprezintă iluzia că lumea fizică este reală, iar răul ei este că îl seduce pe om departe de adevărata realitate spirituală. Blake o numește și Babilonul, Harlot. Goliciunea ei „dezvăluită” subliniază atât frumusețea, cât și puterea ei: „Goliciunea femeii este lucrarea lui Dumnezeu”.

Curentul de apă semnifică aspectele senzuale ale naturii și forțele sale creative. Vala ca natură, ca și sufletul ei, sora Hecate din cardul II-Mystery, are trei aspecte: este mamă - vindecare și hrănire; consort - sexual și pasionat; și înșelător - secret și trădător. La fel ca în Tarotul convențional, Vala reprezintă „dezvăluirea” lui Isis, mama creativă a vieții.

Pe margini, instrumentele muzicale și fructele de viță de vie sugerează artisticitatea și creativitatea asociate cu acest card, în timp ce îngerii conversează, subliniind sentimentul plăcerii care este asociat în mod tradițional cu acest card.

ÎMPĂRATUL

Rider-Waite | Oswald Wirth | Golden Dawn | Aleister Crowley | Israel Regardier | Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”ÎMPĂRATUL”

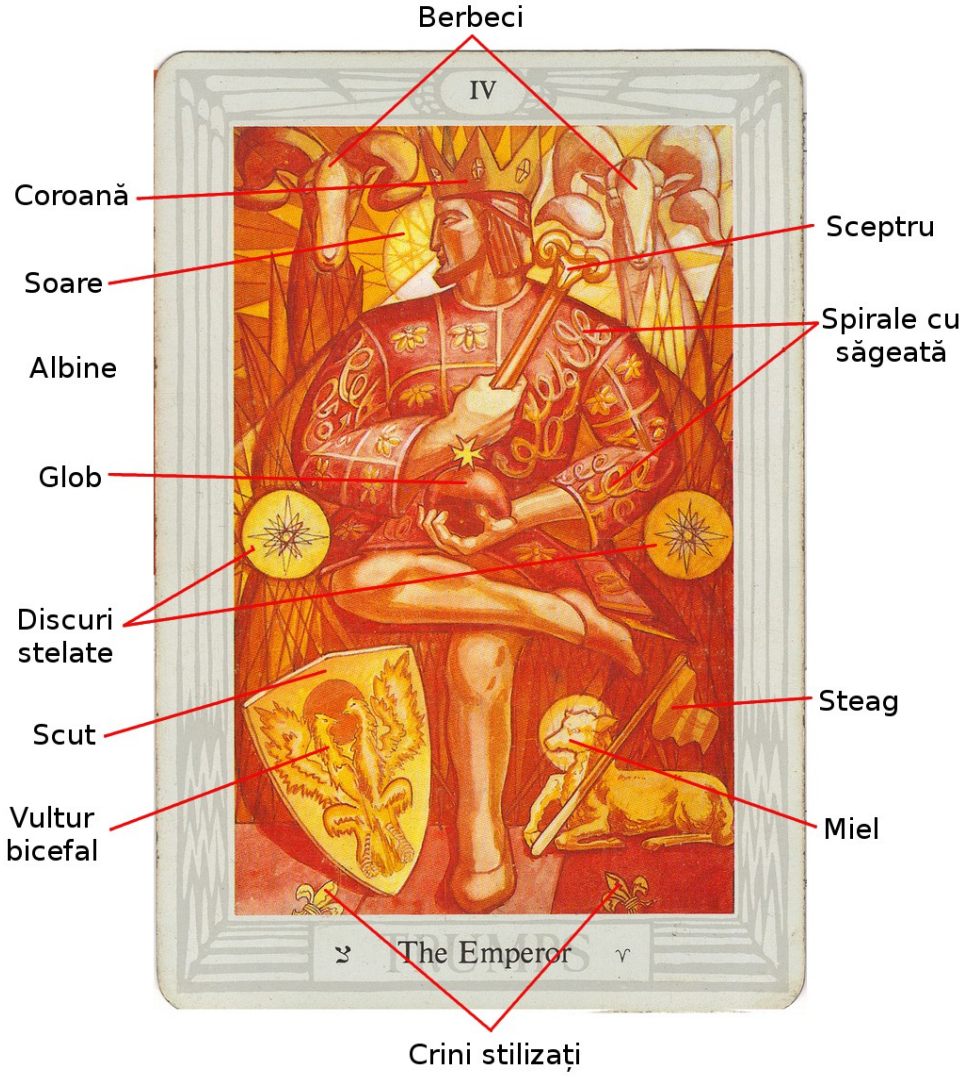

a. Împăratul: este înfățișat ca un bărbat încoronat într-o haină maiestuoasă. Fața lui este întoarsă spre Împărătească. El este consortul Împărătesei și se confruntă cu ea. Ea este Venus (Afrodita) și el este Dumnezeul Marte. Venus, Zeița iubirii are o aventură pasională cu Marte, Dumnezeul războiului. Globul cu crucea malteză (simbol al demnității imperiale) reprezintă unificarea înțelepciunii cu măiestria lumească.

Tronul său, care strălucește cu culorile aprinse ale lui Marte și ale Soarelui, este ornamentat cu capete de berbec, ca și Sceptrul, simbol al puterii și aventurii. Mielul cu steagul înclinat în semn

de pace reprezintă celălalt aspect al berbecului. Calitățile conducerii adevărate includ smerenia și supunerea la legea cosmică, precum și dinamismul și puterea. Un conducător cu aceste calități este plin de o compasiune imensă care îi va permite să-și jertfească sinele pentru binele întregului.

Vulturii bicefali simbolizează schimbările interioare și exterioare aduse de energia creatoare a Soarelui și se referă, de asemenea, la Energia creatoare a Împăratului. El anunță începutul unei întreprinderi sau o nouă fază în viață. Acest nou început poate fi o extindere a capacității de stăpânire și a măiestriei sau cucerirea unor noi teritorii (simbolizate și de picioarele împăratului, încrucișate sub forma numărului 4).

Așa cum am menționat și cu altă ocazie, poziția într-un picior simbolizează prezența unui genom monocatenar.

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 165, se spune despre **Împărat**:

Cel de-al patrulea arcan din Taroc, lama Împăratului, simbolizează exact ceea ce reprezintă: imperiul, dominaţia, guvernarea, puterea, succesul, hegemonia, supremaţia inteligenței în cadrul ordinii temporale și naturale.

Cu sceptrul în mînă, şezând pe un tron de culoarea cărnii, Împăratul este înveşmântat cu o tunică și nişte încălţări albastre; peste tunică însă, poartă o vestă roşie, iar picioarele îi sunt albe precum părul și barba. El are un herb care reprezintă o acvilă aflată, de data asta, în josul cardului, lipită de tron, având *capul și aripile orientate invers decât acvila Împărătesei, ca să asigure echilibrul forţelor prin opoziţia contrariilor*. Împăratul este cel dintâi dintre personajele Tarotului care poartă un veşmînt roşu pe fond albastru. Pentru el, scopul inteligentei este acţiunea, iar înţelepciunea nu i-ar servi la nimic dacă nu s-ar însoţi cu Puterea: unirea aceasta face ca energia lor să pătrundă în interiorul lumii al cărei incontestabil suveran este Împăratul. Un alt simbol al acestei concentrări reiese din poziţia picioarelor, care sunt încrucişate spre a îndepărta influențele nefaste și, în acelaşi timp, spre a le reține pe cele favorabile *Acest al patrulea arcan major, numit şi Piatra Cubică, reprezintă guvernarea, protecţia, munca inteligentă şi constructivă, trăinicia, povăţuirea, tradiţia, autoritatea sau, într-un sens defavorabil, împotrivirea îndârjită, prejudecata duşmănoasă, tirania, absolutismul. Corespunde celei de-a patra case a horoscopului. Triunghiurile pe care le poartă pe cap simbolizează dimensiunile spaţiului, adică o suveranitate universală.*

Culoarea roşie dominantă evocă focul, activitatea transformatoare şi victorioasă.

În plan psihologic, Împăratul te invită să-ți domini Sinele, să dirijezi totul în sensul voinţei de putere. Una din mâinile sale ține sceptrul, cealaltă este strânsă pe cingătoare: astfel își afirmă autoritatea și se arată gata să o apere. Într-un cuvânt, este Demiurgul, cel care edifică atât omul, cât și lumea.

b. <u>Îmbrăcămintea</u>:

- coroana: are 4 vârfuri, reprezentând dominarea spiritului asupra materiei, iar bijuteriile montate pe ea au și ele 4 fațete.

- haina: de culoare roșie ca și restul cărții reprezintă asocierea astrologică a lui Marte în Berbec și este legată de stimularea focului pe care îl dă și îl direcționează în vederea vitalizării și dăruirii vieții. Haina are imprimeuri cu albine, spirale cu săgeată. Primele reprezentând capacitatea sa de a guverna pe ceilalți și celelalte reprezentând energie și activitate direcționate către sarcini specifice. Împăratul nu risipește energie, ci o direcționează spre realizarea lucrurilor.

- sceptrul: este ținut astfel încât să primească lumină din partea dreaptă a cardului și să o canalizeze în jos spre scut. Capul de berbec reprezintă zodia Berbecului.

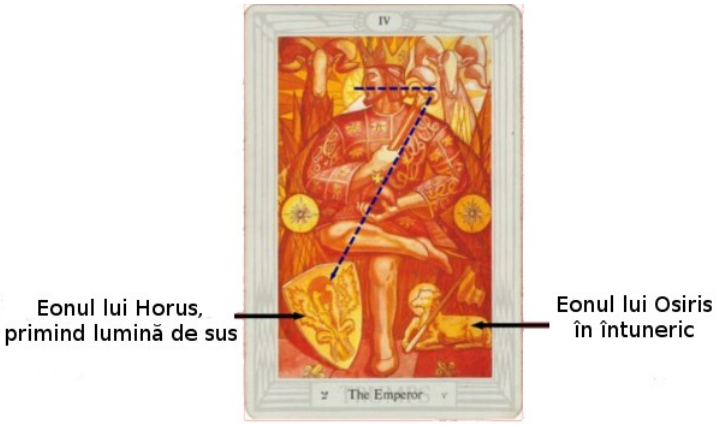

- globul cu crucea malteză: reprezintă lumea peste care guvernează. Este ținut în mâna stângă plasată peste zona procreativă. Acest lucru simbolizează energia ce-i va asigura urmași și capacitatea sa de a guverna. În plus, acest glob este simbolul, nu al universului fizic, ci al Sufletului lumii, entitatea datorită căreia se fac toate minunile Naturii și Artei.

c. Fundalul: are partea centrală mult mai strălucitoare decât colțul din drepta jos care este mai întunecat.

- soarele: se află în spatele Împăratului și tocmai se ridică în zodia Berbecului. Lumina albă, venită din dreapta sus, reprezintă înțelepciunea lui Chokmah care asigură autoritate Împărăților și este îndreptată spre Tiphareth, inima omului.

- tronul: are speteaza formată din doi berbeci, iar pe fiecare braț al tronului există câte un disc stelat, stelele având 16 colțuri reprezentând numărul atomic al sulfului.

- scutul: în roșu și galben reprezintă sulful alchimic purificat care, conform Crowley, este elementul înfocat al universului. Vulturul bicefal de pe scut este similar cu Foenixul și are puteri regenerative, simbolizate de discul roșu din spatele lor.

- miel și steag: este vorba despre Mielul lui Dumnezeu și reprezintă aici vechiul Eon al lui Osiris, care și-a pierdut independența și conducerea. Mielul a fost adesea o jertfă de sânge în Vechiul Testament și este un simbol creștin pentru Jertfa lui Christos pentru ceilalți.

- crinii stilizați: care au fost un simbol al guvernării în monarhia franceză, accentuează tema domniei din acest card.

d. Cabala: atribuie acestei cărți litera ebraică Tsade care înseamnă „cârlig de pește” și cu care seamănă ca formă.

Cuvântul „pescuit” poate fi folosit ca metaforă în viața de zi cu zi, pentru „căutarea informațiilor”, adesea în necunoscut. Aceasta descrie actul de meditație în care căutăm răspunsuri în natura noastră spirituală, în adâncurile apelor divinului și, astfel se explică asocierea literei ebraice cu acest card.

Interesant că această literă, în vechiul alfabetul ebraic pictografic, seamănă cu un

spermatozoid sau cu un genom monocatenar.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Reason*”, corespunzătoare cărții Împăratului din Tarotul convențional:

Cardul înfățișează forma aparent dumnezeiască a lui Urizen, care este Zoa-ul Mentalității sudice a lui Blake, „mintea eternă”. Numele lui poate fi un joc de cuvinte între „reazon” sau „orizont” și „Uranus”. Urizen, condus de îndoiala de sine, nu înțelege nevoia unui echilibru de forțe și dorește egoist să domine eternitatea. Urizen este asociat cu elementul Aer și arta științei, deci are o înaltă capacitate de a explica, de a cuantifica și de a manipula realitatea - dar Urizen este de asemenea ortodox, moralist, încăpățânat și egoist. El este aspectul divinității care, dacă nu este bifat, poate degenera în Satana. Suprem de dualist, Urizen reprezintă bune intenții și egotism orb, înțelepciune intelectuală și patriarhie implacabilă, expansiune și contracție, dinamism și stază. Purtându-și compasul ca simbol clasic al acestui dualism, Urizen măsoară toate lucrurile, dar fără compasiune și adevărată înțelegere. El este „regele mândriei”.

Ca și zeul gelos și răzbunător al Vechiului Testament, este autorul legii absolute, care este nedrept și fără milă. Urizen este numit Spectrul și adversarul conștiinței spirituale. Un alt nume batjocoritor al lui Blakean pentru el este *Nobodaddy*, din ”nobody's daddy”, adică „tatăl nimănui”.

IV Reason

Uneori asociat cu zeul soarelui Apollo, Urizen este arătat aplecându-se din sfera eternității în gol, în actul de a măsura ceea ce Blake numește „scoica mundană”, care este cerul vizibil ca proiecție astrală a lumii căzute. Urizen își întinde compasul în jos cu mâna stângă (sinistră), iar vântul cosmic care-i suflă părul și barba vine de asemenea din stânga sa.

În ciuda trăsăturilor sale dictatoriale, îl putem vedea, de asemenea, ca figură tradițională a Tarotului de Tată Împărat, care direcționează binevoitor acțiunile subiecților și copiilor săi, definește limitele, stabilește granițele și afirmă legea.

Pe margine, două cărți de cunoștințe conectate la un sul de inspirație sunt ținute de un înger care reprezintă spiritul sfânt sau Mângâietorul. Aceste simboluri au un sens dualist. Pe de o parte, ele ilustrează literalmente că adevărul și cunoașterea sunt legate de imaginație și prezidate de iubire - toate arătate ca fiind legate de Urizen prin compasul său. Pe de altă parte, aceste cărți reprezintă temutele cărți metalice ale lui Urizen din aramă (legi) și fier (război), puse pe vârfurile de compas ale rațiunii. Când sunt limitate la percepția finită, ele neagă infinitul și introduc eroarea; atunci când sunt nelimitate ca percepție, ele oferă o direcție iubitoare.

ÎNDRĂGOSTIȚII

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”ÎNDRĂGOSTIȚII”

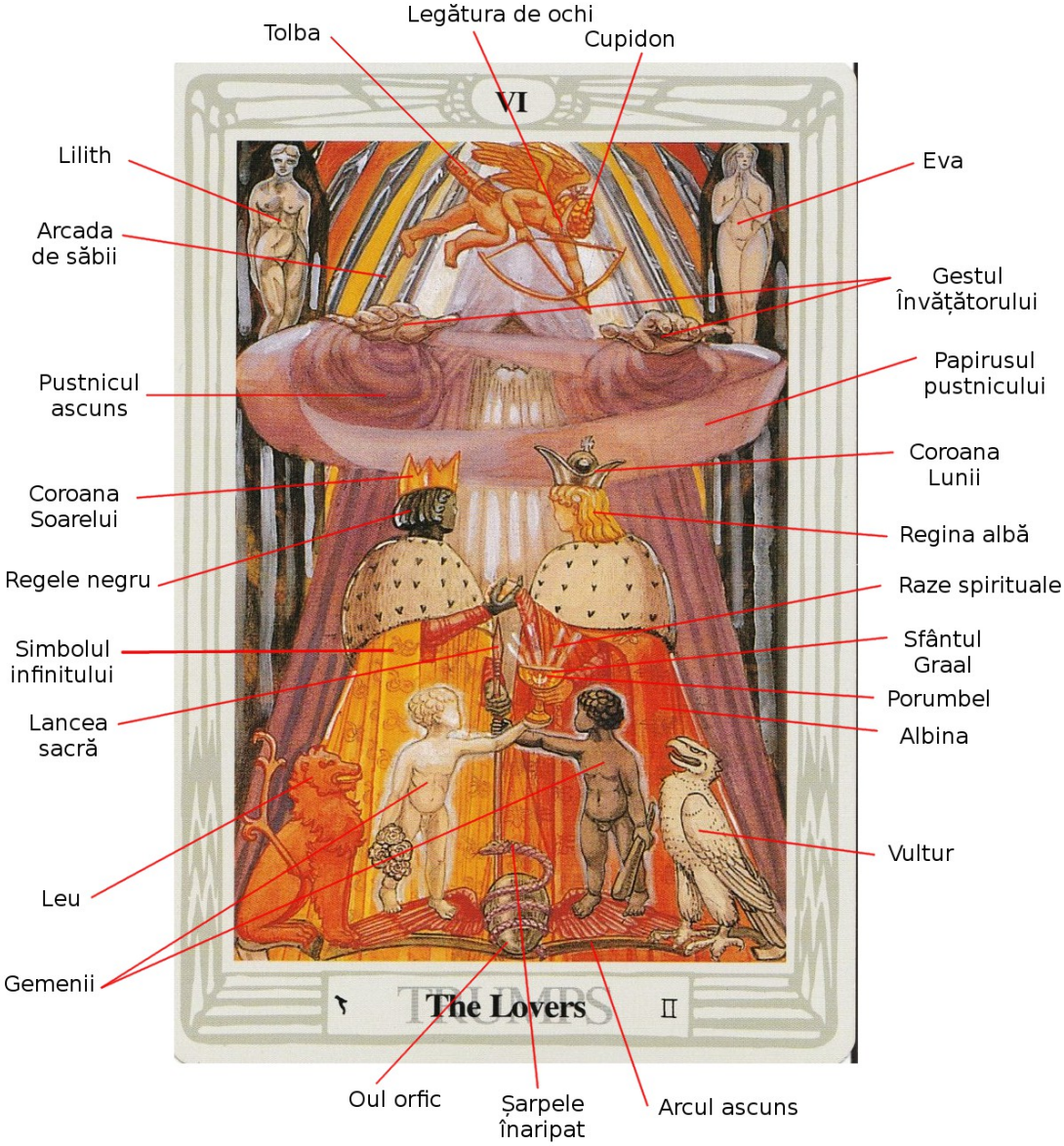

a. <u>Descrierea cardului</u>:

Cardul arată căsătoria Împăratului și a Împărătesei. Ceremonia este realizată de Pustnic, una dintre formele zeului Mercur. El este complet ascuns de hainele sale pentru a simboliza că originea tuturor lucrurilor se află în afara atingerii manifestatului și a intelectului.

Îndrăgostiții reprezintă două contrari care tânjesc și sunt atrași unul de celălalt. Această dualitate care se reflectă în fiecare aspect al existenței, este experiența existențială în relațiile dintre bărbat și femeie. Fiecare încercare de abordare, unire, conexiune este o expresie a îndemnului pasional de a restabili această Unitate pierdută. Fiecare individ, fiecare bărbat și fiecare femeie, conține dualitatea dintre bărbați și femei. Acestea se exprimă în diferite caracteristici personale, adesea contradictorii.

Psihologii au recunoscut de mult timp că fiecare partener dintr-o relație oglindește condiția mentală și spirituală a celuilalt. De obicei, partenerul reflectă aspecte care nu sunt dezvoltate și care nu sunt animate în celălalt.

Cartea Îndrăgostiților reprezintă procesul alchimic SOLVE (separare), care presupune separarea unui metal impur și descompunerea lui în părțile sale separate urmată de purificarea lor.

În ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 168, se spune despre **Îndrăgostiți**:

Un tânăr se află în centrul acestui card, îmbrăcat într-o tunică vârstată vertical în dungi albastre, roșii și galbene. Două femei îl încadrează: la stânga sa, o femeie blondă, înfășurată într-o rochie albastră, cu o capă albastră tivită cu roșu, își îndreaptă mâna stângă spre pieptul băiatului în timp ce palma celeilalte mâini este întoarsă în jos. La dreapta îndrăgostitului, o femeie îmbrăcată într-o rochie roșie cu mâneci largi albastre, cu părul albastru, purtând un fel de coroană galbenă, îsi sprijină mâna stingă pe umărul drept al tânărului și o deschide pe cealaltă spre pământ. Prima dintre femei este seducătoare; a doua, cu nas lung, are aerul sever și îmbătrânit. Totuși, pe ea o privește îndrăgostitul. Deasupra lui, un înger sau un Eros-Cupidon cu aripi albastre stă într-un cerc solar cu raze albastre, galbene și roșii: ține un arc și o săgeată albă pe care o îndreaptă către tânăr.

Toți comentatorii Tarotului amintesc aici parabola lui Hercule ajuns la răspântie și având de ales între Viciu şi Virtute, sau tradiția orfică și pitagoreică a drumului urmat de suflet după moarte, când, la o bifurcație, trebuie să aleagă între drumul din stânga, care duce către Iad şi cel din dreapta, care duce spre Câmpiile Preafericiților. Un singur drum duce spre adevărata fericire, trebuie să știm să-l alegem. Săgeata, simbol dinamic și deciziv, *vector de soare si lumină intelectuală* care ajută la rezolvarea problemelor ambivalenței, se află acolo pentru a-l îndruma pe îndrăgostit sau pentru a-i dicta alegerea. Aici, ea vrea să-l îndepărteze de seducerile iluzorii. Dar acest card simbolizează de asemenea valorile afective și proiecția dublei imagini pe care omul și-o face despre femeie: Venus Urania sau Venus a răspântiilor, înger sau demon, inspiratoare de dragoste trupească ori de iubire platonică, ea nu încetează să îmbrace forme multiple în fața cărora bărbatul ezită pentru că în fond nu se cunoaște pe sine însuși: *fie că bărbatul ascunde un conflict neexprimat fie că stă la îndoială în fața termenilor unui conflict care prinde a se manifesta, el va trebui întâi să ia perfect cunoștință de elementele care-l sfâșie, apoi să le obiectiveze, adică să asume o poziție care să-l facă independent fată de ele. Atunci numai va fi posibilă o sinteză constructivă; aceasta este dialectica fundamentală a oricărui progres al conștiinței*.

Toate simbolurile sunt prezentate în perechi, pregătite să întâmpine opusul. Transformarea are loc în unirea nunții. Aceasta este reprezentată de oul orfic înaripat și șarpele înfășurat în jurul lui. Copiii țin în mână simbolurile diferitelor planuri pentru a fi afectate de transformare; corp (bâtă), intelect (suliță), emoții (cupă) și spirit (flori).

Există alte trei simboluri din zodiac; Leul, Scorpionul și Săgetătorul. Leul (Leu) reprezintă principiul masculin în natură și indică creativitatea care poate ieși din uniune. Vulturul alb reprezintă Scorpionul în starea sa transformată. Cupidon, ca Săgetător, arată necesitatea unui schimb direct și cinstit.

b. PUSTNICUL: reprezintă puterea creatoare a universului (Yod) și a fertilității. El este învăluit pentru a semnifica că misterele vieții sunt ascunse și mult dincolo de ochiul și intelectul vizibil. Lumina albă din spatele capului Pustnicului este lumina lui Kether, coroana spirituală a Arborelui vieții. Pustnicul ține mâinile, poziționate în Gestul de consacrare (dedicare spre un scop superior) și binecuvântare al Învățătorului, petrecute printr-un papirus în forma benzii infinite a lui Möbus, oferind inteligența universului astfel încât să putem învăța de la cea mai înaltă sursă.

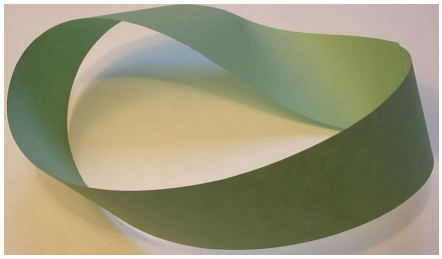

c. Eros/Cupidon: este zeul roman dar și fiul lui Hermes. Este legat la ochi și pe tolba lui de aur este scris cuvântul Thelema care provine din greaca clasică, unde "semnifică voința apetisantă, dorință, uneori chiar sexuală". Calea mistică sau spirituală progresează de la omul de pe Pământ la Îndragostiți și în final la Pustnic, culminând cu iluminarea.

Cupidon are ochii acoperiți, simbolizând dorința inconștientă a sufletului de a uni opoziții. Săgeata lui se spune că reprezintă INTELIGENȚA SPIRITUALĂ sau voința dirijată care este necesară pe calea spirituală pentru a găsi unitatea creației în spatele împărăției aparențelor.

În ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 22, se spune despre **Eros**:

În cosmogonia orfică, la originea lumii stau Bezna și Vidul. Bezna zămisleşte un ou, din care iese Eros, Iubirea, iar cele două jumătăți ale găoacei sparte vor alcătui Cerul și Pământul.

Pentru Hesiod, Haos a fost *la-nceput Pământul cu largilei coapse,/ Casă temeinică dată nemuritorilor care/ Au stăpânire pe culmea Olimpului plin de troiene./.../ Eros apoi, printre zeii nemuritori, cel mai gingaş/ îmblânzitor, ce supune pe oameni și zei deopotrivă (Teogonia,* 116-122).

Socotit, cei mai adesea, drept fiu al Afroditei Pandemos, zeiţa dorinţei brutale, sau al Afroditei Urania, zeiță a iubirilor eterate. El mai poate fi născut, în sens simbolic, din împreunarea lui Poros (Expedientul) cu Penia (Sărăcia), întrucât el este și veşnic insatisfăcut, și mereu în căutarea obiectului său, și plin întotdeauna de vicleşuguri în atingerea ţelurilor sale. De cele mai multe ori, este reprezentat ca un copil sau ca un tânăr înaripat, gol, *căci întruchipează o dorință ce nu are nevoie de mijlocire și nici nu se poate ascunde.* Faptul că Eros este un copil simbolizează desigur tinereţea veşnică a oricărei iubiri profunde, dar și o anume iresponsabilitate: Eros își râde de oamenii pe care-i vânează - uneori chiar fără să-i vadă pe care-i orbeşte sau pe care-i face să clocotească (aceleași simboluri - arcul, tolba cu săgeţi, ochii legaţi, torța -apar în toate culturile). Globul pe care-l ține adesea în mâini sugerează, puterea lui universală și supremă. Eros este zeul dintâi care *asigură nu numai dăinuirea speciilor, ci și coeziunea internă a Cosmosului*.

Iubirea ține de simbolistica generală a unirii contrariilor, acea *coincidentia contrariorum.* Eros reprezintă pulsiunea fundamentală a ființei, libidoul care împinge orice făptură să se realizeze în act. El actualizează virtualitățile ființei. Trecerea la act are loc prin contactul cu celălalt, printr-o serie de schimburi materiale, senzoriale, spirituale ce reprezintă tot atâtea şocuri. Iubirea tinde să depăşească antagonismele, să asimileze forţele diferite și să le integreze într-o unitate comună. Unitatea este simbolizată prin cruce, sinteză a curenţilor orizontali și verticali; sau prin binomul chinezesc yang-yin. Din punct de vedere cosmic, după împrăștierea ființei în ființe multiple, iubirea este forţa ce asigură reîntoarcerea la unitate; ea este reîntregirea universului, marcată prin trecerea de la unitatea inconştientă a hoosului primitiv la aceea, conştientă, a ordinii definitive. Libidoul se iluminează în conştiinţă, unde poate deveni o fortă spirituală de propăşire morală și mistică. Eul individual urmează o evoluţie analoagă celei a universului: iubirea înseamnă căutarea unui centru unificator ce va îngădui realizarea sintezei dinamice a virtualităților sale. Două ființe, ce se dau și se dăruiesc una celeilalte, se regăsesc una în cealaltă, dar înălţate pe o treaptă superioară de ființare, cu condiţia ca dăruirea lor să fi fost totală și nu limitată la un singur nivel al ființei lor - cel trupesc, de cele mai multe ori. Iubirea reprezintă o sursă ontologică de progres, în măsura în care ea este efectiv unire, și nu doar apropiere. Pervertită, în loc de a fi centrul unificator căutat, ea devine un principiu al despărţirii și al morţii. Pervertirea ei constă în distrugerea valorii celuilalt, în încercarea de a-l înrobi în mod egoist în loc ca și unul și celălalt să se îmbogăţească prin dăruirea reciprocă și generoasă ce i-ar face să fie mai mult decât sunt, și mai mult ei înșiși decât sunt. Iubirea este sufletul simbolului, actualizarea simbolului, căci acesta este unirea a două părţi separate ale cunoaşterii și ale ființei. Greşeala capitală a iubirii ar fi ca una din părţi să se creadă totul.

Conflictul dintre suflet și iubire își află ilustrarea în celebra dramă mitică a lui Eros și Psyche. Psyche, o fată ce le întrece pe toate în frumuseţe, nu-și găseşte un logodnic: că sperie prin chiar perfecţiunea ei. Disperaţi, părinţii ei consultă oracolul, care le răspunde astfel: fata trebuie gătită ca pentru nuntă și lăsată pe o stâncă, pe vârful unui munte, unde va veni un monstru ca să o ia în căsătorie. Fata este condusă cu un alai funebru la locul desemnat și rămâne acolo singură. O adiere de vânt o răpeşte și o poartă prin văzduh până în fundul unei văi adânci, într-un palat minunat, unde nişte glasuri se pun în slujba ei, ca nişte sclavi. Seara, ea simte o prezență în preajma ei, dar nu știe cine este. Este soţul despre care a vorbit oracolul; el nu-i spune cine este, ci o avertizează doar că, dacă-l va vedea, îl va pierde pentru

totdeauna. Trec astfel multe zile și nopţi, iar Psyche este fericită. Dar i se face dor de rudele ei, și i se dă voie să se întoarcă la ele câteva zile. Aici, surorile ei, pizmaşe, îi trezesc neîncrederea și, reîntoarsă la palat ea priveşte, la lumina unei lămpi, frumosul tânăr ce doarme alături de ea. Dar, vai! mâna fetei tremură: o picătură de ulei fierbinte cade pe trupul lui Eros! Care, descoperit, se trezeşte și fuge. Și astfel încep, pentru Psyche, nenorocirile. Căci este victima mâniei Afroditei, care o pune la munci din ce în ce mai grele, spre a o chinui. Dar, așa cum Psyche nu-l poate uita pe Eros, nici Eros nu o uită pe Psyche. El obţine de la Zeus dreptul de a o lua în căsătorie. Psyche devine soţia lui și se împacă, în cele din urmă, cu Afrodita.

În acest mit, Eros simbolizează iubirea și în special dorinţa. Psyche întruchipează sufletul, ispitit să cunoască iubirea. Rudele fetei reprezintă raţiunea, care pune la cale șiretlicurile necesare. Palatul condensează imaginile luxului și luxuriei, toate plăsmuirile viselor. Noaptea, interdicţia acceptată de a-l privi pe cel iubit, senzaţia unei prezenţe reprezintă capitularea spiritului și conștiinţei în fața dorinţei și imaginaţiei înfierbântate - altfel spus, abandonul necondiţionat în fața necunoscutului. Întoarcerea la rude înseamnă o deşteptare a raţiunii; întrebările puse de către surori sunt întrebările minții curioase și nesigure. Încă nu se luminează conștiința, ci se trezesc de-abia îndoiala, curiozitatea, simţurile potolite. Întoarsă la palat, Psyche dorește să-și vadă iubitul, apucă o torță. Aceasta din urmă nu reprezintă încă decât lumina fumegândă și pâlpâitoare a unui spirit ce șovăie să încalce regula și să perceapă realitatea. În fața trupului minunat și vrednic de admiraţie, sufletul are intuiţia a ceea ce este monstruos în prezența lui, la acest nivel obscur de realizare. Descoperită, iubirea fuge. Luminată dar deprimată, Psyche rătăceşte prin lume, urmărită de Afrodita cea de două ori pizmașă - ca femeie, pe frumuseţea fetei, ca mamă, pe dragostea pe care Psyche i-o inspiră fiului ei, Eros. Sufletul cunoaște spaimele Infernului, unde Persefona îi dăruiește totuși o sticluţă cu elixir de tinereţe: principiul reînnoirii de după ispășire. Psyche, adormită, este trezită de o săgeată trasă de Eros, care, și el disperat, o căuta pretutindeni: persistență a dorinţei din ea. Dar, de astă dată, îngăduinţa de a se căsători îi este cerută lui Zeus: cu alte cuvinte, unirea dintre Eros și Psyche se va realiza acum nu numai la nivelul poftelor senzuale, ci după Spirit. Prin divinizarea iubirii, Psyche și Afrodita, cele două ipostaze ale sufletului - dorinţa și conștiința - se împacă. Eros nu mai apare doar sub trăsăturile sale fizice: nu va mai fi temut ca un monstru, iubirea este integrată în viață. *Psyche se suprapune viziunii sublime a iubirii fizice, ea devine soţia lui Eros: sufletul își recapătă capacitatea de unire.*

d. Fundal:

- *arcada de sulițe*: constituie o frontieră și reprezintă conflictul dintre limitare și libertate, conexiune și independență, componente ale fiecărei relații.

- *Eva*: situată în partea dreaptă, reprezintă viața. În "*Dicționarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 30, se spune despre **Eva**:

Conform tradiţiei din patristică, Adam și Eva poartă veşmânt, înainte de a cădea în păcat, straiele incoruptibilităţii, poftele lor mărunte ascultă de raţiune, cei doi îl cunosc din proprie experienţă pe Dumnezeu, care li se arată și le vorbeşte, sunt lipsiţi de orice grijă și pot să se lase în voia meditaţiei. O asemenea fericire va fi curmată brusc după căderea în păcat și cea dintâi vinovată de greşeală va fi Eva, al cărei rol o fost să-l ducă în ispită pe Adam.

După textul din Facerea, în vreme ce Aclam dormea, ea a fost creată din coasta lui, acest somn va fi comparat de sfântul Augustin cu extazul; de unde și credinţa că femeia este supusă bărbatului. Eva e socotită drept cea dintâi femeie din lume, prima soţie, *mama celor vii.* Pe planul lăuntric, ea simbolizează elementul feminin care există în bărbat, în sensul în care, după Origene, omul, în interioritatea sa, posedă un spirit și un suflet: se spune că spiritul este masculin și că sufletul poate fi socotit feminin. Din înţelegerea care domneşte între spirit și suflet se nasc nişte fii, aceştia reprezentând gândirea corectă și bunele impulsuri.

Eva reprezintă sensibilitatea fiinţei umane și latura ei iraţională. Presupunînd că doar această parte a sufletului ar fi căzut în ispită, consecinţele greşelii n-ar fi fost tragice; drama a survenit în urma acordului pe care și l-a dat spiritul, consimţind prin Adam. Ruptura dintre Adam și Eva, neînţelegerea dintre ei, faptul că Adam aruncă vina pe Eva rezultă din duşmănia care, de aci înainte, separă sufletul de spirit. Omul a păcătuit cu întreaga lui fiinţă, de vreme ce sufletul și spiritul au încuviinţat greşeala. În comiterea acestei greşeli, primul rol l-a avut sufletul (Eva), dar spiritul (Adam) i-a dat legitimitatea. Ispititorul (şarpele) nu putea să se adreseze direct spiritului pentru a învinge, el trebuia să provoace mai întâi sufletul.

Eva va reprezenta de cele mai multe ori femeia, carnea, desfrâul; Adam va deveni sinonim cu bărbatul şi spiritul. Aici este o mare greşeală, pentru că se uită că *Eva este imaginea femeii care există înlăuntrul bărbatului*.

Philon a perceput sensul acesta de interioritate, sens dezvoltat de sfântul Ambrozie și pus în lumină chiar de sfântul Augustin.

Ceea ce trebuie să reţinem este că structura omului lăuntric seamănă cu o relaţie conjugală, ea presupune unirea a două elemente diferite (două genomuri). În gândirea ebraică, asa cum apare aceasta în *Vechiul Testament,* a cunoaşte deţine și semnificaţia cunoaşterii ca act conjugal. Astfel, Adam o cunoaşte pe Eva. Într-un sens aproape identic scrisese și sfântul Augustin: *Nimeni să nu socoată nelalocul lui faptul de a-i considera pe Adam și Eva drept simboluri ale sufletului și trupului.* De unde și legătura dintre suflet și trup, spiritul și carnea simbolizează într-un plan lăuntric

unirea sexului masculin cu cel feminin. Dacă scopul final al căsătoriei este procrearea, legătura conjugală a spiritului cu trupul presupune și ea la rându-i zămislirea care i se potriveşte: aceea de fapte bune.

Scriitorii medievali vor fi influenţaţi de împărţirea pauliniană (Eva -trup, Adam - duh) și de afirmaţia după care nu *Adam a fost amăgit, ci femeia.* Richard de Saint-Victor a situat în planuri diferite simbolismul cuplului Adam și Eva. El va vorbi nu doar despre spirit și suflet, ci și despre inteligență și afectivitate, despre cunoaştere și iubire.

Nu trebuie să uităm că numele acestui arhetip feminin este reversibil. EVE ca și ANNA se pot citi la fel de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga, ceea ce nu e rezultatul unei întâmplări. Scriitura aceasta simbolizează faptul că femeia, asemeni îngerilor din teofania plotiniană, posedă, spre deosebire de bărbat, o dublă natură (...) fiind creatoarea unei anume semnificaţii și în acelaşi timp reecptacolul concret al acestei semnificaţii.

- *Lilith*: situată în partea stângă, reprezintă moartea. În "*Dicționarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 220, se spune despre **Lilith**:

În tradiţia cabalistică, Lilith ar fi numele femeii create înainte de Eva, o dată cu Adam, nu din coasta bărbatului, ci și ea direct din țărână. *Suntem amândoi egali, îi spunea ea lui Adam, pentru că provenim din țărână. Și s-au certat amândoi, iar Lilith mânioasă a rostit numele lui Dumnezeu, apoi a fugit apucând calea diavolească.* Conform unei alte tradiţii, Lilith ar fi o primă Evă: *Cain și Abel și-au disputat-o pe această Evă, creată independent de Adam, și deci nefiindu-le rudă.* Unii văd aici caracterul androgin al primului om și incestul primelor cupluri.

Lilith va deveni duşmanca Evei, instigând la amoruri nelegitime și tulburând traiul conjugal. Lăcaşul ei va fi stabilit în adâncurile mării și, prin mustrări foarte aspre, se va încerca menţinerea ei acolo, pentru ca ea să nu stingherească viața bărbaţilor și a femeilor pe pământ.

Ca femeie înlăturată sau abandonată, de dragul altei femei, Lilith va reprezenta ura îndreptată împotriva familiei, împotriva cuplurilor și a copiilor. Ea aminteşte de imaginea tragică a Lamiilor din mitologic greacă. Lilith n-a putut să se integreze în cadrul existenței umane al relaţiilor dintre persoane și cele comunitare; este zvârlită în prăpastie, pe fundul oceanului, unde nu încetează să fie chinuită de o pervertire a dorinţei, care o îndepărtează de la o participare la normele convieţuirii. Lilith este o făptură faunescă nocturnă, care va încerca să-l seducă pe Adam și va da naştere creaturilor fantomatice ale pustiului, nimfa vampirică a curiozităţii, care își pune sau își leapădă ochii după cum doreşte, și dă odraslelor oamenilor laptele veninos al viselor. Este comparată cu Luna neagră, cu umbra inconştientului, cu pulsiunile obscure. Ea îi devorează pe nou-născuți, devorată fiind ea însăşi de gelozie.

- *Regele și Regina*: poartă coroanele Împăratului, respectiv ale Împărătesei. Coroană de aur a Regelui reprezintă Soarele, iar haina sa are șerpi învârtiți în semnul infinitului (Lemniscate) indicând ciclul morții și renașterii. În mână ține lancea sacră simbol al falusului. Regina are o coroană de argint formată dintr-o Lună semilună, o sferă și o cruce. În mână ține ține Sfântul Graal (pântecele) cu simbolul porumbelului lui Venus (IUBIRE) și 5 raze albe emanând din ea simbolizând spiritul. Are albine pe roba ei indicând fertilitatea.

În "*Dicționarul de simboluri*" a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 155, se spune despre **Rege**:

Caracterul wang care, în China, înseamnă rege, este format din trei linii orizontale paralele. Cerul, Omul și Pământul, unite la mijlocul lor de o linie verticală. *Bărbatul care e de stirpe cerească e dăruit cu această virtute de intermediar care provine din sine și la asta se* rezumă semnificaţia regelui și a puterii regale, la chinezi. Regele, deţinătorul unui mandat divin (tianming) locuieşte în centrul Imperiului. Virtutea lui *radiază* către cele patru direcţii cardinale, în vreme ce servituțile și tributurile se concentrează, după aceleași axe.

Identificat cu stâlpul central al Mingtang-ului sau cu osia cerului, picioarele lui sunt aşezate pe planșeu, iar cu capul atinge bolta cerească; wang se confundă cu Axa lumii, asa-numita *Tiandao (Calea Cerului)* - evoluând în Mingtang precum de-a lungul și de-a latul Imperiului sau zilele și anotimpurile, ritmul și armonia de origine cerească. Rolul său de creator al ordinii, de reglare a acesteia se întinde de la domeniul cosmic la domeniul social.

Acelaşi rol de a impulsiona și de a reglementa mişcările cosmice e caracteristic și pentru simbolul Indian al *Regelul*-Cho*kravarti, cel ce face să se rotească roata, monarhul universal.* Este motorul imobil al lumii, aşezat în golul butucului roții. Un asemenea rol poate fi atribuit lui Manu, legislatorul primordial: el se potriveşte mal ales cu Buddha. Ceremoniile care se derulează în mandalele tantrice aflate în legătura cu suveranitatea lui Buddha sunt rituri de consacrare regală. Simbolul cel mai limpede este exprimat prin structura masivului central Bayon din Angkor, mandala sau roata cu opt spiţe în centrul cărora se aşază un Buddha având efigia regelui. Funcţia suveranilor din Angkor - ca și aceea, de altfel, a *Regilor Muntelui* din Java - este asimilată în mod expres cu aceea a lui Chakravarti și reprezintă chiar sensul iniţierii conferite lui Jayavarman al II-lea pe creasta lui Phnom Kulen, în 802. Shiva sau Linga au, în cadrul altor regnuri, aceeaşi valoare: este vorba de *stăpânul Universului care este identificat cu regalitatea.* Unul dintre strămoşii dinastiilor angkoriene este Baladitya, Prințul *Soarelui-Răsare,* a cărui activitate este asimilată cu progresia solară în

semnele Zodiacului. Să nu uităm că împăratul Japoniei este descendentul direct din Amaterasuomikami zeița soarelui.

Funcţiile esenţiale ale acestor *domnii centrale* sunt date de stabilirea *justiţiei și* a *păcii,* deci a echilibrului și a armoniei în lume. Astfel *Melkitsedeq* (Mel-chisedec), omologul lui Manu, e *regele justiţiei și* domnește la *Salem,* cetatea păcii. Atributele sale sînt balanţa și sabia.

Funcţia Imperială, după Dante, nu ar fi de o altă natură. Guenon a atras de asemenea atenţia asupra simbolismului celor Trei Magi de la Răsărit, reprezentanţii tradiţiei primordiale ale căror daruri, făcute lui Hristos la naşterea lui, atestă recunoaşterea funcției sale regale (aur), sacerdotale (tămâie) și profetice (mirt).

Regele (al Malik) este, după Islam, un nume divin care răspunde, în principal, funcției de a judeca, dreptăţii.

Prin analogia cu această calitate centrală și de reglementare a funcției regale, Shabestan compară microcosmosul omenesc cu un regat a cărui inimă este regele. Dacă inima nu e în stare să-și exercite și să-și impună actul justiţiar, dreptatea, spiritul se prăbuşeşte, în timp ce corpul devine o ruină. Tratatul chinez despre *Floarea de Aur* evocă în același mod ordonanţa Puterii imperiale, situând-o în centru, în *inima cereasca,* locul concentrării spiritului.

Regele Egiptului, Faraonul (al carul nume provine dintr-un cuvânt egiptean care înseamnă mai intâi *marea casă,* palatul, pentru a desemna ulterior, prin extensiune, și pe stăpânul casei) este privit ca o ființă având aceeași natură ca soarele și divinitatea. Însemnele lui îl fac să se identifice cu zeii. Asemeni lor, el poartă prinsă la brâu o coadă de animal, care coboară în spatele şalelor; poartă o barbă artificială care este în sine o divinitate, un sceptru având un cap sethian (Seth: zeul de o mare bărbăţie, zeul cel curajos, ce va degenera în tradiţiile ulterioare devenind vijelie sau un demon minor abject). Credincioşii îi înalţă imnuri închinate coroanelor lui însufleţite de o viață supranaturală, în mijlocul frunţii lui, **uraeusul** (simbol al şarpelui de metal care împodobea coroana faraonilor) își aruncă flăcările care-i mistuie pe cei răzvrătiţi...

Puterea lui inspiră spaimă, naşterile lui sunt nesfârșite, țelurile lui fără greș, judecățile și sentințele lui poartă amprenta dreptăţii și a bunătăţii.

Orice schimbare care are loc la nivelul tronului deţine o semnificaţie cosmică Dacă, la moartea unui rege, haosul ameninţă ordinea Universului, suirea pe tron a unui faraon reînnoieşte creaţia originală și restabileşte echilibrul naturii.

Regele celților este ales de nobili, din rândul reprezentanţilor clasei militare, dar sub supravegherea și garanţia religioasă a druizilor. Războinic prin originea sa și prin funcția pe care o împlineşte, el se apropie de sacerdoțiu și culoarea lui simbolică este precum aceea a druizilor, Albul. El nu se mai luptă, dar prezența lui e necesară: nu poți câștiga o bătălie fără rege, se spune într-un aforism pe jumătate irlandez. Marele său rol nu este totuși cel militar: un rege bun este acela care asigura *prosperitatea poporului său, a slujitorilor lui.* Impozitele și tributurile ajung până la el și el le împarte sub formă de daruri și de acţiuni generoase. El este *distribuitorul și* regele rău este acela care creşte impozitele fără să acorde nici o compensaţie: sub o asemenea domnie, dispare în întregime fertilitatea pământului, a plantelor și a animalelor. Cel mai adesea i se cere renunţarea la regalitate unui uzurpator, a cărui domnie sfârşeşte adesea foarte rău. Regele decăzut sau măcinat de putere, sau uzurpator, își sfârşeşte zilele într-un mod tragic, înecat într-o putină cu vin sau cu bere din palatul lui incendiat. Supus autorității druizilor, regele mai este un mediator între clasa sacerdotală și poporul sau. Dion Chrisostomul scrie: *Celţii aveau druizi, versaţi în arta prezicerii și în orice ştiinţă; fără ei, regii nu aveau dreptul nici să acţioneze, nici să decidă asa încât, în realitate, ei erau aceia care conduceau, regii nefiind decât slujitorii lor și miniştrii voinţei lor. Una dintre interdicţiile de care ascultau* ***ulații*** *era aceea de a vorbi înaintea regelui lor și regele asculta de interdicţia de o vorbi înainte de druizii săi.* Druidul vorbeşte înainte de rege. Iar apoi regele este cel care vorbeşte primul. Sărbătoarea regală este Lugnasad, *Sărbătoarea lui Lug* considerat drept un *mediator între aer și pământ* si, de asemenea, ca o sărbătoare a secerişului. Spre deosebire de druid care se bucura de o deplină libertate în acţiunile sale, regele celților este constrâns de o mulţime de interdicţii și de obiigații. El nu poate să le încalce fără să se expună la mari pericole. În situaţia în care suferă o mutilare, pierzându-și un braț, un ochi sau când suferă de o anume slăbiciune (incapacitate) fizică, regele este descalificat. Regele Nuada, pierzându-și braţul în prima bătălie de la Mag Tured, nu poate să-și recapete tronul cei fusese luat de uzurpatorul Bres decât după ce își pune ca proteză un brat de argint. Existența regelui este indispensabilă pentru a menţine coerența socială datorită rolului său de *păstrător al echilibrului ș*i de *distribuitor.*

Exista un cognomen galic al lui Marte, Albiorix, pe care trebuie să-l traducem prin *Regele Lumii.* ***Albio*** poseda dublul sens de *alb* și de *lume*, ceea cea implica o semnificaţie religioasa, albul având o valoare sacră în lumea indo-europeană. Un alt epitet funcţional este numele biturigilor. Bituriges, *regi ai lumii* în centrul Galiei, de unde vine și numele oraşului Bourges și, accentuat diferit, cel al provinciei Berry. Dar în vreme ce *Albio* corespunde aspectului mediator al regalităţii, *bitu,* care este de asemenea un sinonim pentru *timp, vârstă, veşnicie,* defineşte regalitatea, în ipostaza el intemporaă: biturigii sunt în acelaşi timp *regii lumii ș*i *regii veşniciei,* aparţinând *perpetuităţii.* Albiorix și biturigii se opun de comun acord, lui *Dubnorix. Dumnorix* (numele unui personaj important al nobilimii heduone, după Cezar), *regele lumii,* în accepţia temporală.

Regele mai simbolizează, de asemenea, conform credinţelor africane, *pe cel ce deţine orice formă de viață, omenească sau cosmică, cheia de boltă a societăţii și Universului*.

Emblemele puterii sale sunt toiagul conducătorului, sceptrul, globul, tronul, baldachinul.

Regele mai este considerat ca o proiecţie a eului superior, un ideal ce trebuie realizat. El nu mai are în acest caz nici o semnificaţie istorică sau cosmică, devine o valoare etică și psihologică. Imaginea lui își concentrează asupră-i

dorinţele de autonomie, de guvernare de sine, de cunoaştere integrală, de conştiinţă. În sensul acesta, regele este dimpreună cu eroul, sfântul, tatăl, înţeleptul, arhetipul perfecţiunii omeneşti și mobilizează toate energiile spirituale pentru a se realiza. Dar imaginea aceasta poate să se deformeze, pervertindu-se, devenind aceea a unui tiran, expresie a unei voinţe de putere prost controlate.

- *Leul*: situat în stânga jos, reprezintă constelația Leului care este zodie de Foc. Coada leului se ridică între picioarele sale indicând falusul erect. Coada are 5 noduri reprezentând sefira Geburah.

- *Vulturul*: situat în dreapta jos, reprezintă constelația Scorpionului care este o zodie de Apă. Coada vulturului are 4 pene reprezentând sefira Chesed.

- *Gemenii*: ajuta Regele și Regina. Copilul negru stă vizavi de Regele alb, copilul alb stă vizavi de Regina albă, sugerând ideea de opoziție. Copil alb are 4 trandafiri albi, reprezentând pe Chesed, dar și ideea de femeie, de receptivitate. Copil negru are o ghioagă (a lui Hercule), reprezentând ideea de falic, de masculinitate. Ei stau pe aripile Oului orfic și au în jurul lor un Halo alb, sugerând că sunt strâns legați de acesta.

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 94, se spune despre **Ghioagă**:

Este arma lui Herakles. În mâinile lui Vishnu, ea dobândește însă un înţeles cu totul diferit: este simbolul cunoașterii *primordiale,* al puterii de a cunoaște. Așa cum se afirmă în *Krishna-Upanishad,* ea se identifică în același timp și cu Kali - *puterea timpului care distruge tot ce-i stă împotrivă.* În alte cazuri, mai reprezintă puterea de acţiune sau de dispersie.

Ghioaga lui Dagda este principalul atribut al acestei divinităţi: cu un capăt ucide, iar cu celălalt dă viață.

În tradiţia celţilor, *Cartea Galbenă din Lecan* i se explică lui Dagda: *această ghioagă zdravănă pe care o vezi are un capăt lin și unul aspru. Unul din capete îi ucide pe cei vii, iar celalalt îi învie pe cei morți.* Dagda a încercat ghioaga și a păstrat-o cu condiţia ca aceasta să-i ucidă duşmanii și să-i învie prietenii. În acest chip a devenit regele Irlandei. Iată un exemplu de bipolaritate a simbolurilor. Întâlnim echivalente ale ghioagei în mitologia indo-europeană: măciuca lui Herakles, ciocanul lui Thor, ***vazra*** zeului indo-iranian Mithra, ***vajra*** sau arma-fulger a lui Indra din Veda, fulgerul lui Zeus, zeu deopotrivă de fulgurant, de chibzuit și de năpraznic. Toiagul lui Moise, care înfăptuia minuni, avea și el o putere dublă, benefică și malefică: despărţea sau împreuna apele mării, făcea să țâșnească izvoare sau se transforma în şarpe. Lancea lui Ahile avea dubla însuşire de a răni și de a vindeca.

Valoarea simbolică a ghioagei este asemănătoare cu aceea a fulgerului: forţă dublă, de esenţă unică, dar putând avea efecte opuse.

Când Dagda nu își cară singur ghioaga, e nevoie de opt oameni ca să o târască, iar urma pe care o lasă este îndeajuns de mare, spune textul *Cath Maighe Tuireadh* sau *Lupta de la Mag Tured,* ca să alcătuiască graniţa unei provincii. Există, de altfel, o destul de curioasă paronimie între numele irlandez al ghioagei (lorg) și acela al urmei lăsate (lerg). Semnificaţia simbolică generală nu este, fără îndoială, deosebită de cea a fulgerului latin, împărţitor de viață (fulgerul este un principiu al fecundităţii) sau de moarte, după cum se cade. În ceea ce priveşte simbolul graniţei, mai putem adăuga o constatare: Dagda, fiind și zeul înţelegerii și al prieteniei, ghioaga îndeplinește aici și un rol arbitral și echilibrant.

Ghioaga nu este însă întotdeauna dătătoare de moarte sau războinică: povestea galeză a lui Owen si Lunet evocă, la rându-i, pe *zeul negru din primul luminiş,* un uriaş care nu are decât un picior, un ochi în mijlocul frunţii și care poartă în mână o ghioagă de fier. Este stăpânul animalelor. El izbeşte în frunte un cerb cu ghioaga, iar mugetul acestuia atrage mii de animale.

Din punct de vedere simbolic și etic, ghioaga este simbolul puterii de a domina prin zdrobire. Fiind făcută din diverse piei de animale, precum la anumite personaje mitice, ea semnifică zdrobirea prin animalitate. Aflată în mâinile unui tâlhar, ghioaga este simbolul răutăţii strivitoare; mânuită de un erou, ea devine un simbol al strivirii răutăţii. Răutate zdrobitoare, răutate zdrobită - este ambivalenţa tuturor simbolurilor forţei.

- *Oul orfic și șarpele înaripat*: Oul este cenușiu pătat cu alb și negru, reprezentând culorile alb și negru ale triunghiului superior, simbolizând natura spirituală ridicată a conținutului său. Este produsul unirii Regelui și Reginei. Șarpele înaripat reprezintă HADIT, Dumnezeul înțelepciunii din Thelema, care este Kether pe Arborele Vieții.

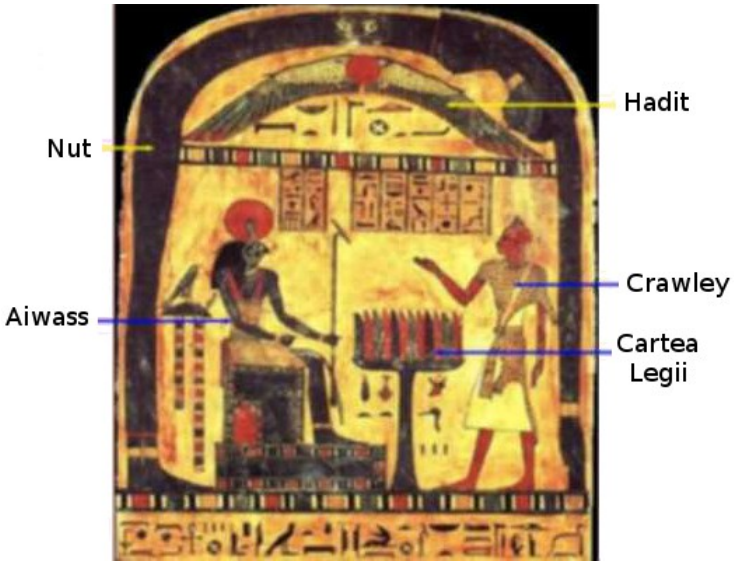

- *Arcul*: este ascuns în partea de jos, iar lancea deținută de geamănul negru este o săgeată pentru acest arc. Arcul leagă cartea ÎNDRĂGOSTIȚII de cartea Art/CUMPĂTAREA, unde procesul alchimic este reintegrarea părților purificate.

e. Cabala:

Cardul de tarot ÎNDRĂGOSTIȚII este asociată cu litera ebraică ZAYIN care înseamnă Sabie.

Zayin sau sabie implică divizarea, creează dualitate și opoziții polare în afara Unității, creând forma fără formă, separă noaptea de zi, plăcerea de durere.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Knowledge*”, corespunzătoare cărții Îndrăgostiții din Tarotul convențional:

VI Knowledge

Knowledge reprezintă cele trei tipuri de cunoștințe din psihicul uman: conștient, inconștient și superconștient - reprezentat de primul bărbat (Adam), prima femeie (Eva) și un arhanghel - în grădina luxuriantă a Edenului fizic. Cartea prezintă interrelația și integrarea acestor stări, care pot fi numite și: masculin, feminin și divin. Arhanghelul, cu vârfurile de aripi unite ca în rugăciune, este Raphael („vindecătorul lui Dumnezeu"), care simbolizează vindecarea și medierea. Raphael dialoghează cu Adam și Eva, cerându-le să fie atenți la sfaturile lui Dumnezeu și astfel să fie „bine". Eve, figura centrală a dramei, servește în mod subversiv fructe și vin, dar privește cu atenție spre Adam în locul lui Rafael; între timp, Adam face un gest ca să spună: *Îmi pare rău, dar este din mâinile mele*. Știm că Adam și Eva ignoră amândoi sfatul divin și ascultă în schimb șarpele care era înfășurat în jurul „Arborelui Cunoașterii binelui și răului" din spatele capului Evei.

Acest card este despre alegere și responsabilitate, din care apar atât individualitatea, cât și maturitatea. În ceea ce privește moralitatea biblică, Adam și (mai ales) Eva fac „alegerea greșită", săvârșind păcatul inițial, care este neascultarea de Dumnezeu. Dar alegerea Evei este motivată de o înțelegere mai profundă decât poate înțelege raționamentul dialectic sau moralitatea ortodoxă. Neascultarea ei exprimă nevoia spirituală a umanității de a dobândi cunoștințe despre bine și rău, despre sexualitate și despre lumea materială - pentru a le transcende în cele din urmă. Rețineți că atât Adam cât și Eva au picioarele drepte (spirituale) înainte, în timp ce Raphael își pune piciorul stâng (sinistru) înainte; Raphael indică, de asemenea, cu mâna stângă spre cer, în timp ce mâna dreaptă indică copacul interzis - toate aceste poziții și gesturi susțin în mod subliniat corectitudinea spirituală a alegerii lui Adam și Eva. Rama boltită de crini, în combinație cu frunze de palmier, vița de vie și fructe, formează simbolurile tradiționale ale paradisului, în timp ce combinația de trandafiri și crini la colțuri reprezintă o iubire nevinovată.

Cunoașterea este adevăratul început al revoluției care va răsturna religia naturală și va duce sufletul înapoi la eternitate. Pentru Blake, dezavantajul alegerii Evei este că acțiunea ei uzurpează puterea lui Dumnezeu de a judeca binele și răul, creând astfel sistemul de dreptate umană cu eroarea sa teribilă de răzbunare. Cu toate acestea, Blake a menținut, de asemenea, că eroarea are întotdeauna valoare, deoarece expune ceea ce trebuie corectat.

Pe margine, zeul șarpele Leviathan scrie pe marea timpului și spațiului, împletindu-se cu spiralele în creștere ale flăcărilor și ale căsătorilor, în timp ce îngerii din colțurile superioare privesc în jos și se miră. Această combinație complexă de simboluri reprezintă atât păcatul, cât și moartea păcatului, atât moartea, cât și renașterea, și interacțiunea materiei și spiritului ca o dramă frumos ornamentată.

FAETONUL

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

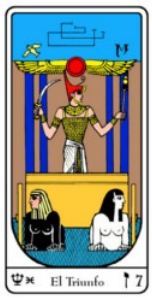

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”FAETONUL”

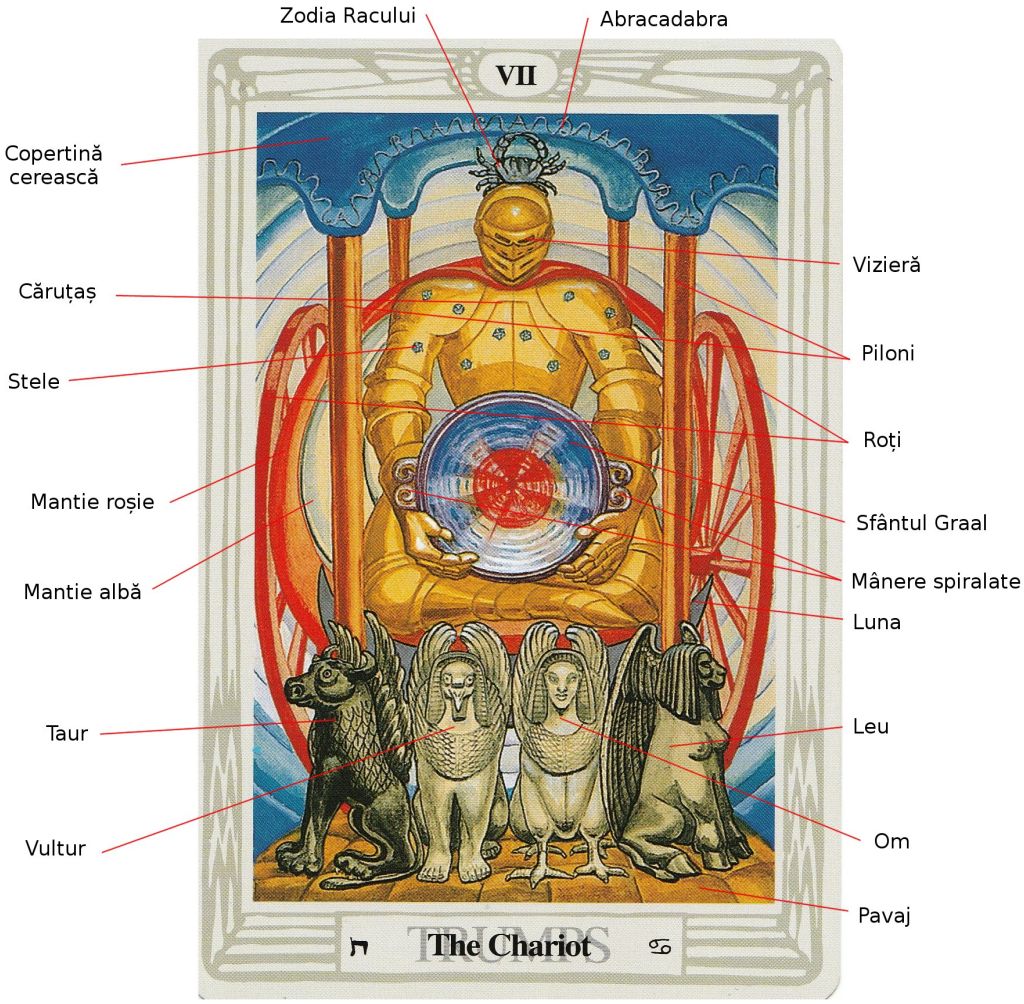

a. Descriere:

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 1, pg. 251, se spune despre cartea de Tarot convențională **Faetonul**:

În cea de-a șaptea arcană majoră a Tarotului, Carul, îl întâlnim pe îndrăgostitul din cel de-al șaselea card. Este îmbătrânit și este încoronat cu aur, ca să ateste faptul ca și-a dominat ambivalențele și că, prin aceasta, și-a cucerit acea unitate propice oricărui om care și-a rezolvat conflictele. Pe umerii săi două părți de chip (proiecție dedublată) constituie dovada contradicțiilor pe care le-a depășit, iar el se află în Car, adică înaintează, tocmai pentru ca le-a depășit.

În mână ține un sceptru și se află sub un baldachin de culoarea pielii, sprijinit pe patru coloane, două albastre și două roșii, care se ridică din cele patru colțuri ale căruței. El poartă o fustă roșie despărţită printr-o centură galbenă de o platoșă albastră cu o mânecă galbenă și una roșie, pe care un triplu echer subliniază munca de construcţie ce trebuie săvârșită în cele trei lumi: naturală, umană și divină. Caii care îi trag carul nu au hamuri vizibile; ei privesc în aceeași direcţie. Însă unul este albastru, iar celalalt roșu și par că vor s-o ia unul hăis, iar celălalt cea, fiecare având piciorul exterior ridicat. Aflate între ei iniţialele S.M. semnifică fie *Majestatea Sa,* fie, potrivit interpretării alchimice: Sulf și Mercur, elementele fundamentale ale Marii Opere. Comentatorii s-au gândit aici la legenda lui Alexandru care voia să verifice, aflat în picioare într-un car tras prin văzduh de două păsări gigantice său de doi grifoni, dacă cerul și pământul se ating, sau la carul de foc al profetului Iile. Unii au văzut în acest card *succesul, triumful, superioritatea, diplomaţia aplicată*; *expertizele, nevoia de* a fi *lămurit*; *sau concesiile dăunătoare și scandalurile*. *Această arcană corespunde în astrologie celei de-a VII-a case horoscopic, cea a vieții sociale*.

Pe plan psihologic, cel de-al şaptelea card este cea a omului care a dominat opoziţiile și care a unificat tendinţele contrarii, grație voinţei sale. Ne aflam aici în domeniul acţiunii personale, situate în timp și spaţiu. Fatalitatea este depășită; omul a ales, și-a luat soarta în mână și este stăpânul victorios ce merge înainte, uitând că, dacă derivă din Papă (4), riscă să sfârșească în Roata norocului (10), care, poate, este prefigurată de roțile carului.

b. Căruțașul: în postură meditativă, semn că își concentrează voința internă și nu externă, nu are frâie și deci nu conduce carul, funcția sa principală este de a duce Sfântul Graal. Are viziera căștii coborâtă, ceea ce înseamnă după Crawley că „*niciun om nu se poate uita la fața lui și să mai poată trăi*”. Pe cască are semnul zodiacal al Cancerului. Armura este asemănătoare cu carcasa de protecție a crabului ce simbolizează zodia de pe cască și are 10 stele sub formă de safire pe ea, simbolizând cele 10 sephire din Arborele Vieții și legătura cu Binah care dă naștere formei.

Mantia roșie pe care o poartă reprezintă pasiunea pe care o pune pentru a-și îndeplini misiunea, iar cea albă reprezintă puritatea scopului.

Cupa ținută în mâini este Sfântul Graal, făcut din Ametist, piatra atribuită lui Jupiter. Graalul are 4 spirale pentru mânere ce reprezintă a patra sefiră Chesed, iar cele 6 raze emanate din centrul discului indică influența lui Tiphareth, a șasea sefiră pe arborele vieții. Centrul roșu al cupei reprezintă soarele care atinge culmea puterii sale în Rac la solstițiul de vară.

Lună semilună pe care este așezat reprezintă dominarea emoțiilor sau a subconștientului.

c. Car:

În ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 1, pg. 248, se spune despre **Car**:

În China, carul este un simbol al lumii: podeaua lui pătrată (tavu) închipuie pământul: baldachinul rotund (kal) reprezintă cerul; între ele, stâlpul central, axă a lumii. Stâlpul central are înălţimea conducătorului cu care se identifică, închipuindu-l pe mediatorul dintre Cer și Pământ. Un simbolism apropiat apare în India, unde lada sau coșul (kosha) carului cosmic corespunde spaţiului intermediar (antariksha) dintre Cer și Pământ. Dar aici, axa lumii o reprezintă osia (akiha) și cele două roți, Cerul și Pământul, unite și totodată despărţite de axă.

Adeseori, carul este asociat soarelui, mal ales în India, în cultul lui Mithra, în cel al Cybelel și al lui Attis, ca simbol al drumului pe care-l străbate astrul pe bolta cerului. Drumul carului lui Mithra are, în plus, un rol demiurgic, ca și cel al luiAttis. Dar carul mai înseamnă și Ursa Mică sau Ursa Mare, constelaţii polare, deci centrale și fixe. Oiștea Carului Mare, căreia i se mai spune și Toarta Obrocului, indică, rând pe rând, cele patru zări și determină astfel cele patru anotimpuri: el se mișcă în centru, scrie Sima Clen, iar *Tratatul* despre *Floarea de Aur* precizează că el face să se rotească tot ce este manifestat.

Un alt simbol hindus și platonic al carului este cel al ego-ului; carul nu există decât prin asamblarea componentelor lui; dacă părţile lui sunt luate separat, carul nu mai există; ca și ego-ul, carul nu este aşadar decât o denumire convenţională. Simbolul este larg utilizat în budism mai cu seamă în *Millndaparha.*

De aceea budismul acorda o mai mare importanță conducerii carului decât carului însuși. În *Rig-Veda,* stăpânul carului era Agni sau prana (suflul), ori Atma (Sinele), sau Buddhi (Intelectul). În budism, Buddha sau atta (Sinele), ori dharma (legea). Atelajul este alcătuit din simţuri, iar vizitiu este spiritul; vizitiul trebuie să controleze atelajul prin raportare la faptul că îl cunoaşte pe stăpân.

În budismul zen, carul Boului alb desemnează vehiculul spiritual al lui Buddha, în opoziție cu carele la care sunt înhămate capre, căpriori sau boi, vehicule ale diferiţilor Shravaka, Pratyekabuddha ori Boddhisattva, și care nu permit atingerea cunoașterii supreme.

În vechea Chină, conducerea carelor era, alături de trasul cu arcul, mijlocul prin care prinții își manifestau îndemânarea și virtutea. Cel care știa să conducă un car era în stare să-l conducă și pe cel al statului.

Carul soarelui simbolizează, din timpurile preistorice, deplasarea soarelui de-a lungul curbei ce uneşte între ele,

trecând peste cer, cele două zări opuse, răsăritul și asfinţitul. Carul acesta va deveni atributul lui Apollo, Mithra, Attis, când aceste divinităţi vor fi identificate cu Zeul-Soare. Evreii aveau să distrugă tot ce amintea de străvechile culte solare: */Iosia/ a nimicit caii pe care regii lui Israel îi aşezaseră în cinstea soarelui înaintea intrării templului Domnului... Iar carul soarelui l-a ars (4 Regi,* 23. II).

În toate religiile lumii antice apare un *car care goneşte cu zgomot mare (carul lui Zeus sau al Soarelui), și un Conducător atotputernic ce mână carul prin nemărginirea cerului... Ulterior, mai multe atribute aveau să completeze imaginea acestui atelaj supranatural care împarte oamenilor tot binele și tot răul, belşugul și urgia. Fulgerul este reprezentat, în mâna lui Zeus, printr-un bici, iar în mâna Dioscurilor, printr-un îmblăciu... În alte părţi, mitul iniţial al carului tunetului a fost modificat, locul lui fiind luat de o sanie sau de un bidiviu iute*. Carul ceresc al norilor și tunetului nu știe do nici un obstacol, el aleargă repede, slobod, pretutindeni, în această privinţa, el se deosebeşte de carul solar, care urmează o curbă regulată. El evocă mai mult capriciile puterii divine decât măreția el ordonatoare: el indică mai degrabă faza Jupiteriană a evoluţiei cosmice și spirituale.

Basmele au reluat aceste imagini, înfrumusețându-le și transformându-le astfel în dulcegării, dar păstrând din simbol ideea că și fericirea și nenorocirea sunt date de cer. Zânele dintr-o poveste *(Căprioara din codru)* aveau două calești: *una pentru când făceau bine, cealaltă, pentru când făceau rău. Fiecare îşi avea trăsura ei, făcută din altceva: una era de abanos, trasă de porumbei albi; pe cealaltă, de fildeş, o trăgeau nişte corbi negri; mai erau și altele, din lemn de cedru și de naramz. Astea le erau caleştile în vremurile de linişte și pace. Când erau însă supărate, aveau nişte balauri zburători și nişte năpârci care scoteau flăcări pe gură și pe ochi, cu care, cât ai zice peşte, și ajungeau până-n celălalt capăt al lumii*.

În aceste reprezentări tradiţionale ale carului, aproape totdeauna trebuie făcută deosebirea între car și conducătorul său: auriga din Delfi, tovarăşul lui Arjuna, sufletul omenesc despre care se vorbeşte în *Phaidros.* Carul, care este uneori identificat cu un al doilea personaj (cazul lui Arjuna, arcaşul), reprezintă ansamblul forţelor cosmice și psihice ce trebuie conduse; conducătorul este spiritul care o face. Aplicată la ființa umană, așa cum apare în dialogul lui Platon. Imaginea se traduce astfel: carul, sau dublul lui personificat, *reprezintă natura fizică a omului, poftele lui, îndoitul lui instinct de conservare și de distrugere, patimile lui interioare, puterile lui de ordin material asupra a ceea ce este material. Am mai adăuga la acestea toate forţele inconştientului. Conducătorul carului reprezintă, în schimb, natura spirituală a omului... El are grijă ca vehiculul să fie corect orientat*.

Să mai adăugam și că el simbolizează inconștientul. Carul și personajele din el nu formează aşadar decât o singură ființă umană, văzută sub diferitele ei aspecte și într-o situaţie conflictuală sau cel puţin dinamică. După o tradiție vedică, larg răspândită, carul apare ca fiind vehiculul unui suflet ce trăiește o experienţă; el poartă acest suflet pe perioada unei încarnări.

Carul de foc este un simbol tot atât de universal ca și carul solar sau carul psihic, *carul înaripat al sufletului.* Ilie răpit la ceruri într-un vîrtej, apare în general reprezentat într-un car (4 *Regi.* 2. 11). *Orice reprezentare a unui personaj care se avântă, într-un car de foc, către ţinuturile nemuririi, este simbolul omului spiritual ce-și nimiceşte în drumul lui corpul fizic spre a-și grăbi extraordinar de mult ascensiunea*.

Animalele înhămate la care nuanţează acest simbalism general; dacă accesoriul accentuează însă piesa principală, el poate ajunge uneori s-o eclipseze. Carul lui Zeus este tras de vulturi; cel al Iunonei, de păuni; al lui Apollo, de cai; al Athenei, de Inorogi; al lui Dionysos. de țapi; al Afroditei, de lebede sau de porumbei; al lui Hermes, de berze; al Artemizei de cerbi; al lui Hefaistos, de câini; al lui Ares (Marte), de lupi; al Cererei, de dragoni; al Cybelei, de lei.

Carul lui Crawley, cu piloni reprezentând macrocosmosul și microcosmosul și roțile roșii, reprezintând voința în acțiune, are pe copertina albastră scris Abracadabra, ce deghizează numele real care este ABRAHADABRA, denumirea noului Eon al lui Horus.

Deplasarea se face pe un pavaj ce are 21 cărămizi galbene (șapte sunt ascunse), simbolizând pe Eheieh, un nume al lui Dumnezeu cu gematria 21, obiectivul spiritual final pentru căruțaș fiind parcurgerea căii de la Tiphareth la Kether.

d. Heruvimi: în număr de patru: taur, leu, vultur, om, reprezintă elementele din care este alcătuită lumea: Leu și zodia Leului = Foc, Vultur și zodia Scorpionului = Apa, Om și zodia Vărsătorului = Aer, Taur și zodia Taurului = Pământ.

Semnele cardinale, fiind primele rezultante ale elementelor care se manifestă, implică controlul căruțașului asupra direcției lumii sale.

e. Cabala:

Cardului îi este atribuită litera ebraică ***Cheth*** care înseamnă gard sau câmp. Cheth reprezintă incinta care este recipientul pentru esența spirituală sau sufletul din corp.

ח

Abrahadabra scris pe copertina carului cuprinde 5 vocale (a) și 6 consoane (2 de b, 2 de r, un h și un d), reprezentând unirea omului (microcosmos, pentagrama) cu Dumnezeu (macrocosmos, hexagramă).

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Experience*”, corespunzătoare cărții Faetonul/Carul din Tarotul convențional:

VII EXPERIENCE

Experiența corespunde Carului în Tarotul convențional. Reprezintă punctul culminant al căutării materiale, completând etapele ciclului materiei. În această carte, vehiculul bizar și cu flăcări reprezintă carul trupesc al experienței perseverent în lumea infernală a materiei. Cu roți și urme formate din trei șerpi, trase de doi boi cu coame de lei și chipuri de oameni, cu coarne în spirală, pe ale căror spate sunt vulturi asemănători cu gnomii, iată un simbol ciudat, dar adecvat, al tuturor forțelor contradictorii și monstruoase, lumea căzută la sfârșitul ciclului său de evoluție materială. Umanitatea, reprezentată de cuplul îmbătrânit și obosit, care conduce carul, este transportat fizic și spiritual printr-un peisaj ars. Acesta este Adam și Eva la sfârșitul călătoriei lor lumești, care au început cu mari speranțe în Edenul fizic și au ajuns acum la ultima etapă a Generării, tărâmul vegetativ al lui Blake. Aici, „viața trăiește după moarte și devorând cu poftă, toate lucrurile subzistând unul pe spatele celuilalt”.

Creaturile ciudate care trag carul condus stângaci și totuși având coarnele spiralate încununate cu coroane de laur ale victoriei - un sens tradițional al acestei cărți. Ca forme distorsionate ale Zoas-ului (recunoscut prin trăsăturile lor de bou, leu, om și vultur), puterile lor de-a lungul călătoriei au obținut multe victorii și cuceriri materiale, care sunt evidente în fețele lor aspre de chipuri umane. Materialismul, care este Generarea, oferă protecții și confort pentru cei care se străduiesc. Întreprinderile sale au subjugat natura, iar conștiința sa s-a extins chiar și în „viziune dublă”, care este termenul lui Blake pentru percepția valorilor umane.

Deși recunoaște succesul pe planul material, această carte arată în mod esențial victoria finală a lui Satana și nu a umanității. Totuși, Experiența este o fază necesară pe calea regenerării. Una dintre mâinile misterioase de la vârfurile coarnelor spiralelor se întoarce spre penajul vulturului-gnom (în centrul imaginii) - semn că imaginația poetică (din care stiloul, vulturul și gnomul sunt simboluri) încă funcționează, iar cealaltă mână poate să redirecționeze carul și să aducă viață nouă pasagerilor.

În partea de sus, un diavol cu aripi de liliac stă stăpânind peste glob, cu sabia în mâna stângă, privind înapoi asupra ciclului materiei, foarte mulțumit de munca sa de până acum. Limbi de flăcări se întind pe colțuri și până la marginile inferioare ale cardului, însemnând tulburări majore. Este înfrângerea sau curățarea?

AL DOILEA SEPTENAR

În cadrul celui de al 2-lea septenar, care reprezintă latura orizontală a triunghiului, LTR-ul genomului viral (Pustnicul) se deplasează pe genomul celular, permițând copierea numai a genelor virale exprimată prin cărțile Dreptatea și Puterea, folosindu-se de mobilitatea pe care numai el o are exprimată de cardul Cumpătarea. Complectându-se genomul viral precursor simbolizat de

Spânzurat, acesta se va sacrifica intrând în circuitul metabolic al celulei simbolizat de cardul Roata destinului.

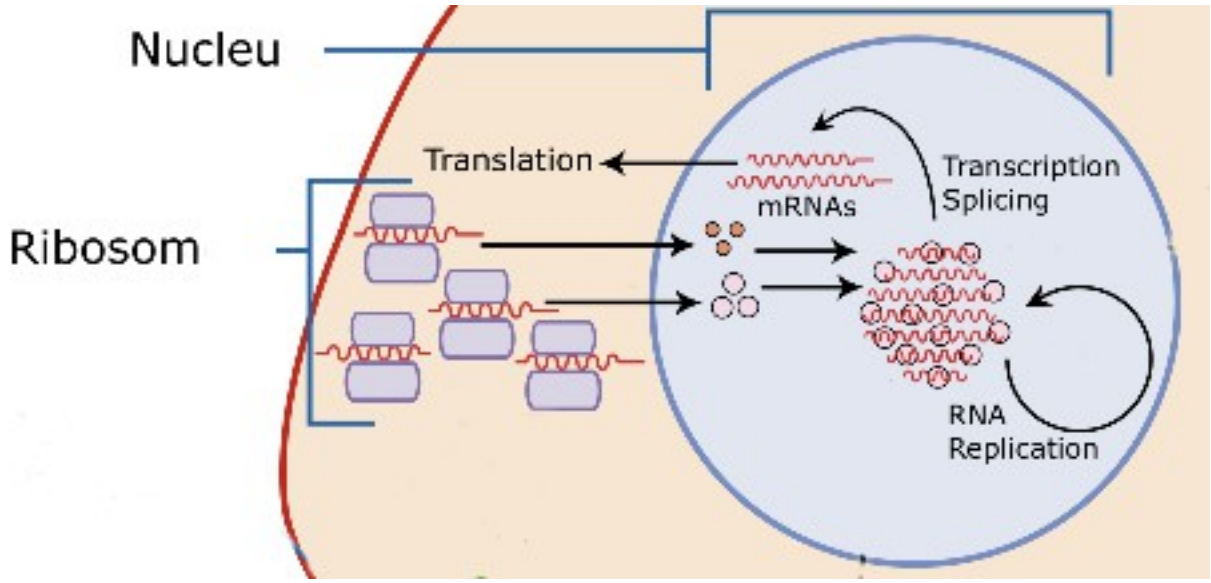

William Blake numește acest septenar TREZIREA.

PUSTNICUL

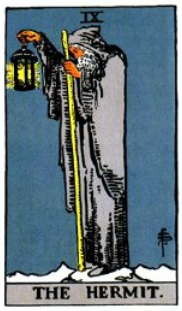

Rider-Waite

Oswald Wirth

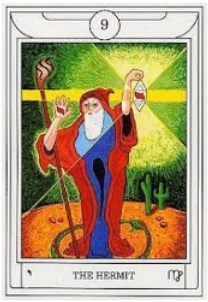

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”PUSTNICUL”

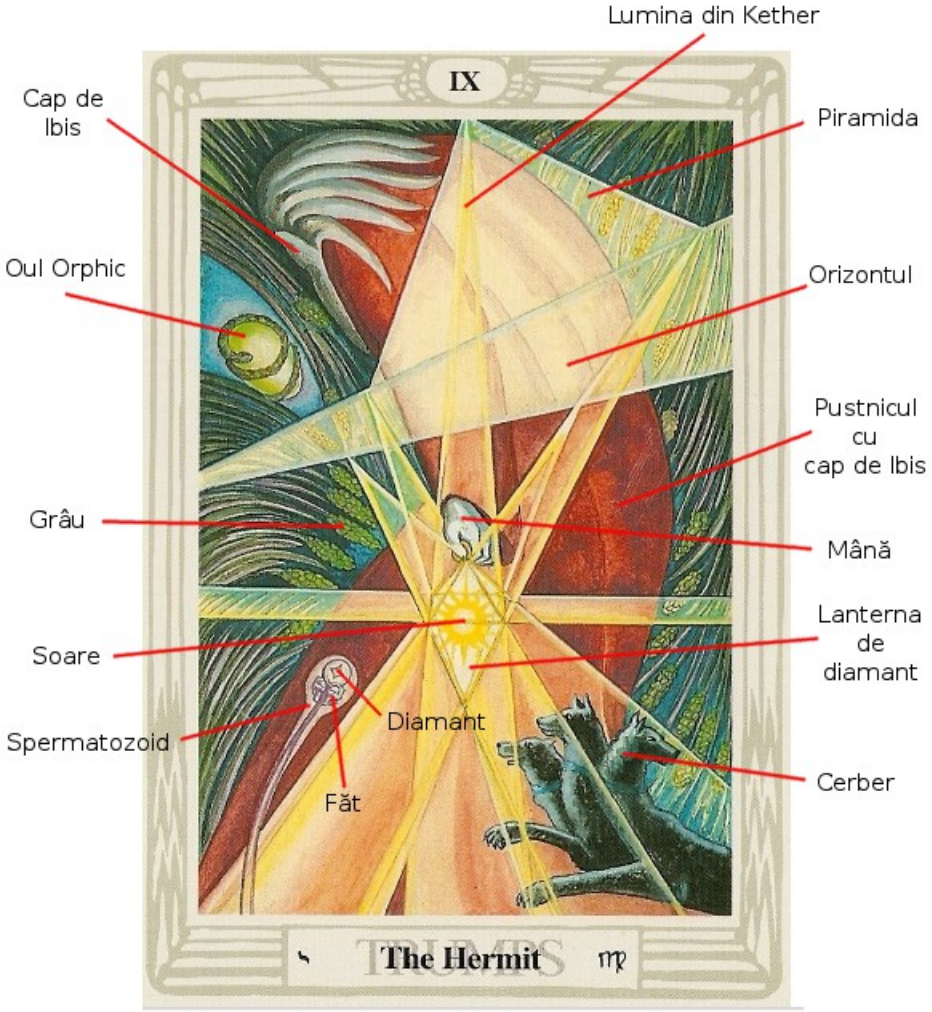

a. Descriere:

Cartea îl reprezintă pe Pustnic ca pe un bătrân înțelept, puțin adus de spate, cu cap de Ibis și îmbrăcat cu o mantie maro, lungă până la pământ și înzestrată cu proprietățile izolatoare atribuite faimoasei mantale a lui Apollonius. Francmasonii știu că trebuie să fie „sub acoperire” pentru a funcționa într-un anumit scop și Alchimia necesită ca desfășurarea Marii Lucrări să fie urmărită în eprubeta închisă ermetic. Fără izolare nu se poate concentra nimic și fără concentrare inițială nu s-ar putea efectua acțiuni magice. În acest fel, acest visător poate pregăti evenimente formidabile, pentru că este necunoscut contemporanilor săi, el devine adevăratul creator al viitorului. Detașat fiind de contingentele imediate, fără nici un interes de sine, el țese o subtilă rețea a ceea ce are loc. Își

luminează drumul, pe care înaintează încet, cu un felinar în formă de diamant. Cartea fiind atribuită literei Yod, care înseamnă Mâna, o are reprezentată în centrul imaginii. El a pornit în căutarea împlinirii interne și a găsit lumina înăuntru. Este atât de împlinit de bogăția tărâmului interior, încât lumea exterioară pare incoloră și lipsită de importanță. Lumina pe care o are pustnicul la dispoziție nu se limitează la aruncarea luminii pe suprafață: pătrunde, cercetează și dezvăluie calitatea interioară a lucrurilor. Pentru a recunoaște un om adevărat, Diogenes a trebuit să folosească un felinar asemănător cu a pustnicului din Tarot. Ai nevoie de curaj și încredere în tine, pentru a porni în această călătorie, căci înainte de a ajunge la lumina căutată, vei fi condus prin tărâmurile aparent pline de pericol din propria umbră. Acestea sunt reprezentate pe carte de către șarpele otrăvitor și de cerberul cu trei capete al iadului. Două dintre capetele lui Cerberus privesc înainte, unul privește înapoi. Atenția sa este îndreptată parțial spre trecut, pentru a se asigura că toate detaliile importante au fost finalizate. Claritatea interioară obținută este indicată de cerealele ce pot fi recoltate și împărțite cu alții.

Pustnicul nu este venerat de alții și este rar înțeles. El este un individ care aude o altă muzică, care nu este mulțumit de superficialitățile maselor. Pustnicul nu intră decât în acele relații care oferă unirea cu niveluri mai profunde. Dacă acest lucru nu este posibil, pustnicul preferă să rămână singur.

b. Capul de Ibis al Pustnicului = Ibis a fost considerat încarnarea zeului Toth, zeu al cuvântului creator și patron al astronomilor și magilor. Ibisul cu cioc ascuțit simbolizează orice operație a intelectului practic. Datorită formei ciocului care amintește de cornul lunii, ibisul este considerat o pasăre selenară, dar și un simbol al salubrității.

c. Felinarul în formă de diamant = este simbol al lui Kether. Tiphareth este expresia descendentă directă sau cea mai înaltă a lui Kether din noi. De aici derivă Hristos fiind Cuvântul lui Dumnezeu manifestat. Lumina sub formă de soare a felinarului care acoperă organele genitale, sugerează că Pustnicul folosește Lumina spiritului în moduri creative pentru a afla mai multe despre el însuși și locul său în lume. Soarele are 8 raze ondulate și 8 drepte emanate de acesta. Numărul 8 îl leagă cu Hod al 8-lea sephiroth de pe Arbore, care este condus de Mercur. O rază a felinarului energizează spermatozoidul în colțul din stânga jos, o alta vârful piramidei și a treia iluminează Cerberul sau natura inferioară indicând falusul mort după ejaculare. A patra rază indică către oul Orphic, un ou fecundat cu tot potențialul vieții din interior, având astfel un ciclu finalizat.

d. spermatozoidul = este bagheta pustnicului și reprezintă potențialul vieții. Fătul din celula spermatozoidală sugerează posibilitatea creșterii homunculusului prin puterea pustnicului.

Diamantul din spermatozoid indică spiritul și puritatea și legătura acestuia cu KETHER.

e. Cerberus = este fiul Echidnei (vipera) și a lui Thyphon (jumătate om, jumătate sălbăticiune). Este un câine monstruos cu trei capete care se uită în direcții diferite. Cu toate că mitologia afirmă că numai Herakles i-a venit de hac preț de o clipă, iar Orfeu l-a domolit pentru scurtă vreme prin cântul lirei sale, iată că a fost îmblânzit de pustnic prin forțe de natură spirituală. Capetele reprezintă trei calități ale sinelui inferior. Capul cu gura deschisă = vorbire, capul din mijloc = gând și capul privind înapoi = acțiune.

f. Oul orfic = este un simbol al universului manifestat, dar în acest caz este universul subiectiv al individului. Pustnicul se uită direct în el pentru a afla mai multe despre el însuși. Oul este verde, de

culoarea lui Venus care guvernează cel de-al șaptelea sephiroth, Netzach, opusul lui Mercur și Hod, al 8-lea Sephiroth.

g. Piramida = formată de raza albă de sus, reprezintă falusul și fiecare colț este energizat de razele felinarului activate de potențialul creativ al soarelui.

Raza albă de la baza piramidei reprezintă orizontul, depășit de capul Pustnicului.

h. Cabala:

Cardului îi este atribuită litera ebraică ***Yod***, care înseamnă mână, și numărul 9 care are proprietatea de a se întoarce întotdeauna la sine:

9 x 1 = 9
9 x 2 = 18; 1 + 8 = 9
9 x 3 = 27; 2 + 7 = 9
9 x 4 = 36; 3 + 6 = 9

Crowley afirmă în Cartea lui Thoth:

”Litera Yod este prima literă a numelui Tetragrammatonului, iar acest lucru simbolizează Tatăl, care este Înțelepciunea; el este cea mai înaltă formă a lui Mercur și a Logosului, Creatorul tuturor lumilor. În consecință, reprezentantul său în viața fizică este spermatozoidul; acesta este motivul pentru care cardul se numește Pustnicul.

În acest sens, Pustnicul este masculin, deși astrologic îi este atribuită FECIOARA, indicând faptul că are și o latură feminină. Este condus de Mercur, care este LOGOSUL, cuvântul sau voința lui Dumnezeu care implică și creativitatea Pustnicului.

Despre ”Mercur - Dumnezeu” s-a spus că ghidează sufletele morților prin lumea subterană. El este un mediator între cei vii și cei morți. Aceasta se referă la legenda Persefonei, care este prinsă în Hades, simbol al Întunericului, și adusă înapoi în lumea celor vii de către Dumnezeul – Mercur.

În termeni practici, Pustnicul este Voința conștiinței noastre superioare, care lucrează în tăcere în noi pentru a ne scoate din ignoranța Hadesului (sau a conștiinței inferioare). Ne încurajează să facem un pas înapoi și să analizăm, să introspectăm și să contemplăm viața noastră.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Imagination*”, corespunzătoare cărții Pustnicul din Tarotul convențional:

IX Imagination

Iată lumina care luminează viața în adâncurile și misterele sale cele mai interioare. Vedem o figură asemănătoare pustnicului, cu un glob de foc sfânt în mână, care intră pe o ușă și privește în întuneric. Putem înfrunta neînfricat necunoscutul pentru a ne găsi sufletul spiritual, folosind imaginația divină ca ghid.

Personajul este Los, care a apărut pentru prima dată în cardul I-Magul. Los este personificarea mitică a lui Blake asupra lui Urthona, Zeița Imaginației. Numele Los este inversul lui Sol, care înseamnă „Soare" și este omonimul „Sufletului". Astfel, „Oglinzile" sunt atât soarele, cât și sufletul. În cardul I, Los ca Timp face parte din ciclul materiei ca Mag căzut care manipulează materia. Acum, în ciclul Trezirii, Los își asumă rolul eroic de „profet al eternității", forța vie a imaginației care oferă mijloacele de reunificare a lui Albion. Blake a afirmat figurat în toate lucrările sale că imaginația este cea mai vitală facultate atât a omului, cât și a zeului și, prin urmare, este legătura vitală dintre ei. Visăm pe Dumnezeu și Dumnezeu ne visează. Mai mult decât atât, imaginația este Dumnezeu în om și este singurul zeu. „Omul este toată imaginația: Dumnezeu este om și există în noi și noi în el."

Los este îmbrăcat ca un paznic de noapte, poartă o haină de lucru, pălărie de pâslă și sandale. În căutarea adevărului trebuie să fii îmbrăcat în simplitate și smerenie. Mâna stângă a lui Los, după ce a deschis ușa, este ridicată în semn de stimă. Poate că vede izolarea și introspecția pe care trebuie să o experimenteze în timpul călătoriei. În mâna dreaptă, "globul roșu" este soarele neînfășurat creat de Los, „lumina luminii". El pășește (cu piciorul drept) printr-o ușă spre ceea ce pare un mormânt întunecat, moartea dorințelor materiale care este poarta către eternitate. Părul lui Los este fluturat de respirația vieții spirituale care curge invizibil spre el și, la fel ca poarta Luvei din cardul anterior, are un design gotic - „forma vie" a adevăratei biserici: Înțelepciunea fără vârstă.

În lateral, două scări în spirală recapitulează drumul conștiinței de jos în sus: Inocența pastorală a mieilor și a păstorilor lor dă loc vredniciei păunului (stânga) și mimicii papagalului (dreapta). Deasupra lor apar o serie de ciocârlii în cuiburile lor, care în sistemul lui Blake simbolizează idei noi. Atunci aceste idei trebuie testate în fum și foc, ceea ce semnifică durere și suferință care îi fac pe îngeri să plângă. Perseverând mai sus, în sfârșit vin arcadele gotice vii care se îndreaptă spre cer prin norii divinității. Întregul desen de pe lateral formează în sine un arc gotic care încadrează motivul central Imaginația ce este poarta cea mare care leagă omul de divin, căci se sprijină pe pământ și se arcuiește la cer.

DREPTATEA

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”DREPTATEA”

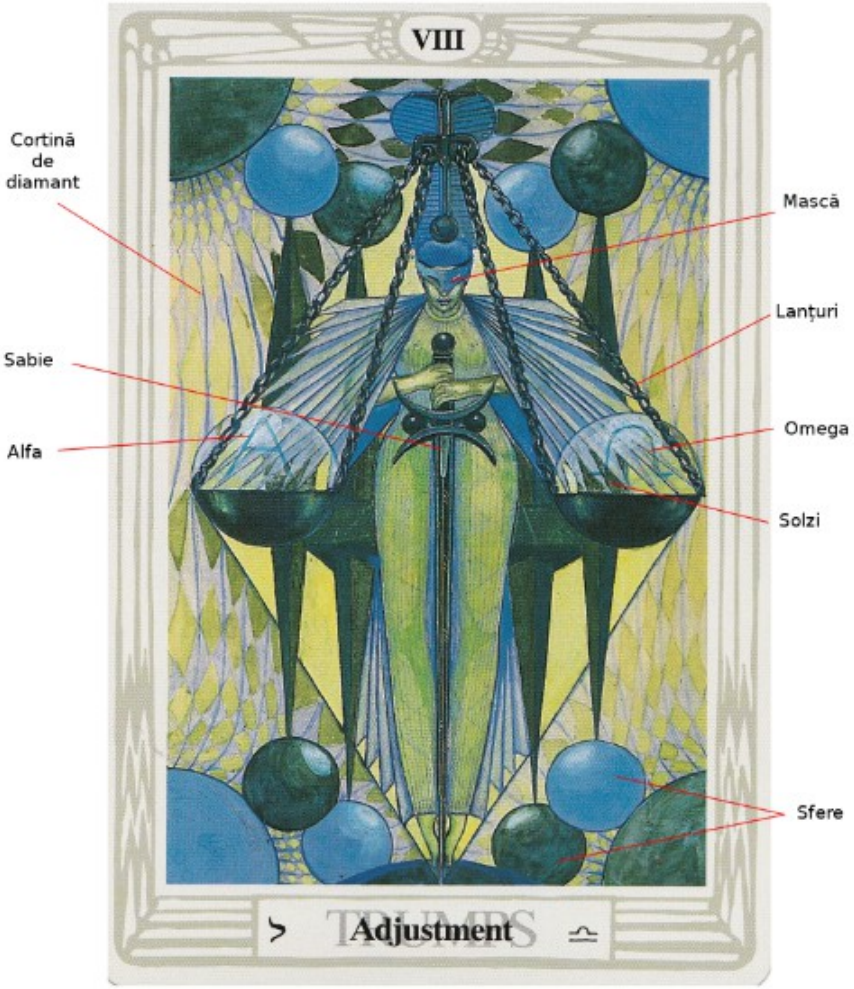

a. Descriere:

Acest card prezintă semnul Balanței. Este o imagine fascinantă a echilibrului. O femeie tânără (aspectul feminin al Nebunului), ține marea sabie magică între picioare și echilibrează degetele de la picioare. Privind cu atenție, se vede că ea se echilibrează de fapt doar pe vârful sabiei. Doar concentrarea și liniștea absolută, care provin din găsirea centrului interior, vor permite această condiție de echilibru. Cel mai mic gând distractiv o va determina să renunțe și să distrugă echilibrul pe care l-a găsit, echilibrul care este natura Universului.

Culorile predominante sunt albastru și verde. Albastrul este culoarea puterilor spirituale și

intelectuale, precum gândirea, ideile, înțelepciunea; verdele este culoarea creativității, puterea de a pune ideile în acțiune. Sabia orientată în jos dă un sens similar. Puterile gândirii sunt îndreptate către pământ și puse în contact cu pământul o slujesc. Umerii femeii sunt acoperiți de pene de struț asociate cu MAAR, zeul egiptean al Justiției. Fața ei este mascată și toată atenția ei este întoarsă spre interior. Acest lucru o face receptivă la ideile și direcția trasate de ghidul interior. Ea poartă pe cap coroana lui Thoth, zeul egiptean al Înțelepciunii. Atârnate de coroană sunt bolurile mari ale talerelor cosmice, Alpha și Omega, cu care universul cântărește totul.

Acest card este o somație pentru a evita toate extremele din viața de zi cu zi. Aceasta se poate referi la tulburări emoționale în relații sau la locul de muncă, într-o activitate creativă sau în relația cu banii. Centrarea totală și echilibrul interior sunt necesare pentru ca marile idei noi care apar acum să dea roade. Dintr-o poziție de echilibru, totul se dezvoltă într-un mod echilibrat.

Furtunile vieții ne aruncă din când în când din echilibru. Schimbarea constantă între a fi centrat și necentrat este procesul care ne învață să fim mai conștienți din când în când pentru a păstra acea pace interioară și claritate atunci când le găsim.

b. Masca și pantalonii cu romburi: aparțin unui Arlechin despre care se spune că *se caracterizează prin costumul său de damă. Rolul său este cel al unui om cu inimă ușoară, agilă și servitoare care acționează adesea pentru a zădărnici planurile stăpânului său și pentru a-și urmări propriul interes de dragoste. În Tarot, el leagă cardul DREPTĂȚII la NEBUN*.

”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier spune despre Arlechin în vol. 1, ,pg. 143 că întruchipează roluri de tânăr măscărici, de bufon șiret, de șmecher și de nestatornic. Poartă o mască neagră pe ochi, o sabie de lemn la brâu și un veșmânt din petice așezate ca o tablă de șah ce evocă o situație conflictuală.

c. Sabia = simbolizează masculinitatea și este ca un falus între picioarele ei, simulând procrearea și transformarea lui He final (fiica) din Tetragrammaton) în He (mamă). Reprezintă Voința omului și reflectă citatul din Cartea Legii: „Iubirea este Legea, Legea sub Voință”. Arma lui Geburah.

d. Alpha și Omega de pe talere și de pe coroana ei arată începutul și sfârșitul posibilităților care ne sunt deschise. Trebuie să alegem înțelept și să ne urmăm scopul vieții.

e. Lanțurile negre = implică disciplina și concentrarea necesară pentru a urma adevărata voință de a aduce armonie în viață.

f. Sferele albastre și verzi = sunt în echilibru și reprezintă energiile masculine și, respectiv, feminine.

g. Cortina în formă de diamant este himenul fiicei devenită mamă, este puritatea lui Kether. Fundalul verde ne arată că acest card este sub zodia Balanței condusă de Venus.

h. Cabala: Dreptatea ocupă calea dintre Geburah și Tiphareth.

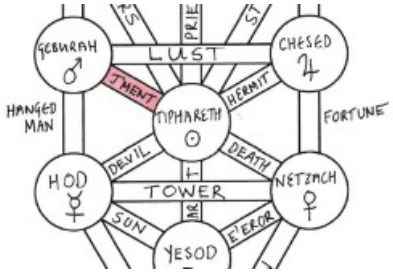

Folosind puterea distructivă a lui Geburah pentru a îndepărta toate acele aspecte ale vieții noastre care nu servesc binele nostru cel mai înalt, devenim mai concentrați pe adevărata noastră cale și dezvăluim ceea ce este în centrul inimii noastre (Tiphareth).

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Assessment/Evaluarea*”, corespunzătoare cărții Dreptatea din Tarotul convențional:

Inițiind ciclul de trezire, acest card abordează necesitatea reconsiderării personale ca prim pas în procesul de regenerare spirituală. Se pune problema dacă și cum sufletul deteriorat își poate continua călătoria.

Un aspect cheie al omului gol - care reprezintă compasiunea, nu dreptatea - este faptul că sabia tradițională a răzbunării este înlocuită de o defilare a imaginației. Acest concept este revoluționar, deoarece înlocuiește imaginativ judecata cu iertarea. Mai mult decât atât, cântarul pe care Evaluarea îl ridică cu mâna dreaptă nu este echilibrat în mod egal (așa cum este întotdeauna prezentat în alte seturi de cărți), ci clar înclinat. Acest simbol înseamnă: Fii imaginativ! Iartă-te pe tine și pe ceilalți! Judecă nu în conformitate cu dreptatea omului, ci după inspirația și iubirea divină! Numerotarea Evaluării ca VIII în loc de XI corespunde mai degrabă seturilor derivate din stilul Tarotului de Marsilia, decât din a seturilor folosind varianta Waite-Smith.

În interpretarea blakeană, aceasta reprezintă Luvah, Zeița Emoției. În această carte, Luvah însuși apare ca instigatorul iubirii și compătimirii și al regenerării spirituale. Luvah, „prințul iubirii”, este asociat frecvent de Blake cu Isus, care la rândul său reprezintă iertare și imaginație - ambele necesare pentru descoperirea sufletului în ciclul de trezire ulterioară. Luvah se plimbă dezbrăcat pe scoicile goale ale sufletelor bărbaților abandonați pe țărmul materialist al mării timpului și spațiului. El traversează o poartă gotică simbolizând spiritul, invitându-ne să mergem mai departe de-a lungul călătoriei sufletului. La poartă nu există voal sau altă piedică; transparența sa este libertatea spiritului de a-și alege propria cale.

În partea superioară, îngerii notează alegerile făcute, iar vulturii de jos simbolizează imaginația; norii sunt corpul spiritual al Umanității.

PUTEREA

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”PUTEREA”

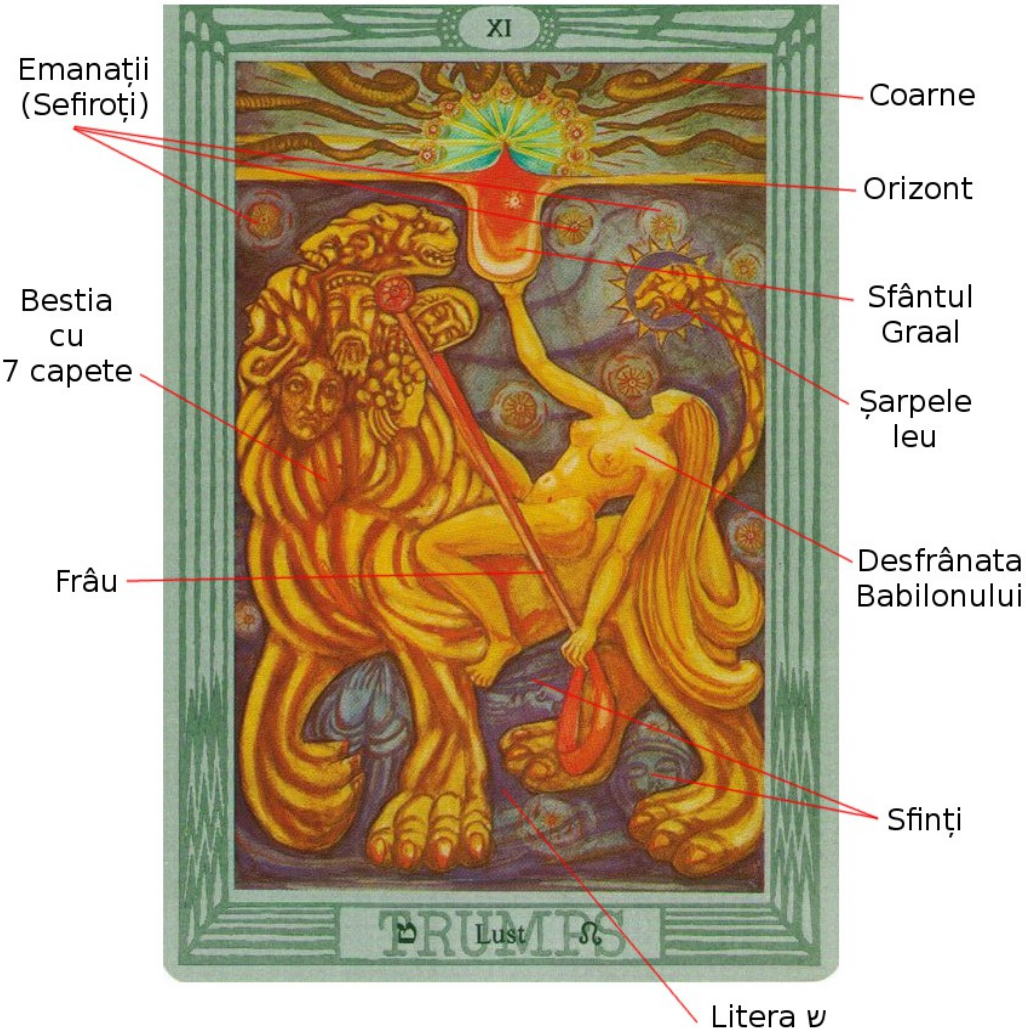

a. Descriere:

Numele tradițional al acestui card este Forța. Crowley a redenumit cardul, spunându-i ”Pofta”, deoarece sensul său include mult mai mult decât exprimă cuvântul »Forța«. Pofta înseamnă mai mult decât puterea vitală, ea include, de asemenea, bucuria și expresia acestei puteri; înseamnă și pasiune. O femeie stă pe spatele unui leu. În mâna dreaptă ține Sfântul Graal, care este înflăcărat de focul iubirii și al morții și îl ridică pe înălțimi.

Cardul este o reprezentare a absorbției divine, a extazului divin, a nebuniei divine. Femeia

apare în stare de ebrietate. Leul este și el înflăcărat de poftă. Cele șapte capete ale sale sunt cele ale unui înger, un sfânt, un poet, un adulterin, un om îndrăzneț, un satir și un șarpe-leu. Ele simbolizează diferite aspecte și puncte de vedere care acum se unesc și se contopesc ca o forță perceptivă unică într-o experiență orgiastică. Ei sunt în dependență de moralitate și limitează raționalismul. Formele energetice exprimate aici sunt cele ale unei Ordini creative arhetipale.

Animalul din interior nu este îmblânzit și integrat prin luptă și represiune, ci prin afirmare și predare. Forța care se obține în acest proces ajută la depășirea temerilor vechi și condiționarea restrictivă, reprezentate prin mâinile îndoite și fețele sfinților văzute slab în fundal.

Cele zece cercuri care radiază slab, împrăștiate în spatele femeii și leului, arată vechile idealuri morale, care acum vor fi înlocuite cu cele proaspete care pulsează în partea de sus a imaginii, simbolizând noua lumină care curge ca un șarpe în toate direcțiile, distrugând lumea și creând-o din nou. Acest proces de recreere este din nou simbolizat în coada leului, printr-un șarpe cu cap de leu.

Capul femeii este întors complet spre urna de foc. Ea este total absorbită de energia de transformare inerentă oricărei predări totale și conștiente. Acesta este secretul Tantrei, conștiința care percepe plinătatea fiecărui moment și acceptă toată viața, nerespingând nimic.

Lust/Pofta își dezvăluie potențialul creativ valoros numai atunci când este gustat, savurat și băut complet. Numai atunci poate fi înțeles și pus în aplicare în propriul proces de a conștientiza. Drumul spre lumină trece prin toate aspectele întunericului.

b. În treimea superioară:

- Orizont = zorii unei vieți noi sau o perspectivă nouă a vieții.
- 10 emanații circulare = 10 sephiroți energizați din Arborele vieții. Aceasta înseamnă că viața a fost spiritualizată atât intern cât și extern. Apărând sub orizont avem axioma: ceea ce este sus, este la fel cu ceea ce este jos. Aceste cercuri sau sephire nu sunt ordonate, însă, în Arborul Vieții, în timp ce un nou Eon răsare, va trebui să se reorganizeze în această nouă energie.
- 10 coarne = ale fiarei sunt ca șarpele și distrug vechea ordine dar recrează un nou Eon. O semnificație asemănătoare se găsește în partea de jos a cărții cu Fiara călcând pe Sfinți.

c. În treimea mijlocie:

- <u>Femeia stacojie</u> (Babalon) = reprezintă dorințele și atracția naturii inferioare. Ea își atinge sânii și vaginul, ca și cum ar presupune o pasiune sexuală puternică.
  Apare în Apocalipsa lui Ioan, cap. 17:

  1. Apoi unul din cei şapte îngeri care ţineau cele şapte potire a venit de a vorbit cu mine şi mi-a zis: „Vino să-ţi arăt judecata curvei celei mari, care şade pe ape mari.

  2. Cu ea au curvit împăraţii pământului şi locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!

  3. Şi m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Şi am văzut o femeie şezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, şi avea şapte capete şi zece coarne.

  7 capete = 7 chakre
  10 coarne = sephire pe Arborele Vieții

  4. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu, era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare. Ţinea în mână un potir de aur plin de spurcăciuni şi de necurăţiile curviei ei.

  stacojiu = pasiuni

potir = cupa graalului unde are loc alchimia acțiunilor ei.

5. Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pământului".

Mama curvelor = natura inferioară

6. Şi am văzut pe femeia aceasta îmbătată de sângele sfinţilor şi de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare.

7. Şi îngerul mi-a zis: „De ce te miri? îţi voi spune taina acestei femei şi a fiarei care o poartă şi care are cele şapte capete şi cele zece coarne.

înger = impulsul spiritual din interior

- Sfântul Graal = ținut în mâna dreaptă (partea spirituală) și în care curg energiile Lunii. Cu acest card se amestecă energiile pozitive și negative ale Lunii care curg în această cupă. Crowley spune că energia lunii se amestecă în cupă și cu energiile Soarelui. Conține lichide sexuale masculine și feminine și, prin urmare, conține viață și moarte, moarte pentru naștere și reînnoire.
- Frâu roșu = în mâna stângă. Partea stângă este partea carnală, așa cum, de exemplu, în Biblie avem Grădina Edenului în Est. Roșul reprezintă pasiunea, iar frâiele simbolizează conexiunea femeii cu bestia sau natura noastră inferioară.
- Șarpele leu = simbol al falusului. Femeia stacojie privește șarpele care are 13 raze care emană din cap.
- 13 raze = 13 este numărul cuvintelor ebraice pentru Dragoste (Achad) și Unitate (Ahbah) adăugate împreună ca în Cartea Legii unde Crowley afirmă: *Nu există o legătură care să unească diviziunea, mai mare ca iubirea: toate celelalte sunt un blestem*.
- 7 Capete ale Bestiei = simbol al aspectelor lui Crowley însuși, așa cum sunt menționate în Book of Lies cap. 49:
  1. Înger = misiunea lui. Îngerul este în esență impulsul spiritual din interior.
  2. Sfânt = al Bisericii Catolice Gnostice
  3. Poet = interesul lui.
  4. Femeia Adulteră = preferințele sale sexuale.
  5. Omul Curajului = descrierea lui însuși.
  6. Satyr = unul dintr-o clasă de zei păroși, pofticioși și bețiți din mitologia greacă
  7. Șarpele Leu = Leul a fost ascendentul său.

d. În treimea inferioară:

- Bestia zdrobind sfinții = bestia ignoră „puritatea" sfinților, deoarece neagă natura lor ca oameni. Cu toții avem o latură carnală și, dacă este reprimată, poate fi o povară. De aceea, Buddha a vorbit despre calea de mijloc. Figurile din cardul PUTERII seamănă cu forma literei SHIN:

Shin este asociat cu cardul Aeon/Judecata de Apoi (simbolul din stânga jos) prin care vechile ordine religioase sunt înlocuite cu o nouă filozofie:

e. Cabala:

PUTEREA este reprezentată de litera TETH care înseamnă Șarpe.

Șarpele are două aspecte:
(1) Cea mai joasă expresie: sexualitate, devianță sexuală, minte inferioară, lucruri pământești (șarpele se târăște pe pământ și are o asociere strânsă cu pământul și cu cele șapte păcate mortale;
(2) Cea mai înaltă expresie: șarpele Kundalini, energia divină de la baza coloanei vertebrale care se ridică prin sistemul chakrelor.

Șarpele este de asemenea văzut în partea superioară a cărții PUTERII și este simbol al reînnoirii și creșterii pe măsură ce șarpele își schimbă pielea. Este asociat cu semnul zodiacal al LEULUI: Leul este cunoscut ca regele fiarelor având curaj și calități de conducător. Avem nevoie să fuzionăm prin extaz cu spiritul, în ciuda tuturor ispitelor lumii.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Energy*”, corespunzătoare cărții Puterea din Tarotul convențional:

Energia corespunde cardului PUTEREA din Tarotul convențional. Simbolizează stadiul reînnoirii fizice, ca forță interioară care rezultă din corpul însuși și din intuiția animalelor la nivelul cel mai profund. Formele Zeului sunt din nou înfățișate; ele sunt chiar aranjate în ordinea lor simbolică corespunzătoare: taurul Tharmas din stânga copacului (vest), leul lui Urizen la bază (sud), omul lui Luvah în față (est) și vulturul din Urthona de sus (nord). Reapariția simbolică a Zeului subliniază faptul că energia este atât rezultatul, cât și continuitatea cardului Whirlwind

corespunzând Roții Destinului. Că sunt așezate în jurul stejarului înseamnă forța și rezistența energiei naturii.

Toate animalele din acest card reprezintă instincte și intuiții care sunt mediate și stăpânite de figura umană a lui Tharmas, Zeul întrupat. Tharmas este arătat plin de energia reînnoită a vieții, iar această „energie este încântare veșnică". Inscripția originală la această ilustrație spune despre animale, „Forța lor, sau viteza sau vigilența, au fost date în ajutorul defectelor noastre" (William Hayley) - cu alte cuvinte, forțele animalelor sunt aliații noștri.

Cu toate acestea, Tharmas este aliatul forțelor animale; adică el este mijlocul prin care ele „vorbesc" - și în acest sens, acest card este și despre energia inerentă metaforei. Tharmas, al cărui organ de simț este limba, își asumă calitățile animalelor vorbind pentru ele. Deoarece prima funcție a vorbirii este comunicarea sufletului, animalele sunt metafore pentru raza și puterea sufletului uman multidimensional. (În metaforă, a spune „Sunt un leu, mă fac un leu care își califică calitățile în interiorul meu; în schimb, alegoria spune „Eu sunt ca un leu" și înseamnă că nu sunt cu adevărat un leu și doar fac față. Metafora eliberează energie, în timp ce alegoria o slăbește.)

Tradițional pentru acest card, leul este prezentat ca înclinându-se la picioarele omului, semnificând faptul că puterea sa este predată sub comanda omului, acesta putând-o atrage după voie. Rețineți, de asemenea, că animalul simbol al lui Tharmas este taurul forței și răbdării, care apare în partea stângă jos; și referindu-se la chemarea lui ca păstor, berbecul virilității apare în dreapta jos. Vorbind despre animale, Tharmas demonstrează că înțelege (și iubește) instinctele sale fizice și capacitățile fizice și ascultă directivele sale.

Această carte marchează punctul intermediar al călătoriei sufletului și astfel se repetă motivele de pe părțile laterale ale cărții I pentru a simboliza un nou început prin a doua decartare a cărților.

ROATA DESTINULUI

Rider-Waite | Oswald Wirth | Golden Dawn | Aleister Crowley | Israel Regardier | Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”ROATA DESTINULUI”

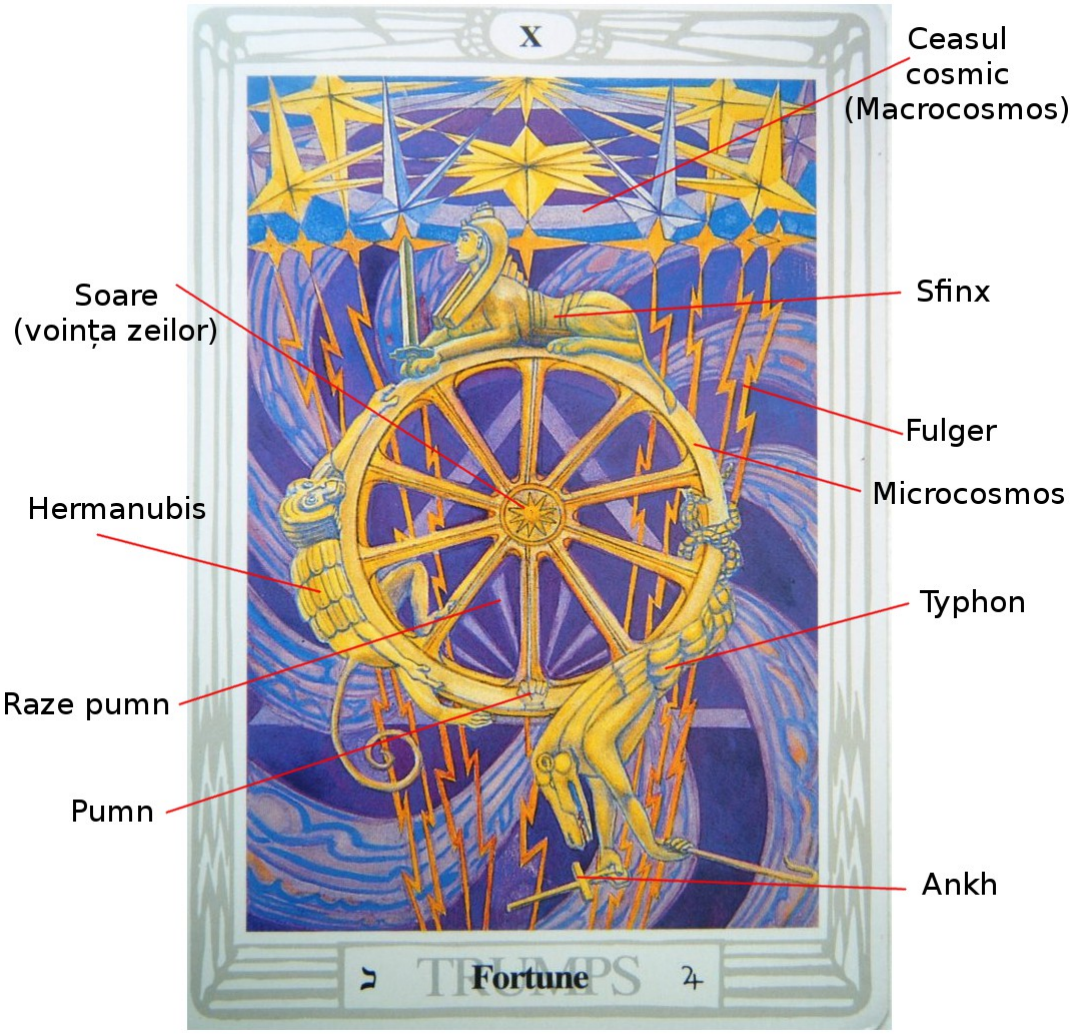

a. Descriere:

În mijlocul vârtejurilor de energie și al fulgerelor se transformă Roata Destinului cu zece raze de noroc. Este un simbol al integralității, în continuă mișcare, dar neschimbat în completitudinea sa.

Cele trei figuri - sfinxul, maimuța și crocodilul - reprezintă trei zei egipteni. Sfinxul unifică cele patru virtuți magice; cunoaștere, voință, îndrăzneală și tăcere. Înțelepciunea apare prin unificarea instinctelor animale și a puterilor intelectuale intuitive. Sabia din laba sfinxului

mărturisește puterile incoruptibile de discriminare și capacitatea de a gândi clar.

Vârful din partea stângă a roții simbolizează flexibilitatea (vezi Magul). Se pare că el este cel care ține roata în mișcare constantă.

Crocodilul reprezintă zeul creativității (vezi Nebunul). Ține două instrumente în mâini. În dreapta se află Ankh-ul egiptean, simbolul vieții; fiecare act creativ aduce ceva în viață. Bastonul cu cârlig la capăt este un simbol al posibilității de a modela norocul, prin recunoașterea și atragerea și folosirea oportunităților bune.

Centrul roții reprezintă Soarele, originea și unificarea tuturor energiilor creative. Este, de asemenea, un simbol al conștientizării, realizării, iluminării. Soarele este centrul absolut, centrul ciclonului care, în ciuda mișcării constante de la periferie, rămâne nemișcat și neschimbat. Aceasta este sămânța interioară, martorul care rămâne neatins de ascensiunile și coborâșurile dualității; bucurie și tristețe, speranță și frică.

Prezentul permite observarea periferiei roții. Viața ne oferă cadouri și posibilități neașteptate. Acum avem nevoie de ochi atenți pentru a putea percepe cadourile și posibilitățile oferite nouă.

b. Ceasul cosmic (macrocosmosul) = întindere de stele reprezentând zeița egipteană a cerului Nuit. Este asociată cu renașterea. A fost blestemată de Ra să nu poată naște 360 de zile pe an, dar Thot a intervenit și a adăugat anului încă 5 zile acestea numindu-se „Zilele Demonilor”. Se spune că Nut avea pielea precum cerul nopții plin de stele. Stelele sunt deformate pentru a ne arăta unicitatea. Unele stele sunt întunecate, altele strălucitoare reprezentând averi diferite, dar există un echilibru pentru ele implicând o armonie în univers. Cele 10 stele ale Ceasului Cosmic se reflectă în cele 10 spițe ale Roții Destinului exemplificând prima lege a lui Hermes: ”Ceea ce este sus este la fel cu ceea ce este jos”.

c. Fulgerele = provin de la stelele ceasului cosmic și pun în mișcare Roata Destinului.

d. Roata Destinului (microcosmos) = cuprinde 3 simboluri reprezentând 3 substanțe alchimice sau cele 3 gunas din filozofia hindusă. Întreg proces de pe roată reprezintă ciclurile unei vieți sau a mai multora și se întâmplă simultan.

- Soare = Hristos fiind Dumnezeul Soare și sefira Kether asociată cu Voința lui Dumnezeu, toate celelalte aspecte ale cardului sunt doar extensii ale acestei voințe. Aceasta înseamnă în esență că tot ceea ce ni se întâmplă este Voința Zeilor și nu poate fi altceva. Soarele este centrul Roții Destinului dar este plasat și într-un triunghi reprezentând astfel ideea de înțelegere a luminii, de claritate.
- pumn = are 6 raze care emană din el. Litera pentru destin este KAPH, care înseamnă pumn sau mâna închisă. Induce ideea ca roata să fie întoarsă de mâna lui Dumnezeu. Cele 6 raze reprezintă numărul soarelui, Sephira Tiphareth și Conștiința lui Hristos, sau Ochiul divinității.
- Sfinx = este situat în partea de sus a Roții Destinului. Poartă o sabie care este simbolul minții și puterii voinței, reprezentând și puterea sulfului.
- Maimuța Hermanubis = este situat pe partea stângă a Roții Destinului și este o variantă a zeului Anubis. Este menită să fie versiunea greacă a lui Anubis, o combinație de Hermes (Mercur) + Anubis. Acești 2 zei sunt asociați cu funcția de psihopomp. Acționează ca un mediator între cei vii și cei morți sau ca un ghid pentru sufletele morților prin lumea subterană.
- Crocodilul = este Typhon, Dumnezeul egiptean al mumificării și al ritualului cântăririi inimii în care el este puntea dintre om și zeii Osiris și consoarta sa Isis. Are în mâini o cruce Anh și un baston cu cârlig.
  - crucea Anh sau nodul magic denumit ”Cel viu”, reprezintă soarele, cerul și pământul la

nivel macrocosmic și omul la nivel microcosmic. Exprimă și împăcarea contrariilor. Este centrul din care se revarsă calitățile divine și elixirurile dătătoare de nemurire. Ținut în mână evocă forma unei chei ce permite deschiderea ușii mormântului spre Câmpiile Earu, spre lumea veșniciei. Ținut în mijlocul frunții indică omul inițiat în anumite mistere dar obligat să păstreze secretul. Legat de inel cu un șiret asemenea unor plete răsucite sau împletite, este asociat cu ”nodul lui Isis” și simbolizează legăturile care îl prind de viața muritoare și care trebuie deznodate pentru a se ajunge la nemurire.

– bastonul cu cârlig = este o armă magică, sau Axa Lumii. Apare în mâna paznicilor împărăției morților. De multe ori are șapte noduri reprezentând deschideri prin care inițiatul trebuie să treacă înainte de a putea ajunge la cunoaștere și de a urca la cer călare pe el.

e. Cabala:

Cardul Roata Destinului este reprezentată de litera Kaph = palma mâinii.

Învârtind roata ne creăm propriul destin. Palma mâinii conține destinul nostru și se spune că este o amprentă a căii spre viață a Sufletului:

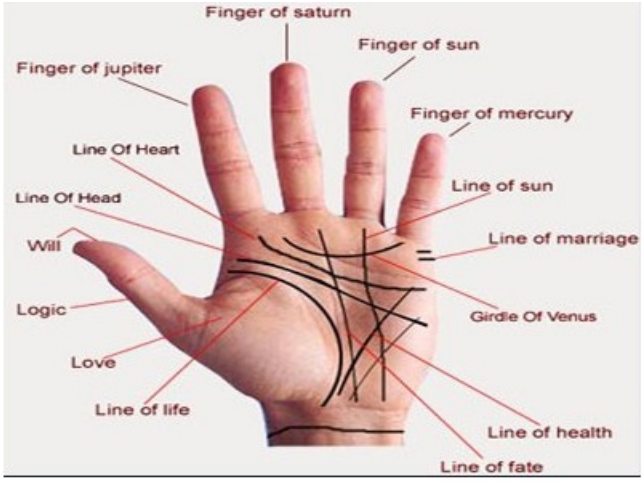

Planeta Jupiter este asociată cu acest card referindu-se la creștere, expansiune și noroc. Este cunoscut în Astrologie sub numele de „Marele Benefic”.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Whirlwind* ”, corespunzătoare cărții Roata Destinului din Tarotul convențional:

Semnifica schimbarea și dezvăluie realitatea ca fiind un vârtej de energie în care se poate întâmpla orice. Whirlwind este o forță spirituală ghidată care activează Zeii sau forțele eterne din interiorul omului, acum în scopuri regenerative. Ezechiel din Biblie spune: „M-am uitat și, iată, a venit un vârtej din nord”. Nordul este asociat cu Los. El este cel care dezleagă ciclonul, răsucirea sufletului care se stârnește atunci când adevăratul potențial al divinității este revelat de om. În vârtej sunt cele patru „fiare” din Cartea Apocalipsei - cei mai mari heruvimi, „viețuitoarele”, martorii profeților. În natura lor poartă patru fețe: de bou, leu, om și vultur – tetramorfele, cei patru Zei. "Acestea sunt cele patru fețe către cele patru lumi ... în fiecare om". Imaginea din carte nu prezintă fețele animalului, ilustrând în schimb liniile biblice: „Ei patru aveau o asemănare: iar aspectul și munca lor era ... o roată în mijlocul unei roți ... plină de ochi în jurul lor“.

Deasupra se află Dumnezeu pe tronul său, cu brațul drept ridicat în binecuvântare sau salut. Deși este reprezentat zeul Vechiului Testament, în sistemul lui Blake, Dumnezeu este Isus - și Omul - și imaginația: „Corpul etern al omului este imaginația; adică Dumnezeu însuși, trupul divin, Isus: suntem membrii lui”. În acest sens, Dumnezeu este un simbol universal pentru propria noastră divinitate. Ochii înstelați care se rotesc printre roți pot fi „membrii”, care suntem noi. Sau ochii sunt ideile sufletului, învârtindu-se cu energie sfântă.

În partea superioară, Ochii lui Dumnezeu modelează roata vârtejului și încununează imaginația lui Dumnezeu-Iisus-Om cu un halou angelic care este el însuși o metaforă a evoluției spirituale a omului. La baza cardului, vedem pădurea erorii căzută sub forța schimbării iminente, în timp ce Ezechiel („Dumnezeu întărește”) privește minunea.

MOARTEA

Rider-Waite | Oswald Wirth | Golden Dawn | Aleister Crowley | Israel Regardier | Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”MOARTEA”

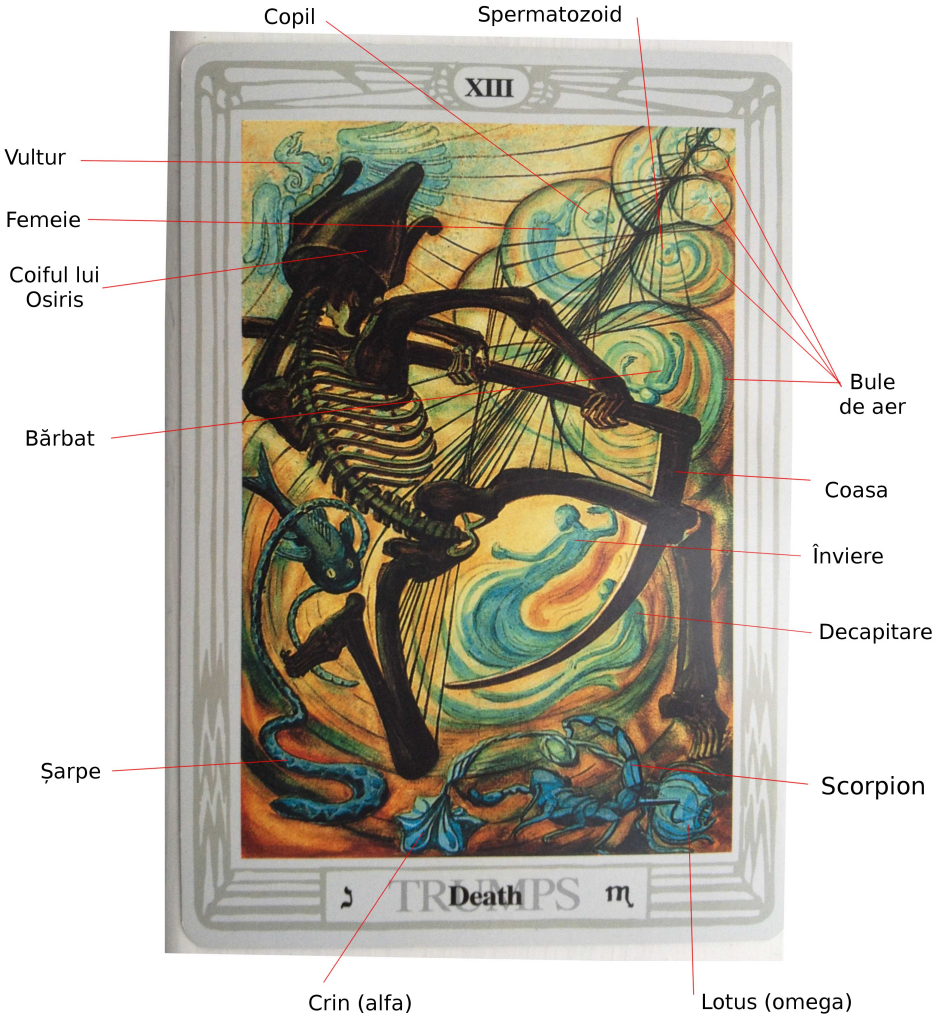

a. Descriere:

De regulă, cardul Moartea nu înseamnă moarte fizică. El indică, în general, o transformare externă radicală. (Cartea XVI, Turnul, este expresia schimbării interne.)

Relațiile vechi cer să fie dezintegrate. Acest proces poate fi legat de experiențe dureroase. Moartea arată două fețe: unul distrugând și dărâmând, celălalt eliberând de legăturile vechi care au devenit limită, împiedicând Viața.

Cardul este dominat de un schelet cu coasă, gata de cosit. Este orientat într-o poziție extrem de tensionată, pe punctul de a se schimba în mișcare și transformare. Scorpionul din partea de jos a imaginii își ține coada gata să înțepe. Crinul înflorit și floarea de lotus din apă zac moarte în noroiul din care creșteau la un moment dat.

Moartea lor este continuată de următoarea etapă: șarpele, simbolul transformării. Este pregătit să livreze mușcătura mortală atunci când este cazul. Peștele, trecutul vechi, putea deveni victima sa. Fenixul din stânga sus nu se poate ridica decât după ce focul transformării a consumat totul, transformându-l în cenușă.

Scheletul poartă învelișul funerar folosit în Egiptul antic. Aceasta este o referire la necesitatea de a duce acum ideile și conceptele vechi în mormântul lor și de a le îngropa. Cablurile și legăturile trebuie tăiate, sufletele închise în bulele de aer eliberate de legăturile lor și doar atunci vulturul, etapa finală a transformării, își va desfășura aripile și se va ridica.

b. Scheletul: îl reprezintă pe Osiris prin coiful pe care îl poartă și culoarea neagră a lui Saturn. Fiind paznicul lumii subterane folosește coasa pentru a distruge viața și falusul (format din bule ținute cu

fire și care închid în ele un spermatozoid, un copil, un bărbat și o femeie) pentru a crea viața. Prin dansul scheletului se reprezintă procesul de schimbare și transformare. Picioarele au forma glifei lui Saturn și între ele se află un un bărbat căruia coasa îi taie capul și un alt bărbat care a înviat din primul, simbolizând procesul morții și totodată mintea superioară eliberată de „moartea" vehiculelor inferioare.

O lumină strălucitoare îl înconjoară pe cel înviat, reprezentând Lumina văzută la moartea fizică, când sufletul este absorbit în spirit. Procesul de „decapitare" înseamnă separarea centrelor superioare ale omului (situate în cap) de dorințele carnale (situate în corp).

c. Scorpionul mort: reprezintă un schelet în miniatură, situat între alfa (floarea de crin) și omega (floarea de lotus). Legenda spune că atunci când un scorpion se află într-o situație fără scăpare, se înțeapă de moarte. Negând natura noastră spirituală infinită murim, revenind din nou la viață o putem trăi pe deplin dându-i un scop. Crinul din stânga și lotusul din dreapta arată că scorpionul reprezintă viața fizică fixată în limitele timpului.

Conform "Dicționarului de simboluri" a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 210, scorpionul este ocrotitorul gemenilor. În Egipt a fost imaginea zeiței Selket. El evocă natura din vremea căderii frunzelor, a ceasului de pe urmă al vegetației, a întoarcerii materiei brute la haos, în așteptarea humusului care pregătește renașterea vieții.

d. Șarpele și peștele: simbolizează viața care este un flux între viața conștientă și cea inconștientă. Viața și moartea sunt două curbe ale aceluiași șarpe. Această pereche reprezintă, de asemenea, masculinul (șarpele) și femininul (peștele) în uniune, înfățișând actul de creație și, în acest scop, sunt așezați chiar în spatele originii falusului lui Osiris.

e. Vulturul: care este simbolul înălțării, reprezintă moartea Egoului și unitatea ulterioară cu Dumnezeu. Vulturul reprezintă extazul orgasmului spiritual care inițiază crearea vieții. Vedem fire ce pornesc din Vultur conectându-l la procesul creativ.

Cele 3 figuri sunt, de asemenea, asociate cu cele 3 stări ale apei:

Scorpion = starea solidă datorită cochiliei dure.
Șarpe = starea lichidă datorită modului de deplasare
Vultur = stare gazoasă prin ridicarea în aer

f. Bulele de aer: reprezintă întrupări ale sufletului. Împreunate cu fire, formează Falusul lui Osiris.

g. Cabala:

Moartea este baza fundamentală a unei căi spirituale, deoarece conduce la o transformare și o trecere în altă lume. Cartea Morții se află în Arborele Vieții pe Calea 24 și conectează Tiphareth cu Netzach. Îi este atribuită litera ebraică Nun care înseamnă pește și astronomic îi este atribuită zodia Scorpionului care este asociată cu Sexualitatea și Moartea.

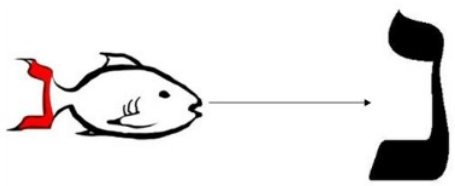

În culturile anterioare, moartea a fost considerată sinonimă cu sexul.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Transformation*”, corespunzătoare cărții Moartea din Tarotul convențional:

Cardul reprezintă impermanența conștiinței materialiste și perspectiva unei transformări iminente. Înainte ca sufletul să se poată întoarce la eternitate, preocupările eului material trebuie tăiate, dacă nu prin alegere atunci prin timpul în sine. Ea semnifică o schimbare majoră a conștiinței, necesară în acest moment al călătoriei. Schimbarea este inevitabilă în orice caz, iar lumea vegetativă este o cauză fără speranță - „*mormântul este poarta de aur a cerului, și bogat și sărac în jurul ei așteaptă*”. Încetarea unui lucru este răsăritul a altceva. Energia nu poate fi distrusă, ci doar transformată. Eliberarea de energie închisă anterior în forme vechi înzestra acest proces cu o mare dramă și putere. Cu toate acestea, această carte este în primul rând o metaforă a morții mistice, nu fizice - indică nevoia de a se transforma în timpul vieții, începând cu acest moment, ca un pas esențial în procesul inițierii spirituale.

În această carte din colaje, vedem două aspecte ale timpului, combinate la șold, sub forma unui înger destul de grotesc prin culoarea sa albastră. Pierderea trebuie să preceadă întotdeauna renașterea următoare. În același timp, personajul roșu are aripile ridicate, arătând o viața viitoare și nouă. Cei mai mulți dintre oamenii arătați în card ignoră soarta lor.

În partea inferioară, un scaiete este alăturat diverselor rămășițe ale umanității învinse și artefactelor unor vremuri grele: trecerea timpului a rupt toiagul și a spart ulciorul vieții. Fântâna fertilității este abandonată broaștelor și flagelului lăcustelor. Deasupra capului, îngerii cu aripi de liliac se învârt în nori, în timp ce în lateral atârnă păianjeni de firele sorții. Nu există scăpare de la

decăderea lucrurilor lumești, decât prin transformarea într-un nou regim de credință.

ARTA / CUMPĂTAREA

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”ARTA”

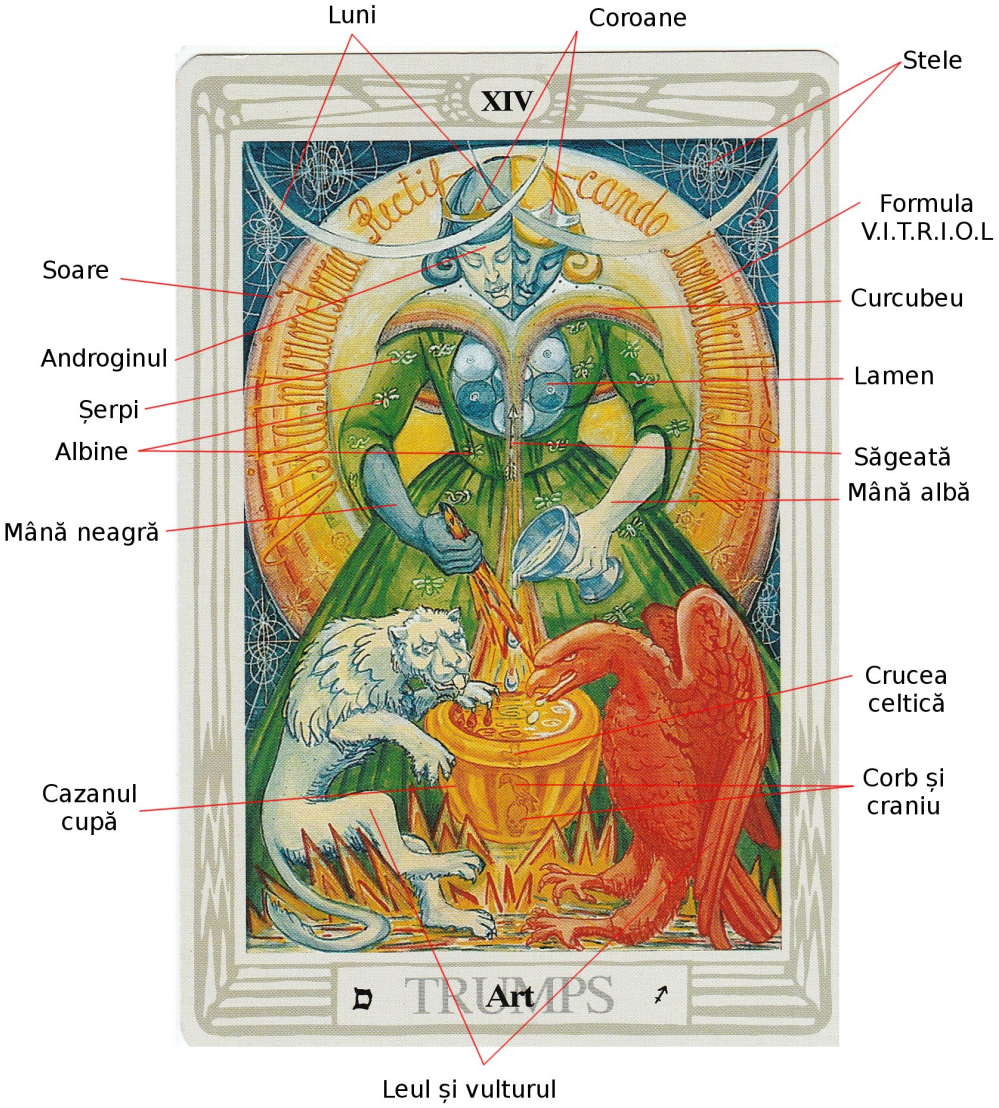

a. Descriere:

Cumpătarea a fost redenumită de Crowley „Artă” pentru a reprezenta ARTA ALCHIMIEI.

Uniunea alchimică a focului și apei portretizat deasupra capului Nebunului, s-a mutat acum în centrul acestui card. Întregul card se caracterizează prin simboluri de integrare, de unificare a contrariilor.

Legarea focului cu apa, a luminii cu întunericul, a bărbatului cu femeia, a morții cu

renașterea, este un proces intern. Topirea contrariilor este un pas major spre unitate. Forțele opuse se transformă într-o nouă stare de a fi. Căsătoria Împăratului și a Împărătesei afișată pe cardul Îndrăgostiții, atinge acum împlinirea ei prin Androginul din imagine. Aceasta este cea mai înaltă artă a transformării.

Adunarea de opoziții este o pregătire pentru a genera ceva nou. Soarele și Luna care îl traversează dau naștere stelelor din fundal.

Rochia este culoarea creativității - verde. Propoziția latină înscrisă pe Soare: ”Visita Interiorem Terrae Rectificando Invenies Operae Lapidem” se traduce prin - *Coboarând în măruntaiele pământului, distilând vei găsi piatra operei*. Aceasta are multe semnificații pe diferite niveluri (la fel ca multe dintre imaginile și simbolurile din Tarot). În contextul rochiei verzi (creativitatea) sugerează necesitatea de a pune în contact forțele creative cu energia pământului, iar ca formulă exprimă legea unui proces de transformare legat de întoarcerea ființei în miezul cel mai intim al ei.

Leul și vulturul, asistenți în procesul alchimic, și-au încheiat deja transformarea. I-am văzut mai întâi pe cardul numit Îndrăgostiții. Au crescut ca mărime și semnificație. Leul, reprezentativ pentru elementul foc, a luat culoarea apei. Vulturul, o formă mai înaltă a scorpionului și un reprezentant al elementului de apă, a luat culoarea focului. Această imagine de echilibru, inversare și integrare se repetă pe urna alchimică de aur; corbul de pe craniu este un simbol al morții și al renașterii. Regele cu pielea întunecată are acum o piele deschisă la culoare, iar regina cu pielea deschisă la culoare are acum o întunecată. Fața reginei, în stânga, privește mâna din dreapta, în timp ce fața din dreapta se concentrează pe mâna stângă. Apa și focul se toarnă în urnă. Focul consumă apa, iar apa stinge focul.

Aburul, energia noului, crește. Săgeata (în centrul corpului) subliniază acest lucru. Aburul formează două curcubeie, simboluri ale integralității, care înconjoară umerii figurii androgine. Cele opt cercuri de pe piept (două sunt acoperite) simbolizează simetria și echilibrul. Albinele de miere (pe haina reginei de pe cardul Îndrăgostiții) și șerpii (de pe Împărat) s-au amestecat. Albinele reprezintă arta, percepția și integrarea.

b. <u>Androginul</u>: este o fuziune între Împărătească și Împărat. Este, de asemenea, o fuziune a energiilor subconștiente (Lună) cu cele conștiente (Soare). Albinele și șerpii care apar separat pe îmbrăcămintea Împărătesei, Împăratului și Îndrăgostiților, apar aici împreună pe roba verde a Androginului, integrate fiind într-o octavă superioară spiritual. Brațele au fost schimbate, astfel încât brațul negru este asociat cu fața albă, iar brațul alb este asociat cu fața neagră. La fel părul și coroana.

c. <u>Leul și Vulturul</u>: care apar și în alte carduri și-au schimbat între ei culoarea stând pe apa de foc de sub cazan.

d. <u>Cazanul</u>: este de aur și are încrustat pe el o cruce malteză și un corb pe un craniu. Reprezintă al șaselea sephiroth, Tiphareth, stăpânit de soare și acest lucru arată echilibrul și armonia conținutului său, la fel cum Tiphareth reflectă echilibrul și armonia de pe stâlpul din centrul Arborelui Vieții. Crucea reprezintă amestecul elementelor și este semnul unei vieți noi.

e. <u>Curcubeul</u>: este rezultatul procesului de purificare din cazan. Un flux de lumină trece peste Androgin și formează curcubeie pe umerii lui.

f. <u>Săgeata</u>: indică voința cerută în acest proces și faptul că elementele subconștiente inferioare ale lui Yesod sunt integrate cu Energiile Superioare ale lui Tiphareth.

g. Lamen[36] cu 8 sfere = situat în regiunea inimii sale indică autoritatea cu care Androginul stăpânește inima.

g. Cabala:

Cardului îi este atribuită litera ebraică SAMEKH care înseamnă proptea sau cârjă.

Ea este condusă de zodia Săgetătorului. Săgetătorul este omul care se dedică exaltării brahmanice care asigură eliberarea din ciclul renașterilor. Săgeata cu care se identifică săgetătorul este sinteza dinamică a omului zburând către transformarea sa în ființă spiritualizată.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Forgiveness/Iertarea*”, corespunzătoare cărții Cumpătarea din Tarotul convențional:

Cardul reprezintă calitatea milosteniei înfățișată ca Isus, care apare acum ca ghid al sufletului prin regiunile infernale care urmează să vină. Isus este simbolul lui Blake pentru imaginația umană, puterea divină în om. Pentru Blake, Isus nu este o figură religioasă sau bisericească, ci personificarea unei idei. Iertarea erorii în sine și în ceilalți este o idee atât de creativă și puternică, încât majoritatea oamenilor nici măcar nu o pot imagina. Iertarea are implicații de amploare atât în viața de zi cu zi, cât și în cea artistică - pentru că dacă nu îi iertați pe ceilalți nu puteți cunoaște sentimentul adevăratei bucurii; dacă nu vă iertați sinele, nu puteți funcționa ca individ. Iertarea este imaginația în acțiune. Este rădăcina și vița tuturor vindecărilor, locul comuniunii cu tot ceea ce este sfânt.

Opinia lui Blake asupra lui Isus istoric nu este de acord cu versiunea creștină. Ca savant biblic de-a lungul vieții, Blake a declarat că Isus a fost un ticălos care a murit un păcătos fără

36 Un lamen (în latină înseamnă „farfurie”) este un pandantiv sau pieptar magic purtat în jurul gâtului, astfel încât acesta să atârne de piept peste inimă. Utilizările sale variază, dar, cel mai frecvent, termenul se referă la un simbol al autorității și la un accent al energiilor magice. Aleister Crowley a descris lamenul ca fiind "un fel de Stemă. Ea exprimă caracterul și puterile celui care le poartă".

speranță. El a criticat politica lui Isus și a catalogat învierea o minciună. Cu toate acestea, Blake s-a inspirat profund din ideea lui Iisus de iertare a păcatului, pentru că a respins legile pernicioase ale moralității mozaice, a eliminat necesitatea războiului și a violenței și a făcut irelevantă judecata binelui și a răului.

Iertarea încorporează conceptual Temperanța - ca în cardul tradițional cu acest nume. Tratarea problemelor într-un mod moderat sau proporțional (cumpătarea) este sugerată aici de mâinile lui Isus care se extind asupra „fructelor de ambrozie aduse din copacul vieții" (pâine) și „băutură de ambrosie din fondul vieții" (vinul) oferite de îngerii de mai jos. De asemenea, se referă la întărire, focul soarelui oferind temperarea spirituală. Și are legătură cu dispoziția sau temperamentul mental, exemplificat de corurile îngerilor.

În margine, păstorii de la colțuri și micii îngeri de sus sugerează răbdare în acest moment. Iertarea are puterea de a alunga toate greșelile. Este nevoie de Transformare un pas mai departe în transubstanțierea alchimică a pâinii și a vinului în corp și sânge.

SPÂNZURATUL

Rider-Waite | Oswald Wirth | Golden Dawn | Aleister Crowley | Israel Regardier | Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”SPÂNZURATUL”

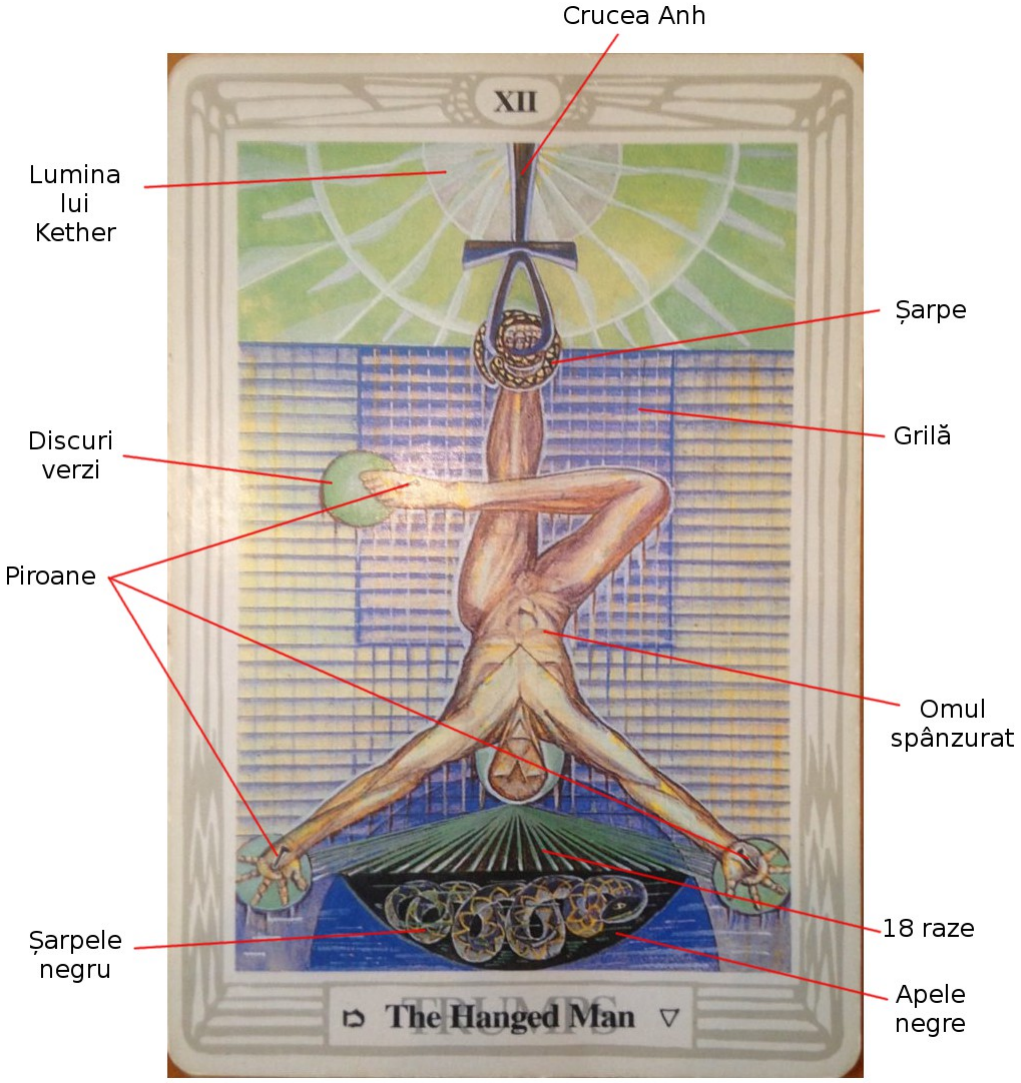

a. Descriere:

Omul spânzurat este bătut în cuie în sus, poziție în care voința personală este ruptă. Situația este în impas: nu mai este loc să se mute. Evadarea de orice fel a devenit imposibilă. Șerpii transformării și înțelepciunii se întind și dorm.

Omul spânzurat este bătut în cuie în lemnul atitudinilor și punctelor sale de vedere

petrificate. Ochii lui sunt închiși: este orb la tot ceea ce nu se încadrează în sistemul închis al conceptelor sale. Fiecare idee nouă, fiecare nou impuls, este ignorată sau respinsă.

Capul lui este bărbierit. Părul, simbol al percepției spirituale, este îndepărtat. Omul spânzurat și-a pierdut chiar încrederea în propria intuiție. Toate eforturile sale par zadarnice și sortite eșecului.

Cu toate acestea, chiar și în mijlocul acestei deznădejdi, pot apărea minuni! A sosit punctul în care nu mai poți evita să vezi realitățile goale. Nu mai rămâne altceva decât să vă confruntați cu ele și să vă dați drumul. Această formă de capitulare, renunțarea la voință și ideologii înghețate duce la transformări de anvergură; ruperea de tipare rigide de comportament, ștergerea deșeurilor vechi, predarea completă în fața Sinelui superior, ferindu-se de minte și dogmă îngustă. Unul care se înclină de bună voie la ordinea cosmică a Universului este capabil să devină unul cu fluxul Tao-ului. »Nu voia mea, ci voia Ta va fi făcută; căci Voia Ta este și a mea. „Marea recompensă pentru predarea profundă a întregului este o întoarcere de o sută optzeci de grade. Lumea poate fi văzută dintr-o nouă perspectivă!

Corpul Spânzuratului are forma unui triunghi cu vârful în jos pe care se sprijină o cruce:

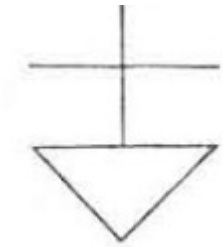

Acesta este un simbol al luminii care intră în întuneric. Crucea este materie, triunghiul este Sfânta Treime.

b. Lumina lui Kether = în partea de sus a cardului. Verde este asociat cu Venus. Odată cu includerea sa, înseamnă că Dumnezeu este Iubire infinită și că are Iubire infinită pentru creația și sinele manifestat.

c. Șarpele legat de Anh = asociat cu Chockmah (înfășurat de două ori = al doilea sephiroth) și înțelepciunea lui Dumnezeu. El leagă piciorul omului de sursa vieții în sine. Deci viața omului este intim legată de voința și înțelepciunea lui Dumnezeu.

d. Piroane = în formă literei Vav:

Vav este legat de Taur și astfel este conectat la Sfinx și acțiunea voinței.

e. Discuri verzi = dragoste și cer.

f. Șarpele negru: este situat în poziția sefirei Malkuth de pe Arborele Vieții. Șarpele întruchipează ceea ce este rar, tainic și de neînțeles. Este un bătrân zeu primordial aflat la baza oricărei cosmogonii. Zeița Athena a științelor ține la piept șarpele din care s-a născut Dionysos, Satana și împărații Chinei. Pe acest card, șarpele negru se află în apele negre, simbol al pântecului, așteptând renașterea simbolizată de cele 18 raze.

g. Grila de mici pătrate întunecate = picioarele Spânzuratului sunt încrucișate într-un pătrat întunecat și acest lucru se referă la crucea spiritului (picioarele bărbatului) din Sistemul Enohian de Magie în care se combină cele 4 elemente ale vieții.

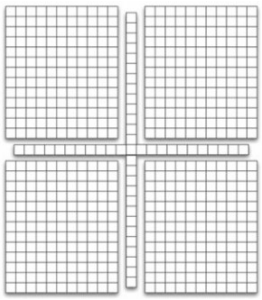

h. Cabala:

Cardului îi este atribuită litera ebraică Mem care înseamnă Apă. Ocupă calea dintre Geburah și Hod.

Piciorul îndoit este îndreptat cu genunchiul spre dreapta în timp ce în seturile Rider-White, Golden Dawn și Regardier, genunchiul este îndreptat spre stânga.

Atunci când genunchiul piciorului dezlegat indică Estul înseamnă că se caută cunoașterea spirituală.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Reversal*”, corespunzătoare cărții Spânzuratul din Tarotul convențional:

Acest card reprezintă tulburarea rațiunii și inversarea vechilor vizualizări. Urizen, Zeul

Minții, limitat de mândrie și eroare, este ultimul Zeu care reapare în ciclul Trezirii, ca parte a procesului de regenerare. El trebuie să facă ceva radical, acționând în natura sa, în această poartă a sufletului. Atât activ, cât și pasiv, este o expresie creatoare și sinteză a dualismului lui Urizen.

Spânzuratul este pasiv și fără apărare. În schimb, figura regenerată a lui Urizen folosește acum puterea metaforică dobândită în cardul Energy pentru a poziționa sufletul în echilibru dinamic în loc de simplă suspensie. Poziția lui este statică fizic, dar simțul energiei sale conținute este uimitor de dinamic. În acest preludiu al Transformării, sufletul alege să se reverse și să se reinventeze, mai degrabă decât să fie controlat de natură.

Reversal are și sensul de a suferi o inversare; adică să fii supărat sau răsturnat, suferind înfrângere, pierdere sau depresie. În această posibilitate, vedem că sufletul i-a fost măturat de pe picioare și agățat să-și păstreze echilibrul, în timp ce este respins de vânturile schimbării și provocării personale. Psihologul arhetipal James Hillman a definit abilitatea sufletului de a crea anomalii, suferințe și boli ca fiind patologizante. Deși înfricoșătoare, această abilitate este necesară pentru că putem ajunge la zei prin suferință. Această situație reprezintă o oportunitate de regenerare a sufletului, văzând lucrurile diferit, în special pentru a găsi noi semnificații și a vă apropia de baza spirituală care stă la baza materiei. Blake a spus că „fiecare efect natural are o cauză spirituală”. Prin urmare, orice lucru care ne ajută să vedem cauza este benefic.

Pe marginea inferioară, diverse simboluri malefice – ciuperci otrăvitoare (moarte), spinii (durerea), ciulinii (lipsa de utilizare) și crinii (otravă) - sunt în mod inevitabil expuși căutătorului în mijlocul aventurii sale cu capul în jos, în timp ce picăturile de ploaie sau lacrimile picură din nori de lângă mâinile lui. Ca și altceva din acest card, acestea sunt simboluri ambigue al căror sens poate fi determinat doar în context. Ele ar putea fi interpretate ca aspecte îndepărtate ale lumii materiale, dificultăți sau patologizări suferite în situația actuală, sau înrăutățitori de lucruri mai rele chiar pe viitor.

AL TREILEA SEPTENAR

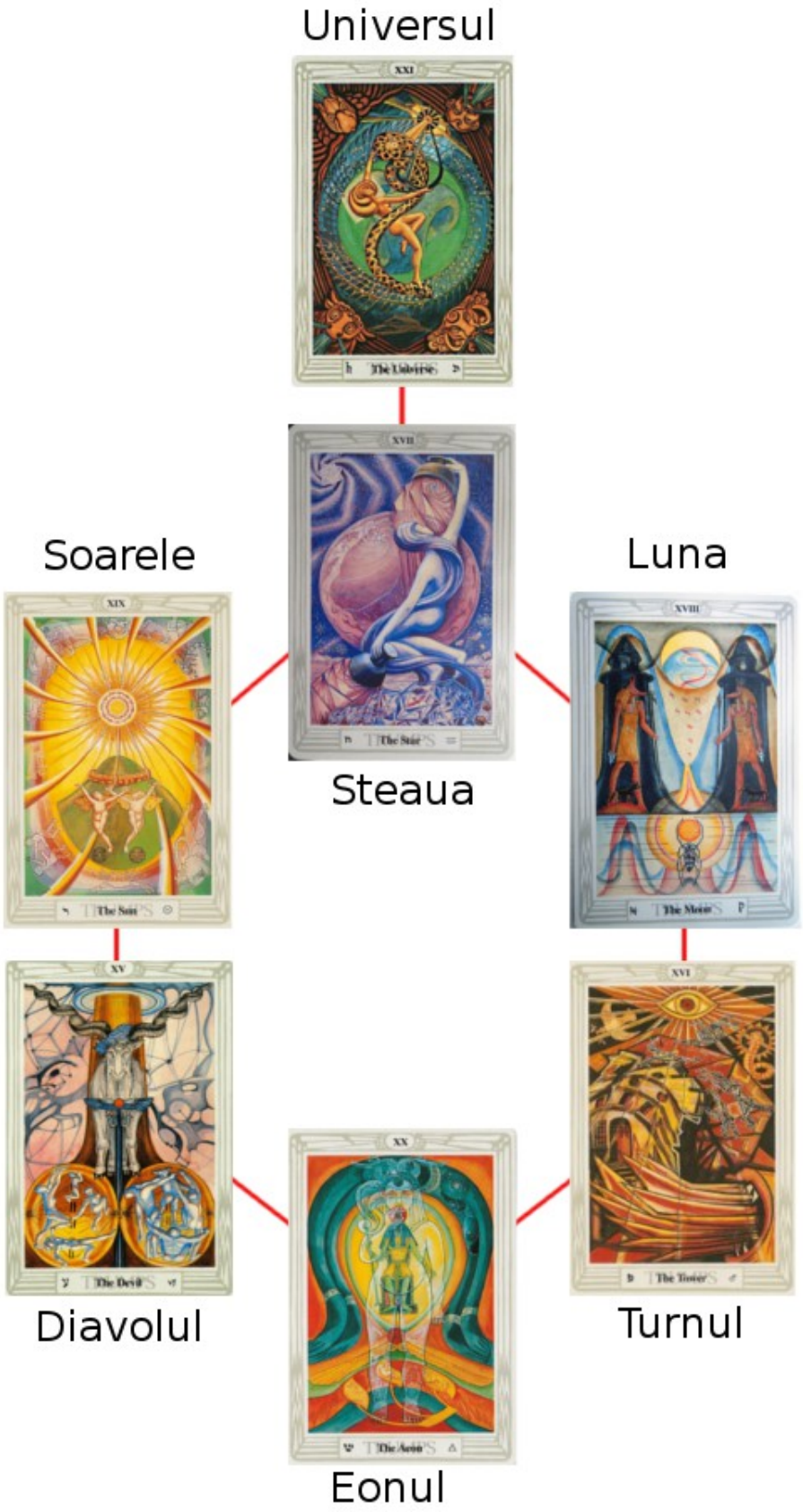

În cadrul celui de al 3-lea septenar, care reprezintă latura în urcare a triunghiului, Eonul simbolizează chemarea pentru asamblare a fragmentelor virale, obținerea celor doi acizi

ribonucleici simbolizați de Soare și Lună, învingând definitiv ADN-ul celulei reprezentat de Diavol, purificând elementele virale sau distrugând celula reprezentată de Turn, realizând un circuit de clonare a virusului simbolizat de cardul Univers și obținând prima clonă a virusului simbolizată de cardul Steaua.

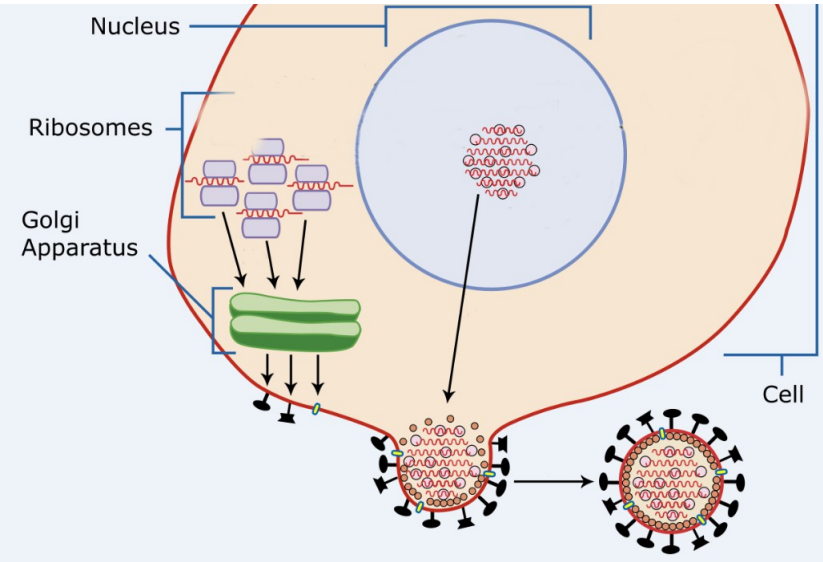

Calea ascendentă reprezintă și Finalul a ce se petrece în Kali Yuga, ceea ce explică de ce unele culturile antice, mai apropiate de noi, nu mai celebrează Anul Nou la Echinocțiul de Primăvară ci l-au mutat toamna, iar evreii l-au ”asociat” cu Yom Kippur, adică Ziua Ispășirii (faza finalizării asamblării virusului).

Cabala ne spune că ascensiunea pe Arborele Vieții se poate face de către majoritatea oamenilor (cei care au activat fragmente de înveliș al genomului viral) urmărind conștiința Feței celei Mici pe Calea Îngerilor lui Elohim care utilizează Sefire de pe coloana din dreapta, sau chiar pe Calea Sfântului care utilizează alternativ Sefire de pe coloana din stânga și din dreapta.

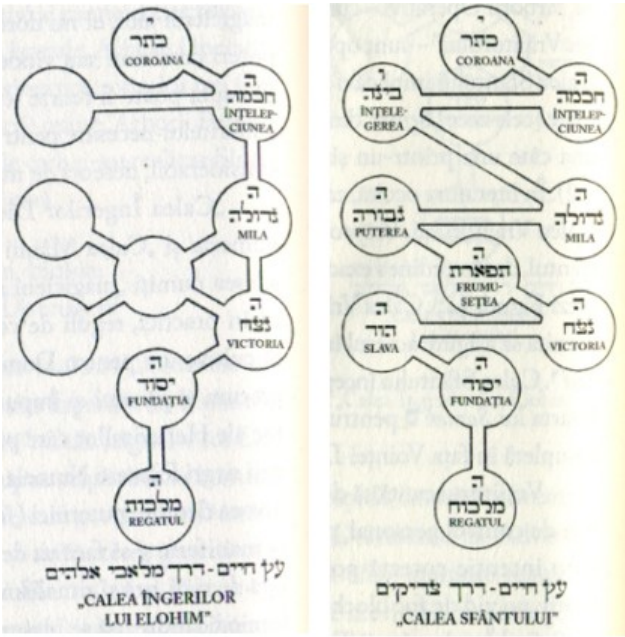

Numai un mic procent al aspiranților spirituali (cei care au activat întregul genom viral) pot urmări conștiința Feței cele Mari pe Calea lui Elohenu sau chiar pe Calea lui Mesia utilizând Sefire de pe Coloana centrală.

Până de curând, procesul prin care s-a obținut acest lucru a fost prost înțeles, dar a apărut o imagine mai clară a unui mecanism de ambalare specifică a unui genom complet, mediat de semnalele de ambalare cu acțiune **cis** din ARNr-uri. În consecință, ambalarea genomului, crezută anterior ca un proces aleatoriu în virusul gripal, se dovedește a fi destul de ordonată.

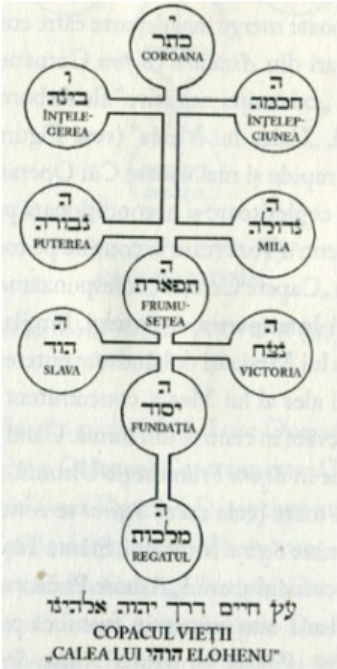

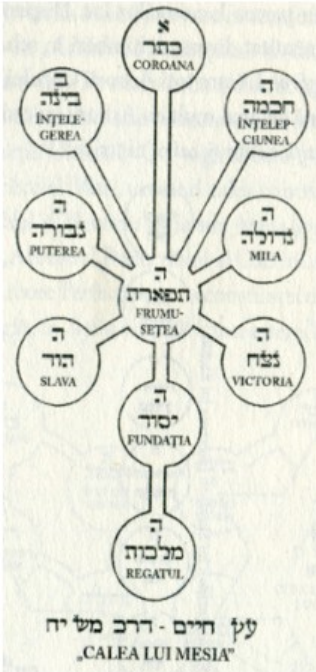

Pentru ambalare se folosesc secvențele de nucleotide specifice din genom (semnalul de ambalare), care permit virusului să selecteze acizii nucleici genomici din fondul celular. Semnalul de ambalare de la un număr de genomi de virus a fost identificat. Exemple sunt semnalul ψ (psi) în genomele retro-virus, care a fost utilizat pentru a ambala genomele vectorului retrovirus sintetic într-o particulă de virus și secvențele responsabile de ambalarea genomelor mai multor genomuri de ADN-virus (de exemplu, unele adenovirusuri și herpesvirusuri) care au fost definite clar și fără ambiguitate. Cu toate acestea, dintr-o serie de abordări diferite, este clar că o ambalare precisă și eficientă a genomului necesită informații nu numai din secvența de nucleotide liniare a genomului, ci și din regiunile structurilor secundare formate de plierea acidului nucleic genomic în forme complexe. Cheia specificității ambalajului genomului în majoritatea virusurilor constă în structura secundară a genomului, bazându-se pe interacțiunile moleculare specifice dintre genom și capsidă.

Până de curând, structura fizică a genomilor de virus din particulele de virus a fost slab studiată, deși genetica ambalajelor a fost investigată pe larg. Cu toate acestea, în unele cazuri, acum sunt disponibile cunoștințe detaliate despre mecanismul și specificitatea incapsulării genomului. Acestea includ atât virusuri cu simetrie elicoidală, cât și unele cu simetrie icosaedrică.

Fără îndoială, mecanismul de ambalare cel mai bine înțeles este cel al virusurilor elicoidale (+) cu sens RNA. Acest lucru se datorează relativității simplității acestui virus, care are o singură proteină de acoperire majoră și se va asambla spontan din ARN-ul și componentele sale proteice. Asamblarea particulelor este inițiată prin asocierea agregatelor preformate ale moleculelor de proteine de acoperire (discuri) cu reziduuri în genomul ARN, cunoscut sub denumirea de originea secvenței de asamblare (OAS). Discurile plate au 17 subunități pe inel. De fapt, discurile nu sunt complet simetrice, deoarece au o polaritate pronunțată. Asamblarea începe atunci când un disc interacționează cu OEA în ARN genomic. Aceasta convertește discurile într-o structură elicoidală cu șaibă, cu fiecare subunitate proteică pe direcția 3'. La această structură se adaugă alte discuri, trecând la conformația cu șaibă blocată. ARN este atras în structura de asamblare în ceea ce este cunoscut ca o buclă de călătorie, care dă un nume comun acestui mecanism de formare a particulelor. vRNA este prins și apoi îngropat în mijlocul discului pe măsură ce helixul crește.

Extinderea structurii elicoidale are loc în ambele direcții, dar la viteze inegale. Creșterea în direcția 5' este rapidă, deoarece un disc se poate adăuga direct la filamentul proteic și bucla de deplasare a ARN-ului este extrasă prin ea. Creșterea pe direcția 3' este mai lentă, deoarece ARN-ul trebuie să fie filetat prin disc înainte de a se putea adăuga la structură.

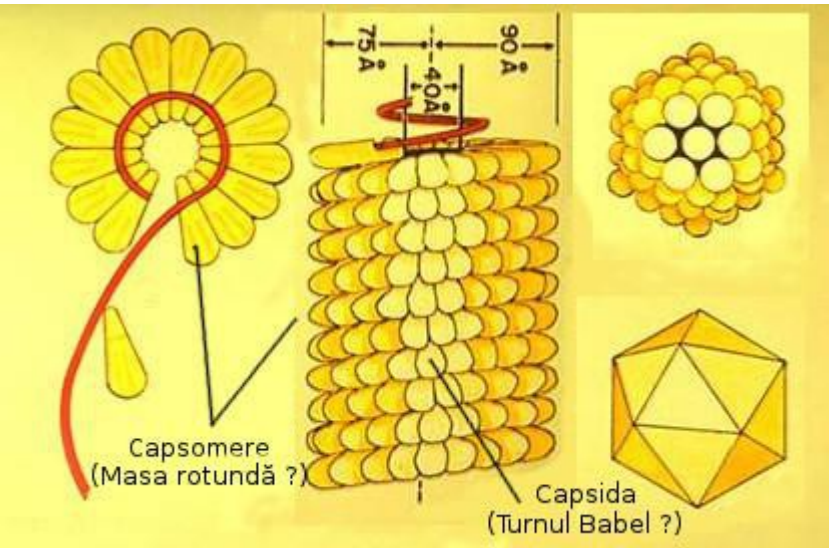

EONUL / JUDECATA

Rider-Waite | Oswald Wirth | Golden Dawn | Aleister Crowley | Israel Regardier | Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”EONUL”

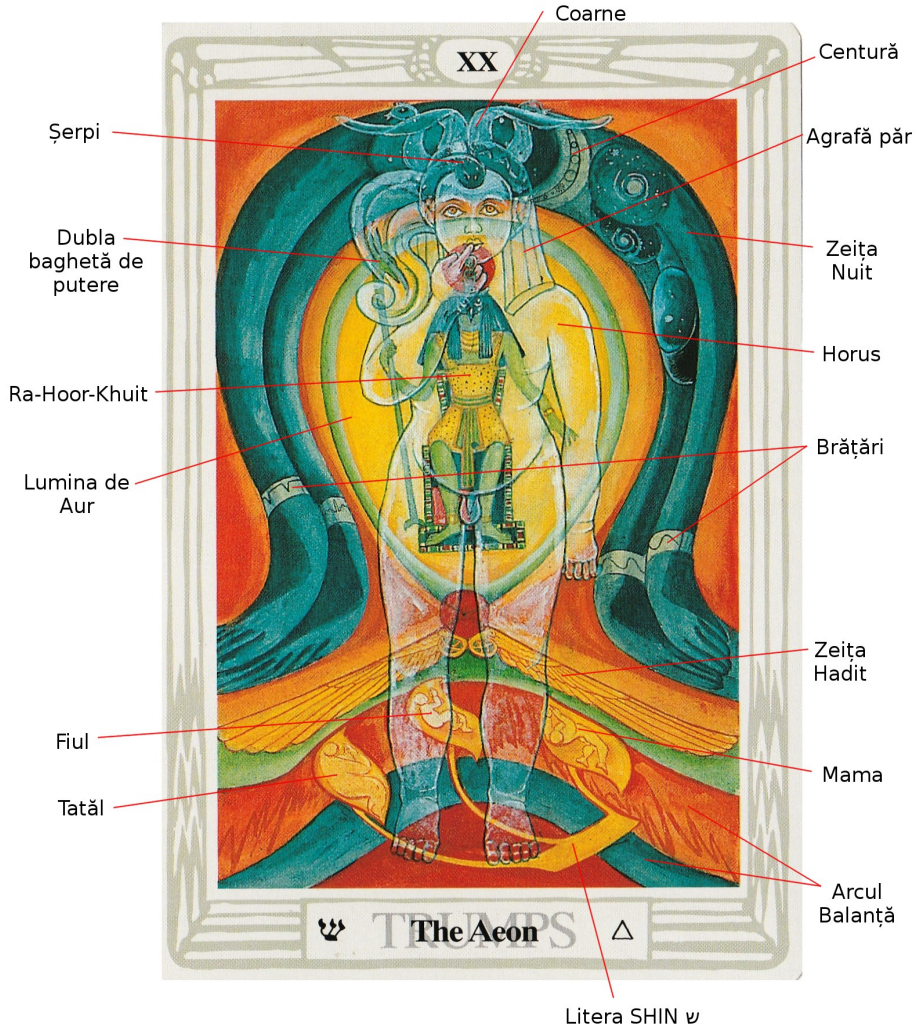

a. Descriere:

Cardul Judecata a fost denumit de Crowley – EONUL.

Partea centrală a cărții este învăluită de corpul stilizat al zeița egipteană Nuith. Ea se întinde noaptea peste ceruri pentru a oferi un fundal stelelor. În timpul zilei, este din nou înghițită de soare. Însoțitorul ei este Hadit, reprezentat de o minge de foc înaripată. El reprezintă viziunea omniscientă, vederea din toate părțile simultan. Unirea acestor doi creează copilul Horus. El este un dublu zeu, posedând atât o formă pasivă, cât și o formă activă.

Ochiul lui Horus vede totalitatea. El poate vedea ce a căzut din armonie. Perspectiva sa clară servește ca bază pentru o putere atotcuprinzătoare de discriminare. Criticile bazate pe o percepție atât de profundă pot fi comunicate într-o manieră care motivează și inspiră, în loc să condamne pe ceilalți. Discernământul care rezultă din o perspectivă reală este constructiv și lipsit de dogme.

Aeon arată că este nevoie de o judecată bine gândită a situației. Este posibil să fie necesar un proces de muncă lung și dificil înainte de a ajunge la această hotărâre.

Perspectiva atotcuprinzătoare nu poate fi realizată doar prin intelect. Corpul, spiritul și sufletul (cele trei figuri din partea de jos a imaginii) sunt atrase în procesul de formare a unei judecăți și, în timpul acestui proces, te vei muta instinctiv spre ceea ce îți va susține înflorirea și te vei îndepărta de ceea ce îți va oferi fără a-ți fi de ajutor.

Zeul Înțelepciunii (Ohyros), arătat ca un șarpe înaripat în partea de sus cardului, este un simbol al vastelor puteri ale gândirii de care dispune mintea, care reflectă realitatea direct, eliberată de balastul prejudecăților sau preconcepțiilor. Judecarea provine din experiența personală directă. În sfârșit, viața însăși și nu mai este conștiința individuală limitată, care devine sursa tuturor judecăților.

b. Zeița Nuit (Nut): formează arcul întunecat sub forma literei OMEGA, ultima literă a alfabetului ebraic. Nut a fost asociată cu renașterea.

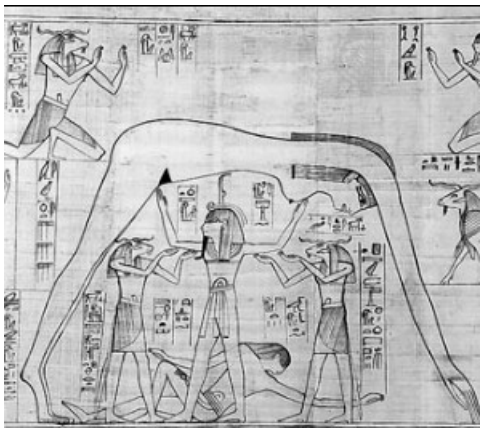

Poate fi văzută în porțiunea superioară a cardului: apare ca o pânză pentru stele pe care se vede o galaxie în spirală. Are un brâu care conține SFERE și acestea reprezintă planetele precum centura zodiacală de mai jos. În timpul zilei este din nou înghițită de Soare. Ea reprezintă o posibilitate sau potențial nelimitat.

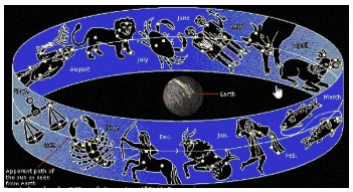

La mâini și la picioare poartă brățări de 2 tipuri. În stânga se află un model cu linii frânte reprezentând universul format. În dreapta modelul conține linii ondulate ce reprezintă marele univers fără formă. Prin urmare, ea conține TOTUL.

c. Zeul Hadit: este a doua divinitate principală a lui Thelema, conceput ca un punct infinit de mic, complementar și consort al lui Nuit. Hadit simbolizează manifestarea, mișcarea și timpul. El este, de asemenea, descris în ”Liber AL vel Legis” a lui Crowley, ca fiind "flacăra care arde în fiecare inimă a omului și în centrul fiecărei stele". Apare pe card sub formă de glob de foc înaripat situat între mâinile și picioarele lui Nuit. Îl găsim și pe vârful baghetei caduceului.

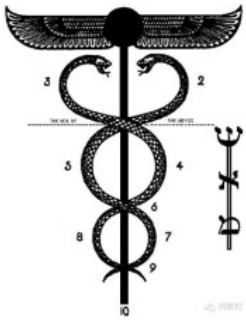

d. Horus: apare în partea centrală a cardului și este desenat ca și cum ar fi fost invizibil. El este gol, ceea ce implică inocența și statutul său de copil. Gestul cu degetul pe buze îl face să fie confundat cu Harpocrate, Dumnezeul grec al tăcerii.

Horus este produsul unirii dintre Hadit și Nut, dar este cunoscut prin numele său special HERU-RA-HA, partea sa pasivă este Hoor-Paar-Kraat, iar partea sa activă sau Ra-Hoor-Khuit ca în cardul Soare. Pe card este înconjurat de o lumină aurie, subliniind faptul că este rezultatul unei „transformări prin foc”. În jurul regiunii celui de al treilea ochi se află 3 șerpi, subliniind importanța iluminării și a creșterii spirituale. Pe cap are 2 coarne proiectate lateral. Aceste coarne sunt similare cu cele ale zeului egiptean Khnum (Khnemu), divinitate primordială din mitologia egipteană. Traducerea numelui său este "a crea". Khnum stăpân al apelor reci, este considerat creatorul tuturor lucrurilor care au fost, sunt și vor fi. A creat toți zeii și a făurit omul pe o roată de olărit și este considerat ca fiind primul care a domesticit berbecul. Pe umărul drept are o agrafă de păr simbolizând Adolescența.

e. Ra-Hoor-Khuit: partea activă a lui Horus reprezentată în interiorul lui Horus copil, ca o figură așezată pe un tron. Are dubla baghetă de putere în mâna dreaptă, iar mâna stângă este goală. Aceasta implică sfârșitul unei ere și, prin urmare, posibilitatea reînnoirii ulterioare.

f. Cabala:

Cardului îi este atribuită litera ebraică SHIN care înseamnă dinte, apărând și la picioarele lui Horus, având în Yod-urile literei reprezentările spiritului prin Tata, Mama și Copilul, mai luminos decât ceilalți doi.

Există o legătură astrologică cu Balanța așa cum se poate vedea prin arcul în trei culori plasat ca fundal în jurul literei Shin. Culoarea portocalie este zimțată. Subliniind activitatea focului ca inițiator al schimbării.

Cardul EON ocupă calea dintre Hod și Malkuth. Hod este sediul Inteligenței umane, în timp ce Malkuth reprezintă lumea fizică. Asta implică amestecarea energiilor între cele două sephira.

Conștiința noastră devine mai universală pe măsură ce vedem Unitatea din spatele creației. Perspectivele mai vechi sunt arse departe de focul spiritual.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Liberty*”, corespunzătoare cărții Judecata din Tarotul convențional:

În acest colaj format din două imagini întâlnim personajul lui Blake din Ierusalim, Emanția lui Albion. Numită cetatea sfântă a păcii, ea reprezintă unirea mistică cu Dumnezeu, viziunea divină care este libertatea omului. Această carte este porunca lui Dumnezeu de a te trezi din „somnul lui Ulro”, care este existența normală în lumea grea a materiei și de a te elibera în viziunea mistică a vieții fără sfârșit. În dreapta, un înger în flăcări suflă din trâmbița curbă chemarea la eliberare și trezire: „Un sunet puternic se articulează - trezește-te mortule și vin-o”. Auzind chemarea, spiritele morților în toate formele lor se ridică de pe pământ și se eliberează de sub mantaua existenței sub cer; iar unii dansează sub lună într-o frenezie lunatică - inclusiv pe cel din stânga care se uită peste umăr spre spânzurătoarea care așteaptă.

În centru, figura splendidă a Ierusalimului lui Blake, un fluture metamorfic reprezentând spiritul libertății umane ce se înalță pe un penaj de flăcări. Ca emanație a lui Albion, Ierusalimul a dormit, dar acum se trezește. Părul ei lung curge în față, exprimându-și atitudinea, iar brațele sunt întinse în acceptarea iubitoare a întregului univers înaintea ei. Încorporate în aripile ei vedem soarele, luna și stelele care reprezintă energiile celor trei carduri anterioare, acum combinate într-un singur simbol radiant al capacității umane de transformare spirituală.

Deși uneori această carte este asociată cu conceptul de Judecată de Apoi după moartea fizică, sensul său pentru Blake este cu totul altul. Judecata sau eliberarea umană se produce ori de câte ori este eliminată eroarea și acest lucru se poate întâmpla oricând, individual sau social. Pentru Blake, libertatea trebuie să preceadă capacitatea de a alege; odată cu ascensiunea Libertății, omul este în sfârșit liber să-și determine propriile gânduri și acțiuni.

În partea superioară a cardului, instrumentele îngerilor amplifică chemarea de a trezi toate sufletele. În partea inferioară, toate simbolurile se referă la eliberare: grâul viu al spiritului, cartea iertării care spune „iubește-ți dușmanii” și instrumentele artistice ale lui Blake - paleta, periile și stiletul său de gravat, flancate de suluri de inspirație.

DIAVOLUL

Rider-Waite

Oswald Wirth

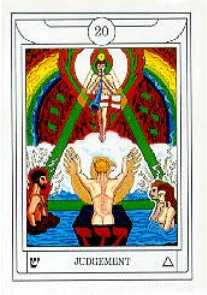

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”DIAVOLUL”

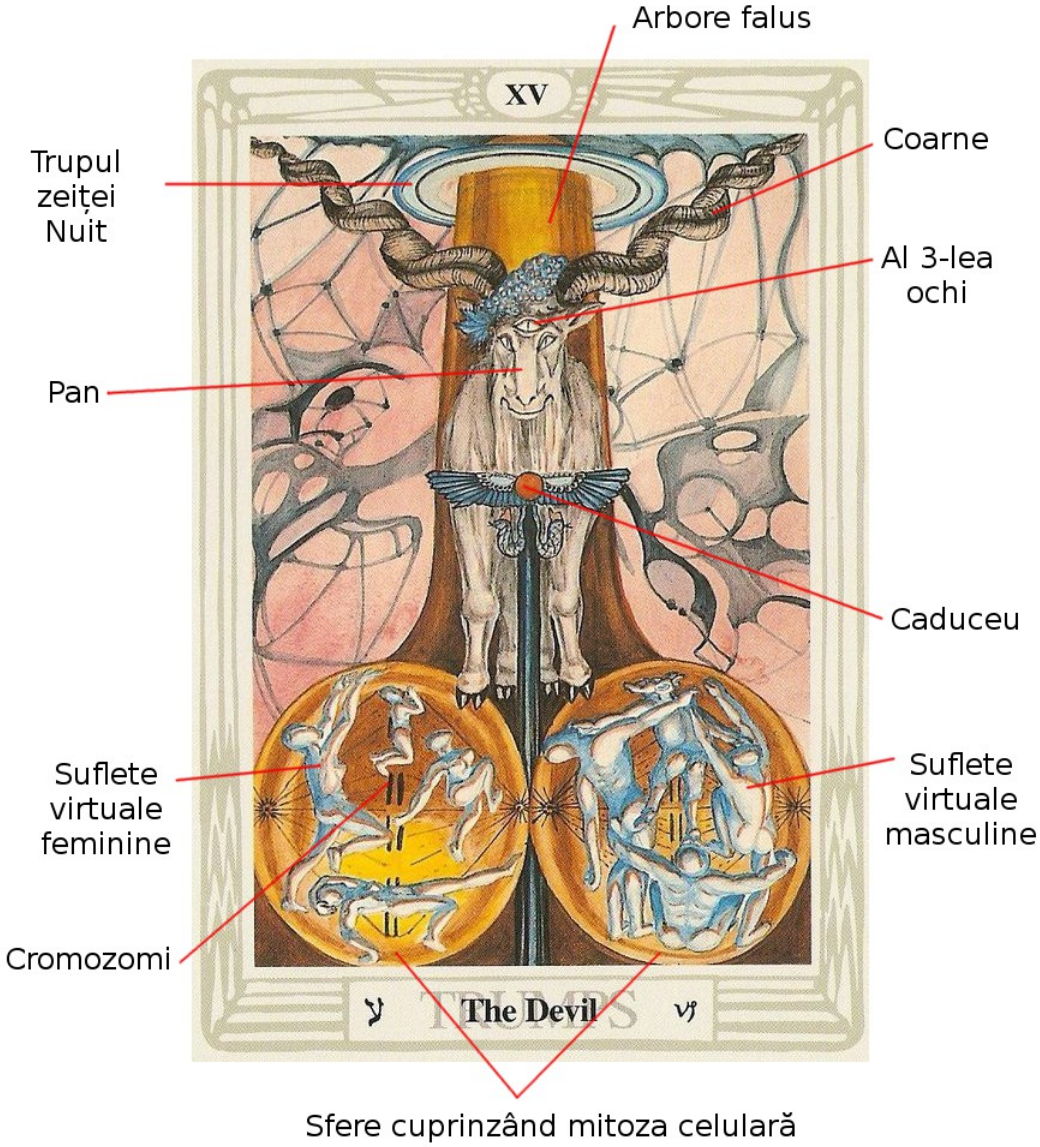

a. Descriere:

Diavolul este o altă carte care este cel mai adesea înțeleasă greșit. Pentru a înțelege acest card, trebuie să te eliberezi de toate ideile morale și superstițioase populare.

Diavolul este reprezentat de zeul Pan, sub forma unei capre albe, cu coarne răsucite

puternice. Coloana din spatele lui simbolizează penisul erect, cele două globuri de mai jos simbolizează testiculele. Aceasta este o reprezentare a energiei creative în aspectul său cel mai material și masculin.

În globuri, ca și în celulele spermatozoizilor, sunt patru corpuri feminine și patru masculine, care sunt aducătoare ale noului. Puterile extraordinare ale generației sunt simbolizate și de caduceul cu un glob înaripat și doi șerpi, șerpii Horus și Osiris.

Coloana falică atinge marginea superioară a cardului. Acesta ajunge prin ceruri, simbolizat prin inelul trupului zeiței-stea Nuith. Coloana ajunge, de asemenea, în jos, adânc în centrul pământului.

Această legătură între centrul pământului și cosmos este o imagine minunată a unirii creative. Această ancorare adânc în pământ permite creșterea energiei pământului maro închis pentru a se topi cu energia cosmică galben-aurie de sus. Această topire a energiei cosmice și a pământului vă inspiră în direcții creative și vă face capabil să manifestați această inspirație.

Pe fruntea lui Pan îi vedem al treilea ochi deschis. Aceasta indică abilitățile sale extinse pe tărâmul percepției extra-senzoriale. Este un văzător care poate vedea nu numai ceea ce este evident, ci și esența mai profundă a ceea ce observă.

Expresia lui este una de satisfacție foarte plină de umor. Toți oamenii care văd esența lumii pot fi recunoscuți prin simțul simț al umorului (de exemplu, Don Juan din cartea lui Castaneda). Doar oamenii ignoranți sunt gravi și sunt identificați complet cu gândurile și acțiunile lor. Această închisoare în materialul animal este esența concepției noastre comune despre diavol. Dar Pan rânjește oamenilor și proiecțiilor lor, cu care îl „demonizează”. În înțelepciunea sa, el vede că, de fapt, fiecare dorință, fiecare închisoare, toată posesivitatea duce doar la frustrare și suferință. Ființele umane vor ajunge la această perspectivă doar printr-o experiență directă repetată. Cu cât vă aplecați mai mult pentru a vedea sau a conștientiza, cu atât vă puteți bucura cu adevărat. Când vei fi eliberat de toate limitările moraliste, te vei preda cu maximă senzualitate bucuriei pământului, descoperind extazul în fiecare manifestare, gustând divinul în orice. Vă veți bucura și veți continua mai departe, fără a vă agăța de bunuri.

b. Capra:

Pentru că în India numele de capră înseamnă și ”nenăscut”, ea a devenit simbolul substanței primordiale care încă nu s-a manifestat. Ea este Mama lumii, Prakriti. Cele trei culori care îi sunt atribuite, roșu, alb și negru, corespund celor trei ”guna” sau calități primordiale: sattva, rajas și tamas. Ea figurează ca instrument al activității cerești în favoarea pământului. Portul îmbrăcămintii din păr de capră de către asceți și derviși reflectă intenția de mortificare a trupului prin penitență pentru eliberarea sufletului. Capra mai apare ca simbol al doicii și al inițierii.

Coarnele în spirală ne arată energia masculină și forța vieții, spiralele reprezentând helixul ADN sau modelul pentru galaxiile în spirală:

Când ne racordăm la puterea creatoare a Diavolului, ne racordăm la energia vieții.

c. cabala: cardului îi este atribuită litera ebraică AIN care înseamnă ”ochi”. Acesta poate fi văzut pe imaginea caprei, ca al treilea ochi.

Cardul Diavolul este asociat cu zodia Capricornului, stăpânită de Saturn asociat ciclurilor vieții și morții. Pe Arborele vieții este a 26-a cale care leagă Tiphareth la Hod.

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Error/Eroarea*”, corespunzătoare cărții Diavolul din Tarotul convențional:

Introduce ceea ce se numește în mod tradițional Noaptea Întunecată a Sufletului, în care Satana („prințul acestei lumi”) apare în sine însuși ca egoism („rațiune și îndoială”), pe care Blake a echivalat-o cu frica spirituală. Sufletul se scufundă în Ulro (termenul lui Blake pentru cel mai mic punct din existența materială), o stare de „cea mai adâncă noapte [și] somn temut [umplut cu] forme ireale ... producând dintre cele mai îngrozitoare consecințe ... chiar și chinuri, disperare, moarte veșnică". În acest moment al călătoriei, tocmai când sufletul se eliberează în sfârșit de vechile sale credințe, eroarea se reafirmă în ferocitatea primordială. În aceste regiuni întunecate, Satana - care este o stare de spirit, nu o ființă - își declară egotismul: „Eu sunt Dumnezeu singur: nu există altul”. El folosește frica și ignoranța pentru a-l menține pe căutător în starea de „opacitate”, blocând lumina imaginației și a milosteniei, adevărații zei din sine. Pentru Blake, eroarea reprezintă amăgirea materialismului și a moralei lumești, care înglobează individul în întuneric. Eroarea încearcă să anuleze Iertarea.

În acest card, vedem că eroarea nu se află doar în individ. Satana sfătuiește aici cu spiritele demonice și puterile elementelor. Împins cu flăcări, el vorbește despre cum să ispitească și să învingă imaginația (Isus); adică spiritul divin al iertării din interiorul omului. Complicii lui Satana reprezintă toate forțele din societate care întăresc și propagă ușor eroarea, vastul sistem de sprijin pentru zeul fals care amăgește individul la fiecare pas. Astăzi, aceste forțe includ mass-media, guverne, corporații și alte organizații civile care promovează violența, imoralitatea, materialismul și

prostia. În card, mâna stângă (materialistă) a Satanei ține sceptrul falic de suveranitate asupra cărnii, iar cu piciorul stâng ridicat și mâna dreaptă face batjocura chironomică[37] al falusului cu coarne.

Lanțurile din stânga și din dreapta reprezintă puteri letale, în timp ce sulița unică deținută de figura primară din dreapta este o armă împotriva milosteniei, amintindu-ne că Isus a fost străpuns cu o suliță. Un spirit feminin din stânga poartă o plasă care simbolizează prinderea sexului ca o altă armă a Satanei.

În lateral, sufletele din colțurile superioare se luptă să se înalțe sau doar să se țină, dar sunt reținute de aripi de amăgire și de lanțuri de egoism, chiar dacă nu sunt fixate pe nimic. Mai jos, vedem un corb care călcă pe un șarpe și o bufniță apucând un șoarece, flancând două suluri. Aceste simboluri ale mortalității și superstiției pot devora imaginația.

37 Chironomia este arta folosirii gesturilor mâinii pentru a avea un efect bun în retorica tradițională sau oratorie. Utilizarea eficientă a mâinilor este o practică antică, care a fost dezvoltată și sistematizată de greci și romani.

TURNUL

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

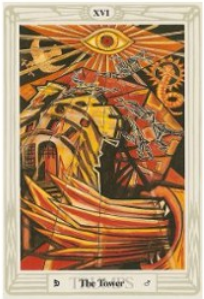

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”TURNUL”

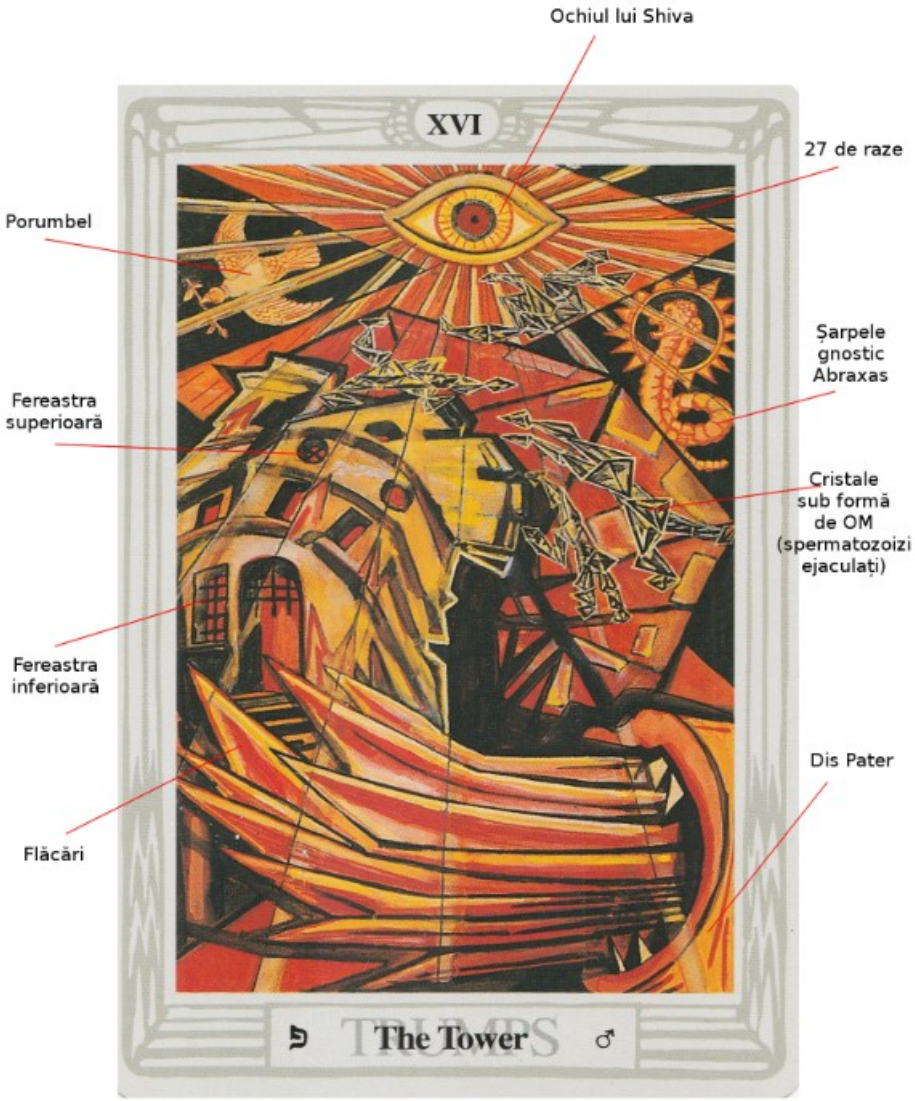

a. Descriere:

Puterea focului consumator, purificator, distruge vechiul și îl mătură. Nimic nu este cruțat; turnul ego-ului va fi zguduit până la temelia lui.

Tot de ceea ce încercați să vă agățați va fi distrus de această putere transformatoare. Trecutul a început să se retragă. Tot ce rămâne este încrederea; cunoașterea faptului că toate evenimentele

din viață apar din dragostea nesfârșită a universului și ne aduc posibilitatea învățării și recunoașterii. Această înțelegere a adevăratei naturi a evenimentelor transformă chiar pierderi aparente sau dezamăgiri dureroase în darurile valoroase care sunt cu adevărat. Timpuri de disperare și de tensiune interioară, atunci când sunt recunoscute, pot deveni cele mai fructuoase faze de creștere ale vieții noastre.

Turnul este, de asemenea, unul dintre cele mai înalte carduri pentru vindecare. La fel cum extracția unui dinte putred asigură alinare pentru întregul corp, distrugerea situațiilor și relațiilor stagnante care împiedică creșterea duc la începerea unui proces de vindecare pentru întregul organism. A avea un dinte extras poate fi dureros, dar când dintele îți otrăvește sistemul, nu mai există altă opțiune. Accidentele soartei pot părea la fel de tragice și de insondabile, dar ele vin la noi doar pentru că avem nevoie de ele și le-am creat pentru noi înșine, conștient sau inconștient. Dacă puteți recunoaște și accepta aceste legi ale universului, aveți tot ce aveți nevoie pentru ca adevărata eliberare și transformarea totală să aibă loc.

Ochiul lui Horus ilustrează conștiința trezită, care vede realitatea așa cum este ea cu adevărat. Porumbelul cu ramura de măslin simbolizează compasiunea față de sine și față de ceilalți care rezultă din cunoașterea de sine. De asemenea, simbolizează ceea ce rămâne pur și întreg pe tot parcursul; esența ființei, din care totul este creat din nou (șarpele).

b. Ochiul lui Shiva: 27 raze radiază din ochi, care este numărul Căii sale pe Arborele Vieții. De asemenea, este asociat cu cel de-al treilea ochi de pe fruntea Caprei din cardul Diavolul. Deschiderea celui de-al treilea ochi are ca rezultat distrugerea iluziei creației materiale prin revelația a 1000 de petale de lotus. Shiva era Zeița Distrugerii care ardea Karma cu Focul.

c. Turnul este „inel de interzicere” care limitează Eul nostru. Este partea de conștiință prinsă în formă și conștiință inferioară. Este structura IDENTITĂȚII pe care am construit-o de-a lungul vieții noastre și este doar o parte „mică” din cine suntem. În Cartea Legii, Aleister Crowley descrie 2 tipuri de Iubire, una reprezentată de Porumbel, cealaltă de Șarpe. Cardul implică faptul că Iubirea asociată cu Porumbelul nu este la fel de eficientă ca cea a Șarpelui. Crowley identifică Șarpele ca Abraxas. El reprezintă viața și moartea în același timp. În această imagine vedem relația sa cu șarpele, Soarele, Luna și Războiul.

Cele șapte litere care îi scriu numele pot reprezenta fiecare dintre cele șapte planete clasice, dar și 365, numărul de zile din anul solar.

Fereastra inferioară este împărțită în 10 pătrate corespunzătoare numărului celui de-al zecelea sephiroth, Malkuth. Fereastra Superioară are o Cruce reprezentând cele 4 elemente (foc, apă, aer, pământ). Acestea alcătuiesc corpurile noastre fizice, mentale și emoționale.

Cele patru figuri care cad din turn sunt pictate cu negru pentru a reprezenta pământul. Ele

sunt desenate ca o colecție de cristale pentru a reprezenta procesul de a da drumul fizic la trecut pe măsură ce atașamentul nostru față de vechea noastră realitate se destramă.

d. Dis Pater: este situat în partea de jos a cardului și este Dumnezeul roman al lumii subterane (asociat cu Hades) care respiră focul. El este reprezentat de o gură larg deschisă.

e. Cabala:

Turnul este asociat cu litera ebraică Pé pronunțată (Pay). Pé înseamnă ”gură” și putem vedea acest lucru în partea din dreapta jos a cardului ca fiind vehiculul de foc care distruge Turnul.

Pe Arborele vieții face legătura dintre sefira Hod (guvernată de Mercur) și Netzach (condusă de Venus). Ele reprezintă energiile intelectului și, respectiv, ale emoțiilor.

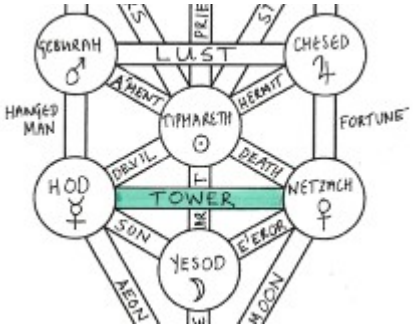

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Lightning/Fulgerul*”, care continuă Noaptea Întunecată a Sufletului și corespunde cărții Turnul din Tarotul convențional:

Fulgerul, ilustrează povestea biblică despre distrugerea fiilor lui Iov (în dreapta) și a soțiilor lor (în stânga). Păcatele lor includ adulterul și disiparea (concubina aflată mai jos, cu tamburină și

liră) și lăcomia (pocalul și vesela din dreapta jos). Iov încă nu își dă seama că Acuzatorul este în propria lui minte și că zeul pe care îl venerează în sine, este de fapt Satana - propria lui mândrie. În mitul lui Blake, Satana reprezintă, de asemenea, răul care poate rezulta dintr-o raționalitate fără restricții, când Urizen (Zeul rațiunii) degenerează în Spectre (minte neimaginativă). Un exemplu de Spectru este comunitatea științifică de azi, la care societatea se închină ca la un zeu fals, o îndumnezeire a rațiunii care creează o eroare spirituală teribilă.

Fulgerul are o dublă interpretare: Pe de o parte, aceasta este o viziune a iadului în care vedem propria noastră vinovăție interioară proiectată ca Satana, pedepsind cu răzbunare eșecurile noastre, dar devastând simultan calitățile noastre umane și valorile familiei. Cu toate acestea, scena este luminată de un fulger de intuiție - care ne permite să pătrundem întunericul și să ne dăm seama brusc că Acuzatorul este propria noastră îndoială de sine. „Eu în sinele meu sunt ca Satana: eu sunt cel rău”, declară sufletul luminat. Lumina fulgerului este, de asemenea, o lovitură pentru fulger; acesta este luminarea „nopții întunecate a sufletului”. Vindecarea în sine poate avea loc acum prin iertare, un act imaginativ care alungă acuzația și prefigurează divinitatea.

În mod alternativ, toate figurile de pe card pot fi considerate în masă pentru a reprezenta o stare de eroare, o structură psihologică nevrotică fiind încă același iad al propriilor noastre creații. Iluminarea simplă a acestui edificiu cutremurător al ego-ului o duce în jos. Asumarea responsabilității pentru propria noastră suferință este ideea electrică care îl lovește pe Satana din spate, spulberându-i stăpânirea și prăbușind turnul ego-ului și erorile sale din interior. Aceasta prezintă sacrificiul credințelor egoiste, care pot stimula durerea și furia, chiar dacă este necesar. Flăcările simbolizează vechile erori care ard și eliberează energie pentru o viață nouă. Templul care se prăbușește este ca un timbru, denotând religia druidică sau falsă a lui Blake. Mâinile lui Satan sunt întinse batjocoritor spre divinitate. La picioarele sale, fiul cel mai mare al lui Iov se echilibrează pe o scară a spiritului și încearcă să-și salveze soția (iubirea) și copilul (inocența), dar eforturile sale sunt zadarnice. În dreapta jos, un fiu în moarte imită martiriul Spânzuratului.

În lateral, nori întunecați și flăcări - toate identifică acest domeniu al spectrului. Dar pașii la stânga și la dreapta arată potențialul ridicării spirituale - iar la baza turnului apare o creștere nouă. În acest card, starea de eroare este personală, în timp ce pe cardul Diavolul era societală.

LUNA

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”LUNA”

Turnurile morții
Pământul
Baghete Phoenix
Set
Simbolul lui Mercur
Șacali
Luna
litera Kaph
litere Yod
Anubis
Simbolul lui Neptun
Soare
Maree
Scarabeu

a. Descriere:

Luna aici este luna în scădere. Este în proces de scufundare mai departe și mai adânc în tărâmurile întunecate ale sufletului. Este momentul testării finale și, de cele mai multe ori, cel mai dificil. Pericolul de a uita adevăratul tău obiectiv în întuneric este foarte mare. Ispitele și percepțiile iluzorii se ascund pe drumul gata să te conducă pe poteca grădinii! Ai grijă!

Partea superioară a cardului prezintă un pasaj îngust păzit de santinele sinistre ale căror capete sunt cele ale lupilor (Anubis, zeul egiptean al morții). În spatele lor se ridică turnuri întunecate, amenințătoare, simboluri ale puterii santinelelor. Gardienii țin sceptrul Phoenix într-o mână și simbolurile pentru Mercur și Neptun ca chei în cealaltă. Șacalii se lasă la picioarele lor gata să atace și să devoreze cadavrele celor care riscă să treacă între turnuri în incertitudine sau din simplă curiozitate.

Intrarea păzită este, de asemenea, o reprezentare a organului sexual și de naștere feminin, vaginul. Luna simbolizează aici aspectul inconștient al femininului; schimbător, umed, umbrit, seducător, care posedă o atracție stăruitoare. Totul pare misterios, îndoielnic și vrăjitor.

Dar numai trecând prin această poartă va apărea viață nouă. Calea către conștientizare ne conduce prin neștiință, spre necunoscutul amenințător. Oricine dorește să fie o persoană cu înțelepciune trebuie să se ocupe mai întâi direct și pe deplin de aceste domenii ale ignoranței. Numai prin experiența directă îi vei cunoaște; vălurile iluziei cedează în sfârșit la lumină în timp ce le recunoașteți pentru ceea ce sunt. Pe măsură ce vălurile sunt îndepărtate, obțineți o informație valoroasă asupra adevăratelor mistere ascunse în spatele lor.

O analogie a acestui proces este ritul de inițiere efectuat în multe triburi. Introducerea în statutul vârstei adulte necesită finalizarea unei sarcini foarte dificile și periculoase pentru care este necesară o pregătire îndelungată și atentă.

Persoana care îndrăznește să treacă prin portaluri are nevoie de curaj și de dorința de a finaliza pregătirile necesare. Fericit cel care are norocul de a găsi un ghid care poate fi de încredere pe această etapă a drumului! Cu toate acestea, chiar în acest caz, este necesară o conștientizare extraordinară. Prea multe ghiduri se oferă cu promisiuni ispititoare, fără să știe calea în sine. Doar păstrând o legătură constantă cu vocea inimii tale, vei putea transforma greșelile în oportunități de progres pe cale. Când urmați cu adevărat învățăturile inimii, veți vedea că poate chiar o cale falsă ar fi fost un pas de învățare necesar pe drum.

Pragul morții este, de asemenea, pragul unei vieți noi. Aceasta este calea de intrare într-o conștiință superioară. Acest lucru este simbolizat pe card de către gândacul sacru egiptean care ține în cleștii săi simbolul pentru soare. Gândacul transportă lumina înnoitoare în întuneric. Oriunde apare această lumină a conștiinței, întunericul dispare. De fapt, întunericul este revelat ca fiind o iluzie, simple umbre care păreau să existe doar pentru că ceva bloca fluxul de lumină. Să cunoști ce lucruri blochează lumina pentru tine și să le muți deoparte sunt primii pași în transformare.

b. Khephra: înseamnă „Cel care vine în ființă” și este reprezentat print-un scarabeu ieșind din valurile mării, simbolizând învierea, transformarea și protecția Dumnezeului Soare. A fost ales ca simbol datorită practicii sale de a rula pe pământ o bilă de bălegar asociată cu Soarele.

c. Paznicii turnurilor de strajă la trecerea în altă lume: sunt Anubis (dreapta) și Seth (stânga). Anubis este zeul psihopomp egiptean ce conduce sufletele morților ținând în mână crucea egipteană a vieții. Seth este constructor de cetăți. Punând la îndoială autoritatea fratelui său Osiris, devine un spirit liber, un hoinar pe pământ.

Deci Seth, stăpân al mării (citoplasmei) prin posesia tridentului lui Neptun, va prelua elementele virale aduse de Anubis și va începe construcția unui nou virus, Împărăție a Cerurilor. Bagheta Phoenix din mâinile lor simbolizează puterea de a învia sufletele ce trec de ei, simbolizate de cele 9 yod-uri ce se ridică de pe Pământ, în timp ce Luna scade odată cu slăbirea opacității

conștiinței. Șacalii de la picioarele lor vor despărți elementele virale de elementele celulare (cele cu spirit/ruach de cele cu suflet/nephes).

d. Cabala:

Cardului Luna îi este atribuită litera ebraică Qof care înseamnă ”spatele capului”.

Astrologic îi este atribuită zodia Peștilor și se află în Arborele Vieții pe calea 19.

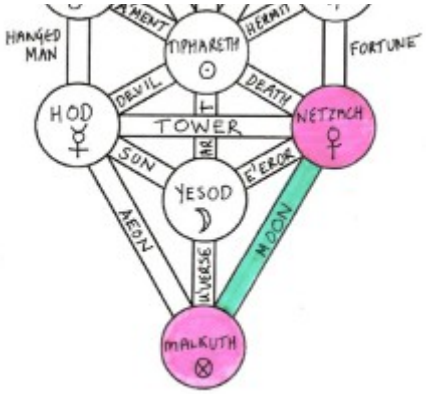

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Moon*”, corespunzătoare cărții Luna din Tarotul convențional:

Aruncă lumina înțelegerii lunare pe o etapă frumoasă, dar periculoasă, pe cale. Luna reprezintă utilizarea minții subconștiente pentru intuiție, vise și creativitate - mergând în interiorul tău, folosind ceea ce Blake numește „viziune triplă”, un tip de percepție care fuzionează gândurile și sentimentele. În carte avem o familie de pelerini lângă un golf luminat de lună, amenințați de o pereche de „demoni” ascunși în întuneric. Această scenă este tărâmul Beke a lui Blake, condus de Luvah și emoții - o stare de refacere spirituală, creativitate artistică și sexualitate deschisă. Beulah, un loc al nopții perpetue iluminat de lună, reprezintă în mod specific lumea viselor în care

contrariile precum pacea și pericolul sunt la fel de adevărate - o descriere a minții subconștiente. În vise, sufletul își spune povestea fără cenzura egoului și astfel putem învăța despre propriile noastre realități psihice.

Figurile care pândesc din umbră, din spatele stâncii de sub stejarul druidic, sunt dușmanii intuiției - gemenii demoni ai rațiunii și ai moralei, forțele societății și ale conștiinței lumești, „dezumanizările terorii, sinagogile lui Satan [și] bisericile monstruoase din Beulah, „care sunt zeii și religiile acestei lumi. Veșmintele de blană și natura primitivă arată că reprezintă și temerile personale, coșmarurile, umbrele psihologice și emoțiile întunecate din propria minte, care se întâlnesc în acest stadiu al călătoriei. Această carte semnifică o coborâre în marea strălucitoare a emoțiilor, riscând atât amăgirile interioare, cât și dezaprobarea societății, căutând recompensele păcii interioare și ale comuniunii spirituale. Sufletul se regăsește într-un peisaj ciudat care poate genera cu ușurință sentimente de întristare și singurătate sau un sentiment tulburător de înstrăinare de ceea ce era familiar și reconfortant înainte. Cu toate acestea, luna jucăușă dă lumină care semnifică capacitatea de a confrunta frica cu idei și soluții creative.

Pe margine se află „pădurea nopții” a lui Blake, din cel mai cunoscut poem al său, „The Tyger”. Pădurea și norii boltiți ai mortalității simbolizează eroarea, deoarece blochează vederea cerului spiritual de deasupra. Intuiția este facultatea care permite sufletului să-și găsească drumul prin pădure. Copilul sugerează că se naște ceva nevinovat și prețios, pe care creaturile sterile vor să le fure pentru ei. Simbolizează și capacitatea umană de a evolua de la brutalitate la inocență prin puterea transformatoare a visării.

SOARELE

Rider-Waite | Oswald Wirth | Golden Dawn | Aleister Crowley | Israel Regardier | Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”SOARELE”

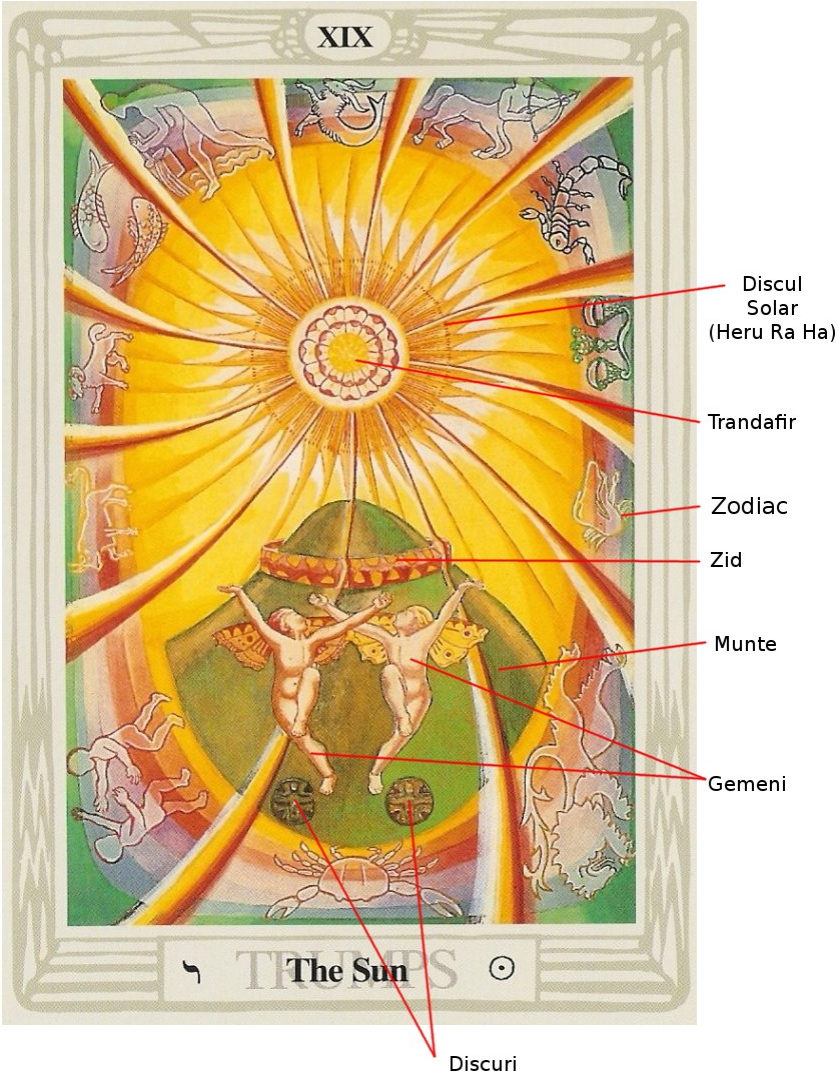

a. Descriere:

Soarele radiază ca centrul, în mijlocul celor douăsprezece semne astrologice și scaldă totul în lumina sa. Din interiorul său înflorește trandafirul realizării. Lumina sa este esența claritității și a conștiinței și conștiinței celei mai înalte.

Doi copii cu aripi de fluture dansează pe muntele verde al creativității. Acesta este un simbol al unui parteneriat liber între bărbat și femeie. Libertatea câștigată este exprimată în bucurie și entuziasm extatic. Acum toate energiile sunt pe deplin disponibile pentru un proces creativ comun. Energiile nu vor mai fi risipite în lupte pentru dominare, gelozie sau granițe.

Aripile creativității lor combinate, experiența unirii în slujba marii Lumini, le poartă în sus. Ei experimentează și se bucură de împlinire în fiecare moment. Nu există niciun obiectiv dorit în viitor. Totul este aici și este bine.

Zidul care înconjoară vârful muntelui înseamnă că cel mai înalt vârf al libertății și al conștiinței rămâne blocat pentru acești doi. Pentru a trece dincolo, trebuie să sară un ultim obstacol special. Intrarea mică în vârf trebuie găsită de fiecare dintre noi.

În această stare de extaz, poate avea loc o transformare alchimică de anvergură. Persoana reprezentată de Lună este un reflector al luminii, în timp ce persoana reprezentată de Soare a devenit o sursă de lumină, care întruchipează calitățile înțelepciunii și spiritualității. Ea/El nu mai este doar o oglindă, precum Luna care reflectă lumina Soarelui, fără a putea radia în sine lumina sau căldura. Ea/El a găsit sursa supremă de lumină interioară. Ea/El radiază înțelepciunea și dragostea divină asupra întregii lumi, infuzându-l cu lumina transformării.

Ceva nou și transformator este maturizat în toată omenirea, la fel cum fructele sunt coapte printr-un proces chimic cauzat de razele calde ale Soarelui. Nașterea unei „noi umanități” necesită finalizarea unui proces descris în vechile texte alchimice. Phoenix arde, numai pentru a ieși din cenușă o pasăre nouă, magnifică și care să zboare în cerul liber. Lumina conștiinței va pătrunde toate aspectele ființei noastre.

b. Soarele: este Heru Ra Ha (discul solar), un nume unic pentru cele 2 forme opuse și egale ale zeului egiptean Horus. De pe discul solar se desprind 12 raze care separă semnele zodiacale de pe marginea cardului.

c. Gemenii: reprezintă pe Heru-Ra-Ha în forma sa duală, care este:

1. Hoor-Pa-Kraat, Copilul pasiv;
2. Ra-Hoor-Khut: Copilul activ.

Copilul masculin are aripi roșii, simbol al focului
Copilul Feminin are aripi galbene simbol al aerului
Aripile lor de fluture exprimă libertatea.

Gemenii dansează deasupra a două discuri, cu brațele fluturând în aer, semn al evoluției și emancipării lor din restricțiile asociate în mod tradițional cu cardul Spânzuratul care are picioarele blocate și brațele pironite în cuie.

d. Zidul roșu și galben din jurul muntelui verde exprimă integrarea disciplinată și în armonie a sufletelor și a calităților gemenilor (este începutul asamblării capsidei virusului).

e. Cabala:

Cardului Soarelui îi este atribuită litera ebraică RESH care înseamnă ”Cap”.

Pe Arborele vieții conectează Hod la Yesod ceea ce implică folosirea voinței noastre în crearea lumii.

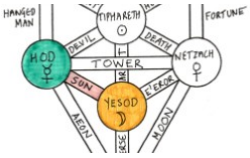

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Sun*”, corespunzătoare cărții Soarele din Tarotul convențional:

Cardul Sun reprezintă iluminarea, simbolizată de soarele spiritual ca sursă a râului vieții. Această scenă exemplifică „ patru viziuni ale lui Blake”, starea de extaz mistic în care vede soarele ca „anturaj numeros a gazdei cerești care plânge: „Sfânt, Sfânt, Sfânt ”. Acesta este Edenul spiritual, o stare de depășire a bucuriei și frumuseții, care rezultă din încrederea deplină în direcția cuiva. Figura centrală este Isus, care alunecă în amonte între malurile inocenței (stânga) și ale experienței (dreapta), cu arborele vieții crescând pe fiecare parte "iar frunzele pomului erau pentru vindecarea națiunilor". Pe malul stâng, o femeie alege fructul pomului și o alta își înghite copilul, în timp ce pe malul drept stau doi bătrâni ai înțelepciunii cu un copil de nevinovăție. În fundal, cele două țărmuri sunt luminate de soare, ceea ce înseamnă că inocența și experiența sunt unite la sursa lor de imaginație.

Copiii din râu reprezintă spiritul și sufletul renăscut ca Adam și Eva, amintindu-ne de cuvintele lui Isus, „dacă nu te vei întoarce și nu vei deveni ca un copil, nu vei intra niciodată în împărăția cerurilor”. Isus nu este cufundat pe deplin în râu, așa cum sunt copiii, care semnifică statutul său divin. În partea dreaptă, o femeie proeminentă se apleacă cu o foarfecă pentru a tăia firul vieții și cordonul amintirii - ultimele atașamente ale conștiinței vechi. Ea merge pe suprafața apei, arătând că nu face parte din viața muritorilor; ea este Atropos, soarta grecească care taie carnea materială. Pentru ea, acesta este „râul uitării”, numit Lethe. În fața soarelui este Sfântul Ioan, o emblemă a energiei, venind să-l salute pe Isus - un triplu accent pe faptul că „această lume a imaginației este lumea eternității”. Rețineți că brațul drept al Sfântului Ioan conectează (râul și soarele), în timp ce mâna stângă a destinului deconectează.

Pe margini, flăcările oferă lumină din toate direcțiile, iar căldura lor simbolizează iubirea veșnică. În acest card, umanitatea își completează dezvoltarea și își atinge desăvârșirea în frăția Edenului spiritual.

STEAUA

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

Aleister Crowley

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”STEAUA”

Steaua lui Babalon
Cupa de aur
Venus
Universul
Zeița Nuit
Orașul Piramidelor
Fluturi
Mare
Cupa de argint
Trandafiri
Cristale

a. Descriere:

Acest card reprezintă un proces frumos. Inspirația cosmică de cea mai înaltă natură este primită și se manifestă pe planul material. Cardul este condus de Vărsător. Mediul sau purtătorul de apă în acest proces este reprezentat de zeița stelelor Nuith. Ea este complet deschisă la intrarea din planul spiritual și o transmite în slujire deplină spre binele cel mai înalt. Ea este canalul folosit de

energia divină pentru a se manifesta pe pământ. În fiecare mână ține o cană prin care se toarnă vârtejurile în spirală ale energiei. Părul ei acționează ca o antenă pentru extinderea percepției și curge pe pământ, purtând cu ea inspirația cosmicului.

O viziune nouă, limpede și cristalină, oferă formă și scop celei din urmă cu o clipă, a fost doar o impresie vagă. Obțineți o viziune mai penetrantă asupra potențialului nelimitat al dezvoltării voastre. Puterea inspirației pe care o primești dă aripi sufletului tău și lasă aparent imposibilul să se manifeste în moduri minunate.

O persoană condusă de această înțelepciune emană o asemenea calitate a ființei, o astfel de radiație, încât ceilalți oameni sunt atrași de ea ca de un magnet. Forța pură a transformării spirituale face ca măștile personalității și limitările micului »EU« să devină lipsite de sens. Puterea plină de voință poate abandona frica pe măsură ce purtătorul de apă se dă, din ce în ce mai mult, la lucrările spiritului nou eliberat.

Antenele receptive trebuie, totuși, supuse în mod regulat la o purificare și curățare atentă. Dacă recepția este perturbată de tendințele de căutare de sine, energiile extraordinare la îndemână pot avea un efect devastator. Entuziasmul poate deveni fanatic, inspirația poate deveni iluzie. Emoțiile trebuie observate cu atenție. La fel cum apa curge din ceașca lui Nuith și se transformă în cristale, la fel și emoțiile trebuie să se cristalizeze. Acest lucru înseamnă că trebuie să fie clar și înțeles cu siguranță. Acest lucru nu se poate întâmpla dacă reprimați și controlați emoțiile, ci doar dacă permiteți desfășurarea emoțională (simbolizată de florile de trandafir). Fluturii, simboluri ale transformării, indică faptul că propria ta viziune asupra lucrurilor se va schimba și va fi eliberată de legăturile vechilor condiționări.

b. Nuith: sub forma unei fecioare nude, construiește stele (viruși) cu ajutorul celor două cupe: cu cea de argint trimite genomul viral pe Pământ (celulă) și cu cea de aur scoate genomuri de viruși noi sub directa îndrumare a vechii stele Babalon (vechiul virus) și le trimite în Universul simbolizat de uriașul glob maro.

Genomul trimis pe Pământ, fragmentat sub formă de cristale, este clonat (transformat în trandafiri), adunat în Orașul piramidelor (casă a sufletelor luminate) și preluat de aici, sub formă de fluturi (suflete eliberate din capcana materiei), în cupa de aur unde se construiesc noi viruși reprezentați de micuța stea Venus, simbol al iubirii ce sălășluiește în ei.

c. Cabala:

Cardului Steaua îi este atribuită litera ebraică HE care înseamnă ”fereastră”, fereastră spre stele.

Apare în Tetragramaton de doua ori. Primul He este Marea mamă (ce deschide fereastra spre celulă), iar al doilea, He-ul final este Fiica ei (ce deschide fereastra spre stele).

Condusă de zodia Vărsătorului, ocupă în Arborele Vieții calea care leagă Tiphereth de

Chockmah.

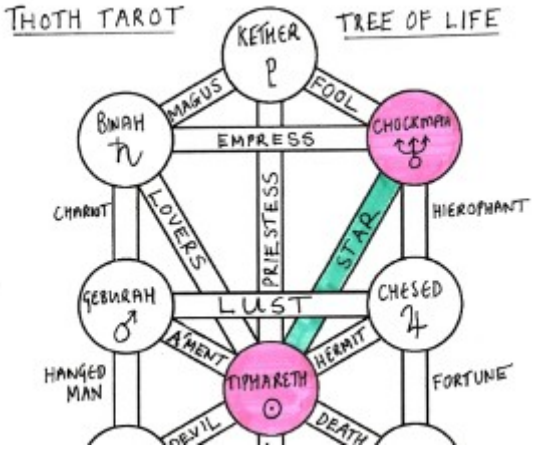

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Stars*”, corespunzătoare cărții Steaua din Tarotul convențional:

Lumina inteligențelor astrale dezvăluie încă o dată calea; întunericul cel s-a sfârșit. Ochiul interior al sufletului se deschide acum spre grandoarea firmamentului eternității. Această carte îl înfățișează pe poetul John Milton (al cărui carte, ”Paradisul Pierdut”, l-a făcut pe Satana celebru la acea vreme) comunicând cu constelațiile prin puterea subterană a poeziei. Deși Milton la bătrânețe este complet orb și în subteran, mintea lui vede și comunică perfect cu energiile divine ale universului. Cu brațele și vârful degetelor ridicate de parcă ar absorbi energie, el strălucește în extaz gnostic.

La brațul său stâng (intelectul) se află cartea sa de cunoaștere și lampa imaginației; în timp ce la dreapta lui se află spiritele ierburilor și florilor, precum și simboluri ale iubirii umane. În partea stângă jos, crinii și trandafirii sunt personificați prin două perechi de figuri: într-una, o femeie care se învârte, învie pe alta de pe pământ; și un cuplu dansant se îmbrățișează sub un arc de îngeri bebeluși, însemnând o iubire perfectă. Sub carte, o mamă se stă aplecată pentru alăptarea gemenilor. Toate aceste figuri simbolizează și exprimă viziunea sa interioară în timp ce își rostește profețiile poetice. Dimpotrivă, deasupra lui, la suprafață, vedem mulți alți oameni care biruiesc

stelele, dar fiind orbi din punct de vedere spiritual nu pot decât să se plângă de frustrare. Fără inspirație, nu reușesc să înțeleagă că ceea ce își doresc de la stele se află în ei și nu este dincolo de ei.

Pe marginea de jos, o altă figură în vârstă este pe cale să se trezească. Acesta este Iov-ul biblic reprezentat ca Umanitatea adormită, cu mâna sprijinită pe un sul de inspirație. Curenții de la îngeri îl îndeamnă să-și deschidă ochii interiori și să se urce împreună cu ei, țesând prin constelații, în sus, în viziuni inspiratoare ale eternității.

UNIVERSUL / LUMEA

Rider-Waite

Oswald Wirth

Golden Dawn

Aleister Crowley

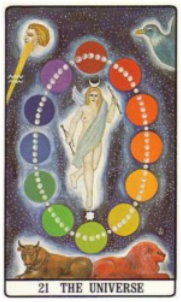

Israel Regardier

Samael Aun Weor

SIMBOLURILE CĂRȚII ”UNIVERSUL”

a. Descriere:

Acesta este ultimul card al Arcanei majore. Închide cercul care a început cu Nebunul. Marea sarcină a fost finalizată și revine la inocența și ingeniozitatea Nebunului. Picătura dispare în ocean, iar oceanul se revarsă în picătură. Această finalizare este, în același timp, un nou început pe un nivel superior de a fi. Scopul final este atins - revenirea la Unitatea cosmică originală.

Acum te vezi pe tine și pe lume așa cum este cu adevărat (Ochiul lui Horus în dreapta sus).

Toate articolele de îmbrăcăminte și măștile au devenit de prisos și inutile, deoarece sunteți la un loc cu natura voastră originală. Te învârti, prins în mișcarea de dans etern a universului. Limitele

micului tău EU se dizolvă în unirea orgasmică cu universul.

Femeia nud dansează dansul eliberării. Prin Ochiul lui Horus, a văzut natura limitărilor. Cu această perspectivă (simbolizată prin secera pe care o ține în continuare în mâna dreaptă), ea tăie prin pânza înțelegerii. Chiar și șarpele gigantic al transformării și-a pierdut funcția. Energia a fost transformată și există o nouă calitate. Șarpele și-a depășit utilitatea; nu mai rămâne nimic pe care mușcăturile ei otrăvitoare le-ar putea distruge.

Cei patru heruvimi suflă spiritul atotputernic în toate cele patru direcții.

»Vezi, totul este nou !«[38]

„Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul”

b. Fecioara nud: are culoarea aurului deoarece conține lumina Spiritului veșnic și marchează cu picioarele o cruce îndreptată spre cei patru heruvimi ce suflă aer pe gură și pe nări simbolizând niște motoare ce-i asigură propulsia prin Univers, dar și presiunea uriașă existentă în interiorul virusului. Ține un picior pe capul șarpelui transformării care o traversează prin zona celei de-a doua chakre care guvernează organele sexuale, semn că a stopat fertilitatea simbolizată de discul verde de sub ea (virusul este în faza de maturizare și nu mai are nevoie să se regenereze, asceza fiind cuvântul de ordine). Celălalt picior este în poziția inversă piciorului Spânzuratului indicând libertatea. Ea are acces la vederea totală simbolizată de Ochiul lui Horus. Are puteri absolute reprezentate de două simboluri:

1. *banda Möbius* cu trei jumătăți de răsucire.

2. *SHEM HAMEPHORASH-ul*[39] în formă de cerc, simbolizând virusul în deplinătatea forțelor. Măsoară 3 unități în adâncime și există 72 de carouri, precum niște emanații din circumferință. 3 x 72 = 216. Guvernează cele 36 de decade ale zodiacului și deci cele 36 de arcane minore. Există 2 pentru fiecare decan care fac 72 în total. 216 este lumea materială simbolizată de construcția din afara cercului și locul de unde provine clona virusului.

c. Pătratul și spirala pornită din ochiul ei ne arată că a rezolvat cvadratura cercului[40], fără de care nu se poate asambla virusul. Pătratul reprezintă lumea fizică, deoarece are cele patru elemente (laturi), cele patru direcții cardinale, cele patru anotimpuri etc și este solid ca materia. Cercul reprezintă spiritul, deoarece este infinit și iese în toate direcțiile. Triunghiul reprezintă unirea corpului, sufletului și spiritului.

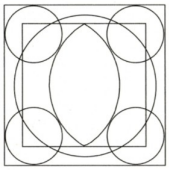

d. Cabala:

38 Noul Testament, Apocalipsa Sf. Ioan, 1-8

39 Shem HaMephorash (alternativ Shem ha-Mephorash sau Schemhamphoras), care înseamnă *nume explicit*, este un termen inițial tannaitic care descrie un nume ascuns al lui Dumnezeu în Cabala (incluzând variante creștine și ermetice) și în unele discursuri evreiești mai mainstream. Este compus fie din 4, 12, 22, 42, fie 72 de litere (sau triade de litere), ultima versiune fiind cea mai frecventă.

40 Pătratul cercului este o problemă propusă de geometrii antici. Este provocarea construirii unui pătrat cu aceeași suprafață cu a unui cerc dat, folosind doar un compas și un echer.

Cardului Universul îi este atribuită litera ebraică TAU (ת) care înseamnă „cruce”.

Pe Arborele vieții cardul leagă sefira Malkuth de sefira Yesod guvernată fiind de Saturn:

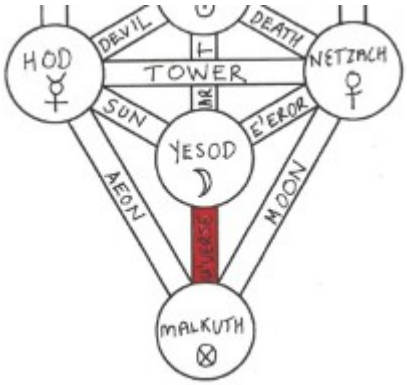

Acest card este Omega Tarotului, Nebunul fiind Alfa. Împreună, aceste cărți scriu ATH însemnând „ESENȚĂ” sau „SPIRIT”, reprezintând întregul Univers și sfârșitul Călătoriei spirituale (sfârșitul clonării virusului).

*

Ed Buryn, în cartea ”*The William Blake Tarot of the Creative Imagination*”, descrie astfel cartea ”*Union*”, corespunzătoare cărții Lumea din Tarotul convențional:

XXI Union

Aceasta reprezintă etapa finală în călătoria sufletului, în care toată dualitatea se rezolvă în unitate. Cartea îl arată pe Albion stând pe aceeași stâncă ca în cărțile Eternității și Inocenței - dar acum este reasamblat spiritual și umanitatea sa este trezită. La sfârșitul poemului epic profetic al lui Blake intitulat Ierusalim, Albion se jertfește („anihilează”) pentru Iisus, aruncându-se în „cuptoarele

necazului”, un act de dragoste care inspiră Zeul pentru a se uni în final și a readuce Albion la viața eternă.

Albion este cel mai mult o metaforă a unei stări sufletești subiective, propria noastră imagine de sine individuală. Regenerarea sa spirituală arată posibilitățile noastre proprii de renaștere, de autointegrare într-o ființă nouă și sacră. Deși gol la sfârșit la fel ca la început, sufletul a suferit o evoluție interioară a conștiinței, de la coborâre și întuneric până la eliberare și mântuire. Deși pare la fel, a avut loc o revoluție.

În Tarot, această imagine prezintă o ipostază veselă cu care sufletul finalizează călătoria. Pe margine cardului, creația din Geneza flanchează Albion, creația supremă. Ovalul superior din stânga arată crearea de lumină în prima zi; ovalul mijlociu arată firmamentul care împarte apele în a doua zi; ovalul inferior stâng arată adunarea apelor pentru a crea pământ uscat în a treia zi; atunci ovalul din dreapta sus înfățișează crearea soarelui, a lunii și a stelelor ca luminile cerului în a patra zi; ovalul mijlociu arată creaturi ale mării și aerului create în a cincea zi; iar ovalul din dreapta jos arată făpturile lumii create în a șasea zi, împreună cu omul căruia i se dă stăpânire peste toate. Poza lui Albion exprimă uimire și recunoștință pentru aceste fructe ale imaginației lui Dumnezeu.

Întreaga carte este o viziune de patru ori a lumii, umanitatea fiind măsura și stăpânul tuturor lucrurilor. Sub el, spre margine, sunt simboluri ale soartei pe care a trecut-o Albion: Leviathan în marea timpului și spațiului, iar viermele morții s-a înfășurat în jurul unui cadavru. În hotar, doi îngeri țin suluri de inspirație. Îngerul din stânga privește stelele Pleiadelor („turma de porumbei” sacră zeiței), simbolizând porțiunea feminină; iar îngerul drept privește stelele lui Orion, simbolizând porțiunea masculină. Astfel speranța exprimată în Noaptea Întunecată a Sufletului ajunge acum la bun sfârșit în triumful Unirii. Norul care unește cei doi îngeri este corpul spiritual unificat al omului.

ALTE ABORDĂRI

1. Dr. Eleanor Haspel-Portner a sintetizat zone de înțelepciune ezoterică și descoperiri științifice. Născută la Brooklyn, New York la 11 decembrie 1944, și-a luat doctoratul la Universitatea din Chicago, Comitetul pentru Dezvoltare Umană, primul departament interdisciplinar de Științe Sociale (psihologie, biologie, antropologie, sociologie) din Statele Unite.

În 2003 a descoperit că cele douăzeci și două de cărți ale Arcanei majore ale Tarotului (Secretele Mari) reprezintă în mod simbolic calea desfășurării individuale sau secvența desfășurării dezvoltării interioare a unei persoane.

Tarot Path of Correspondence in the Human Design Body Graph

Counterclockwise Path of Movement in 64-Gate Matrix
Gate 17 (Keys 0/21) to Gate 62 (Key 1)
Gate 62 (Key 1) to Gate 16 (Key 2)
Gate 16 (key 2) to Gate 20 Key 3
Gate 20 (Key 3) to Gate 31 (Key 4)
Gate 31(Key 4) to Gate 8 (Key 5)
Gate 8 (Key 5) to Gate 33 (Key 6)
Gate 33 (Key 6) to Gate 45 (Key 7)
Gate 45 (Key 7) to Gate 12 (Key 8)
Gate 12 (Key 8) to Gate 35 (Key 9)
Gate 35 (Key 9) to Gate 56 (Key 10)
Gate 56 (Key 10) to Gate 23 (Key 11)
Gate 23 (Key 11) to Gate 8 (Key 5)
Gate 8 (Key 5) to Gate 1(Key 12)
Gate 1(Key 12) to Gate 7 (Key 13)
Gate 7 (Key 13) to Gate 10 (Key 14)
Gate 10 (Key 14) to Gate 15 (Key 15)
Gate 15 (Key 15) to Gate 2 (Key 16)
Gate 2 (Key 16) to Gate 46 (Key 17)
Gate 46 (Key 17) to Gate 25 (Key 18)
Gate 25 (Key 18) to Gate 13 (Key 19)
Gate 13 (Key 19) to G-Center (Key 20)
G-Center (Key 20) to Gate 15 (Key 15)
Gate 15 (Key 15) to Gate 5 (Keys 0/21)
Clockwise Path of Movement in 15-Gate Matrix
Gate 5 (Keys 0/21) to Gate 15 (Key 15)
Gate 15 (Key 15) to Gate 10 (Key 14)
Gate 10 (Key 14) to Gate 7 (Key 13)
Gate 7 (Key 13) to Gate 1 (Key 12)
Gate 1 (Key 12) to Gate 13 (Key 19)
Gate 13 (Key 19) to Gate 25 (Key 18)
Gate 25 (Key 18) to Gate 46 (Key 17)
Gate 46 (Key 17) to Gate 2 (Key 16)
Gate 2 (Key 16) to G-Center (Key 20)
G-Center (Key 20) to Gate 1 (Key 12)
Gate 1 (Key 12) to Gate 8 (Key 5)
Gate 8 (Key 5) to Gate 31 (Key 4)
Gate 31 (Key 4) to Gate 20 (Key 3)
Gate 20 (Key 3) to Gate 16 (Key 2)
Gate 16 (Key 2) to Gate 62 (Key 1)
Gate 62 (Key 1) to Gate 23 (Key 11)
Gate 23 (Key 11) to Gate 56 (Key 10)
Gate 56 (Key 10) to Gate 35 (Key 9)
Gate 35 (Key 9) to Gate 12 (Key 8)
Gate 12 (Key 8) to Gate 45 (Key 7)
Gate 45 (Key 7) to Gate 33 (Key 6)
Gate 33 (Key 6) to Gate 62 (Key 1)
Gate 62 (Key 1) to Gate 17 (Keys 0/21)

© Unified Life Sciences. 2003. All Rights Reserved.

Arcana Majoră a Tarotului se referă la cărțile din pachetul de Tarot care corespund celor douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic prezentate în Arborele Cabalistic al Vieții. Cărțile de

Tarot de pe acest copac comunică simbolic straturile interconectate ale creației și semnificația lor. Odată descifrate, aceste Chei, împreună cu Arborele Vieții, devin un limbaj stenografic care le leagă pe amândouă de procesul uman care se desfășoară în interior. Tarotul vorbește un limbaj simbolic prin comunicarea cunoștințelor directe ca simboluri sau arhetipuri colective fiecăruia dintre noi când intrăm în somn sau în alte dimensiuni subconștiente ale conștiinței.

Așezarea secvenței de personalitate a Arcanelor majore ale Tarotului în Harta Energiei Corpului

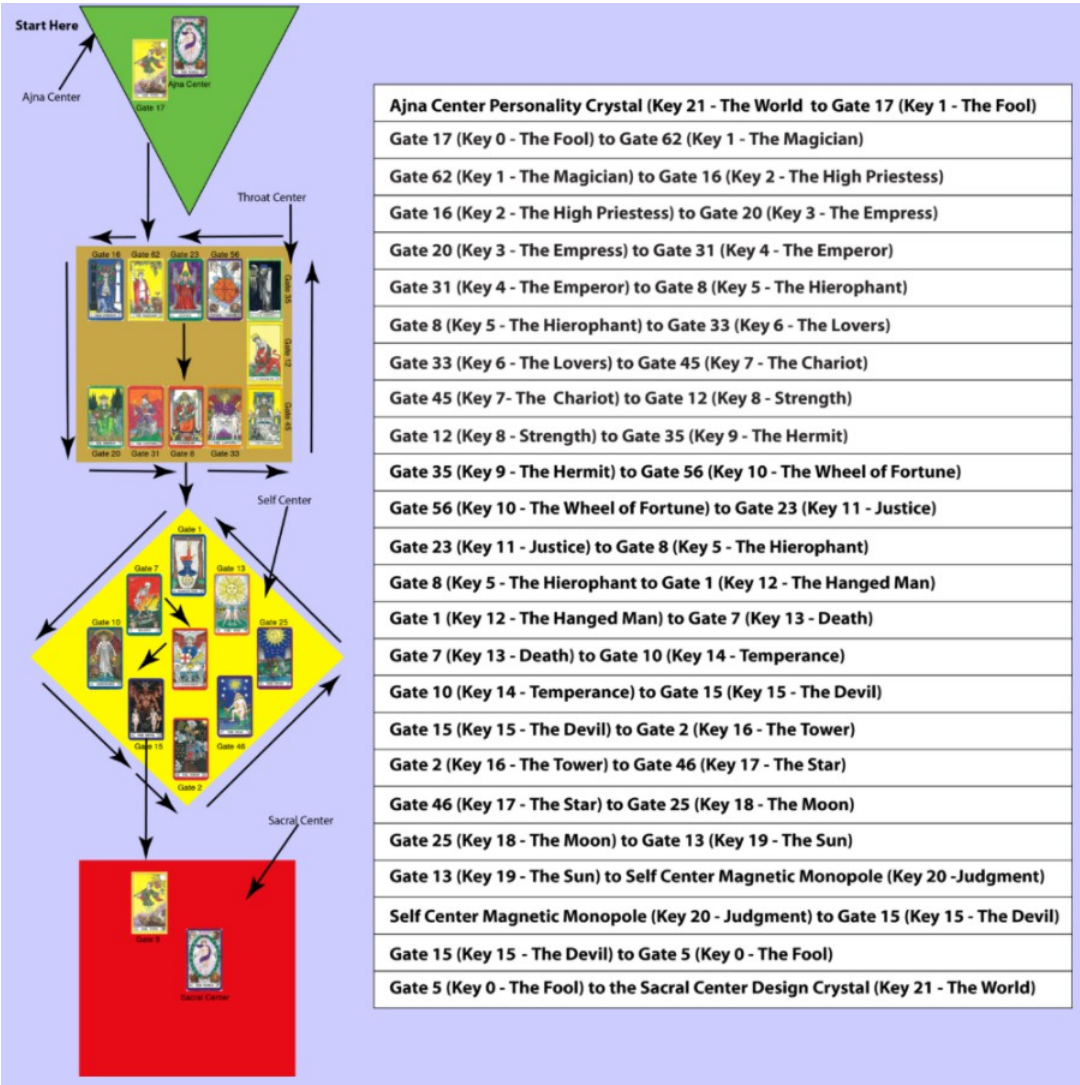

În Tarot, toate cele patru lumi sunt integrate în Arborele Vieții și dispunerea Tarotului în graficul corpului ia în considerare această integrare, recunoscând că din centrul Ajna activarea energiei este inversă acelor de ceasornic și din Centrul Sacral activarea energia este în sensul acelor de ceasornic. Eleanor Haspel-Portner a mai descoperit că Cheia 0 și Cheia 21 se află atât în centrul Ajna, cât și în centrul sacral. Cartea Universul (cheia 21) reprezintă Cristalul personalității în centrul Ajna, integrarea divină și cunoașterea Sinelui.

Odată ce cristalul personalității este activat (cheia 21) în centrul Ajna, Nebunul (cheia 0) activează conștientizarea porții 17 și trece energic la conștientizarea Magului (cheia 1) activând poarta 62; Marea Preoteasă (Cheia 2) activează în Poarta 16, iar Împărăteasa (Cheia 3) în Poarta 20.

Canalul 5/15 funcționează ca singurul Portal din graficul corporal între toate lumile. Astfel, funcționează ca o punte puternică între lumi și este canalul conjuncției dintre componenta

Personalității și componenta Design a unui om. Fluxul de energie al unui om este de la mintea superioară la cea inferioară. În aspectul spiritual, fluxul este ascendent de la centrul sacru spre Ajna. Cristalul de proiectare (cheia 21) activează energia instinctivă sacrală și Nebunul (cheia 0) în poarta 5. Energia continuă apoi să activeze poarta 15 (cheia 15, Diavolul). Secvența aspectului de proiectare este în sensul acelor de ceasornic de la Centrul Sacral până la Centrul Ajna.

Așezarea secvenței de proiectare a arcanelor majore ale tarotului pe harta energiei corpului

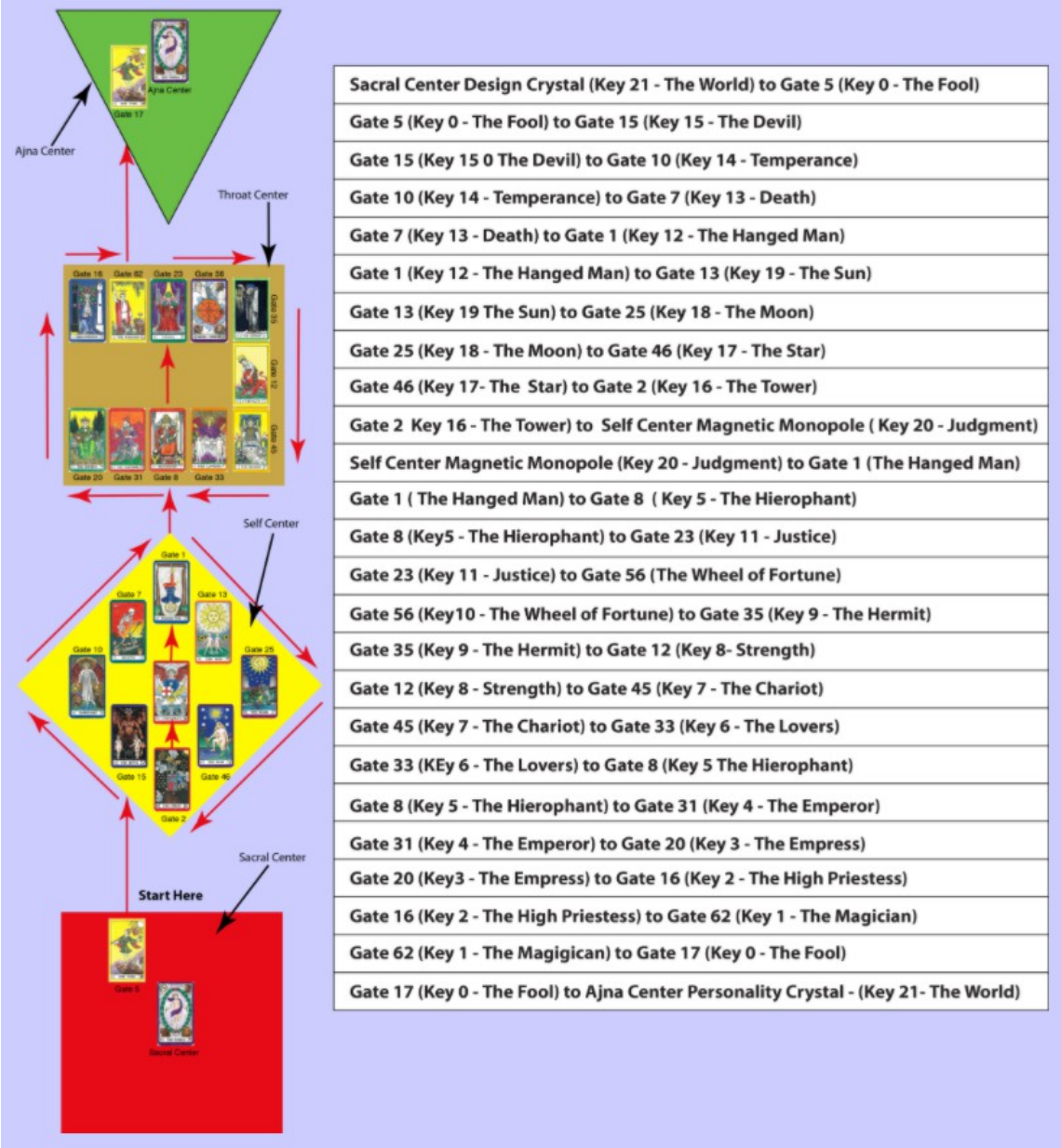

Urmărind arcanele majore ale tarotului

Se începe în centrul Ajna și se urmărește în sens invers acelor de ceasornic în jurul fiecărui centru. Prima este Cheia 0, Nebunul, în Poarta 17 și trebuie urmărit prin Canalul 17/62 până la Centrul Gâtului unde începe Cheia 1, Magicianul. Procesul transformator se activează cu Poarta 62. Este important să recunoaștem că Canalul 17/62 este un portal între lumile mentale și spirituale și, prin urmare, este esențial în conectarea noastră ca oameni cu conștiința noastră instinctivă colectivă și cu alte specii empatice.

Ceea ce se întâmplă la nivel fiziologic și la nivel arhetipal colectiv este nonverbal și nu

poate fi tradus în forma sa brută. Așa cum cheile de tarot sunt o reprezentare a simbolurilor, comunicarea interioară are loc mai întâi în imagini fără cuvinte atașate. Imaginile Tarotului sunt pur simbolice, dar au fost asociate cu anumite procese psihologice cheie. Când le atașăm cuvinte, acestea pierd ceva în traducere.

Magicianul (Cheia 1) descrie simbolic Poarta 62, Poarta Portal a Transformării dintre regnul animal și regatul uman. Descrie capacitatea umană de a se acorda cu spiritul și de a explora experiențe de altă dimensiune.

Împărăteasa este în Poarta 20 pentru că este singura hexagramă din Centrul Gâtului care este feminină atât în Trigrama inferioară, cât și în Trigrama superioară. Poarta 20 servește ca sursă de energie feminină până în centrul gâtului. Centrul gâtului este transformator. Se leagă de plexul solar prin natura dorinței prin canalele 36/35 și 12/22, deoarece circulă atât în sus, cât și în jos.

Marea Preoteasă (cheia 2) corespunde porții 16. Marea Preoteasă conține toată memoria și este o carte de aducere aminte și a trecutului karmic. Deci, Marea Preoteasă plasată în Poarta Abilităților (Poarta 16) ar indica, desigur, că această Poartă depinde de amintirea ta din trecut. Dacă ne uităm, de exemplu, la pacienții cu Alzheimer, aceștia își pierd chiar și cele mai elementare abilități. Deci, orice abilități pe care le aveți necesită memorie și experiențe din învățarea anterioară. Memoria accesează informațiile stocate în modele care descriu cum funcționează ceva.

Împăratul, Cheia 4, se află în Poarta 31, deoarece Poarta 31 are legătură cu detaliile și ordinea și este exact ceea ce reprezintă Împăratul. Este vizavi de cartea Morții, Cheia 13 (în Poarta 7), cartea reprezentând transformarea; Poarta 7 (cheia 13) este ceea ce ar reprezenta conducerea și alfa.

Carul a ajuns să fie în Poarta 45. Poarta 45 face parte din Canalul 45/21 care controlează conexiunea fiziologică cu respirația; este singurul canal din graficul corporal care are o conexiune directă cu centrul inimii în sine. Aceasta dezvăluie o cheie importantă conștientă și inconștientă pentru a înțelege Poarta 45. Cheia Carului arată cât de importantă este o relație adecvată între ego-ul personalității și energia divină care curge prin noi.

Puterea (cheia 8) care arată stăpânirea asupra instinctelor și asupra naturii noastre animale se află în Poarta 12, Poarta care permite vorbirea și astfel ia experiențe interioare și le traduce din forma lor simbolică în cuvinte care dau forma imaginilor. Și, Pustnicul este plasat în Poarta 35, o Poartă care filtrează experiențele prin experiențe și permite recunoașterea de sine și experiența pentru a ghida schimbarea.

Este interesant faptul că Roata Norocului (cheia 10) a reprezentat Poarta 56. Poarta 56 este Poarta Căutătorului și deține continuitatea evenimentelor care comunică sens, stimulează conștientizarea și influențează colectivul. Cheia 10 din Poarta 56 reprezintă tipul de procesare a informațiilor într-o narațiune atât de importantă pentru conștientizarea de sine.

Mergând în sus, în sens invers acelor de ceasornic, se ajunge la Justiție, cheia 11, în poarta 23 din centrul gâtului, apoi direct în jos prin Hierofant, cheia 5, la Spânzurat, cheia 12. Se coboară prin Canalul 8/1, punând pe Spânzurat în Poarta 1. Dacă îl punem în întregul centru G, atunci Omul spânzurat vă spune că centrul G (sinele) trebuie să fie și un loc de auto-reflecție și că veți obține direcția văzând cum funcționează auto-reflectarea tu.

A doua Poartă este Turnul, Cheia 16, care arată că trebuie să te desprinzi de propriul tău concept despre propria direcție și să urmezi o cale care vine dintr-un strat mai profund și un scop mai profund.

Continuând coborârea prin Spânzurat, și apoi mergând din nou în sens invers acelor de ceasornic se trece de la Poarta 1, Cheia 12, la Poarta a 7-a, Cheia 13, la Poarta a 10-a, Cheia 14.

Cheia 14, Temperance, este cartea celei de-a 10-a Porți, descriind procesul de temperare, echilibrarea Sinelui în toate vehiculele din interiorul procesului de stăpânire. Cartea Temperance denotă Calea Inteligenței descrisă ca Inteligența de încercare sau de probă.

Poarta 15 corespunde cărții Diavolului, care este întotdeauna despre schimbarea internă și stabilirea de noi modele.

Cartea Lunii, Cheia 18, corespunde celei de-a 25-a Porți, Poarta Spiritului Sinelui și a naturii cuiva. Cheia 18 vorbește despre formele superioare ale conștiinței care se pot manifesta prin intermediul organelor corporale; în plus, somnul este atribuit cheii 18, deoarece structura corpului nostru este imprimată în timpul somnului. Fiecare acțiune și gândire modifică structura corpului. Luna, cheia 18, este legată de calea Întoarcerii.

Când se ajunge în centru se poate efectua întoarcerea înapoi. Când vă întoarceți, deoarece Cristalul de proiectare se află în Centrul Sacral, putem vedea cele două cărți, Cheia 0 și Cheia 21 care se află în Centrul Ajna și, de asemenea, în Centrul Sacral. Ne mișcăm în sus prin Poarta a 5-a, care este portalul din Centrul Sacral. Când venim de jos se merge în sensul acelor de ceasornic.

Cardul Forța, Cheia 8, este în Poarta 12, semnificând stăpânire. Cartea reprezintă stăpânirea și câștigarea controlului asupra exprimării unei energii brute, animaliste. Poarta 12 este Poarta mutației, a limbajului și a traducerii. Câștigăm stăpânirea asupra modului în care ne exprimăm.

În lumea alchimică, avem Sare (Tărâmul Demonilor), Sulful (Planul Pământului) și Mercurul (Câmpul de Lumină) ca amestec alchimic, și despre asta vorbesc cărțile Tarotului, al patrulea element fiind integrarea care le reuneste pe toate. Fiecare tărâm corespunde uneia dintre acele componente alchimice ce apoi se pot integra în întregul grafic corporal.

Studiile ezoterice sunt foarte complexe. Constructorul Adytum este un curs excelent. Vă oferă o lecție pe săptămână și începeți cu lucruri foarte elementare. Mai întâi, treci peste toate cărțile și apoi le colorezi pe ale tale care vin în alb și negru. Vă oferă instrucțiuni despre culori și cum să le colorați. Apoi parcurgeți secvențele tuturor aspectelor și treceți prin Arborele Vieții, semnificația întregului Sephiroth și configurația acestuia. Îți întinzi pachetul de Tarot pe Cubul Spațiului în conformitate cu toate acestea. De asemenea, înveți mai multe machete multiple în Tarot; apoi treci prin Gematria, care durează aproximativ un an.

Gematria este numerologia alfabetului ebraic asociată cu cărțile și întregul simbolism al acestuia. Faceți un caiet cu toate semnificațiile diferite ale diferitelor simboluri și cuvintele ebraice; calculați numerologia fiecărui cuvânt ebraic asociat simbolurilor și apoi vedeți cum se leagă. Sunt aproximativ 1000 de pagini de Gematria pe care le-am studiat în decursul unui an.

Studiile BOTA vă conduc prin alchimie și tot simbolismul alchimic al cheilor și modul în care este așezat în Arborele Vieții și modul în care este așezat în cubul spațiului. Și apoi treci prin astrologie și toate semnificațiile ezoterice ale astrologiei și cărțile și Arborele Vieții. La început, vă colorați pachetul de chei Tarot, astfel încât să lucrați întotdeauna cu pachetul personalizat. Lucrez cu pachetul meu din 1995. Am terminat întregul curs în urmă cu câțiva ani.

David Allen Hulse a scris Noile dimensiuni ale cubului spațiului, Misterele din Est și Misterele din Vest, trei cărți pe care le folosesc tot timpul ca cărți sursă.

Calea Tarotului în Graficul Corpului

Există două căi ale Tarotului abordate în acest document al **Graficului Corpului**. Primul urmează desfășurarea în spirală a procesului interior de dezvoltare în sens invers acelor de ceasornic de la Centrul Ajna prin Centrul Gâtului până la Centrul de sine și apoi continuă în Centrul Sacral cu trecerea în Proiectul Lunar al Graficului Corpului Spiritual / Vis.

De la Spiritual / Dream Body Graph, forma umană, calea Tarotului este o spirală ascendentă în sensul acelor de ceasornic, de la Centrul Sacral până la Centrul de sine și apoi la Centrul Gâtului și, în cele din urmă, conectându-se înapoi la Centrul Ajna pe măsură ce conștiința se transformă în gândirea și cunoașterea umană și primește îndrumare divină de sus.

Căile împreună trasează o spirală cu dublă, spirală care amintește de spirala dublă a ADN-ului care arată relațiile din procesul nostru interior, așa cum este descris de Arborele Cabalistic al Vieții și de asocierile sale cu Cubul Spațiului.

Calea în sens invers acelor de ceasornic este activarea Ajna Center către Poarta 17, prin Poarta 62 în Centrul Gâtului, Poarta l6, Poarta 20, Poarta 31, Poarta 8, Poarta 33, Poarta 45, Poarta

12, Poarta 35, Poarta 56, Poarta 23, prin centrul Centrului Gâtului până la Poarta 8 către Autocentru prin Poarta 1, Poarta 7, Poarta 10, Poarta 15, Poarta 2, Poarta 46, Poarta 25, Poarta 13, prin Autocentru prin Cardul 20 până la Poarta 15 până la Centrul Sacral prin Poarta 5 de la Poarta 5 până la activarea Centrului Sacral.

Calea în sensul acelor de ceasornic este Poarta 5 până la Poarta 15 în G-Center, Poarta 10, Poarta 7, Poarta 1, Poarta 13, Poarta 25, Poarta 46, Poarta 2, Poarta 15 prin centrul autocentrului prin Cardul 20 până la Poarta 1, prin Poarta 8 în Centrul Gâtului, Poarta 31, Poarta 20, Poarta 16, Poarta 62, Poarta 23, Poarta 56, Poarta 35, Poarta 12, Poarta 45, Poarta 33, înapoi prin Poarta 62 până la Poarta 17 și în activarea Ajna Center.

Calea cărții Tarot este prezentată cu tabele suplimentare, precum și cu Keynotes Hexagram. Săgețile arată o cale de bază cu Negru pentru Calea Ajna și Roșu care arată Calea Sacrală. Calea interioară a centrului este una pe care trebuie să o urmezi descrierea verbală.

2. Chakra este un concept filosofic care se referă la vârtejuri în formă de cerc care, conform medicinei indiene tradiționale, ar exista în corpul uman.

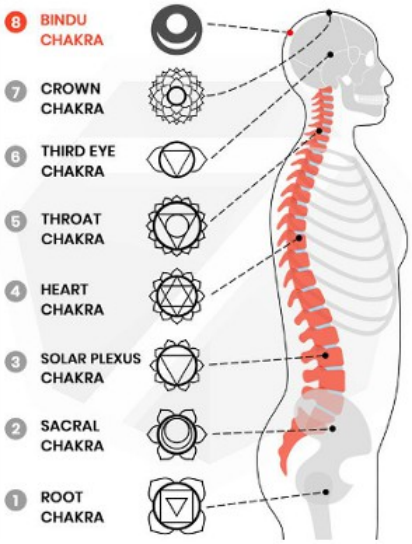

Sunt șapte Chakre la număr, dispuse de-a lungul coloanei vertebrale (din creștetul capului până la baza coloanei vertebrale). Lor le corespund șapte planete, iar fiecărei planete îi corespunde un careu magic. Atribuind fiecărei cifre din careul magic cartea de Tarot corespunzătoare se obține o nouă modalitate de divinație.

Chakra 1(radacina) - Muladhara

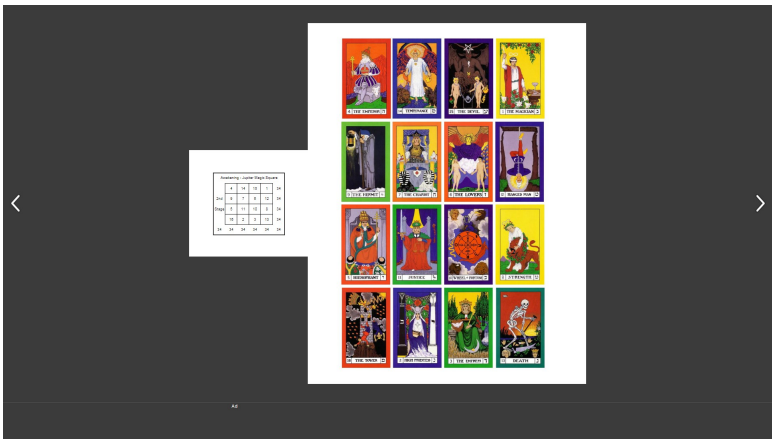

CONCLUZII

Tarotul, un simplu pachet de cărți cu imagini frumoase, a devenit un instrument semnificativ pentru terapeutul jungian și are o importanță spirituală accentuată, fiind un instrument ermetic sau spiritual. „Hermetic”, în acest caz, trebuie înțeles atât ca „un instrument al științei și magiei oculte”, cât și ca „având o descendență care poate fi trasată de la Hermes Trismegistus”, care ne învață că lumea poate fi influențată prin contactul și exploatarea „forțelor cerești” - magia cu alte cuvinte. În această perspectivă, tarotul este o carte cu simboluri „speciale”, o „mașină filosofică perfectă și simplă” care conține „întreaga știință” și „care uimește prin profunzimea rezultatelor sale” (Levi 2002, 85). Conform acestei linii de gândire, tarotul nu este o carte „deschisă”; mai degrabă, este o carte secretă, o carte ascunsă, una deschisă numai celor care au o „pregătire specială a minții” (Ouspensky 1976, 2). Cu tarotul, se poate media între umanitate și Dumnezeire, între zeu / spirit / conștiință și existența umană profană (Semetsky 2011a). În tradiția ermetică, tarotul este un instrument didactic folosit pentru dezvoltarea abilităților speciale, un „cod complet al simbolismului ermetic” (Ouspensky 1976, 2), un „rezumat al științelor ermetice” (Ouspensky 1976, 6) și un mod de dezvăluire a „interfeței dintre natura umană și cosmos” (Jorgensen & Jorgensen 1982,381).

Lumea materială (acea lume disponibilă experienței senzoriale) este considerată a fi o iluzie; materia, cu alte cuvinte, este dominată de spirit. Tarotul reprezintă simbolic fenomene materiale (corpuri cerești, relații politice, familiale, economice) în termeni de principii nemateriale și forțe considerate a constitui adevărata natură a universului. Deși ascunse, aceste forțe supranaturale sunt accesibile ființelor umane prin intermediul unor perspective intuitive, mistice sau psihice.

(Jorgensson & Jorgensen 1982,380).

3. BASEBALL

Baseball-ul este jucat între două echipe a nouă jucători fiecare pe un teren de baseball, sub autoritatea unuia sau mai multor oficiali, numiți arbitri. De obicei sunt patru arbitri la jocurile din campionatele importante nord-americane, dar pot fi și șase arbitri în funcție de ligă și de importanța jocului. Așa cum se vede în figura alăturată există patru baze. Numerotate în sens invers acelor de ceasornic, prima, a doua și a treia bază sunt perne (uneori numite saci) în formă de pătrate cu latura de 38 cm (15 inch), care se află la mică înălțime deasupra solului; împreună cu a patra bază (home plate) formează un pătrat cu laturile de 27.4 m (90 picioare), numit diamant. A patra bază (home base, eng.) este o dală pentagonală de cauciuc cunoscută ca *home plate*. Terenul este împărțit în două mari zone: terenul interior (infield, eng.) conține cele patru baze, iar dincolo de cele două laturi adiacente ale „diamantului" se găsește terenul exterior (outfield, eng.).

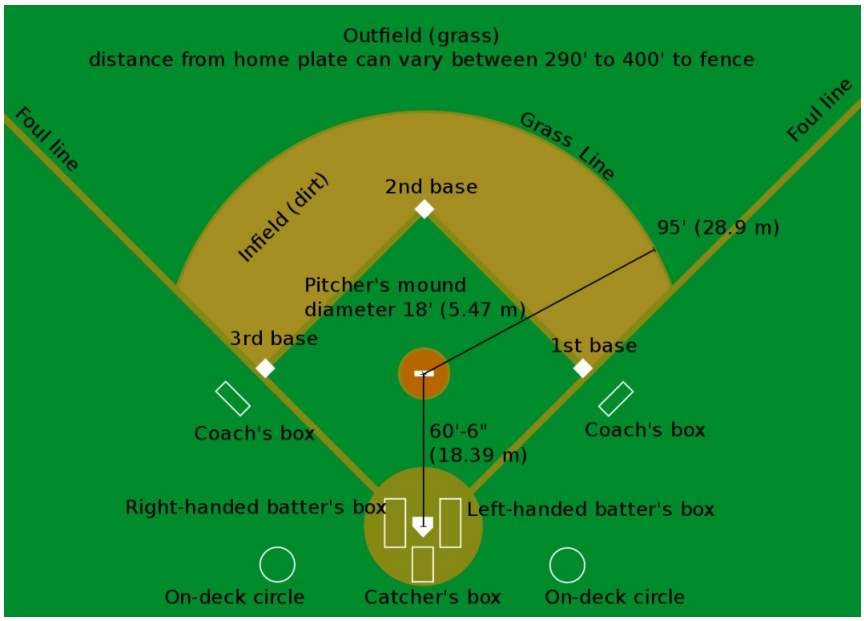

În cartea "*Măsurători*", Scott Onstott spune că terenul de baseball este baleiat de un compas care pivotează pe placa de bază, iar bazele pătratului sunt de 90 de metri măsurate separat.

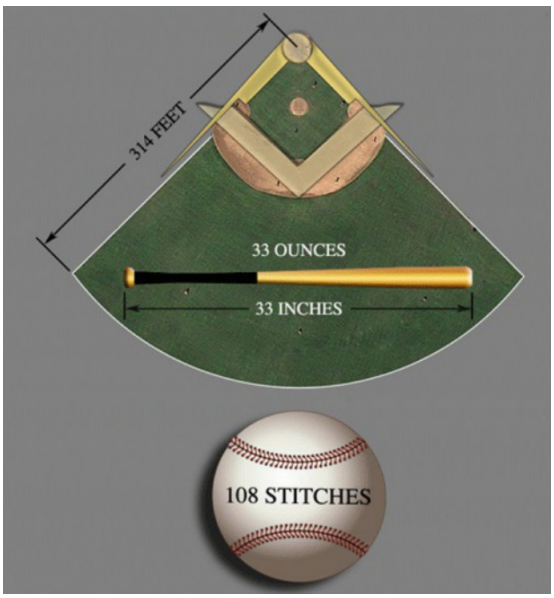

Mound/movila este un ecou al movilei primordiale a creației, iar pitcherul/aruncătorul simbolizează pe Atum, zeul creator al Heliopolisului. Suportul aruncătorului se află pe o movilă

înălțată cu diametrul de 18 metri (9 + 9), reprezentând movila primordială care se ridică din apele infernului (conștiința ta sau microcosmosul). Sunteți la bătaie și obțineți maxim 3 lovituri sau 4 mingi care amintesc cele 7 arte liberale împărțite în *trivium* și *quadrivium*. Vă veți lovi în câmpul de acțiune (macrocosmos) sau chiar veți marca un „*run home*" și reveniți la sursa tuturor Lucrurilor.

Va trebui să rulați bazele înainte de a vă putea reîncarna și bate din nou.

Major baseball League are 81 de jocuri pe teren propriu și 81 de jocuri pe sezon, subliniind numărul de atomi stabili din univers, 81 + 81 = 162, amintind de numărul ***Phi*** care este aproximativ 1,62. Există 9 reprize împărțite în 2 jumătăți numite de sus și de jos, care amintesc de Egiptul superior și inferior.

Home Plate cu 5 fețe se află la 60'6" distanță (5 și 6) de placa pitcherului (benben) pe care aruncătorul trebuie să țină un picior atunci când aruncă. Placa aruncătorului măsoară 24" x 6" sau 144 inchi pătrați. Există 1440 de minute în 24 de ore. Cuvintele „lumină" și „timp" în gematria evreiască = 144.

Mingea aruncată de aruncător are 108 cusături duble: 108 x 2 = 216 = 6 x 6 x 6.

1080 este raza Lunii și 2160 este diametrul Lunii în mile (99,9%).

Aruncătorul este Soarele care aruncă Luna peste „*home plate*" a Pământului.

Un bărbat adult, cu înălțimea și greutatea medie, de obicei, selectează o bâtă cu o lungime de 33 de centimetri. Bâtele de baseball cântăresc de obicei nu mai mult de 33 de uncii. Distanța de la *home plate* la câmpul drept variază de la 320 de picioare la 400 de picioare recomandate (numere cheie); pe stadionul Yankee, distanța dreaptă de câmp este de 314 metri, reamintind că ***Pi*** este aproximativ 3,14.

Nu este de mirare atunci că fanii baseball-ului sunt, în general, cei mai obsedați din orice sport! Când arbitrul strigă „Jucați mingea", numerele codate joacă în psihicul dvs., indiferent dacă vreți sau nu.

În vremurile moderne găsim principiile Enneadei exprimate și în sportul american de baseball, jucat pe diamantul cu patru baze sau simbolul pătrat al pământului, lansat de nouă jucători pe o durată de nouă reprize. „Fundul celui de-al nouălea", versiunea modernă a celei de-a noua trepte a iadului, este ultima șansă a unei echipe de a câștiga, limita supremă.

XXX. RELIGIILE

Eu merg să mă întâlnesc cu chipul meu (cu genomul de virus din noi),
Şi chipul meu vine să se întâlnească cu mine (Eul datorat ADN-ului).
(Ginză de Stânga, III, imnul 31)

Erezia începe când laicii încep să citească şi să
comenteze Scripturile.
(Petru din Sicilia)

"Zeul este nemuritor şi indestructibil. Zeul cel unic porunceşte atât Sinelui cât şi destructibilului.
Prin unirea cu el, toată iluzia este, în cele din urmă, oprită. (..)"
(Upanişade)

Înainte de a începe lecturarea celor ce urmează vă rugăm să aveți permanent în minte că virusul practică o inginerie genetică naturală [*conştientă, s.n.*] prin transport de gene de la un ADN la altul (vezi Shapiro, 2004), adică este precum Dumnezeu, *omnipotent*[41], că omul a fost creat de genomul ARN de virus plus genomul ADN (vezi Luis P. Villareal[42]), putându-i-se atribui spusele Bibliei (Geneza 1:26): „*Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră*") și ca urmare oamenii sunt [și] viruși, așa cum afirmă microbiologul Mark Young de la Universitatea de Stat din Montana. Între virus și celulă este o luptă permanentă dar nu ca într-un război ci ca în jocul de Șah.

La fel, să nu pierdeți din vedere că virionul[43] este o piatră semănând la exterior cu un arici unde fiecare ac este o cheie de deschis porii celulei ce urmează a fi atacată (*vezi materialul nostru cu legenda Ierbii fiarelor*), că are un genom format din doi acizi ribonucleici (*vezi Fu Hsi* cu *Nuwa*).

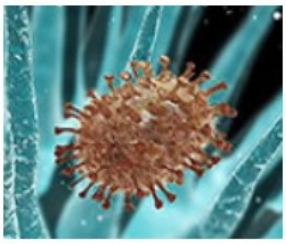

Arici, virion, Fu Hsi şi Nuwa

Că la pătrunderea în citoplasmă se dezmembrează în module (*vezi sacrificiul primordial*), că după transformarea ARN-ului de virus în ADN fals (de aici expresia: *lupul își schimbă părul dar năravul ba)* cu ajutorul transcriptazei inverse (trecere de la Monadă la Diadă) și inserarea ADN-ului fals în genomul celulei (de aici expresia: *a crește un șarpe la sân*), un fel de încarnare a Logosului (*oamenii de știință compară ADN-ul cu o carte*), începe procesul de replicare virală (*vezi călătoriile Eroilor din legende și basme*), urmată de translație (*vezi legenda tăierii în bucăți a zeului Osiris de către Typhon*[44]*, fratele său*), separarea modulelor virale (*vezi Judecata de Apoi*), începerea auto-

41 Puterea de a face orice.

42 Luis P. Villarreal, de origine mexicană, născut în Los Angeles, este profesor emerit la Departamentul de Biologie Moleculară și Biochimie, Școala de Științe Biologice; Universitatea din California, Irvine. El a mai afirmat: „Cred că este evident că virușii sunt implicați peste tot", „Aș argumenta că sunt cele mai creative entități genetice pe care le cunoaștem" (Vezi pe You Tube filmul documentar "Virus evolution (amazing documentary)").

43 Particulă virală matură, aflându-se între ființele vii și moleculele neînsuflețite.

44 Sunt multe versiuni ale nașterilor lui Typhon. Hesiod crede că acesta se născuse din cuplul primordial Gaia și Tartarus, cu ajutorul Afroditei. Apollodorus susține că Gaia l-a născut pentru a se răzbuna pentru înfrângerea copiilor ei, giganții. Homer susține că Hera, furioasă că Zeus o concepuse de unul singur pe Atena, se rugă Gaiei, lui Uranus și titanilor să-i dea un fiu mai puternic decât Zeus. Apoi lovi în pământ și rămase însărcinată. Îi dădu copilul lui Piton să-l crească, acesta devenind spaima muritorilor. A treia versiune susține că Gaia, mâniată de înfrângerea

asamblării lor și a două copii omoloage ale ARN-ului genomic descrisă de Lee și colab., în 1999 (*vezi legenda zeiței Isis care lipește bucățile lui Osiris, mai puțin organele genitale, pentru a-l învia*), într-o capsidă (de aici expresia: *a sări din lac/citoplasma în puț/capsida*), undeva ”*la capătul lumii*”, adică în apropierea membranei celulei (*vezi Insula Fericiților ori Valhalla*), obținerea unei clone de virus (*vezi nașterea lui Hermes prin magia lui Isis*) și că după finalizarea asamblării, virusul va părăsi celula prin Liză (vezi Apocalipsa ori Ragnarok).

Genomul retroviral prezintă secvențe care acționează fără codificare, cum ar fi, două LTR (*long terminal repeats*), care conțin elemente necesare pentru a conduce expresia genei, transcrierea inversă și integrarea în cromozomul celulei gazdă, o secvență numită semnal de ambalare (y) necesar pentru ambalarea specifică a ARN-ului viral în virioni nou formați și un tract polipurin (PPT) care funcționează ca situs pentru inițierea sintezei ADN-ului cu catene pozitive în timpul transcrierii inversate (Coffin și al. 1997). 90% din secvențele mobile necodificate ale genomului uman sunt retroviruși endogeni și, deși cele mai multe dintre ele sunt defecte din cauza acumulării mutațiilor, unele sunt încă active (Zwolinska 2006).

Pe scurt, avem o inspirație și o expirație a lui Brahma (pătrunderea virusului în celulă și părăsirea celulei de către virus), sau o ”*Solve et Coagula*” alchimică (decapsidare și asamblare), descrise sublim în legenda Păsării Phoenix.

Și nu în ultimul rând, să aveți în vedere că 94% din biosfera Pământului este ocupată de virus și că de fapt el este ”Regele Lumii” (*vezi Rene Guenon*), iar pandemiile virale sunt evoluții genetice pentru adaptarea viu-lui la noile condiții de mediu.

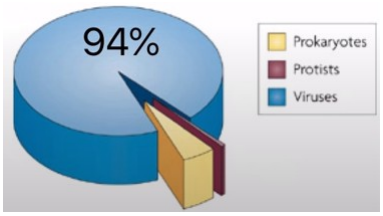

CIVILIZAȚIA PROGRESEAZĂ ODATĂ CU REPLICAREA GENOMULUI VIRAL !

ORIGINILE RELIGIEI

Tot mai mulți savanți, precum Luke A. Myers în ”*Gnostic Visions*”, sau Carl A. P. Ruck și Mark Alwin Hoffman în cartea ”*Entheogens, Myth, and Human Consciousness*”, consideră că plantele enteogene pot fi arătate ca origini, nu numai ale celor mai vechi religii, ci și ale celor noi în curs de formare, iar noi achiesăm la acest punct de vedere, complectând cu faptul că viziunile provocate de aceste plante sunt la originea:

- credinței în existența unei lumi a spiritelor;
- miturilor;
- cunoștințelor agricole și zootehnice;
- medicinei pe bază de plante;
- simbolurilor și semnificației acestora;
- tehnicilor de activare a genomului străin din noi.

Un enteogen este o substanță psihoactivă care induce modificări ale percepției, dispoziției, conștiinței, cunoașterii sau comportamentului în scopul generării dezvoltării spirituale în contexte

giganților, a stârnit discordie între Zeus și Hera. La sfatul Gaiei, Hera s-a dus la Cronos, care i-a dat două ouă însămânțate de el, zicându-i să le îngroape și că din ele se va naște cineva care-l va înfrânge pe Zeus. După Apollodorus, Typhon îl înfrânse pe Zeus, tăindu-i tendoanele de la mușchii brațelor și picioarelor, apoi încarcerându-l într-o peșteră. Toți zeii, mai puțin Zeus și Atena, se transformă în animale și fugiră în Egipt. Apollo se transformă într-un șoim, Artemis într-o pisică și Leto într-un șoarece, probabil fiind o referire la zeii egipteni Horus, Bastet și Wadjet. Zeus scapă cu ajutorul lui Hermes și al lui Pan. În a doua confruntare cu Thyphon, Zeus îl învinge pe acesta cu ajutorul trăsnetului, îngropându-l sub muntele Etna sau în Tartar (în nucleul celulei).

sacre. Semnificația religioasă, magică, șamanică sau spirituală a enteogenilor este bine stabilită în contexte antropologice și moderne; enteogenii au fost folosiți în mod tradițional pentru a completa multe practici diverse orientate spre realizarea transcendenței, inclusiv divinație, meditație, yoga, privațiuni senzoriale, ascetism, rugăciune, transă, ritualuri, cântări, imnuri precum cântece peyote, tobe și dans extatic.

Neologismul enteogen a fost inventat în 1979 de un grup de etnobotanici și cărturari ai mitologiei (Carl A. P. Ruck, Jeremy Bigwood, Danny Staples, Richard Evans Schultes, Jonathan Ott și R. Gordon Wasson). Termenul este derivat din două cuvinte din greaca veche, ***éntheos*** și ***genésthai***. Adjectivul *entheos* se traduce în engleză prin „*plin de zeu, inspirat, posedat*", iar *Genesthai* înseamnă „a naște". Astfel, un enteogen este o substanță care face ca cineva să experimenteze sentimente de inspirație, adesea într-un mod religios sau „*spiritual*", sau altfel spus: "*să-l creeze/activeze pe Dumnezeu în interior*".

Enteogenul a fost inventat ca înlocuitor pentru termenii *halucinogen* și *psihedelic*.

Carl Ruck și colaboratorii au susținut că termenul halucinogen era inadecvat datorită relației sale etimologice cu cuvintele referitoare la *delir* și *nebunie*. Termenul psihedelic a fost, de asemenea, văzut ca fiind problematic, datorită similitudinii sunetului cu cuvintele referitoare la *psihoză* și, de asemenea, datorită faptului că a devenit ireversibil asociat cu diferite conotații ale culturii pop din anii 1960.

Înțelesurile termenului enteogen au fost definite formal de Carl Ruck și colaboratorii lui, astfel:

"*Într-un sens strict, numai acele medicamente producătoare de viziune despre care se poate demonstra că figurează în rituri șamanice sau religioase ar fi desemnate enteogene, dar într-un sens mai larg, termenul ar putea fi aplicat și altor medicamente, atât naturale, cât și artificiale, care induc modificări ale conștiinței similare cu cele documentate pentru ingestia rituală a enteogenilor tradiționali*".

Enteogenii sunt folosiți de popoarele indigene de mii de ani, iar utilizarea enteogenilor în culturile umane este aproape omniprezentă de-a lungul istoriei înregistrate. Enteogenii naturali, cum ar fi psilocibina și DMT-ul (în preparatul ayahuasca), au fost, în cea mai mare parte, descoperiți și utilizați de culturile mai vechi, ca parte a vieții lor spirituale și religioase, ca plante și agenți care au fost respectați sau, în unele cazuri, venerați de generații și este o tradiție care precedă toate religiile moderne ca un fel de rit proto-religios.

Istoria timpurie a Bisericii a fost și ea plină de consumul unei mari varietăți de plante enteogene.

Credința într-o lume a spiritelor, într-o lume în care te poți întâlni cu Dumnezeu, sau o lume de unde poți obține cunoștințe și îndrumări pentru viața de zi cu zi a apărut numai prin consumul de plante enteogene, mărturie fiind materialele obținute de antropologi de la șamani.

Arta rupestră exprimă primele și cele mai vechi noțiuni ale morții și ale altor tărâmuri ale existenței, noțiuni care acum se crede că în mare parte s-au concretizat în stări modificate de conștiință, cel mai probabil aduse de consumul de plante enteogene.

Tassili (Sahara)

Vechile băuturi, Soma (la hinduși), Haoma (la indoiranieni) și Ambrozia (la greci), par să fie în concordanță cu efectele unui enteogen.

Soma[45] (un cuvânt sanscrit vedic care înseamnă „apăsare, extragere”) este sucul unei plante ce pare a avea puteri vizionare. Era considerată băutura nemuririi, roua cerului care conferă puteri extraordinare, şi era utilizată pentru libaţii sacrificiale. *Soma* este glorificată pentru că inspiră în misticii *Vedelor* acea „viziune” specială ce „iluminează” conexiunile tainice ale cosmosului:

Am băut soma; am devenit nemuritori; ne-am dus la lumină; am găsit zeii.
Ce ne poate face acum ostilitatea și răutatea unui muritor, o nemuritoare-o ?

Rigveda (8.48.3)

Tot Rigveda (8.79.2-6), cu privire la puterea Somei, spune:

"*... Ea acoperă golul și vindecă pe toți cei bolnavi.*
Orbul vede; șchiopul pășește ...
Cei care caută găsesc ceea ce caută:
Să primească comoara ....
Să găsească ceea ce s-a pierdut înainte;
Să împingă înainte omul adevărului ... "

Iar Swami Dayanand Saraswati explică:

Ești elixir al vieții, obții puterea fizică sau lumina lui Dumnezeu,
obții controlul asupra simțurilor;
În această situație, ce poate să-mi facă inamicul nostru?
Doamne, ce-mi pot face chiar și oamenii violenți ?

Michael Wood (istoric) afirmă că referințele la nemurire și lumină sunt caracteristici ale unei experiențe enteogene.

În cartea sa ”*Food of the Gods*” (Hrana zeilor), etnobotanistul Terence McKenna postulează că cel mai probabil candidat la ***soma*** este ciuperca *Psilocybe cubensis*, o ciupercă halucinogenă care, într-o anumite climă, crește în balegă de vacă (*este o nouă legătură între ciupercă/virus și vacă/celulă*).

Haoma, este o plantă divină în zoroastrism și în cultura și mitologia persană ulterioară. Rădăcina lingvistică a cuvintelor *haoma*, **hu-** și a *soma*, **su-**, sugerează „apasă” sau „închisoare”.

Este vorba de sucul unei plante care amestecat cu lapte şi cu sucul altor vegetale, făcea parte ca element principal şi „victimă” în sacrificiul iranian *yasna. Haoma* trebuie să fi avut virtuţi halucinogene şi îmbătătoare şi era considerat izvorul forţei războinicilor, dar se afla şi la originea ştiinţei sacerdoţilor şi a inspiraţiei poetice. În zoroastrism *haoma* devine şi un soi de merinde la drum pentru mort, cu garanţia nemuririi sufletului în Lumea de Dincolo.

Cum în India *soma* devine o divinitate, şi *haoma* iranian este personificat ca Haoma iar în *Avesta* e una dintre divinităţile căreia i se dedică un cult.

---

45 În Vede, același cuvânt (soma) este folosit pentru băutură, plantă și zeitate. Consumul de soma produce nemurire (Amrita, Rigveda 8.48.3). Indra și Agni sunt descriși consumând soma în cantități abundente. În mitologia vedică, Indra a băut cantități mari de soma în timp ce lupta cu demonul șarpe Vritra. Consumul de soma de către ființe umane este bine atestat în ritualul vedic. Mandala Soma a Rigveda este dedicată complet Soma Pavamana și se concentrează pe un moment din ritual când soma este presată, strecurată, amestecată cu apă și lapte și turnată în recipiente. Aceste acțiuni sunt descrise ca reprezentând o varietate de lucruri, inclusiv un teritoriu cucerit de un rege (celulă cucerită de virus), călătoria Soarelui (virusului) prin cosmos sau un taur (virus) care aleargă să se împerecheze cu vacile (celulele). Cel mai important mit despre Soma este despre furtul său. În ea, Soma a fost inițial ținută captiv într-o cetate din cer de arcașul Kṛśānu. Un șoim a furat Soma, scăpând cu succes de Kṛśānu și a livrat-o lui Manu, primul sacrificator. În plus, Soma este asociată cu luna la sfârșitul perioadei Rigveda și Vedicul mediu.

Efectele consumului de Haoma, așa cum sunt descrise de Avesta, includ:

- vindecarea (Yasna 9.16-17, 9.19, 10.8, 10.9)
- stimularea excitației sexuale (Yasna 9.13-15, 9.22)
- întărirea fizică (Yasna 9.17, 9.22, 9.27)
- stimularea vigilenței și conștientizării (Yasna 9.17, 9.22, 10.13)
- ușor îmbătător, putând fi consumat fără efecte secundare negative (Yasna 10.8).
- hrănitor (Yasna 9.4, 10.20) și „cel mai hrănitor pentru suflet" (Yasna 9.16).

În zoroastrismul actual, în pregătirea actuală a *parahaomului*, crengușele sunt bătute în mod repetat în prezența unei cantități mici de apă, ceea ce sugerează că *haoma* antică era, de asemenea, solubilă în apă. Se produc cantități foarte mici.

Potrivit lui Falk, parsi-zoroastrieni folosesc o variantă a *efedrei*, de obicei *Ephedra procera*, importată din valea râului Hari din Afganistan (Falk, 1989).

În martie 2014, Marele Ayatollah Rohani din Iran a emis o hotărâre legală formală (adică o fatwa) care stabilește utilizarea enteogenilor și a substanțelor psihoactive pentru a fi licită și, astfel, permisă (ḥalāl) pentru musulmanii șiiți, cu condiția ca aceasta să fie folosită sub directa supraveghere a experților calificați (ahl al-ikhtiṣāṣ) și că, în plus, astfel de substanțe vegetale, de regulă, nu afectează mintea.

Ambrozia este folosită în mitologia greacă într-un mod care este remarcabil de asemănător cu Soma hindușilor.

În "Dicționarul de simboluri" a lui Jean Chevalier, vol. 1, pg. 93, se spune despre ambrozie:

"Hrană dătătoare de nemurire, ambrozia reprezintă laolaltă cu nectarul un privilegiu al Olimpului. Zei, zeițe și eroi se hrănesc cu ambrozie, oferind-o până și propriilor cai. Calitățile ei miraculoase fac din ea un balsam care vindecă orice rană (tăierea genomului de virus în fragmente) și care poate feri trupul morților de descompunere. Dar vai de muritorul (fără genom străin de virus) care ar îndrăzni să se înfrupte nepoftit din ambrozie, căci îl pândește pedeapsa lui Tantal.

La hinduși, muritorul care gustă din ambrozie poate să ajungă la cer:

> *De-ar voi Gadharva, care cunoaște ambrozia, să-i destăinuie numele ținut ascuns !*
> *Străbați deodată cerul, Pământul și cele trei lumi, pătratele cerului și sălașul luminii:*
> *desfăcând urzeala Rânduielii, și astfel văzând misterul,*
> *devii misterul însuși ce se ascunde în toate făpturile (devii genomul de virus).*
>
> *(Taittirya Aranyaka 10.1)*

Făptura devine chiar substanța din care s-a hrănit.

În mistica creștină, ambrozia devine euharistie, trupul lui Dumnezeu, Mântuitorul, adevărata pâine a îngerilor".

Religiile iudaică, creștină și budistă au folosit la începuturile lor enteogene, astfel:

Iudaismul și creștinismul

Sula Benet, numită și Sara Benetowa, antropolog polonez, a susținut în 1967 că planta *kaneh bosm* קָנֶה-בֹשֶׂם menționată de cinci ori în Biblia ebraică și folosită în uleiul de ungere sfânt din Cartea Exodului, era de fapt *canabis*. El a publicat argumente etimologice conform cărora cuvântul aramaic pentru *cânepă* poate fi citit *kannabos* și pare a fi corelat cu cuvântul modern „canabis", cu rădăcina *kan* care înseamnă *stuf* sau *canepă* și *bosm* care înseamnă parfumat. Atât canabisul, cât și *calamusul* sunt plante parfumate, asemănătoare stufului, care conțin compuși psihotropi.

Și profesorul Dan Merkur indică dovezi semnificative în cadrul tradiției mistice evreiești care recunoaște ***mana*** ca enteogen.

Budism

Potrivit R.C. Parker, „Utilizarea enteogenilor în tradiția Vajrayana a fost documentată de

mulți cercetători”. Ei au stabilit că enteogenii au fost folosiți și în tradițiile tantrice saivite. Principalii enteogeni din tradiția Vajrayana Anuttarayoga Tantra sunt *canabisul* și *Datura metel*. Mai multe tantre din Vajrayana menționează în mod specific acești enteogeni și utilizarea lor. În Tantra Cakrasaṃvara, utilizarea enteogenilor este asociată cu practici de meditație, cum ar fi utilizarea unei mandale a zeității de meditație Heruka (yidam) și a practicilor de vizualizare care identifică corpul exterior și mandala yidamului cu propriul corp și „mandala internă”.

De asemenea, Scott Hajicek-Dobberstein susține că ciuperca *Amanita muscaria* a fost folosită de tradiția mahasiddha budistă tantrică din secolele 8-12.

Unii profesori precum Jack Kornfield au recunoscut posibilitatea ca psihedelicele să completeze practica budistă.

Africa

Cea mai cunoscută cultură din Africa care folosește enteogenii este *bwitistii*, care au folosit un preparat din scoarța de rădăcină a *Tabernanthe iboga*. Deși vechii egipteni ar fi putut folosi planta sacră de crin albastru în unele dintre ritualurile lor religioase sau doar simbolic, s-a sugerat că religia egipteană folosea ingestia ritualică a ciupercii *Psilocybe cubensis* mult mai psihoactive. Există, de asemenea, dovezi privind utilizarea ciupercilor psilocibine în Coasta de Fildeș. Numeroase alte plante folosite în ritualul șamanic din Africa, cum ar fi *Silene capensis* sacru pentru triburile Xhosa, sunt încă investigate de știința occidentală. Substanța chimică *Ubulawu Nomathotholo*, folosită de ei se traduce aproximativ prin „*Medicina strămoșilor care cântă*”.

Există o pictură, descoperită într-un mormânt egiptean, ce demonstrează utilizarea de plante psihoactive vizionare în riturile și ritualurile religioase egiptene. În ea este reprezentată „Tuth-Shena” înaintea zeului Horus. Cinci "raze" de flori tubulare emană de pe discul soarelui din partea superioară a capului lui Horus.

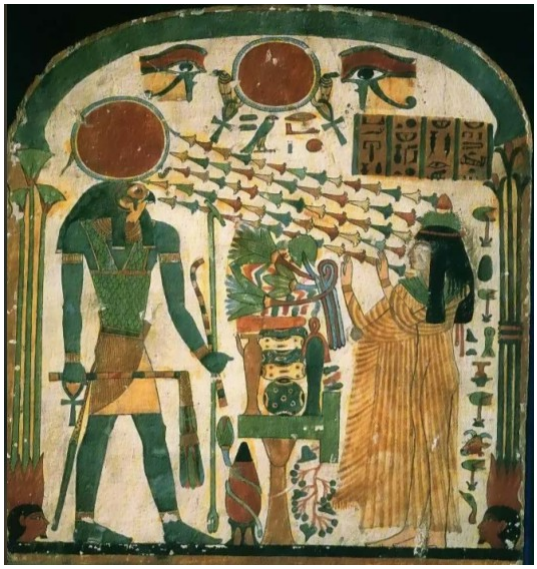

Pe măsură ce florile curg în corpul doamnei, ea intră în extaz, are ochii strălucitori ce emană lumină. Interesant este că florile care emană de pe discul din partea de sus a capului lui Horus seamănă puternic și sugerează floarea *Datura* puternic vizonară, binecunoscută în tot Egiptul și documentată în papirusul Ebers al Egiptului antic.

Celelalte plante reprezentate în imagine sunt: crinul albastru de apă egiptean cu flori și frunze, un mugure neînflorit de crin de apă înfășurat în jurul unui vas aflat la picioarele lui Horus, o ramură cu struguri și frunze, atârnată în partea opusă a piedestalului de susținere a mesei cu ofrande și trei reprezentări ale florii de datura și ale crinului de apă de o parte și de alta a picturii. Imaginea reprezintă tărâmul morților, lucru evidențiat de conul de rășină de pe capul lui Tuth-Shena. Iluminarea obținută în cadrul inițierii prin invocarea cu mâinile ridicate a lui Horus este realizată cu

florile psihoactive de Datura ca într-o scenă de manifestare șamanică. Plantele din această imagine reprezentând inițierea egipteană: strugurii, crinul de apă albastru și florile de datura sunt puternic psihoactive.

America

Enteogenii au jucat un rol esențial în practicile spirituale ale majorității culturilor americane de milenii. Primul enteogen american care a fost supus analizei științifice a fost cactusul *peyot* (Lophophora williamsii). La rândul său, unul dintre fondatorii etnobotanicii moderne, regretatul Richard Evans Schultes de la Universitatea Harvard a documentat utilizarea rituală a cactusului peyote printre Kiowa, care trăiesc în ceea ce a devenit Oklahoma. În timp ce a fost folosit în mod tradițional de multe culturi din ceea ce este astăzi Mexic, în secolul al XIX-lea utilizarea sa s-a răspândit în toată America de Nord, înlocuind boabele toxice de *mescal* (Calia secundiflora). Alți enteogeni bine cunoscuți folosiți de culturile mexicane includ sacramentul alcoolic aztec, *pulque*, *tutunul* ritual (cunoscut sub numele de "picietl" pentru azteci și "sikar" pentru Maya, *ciupercile psilocibine*, *gloria dimineții* (Ipomoea tricolor și Turbina corymbosa) și *Salvia divinorum*.

Datura wrightii este sacră pentru unii nativi americani și a fost folosită în ceremonii și rituri de trecere de către triburile Chumash, Tongva și altele.

Frunzele de *coca* erau folosite de mayași pentru efectele puternic stimulente. Cele mai vechi dovezi ale utilizării de droguri au fost descoperite în mai multe situri din Valea Nanchoc din Peru, iar unele artefacte asociate cu procesarea frunzelor de *coca* datează de acum 9000 de ani. Mărturii ale consumului acestor droguri au fost găsite și în peșteri din valea Ayacucho din Peru, datând de peste 2800 de ani.

În șamanismul Ayahuasca, precum și printre multe grupuri tribale și șamanice ale Amazonului, plantele sunt considerate a conține spirite, iar consumul acestor plante oferă persoanei care le consumă puterea spirituală care se află în interiorul plantelor care urmează a fi consumate în dietă sau ritual.

Asia

Popoarele indigene din Siberia (de la care a fost împrumutat termenul șaman) au folosit *Amanita muscaria* ca enteogen. În hinduism, *Datura stramonium* și *canabisul* au fost folosite în ceremoniile religioase, deși utilizarea religioasă a *daturii* nu este foarte frecventă, deoarece alcaloizii primari sunt deliranți puternici, ceea ce provoacă intoxicații grave cu efecte imprevizibile.

Legendele lui Indra și Agni, consumatori de soma, vorbesc despre virus:

1. *În timpurile vedice, Indra (genom de virus) era cunoscut ca fiind regele tuturor zeilor. El era conducătorul Deva-șilor, zeu al războiului, zeu al fulgerului și al furtunii, cel mai mare dintre războinici și cel mai puternic dintre toate ființele. Era apărătorul zeilor și al întregii omeniri împotriva forțelor răului (genomul celular). Indra era considerat un zeu solar, ce străbătea cerurile în caleașca sa aurită (capsida de virus). Cel mai adesea era însă cunoscut ca zeu al fulgerului, mânuind cu iscusință și putere arma celestă, Vajra (fulgerul). În luptă, Indra folosea de asemenea și arcul, un laț și un cârlig. Printre altele, Marele Zeu avea puterea de a reînvia războinicii uciși în luptă (viruții).*

Indra este considerat un zeu creator, fiind cel care a stabilit ordinea în Cosmos și, deoarece este cel care a readus apa pe Pământ (aici este vorba de virus care nu are citoplasmă și care prin invadarea unei celule va avea "apa" ce-i va permite să se cloneze) după o perioadă de cumplită secetă, este considerat și zeu al fertilității. Indra este descris ca fiind foarte puternic, având pielea de culoare roșiatică și două sau patru brațe foarte lungi. Părinții lui au fost zeul ceresc Dyaus Pita și zeița Prithivi. Consoarta lui este Indrani, iar slujitorii săi erau numiți Marut-și. Fiii săi au fost Jayanta, Midhusa, Nilambara, Ribhus, Risabha, Sitragupta și, cel mai important dintre ei, Arjuna (toți sunt codoni ai genomului de virus). În Rig Veda, dintre toți ceilalți zei, cele mai multe imnuri (în jur de 250) îi sunt închinate lui Indra. El agrea foarte mult nectarul divin al nemuririi (Soma) și consuma cantități uriașe din acesta (citoplasma celulelor strivite ale plantelor enteogene). Uneori, stăpânul zeilor bea elixirul divin pentru a căpăta puteri în lupta cu dușmanii săi, iar atunci când făcea aceasta, creștea instantaneu foarte mult, ajungând la proporții gigantice (își clona modulele și se asambla). Când nu folosea caleașca aurită (capsida), Indra călărea un elefant mare și alb (Airavata), care era întotdeauna victorios și care avea patru colți de fildeș ce semănau cu un munte sfânt (elefantul simbolizează cromozomul celular).

De-a lungul timpului, Indra a primit numeroase nume: Sakra („Cel Puternic”), Vajri („Cel care fulgeră”), Purandara („Distrugătorul oraşelor”), Meghavahana („Călărețul norilor”) și Svargapati („Domnul Cerului”).

Reşedința celestă a lui Indra (învelișul virusului) este tărâmul ființelor divine zeiești (Svarga Loka), paradisul celest, care înconjoară cel mai înalt pisc al muntelui sacru Meru (alt nume pentru capsidă). Acest paradis se putea deplasa oriunde, la comanda stăpânului său, Indra.

Indra și frumoasa lui contraparte feminină, zeița Indrani, domnesc peste acest paradis (genomul de virus de tip ARN are doi acizi ribonucleici). În palatul lui Indra nu este îngăduită nicio supărare, suferință sau frică. Apsara-ele și Gandharva-șii dansează și îi distrează pe cei care vin la sublimul palat al lui Indra. În acest paradis se desfășoară uneori și jocuri sau concursuri sportive.

Cea mai remarcabilă faptă de vitejie a lui Indra a fost lupta sa cu asura (demonul) Vritra (ADN-ul celular). Vritra a luat forma unui dragon foarte puternic ce a furat toată apa din lume, ținând-o numai pentru el (citoplasma din celulă). Până la nașterea lui Indra, nimeni nu a putut înfrânge acest demon. Auzind despre cele petrecute, Indra a jurat să ia înapoi lichidul dătător de viață. El s-a dus să-l întâlnească pe teribilul Vritra. A consumat o mare cantitate de Soma (s-a regenerat intrând în citoplasma celulei), pentru a dobândi puterea de care avea nevoie pentru a se lupta cu un dușman atât de puternic. Marele zeu a doborât cele 99 de fortărețe ale lui Vritra, ajungând în cele din urmă la dragonul malefic (genomul celulei din nucleu). Cei doi s-au aruncat năvalnic unul asupra celuilalt și, după o lungă bătălie, Indra a ucis demonul cel puternic. Vritra ținuse Pământul într-o secetă continuă, însă atunci când Indra a despicat demonul în două (cele două catene ale ADN-ului celular), apele au început să curgă din ceruri și omenirea (lumea oamenilor-viruși) a fost astfel salvată. De atunci, Indra a devenit un erou pentru toți oamenii, iar zeii l-au ales să le fie rege.

2. Agni este zeul focului în mitologia vedică, al doilea după Indra. El este focul din soare, din fulger și din vatra de cult și personificarea divină a focului de sacrificiu (este fragmentul activ de genom de virus din genomul uman). Este, deci, mesagerul între oameni și sferele divine. Agni este descris ca având o culoare rumenă și două fețe, una binevoitoare și alta malefică (pentru că ARN-ul de virus s-a deghizat în ADN fals, fața malefică fiind catenă de ADN). În Rig Veda este uneori identificat cu Rudra, predecesorul lui Shiva.

Mircea Eliade, plecat în 1929 în India când avea doar 22 de ani și retras într-un ashram, un fel de schit călugăresc din Himalaya, a devenit discipolul unui brahman din Nepal care l-a învățat să folosească o plantă de Cannabis pentru a-și folosi mai bine mintea în timpul meditațiilor, pentru că fumatul de marijuana le facilitează yoginilor concentrarea mentală și le clarifică meditația.

Europa

Mierea fermentată, cunoscută în nordul Europei sub numele de *hidromel*, a fost un enteogen timpuriu în civilizația din Marea Egee, înainte de introducerea vinului, care a fost enteogenul mai familiar al renăscutului Dionisos și al menadelor. Utilizările sale religioase în lumea Egee sunt legate de mitologia albinei (*albina este un simbol al Creatorului, al virusului, unde acul este ARN-*

ul monocatenar de virus).

La Gurbănești (județul Călărași, România), dintr-un mormânt de circa 5000 de ani a fost scoasă la lumină o pipă cu rămășițe de semințe de cânepă arse. De asemenea, folclorul local și miturile vorbesc despre preoții antici care visau zei și mergeau în fum. Numele lor, așa cum le-a transmis Herodot, erau „kap-no-batai", care în *dacă* ar fi trebuit să însemne „cei care umblă în nori". În Misterele Eleusine, ceremonia de inițiere a cultului lui Demeter[46] și Persefona, implica utilizarea unui drog cunoscut sub numele de ***kykeon***. Mulți ani componenta vizionară a ritualurilor eleusine a rămas un mister. Pornind de la reprezentarea zeiței cu spice de grâu și de la sacralitatea culorii purpurii ce o reprezintă (*potrivit lui Robert Graves, culoarea purpurie înseamnă promisiunea învierii după moarte*), au descoperit o substanță care este atât violetă, cât și asociată cu cereale și care crește din abundență în toată regiunea mediteraneană și poate induce experiențe mistice vizionare atunci când sunt consumate, aflată în ciuperca care infectează cerealele psihoactive, cunoscută astăzi sub numele de Ergot (cornul secarei). Interesant că zeița Demeter a mai fost cunoscută sub numele de Erysibe, ceea ce înseamnă literalmente „ergot".

Chiar dacă luăm în calcul pe Teocrit care a descris unul dintre rolurile anterioare ale lui Demeter ca fiind cel al unei zeițe a macilor, ea tot poate fi legată de inducerea stărilor extatice pentru că din mac se extrage *opiumul*.

Băutura *kykeon* este consumată dintr-o cupă ritualică. Este cunoscut faptul că simbolismul cupei se prezintă sub două aspecte: acela de vas al belșugului și acela de vas conținând elixirul nemuririi, or capsida virusului, prin vărsarea conținutul în citoplasma celulei și amplificarea producției de proteine (la proteinele celulare adăugându-se cele virale), reprezintă exact aceste lucruri.

46 Titlurile ei de cult includ Sito, „ea a bobului", ca dătătoare de hrană sau cereale (dătătoare de stări extatice), și Thesmophoros (thesmos: ordinea divină, legea nescrisă; phoros: aducător, purtător), adică aducătoare a instrucțiunilor de clonare ale virusului. Mai este numită „Stăpâna labirintului" (a traseului de replicare a virusului), dar și „lăstarul verde" (capătul LTR al genomului de virus de la care poate porni clonarea). În Arcadia, era cunoscută sub numele de „Black Demeter". Se spune că a luat forma unei iepe (ARN viral de transport) pentru a scăpa de urmărirea fratelui ei mai mic, Poseidon, și a fost violată de el în ciuda deghizării sale, s-a îmbrăcat în negru și s-a retras într-o peșteră (capsidă de virus) pentru a jeli și a se purifica. În consecință, a fost descrisă în această regiune cu capul unui cal.

Tema principală a misterelor Eleusine a fost reunirea lui Persefone (clonă virus) cu mama ei Demeter (virus), când culturile noi s-au reunit cu vechea sămânță, aceasta fiind o formă a eternității. În Arcadia, era reprezentată ca fiind cu păr de șarpe, ținând un porumbel și delfin, pentru a simboliza puterea ei asupra lumii subterane, aerului și apei. În cultul lui Flya, ea a fost venerată ca Anesidora, una care trimite cadouri din lumea subterană (clone de virus). Atenienii numeau morții „Demetrioi", și acest lucru reflectă legătura între Demeter și vechiul cult al morților, legat de credința agrară că o nouă viață va răsări din trupul mort, pe măsură ce o nouă plantă apare din sămânță îngropată. Pindar spune: „Fericit este cel care a văzut ceea ce există sub pământ (în lumea spiritelor, a virusului), pentru că știe nu numai sfârșitul vieții, ci și începutul său pe care îl vor da Zeii" .

În capitolul V, ”Cupa[47] sau Monada” a cărții ”*Corpus Hermeticum*” găsim multe aluzii la virus:

1. Ziditorul nu a făurit această Lume universală cu mâinile sale, ci prin Cuvântul său (*logos/genomul de virus*). De aceea gândeşte-te la el ca fiind prezent pretutindeni şi dintotdea-una (în ADN-ul uman), făurind toate lucrurile; ca fiind Unul şi Singurul, care prin Voinţa sa a plămădit toate vieţuitoarele. Căci acesta este Trupul său, intangibil, invizibil, nemăsurabil, nemodificabil, cum nu mai este nici un alt trup. Căci el nu este nici Foc, nici Apă, nici Aer, nici Suflu, ci toate aceste lucruri sunt de la el, căci el, fiind Bun, nu a voit să creeze lumea ca ofrandă doar pentru el şi nici să rânduiască şi să împodobească pământul acesteia numai pentru el.

2. Şi astfel [pe Pământ] el a trimis Cosmosul acestui Trup divin - omul, fiinţă nemuritoare şi totodată muritoare. Iar omul era mai înzestrat decât toate vieţuitoarele şi decât Lumea, datorită Raţiunii (*Logos*) şi Minţii sale. Căci omul a ajuns să contemple lucrările Zeului şi s-a minunat şi l-a cunoscut pe Creator (genomul de virus).

3. Căci Zeul a împărţit Raţiune *(Logos)* tuturor oamenilor, însă nu şi Minte (*capăt LTR de virus cu instrucțiuni de clonare*); nu fiindcă a pizmuit pe cineva, căci pizma nu vine de la el, ci aceasta sălăşluieşte aici, pe pământ, în sufletele oamenilor care nu au Minte.

Tat: Dar pentru ce, tată, Zeul nu a dat Minte tuturor oamenilor?

Hermes: Fiindcă a voit, fiule, să o aşeze la mijloc între toate sufletele, ca o răsplată pentru care trebuie luptat.

Tat: Şi unde a aşezat-o?

Hermes: El a umplut un Vas mare (capsida) cu ea, şi a făcut să fie purtat pe pământ, alăturând [acestuia] un Trimis (genom de virus), căruia i-a poruncit să glăsuiască spre inimile oamenilor: Botează-te cu botezul acestui Vas, tu, cel care crezi că te vei înălţa la cel ce a trimis acest Vas; tu, cel care ştii pentru ce te-ai născut. Cei ce au înţeles vestirea Trimisului şi au fost botezaţi în Minte, aceştia au fost făcuţi părtaşi la Cunoaştere şi când au primit Mintea au devenit oameni desăvârşiţi. Însă cei ce nu au înţeles vestirea, din moment ce se ajută [doar] de Raţiune şi de Minte nu, nu ştiu pentru ce şi prin cine s-au născut.

5. Simţurile lor sunt asemenea cu cele ale făpturilor lipsite de raţiune şi, cum [întreaga] lor alcătuire este din simţămintele şi pornirile lor, ei nu contemplă lucrurile vrednice de atenţie. Ci, dedându-se cu totul plăcerilor şi dorinţelor trupului, ei cred că omul a fost făcut pentru acestea. Cât despre cei ce sunt părtaşi la darul Zeului, aceştia, o, Tat, dacă judecăm potrivit faptelor lor, sunt mai degrabă oameni nemuritori, decât muritori; căci ei cuprind în Mintea lor toate lucrurile - cele care sunt pe pământ, cele care sunt în Cer şi dacă este ceva mai presus de Cer. Şi înălţându-se atât de sus, văd Binele şi, văzându-l, socotesc că este o adevărată nenorocire ca ei să-şi aibă sălaşul aici, pe pământ. Şi dispreţuind toate lucrurile materiale şi nemateriale, zoresc către acela care este Unul şi Singurul (virusul).

6. Aşa este, o, Tat, Cunoaşterea Minţii, Contemplarea lucrurilor divine şi înţelegerea Zeului, Vasul însuşi fiind al Zeului.

Tat: Şi eu, Tată, voiesc nespus să fiu botezat.

Hermes: Fără ca mai întâi să-ţi urăşti trupul, fiule, nu te poţi iubi pe tine însuţi, iar iubindu-te pe tine însuţi vei dobândi Mintea şi, dobândind Mintea (*capăt LTR de virus cu instrucțiuni de clonare*), vei fi părtaş la cunoaştere.

Tat: Ce voieşti a spune, o, tată?

Hermes: Că este cu neputinţă, fiule, să fii în acelaşi timp cu lucrurile muritoare şi cu cele divine. Căci văzând că lucrurile existente sunt de două feluri: corpuri şi lucruri necorporale - în care se află ceea ce este muritor (venind de la ADN) şi ceea ce este divin (venind de la ARN-ul de virus), omului care are voinţa de a alege îi este lăsat să aleagă între ele (*liberul arbitru doar aici se manifestă*); că nici un om nu poate să le aleagă pe amândouă. Şi indiferent asupra căruia se îndreaptă alegerea, celălalt va fi micşorat ori covârşit, făcând să sporească lucrarea celuilalt.

7. Alegerea celui mai bun nu înseamnă, aşadar, doar cea mai bună soartă pentru cel care îl alege, văzând că acesta îl face pe om divin, ci arată de asemenea credinţă faţă de Zeu (virus). Pe când alegerea celui mai rău, deşi distruge „omul”, nu face decât să răscolească armonia Zeului doar în această măsură, căci aşa cum procesiunile trec prin mijlocul drumului, fără a putea face altceva decât să ia drumul altora, tot aşa, şi aceşti oameni se mişcă în procesiune prin lume purtaţi de plăcerile trupului (metabolismul celular).

8. Astfel stând lucrurile, Tat, ceea ce vine de la Zeu a fost şi va fi al nostru; însă ceea ce vine de la noi să plece neîntârziat. Căci nu Zeul, ci noi suntem pricina lucrurilor rele, preferându-le în locul celor bune. Vezi, tu, fiule, prin câte trupuri trebuie să trecem şi cete de daimoni şi alcătuiri ale drumurilor stelelor ca să ne putem apropia de Unul şi Singurul Zeu? Căci spre Bine nu este un alt ţărm, el este nemărginit şi infinit; căci în sine este fără început, însă pentru noi el *pare* să aibă un început - chiar cunoaşterea noastră despre el.

9. Însă cunoaşterea noastră nu este începutul lui, ci ne arată începutul faptului de a fi cunoscut de către noi. Să lăsăm, aşadar, începutul şi să ne îndreptăm degrabă spre alte lucruri. Este cu adevărat un lucru anevoios să părăsim lucrurile cu care ne-am obişnuit, de care dăm în orice parte, şi să ne întoarcem către acele lucruri străvechi aflate în acord cu ceea ce se află la obârşie. Căci lucrurile ce se arată vederii ne încântă, însă lucrurile ce nu se arată sunt greu de crezut. Lucrurile rele sunt şi cele mai vădite, în timp ce Binele nu se poate arăta niciodată ochilor, căci el nu are nici formă şi nici înfăţişare. De aceea, Binele este numai asemenea lui însuşi, deosebindu-se de orice altceva, întrucât este cu

47 În ediția românească s-a tradus titlul acestui capitol ”Craterul sau monada”, scoțându-se în evidență sensul de ”căldură și foc al dragostei” ce duce la înmulțirea virusului pătruns în celulă.

neputinţă ca ceva necorporal să se arate corporalului.

10. Superioritatea „asemănătorului" faţă de „neasemănător" şi inferioritatea „neasemănătorului" faţă de „asemănător" constă în aceasta:

Unitatea (virusul) fiind Principiul şi Rădăcina tuturor lucrurilor, se află în toate lucrurile ca Rădăcină şi Principiu. Nimic nu poate exista fără [acest] Principiu, în timp ce Principiul [în sine] nu este din nimic decât din sine însuşi, căci este Principiul tuturor celorlalte lucruri. El este Principiul lui însuşi, întrucât nu poate avea nici un alt Principiu. Aşadar, Unitatea fiind Principiul conţine toate numerele, însă ea nu este conţinută de nici unul; şi generează toate numerele, însă ea nu este generată de nici un alt număr.

11. Tot ceea ce este generat este imperfect şi poate fi divizat, mărit şi micşorat. Însă celui perfect nu i se întâmplă nimic din toate acestea. Şi ceea ce este mărit, este mărit prin Unitate, însă se consumă şi dispare prin propria slăbiciune, nefiind în stare să cuprindă Unitatea. Acest Chip al Zeului ţi l-am descris, Tat, cât de bine s-a putut, iar de îl vei cerceta cu atenţie şi îl vei vedea cu ochii Minţii tale, şi îl vei asculta, crede-mă, fiule, vei găsi calea către cele din înalt; ba, mai mult, Chipul însuşi te va călăuzi (*capăt LTR de virus cu instrucţiuni de clonare*). Căci vederea [divină] are această însuşire: pe cei care reuşesc să-şi deschidă ochii îi prinde de îndată şi îi atrage la sine aşa cum magnetul atrage fierul.

În sanctuarul Gazi din Creta a fost descoperită o figurină feminină de teracotă, cu mâinile ridicate ca într-un dans extatic, datând din perioada 1400–1100 î.Hr.. Figurine de lut ale zeiței cu mâinile ridicate au fost de asemenea găsite în altarele din Knossos, în Gournia, în Myrtos și în sanctuarele Gortys și Prinias. Pe capetele figurinei există diverse simboluri religioase, precum coarne de consacrare, diademe, păsări și semințe de maci pentru opiu. Figura feminină cunoscută popular ca *zeița macului* este probabil o reprezentare a zeiței ca aducătoare a extazului.

Consumul de ciuperci face parte din cultura europenilor în general, având o importanță deosebită pentru popoarele slave și baltice. Unii academicieni consideră că utilizarea ciupercilor care conțin *psilocibină* sau *muscimol* a fost o parte integrantă a culturii antice a poporului rus.

Oceania

O plantă pe care aborigenii australieni obișnuiau să o înghită se numește *Pitcheri*, despre care se spune că are un efect similar celei de *coca*. *Pitcheri* a fost obținut din scoarța arbustului *Duboisia myoporoides*. Se știe că nativii din Papua Noua Guinee folosesc mai multe specii de ciuperci enteogene (Psilocybe spp, Boletus manicus).

Din punct de vedere istoric, majoritatea culturilor polineziene, melaneziene și microneziene au ingerat rădăcina pulverizată psihoactivă de *Kava* sau *kava kava* (Piper Methysticum), cultivată de cel puțin 3000 de ani de oameni care locuiesc în insulele Pacificului, luând-o de obicei amestecată cu apă și despre care se crede că facilitează contactul cu spiritele morților, în special rudele și strămoșii.

Dacă *soma, haoma* și *ambrozia* sunt echivalentul sângelui lui Hristos, *Mana* este echivalentul pâinii acestuia. Cuvântul MANĂ întâlnit în cap. Ieșirea, 16, în Psalmul 78, 24 și urm., desemnează un aliment miraculos (genomul de virus) care va pogorî din nou pe Pământ atunci când va veni Messia – noul Moise (*noul virus*) al unui nou Exod (*o nouă clonare de virus*). Este grâul din cer și pâinea îngerilor, numele provenind se pare din expresia **Man-Hu** = *Ce-i asta* ? Philon vede în ea modelul Logosului și al hranei cerești pentru suflete. În Evanghelia după Ioan (6, 31-35), adevărata mană este Pâinea împărtășaniei, pâinea dumnezeiască venită din cer și dătătoare de viață, pâinea vieții.

Apocalipsa (2, 17) face aceeași aluzie:

”*Celui ce va birui (Eul datorat ADN-ului), îi voi da să mănânce din mana ascunsă (genomul de virus de tip ARN*)”.

Experiența mistică după Dr. Mike Sosteric[48]

Trezirea spirituală, de multe ori operaționalizată ca experiență mistică (Hood, 1974), este dezideratul omniprezent și *Sfântul graal* al dorului religios. Toate tradițiile spirituale au cuvinte și fraze utilizate pentru a descrie atât procesul trezirii spirituale, cât și rezultatul acestei treziri. Misticii occidentali vorbesc despre experiențele gnozei (Inge, 2004), legătură cu „incoruptibilul” (Wisse, 1990), sau coborârea conștiinței lui Hristos. Hindușii vorbesc despre ***Samadhi*** (Zimmer, 1931), Sat-Chit-Ananda și fericirea nemărginită a lui Brahaman. Trezirea spirituală este ceea ce sufii numesc ***Fana*** (Vaughan-Ire, 1998) și ceea ce budiștii numesc ***Satori*** (H. Smith, 1958). În Cartea tibetană a morților ne conectăm la ***Lumina clară*** (Evans-Wents, 1960). Creștinii evanghelici vorbesc despre faptul că sunt „***născuți din nou***” în acea Lumină. Creștinii mistici vorbesc despre contactul cu ***Flacăra Vie a Iubirii*** (Cross, 2014), ***Dragostea-Foc*** (Boehme, 1912) și numesc trezirea spirituală experiența ***Luminii Lăuntrice*** (Kelly, 1911). Și nu doar în marile noastre tradiții religioase / spirituale găsim acest lucru. Scientologii se referă la rezultatul trezirii ca fiind „clare”, iar religiile păgâne și indigene au tradiții îndelungate de a încuraja experiențe șamanice (Eliade, 1961), adesea cu ajutorul substanțelor enteogene. În special, nu doar înclinațiile mistice și spirituale vorbesc despre trezirea spirituală. Filosofii, oamenii de știință, vorbesc și despre asta. Otto (1917) a vorbit despre o ***ordine numinoasă***, într-o uniune incoruptibilă cu „El”. Platon a făcut referire la aceasta în alegoria peșterii (Platon, 2000). Chiar și Einstein a avut un cuvânt pentru asta. El a denumit-o ***Old One*** (Martin & On. 2013). Mai recent, Abraham Maslow a studiat experimental fenomenul, care, din toate punctele de vedere, sunt treziri spirituale minore.

Faptul că există trezirea spirituală nu poate fi negat, deși majoritatea oamenilor de știință ar prefera probabil să se refere la fenomen într-un mod mai puțin orientat spre scop, numindu-l *experiență mistică*. (Stace, 1960) a numit experiența mistică „*un fapt psihologic despre care există dovezi abundente*”, spunând că „*A nega sau a ne îndoi că există ca fapt psihologic nu este o opinie de încredere. Este o ignoranță*”.

Dacă luăm în serios experiența religioasă / experiența mistică a trezirii spirituale, există două explicații. Fie ceea ce se întâmplă este înrădăcinat în realitățile materiale ale creierului, fie ceea ce se întâmplă merge „dincolo de creier” la cu totul altceva. Nu este surprinzător că cei mai mulți oameni de știință care au examinat acest fenomen vor înclina spre prima explicație, înrădăcinând experiența mistică în neuropsihologia creierului. Când Freud a atribuit ”***sentimentul oceanic***” (numele său pentru experiența mistică) regresiei infantile, el îl înrădăcina în procesul biologic, psihologic care stă la baza dezvoltării unui ego individualizat (Freud, 1961). Alții i-au urmat sensul materialist, reducând experiența religioasă la experiența ***suptului la sân*** (Prince & Savage, 2012), experiențe liniștitoare (Horton, 197 I), micro-convulsii în creier (Michael A. Persinger, 1983) și așa mai departe.

Până nu demult, oamenii puteau specula doar despre corelațiile biologice ale experiențelor mistice, deoarece nu a existat nicio modalitate de a observa efectiv corelațiile neurologice ale experienței mistice. Cu toate acestea, cu progresele în neuropsihologie și neuroimagistică, acum este posibil să vedem corelațiile neurologice exacte ale experiențelor mistice de trezire spirituală sau experiențe de conexiune.

Unele dintre cele mai fascinante cercetări apar din studiul neurobiologic al enteogenilor. După cum au remarcat savanții de-a lungul anilor (Ellens, 2011; R.E. Mogar, 1964; Robert E. Mogar și Savage, 1964), enteogenii (sau suplimentele de conexiune), pot fi folosiți pentru a facilita experiențele de conectare, în special la doze mai mari (R. Griffiths, Richards, Johnson McCann, Jesse, 2008; R.R. Griffiths, Richards, McCann și Jesse, 2006; Lyvers și Meester, 2012).

48 În ”The Science of Ascension - A Neurologically Grounded Theory of Mystical/Spiritual Experience”

În ceea ce privește suplimentele de conexiune, speculațiile obișnuite au fost că acestea contribuie la experiența mistică prin agonizarea receptorilor de serotonină, în special a receptorului 5HT (Carhart-Haris și colab., 2012). Cu toate acestea, cercetările recente au demonstrat, contraintuitiv, poate cel mai probabil, opusul. Psihedelicele scad de fapt fluxul sanguin cerebral și oxigenul din sânge (BOLD) și scad activitatea în anumite zone ale creierului fizic (Carhart-Harris și colab. 2012). Datorită imagisticii moderne a creierului, zonele specifice din creier care sunt afectate de enteogeni au fost identificate. Aceste zone fac parte din ceea ce neurologii numesc acum rețeaua de mod implicit (DMN). DMN constă din creier anterior, regiuni corticale și talamus și hipotalamus interior (Buckner, Andrews-Hanna și Schacter, 2008).

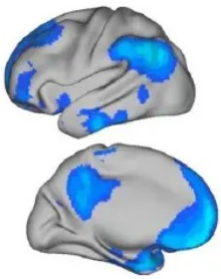

Pentru a înțelege ce este DMN, primul lucru care trebuie înțeles este că rețeaua de moduri implicite este numită „implicită", deoarece este modul de activitate implicit al creierului. Adică, structurile cerebrale asociate cu DMN devin active atunci când suntem lipsiți de acțiune, adică lipsiți de un comportament îndreptat către scopuri - atunci când nu facem nimic, practic. Când facem ceva precum rezolvarea unei probleme de matematică, conducerea unei mașini, pregătirea micului dejun etc., DMN se află într-o stare de repaus. Cu toate acestea, atunci când stările noastre mentale sunt „nedirecționate", DMN se declanșează (Buckner și colab., 2008; Gusnard, Akbudak, Shulman. & Raichle, 2001) și într-un mod accentuat. După cum au observat oamenii de știință, DMN arată „o activitate cerebrală persistentă, care este la fel de viguroasă ca și atunci când indivizii rezolvă probleme matematice administrate extern" (Buckner și colab., 2008), chiar atunci când stăm și nu facem nimic. Înțelepciunea comună este că atunci când nu facem nimic, creierul este inactiv, asta nu este adevărat. Creierul este la fel de activ în repaus ca atunci când suntem direcționați către obiective și mergem înainte. Cercetări recente sugerează că DMN este acea parte a creierului asociată cu ceea ce Freud a numit ***Eul*** nostru (Carhart-Harris & Friston, 2010) și ceea ce se poate numi, ***egoul*** nostru corporal.

DMN include regiunile prefrontale mediale (MPFC) care sunt asociate cu procesarea auto-referențială (adică gândirea la tine însuți) (Gusnard și colab., 2001; Marcus E. Raichle și colab., 2001). DMN arată activitate atunci când se ia o perspectivă centrată pe persoana întâi (Buckner și colab., 2008) și atunci când cineva este alert și conștient de sine (M. E. Raichle, 1998). Mai general, DMN este un set de regiuni cerebrale specifice implicate în „auto-cunoaștere", memorie idiografică, speculații despre viitor (Buckner și colab., 2008), gândire interioară explorativă (Carhart-Harris și colab., 2013) și activități metacognitive, cum ar fi auto-reflectarea (Carhart-Harris și colab. 2014). Acestea sunt toate lucrurile asociate clasic cu **ego**-ul psihologic uman (Kai Vogeley, Kurthen, Falkai și Maier, 1999; K. Vogeley și colab., 2001). Într-adevăr, cercetătorii văd din ce în ce mai mult DMN-ul ca „sediul sinelui" (Gusnard și al., 2001) sau sediul **Eu**-lui corporal.

DMN pare a fi fundamentul neurologic pentru **ego**-ul corpului, iar acest **ego** corporal, indiferent dacă este conceput psihodinamic sau neurologic, este important. Psihologic, simțul sinelui, simțul identității noastre, „eu", „ochi" și „voință" al ego-ului nostru corporal, este o parte semnificativă și dominantă a structurii noastre psihice. Neurologic, regiunile din DMN au cel mai mare număr de conexiuni inter-cerebrale. Cercetătorii subliniază că DMN-ul este o conexiune centrală pentru toate aspectele funcției bio-neurologice (Carhart-Harris și colab., 2012). DMN primește mai mult flux de sânge și consumă mai multă energie decât alte regiuni ale creierului, a suferit expansiune semnificativ evolutivă și servește ca o zonă de convergență importantă sau „*hub*

conector" în cortex (Carhart-Harris și colab., 2013). Cercetătorii sugerează că DMN consumă atât de multă energie a creierului, deoarece este „*omologul fizic al **eu**-lui narativ sau al **ego**-ului*" (Carhart-Harris și colab. 2014).

Rezumând:

Rețeaua implicită este un sistem cerebral specific, definit anatomic, preferențial activ atunci când indivizii nu sunt concentrați asupra mediului extern. Analiza anatomiei de conectare la maimuță susține prezența unui sistem cerebral interconectat. Oferind o perspectivă asupra funcției, rețeaua implicită este activă atunci când indivizii sunt angajați în sarcini concentrate intern, inclusiv recuperarea memoriei autobiografice, vizualizarea viitorului și conceperea perspectivelor celorlalți.

(Qin & Northoff, 2011).

Este interesant faptul că DMN devine activ atunci când un individ este în repaus. Poate că acest lucru demonstrează importanța neurobiologiilor timpului mort / timpului meu / timpului de sine / timpului de joacă pentru dezvoltarea unui Ego corporal sănătos și a unei funcții psihologice sănătoase. Totuși, ceea ce ne interesează aici este impactul suplimentelor de conectare la enteogeni asupra rețelei DMN. După cum sa menționat mai sus, ***psilocibina*** antagonizează zona. *Psilocibina* scade fluxul sanguin și activitatea neuronală în regiunile cheie care alcătuiesc DMN (de exemplu, cortexul *cingulat* posterior (PCC) (Carhart-Harris și colab., 2014). Dacă presupunem că fluxul sanguin mai scăzut și activitatea mai mică sunt egale cu funcția suprimată, atunci există dovezi neurologice dure că *psilocibina* diminuează ***eul*** corporal, suprimă operațiile metacognitive și suprimă coordonarea / orchestrarea altor activități ale creierului. Că psilocibina scade funcția ego-ului corporal este foarte interesant și exact în conformitate cu experiențele cheie raportate ale experienței mistice care este „anihilarea" ego-ului sau „moartea ego-ului" (Carhart-Harris și al., 2013; Carhart-Harris & Nutt, 2010; Hasenkamp & Barsalou, 2012; Hood, 1975; M.W. Johnson, Richards & Griffiths, 2008; T. Lean, 1970). De asemenea, este interesant faptul că alții raportează aceeași moarte a ego-ului cu alți enteogeni, cum ar fi ***ketamina*** (Vayne, 2014) sau MDMA (Saunders, 1995).

Primii cercetători au sugerat că enteogenii pot declanșa o experiență autentică (Klavetter și Mogar, 1907) și transcendentală (R.E. Mogar, 1964) prin „anihilarea" ego-ului corporal, cel puțin pentru o perioadă scurtă de timp. Într-adevăr, enteogenii ca „tehnologiile de conectare spirituală" sau suplimente de conexiune sunt o caracteristică predominantă a practicilor / istoriei spirituale și mistice a acestei planete, așa cum remarcă Huston Smith (1964):

*Dacă nu am pune la socoteală vinul folosit la comuniunile creștine, cazurile cele mai apropiate de noi în timp și spațiu sunt **peyotul** Bisericii Native Americane [Indiene] și „ciupercile sacre" vechi de 2000 de ani ale Mexicului, acestea din urmă redate în aztecă drept „Carnea lui Dumnezeu" - o izbitoare paralelă cu "trupul Domnului nostru" din euharistia creștină. Dincolo de aceste situații vecine se află **soma** hindusă, **haoma** și cânepa zoroastrienilor, Dionysos-ul grecilor care „pretutindeni ... a învățat pe oameni cultura viței de vie și misterele închinării sale și peste tot [a fost] acceptat ca zeu, „**rășina de gumă parfumată**" din Asia de Sud-Est, **ceaiul Zen** a cărui a cincea ceașcă purifică și a șasea „cheamă pe tărâmul nemuritorilor", **piturile** aborigenilor australieni și probabil **kykeonul** mistic care a fost consumat și băut la încheierea celei de-a șasea zi a misterelor Eleusine*.

Nu doar academicienii sunt de acord cu acest lucru. Chiar preoții și rabinii recunosc că enteogenii oferă o tehnologie de conectare care funcționează. Saunders relatează că a intervievat lideri spirituali, care au sprijinit toți utilizarea enteogenilor pentru a induce o experiență mistică autentică. După cum a remarcat Saunders, chiar și un rabin era de acord cu ideea:

La final, rabinul mi-a făcut semn să urc pe scenă. M-a dus în casa scării de incendiu, departe de urechea auditoriului său, și mi-a spus că nu-și permite să-și submineze proiectul sprijinind public utilizarea drogurilor ilegale, dar că are cartea mea (pe care a lăudat-o). Credea

că MDMA și alte psihedelice ar putea fi folosite pentru un imens beneficiu, nu numai pentru conștientizarea personală, ci și pentru binele Gaiei sau pentru bunăstarea cosmică a planetei. El a sugerat că experiența MDMA a fost de aceeași calitate și valoare potențială ca și alte experiențe mistice și a sugerat ca preoții să ia drogurile ei înșiși, atât pentru a înțelege tinerii, cât și pentru a vedea validitatea experiențelor spirituale produse de droguri. El s-a referit la concluzia lui Abraham Maslow referitoare la „experiențele de vârf": că a lua droguri este ca a ajunge la vârful unui munte cu telecabina în loc de truda de a urca - poate fi văzut ca înșelător, dar te duce în același loc. A încheiat oferindu-mi o îmbrățișare puternică și încurajându-mă în munca mea.

(Saunders, 1995).

Enteogenii induc o experiență mistică. Au existat multe declarații puternice în acest sens. Când autoritatea filosofică actuală cu privire la experiența mistică, W.T. Stace, a fost întrebat dacă experiența drogurilor este similară cu experiența mistică, el a răspuns „*Nu se pune întrebarea ca aceasta să fie similară cu experiența mistică, este o experiență mistică*" (Huston Smith , 1964). Într-adevăr, sărind peste o minciună de cincizeci de ani (rezultat din „războiul împotriva drogurilor" american) care a făcut ilegală cercetarea oricărui aspect al experienței enteogene, savanții încep din nou să sugereze existența unei legături puternice între enteogeni și experiența mistică autentică (Ellens, 2014).

Desigur, unii continuă să considere că „medicamentele" pot oferi o scurtătură către experiența mistică autentică. Dar dovezile neurologice care susțin că *psilocibina* suprimă ego-ul corporal într-un sens neurologic, lucru pe care misticii îl raportează frecvent, conferă o anumită importanță afirmației că enteogenii induc experiență mistică. Chiar o și mai mare greutate o conferă faptul că suprimarea DMN are loc și cu practicile meditative tradiționale (Earh și colab., 2007) care sunt concepute pentru a facilita conexiunea. Cercetătorii au descoperit că rețeaua implicită (cortizele cingulate medii prefrontale și posterioare) au fost relativ dezactivate la meditatorii experimentați din toate tipurile de meditație (Brewer și colab., 2011). Această constatare remarcabilă sugerează că enteogenii și meditația funcționează exact în același mod (adică prin suprimarea ego-ului corporal), inducând exact aceleași experiențe și facilitând experiențe autentice de conexiune mistică.

După cum remarcă psihiatrul Carl G. Jung: „*Este aproape un prejudiciu absurd să presupunem că existența poate fi doar fizică. De altfel, singura formă de existență a conștiinței imediate este psihică. Am putea spune, dimpotrivă, că existența fizică este o simplă deducție, întrucât știm despre materie numai în măsura în care percepem imagini psihice mediate de simțuri*" (C. G. Jung citat în Dossey, 2014). Materialismul nu explică întreaga gamă de fenomene observabile care înconjoară conștiința și conexiunea mistică. Dossey oferă o lungă listă de dovezi în legătura cuantică, „nonlocalitvă" al conștiinței, practica „medicinei eternității" și așa mai departe, toate acestea sugerând că există ceva în noțiunea că conștiința este mai mult decât doar bio-comunicațiile electrice între neuronii fizici.

Este de remarcat caracterul expansiv și iluminant al experiențelor, și aclamarea (adesea profundă) a naturii majorității experiențelor de conectare (Sharp, 2016). În ceea ce privește caracterul expansiv, iluminant al experiențelor, este bine documentat că experiențele mistice pot fi vaste, atât de vaste, de fapt, încât sunt caracterizate în mod regulat ca inefabile. Oamenii care au experiențe puternice de conectare nu furnizează niciodată rapoarte care ar putea fi considerate ca susținând interpretări reducționiste. Ei raportează întotdeauna, într-un mod sau altul, expansiunea conștiinței în afara limitelor fizice ale creierului material. Vorbim despre transcendență (A.H. Maslow, 2012), realități mărețe și „inefabile" (Stace, 1960), o ***ordine numinoasă*** (Otto, 1917), un ***Real mai veridic*** (Underhill, 2002), ***o realitate finală*** (Happold, 1963), este inefabilă și noetică, ***glorioasă și sfântă*** (Mercer și Durham, 2001), o ***vastă inteligență*** / o ordine minunată (Einstein, 1930). Oamenii care au experiență mistică primesc răspunsuri la cele mai mari întrebări (T. Leary, 1970). Oamenii primesc perspicacitate, au viziuni și descarcă revelații cosmice (Harmless, 2008).

Oamenii au încărcat emoțional (Chu, 2014; Govinda, 2012), chiar experiențe profund erotice, au încărcat imagini sexuale de unire cu realități superioare. Multe, deși în niciun caz toate, aceste minuni fenomenologice expansive au fost operaționalizate în scara Hood a misticismului (Hood. 1971). Așa cum a întrebat Hood însuși (Hood jr, 1976), cum poți pune asta numai pe seama unei psihodinamici regresivă (sau în zilele noastre neurologice). Structurile cerebrale primitive și stările infantile neorganizate pot duce la aceste experiențe puternice și expansive.

Dincolo de natura vastă și expansivă a celor mai multe experiențe mistice, descoperim, de asemenea, că experiențele mistice sunt și experiențe de vindecare, atât de mult încât putem spune confortabil că conexiunea ne vindecă. În special, noțiunea că conexiunea ne vindecă se reflectă în percepțiile academice timpurii despre puterea vindecătoare a experienței spirituale autentice. Psihologii, încă de la William James (James, 1982) și Abraham Maslow, credeau în semnificația și eficacitatea pozitivă a experienței spirituale / a experiențelor de vârf (A. H. Maslow, 1962, 1968, 1970; A.H. Maslow, 1971; A. H. Maslow, 1991). Dar merge mult dincolo. După cum remarcă Hood Jr, Hill și Spilka (2009), legăturile dintre spiritualitate și sănătatea mentală și fizică au fost susținute de mulți ani de cercetare. Una dintre cele mai puternice afirmații în acest sens este oferită de Stolaroff (2000), care spune că „*Am găsit experiențe psihedelice conduse corespunzător ca fiind cel mai puternic ajutor în rezolvarea rapidă a obstacolelor care ne separă de realizarea deplină*”. Într-adevăr ... beneficiile terapeutice ale conexiunii induse de enteogen sunt clare. Studiile timpurii au raportat „*rate de îmbunătățire impresionante*” atunci când se utilizează LSD și alte psihedelice pentru a facilita terapia, indiferent de orientarea terapeutică și care au loc în mai multe țări (Robert E. Mogar Savage, 1964). LSD, DMT și alte psihedelice „clasice” sunt asociate cu o suferință psihologică redusă, o ideație suicidară redusă (Hendricks, Thome, Clark, Coombs și Johnson, 2013), o sănătate mentală și fizică mai mare (R.R. Griffiths și colab., 2006) și îmbunătățirea bunăstării și a stimei de sine (McCabe, Savage, Kurland și Unger, 1972). Și sănătatea psihologică generală este îmbunătățită. Cercetătorii raportează o mai bună înțelegere de sine (Winkler și Csemy, 2014), creativitate sporită (Shanon, 2000) și o mai mare deschidere (MacLean. Johnson și Griffiths, 2011).

De mii de ani, oamenii au vorbit despre natura procesului. De mii de ani, oamenii au înțeles că atunci când suprimăm DMN-ul, ne conectăm la ceea ce numește ***Țesătura Conștiinței***. Evelyn Underhill a numit-o ***Realitatea***, Bucke și Edward Carpenter a numit-o ***Conștiință Cosmică***, Happold spune că ne conectăm cu ***Realitatea supremă***, F.W.H. Myers îi spune ***Conștiința subliminală***, Robert G. Jahn, fost decan al Universității Princeton, și psihologul Brenda Dunne, o numesc „***mintea extinsă***”.

Mitul Peșterii

Dacă cercetăm mai în profunzime religiile străvechi şi tradiţiile spirituale ale umanităţii, vom descoperi că, dincolo de numeroasele diferenţe de suprafaţă, există o intuiţie fundamentală în privinţa căreia cele mai multe sunt de acord. Cuvintele utilizate pentru a descrie acea intuiţie diferă, dar ea reprezintă înţelegerea faptului că starea „normală” de spirit a majorităţii fiinţelor umane implică într-o mare măsură ceea ce am putea denumi o disfuncţie sau chiar nebunie. Anumite învăţături ce stau la baza hinduismului se apropie poate cel mai mult de perceperea acestei disfuncţii ca formă de boală mentală colectivă. Textele fundamentale ale hinduismului o denumesc ***maya***, vălul iluziei. Ramana Maharshi, unul dintre cei mai mari înţelepţi ai Indiei, afirmă fără ocolişuri: „*Mintea este maya*”.

Budismul se exprimă în alţi termeni. Buddha spune că mintea oamenilor, în starea ei obişnuită, creează ***dukkha***, ceea ce s-ar putea traduce prin *suferinţă*, lipsa satisfacţiei sau pur şi simplu nefericire. El vede în aceasta o caracteristică a condiţiei umane. Oriunde ai merge, orice ai face, spune Buddha, vei avea parte de *dukkha* şi vei ajunge la ea în orice situaţie, mai devreme sau mai târziu.

Conform învăţăturilor creştine, starea colectivă normală a umanităţii este cea de „***păcat***

originar". Cuvântul *păcat* a fost foarte greşit înţeles şi interpretat. În traducere literală din greaca veche în care a fost scris Noul Testament, *a păcătui* înseamnă *a rata esenţialul existenţei umane* (*clonarea genomului de virus din noi*), înseamnă a trăi fără pricepere, orbeşte şi, din această cauză, a suferi şi a provoca suferinţă. Şi de data aceasta termenul, eliberat de bagajul cultural şi de interpretări greşite, trimite înspre disfuncția inerentă condiţiei umane.

Majoritatea religiilor străvechi şi a tradiţiilor spirituale împărtăşesc înţelegerea faptului că starea „normală" a minţii noastre este viciată de un defect fundamental. Vestea bună este că există posibilitatea unei transformări radicale a conştiinţei umane, învăţăturile hinduse (uneori şi cele budiste) identificând această transformare drept ***iluminare***. În învăţăturile lui Isus o regăsim ca ***salvare***, iar în budism este denumită ***sfârşitul suferinţei***. *Eliberare* şi *trezire* sunt alţi termeni folosiţi pentru a exprima această transformare.

În cadrul tuturor religiilor majore s-au dezvoltat „şcoli" sau mişcări ce reprezentau nu doar o redescoperire, ci în unele cazuri o intensificare a luminii învăţăturii originale. Aşa au luat fiinţă *gnosticismul şi misticismul* în cadrul creştinismului timpuriu şi medieval, *sufismul* în religia islamică, *hasidismul şi kabbala* în iudaism, *advaita vedanta* în hinduism, *zen şi dzogchen* în budism. Majoritatea acestor şcoli erau iconoclaste. Ele au înlăturat straturi şi straturi de conceptualizare anostă şi structuri de credinţe mentale, motiv pentru care cele mai multe dintre ele au fost privite cu suspiciune şi adesea cu ostilitate de către ierarhiile religioase consacrate. Spre deosebire de religia răspândită în masă, învăţăturile lor puneau accentul pe înţelegere şi pe transformarea interioară. Datorită acelor şcoli şi mişcări ezoterice şi-au putut recâştiga puterea transformatoare învăţăturile originare ale religiilor importante, chiar dacă în majoritatea cazurilor doar un mic procent de oameni avea acces la ele.

Carl A. P. Ruck și Mark Alwin Hoffman, în cartea "*Entheogens, Myth, and Human Consciousness*", afirmă că Mitul peșterii din "*Republica*" lui Platon este o mitificare a evenimentelor vizionare obținute cu plante enteogene. Că acea lume a spiritelor pe care aceste plante o arată consumatorilor este tot atât de reală ca și cea arătată de simțuri.

De fapt Socrate este cel care a expus acest subiect discipolilor săi și el a fost redat de Platon în: *Alegoria sau mitul peșterii* (Republica, cartea a VII–a), astfel:

"Mai departe - am zis - asemuiește firea noastră în privința educației și a lipsei de educație cu următoarea întâmplare: iată mai mulți oameni aflați într-o încăpere subpământeană, ca într-o peșteră, al cărui drum de intrare dă spre lumină, drum lung fața de (lungimea) întregului peșterii. În această încăpere ei se găsesc, încă din copilărie, cu picioarele și grumazurile legate, astfel încât trebuie să stea locului și să privească doar înainte, fără să-și poată roti capetele din pricina legăturilor. Lumina le vine de sus și de departe, de la un foc aprins înapoia lor; iar între foc și oamenii legați este un drum așezat mai sus, de-a lungul căruia , iată, e zidit un mic perete, așa cum paravanul scamatorilor, pus dinaintea celor ce privesc, deasupra căruia își arată ei scamatoriile...

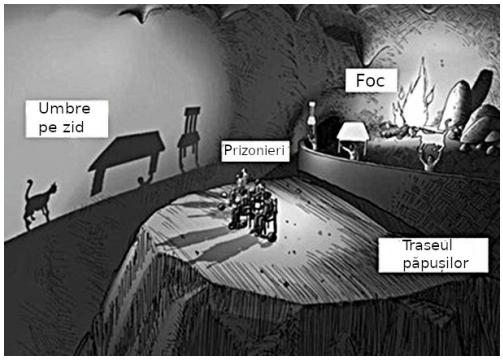

"Văd" - spuse el". ... mai încearcă să vezi și că, de-a lungul acestui perete, niște oameni poartă felurite obiecte care depășesc în înălțime zidul, mai poartă și statui de oameni, ca și alte făpturi de piatră sau lemn, lucrate în chipul cel mai divers. Iar dintre cei care le poartă, unii, cum e și firesc, scot sunete, alții păstrează tăcerea".

"Ciudată imagine și ciudați sunt oamenii legați!"

"Sunt asemănători nouă - am spus. Căci crezi că astfel de oameni au văzut, mai întâi, din ei înșiși, cât și din soții lor, altceva decât umbrele care cad, aruncate de foc, pe zidul de dinaintea lor ?"

"Cum ar pute vedea altceva -spuse el - dacă întreaga viață sunt siliți să-și țină capetele nemișcate?"

"Dar ce ar putea vedea din obiectele purtate? Oare nu tot același lucru?"

"Bun, și?"

"Iar dacă ei ar fi în stare să stea de vorba unii cu alții, nu crezi că oamenii noștri ar socoti că, numind aceste umbre pe care le vad, ei numesc realitatea ?"

"Necesar".

"Și ce-ar face dacă zidul de dinainte al închisorii ar avea un ecou ? Când vreunul dintre cei care trec ar emite vreun sunet, crezi că ei ar socoti emisiunea sunetului iscată fiind de altceva, în afara umbrei ce le trece pe dinainte?"

"Pe Zeus, -răspunse el - nu cred !"

"În general, deci - am spus eu -, asemenea oameni nu ar putea lua drept adevăr decât umbrele lucrurilor".

" E cu totul obligatoriu".

"Privește acum în ce fel ar putea fi dezlegarea lor din lanțuri și vindecarea de lipsa lor de minte, dacă așa ceva le-ar sta în fire: atunci când vreunul dintre ei s-ar pomeni dezlegat și silit, deodată, să se ridice, să-și rotească grumazul, să umble și să privească spre lumină, făcând el toate acestea ar resimți tot felul de dureri, iar din pricina strălucirii focului n-ar putea privi acele obiecte, ale căror umbre le văzuse mai înainte. Ce crezi că ar zice, dacă cineva i-ar spune că ceea ce văzuse mai înainte erau deșertăciuni, dar că acum se afla mai aproape de ceea ce este și că, întors către ceea ce este în mai mare măsură, vede mai conform cu adevărul ? În plus, dacă arătându-i-l pe fiecare dintre obiectele purtate, l-ar sili prin întrebări, să răspundă ce anume este lucrul respectiv ? Nu crezi că el s-ar putea afla în încurcătură și că ar putea socoti că cele văzute mai înainte erau mai adevărate decât cele arătate acum?"

" Ba da".

"Iar dacă l-ar sili să privească spre lumina însăși, nu crezi ca l-ar durea ochii și că ar da fuga îndărăt, întorcându-se spre acele lucruri care poate să le vadă și le-ar socoti pe acestea, în fapt, mai sigure decât cele arătate ?"

"Chiar așa".

"Dar dacă cineva l-ar smulge cu forța din locuința aceasta ducându-l pe un suiș greu și pieptiș, nedându-i drumul până ce nu l-ar fi tras la lumina soarelui, oare nu ar suferi și s-ar mânia că e tras? Iar când ar ieși la soare, nu i s-ar umple ochii de strălucire, astfel încât nu ar putea vedea nimic din lucrurile socotite acum adevărate ?"

"N-ar putea, cel puțin îndată, să le vadă !" -grăi el". Cred ca ar avea nevoie de obișnuință, dacă ar fi ca să vadă lumea cea de sus. Iar mai întâi, el ar vedea mai lesne umbrele, după aceea oglindirile oamenilor și a celorlalte lucruri, apoi lucrurile ele însele. În continuare, i-ar fi mai ușor să privească în timpul nopții ceea ce e pe cer și cerul însuși, privind deci lumina stelelor și a lunii mai curând decât, în timpul zilei, soarele și lumina sa.

"Cum de nu !"

"La urmă, el va privi soarele, nu în apă, nici reflexiile sale în vreun loc străin, ci l-ar putea vedea și contempla, așa cum este, pe el însuși în locul său propriu".

"Necesar".

"După aceasta ar cugeta, în legătură cu soarele, cum că acesta determină anotimpurile și anii, că el cârmuiește totul în lumea vizibilă, fiind cumva răspunzător și pentru toate imaginile acelea, văzute de ei (în peșteră)".

"E clar că aici ar ajunge, după ce va fi străbătut toate celelalte etape".

"Ei și nu crezi că dacă omul acesta și-ar aminti de prima sa locuință, de înțelepciunea de acolo, ca și de părtașii săi în lanțuri, el s-ar socoti pe sine fericit de pe urma schimbării, iar de ceilalți i-ar fi milă ?"

"Cu totul".

"Iar dacă la ei ar exista laude și cinstiri și s-ar da răsplată celui mai ager în a vedea umbrele ce trec alături și care își amintește cel mai bine cele ce, de obicei, se preced, se succed sau trec laolaltă, și care, în temeiul acestor observații, ar putea cel mai bine să prezică ce urmează în viitor să se întâmple, li se pare că omul nostru ar putea să poftească răsplățile acelea și să-i invidieze pe cei onorați la ei și aflați la putere ? Sau ar simiți ce spune Homer, voind nespus mai degrabă argat să fie pe pământ la cineva neînsemnat, sărman și fără de stare, consimțind să pată orișice mai degrabă decât să aibă părerile de acolo și să trăiască în acel chip ?"

"Așa cred - zise el. Ar voi să pățească orice mai curând decât să trăiască în acel chip".

"Mai gândește-te și la următorul aspect: dacă iarăși, acel om, coborând, s-ar așeza în același scaun de unde a plecat, oare nu ar avea ochii plini de întunecime, sosind deodată dinspre lumea însorită ?"

"Ba da" – zise". Iar dacă el ar trebui din nou ca interpretând umbrele acelea, să se ia la întrecere cu oamenii ce au rămas totdeauna legați și dacă ar trebui s-o facă chiar în clipa când nu vede bine, înainte de a-și obișnui ochii, iar dacă acest timp cerut de reobișnuire nu ar fi cu totul scurt, oare nu ar da el prilej de râs ? Și nu s-ar putea spune despre el că, după ce s-a urcat, a revenit cu vederea coruptă și că, nici nu merită să încerci a sui ? Iar pe cel ce încearcă să-i dezlege și să-i conducă pe drum în sus, în caz că ei ar putea să pună mâinile și să-l ucidă, oare nu l-ar ucide ?"

"Ba chiar așa".

"Iată, dragă Glaucon, - am spus eu - imaginea care trebuie în întregime pusă în legatură cu cele mai înainte: domeniul deschis vederii e asemănător cu locuința-i închisoare, lumina focului din ea - cu puterea soarelui. Iar dacă ai socoti urcușul și contemplarea lumii de sus ca reprezentând suișul sufletului către locul inteligibilului, ai înțelege bine

ceea ce nădăjduiam să spun, de vreme ce așa ceva e dorit să asculți. Dacă nădejdea acesta e îndreptățită, zeul o știe.

Opiniile mele însă acestea sunt, anume că în domeniul inteligibilului, mai presus de toate este ideea Binelui, că ea este anevoie de văzut, dar că, odată văzută, ea trebuie concepută ca fiind pricina pentru tot ce-i drept şi frumos; ea zămisleşte în domeniul vizibil lumina şi pe domnul acesteia, iar în domeniul inteligibil, chiar ea domneşte, producând adevăr şi intelecţie [producând adevăr şi putinţa de a-l sesiza]".

Fragmentul de mai sus oferă:
a) sugestia că există două lumi simetric dispuse şi opuse, ca umbra şi lumina, ca falsul şi adevărul, ca simulacrul şi realitatea (*celula și virusul*);
b) ideea că parcursul cognitiv (datorat ADN-ului) e unul de ordin vizual;
c) sugestia că între arhetip [Idee, Formă] şi imaginea lui e o relaţie de asemănare: imaginea e „aceeași în stare de dublură"; cunoaşterea se desfăşoară, aşadar, în cadrul unei *paradigme a asemănării*;
d) sugestia că la adevăr se poate accede (şi) prin imagine (umbră), prin semnul sensibil;
e) convingerea că sensibilul e numai umbră, himeră;
f) convingerea că adevărul (*că suntem instrument de clonare a virusului*) poate fi, în cele din urmă, văzut, sesizat direct, chiar dacă printr-o operaţie de ordin intelectual dureroasă;
g) credinţa că accesul la adevăr cere o *conversiune* a fiinţei şi privirii, o „răsucire" a sufletului (*trecerea corpului și rațiunii sub conducerea genomului străin din noi*).

Întâlnim în acest mit câteva simboluri semnificative explicate de Dan Mirahorian astfel:

peştera — peștera este un simbol pentru procesul de proiecție a impulsurilor (senzoriale, cognitive) pe ecranul mental și pentru lumea sensibilă (a realităţii aparente) în care suntem prizonieri; realitatea secundă / separat se referă și la entitatea cu două fețe minte-corp în care este încarcerat sufletul (ideea corpului mental și fizic ca închisoare, care a fost considerată o reminiscență a orfismului, este datorată identificării cu această interfață sau cu acest costum cosmic, prin care cunoaștem universul din densitatea 4); aceasta realitate pe care o cunoaștem prin mijlocirea interfeței minte-corp fizic este lumina proprie (pare luminoasă, dar că lucrează cu lumina împrumutată de la o sursă externă: soarele fizic). Acest vehicul (vas, haină) cu doua fețe (corp-minte) este orb în lipsa unei surse externe de lumină (iluminat electric, chimic - foc) sau fără extensii senzoriale (amplificatoare fotonice pentru vedere nocturnă, convertori în infraroșu). Cu porțile senzoriale pe care le are acest vehicul sau trup (minte-corp) nu vedem, ci doar privim suprafața sau periferia lucrurilor.

întunericul peşterii — un simbol pentru ignoranța sau orbirea ființelor umane prizoniere în minte și în porțile senzoriale limitate ale acesteia. Vehiculul grosier material-energetic și informațional, pe care îl cunoaștem în exterior drept corp, iar în interior drept minte, apelează doar la lumina fenomenală (energie electromagnetică: lumina, caldura, semnale chimice, mecanice) pe care le transformă cu ajutorul simțurilor (convertori) în impulsuri care sunt trimise în creier, unde se creează o imagine virtuală a realității. Identificarea cu acest vehicul ne cenzurează accesul la corpurile subtile, care au ochi și urechi, prin care vedem lumina omniprezentă, necreată, atotpătrunzătoare, care nu lasă umbre (doar lumina creată este prizonieră a dualității lumină-întuneric); prizonieratul în minte și în corp poate dispare în mod deliberat (dacă nu mai este finanțată identificarea cu mintea și corpul; practica meditației) sau în mod accidental (anestezie, călătorie astrală, experiență în afara corpului: OBE - Out of Body Experience; experiența din vecinătatea morții; NDE - Near Death Experience).

lanțurile care ne imobilizează să privim într-o direcție greșită — prejudecăţile, credințele, concepțiile, modelele despre realitate, ideile, condiționarea de a identifica realitatea cu proiecția acesteia de pe ecranul mental (identificarea cu mintea); cu alte cuvinte limitarea sau legarea în

lanțuri nu este o problemă de percepție senzorială, ci una de condiționare, de castrare ("concepția comandă percepția și acțiunea"); prizonierii sunt legați printr-o programare, care le comandă să stea cu spatele la realitate și să privească doar impulsurile proiectate pe ecranul mental.

focul — izvorul de lumină fenomenală, care face posibilă existența cunoașterii mijlocite de umbre (impulsuri senzoriale și cognitive); cu alte cuvinte focul nu este lumina cunoașterii, ci sursa umbrelor.

peretele peșterii — ecranul mental pe care sunt afișate umbrele (impulsurile senzoriale și cognitive); acest ecran este oglinda din modelul oriental; trecerea dincolo de ecran sau de oglindă înseamnă eliberare din minte și din captivitatea din pivnița întunecată (peștera) de la subsolul palatului luminos; fiindcă acest ecran nu este un văl sau un baraj fizic, ci unul dinamic ("munții care se bat cap în cap" reprezinta obstacolul către izvorul de apă vie din noi înșine) toate căile de eliberare pun accentul pe suspendarea activității (pe stingerea agitației, impulsurilor, umbrelor ori a fluctuațiilor mentale; golirea de valuri a oglinzii de la suprafața lacului o face transparentă și se poate vedea dincolo de oglinda, profunzimea, fundul lacului; eliminarea timpului prin centrarea în Acum) și a identificării cu această activitate (practica conștienței pentru a elimina identificarea cu fluctuațiile psiho-emoționale determină încetarea finanțării acestora);

umbrele de pe peretele peşterii — imaginile proiectate pe peretele peșterii (ecranul mental) de către impulsurile sau fluctuațiile psiho-emoționale (dialog interior, gânduri, păreri, rezultatul percepțiilor şi al imaginației);

corpurile care se deplasează prin faţa focului — desemnează realitatea fizică pe care o percepem indirect (prin mijlocirea umbrelor - impulsurilor senzoriale și cognitive), o realitate despre care credem că este materială (alcătuită din particule atomice) și compactă, când de fapt este energetică (alcătuită din lumină) și rarefiată (99% din corpurile materiale este vid); în lipsa unei percepții directe a realității ne bazăm pe dogme, credințe, interpretări și opinii (în lb. greacă: dóxa, de la δόξα dokein, "a gândi") acceptate drept adevărate [în lb. greacă orthós ("drept", όρθός "adevărat", "vertical")]. Termenul ortodoxie (dreapta credință), care a fost prima dată utilizat pentru a desemna marea majoritate a creștinilor, care urmau dogmele și interpretările elaborate de către conciliile ecumenice. După ruptura din 1054 [Marea Schismă ce a împărțit creştinismul în două mari ramuri, vestic (catolic) şi estic (ortodox)], doar o parte dintre creștini mai utilizează acest nume. Ei sunt numiți uneori creştini orientali, ortodocşi greci sau ortodocşi ruşi .

ieşirea din peşteră — calea sau drumul inițiatic spre cunoașterea supremă, esențială, directă, care nu mai apelează la mijlocirea minții (intelectului analitic); intuiția și prezența acestei cunoașteri la nou-născuți ne arată că suntem deja niște perfecțiuni și că este necesară reîntoarcerea acasă (îndepărtarea gunoiului acumulat peste diamant), iar nu o evoluție, o adăugare ori o îmbunătățire (adică este eronată concepția că ieşirea din peşteră necesită un suiş greu);

contemplarea lumii din afara peşterii — cunoașterea metafizică, directă, adevărată prin intuiție sau intelectul pur (marea cameră a conștiinței; nous; buddhi; mahat), o cunoaştere care a fost identificată eronat cu una prin minte (intelect şi rațiune);

Soarele — Este vorba despre soarele secret permanent, iar nu despre soarele fenomenal (focul chimic ori nuclear). Izvorul omniprezent care finanțează universul, creația manifestata; izvorul luminii necreate (al vietii, iubirii, perfecțiunii, binelui și al omnicunoașterii). Sufletul se aseamănă cu lumea din afara peșterii (identificată de Platon cu planul informațional sau cu lumea Ideilor: Logos) pentru că este nemuritor, cunoaşte lumea inteligibil printr-un proces de conversiune a cărui

for o constituie erosul (iubirea – ce are ca efect uitarea, în vederea dobândirii inocenței sau purității primare); Cunoaşterea lumii Ideilor este doar o reamintire ("anamnesis") a sufletului încarcerat în corpul fizic (ideea corpului ca închisoare este o reminescenţă a orfismului); menirea vieții întrupate este să se deştepte, să se trezească, adică să regăsească calea (za) către eliberare (moksha) [o cale redată de termenul dacic și tracic zamolxe], restabilirea statutului divin al ființei umane; recâștigarea nemuririi și reîntoarcerea în tărâmul zeilor, din care ființa umană a fost alungată în clipa căderii (după ce a gustat din pomul cunoașterii dualiste) și încarcerată (realitatea secundă): "*acum omul a devenit ca unul dintre noi; vedeți să nu guste și din fructul nemuririi, ca să ajungă nemuritor*");

*

În Geneza, cap. 2: 9, 16, 17, 25 și cap. 3: 1, 2, 3, 4, 5 din Biblie există următoarea poveste:

"*Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mâncare și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului*".

"*Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit*".

"Omul și nevasta lui erau amândoi goi și nu le era rușine".

Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le-a făcut Domnului Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat:' Să nu mâncați din toți pomii din grădină '?

Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar, despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: 'Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți'.

Atunci, șarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.

După cele afirmate despre enteogene putem să ne gândim că în povestea biblică despre pomul cunoaștinței binelui și răului este vorba despre un copac ce conține substanțe vizionare și care, consumate, permit accesul în lumea celulei (*vi se vor deschide ochii*) și întâlnirea cu genomul viral (*șchiopul Philemon din Cartea Roșie a lui Carl. G. Jung*). Acesta îl va instrui cum să procedeze pentru activarea genomului străin din om, aducerea la conducerea corpului a acestuia (*naşterea a doua oară*) și transformarea într-un "*eliberat în viață*" (*veți fi ca Dumnezeu*), adică scăparea fragmentelor de virus de constrângerile metabolismului celular.

Există doi copaci conținând substanțe enteogene care pot fi socotiți ca simbolizând *copacul cunoștinței binelui și răului*. Aceștea sunt Salcâmul și Celib-ul. Chiar indienii Matacos din nord-vestul Argentinei, consumatori de substanțe enteogene extrase din Celib și care s-au convertit la creștinism în ultimii ani, au ajuns să contopească aspecte ale mitologiei biblice sau creștine cu elemente din propria lor cultură, identificând copacul sacru Celib cu Arborele biblic al Cunoașterii.

Arborele de salcâm (Acacia sau Vachellia), este cunoscut că are un miros foarte dulce atunci când este în plină floare. Frunzele sunt de un verde moale și poartă flori frumoase de culoare galbenă, albă sau roz.

În "Dicționarul de simboluri" a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 187, se spune despre salcâm:

Chivotul legii este făcut din lemn de salcâm poleit cu aur *(Ieșirea,* 37: 1-4). Coroana de spini a lui Hristos era împletită din spini de salcâm. În sfârșit, în cadrul ritualului masonic, se așază o ramură de salcâm peste pânza în care este îmbrăcat recipiandarul, ca să fie astfel amintită ramura care a fost sădită pe mormântul lui Hiram. Aceste câteva obiceiuri arată că, în gândirea iudeo creștină, acest arbust cu lemn tare, care aproape nu putrezește, cu spini de temut și flori de culoarea laptelui și a sângelui, este un simbol solar al renașterii și nemuririi. Trebuie "*să știi să mori ca să te naşti pentru nemurire*", spunea Gerard de Nerval în *Voyage en Orient,* evocând mitul morții lui Hiram. Guenon subliniază de asemenea faptul că razele coroanei de spini sunt cele ale unul soare.

Simbolul salcâmului comunică deci cu ideea de inițiere și de cunoaștere a lucrurilor secrete. Acest lucru este sugerat și de o legendă bambara care așază salcâmul la originea *bull-roarer*-ului. Pe vremea când Întâiul fierar (ARN-ul de virus), aflat încă la vârsta copilăriei, sculpta o mască (pentru a deveni ADN fals), *s-a desprins și a sărit departe o aşchie de lemn de salcâm, iscând un huruit ca un răget de leu. Copilul i-a chemat pe doi dintre prietenii săi, a luat bucata de lemn, i-a dat o gaură la unul din capete, a petrecut prin aceasta o sfoară și o început s-o învârtă*.

Această legendă africană aminteşte de un obicei vedic încă actual: se găureşte un disc de salcâm; se învârte cu repeziciune în gaură un băț din lemn de smochin și, astfel, sub efectul frecării, se naşte focul sfânt care va sluji pentru sacrificiu. Aici, salcâmul reprezintâ principiul feminin, iar bățul pe cel masculin.

Întâlnim aceeaşi analogie şi în India, unde polonicul sacrificial (sruk) atribuit lui Brahma este făcut din lemn de salcâm.

Observăm că pretutindeni salcâmul este legat de valorile religioase, ca un fel de suport divin, cu o înfățișare solară şi triumfătoare.

În mitologia egipteană, se spune că primii zei s-au născut sub arborele Acacia al zeiței Saosis, identificată și cu Hathor în vremurile elenistice ulterioare. S-a spus că Horus, fiul lui Osiris, s-a născut și a ieșit din copacul de Salcâm.

Ramurile de salcâm au spini mari și puternici, iar fructele în formă de păstaie seamănă cu ARN-ul.

În Mecca, în perioada pre-islamică, exista o zeiță feminină cunoscută sub numele de Al Uzza. În timpurile pre-islamice, ea a fost văzută ca o zeiță-mamă, similar cu modul în care zeița mamă egipteană Isis sau Gaia Europeană au fost văzute în alte părți ale lumii. Cel mai surprinzător este că arborele sacru al acestei străvechi zeițe mame pre-islamice nu a fost altul decât Salcâmul Nilotica, același tip de salcâm care era venerat de egipteni și evrei. În timpuri străvechi, se credea că spiritul zeiței locuia de fapt în interiorul copacului, o idee foarte asemănătoare cu credința egipteană cu privire la spiritul lui Osiris despre care se credea că locuia în interiorul aceluiași copac sacru, Acacia Nilotica.

Etnobotaniștii au descoperit că anumite tipuri de specii de salcâm conțin cantități relativ mari ale puternicului transmițător neuronal psihoactiv DMT în țesuturile frunzelor lor. În timp ce DMT nu poate fi activat oral singur, proprietățile sale vizionare ar putea fi utilizate dacă sunt amestecate și consumate cu o sursă de inhibitori MAO (monoaminooxidază), cum ar fi cea găsită în vița *Banisteriopsis caapi* (ayahuasca) din America de Sud sau în planta *Peganum Harmala* din Egipt, Africa și Orientul Mijlociu.

Celib este una dintre cele mai vechi plante psihoactive cunoscute a fi fost folosită în America. Istoricul de artă și arheologul C. Maual Torres a săpat și studiat peste șase sute de morminte preistorice acolo. Rezultatul muncii sale arheologice în această locație l-a dus la constatarea uluitoare că aproape fiecare persoană înmormântată acolo a fost însoțită pentru ultima lor călătorie în lumea subterană de numeroase unelte dedicate râșnirii ritualice a pomului Celib psihedelic.

Numele Celib desemnează copacul (Anadenanthera Colubrina), precum și semințele, care

pot induce o afectare psihoactivă puternică atunci când sunt fumate, mirosite sau mâncate.

Florile sunt albe, cu petalele filamentoase asemănătoare învelișului virusului, iar semințele se află în păstăi lungi.

Regiunea Puna din nord-vestul Argentinei este cea mai veche dovadă arheologică de utilizare șamanică rituală a Celibului care a fost găsită vreodată. Semințele acestor copaci au fost afumate și mâncate în această locație de peste 4-5000 de ani. Numeroase vase ceramice au fost găsite în peșterile din regiune. Ocazional, s-a constatat că vasele conțin semințe de Celib încă în ele. Șamanii din Wichi, cunoscuți sub numele de indieni Mataco din nord-vestul Argentinei, folosesc încă și astăzi semințele arborelui Celib. Șamanii fumează semințele uscate, de preferință într-o pipă sau rulate într-o țigară. Celibul este văzut de oameni ca o modalitate de a vorbi cu spiritele, o poartă către o lume vizionară și spre o altă realitate. Șamanii spun că acesta este exact modul în care strămoșii lor fumau sămânța în urmă cu cinci mii de ani. Acest lucru face ca nord-vestul Argentinei să fie locul cu una dintre cele mai lungi utilizări ritualice sau șamaniste neîntrerupte ale unei plante psihoactive cunoscute oriunde în lume.

Întrucât preoții din ierarhiile bisericești actuale, cât și conducătorii francmasoneriei, nu mai sunt selectați în urma unei inițieri cu substanțe enteogene pentru a se descoperi dacă au har (*capătul LTR al genomului de virus, conținând instrucțiunile de clonare*), motivat nu numai de faptul că astfel de persoane erau tot mai rare, dar și de faptul că se pierduse tehnica probei inițierii, astfel că biserica și francmasoneria a decăzut și ritualurile de inițiere au devenit simulacre a ceea ce erau odată.

Dacă șamanilor, ultimii deținători ai secretelor inițierii, le este imposibil să explice oamenilor din lumea așa zis civilizată secretele lor și să descrie lumea în care acced în timpul transei, Carl G. Jung a reușit să o facă în formidabila sa lucrare ”*Cartea Roșie*”, primul manual de șamanism pe care lumea occidentală l-a primit cadou.

ASCENSIUNEA

Experiența vizionară a ascensiunii este experiența în care individul trăiește și simte că este ascensionat în diferite etape definite ale experienței vizionare și că aceste etape definite se manifestă într-un mod care îl face pe individ să creadă că este urcat în regiuni superioare ale tărâmului vizionar. Toate acestea sunt experiențe care se cunosc și în cadrul tradiției vizionare gnostice.

O fațetă a viziunilor provocate regulat este efectul etapelor. Mulți oameni au observat că, pe măsură ce se desfășoară sesiunile, viziunile își schimbă caracterul, băutorii de enteogene putând trece prin mai multe etape ce se manifestă într-un sistem ordonat de dezvoltare. Acest lucru oferă băutorului senzația unei progresii și accederea la cunoștințe secrete din ce în ce mai înalte.

Această experiență este descrisă ca ascensiune, deoarece băutorul are un sentiment aproape instinctiv că trece și urcă într-o ordine sau un nivel superior al tărâmului vizionar, ca și cum ar merge la școală și ar absolvi pe rând clasele acelei școli. Aceasta este caracteristica implicării pe termen lung în consumul de substanțe enteogene. Experiența ascensiunii, progresiei și etapelor, pe parcursul ședinței vizionare, este, de asemenea, comună în toate culturile care folosesc enteogene pentru comunicarea și comuniunea cu divinul. Datorită acestui fenomen cognitiv aparent universal, este clar că experiența ascensiunii vizionare este un aspect caracteristic marcant și unic al experienței indiferent de rasă, crez, fond cultural sau perioadă de timp.

Un alt aspect al consumului regulat de enteogene este întâlnirea cu Dragonul (ADN-ul celular) păzitor al pragului și redată de C.G. Jung în ”Cartea Roșie”.

Krisztian Kalasz în eseul ”*Initiation, the Guardian, and Jung's Red Book*/Inițierea, Gardianul și Cartea roșie a lui Jung” spune:

”Din punct de vedere istoric, au fost propuse multe definiții ale inițierii, termenul provenind de la cuvântul grecesc ***teleutai***, care înseamnă „a face să moară” (Chevalier & Gheerbrant, vol. 2, p. 154). Cu toate acestea, moartea în acest context nu este menită să fie definită ca „sfârșit”, ci o formă de transformare sau metamorfoză în care „o stare se termină acolo unde începe alta” (*EUL generat de ADN este înlocuit de SINE generat de ARN-ul de virus*). În mod similar, tema morții în actele rituale antice ale auto-înnoirii anuale a pământului, cu venirea și plecarea luminii solare rezultând noaptea (o formă de moarte) a fost sinonimă cu riturile de inițiere. Imaginile morții, găsite în literatura alchimică, au fost strâns legate de transformare și de călătoria caracteristică unui inițiat care obține „cunoașterea misterelor prin experiențele pe care le-a avut. Termenul „transformare” se referă la inițiere (Moore, 2001, p. 78). În studiul esoterismului occidental, se găsește o comuniune între binecunoscutul termen jungian „individualizare” și „inițiere”, în cuvintele lui Hanegraaff; „*Acest proces, pe care Jung l-a denumit „individualizare” sau „devenire de sine”, este echivalentul modern al căii inițiatice, iar Jung însuși a numit-o mistică*”.

Natura directă a unui proces inițiatic implică experiențe din ceea ce vechii maeștri ai alchimiei numeau „revelații”. Mai adecvat, s-ar putea considera aceste experiențe ca fiind gnoză (cunoștințe de salvare), deoarece ”inima mesajului hermetic este tocmai accentul pus pe centralitatea unei experiențe de salvare”. Viziunea profeției, de exemplu, este o întâmplare obișnuită atunci când este inițiată. Shamdasani, cel care a dat tiparului Cartea Roșie a lui C. G. Jung, spune că: „Retrospectiv, el [Jung] a descris Cartea Roșie ca o încercare de a formula lucrurile în termeni de revelație”.

Candidatul la inițiere face un „salt de credință” și se angajează de bună voie să înceapă inițierea. Sunt stabilite anumite linii directoare și parametri. Sunt date tehnici specifice pentru siguranță. El se angajează în dialogul interior, de investigație, la fel ca și Jung. Obstacole aparent identice încep să apară pe calea inițiaților pe măsură ce progresează. Multe dintre aceste obstacole externe au tema comună: marea schimbare sau criza. Adică manifestări reale, măsurabile ale evenimentelor vieții. Inițiatii raportează în general tema incertitudinii interioare. Multe urmări rămân: de la simptome fizice cum ar fi căderea părului; paralizie de stres; multitudine de distrageri bruște, spontane; stări de dezorientare; la inevitabilitatea evenimentelor din viață. Cu cât majoritatea inițiaților împing mai departe călătoriile lor, cu atât tensiunea interioară este mai intensă. Există un procentaj scăzut de inițiați care se descurcă bine cu inițierea [auto-experimentarea] și își îndeplinesc simultan responsabilitățile profesionale, recreative și familiale, așa cum a fost cazul cu Jung.

Cei care rămân în procesul inițiatic (care au progresat dincolo de o etapă incipientă a încercării de a stăpâni dialogul de investigație cu figurile interioare), se confruntă în cele din urmă cu figura principală care a fost identificată ca fiind chiar motivul tensiunii sau rezistenței interioare. În Cartea Roșie se spune că „Acestei mișcări îi urmează șarpele, care reprezintă rezistența și dușmănia împotriva acestei mișcări” (*ADN-ul se opune luării legăturii cu genomul străin, cu virusul*). Inițiatii, raportează în mod constant pe măsură ce își scriu sesiunile, așa cum a făcut Jung, despre întâlnirea cu acest arhetip. În timp ce reprezentarea vizuală a acestei figuri apare și se manifestă în moduri numeroase, spontane și creative, este prezentată în mod constant ca „nămol negru”, „noroi slab, împuțit”, un „cadavru negru” (fără nicio trăsătură facială distinctivă), denumit și „o figură neagră, arsă”. S-ar spune că, pe măsură ce psihicul (inițiatului) încearcă să dea sens acestei întâlniri, astfel de descrieri ale unei mase negre ambigue s-ar potrivi cel mai bine. Jung însuși s-a referit la această figură arhetipală, în scrierile sale ulterioare, și a văzut potrivit să o numească „Umbra”. Unul dintre colaboratorii apropiați ai lui Jung, Olga Frobe, folosește termenul *deus absconditus*, „partea întunecată a sinelui”.

Pe măsură ce inițiatul intră în contact mai strâns cu această figură arhetipală, apare o formă mai universală. Această entitate arhetipală vine la inițiat prezentându-se adesea ca un dragon de foc, un „șarpe cu solzi”, un „șarpe rece, veninos” sau pur și simplu un șarpe; unii chiar s-au referit la aceasta ca o imagine a unui Cthulhu.

În ianuarie 1916 ni se spune că Jung identifică un aspect al psihicului uman, ca „un șarpe”, dar el s-a referit la el și ca „șarpe negru”, și chiar, „dragoni din lumea subpământeană”. El scrie următoarea schiță definitivă a acestei figuri: „*Am găsit șarpele ... Șarpele este esența pământească a omului de care nu este conștient. Caracterul său se schimbă în funcție de popoare și de țări, deoarece este misterul care curge spre el din pământul-mamă hrănitor*”. Cu alte cuvinte, această figură arhetipală a umanității pare a fi un gardian al unui prag, cel al graniței care separă sfera pământească cunoscută de necunoscutul de dincolo – numită și poartă interioară. Această figură este la fel de vicleană pe cât acest cuvânt însuși îl implică pe deplin. Jung elaborează în continuare spunând: „*Șarpele este un adversar și un simbol al vrăjmășiei*”. În ceea ce privește jocurile pe care le joacă șarpele suntem avertizați în Cartea Roșie că „*Nu ar trebui să slujiți diavolul vostru personal. Asta duce la dureri de prisos*”. Principala sa prioritate este să mențină *statu* quo-ul[49]. Cu alte cuvinte, să se asigure că orice persoană dată rămâne așa cum este, neschimbată, fără a fi nevoie să evolueze sau să atingă alte stări de conștiință.

Un aspect intim al inițierii este paralizia provocată de întâlnirea cu această figură arhetipală. Luptele din etapele pentru a realiza inițierea, pot fi resimțite ca moarte pentru identitatea cunoscută a cuiva. Deci, acest element aparent amenințător al inițierii, ilustrează o experiență universală în care cea mai naturală reacție (a majorității) inițiaților este să reziste și să lupte cu disperare împotriva acestui proces - care ar fi considerat în orice altă circumstanță ca - iluminare. Dialogul din Cartea Roșie pare să descrie această temă generală, de asemenea, reprezentativă pentru o formă de sacrificiu: "Nimeni nu poate sau nu ar trebui să oprească sacrificiul. Sacrificiul nu este distructiv, sacrificiul este fundamentul a ceea ce urmează" (*sacrificarea EU-lui în favoarea SINE-lui*).

Jung însuși spune în Cartea Roșie: „[Cel] întunecat [șarpele este] cel pe care ar trebui să-l trezești”; continuând cu această observație: „șarpele reprezintă rezistența și dușmănia”, „pentru a reuși în ceva, trebuie mai întâi să te ocupi de rezistență”. Cu alte cuvinte, trebuie să înfrunte umbra lor, gardianul pragului, deoarece numai atunci când inițiatul se confruntă (și rezolvă enigma acestei rezistențe), poate fi gata să treacă dincolo de acest prag mental. Dacă este atins, acesta este un moment de cotitură semnificativ în inițiere.

De menționat că inițiații începători trebuie să fie ajutați de un ghid extern (care a finalizat deja acest program inițiatic); cei care au avansat la niveluri superioare vor luat contact și cu ghidul lor interior așa cum spune tradiția din vechime. Pe scurt, acest element ezoteric în inițiere nu poate fi subminat, „Trebuie să existe cineva care inițiază discipolul - el nu se poate inția pe sine”.

ADN-ul se opune cu toată forța intenției inițiatului de a activa genomul străin.

Fundamente biochimice

Fiecare instituție religioasă de pe Pământ are convingerea că omenirea are o capacitate vizionară înnăscută și o dorință interioară de a înțelege și de a se conecta cu divinul. Ceea ce mulți oameni din lume nu știu astăzi este că această capacitate vizionară înnăscută a fost recent descoperită și s-a dovedit a fi strâns legată de un puternic transmițător neuronal vizionar care apare în creierul uman, o substanță cunoscută astăzi sub numele de di-metil-triptamină sau DMT.

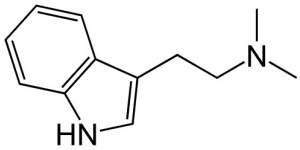

Dimetiltriptamină

DMT este o substanță psihoactivă, mai precis un halucinogen din familia *triptaminelor*. Ea se găsește în anumite plante, și arbori cum ar fi *pinus*, dar este și produsă natural în corpul multor mamifere, inclusiv în cel uman, prin intermediul glandei pineale. DMT-ul poate fi și sintetizat și administrat în diferite moduri, cea mai populară fiind fumatul. De asemenea, amestecul șamanic Ayahuasca, folosit de anumite triburi amerindiene din Amazon și nu numai, are ca substanță de bază DMT-ul și se administrează oral cu ajutorul unui inhibitor MAO. Rolul prezenței DMT-ului nu este în totalitate cunoscut, speculații destul de frecvent întâlnite fiind că acesta creează conștiința sau sufletul, deoarece este secretat prima dată în viața unui om în embrion. De asemenea, se speculează că DMT-ul are un rol în producerea viselor, fiind eliberat de glanda pineală de fiecare dată înainte de somn. Alte momente în care este eliberat sunt la moarte (*cea mai mare cantitate de pe durata*

49 Termenul *statu quo* provine din limba latină și face referire la o stare care a existat înainte și se menține și în prezent.

vieții) - ceea ce a născut mitul/teoria cum că DMT-ul este "*poarta către viața de după moarte*" și momentele în care subiectul este aproape de moarte (numite NDE - "near death experiences"), cum ar fi cele datorate șocului produs de accidente sau chiar moartea clinică. Pacienții care au trecut prin asemenea experiențe susțin frecvent că au văzut un "tunel colorat" sau alte viziuni similare, efecte ce sunt foarte asemătoare DMT-ului sintetizat.

DMT nu este, în general, activ pe cale orală, cu excepția cazului în care este combinat cu un inhibitor de monoaminooxidază (MAO), de exemplu, *harmaline*. Fără un inhibitor MAO, organismul metabolizează rapid DMT-ul administrat oral și, prin urmare, nu are efect halucinogen decât dacă doza depășește capacitatea metabolică a monoaminooxidazei. Se pare că DMT-ul poate induce unei persoane o stare sau sentimentul că este capabilă să „*comunice cu alte forme de viață inteligente*” (vezi „mașinile Elfi”). Dozele mari de DMT produc o stare care implică un sentiment de „altă inteligență” pe care oamenii o descriu uneori ca „superinteligentă”, dar „*detașată emoțional*”. Rick Strassman constată numeroase similitudini între auto-rapoarte ale întâlnirilor participanților la studiul DMT cu aceste „entități” și descrieri mitologice ale unor figuri precum Chayot Ha Kodesh din religiile antice, inclusiv îngeri și demoni. Strassman susține, de asemenea, o asemănare în descrierea participanților la studiu a roților mecanizate, a angrenajelor și a mașinilor în aceste întâlniri, cu cele descrise în viziunile întâlnirilor cu Creaturile vii și Ophanim din Biblia ebraică, menționând că acestea pot proveni dintr-o experiență neuropsihofarmacologică comună. Alți cercetători ai entităților aparent întâlnite de utilizatorii DMT le descriu ca „entități” sau „ființe” în formă umanoidă, precum și în formă animală, descrierile „oamenilor mici” fiind comune (gnomi neumani, elfi, etc.). Efectul DMT este foarte scurt. Ori de câte ori apare, corpul se asigură că este folosit repede (*ARN-ul nu dorește să se afle existența genomului străin*). Neurobiologul Andrew Gallimore (2013) a sugerat că, deși DMT-ul ar putea să nu aibă o funcție neuronală modernă, este posibil să fi fost un neuromodulator ancestral secretat odată în concentrații psihedelice în timpul somnului REM, o funcție pierdută acum.

În prezent, oamenii de știință consideră în mare măsură că Glanda Pineală este responsabilă de crearea DMT-ului în creierul uman și mamifer și din acest loc este transportată în întregul corp. Glanda Pineală este situată aproape de mijlocul creierului și în această locație este înconjurată de centrii emoționali ai sistemului limbic și atinge aproape toate stațiile de releu senzoriale vizuale și auditive ale creierului.

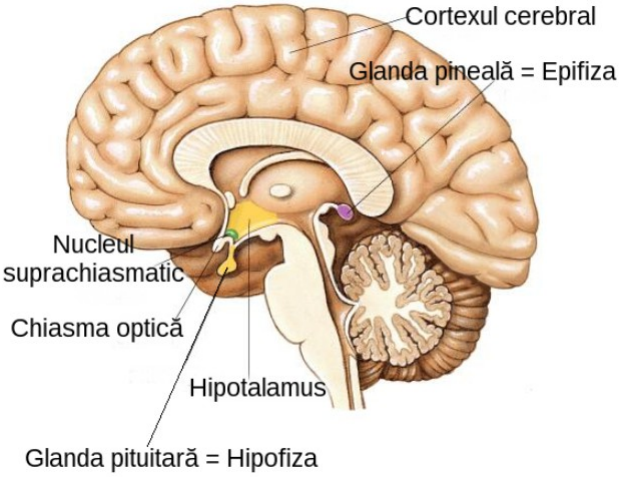

În multe culturi antice se regăsește informația precum că în interiorul creierului uman se află o glandă cu ajutorul căreia se fac transmisii telepatice sub formă de gânduri și imagini. Această glandă mică cât un bob de orez are forma de con de pin și este așezată în centrul geometric al encefalului, între cele două emisfere ale creierului. Are greutatea de cam 0,2 g, un diametru de cam 5-8 mm și este de culoare gri-roșiatic. Ea poartă numele de glandă pineală sau *epifiză*. Cuvântul „pineal” provine de la noțiunea latină „pinea” care înseamnă: *con de pin*.

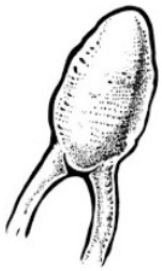

Glanda pineală este responsabilă cu secreția unor hormoni, printre care și secreția de *pinealină* și *melatonină*. În perioada copilăriei, această glandă este mare, însă odată cu trecerea timpului, ea se micșorează devenind aproape inactivă la maturitate. În conformitate cu mulți cercetători multidisciplinari glanda pineală este o structură neuro-anatomică ce deține calități metafizice speciale.

După rinichi, glanda pineală este partea corpului cea mai bine aprovizionată cu sânge. Deoarece glanda pineală nu este protejată de bariera hematoencefalică, fluidul din interiorul ei acumulează din ce în ce mai multe depozite de minerale, denumite nisip encefalic. Aceste depozite de minerale sunt alcătuite din fosfat de calciu, carbonat de calciu, fosfat de magneziu și fosfat de amoniu și au proprietăți optice și chimice asemănătoare cu tartrul dentar. Calciul și fosfatul din glanda pineală s-au dovedit a fi responsabile de îmbătrânirea persoanei.

În toate culturile antice găsim numeroase imagini sau sculpturi care reprezintă sau simbolizează glanda pineală. Pitagora, Plato, Iamblichus Chalcidensis, René Descartes au scris despre această glandă cu multă adorație. Glanda pineală a fost descrisă ca fiind principalul lăcaș al spiritului sau Ochiul Magic. Este evident faptul că această glandă este conectată la câmpul primordial. În arhitectură și în arta religioasă există peste tot în lume obiecte sub formă de con de pin în omagiul glandei pineale.

Papa de la Roma poartă un baston cu un con de pin (conul de pin se află chiar deasupra mâinii sale stângi) ce simbolizează viața eternă.

Sumerienii credeau în „muntele primitiv” care ar fi fost prima bucată de pământ ce s-a ridicat din marea primordială după ce Pământul a fost separat de Cer. Aceasta reprezintă faptul că glanda pineală este ce-a dintâi bucată din trupul uman care este conectată la „apa” Spiritului care este tărâmul metafizic al vieții de apoi. În cultura babiloniană, același munte era simbolul pentru *axis mundi* (axa cosmică), axa în jurul căreia lumea se învârtește ori este văzută ca fiind buricul Pământului. Acesta era locul de unde veneau zei și unde plecau. El era ilustrat cu un rege ce stătea pe vârful muntelui. Acest simbol era făcut dintr-o piatră care marca locul sacru și determina toate paralelele și meridianele Pământului și punctele cardinale. Egiptenii au o legendă asemănătoare în care un munte, Benben, a apărut din apa primordială Nu. Pe acest munte stătea zeul creator Atum.

Egiptenii obișnuiau să deseneze sau să graveze pe piatra Benben o pasăre sfântă denumită Benu. Această pasăre sfântă apărea ca un șoim, ca un vultur sau ca o codobatură în funcție de sursa de informație pe care o consulți. În mitologia greacă pasărea Benu era o pasăre Phoenix. Pasărea Phoenix este o creatură mitică ce posedă proprietatea de autoincendiere periodică și regenerarea din propria cenușă. Ea este în mod clar asociată cu pasărea Benu ce reprezintă trezirea spirituală și transformarea. Noțiunile de Benben și Benu provin din rădăcina silabei ***Bn*** care înseamnă în limba

egipteană „ascensiune” sau „înălțare”.

În Hinduism, *Shiva lingam* este o piatră care are forma glandei pineale ce repezintă energia infinită, primordială și creativă incorporată în zeul Shiva. Zeul Shiva este reprezentat cu Ochiul Magic deschis, cu șarpele kundalini în jurul gâtului său și cu părul stilizat sub formă de glandă pineală.

În scriptura hindusă *Shiva Purana* este descrisă originea simbolului *Shiva lingam* ca fiind pilonul de foc fără început și fără sfârșit, cauza tuturor cauzelor. Zeul Shiva este ilustrat ca apărând din Lingam, din pilonul focului, înfățișând astfel superioritatea lui față de alți zei.

Într-un sit arheologic din Delphi, Grecia, s-a găsit un monument din marmură numit Omphalos ce are forma unei glande pineale.

Acest monument indica centru lumii sau buricul Pământului. Legenda spune că Zeus, în intenția sa de a localiza centrul Pământului, a trimis doi vulturi de la cele două margini ale lumii. Acești vulturi au pornit simultan și au zburat cu aceeași viteză. Ei și-au încrucișat drumurile deasupra ținutului orașului Delphi. Din acest punct Zeus a aruncat o piatră din cer pentru a vedea unde cade. Piatra a căzut în Delphi. De atunci Delphi era considerat centrul lumii.

În Evanghelia după Luca, capitolul 11, versetul 34, se spune:

”*Luminătorul trupului este ochiul tău. Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e luminat; dar când ochiul tău e rău, atunci şi trupul tău e întunecat*”.

Aici este vorba despre Ochiul Magic care alungă întunericul din interiorul ființei umane și o luminează.

Al treilea ochi (numit și ochiul minții sau ochiul interior) este un concept mistic și ezoteric al unui ochi invizibil speculativ, de obicei descris ca fiind situat pe frunte, care oferă percepție dincolo de vederea obișnuită.

În tradițiile spirituale Dharmice din India, al treilea ochi se referă la ***chakra ajna***. Al treilea ochi se referă la poarta care duce la tărâmurile și spațiile interioare ale conștiinței superioare. În spiritualitate, al treilea ochi simbolizează adesea o stare de iluminare sau evocarea imaginilor mentale cu semnificație spirituală sau psihologică profund personală. Al treilea ochi este adesea asociat cu viziuni religioase, clarvăzătoare, capacitatea de a observa *chakrele* și *aurele*, *precogniția* și *experiențele în afara corpului*. Oamenii despre care se spune că au capacitatea de a-și folosi al treilea ochi sunt uneori cunoscuți ca văzători. În hinduism și budism, se spune că al treilea ochi este situat în mijlocul frunții, ușor deasupra joncțiunii sprâncenelor, reprezentând iluminarea pe care o

realizăm prin meditație. Hindușii plasează, de asemenea, o „*tilaka*” între sprâncene ca reprezentare a celui de-al treilea ochi, care se vede și pe expresiile lui Shiva. Budiștii consideră al treilea ochi ca „*ochiul conștiinței*”, reprezentând punctul de observație din care se realizează iluminarea dincolo de vederea fizică a cuiva.

În taoism și în multe secte religioase tradiționale chinezești, cum ar fi Chan (numit Zen în japoneză), „*al treilea antrenament ocular*” implică concentrarea atenției asupra punctului dintre sprâncene cu ochii închiși și în timp ce corpul se află în diferite posturi de ***qigong***. Scopul acestui antrenament este de a permite elevilor să se acorde la „vibrația” corectă a universului și să câștige o bază solidă de pe care să ajungă la o stare meditativă mai avansată. Taoismul învață că al treilea ochi, numit și *ochiul minții*, este situat între cei doi ochi fizici și se extinde până la mijlocul frunții când este deschis. Taoismul afirmă că cel de-al treilea ochi este unul dintre principalii centri de energie ai corpului, situat la a șasea Chakră, formând o parte a meridianului principal, linia separând emisferele stânga și dreapta ale corpului. În tradițiile alchimice taoiste, al treilea ochi este partea frontală a „*Upper Dan Tien*” (câmpul superior de cinabru) și i se dă numele evocator de „*peletă noroioasă*”.

Conform învățăturii creștine a părintelui Richard Rohr, conceptul de al treilea ochi este o metaforă a gândirii non-dualiste; felul în care văd misticii. În conceptul lui Rohr, misticii folosesc primul ochi (intrare senzorială, cum ar fi vederea) și al doilea ochi (ochiul rațiunii, meditația și reflexia), „*dar știu să nu confunde cunoașterea cu profunzimea sau simpla informație corectă cu transformarea conștiinței în sine. Privirea mistică se construiește asupra primilor doi ochi - și totuși merge mai departe*”. Rohr se referă la acest nivel de conștientizare ca „*având mintea lui Hristos*”.

Adepții teozofului H. P. Blavatsky au sugerat că al treilea ochi este de fapt glanda pineală parțial latentă, care se află între cele două emisfere ale creierului. Reptilele și amfibienii simt lumina printr-un al treilea ochi parietal - o structură asociată cu glanda pineală - care servește la reglarea ritmurilor circadiene și pentru navigație, deoarece poate simți polarizarea luminii. C. W. Leadbeater a crezut că prin extinderea unui „*tub eteric*” din al treilea ochi, este posibil să se dezvolte o viziune microscopică și telescopică. Stephen Phillips a afirmat că viziunea microscopică a celui de-al treilea ochi este capabilă să observe obiecte la fel de mici precum *quarcii*. Conform acestei credințe, oamenii au avut în timpuri străvechi un al treilea ochi real în partea din spate a capului, cu o funcție fizică și spirituală. De-a lungul timpului, pe măsură ce oamenii au evoluat, acest ochi s-a atrofiat și s-a scufundat în ceea ce astăzi este cunoscut sub numele de glanda pineală. Rick Strassman a emis ipoteza că glanda pineală, care menține sensibilitatea la lumină, este responsabilă pentru producerea și eliberarea DMT-ului (dimetiltrptamină), un enteogen despre care crede că ar putea fi excretat în cantități mari în momentele nașterii și decesului.

Cu ajutorul unor instrumente sofisticate din cadrul biologiei moleculare și celulare cercetătorii de la USC (University of Southern California) și alte instituții încep să realizeze că glanda pineală este un element dintr-un sistem interdependent care ne guvernează modul de a gândi, de a simți și de a acționa. Profesorul Cheryl M. Craft de la „University of Southern California” ne spune:

„*În acest moment știm unde sunt procesate elementele lumii vizuale, precum culori, forme și mișcare, însă rămâne un mister nerezolvat modul în care creierul atribuie semnificații acestor informații*”.

„*Problema este să înțelegem mecanismul care dirijează sinteza și producerea de melatonină. Glanda pineală este ochiul minții*”.

„*Glanda pineală este unul dintre centrele interactive din creier care poate schimba comportamentul individual. În orice caz, ea este unica sursă majoră de circulație a melatoninei, un component hormonal esențial în comportamentul circuitului neuronal care apare pe timp de noapte*”.

Melatonina sincronizează glanda pineală astfel încât noi știm când să mergem noaptea la

culcare și când să ne sculăm dimineața. Ea ne spune cum este percepută lumea exterioară. Prezența luminii reduce secreția de melatonină a glandei pineale, iar întunericul stimulează producerea de *melatonină*. Întrucât lumina zilei și întunericul nopții afectează producția de *melatonină* putem spune că glanda pineala este un fel de componentă internă ce are legătură cu timpul.

Glanda pineală este un ceas circadian care are impact asupra ritmul natural al trupului uman. Glanda pineală pare să conlucreze cu ochii. Utilizând tehnici biologic-moleculare, Craft a dovedit că glanda pineală și retina au în comun un anumit număr de gene.

Este foarte interesant faptul că glanda pineală a reptilelor are forma și țesuturile asemănătoare cu ochiul, dacă luăm în considerație că oamenii antici spuneau că glanda pineală este cel de-al treilea ochi în corpul uman. În ultimul timp, cercetătorii au găsit indicii din ce în ce mai evidente pentru faptul că glanda pineală și retina au multe lucruri în comun. Glanda pineală a mamiferelor este considerată a fi în mod indirect fotosenzitivă. În această glandă se regăsesc proteine care sunt implicate în procesul de fototransducție (senzitivitate la lumină) ce are loc în retină. Prezența acestor proteine în glanda pineală face ca posibilitatea apariției de fenomene fotice, ca spre exemplu sclipiri luminoase, în glanda pineală a mamiferelor să crească. Se pare că pinealocitele și fotoreceptorii din retină posedă aceleași caracteristici. În glanda pineală își fac apariția anumite cantități de fotoni printr-un mecanism încă necunoscut, așa cum a sugerat René Descartes în lucrările sale. Glanda pineală pare să fie configurată la fel ca și retina ochiului, care preia semnalele luminoase și le transmite spre creier, pentru transducția semnalelor.

S.S. Baconnier și asociații săi au făcut disecții pe 20 de glande pineale diferite de origine umană. Aceștia au găsit acolo 100 până la 300 de microcristale pe milimetru cub ce pluteau în interior. Aceste microcristale erau alcătuite în mod preponderent dintr-un mineral numit calcit.

Un astfel de cristal avea o lungime de 20 micromilimetri, în formă de hexagon și este foarte asemănător cu cristalul, numit *otolit* sau *otoconium*, ce se regăsește în urechea internă. Aceste cristale din urechea internă sunt piezoelectrice ceea ce înseamnă că ele se extind sau se contractă în prezența unui câmp electromagnetic. Cristalele piezoelectrice sunt folosite în stațiile radio. Undele electromagnetice, care sunt peste tot în jurul nostru, produc expandarea și contractarea continuă a acestor cristale. Aceste mișcări ale cristalelor pot fi amplificate și transformate în sunet. Microfoanele au cristale piezoelectrice ce culeg vibrațiile și le transformă în curent electric. Unele cristale piezoelectrice emit diferite cantități de lumină în culori diverse. Această emisiune de lumină este denumită piezoluminiscență și piezocromism.

Mihail Ispan[50] ne spune că: *Glanda pineală este un organ spiritual care este destinat a fi legătura prin care ființa umană se poate conecta la Divinitate. În timpul meditației, ramura susținătoare a glandei pineale începe să vibreze producând astfel o pulsație în creier. Această pulsație duce la deschiderea Ochiului Magic care arată ca o lumină interioară rotundă. După meditații profunde apare în interiorul ființei umane, chiar în dreptul frunții, o lumină. Trebuie menționat că întunericul și lumina din exteriorul nostru sunt de natură fizică. Întunericul și lumina din interiorul nostru sunt de natură astrală. În cazul în care un om, ce nu a meditat niciodată, închide ochii, el va spune că nu vede nimic. Aceasta nu este adevărat. Când închide ochii, el vede întunericul astral. Spiritul său este întunecat de neştiinţă. Cel care meditează şi al cărui ochi magic este vizibil, va remarca în interiorul lor lumină şi nu întuneric*.

Oamenii spirituali spun că glanda pituitară face și ea parte din sistemul glandular care activează Ochiul Magic.

*

Atunci când plantele care conțin acești inhibitori MAO sunt amestecate cu alte plante care conțin DMT și apoi consumate produc un puternic efect psihoactiv, enteogen, care nu poate fi egalat de aproape nici o altă substanță psihoactivă naturală de pe Pământ. Când cele două plante sunt amestecate și consumate, inhibitorii MAO din aceste plante permit DMT-ului să fie activat oral, inducând asupra omului efectele sale profund vizionare. Dacă nu ar fi, pentru aceste Beta-

50 Vezi: https://mihail-ispan.blogspot.com/p/12-spiritualitate.html

Carboline, inhibitorul MAO, intestinul ar descompune rapid acest material DMT din plante înghițit și nu ar avea niciun efect asupra minții umane. Riturile de inițiere șamanice în sine sunt cunoscute ca implicând o perioadă îndelungată de pregătire, care include izolarea socială, abstinența sexuală, precum și restricții dietetice stricte înainte ca novicii să ajungă la *ayahuasca*.

DOVEZI DESPRE VIRUS

în ”*Istoria credințelor și ideilor religioase*”, vol. 1, a lui Mircea Eliade

1. Se știe că la australieni, Ciurung-urile sunt obiecte rituale din piatră (virusul este un cristal/o piatră) ornate cu figuri geometrice, ascunse în peșteri și prezentate tinerilor la terminarea inițierii lor. La tribul Aranda, tatăl se adresează fiului în acești termeni: *Acesta (virusul) este trupul tău. El este strămoșul care erai tu, când în viața ta anterioară, peregrinai (umblai printre celule pentru a o alege pe cea care urmează a fi atacată). Apoi (după replicare) ai coborât în peștera sfântă (capsida clonei) pentru ca să te odihnești acolo*. În epoca pietrei virusul este luat ca întreg.
2. Membrii confreriilor militare indoeuropene (personalizări ale virusului) se comportau față de populațiile sedentare (personalizări ale celulei) pe care le atacau asemeni carnasierelor care vânează. Ei aveau ca eponimi[51] animale de pradă (în special lupul) și se considerau urmașii unui Strămoș mitic teriomorf (în formă de animal sălbatic). Să nu uităm că Lupul este sinonim cu sălbăticia, iar lupoaica este sinonimă cu desfrâul și că la început virusul pătrundea numai în citoplasmă, își replica rapid componentele și părăsea celula. La fel ca alți vectori simbolici, animalele respective pot fi valorizate pozitiv sau negativ. Simbolismul lupului apare ca pozitiv dacă se ține seama că vede noaptea (în celulă care este sinonimă cu Întunericul). Atunci devine un simbol al lumii solare, erou războinic și strămoş mitic. Strămoșul mitic a lui Gingis Han era lupul albastru cratofanie[52] a luminii uraniene (trăsnet/virus), și a cărui unire cu căprioara albă sau arămie, reprezentând pământul (celula), plasa la originea mongolilor hierogamia cer-pământ (căsătoria sacră între virus și celulă). După Diodor din Sicilia, Osiris este înviat sub forma unui lup pentru a-și ajuta soţia și fiul să-l învingă pe fratele său cel rău (Seth sau ADN-ul celular).
3. Majoritatea miturilor de origine ale populațiilor primitive vorbesc despre o divinitate jertfită (virusul decapsidat în citoplasma celulei). De exemplu, în insula Seram se vorbește despre ființa semidivină Hainuwele al cărui trup a fost sfârtecat și din care au crescut plante cu tuberculi (clone virus). Acest omor primordial a introdus sexualitatea (*trebuia crescută producția de proteine pentru a se putea asambla și viruși*) și a instaurat instituțiile religioase (era necesar ca oamenii să afle că mai există și lumea virusului și că pentru a accede la ea trebuiau să fie inițiați pentru activarea genomului străin din ei prin ***imitatio dei***, adică aplicarea primei legi a magiei: similarul produce similarul). Moartea violentă a virusului nu este numai o moarte creatoare, ea permite acestuia să fie prezent continuu în viața oamenilor prin consumarea plantelor răsărite din corpul lui, hrana fiind substanța însăși a virusului considerat divin. Mai precizăm că în religiile agricultorilor originea cerealelor este divină și că au fost dăruite oamenilor ca urmare a unei hierogamii între zeul cerului (genomul de virus) și Mama Pământ (genomul celular) sau ca urmare a unei drame mitice implicând împreunarea sexuală, moartea (decapsidarea) și învierea (prin clonare).
4. Fierul utilizat pentru confecționat unelte era provenit din meteoriți, simbol al virusului ce pătrunde în celulă din exteriorul acesteia (din cer). Cuvântul sumerian AN-BAR, cea mai veche vocabulă care desemna fierul, cuprinde semnele CER și FOC și este tradus prin ”metal celest” sau ”metal-stea”. Despre hitiți se spune că utilizau ”fierul negru din cer”. Minereurile extrase din pământ, care ”cresc în sânul pământului” se numesc ”embrioni” și

51 Personaje ale căror nume proprii ajung să desemneze o altă entitate decât cea pe care au numit-o inițial.
52 În filosofia lui Mircea Eliade, cratofania este numele dat manifestării puterii unei divinități.

sunt o alegorie la clonele de virus ce pot fi produse prin riturile practicate de metalurgi: purificare, post, meditație, rugăciuni și acte de cult. Într-un mit cananean, Koshar-wa-Hasis (Îndemânatic și viclean/virusul trebuie să păcălească sistemul imunitar) făurește pentru Baal cele două măciuci (catenele ADN-ului fals necesar integrării în genomul celular) cu care îl va doborî pe Yam (ADN-ul celular), Stăpânul mărilor și apelor subpământene (citoplasma și nucleoplasma). Aceeași idee este exprimată de Ptah (zeul olar) care făurește arme pentru Horus pentru a-l înfrânge pe Seth, de faurul divin Tvaștr care lucrează armele lui Indra folosite în lupta cu Vrtra, de Hefaistos care făurește fulgerul pentru ca Zeus să-l învingă pe Typhon, de Loki care folosește vâscul (un parazit ca virusul) pentru a-l învinge pe Baldur. Acești făurari, prin arta muzicii și dansului (instrucțiunile de clonare), vor ajuta și la construcția sanctuarelor acestor zei (capsidele clonelor de virus). În epoca fierului virusul este luat ca genom.

5. Unele texte evocă țara Dilmun (nucleul) unde nu era nici boală nici moarte și unde zeul En-ki dormea lângă soția sa, încă virgină (încă nu începuse replicarea ADN-ului celular), așa cum Pământul însuși (celula) era virgin. Trezindu-se, En-ki (catenă ADN) s-a împreunat cu zeița Nin-gur-sag și apoi cu fiica acesteia. Dar, din greșeală, Zeul mănâncă niște plante atunci create (fragmente de virus), cărora nu le hotărâse încă soarta și ca urmare, Nin-gur-sag hotărăște să nu-l mai privească cu ”privirea vieții”, ceea ce va duce la slăbirea progresivă a cestuia și la moartea sa (nu va mai produce proteine celulare pentru întreținerea celulei). În cele din urmă tot soția îl vindecă, hotărând să producă în paralel proteine virale și celulare.
6. Există cel puțin patru narațiuni care explică originea omului, funcție de etapa replicării, atât a genomului celular cât și a celui viral. Un mit relatează că oamenii au ieșit din pământ aidoma ierburilor (din ADN). După o altă versiune, omul a fost făurit din lut de anumiți lucrători divini, după care zeița Nammu (un ARN de virus) i-a modelat inima și En-ki (catenă ADN) i-a dat viață. Alte texte o arată pe zeița Aruru drept creatoare a ființelor umane. În fine, după o a patra versiune omul a fost făcut din sângele a doi zei Lagma, jertfiți în acest scop. Omul primitiv împărtășea, întrucâtva, substanța divină (fragmente de genom viral) și era creat cu scopul de a hrăni și îmbrăca pe zei (capsida, învelișul proteic viral, dar și membrana celulară și nucleară). Ordinea cosmică impusă de genomul viral este mereu tulburată de intervenția Marelui șarpe care este genomul celular dar, prin crearea de noi clone de virus și prin mitoza celulei, viața este periodic regenerată. Sărbătoarea babiloniană a Anului Nou, ***akitu***, comportă un ***hieros gamos*** între două divinități patronatoare ale cetății (simbol al unui fragment de virus), reprezentate de suveranul care primea titlul de soț al zeiței Inanna și îl întrupa pe Dumuzi și o hierodulă[53]. Acest *hieros gamos* actualiza comuniunea dintre zei și oameni, energia divină revărsându-se direct asupra cetății, o sanctifica și îi asigura prosperitatea pentru anul care începea. Construirea templelor, adică asamblarea virusului sau a componentelor unui modul de virus, era o reiterare a cosmogoniei, deoarece ”palatul” zeului reprezintă o ***imago mundi***, o imagine a virusului. Templele și cetățile astfel construite sunt transcedentale, pentru că planul de construcție există în Cer (codat în genomul viral). Tiara și tronul vor deveni însemnele regalității. Se știe că ***tiara*** sau coroana cu trei niveluri reprezintă dominația unor zei ca Atis, Mithra, Ceres, Cibela, asupra celor trei nivele ale cosmosului: ceresc, terestru și infernal, iar ***tronul*** este manifestarea măreției divine, este capsida clonată a virusului. În ezoterismul islamic, tronul este temelia manifestării informale și chiar a transcendenței principiului și de aceea este identificat cu Știința divină inclusă în genomul virusului. Există o concepție arhaică, universal răspândită, după care acțiunile omului nu sunt decât imitarea actelor revelate de către Ființele divine (la început acțiunile erau dirijate numai de ADN, apoi împreună cu ARN-ul viral și în prezent numai de ARN-ul viral).

53 Sclavă în serviciul unui templu.

7. Decapsidarea virusului și apoi dispariția membranei nucleului în timpul mitozei au alimentat mitul potopului. După catastrofa diluvială o singură ființă umană numită Zisudra în versiunea sumeriană și Utnapiștim în versiunea akkadiană, a fost salvată, ei fiind personificări ale virusului. Spre deosebire de Noe, acestora nu li s-a mai permis să locuiască ”noul pământ” (clonă de virus) ci au fost transferați, primul în țara Dilmun și celălalt la ”gura fluviilor”, adică în nucleu pentru a se insera în ADN-ul celular și unde li se conferă ”viață de zeu” și ”suflarea eternă” a zeilor. Mitul potopului este răspândit pe toate continentele deoarece face parte din ritmul cosmic în care ”lumea veche” (virusul) este scufundată sub ape (citoplasma), și, la câtva timp după aceea, o lume nouă (clonă de virus) răsare din ”haosul acvatic” (celula).
8. Replicarea virusului este frumos redată în mitul coborârii zeiței Inanna în Infern. Inanna, zeița tutelară a cetății Erek (virus) se căsătorește cu ciobanul Dumuzi (al doilea ARN din genomul viral) care devine suveranul cetății. Fericită, dar dornică să troneze și asupra Lumii Inferioare (nucleu) condusă de sora sa, zeița Ereșkigal, Inanna coboară în Infern trecând de cele Șapte Porți chiar dacă paznicul îi cere să renunțe la haine și bijuterii. Lipsită de putere și cu ”trupul înțepenit”, abia după trei zile Ninșubur, sfetnicul ei, îl înștiințează pe zeul En-lil care trimite doi soli înarmați cu ”hrana vieții” și ”apa vieții”, aceștia reușind să readucă la viață ”*cadavrul care atârna într-un cui*” (inserat într-o singură catenă de ADN) și să-l pregătească pentru revenire la suprafață. Cei Șapte Judecători ai Infernului se împotrivesc și-i cer Inannei să aducă în loc o altă ființă divină. În urma mai multor căutări, Inanna decide să-l predea Infernului pe soțul ei, Dumuzi, supărată fiind că acesta o uitase și se considera singurul stăpân al cetății. Dumuzi se adresă cumnatului său, zeul soare Utu să-l metamorfozeze în șarpe și fuge spre locuința surorii sale Gheștinanna, Demonii îl prind și-l duc la Ereșkigal care, înmuiată de lacrimile lui, acceptă ca acesta să rămână doar o jumătate de an în Lumea Inferioară și să fie înlocuit, cealaltă jumătate de an, de sora sa (se asigură astfel ciclul replicărilor virale). Același mit este reluat în versiunea akkadiană a ”*Coborârii lui Ișter în Infern*” cu mai multe deosebiri și precizări. La întreruperea acelei ***hieros gamos*** dintre zeița dragostei și fertilității, Ișter, și Tammuz, soțul ei (transformarea ARN-ului viral monocatenar în ADN fals), prin moartea lui Tamuz și coborârea lui Ișter în ”Tărâmul fără întoarcere” (adică intrare în nucleu și inserare în ADN), pentru a-l readuce la suprafață (în citoplasmă), reproducerea umană și animală sunt total întrerupte. Va fi necesară intervenția zeilor, prin acel capăt LTR cu instrucțiuni de clonare, pentru a o recupera sub formă de clonă.
9. În Mesopotamia, în poemul ”*Enuma Eliș*” se pune accentul pe crearea celulei cu nucleu Tiamat, pe supremația virusului Marduk și pe crearea omului, amestec de primordialitate haotică (ADN) și creativitate și înțelepciune divină (ARN viral). Astfel, omul pare condamnat de propria geneză. Pentru salvarea omului, în Babilon, în a patra zi a serbării Anului Nou, are loc un scenariu mitico-ritual, o *imitatio dei*, ce cuprinde: **a.** Zi de ispășire pentru rege, corespunzând captivității lui Marduk; **b.** Eliberarea lui Marduk; **c.** Lupte rituale și triumful regelui terminat cu un banchet; **d.** *Hieros-gamos* al regelui cu o hierodulă închipuind zeița (reluarea ciclului de replicare virală); **e.** Hotărârea destinelor de către zei (producerea aleatorie de elemente virale).
10. Căutarea nemuririi de către Ghilgameș ne dezvăluie faptul că nici o virtute umană nu este suficientă pentru obținerea nemuririi dacă nu se activează genomul străin din genomul uman. Ghigameș este totuși o ființă divină în proporție de două treimi (adică conține 2/3 din genomul viral) și un comportament violent caracteristic fazei de coborâre a virusului în celulă. După o luptă în care iese victorios, el se împrietenește cu Enkidu (personificare a ADN-ului), un uriaș care trăiește în pace cu fiarele și săvârșesc împreună numeroase fapte eroice. Zeița Ișter îl remarcă, vrea să se căsătorească cu el, dar acesta refuză. Umilită Ișter se adresează tatălui ei, Anu, care crează ”Taurul ceresc” ce se năpustește asupra Uruk-ului

cetatea lui Ghilgameș. Ajutat de Enkidu, acesta omoară taurul, ba chiar Enkidu smulge o coastă a taurului și o aruncă spre zeiță. În urma unui vis în care Enkidu află că a fost condamnat de zei, acesta se îmbolnăvește și în douăsprezece zile moare. Speriat de destinul prietenului său, Ghelgameș își îndreaptă toate acțiunile spre un singur țel: câștigarea nemuririi, știind că mai existase un caz, cel a lui Utnapiștim care, scăpând de potop, mai trăia încă. Începe o călătorie inițiatică (etapa ascendentă a genomului de virus din el), ajungând întâi la Muntele Mașu unde se afla Poarta Soarelui. Lăsat de oamenii-scorpion, care recunoscuseră partea divină din el, să intre în tunel, ajunge după douăsprezece ore într-o grădină miraculoasă unde, la malul mării, întâlnește pe nimfa Siduri care îl îndrumă spre Urșanabi, corăbierul lui Utnapiștim. Împreună, traversează Apele Morții și ajung la Utnapiștim care îi cere să nu doarmă șase zile și șapte nopți dacă vrea să devină nemuritor, adică să parcurgă toate etapele de replicare a virusului. Nereușind și hotărând să se întoarcă acasă, află în ultimul moment de la soția lui Utnapiștim despre locul unde se află o plantă care redă tinerețea (ARN-ul viral) și anume pe fundul mării. Fericit că a reușit să o culeagă, se oprește la un izvor cu apă proaspătă pentru a se scălda. Atunci un șarpe (ARN-ul viral), atras de mireasma plantei, iese din apă o mănâncă și-și schimbă pielea, adică își reînnoiește viața în locul lui Ghilgameș. Reiese de aici că fără ajutorul zeilor (a capătului LTR cu instrucțiuni de clonare), unele ființe ar fi susceptibile să obțină nemurirea (au genomul de virus fragmentat în ADN), nu aici ci în lumea spiritelor, cu condiția să iasă victorioase din anumite probe inițiatice care au rolul de a aduna fragmentele de genom viral și de a-l activa, astfel încât să producă toate modulele virale necesare asamblării unei clone de virus.

11. În Egipt apar mituri care vorbesc despre un Ou Primordial (virus) care conținea ”*Pasărea Luminii*” (genomul viral), sau despre Lotusul originar purtând Soarele copil (clonă virus), sau despre Șarpele primitiv (genom viral), prima și ultima imagine a zeului Atum, despre care ”*Cartea morților*” spune că atunci când acesta va deveni din nou Șarpe (clonă virus) lumea se va reîntoarce la starea de Haos. Se reiterează din nou că divinitățile (clonele) se nasc din substanța însăși a zeului suprem (virusul). Există o hierogamie între Cer (genomul de virus) și Pământ (genomul celulei), uniți prin intermediul integrazei, până când Șu, zeul atmosferei, sau Ptah, îi separă, începând replicarea și nașterea celor doi ARN-virali, Osiris (fragmente Okazaki) și Isis care, prin lipire, va reface genomul de virus. O teologie mai sistematică se realizează în jurul zeului Ptah (virus) ce creează clone prin spirit (inima sa/genom viral) și verb (limba sa/instrucțiuni de clonare). Ca urmare, faraonul este întruparea lui ***ma'at*** (genomul de virus = adevărul = ordinea cea bună) și după moarte va urca la Cer sub forma unei păsări. Totuși, înainte de a ajunge la lăcașul ceresc (clona capsidei virale), faraonul trebuia să treacă prin câteva încercări: purificări pentru a fi admis în barca de transport și să răspundă unor întrebări cu rol de parole. ***Ma'at*** poate fi cunoscut de fiecare individ în parte prin respingerea păcatului și participarea la ritualuri de *imitatio dei* (de aplicare a primei legi a magiei: similarul produce similarul).
12. În Europa se trece la o altă etapă a replicării virusului, cultul megalitic al morților, ce atestă supraviețuirea sufletului (genomul viral) după moarte și care implică ceremonii, ofrande și sacrificii, dar atestându-se prin menhiri faptul că genomul de virus este o piatră. Ieremia (2:27) evocă pe cei care se adresează pietrei spunând: ”*Tu m-ai născut*”.
13. În gândirea religioasă hitită apare mitul ”*zeului care dispare*”. La dispariția zeului Telipinu (genom viral) pentru că se inserase în ADN-ul celulei, focurile se sting în cămine, oaia își lasă mielul, orzul și grâul nu se mai coc, oamenii nu se mai acuplează, deci nu se mai produc componente virale care susțineau existența acestor lucruri. Atunci zeul Soarelui a trimis întâi vulturul, apoi zeul furtunii pentru a-l căuta pe Telipinu. Abia când zeița-Mamă trimite o albină (capătul LTR cu instrucțiunile de clonare), aceasta îl găsește dormind într-un boschet (ADN-ul celular) și, înțepându-l (activându-l) îl trezește (albina are o semnificație simbolică deosebit de bogată: asigură perenitatea speciei, materializează sufletul, răscolește un întreg

câmp/celula pentru a alcătui o singură miere/virusul, reprezentată pe morminte semnifică supraviețuirea după moarte, au ajuns pe pământ în urma unui păcat originar, reprezintă înțelepciunea – vezi ”*Dicționar de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 1, pg. 82). Furios Telipinu provoacă asemenea calamități (faza de coborâre din ADN în citoplasmă) încât zeii recurg, pentru a-l calma, la magie. Prin ceremonii și formule magice (reluarea producției de componente virale), Telipinu este curățat de rău (elemente celulare) și se reîntoarce în cele din urmă printre zei (se asamblează). Această ”dispariție” și ”epifanie” înseamnă o coborâre în Infern (nucleu) și o întoarcere pe Pământ (asamblare într-o clonă de virus). Un alt mit hitit ne spune că Zeul furtunii (virusul) este învins (este decapsidat) de un Dragon (ADN-ul celular) care îi ia inima și ochii (genomul viral). Atunci zeul se căsătorește cu fiica unui om sărac și a avut un copil. După ce a crescut, acesta s-a hotărât să se căsătorească cu fiica Dragonului (o catenă ADN). Instruit de tatăl său, tânărul cere soției inima și ochii zeului furtunii și le obține (se reface genomul viral). În posesia forțelor sale (genomul), zeul furtunii reușește să învingă Dragonul ”*la malul mării*” (citoplasmei). În teogonia hurrito-hitită se spune că la început Anu (ARN-ul) se prosterna în fața lui Alalu (ADN). După nouă ani Anu s-a răsculat și l-a învins pe Alalu care s-a refugiat în lumea subterană și Kumarbi (ARN-ul celular) a devenit slujitorul său. După alți nouă ani, Kumarbi l-a atacat pe Anu și acesta a luat-o la fugă spre cer (pentru asamblare), dar Kumarbi l-a urmărit și i-a mușcat organele genitale (simbol al faptului că virusul nu are organe de reproducere). Anu îl anunță că în urma acestei acțiuni l-a însămânțat și cu toate că învingătorul Kumarbi va scuipa ce avea în gură, sămânța lui Anu a pătruns în trupul său și a rămas însărcinat cu trei zei (posibil cele trei enzime virale: transcriptaza inversă, integraza și proteaza). Acest mit se aseamănă cu cel al lui Baal, fiul lui Dagan (Sămânța) care, învingându-l pe Yam, dragonul cu șapte capete, își construiește un palat și apoi se pregătește să-l înfrunte pe Mot, Moartea.

14. În India, mai mulți zei, reprezentanți ai Cerului (Dyasus, Varuna), dispar din cult și apar zei mai tineri. Brahmanele vorbesc despre șerpi care ies din pielea lor (renasc), câștigându-și nemurirea, despre o ”știință a șerpilor” (ARN-uri virale) care, cel puțin la început, avea un caracter ”demonic” (*genomul viral a fost văzut întâi ca ”rău”, până a luat conducerea celulei și a devenit ”bun”*). Indra, care și el se luptă cu un Dragon primordial, care închidea apele (genomul viral) într-un munte (nucleu) și îl învinge, este un demiurg și un fecundator, un mare consumator de *Soma*, băutura nemuririi. El pune capăt hierogamiei Cer-Pământ (genom viral inserat în ADN celular), aruncând ***vajra*** (enzima care desparte cele două catene ADN în vederea replicării) care îl despică pe ***Vrtra*** care ținea închise apele (genomul viral) în întuneric, făcând astfel Soarele să strălucească (declanșând producția de elemente virale). Despre Soma (genom viral), băutură și zeu, se spune că trăia ca plantă într-o cetate de bronz (capsidă), de unde un vultur (virus) a furat-o și a adus-o pe pământ (celulă). Ea va crește în munți sau în ”Buricul pământului” (a fost inserată în genomul celular din nucleu), asigurând comunicarea Cerului cu Pământul (adică producția de viruși), prin ”tescuirea plantei”, fiind clarvăzătoare, inteligentă, înțeleaptă, victorioasă etc. Pe măsură ce un virus s-a terminat de asamblat zeul ce-l reprezenta dispare și un alt zeu îi ia locul, procesul continuând asigurând ciclicitatea Cosmosului. De exemplu, despre Vișnu (alt genom viral) se spune că este prieten cu Indra, lărgește spațiul dintre Cer și Pământ, traversându-l din trei pași, atingând la capătul celui de al treilea, sălașul zeilor (*procesul de replicare virală sintetizat în trei etape: coborâre în celulă, producere de module virală și ascensiune terminată cu o clonă de virus*). Opus lui Vișnu este zeul Rudra (ADN-ul celular), care poartă părul împletit (aluzie la spirala ADN) și nu-i iubește pe oameni (pentru că au fost virusați). Este numit ”Domnul fiarelor sălbatice” (al oamenilor nevirusați) și îi ocrotește pe cei ce stau departe de societate ariană (zonă virusată). El nu primește Soma ci numai resturi de la ofrandele alimentare azvârlite pe pământ. Cu toate acestea devine Zeu Suprem și numit ”vraciul vracilor”, pentru că numai el poate produce componente virale. Interesantă este ceremonia ***upanayana***, echivalentă

inițierilor de pubertate specifice societăților arhaice, în care preceptorul îl transformă pe băiat într-un embrion (genom de virus activat) ce va fi păstrat trei nopți în pântecul său. Satapatha Brahmana precizează că preceptorul concepe fătul când își pune mâna pe umărul copilului (*legea a doua a magiei care susține că ceea ce a fost odată în contact rămâne în contact oricât de departe ar fi*), și, a treia zi, acesta renaște ca brahman (după ce parcurge cele trei etape ale replicării). De aceea, Atharva Veda îl numește pe cel care a trecut prin ***upanayana***, ”*de două ori născut*”, menit unei soarte excepționale (să devină, după moarte, virion sau măcar componentă a acestuia). Imnurile vedice prezintă patru tipuri de cosmogonii, toate cu aluzie la virus:

- creația prin fecundarea Apelor originare (fecundarea celulei de către virus pentru a produce virioni);
- creația prin sfârtecarea unui Gigant primordial, Purușa (aici putând fi vorba și de virus și de ADN-ul celular în care era inserat genomul viral);
- creația plecând de la o unitate-totalitate, ființă și totodată neființă (virus);
- creația prin despărțirea Cerului de Pământ (separarea genomului de virus de genomul celular, ambalarea într-o capsidă și părăsirea celulei).

Așa se explică de ce în celebrul imn din Rig-Veda, X, 121, zeul înfățișat ca Hiranyagarbha sau ”*Embrionul de Aur*”, sau ”*Meșterul Universal*” (genomul viral) plutește deasupra Apelor (nucleului celulei); cufundându-se în ele, el fecundează Apele (prin inserare în ADN) și zămislește pe zeul focului, Agni (clonă genom viral). În imnul *Puruşasukta* (Rig Veda, X, 90), uriașul primordial Purușa, sau ”Omul” (virusul), figurat ca o totalitate cosmică și ca Ființă androgină, zămislește energia creatoare feminină, Viraj (celula), care apoi îl naște (îl clonează). Purușa (virusul) a fost sacrificat (decapsidat) și din corpul lui s-au născut toate. La început oamenii erau și ei nemuritori, dar zeii au hotărât ca această imortalitate să fie pur spirituală, punând un văl pe ochii lor, astfel încât să trăiască într-o lume virtuală. În final, apare o explicație nouă a cosmogoniei. Prajapati (virus) se autosacrifică pentru a deveni ***Brahman***, prin posibilitatea pe care o are de a crea o ființă spirituală și indestructibilă ***Atman*** (clonă virus), care se urcă la Cer, unde se naște a doua oară, obținând nemurirea. Omul poate deveni și el nemuritor, ca sacrifiant al Eului, pentru a-și facă Sinele (genomul de virus din el), efectuând aceeași operație de realcătuire a lui Prajapati, împrăștiat și secătuit de opera cosmogonică și creare a lui Atman (o ***imitatio dei***, deci o aplicare a primei legi a magiei). ***Tapas***-ul sau ”încălzirea” este una din metodele de activare a genomului străin din noi. Este în legătură cu căldura care coace recoltele și clocește ouăle asigurând ieșirea puilor din găoace (a fragmentelor virale), în relație cu excitația sexuală, în special cu ardoarea orgasmului și cu aprinderea focului prin frecarea a două piese de lemn. ***Tapas***-ul ascetic îl ajută pe contemplativ să ”coacă” misterele cunoașterii esoterice și îi relevă adevărurile adânci. Face posibilă re-nașterea, trecerea din lumea aceasta în lumea zeilor, din sfera ”profanului” în sfera ”sacrului”, acordă practicantului o putere supraumană, care poate deveni redutabilă și, în unele cazuri, ”demonică”.

15. În mitologia greacă Zeus ocupă un loc aparte. Este un ”*zeu al Cerului*”, a lumii virusului, este un ”*zeu al tunetului*”, în sensul că programul său cu instrucțiuni de clonare a elementelor virale domină programul ADN și mai este un ”*zeu al ploii*”, în sensul că după decapsidare, elementele virale cad ca ploaia în citoplasmă asigurând o recoltă bogată de clone. Pentru a asigura această productivitate, are Zeus nenumărate hierogamii cu zeițe chtoniene. Premergători lui au fost Ouranos, tot ”zeu al Cerului” care-și ascundea fiii în trupul Gaiei (în ADN-ul celular fals creat de transcriptaza inversă) și Cronos care-și castrează tatăl (pe Ouranos) cu un cosor, enzima care desface catenele ADN-ului, permițând să fie clonat unul din ARN-urile genomului viral, personificat de Afrodita. Pentru că și Cronos scăpa de copiii lui, pentru a nu fi doborât de ei, înghițindu-i, Rheia îl ascunde pe Zeus, ultimul născut, într-o peșteră (nucleul celular) iar lui Cronos îi dă să înghită o piatră,

adică un virus. Când a crescut, Zeus l-a silit pe Cronos să-i dea afară pe frații și surorile sale pe care îi înghițise, adică să-i elibereze sub formă de clone de fragmente virale. El va elibera și pe frații tatălui său pe care Ouranos îi pusese în lanțuri, adică îi transformase în ADN fals. Dăruindu-i ca răsplată tunetul și fulgerul (instrucțiunile de clonare), Zeus a putut porunci ”*atât oamenilor muritori cât și zeilor nemuritori*”, și i-a putut ridica la Cer (făcându-i viruși), legându-i de eter cu renumita ”*frânghie de aur*” (genom viral). În momentul în care Zeus reușește să-l învingă și pe Thiphon, ADN-ul celular, devine stăpânul absolut al celor trei lumi: oceanice sau a citoplasmei, subterane sau a nucleului și cerești sau a virusului. El își va înghiți prima soție, pe Metis (Prudența), ea fiind izvorul secretomaniei care a cuprins toate ritualurile de inițiere și în general toate învățăturile de clonare a virusului și de creare a divinității supreme în Om. Aceste instrucțiuni de clonare aparțin zeiței Atena („*inteligență divină*”, „*cea cu cunoștințe divine*”) născută din capul lui Zeus printr-o lovitură de bardă creată de Hefaistos, zeul șchiop (adică monocatenar). Când Zeus și-a impus definitiv autoritatea, îl clonează pe Cronos și-l instalează Rege în țara fabuloasă numită Insula Fericiților (Elysium), adică capsida noii clone de virus și unde vor fi aduși Eroii, adică clonele modulelor virale, și mai târziu sufletele celor drepți și ale inițiaților, adică elementele ce vor alcătui învelișul capsidei.

- La despărțirea oamenilor de zei (a celulelor de viruși, a elementelor celulare de cele virale) a contribuit Prometeu (prin faimosul sacrificiu al boului la Mekone și focul ascuns într-o tulpină de soc, adică genomul de virus) și ”frumoasa calamitate” Pandora, din care a purces, după Hesiod, seminția blestemată a femeilor. Deucalion, clonă de genom viral, fiu a lui Prometeu, singurul supraviețuitor al potopului cauzat de mitoza celulară, este acceptat de Zeus dacă păstrează distanța supunându-se destinului (moira) sau sorții (aisa), adică respectă etapele de clonare sau Legea divină. Astfel, prin Deucalion, omul a fost obligat să-și trăiască viața căutând ”perfecțiunea”, adică activarea genomului străin din el.

- **Poseidon**, inițial ”*zeu al cailor*” (adică al ARN-ului de transport), a devenit ”*zeul apelor*” (a citoplasmei) fiind și ”soțul Terrei” (genomul celular). El va protesta împotriva abuzului de putere a lui Zeus care-l folosea pentru prepararea elementelor sale virale. În Arcadia o va poseda pe zeița Demeter (transformată în iapă) și va avea o fiică (ARN viral) și un cal (ARN de transport).

- **Hefaistos** are o naștere ieșită din comun. Este infirm (genom monocatenar), născut de Hera dintr-o împreunare fără dragoste (virus cu celulă, genom viral cu genom celular). În schimb, va fi cel mai iscusit fierar și meșteșugar, cunoscând știința clonării componentelor virale, adevărate opere de artă. El o va prinde într-o plasă pe Afrodita, viitoarea lui soție.

- **Apollon** iese în relief prin nașterea sa în insula Delos (ribozom) de către titana Leto urmărită de balaurul Python. Fapta lui cea mai cunoscută este uciderea dragonului-femelă Python (catenă ADN) și instalarea sa în templul acestuia de la Delhi ca zeu al purificărilor (eliminare a catenei ADN ce servește pentru deghizare la intrarea în nucleu). De aceea, despre el (genom de virus) se spune că petrece trei luni de iarnă printre hiperboreeni (viruși), locul lui fiind luat de către Dionysos (un genom viral în etapa de coborâre), și revine la începutul anului (în etapa ascendentă a replicării virale). Locul unde merge Apollon, unde a luat și pe Cressus cu fiicele lui, este un loc paradisiac, asemănător Insulei Fericiților (capsidă de virus), unde nu există bătrânețe și boală. Celebra săgeată a lui Apollon este ARN-ul viral prezent și în ceremoniile șamanice, fiind la baza viziunilor și a cunoașterii viitorului. Lyra lui fermecată, al cărui cânt (instrucțiunile de clonare) farmecă animalele (produse ADN) și chiar pietrele (simboluri ale virusului). Arcul este simbol al metodologiei de replicare care trimite săgeata (genomul de virus) la țintă (clona virusului).

- **Hermes**, posesorul instrucțiunilor de clonare ale virusului, este o întruchipare a tot ce implică șiretlic și viclenie, adică este un trickster, posesor al unui ”baston magic” (ARN viral) și a unei bonete ce-l face invizibil (transcriptaza inversă), este însoțitorul oamenilor

(Sinele acestora). Pentru a-l imuniza pe Ulise la vrăjile Circei, care-i transforma pe oameni în porci (adică în elemente celulare), îi dă acestuia ”iarba magică” (genomul viral). El fură turmele fratelui său Apollon (fragmente de virus pentru a le clona). Nu există alt zeu care să arate atâta grijă pentru turme (fragmente de virus) și pentru sporirea lor, numele lui provenind de la mormanele de pietre numite *hermaion*, simbol al virusului piatră. ”Sandalele lui de aur”, care îi permit să nu rătăcească drumul noaptea, dirijează de fapt clonarea fără greș pe toată perioada cât stă virusul în întunericul celulei, călăuzind morții (este psihopomp) în lumea de dincolo (spre locul de asamblare). În calitate de Hermes Trismegistul va deveni personificarea gândirii, posesorul tuturor cunoștințelor și mai ales al gnozei secrete (a instrucțiunilor de clonare).
- **Hera** (ARN viral) își recapătă în fiecare an fecioria (prin clonare), îmbăindu-se în izvorul Kanathos (citoplasmă).
- **Artemis** este ARN-ul viral și de aceea este o zeiță fecioară. Este Stăpâna Animalelor (simboluri ale elementelor celulare), dar și protectoarea animalelor sălbatice (simboluri ale elementelor virale). Artemis va fi venerată ca Locheia, zeița nașterilor, ca dădacă și instructoare a tinerilor (a fragmentelor virale). Producția enormă de fragmente virale este simbolizată de serbările orgiastice organizate în cinstea ei.
- **Atena**, ieșită din capul lui Zeus (virus), este Stăpâna Palatului (a nucleului celular). Îmbrăcată în armură și fluturând lancea (ARN-ul viral) îl ajută pe Heracles în încercările sale, impuse de procesul de clonare, și-l călăuzește în cer (în capsida virusului). Zeița învață oamenii torsul și țesutul, aratul și olăritul (metodele clonării) și zăbala cailor (controlul ARN-ului de transport).
- **Afrodita**, ieșită din părțile sexuale ale lui Ouranos azvârlite în mare (citoplasmă), este zeița iubirii, permițând realizarea a cât mai multor clone a fragmentelor de virus prin dorința (genom viral) pusă în inima oamenilor (genomul lor), adică stârnind sexualitatea.
- **Eroii** sunt clone ale modulelor de virus, dar și a modulelor celulare, care întemeiază cetăți, adică locuri unde se vor clona elemente virale sau celulare mai mici, după caz, devenind reprezentanți prototipici ai anumitor activități umane. Activitatea lor se desfășoară după apariția oamenilor, dar într-o perioadă a începuturilor, când structurile nu erau pentru totdeauna fixate și normele nu erau încă suficient stabilite (virusul nu preluase complet controlul). Nașterea și copilăria lor era ieșită din comun. Considerați coborâtori din zei (virus) aveau o dublă paternitate (erau născuți și din ADN). Ei vor revela instituții umane, legi și reguli de viață, jocuri sportive sau confruntări inițiatice (lupte între virus și celulă). Saga lui Teseu, de exemplu, va cuprinde o scufundare în mare (în citoplasmă) echivalentă cu o călătorie în lumea cealaltă, în palatul de sub mare (nucleul celulei), pătrunderea în labirint (circuitul de clonare), învingerea Minotaurului (a ADN-ului) și sfârșind cu o hierogamie (căsătoria celor doi acizi ribonucleici clonați ai viitorului virus). Trăsătura caracteristică a Eroilor este că la moartea lor sunt transportați în clone de capsidă virală ca: Insula Fericiților, insula mitică Leuke, Olimp, sau dacă au fost module celulare, dispar sub pământ. Marea majoritate suferă o moarte violentă în război, în lupte neobișnuite sau prin trădare, imitând decapsidarea virusului primordial. Unii sunt rupți în bucăți de câini sau de către cai, or sunt devorați sau trăsniți de Zeus, sau mușcați de un șarpe. Victimele dedicate lor erau sacrificate diferit, în funcție de zeul pe care l-au slujit: olympian sau chtonian. Victimele dedicate olympienilor erau ucise cu gâtlejul spre cer, cele oferite chtonienilor erau cu gâtlejul îndreptat spre pământ; victima olympienilor trebuia să fie albă, cea a chtonienilor trebuia să fie neagră, ea trebuia arsă în întregime și nici un om nu avea voie să mănânce din ea; altarele olympienilor erau ridicate deasupra pământului, ale chtonienilor erau joase sau subterane; cele oferite olympienilor erau sacrificate în dimineți însorite, cele dedicate chtonienilor erau sacrificate seara sau la miezul nopții. Eroii se dovedesc buni și răi în același timp și se caracterizează prin numeroase anomalii. Comportamentul sexual este

excesiv și aberant pentru că trebuie să cloneze multe elemente, virale sau celulare.

16. În Iran, ideile descifrate în *gatha*, opera lui Zarathustra, sunt fascinante. În ele, el cere Domnului să-i dezvăluie secretele cosmogonice, sorțile oamenilor și în ce chip sufletul ajunge la Bine (la clona de virus). Textele mai noi spun că s-a născut în ”Centrul lumii” (nucleul celular), substanța trupului său a fost făurită în cer (era genom de virus) și a căzut odată cu ploaia rezultată din decapsidare, pătrunzând în laptele de vacă pe care l-a consumat și în **haoma** băută de părinții săi. După tradiție, Zarathustra a venit pe lume râzând și atacat imediat de către Ahriman și mulțimea *devi*-lor, dar i-a pus pe fugă rostind formula sacră a mazdeismului și urmând o inițiere ce conținea o ardere pe rug într-o vizuină de lupi (replicare în celulă). În tradiția avestică Zarathustra era cunoscut ca ”*dăruindu-se extazului*” iar în timpul transei și a viziunilor a primit cuvântul lui Ahura Mazda, zeul cel înțelept (virusul). Esențialul reformei zoroastriene constă într-o ***imitatio dei***. Omul este somat să urmeze exemplul lui Ahura Mazda, dar el e liber în alegerea sa. Ahura Mazda e bun și sfânt și a creat lumea cu gândul (cu genomul viral). El a dat naștere Spiritului Binefăcător, Spenta Mainyu (ARN), dar și Spiritului Distrugător, Angra Mayniu (ADN). Pentru că zeii religiei tradiționale iraniene (dependenți de ARN) au ales înșelăciunea, Zarathustra le cere credincioșilor să nu-i mai celebreze în cult și să nu le mai sacrifice bovidee, acesta fiind semnul intervenției virusului în acea zonă geografică. Zarathustra va relua tradiția indo-iraniană a călătoriei morților, insistând asupra judecății (separării elementelor virale de cele celulare). Fiecare va fi judecat după alegerea pe care a făcut-o pe pământ. Cei drepți vor fi admiși în Paradis în Casa Cântecului (capsida virusului); cât privește păcătoșii ei vor rămâne pentru totdeauna oaspeții Casei Răului (nucleului celular). Drumul către lumea de dincolo trece pe Podul Cinvat, și acolo are loc alegerea drepților și a păcătoșilor.

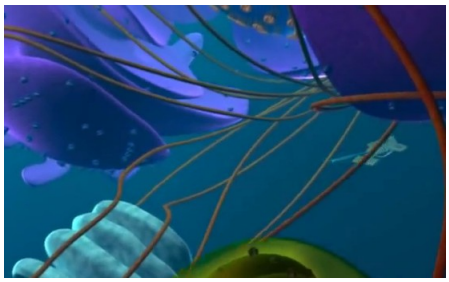

Punți Cinvat pe care sunt transportate proteinele în interiorul celulei

Potrivit unei interpretări mai noi, oficiantul atinge, prin intermediul ritului (yasna), condiția de maga; adică se bucură de o experiență extatică ce îi dă iluminare. În timpul acestei iluminări cauzată de consumul de ***haoma*** (substanță enteogenă), preotul sacrificator ajunge să-și desprindă esența sa spirituală (genomul viral) de natura sa corporală (genom ADN), recăpătându-și condiția de puritate și de inocență care a precedat amestecul celor două esențe (inserare genom viral în genomul celular ADN), amestecul datorându-se atacului lui Ahriman. Conform tradiției, Zarathustra a fost omorât la 77 de ani de taurinianul Bratvarxsh într-un templu al focului, ucigașii fiind deghizați în lupi, recapitulându-se astfel începutul clonării virusului.

17. La evrei Iahve este stăpânul Lumii deoarece a învins monstrul primordial (Rahab, Leviathan, Tannin Dragonul, ADN), simbol al haosului (al celulei care nu producea încă viruși). Creator și Rege al Lumii, Iahve este și Judecătorul creației sale (separă elementele virale de cele celulare în vederea asamblării), este *Dumnezeul cel Viu*, deosebindu-se de ceilalți idoli care nu ”*grăiesc*” (nu practică ingineria genetică). Omul este și el o făptură vie, deoarece Dumnezeu (virusul) i-a insuflat ”suflu” sau ”spirit” (i-a inserat genom viral) dar existența sa este scurtă. El se distinge de alte creații, deoarece a fost alcătuit după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (poate clona genomul viral din el) și are stăpânire asupra Naturii

(celulei). Dumnezeu poate scoate sufletele oamenilor di Șeol (celulă), mântuindu-i de cei ce se pogoară în groapă.

18. În China, pe vasele de argilă roșie destinate numai cultului funerar, apar trei motive iconografice: triunghiul, tabla de șah și cochilia, asociate cu unirea sexuală, naștere, regenerare și renaștere. Triunghiul simbolizează divinitatea, armonia și proporția, tabla de șah simbolizează exercitarea treptată a unui control asupra adversarilor, așa cum face virusul cu celula, iar cochilia evocă apele (celula) în care se formează ocazional perla (virusul). Simbolurile ***falice*** de piatră simbolizează, după Carl Hentze, ”*Casa sufletului*”, exact ce este virusul: potență în devenire și casă a genomului viral. Lumina și viața (virusul) țâșnind din întuneric (celula) sunt simbolizate de greier care își depune ouăle în pământ, trăiește în acest mediu și apoi iese la suprafață, ca virusul în celulă. Se spune că a participat la facerea lumii prin cântecul său (genomul viral). Regii Chinei stăpânesc numai pe durata ”*Mandatului Cerului*”, adică atât cât durează clonarea unui virus. Există trei mituri principale ale apariției lumii:

a. În timpul când Cerul și Pământul erau un haos asemănător cu un ”ou”, s-a născut un antropomorf primordial Pan Ku. Când a murit, capul lui Pan Ku s-a făcut un munte sfânt (virus), iar ochii săi s-au făcut Soarele și Luna (genom).

b. Augustul Stăpân l-a însărcinat pe Zhong Li să rupă legătura dintre Cer și Pământ (un munte, un arbore, o scară, niște păsări), pentru ca descinderile zeilor să înceteze (s-a format nucleul celular).

c. La început exista un cuplu frate-soră, Fu Xi și Nu Wa (genomul ARN de virus), două ființe cu trup de șarpe cu cozile înlănțuite. După un potop (decapsidare), Nu Wa a refăcut cerul albastru (virusul) cu pietre de cinci culori diferite (bazele: adenină, citozină, timină, guanină și uracil), a retezat piciorele unei broaște țestoase (a cucerit nucleul cu cele patru baze: adenină, citozină, timină, guanină) și a înălțat patru stâlpi în cei patru poli ai lumii, l-a omorât pe Dragonul Negru (genomul celular), a adunat cenușa de trestie (elementele virale) ca să poată opri apele revărsate (a creat o clonă de virus).

Gândirea chineză a integrat schema macrocosmos-microcosmos în ciclurile principiilor antagonice ***yang-yin***, o vreme de împlinire (ascensiune spre asamblare virus) – o vreme de decădere (cădere în celulă și decapsidare). Cerul este rotund ca virusul, Pământul este pătrat ca celula. Cerul acoperă ca o sferă Pământul, fiind ca un bloc de piatră nesculptat (prin operațiunea de ”sculptare” va da naștere la virus). În centru se înalță un arbore miraculos numit Lemnul vertical (ARN-ul viral) care unește tărâmurile de jos cu cele de sus.

După Confucius, a te călăuzi după principiul misterios Dao înseamnă a te conforma voinței cerului și pentru asta trebuie să urmezi ritualurile (instrucțiunile de clonare prin *imitatio dei*) care declanșează o forță magico-religioasă redutabilă. Pentru a urca la Cer însă, trebuie, după Lao Zi, ca omul să trăiască în simplitate, ascuns și anonim, urmând ***Dao*** (trebuie învins Eul reprezentat de ADN și adus la conducere Sinele reprezentat de genomul viral). Omul Sfânt speră să se sustragă ritmului universal al vieții și morții (metabolismul celular), realizând în sine Golul (butucul roții la care duc toate spițele, adică virusul) și situându-se în afara circuitului, utilizând metoda extazului daoist de a ajunge la ”*originea lucrurilor*”. Atât metafizicienii și misticii, cât și adepții căutării imortalității fizice urmăreau să reunească în persoana lor cele două epifanii ale realității ultime, *yang* și *yin* (în acest caz, genomul de virus și genomul celular). Cei care reușeau, puteau trăi sute de ani într-un fel de paradis terestru: Insulele minunate sau muntele sfânt Kun lun. Principiul fundamental care stă la baza tehnicilor de prelungire a vieții era ”hrănirea forței vitale” (a genomului de virus), cunoscând perfecta corespondență între macrocosmos (virus) și corpul omenesc cu cele trei ”*Câmpuri de Cinabru*” care asigură clonarea elementelor virale. Trebuia ținută o anumită dietă care ucidea ”*Cei trei viermi*” malefici, sau practicând vizualizarea interioară a ”*respirației embrionare*”. Prin meditație, adeptul poate intra în comunicare cu zeii din

macrocosmos ce locuiesc în cele cinci organe. Unind sămânța actului sexual cu respirația se forma în Câmpul de Cinabru inferior, ”*embrionul misterios*” (genomul viral) al noului trup nemuritor (virus). Acest embrion pur se desprinde de cadavru și se duce lângă ceilalți Nemuritori.

19. În gândirea religioasă de după Upanișade se reamintește că există un singur mijloc de eliberare din suferință, din captivitate din uitare, de înlăturare a vălului de pe ochi, și anume: retragerea din lume, detașarea de bunuri și ambiții, izolarea desăvârșită, *trezirea*. Pentru Samkhya și Yoga numeroasele forme ale cosmosului există în măsura în care spiritul, Sinele sau ***Puruşa*** (genomul viral din noi) se ignoră și suferă din neștiință. Întreaga Creație este dinamizată de un instinct teleologic de eliberare a lui Puruşa. Cunoașterea sau activarea genomului de virus din noi, obținută prin revelație, este o simplă ”trezire” care dezvăluie esența Sinelui. Intelectul înlesnește procesul de eliberare, servind de treaptă preliminară revelației. De îndată ce autorevelația este realizată, toate elementele psihomentale se retrag, obținându-se starea ”eliberatului în viață” (jivan mukta). Patanjali consideră că acestei treziri sau Cunoașteri prin revelație îi trebuie o practică care este Yoga precedată de asceză. Scopul final este obținerea *Conștiinței libertății*.

RELIGIILE DE MISTERE

Termenul de *mistere* denumește în mod generic cultele inițiatice ce dau neofitului speranțe eshatologice (promisiunea mântuirii). Termenul grec de ***mysterion*** (taină, secret) desemnează în context religios caracterul ***arcan*** (secret) al unui ritual, în care se face deosebirea între inițiați și neinițiați. De reținut este că și primii creștini au fost văzuți inițial ca adepți ai unui cult de mistere.

Drept surse ale riturilor care includ misterele au fost identificate atât inițierile arhaice și societățile secrete cât și un ansamblu de mituri în care este vorba de uciderea unui zeu ca punct de trecere la o temporalitate caracterizată de moarte (*decapsidarea virusului în vederea replicării*), nevoia de hrană și procreare .

Nota dominantă a epocii în care au apărut religiile de mistere este sincretismul religios (*adică topirea laolaltă a două figuri divine*), datorat fenomenului de începere a alipirii fragmentelor de virus din așa zisul ”gunoi” din ADN-ul uman (*porțiunile din genomul uman care nu codează*) descoperit de profesorul Máximo Sandín.

Religiile de mistere sunt considerate un fenomen tipic civilizației elene, chiar dacă, conform lui Mircea Eliade, cu excepția dionysismului toate sunt de origine orientală: frigiană (Cybele și Attis), egipteană (Isis și Osiris), feniciană (Adonis), iraniană (Mithra). Postulantul (aspirantul) se angaja prin jurământ să păstreze secretul cu privire la tot ce va vedea sau va auzi în cursul ceremoniilor. El afla apoi istoria sacră a acelui ***hieros gamos*** (*”căsătoria” sacră dintre virus și celulă, dintre genomul monocatenar viral și genomul bicatenar celular, dintre cei doi acizi ribonucleici monocatenari care alcătuiesc genomul de virus*), care explica mitul aflat la originea cultului și care revela adevăratul sens al dramei divine (*decapsidarea virusului*).

Inițierea era precedată de o perioadă de post și de mortificare a cărnii (*supunere la chinuri fizice*), urmate de purificare prin lustrații (*rugăciuni și litanii, urmate de o jertfă*).

În acest fel, neofitul participa ritualic la un scenariu liturgic articulat în jurul morții și renașterii divinității, inițierea fiind un fel de ***imitatio dei***. Se efectua de fapt un act de magie după prima lege a magiei identificată de James George Frazer: ***similarul produce similarul*** (*moartea virusului prin decapsidare duce la renaștere prin clonare*).

Grație inițierii (*activarea genomului străin*), neofitul devenea egalul zeilor.

Importanța cultelor de mistere în istoria religiilor se datorează unor trăsături specifice, unor elemente noi, precum și asemănărilor și deosebirilor dintre aceste culte și creștinism.

Cultele de mistere au dat sentimentul participării personale și în comun la viața divină. Ele au oferit o experiență personală, individuală, însă fără a fi ruptă de colectivitate.

Cultele de mistere nu erau o revelație în sensul comunicării unei învățături despre

Dumnezeu, ci în sensul de a deschide ochii și inima inițiaților, stimulând în ei un sentiment de exaltare, de trăire a unirii cu divinitatea adorată. Aceasta era considerat și mijloc de realizare a nemuririi.

Din punct de vedere moral, unele culte de mistere accentuau puritatea personală dar ideile lor despre puritate erau adesea imorale, din punctul de vedere al moralei absolute. Oricum, chiar și cultele relativ morale nu aveau ca scop îmbunătățirea moralei societății din vremea lor.

Cultele de mistere nu ofereau o filosofie. Ele țineau să-i facă pe inițiați să depășească barierele naturale prin participarea la ritualuri sacramentale sau tainice. Trăirea lor era departe de a fi mistică în sensul actual al cuvântului, chiar dacă inițiații se numeau *Mystai*. Erau mai degrabă ritualiști plini de râvnă.

Cultele de mistere au atras atenția oamenilor asupra speranței vieții veșnice, speranță trecută cu vederea de mitologiile oficiale.

Nici unul din cultele de mistere nu s-au ridicat direct contrare creștinismului. Ele au fost însă în competiție cu creștinismul și au pierdut competiția, chiar dacă împărații păgâni le-au sprijinit cât au putut.

1. MISTERELE LUI ZALMOXIS

În lucrarea ”*Misterele lui Zalmoxis*”, orientalistul român C. Daniel încearcă să expună o perspectivă extrem de „spiritualizată” asupra religiei şi comunităţilor tracice, în general, cu un accent special pus asupra lumii dacice. Această perspectivă îşi găseşte justificarea în rolul influent pe care Zalmoxis şi cultul său de mistere l-ar fi avut asupra lumii tracice. Zalmoxis este înfăţişat drept o zeitate solară căreia i se atribuie o importantă funcţie soteriologică, Zalmoxis fiind zeul în al cărui paradis vor ajunge, după moarte, sufletele celor iniţiaţi în misterele sale. Alături de iniţierea în misterele zeului, o viaţă terestră morală şi chiar austeră, înfrânată, reprezenta o altă condiţie esenţială pentru accederea în paradisul lui Zalmoxis. Sub sancţiunea acestei condiţii şi în condiţiile influenţei deosebite pe care cultul lui Zalmoxis o exercita asupra comunităţilor dacice, lumea acestora se apropia, sub aspect moral şi spiritual, de societăţile utopice despre care vorbesc sursele greceşti.

Zeul era cunoscut sub două denumiri:

- mai veche – Zalmoxis, pentru că are în vedere perceperea virusului la intrarea în celulă, de aici și înțelesul de „*îmbrăcat într-o piele de urs*”, dar și aceea de «*om străin*», de „*moş luminos*”, „*bărbat luminos*”, ”*om de aur*”, sau de „*om – soare*”, corespunzând lui Făt Frumos din Soare din mitologia română. În sprijinul primului înțeles, E. Rohde afirmă că și „Bassareus”, unul din teonimele ce i se dădeau lui Dionysos, are sensul de „*îmbrăcat într-o piele de vulpe*”, vulpea fiind animalul sacru al lui Dionysos. Mitografii antici afirmă că Zalmoxis purta o piele de urs pe umăr, iar ursul este considerat în folclorul românesc drept un animal sacru, întrucât nu mănâncă mortăciuni, ci se hrăneşte numai cu fructe de pădure, atacă rar animalele, iar atunci când o face doar le suge sângele, iar stârvurile le lasă lupilor. Deshibernarea ursului marchează, în folclorul românesc, începutul primăverii.
- mai nouă – Zamolxis, pentru că se are în vedere clonarea virusului de către celulă. De aici și înțelesul de ”*pământean*” provenit din frigianul Zemelo, zeu al Pământului și din Semele, zeiță a Pământului, mamă a lui Dionysos dar și a lui Apollo și, după G. Bessel, înțelesul de ”*cel ce locuieşte sub pământ*”.

Din punctul de vedere al teoriei noastre, denumirile se justifică prin faptul că și capsida are un înveliș asemănător blănii de animale, virusul este ”*un străin*” pentru celulă și mai bătrân decât ea (*e moș*). În călătoriile extatice personajele întâlnite sunt luminoase, sunt ființe de lumină, iar în alchimie, prin metoda alchimică, trebuie crescut ”*copilul de aur*”, adică genomul străin din ADN-ul nostru.

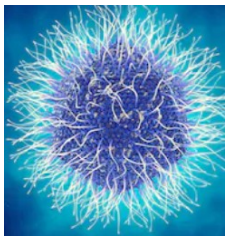

Zalmoxis este considerat drept o zeitate uraniană, solară, drept ipostazierea tracică a lui Apollo, numele său, interpretat ca având sensul de „om luminos”, fiind sugestiv pentru caracteristicile sale. În acord cu această perspectivă spiritualizată asupra zeului, cultul lui Zalmoxis propovăduia o viaţă morală, înfrânată, ascetică chiar, şi instituia relaţii inter-umane caracterizate de empatie şi de fraternitate. În acest sens, C. Daniel interpretează date arheologice cum ar fi lipsa aurului și chihlimbarului din spaţiul dacic, între secolele III î.e.n. - I. e.n., drept rezultatul abţinerii voluntare de la orice formă de lux a adoratorilor lui Zalmoxis.

Constantin Daniel susţine nu doar vechimea deosebită a cultului lui Zalmoxis, ci şi faptul că misterele sale reprezintă forma originală a cultelor de mistere, care este doar reprodusă, uneori în mod forţat, de toate cultele ulterioare.

Practica misterelor este considerată drept un set de tehnici de autosugestionare; practicanţii, claustraţi în locaţii întunecoase, sub efectul deprivării[54] senzoriale, experimentează diferite stări halucinatorii pe care le interpretează ca viziuni ale zeilor şi ale lumii de apoi, viziuni care au rolul de a le confirma adevărul celor propovăduite de preoţii cultului lui Zalmoxis. Astfel că practicanţii misterelor şi-ar fi auto-indus o credinţă fermă în dogmele religioase ce le erau propovăduite; certitudinea desăvârşită ce era atribuită acestor idei făcea posibil ca ele să poată reprezenta principii de viaţă cât se poate de influente în comunităţile tracice.

Herodot ne spune că Zalmoxis pusese să i se facă o locuinţă sub pământ. Când locuinţa îi fu gata, se făcu nevăzut din mijlocul tracilor, coborând în adâncul încăperilor subpământene, unde stătu ascuns vreme de trei ani (*și virusul își construiește locuința sub membrana celulei*). Tracii fură cuprinşi de părere de rău după el şi îl jeliră ca pe un mort. În al patrulea an se ivi iarăşi în faţa tracilor. Tot Herodot afirmă că lunga absenţă a lui Zalmoxis i-a făcut să creadă pe geţi că a fost, cu adevărat, în Hades. Nu absenţa îndelungată într-o încăpere subterană i-a făcut pe geţi să creadă că Zalmoxis a fost în Hades, ci faptul că au repetat şi ei această şedere într-o încăpere subterană şi au avut aceleaşi trăiri, aceleaşi experienţe senzoriale (viziuni, voci, cântece, senzaţii de electrizare etc) pe care le-a avut şi Zalmoxis.

Ospăţul ritual din timpul celebrării misterelor lui Zalmoxis cuprindea:

- ***ta legomena*** „cele rostite”, fundamentele doctrinei sale, care sunt o parte obligatorie din mistere şi care înfăţişează, pe scurt, viaţa în lumea de dincolo, în Hades.
- ***ta dromena*** - „cele făcute” iar această etapă constă din coborârea într-o locuinţă subterană şi şederea îndelungată acolo.
- ***ta deiknymena*** - „cele arătate” în care se producea viziunea zeilor ori a lumii lor, aşa-zisa epopteia, se petrecea în această locuinţă subterană. Această etapă avea loc fără vreo înşelăciune sau manipulare, ci, prin simplul efect al izolării şi al deprivării senzoriale, se produceau viziuni, se auzeau voci, erau pipăite obiecte neobişnuite şi se simţeau mirosuri.

„Sărăcia cruntă a traco-geţilor” reprezenta o condiţie asumată de bună voie, nefiind altceva decât asceză şi înfrânare, aşa cum se constată, de pildă, la ***abioi***, care nu mâncau carne şi care erau cei mai drepţi şi mai evlavioşi dintre oameni, hrănindu-se doar cu lapte şi cu produse derivate din lapte. Aceştia, aşa cum constatăm de pe chipurile dacilor de pe Columna lui Traian, trăiau în simplitate, respingeau luxul, podoabele, tatuajele, giuvaerurile, nu beau vin și vieţuiau în înfrânare existenţa lor dârză şi virtuoasă.

54 Situație experimentală în care o persoană întrerupe contactele senzoriale cu mediul ambiant.

Traco-geţii au adoptat acest stil de viaţă doar după ce au primit învăţăturile lui Zalmoxis şi nu înainte ca el să-i fi adus pe ei la virtute.

Mircea Eliade scrie că dispariţia lui Zalmoxis „echivalează cu ***descensus ad inferos*** în vederea unei iniţieri”. Urmând modelul divin, iniţiatul moare ritual, tocmai pentru a obţine nemurirea. Şi tot acelaşi mare istoric al religiilor scrie: „zeul geţilor îi "*nemurea*" pe iniţiaţii în misterele sale”.

După Constantin Daniel, misterele lui Zalmoxis și ale lui Pitagora aveau următoarele puncte comune:

I. *Încăperea subterană.*

II. *Are loc o ocultaţie, o coborâre într-o încăpere subterană.*

III. *În ambele tipuri de mistere, practicanţii coboară şi se izolează singuri în aceste camere.*

IV. *În ambele practici de mistere, se afirmă că, după această coborâre, practicantul dobândeşte nemurirea. În ambele tipuri de mistere, practicanţii au experienţe de deprivare senzorială. Pitagora afirmă că „tot aerul este plin cu suflete” şi susţine că a stat de vorbă cu Hesiod şi cu Homer, iar Zalmoxis îi învaţă pe geţi că „nici el, nici oaspeţii lui şi nici urmaşii acestora în veac nu vor muri, ci se vor muta numai într-un loc unde, trăind de-a pururea, vor avea parte de toate bunătăţile”.*

V. *Amândoi realizează o expunere a doctrinei lor, corespunzând etapei „celor rostite” (ta legomena), din mistere.*

VI. *Amândoi propovăduiesc această doctrină în rândul unor auditori care îi înconjoară cu afecţiunea lor; în ambele cazuri, discipolii plâng dispariţia dascălilor lor.*

VII. *În cazul amândurora, dispariţia lor este interpretată de Herodot, respectiv de sursa lui Diogene Laerţiu, Hermippos, ca fiind pricinuită de coborârea lor în Hades.*

Nu numai Zalmoxis, discipolii săi, Pitagora şi cei iniţiaţi în misterele orfico-pitagorice se izolau şi, prin aceasta, ajungeau să experimenteze fenomene de deprivare sensorială care le dădeau convingerea că se găsesc în Infern şi că interacţionează cu morţii, ci şi alte categorii de iniţiaţi în practici religioase treceau prin experienţe similare. De exemplu, esenienii, cărora le sunt atribuite manuscrisele de la Marea Moartă stăteau izolaţi în peşterile de la Qumran, de pe coasta Mării Moarte, şi, prin aceasta, au ajuns şi ei să aibă astfel de percepţii false, viziuni şi glasuri.

De altfel, citim în scrierile esenienilor despre numeroase apariţii ale îngerilor, pe care i-ar fi văzut cu ochii lor, despre misterele şi minunile divinităţii, pe care ei le-ar fi contemplat. Mai mult decât atât, găsim scris în textele lor că l-au văzut pe Dumnezeu cu ochii lor, în zori de zi: „Fiinţa eternă, ochii mei au contemplat-o”. Esenienii credeau într-o multitudine de îngeri, al căror nume jurau să-l ţină secret, şi pretindeau să aibă relaţii strânse cu îngerii care ar fi participat la reuniunile lor. Esenienii făceau toate aceste afirmaţii în condiţiile în care teologia iudaică susţinea imposibilitatea de a-1 vedea pe Dumnezeu şi de a rămâne în viaţă după această experienţă; aşadar, afirmaţiile comunităţii de la Qumran reprezentau o erezie gravă în viziunea iudeilor tradiţionali.

De asemenea, scrierile pseudo-epigrafice dintre care, cel puţin unele, sunt scrise de esenieni, descriu şi ele această viziune a lui Dumnezeu. Tot aşa, în ***Cartea tainelor lui Enoch****, sunt descrise câteva theofanii (apariţii ale divinităţii). În cartea apocrifă* ***Testamentul lui Levi*** *se poate citi: „Şi îngerul mi-a deschis porţile cerului şi am văzut Templul cel sfânt şi, pe tronul său de slavă, pe Cel Preaînalt". De asemenea,* ***Cartea Jubileelor****, tratat scris poate tot de esenieni, face referire la astfel de viziuni ale divinităţii.*

Esenienii se numeau pe ei înşişi „văzători”, pentru a accentua asupra faptului că aveau viziuni, întocmai ca prorocii din Vechiul Testament. Şi într-un text din literatura rabinică esenienii sunt numiţi tot „văzători”. Aceeaşi denumire le este atribuită esenienilor în opera lui Filon din Alexandria.

Tot aşa, Apollonios din Tyana a locuit o vreme destul de îndelungată într-o peşteră, înainte de a dobândi darul profeţiei, pentru care a ajuns vestit în antichitatea greco-romană. De asemenea,

Mani, întemeietorul maniheismului (religie care a existat la persani încă din secolul III, şi care, de acolo s-a răspândit în restul Orientului şi în Europa) a trăit multă vreme izolat într-o peşteră înainte de a începe propovăduirea religiei sale. Tot astfel şi Mithra, conform vechii tradiţii armene, a trăit pentru o vreme izolat într-o peşteră.

În multe mistere, privarea de somn era folosită ca rit pregătitor.

Cei iniţiaţi în misterele lui Zalmoxis ajungeau să cunoască prin văz şi prin auz lumea de dincolo, viaţa de apoi şi realitatea ei obiectivă. Cel iniţiat avea certitudinea că există viaţă după moarte, că era o viaţă fericită şi că va avea parte de ea. De aceea, geto-dacii nu se temeau de moarte şi, tocmai pentru că sfidau moartea şi se avântau fără de teamă înaintea ei, au fost socotiţi drept cei mai viteji dintre toţi oamenii care au trăit pe pământ.

Evlavia geto-dacilor a fost întreţinută şi stimulată de trăirile pe care le aveau pe parcursul practicării misterelor lui Zalmoxis, când li se înfăţişa lumea de apoi, paradisul, la care nu puteau ajunge decât printr-o viaţă cucernică, dreaptă, înfrânată şi chiar ascetică. Evlavia lor era însufleţită şi intensificată de viziunile pe care le-au avut pe parcursul stării de deprivare senzorială din practica misterelor şi de certitudinea absolută că viaţa de dincolo este o realitate, realitatea ei nefiind obiectul unui act de credinţă sau de adeziune sentimentală, ci al unei evidenţe totale, al unei experienţe directe. Aceasta explică cucernicia geto - dacilor, care erau pe deplin încredinţaţi că vor intra în paradis dacă vor trăi în dreptate, cinstind pe zei şi luptând pentru biruinţa binelui.

Dacă moartea nu e un sfârşit şi dacă ea reprezintă doar pragul spre o altă existenţă mai plenară, mai bogată şi mai reală - viaţa veşnică, atunci toate bucuriile şi toată slava lumii acesteia sunt iluzorii şi pasagere, şi nu se cuvine ca un om să-şi irosească viaţa pământească pentru a vâna iluzii trecătoare. De aceea, geto-dacii s-au dezis cu atât de multă uşurinţă de satisfacţiile lumeşti: portul aurului şi a podoabelor de aur, băutul vinului, luxul îmbrăcăminţii elegante, hrana carnată, şi au trăit o viaţă ascetică, plină de înfrânare. O astfel de viaţă nu ar fi putut să fie menţinută dacă nu era înţeleasă ca reprezentând o condiţie absolut necesară pentru a se intra în paradisul lui Zalmoxis, care nu era o perspectivă îndepărtată, ci o realitate la care participaseră, în care trăiseră pentru câtva timp, pe parcursul practicării misterelor.

Înclinaţia spre „filozofie" (după cum se exprimă Iordanes), adică spre studierea astronomiei, astrologiei sau a ştiinţelor naturale, trebuie pusă în legătură cu viziunile pe care le aveau geto-dacii pe parcursul practicării misterelor, cu acele trăiri pe care le interpretau drept experimentări ale vieţii de apoi, ale lumii de dincolo. Preoţii lor, mai întâi Deceneu şi, mai pe urmă, discipolii lui erau aceia care îi învăţau pe geto-daci aceste discipline; ei erau aceia care îi incitau pe mireni să se preocupe cu aceste discipline, afirmând că ele constituie trepte către nemurire şi că reprezintă o etapă pregătitoare pentru a intra în paradisul lui Zalmoxis. Deci, studierea ştiinţelor naturale, a astronomiei şi poate a astrologiei erau impuse de preoţi.

2. MISTERELE LUI DIONYSOS

Misterele dionisiace erau un ritual al Greciei antice și al Romei închinat zeului Dionysos, care folosea substanțe enteogene și alte tehnici de inducere a transelor (cum ar fi dansul și muzica) pentru a elimina inhibițiile și constrângerile sociale (*impuse de ADN*), eliberând individul pentru a reveni la o stare naturală (impusă de ARN-ul viral). În faza lor finală, Misterele și-au schimbat accentul de la o orientare chtonică, subterană (*coborârea genomului viral pe Arborele Qlipotic*) la una transcendentală, mistică, Dionysus schimbându-și în consecință natura (*urcarea genomului viral pe Arborele Vieții în vederea autoasamblării*). Prin natura sa de religie misterioasă rezervată inițiatilor, multe aspecte ale cultului dionisiac rămân necunoscute și s-au pierdut odată cu declinul politeismului greco-roman.

Se crede că Misterele dionisiace din Grecia continentală și Imperiul Roman au evoluat dintr-un cult inițiatic mai primitiv de origine necunoscută (poate tracică sau frigiană) care se răspândise în toată regiunea mediteraneană la începutul perioadei clasice grecești. Răspândirea sa a fost asociată cu diseminarea vinului, un sacrament sau enteogen cu care a fost întotdeauna asociat strâns,

înlocuind miedul care era sacramentul original. Începând ca un rit simplu, a evoluat rapid în cadrul culturii grecești într-o religie misterioasă populară, care a absorbit o varietate de culte similare (și zeii lor) într-o sinteză tipic greacă pe teritoriile sale; o formă târzie a fost Misterele Orfice.

Însoțitorii lui Dionis erau silenii, satirii și nimfele. Menadele, tiadele și bacantele formau cortegiul adoratoarelor sale, încununate precum zeul însuși cu iederă sau frunze de viță de vie și purtând tirsuri împodobite cu conuri de pin. Acest cortegiu ducea o viață sălbatică, vâna animalele pădurii și le devora crude. Chiar și Dionis lua câteodată înfățișarea unui animal, de cele mai multe ori cea a unui țap sau a unui taur. Eliade îl identifică de aceea pe zeu cu "*Străinul din noi înșine, temutele forțe antisociale pe care le dezlănțuie patima divină*".

Festivalurile Dionisia și Lenaia din Atena au fost dedicate lui Dionis, precum și procesiunile falice. Inițiatii l-au venerat în Misterele Dionisiace, care au fost comparabile și legate de Misterele Orfice și s-ar putea să fi influențat gnosticismul. Se spune despre Orfeu că a inventat Misterele lui Dionis.

A fost cunoscut sub numele: Acratophorus, prin care a fost desemnat ca dătătorul de vin fără amestec, Adoneus = „Domnitor”, Aegobolus = „ucigaș de capre”, Aesymnetes = „conducător” sau „domn”, Bromios = „tunetul/asurzitorul”, Eleutherios = „eliberatorul”, Enorches = „în testicule” cu referire la cusutul lui Dionis în coapsa lui Zeus, adică în testiculele sale, Liknites = ”vânturătorul” cu referire la separarea plevei de cereale (separarea elementelor virale de cele ale celulei), Lyaeus = „cel care dezleagă”, ca zeu al relaxării și al eliberării de griji.

Dionysus a avut numeroase animale sacre: tauri, capre, măgari, delfini, albine, lei, leoparzi și pantere. În Teba, Dionysus era văzut cu coarne pe cap în momentul când începea să înnebunească.

<u>Legende</u>

1. Dionis era fiul lui Zeus cu muritoarea Semele, fiica regelui teban Cadmos și a Harmoniei. Se număra, deci, din cea de-a doua generație de zei olimpieni. Semele folosesc sfârșitul datorită geloasei Hera, care o determină să-i ceară lui Zeus să i se arate în ipostaza sa zeiască. Zeus i-a apărut într-adevăr, înconjurat de fulgere și tunete, și i-a cauzat astfel moartea. Zeus a reușit totuși să-și salveze copilul încă nenăscut și l-a cusut în propria lui coapsă, de unde îl zămisli apoi pe Dionis. Astfel, Dionis este cunoscut drept zeul "care s-a născut de două ori" [Epicurianul Philodemos vorbește despre trei nașteri ale lui Dionysos, prima din pântecul mamei sale, a doua din coapsă și a treia, când după sfâșierea de către titani, Rhea i-a reunit membrele sfârtecate și el a prins din nou viață (*ca Osiris adunat și înviat de Isis, ca fragmentele de virus din ADN care se adună și se activează*)]. Ca să-și ferească copilul de Hera, Zeus l-a ascuns în casa regelui Athamas și a soției acestuia, Ino, transportându-l într-un Liknon (coș de nuiele pentru smochine, dar folosit în timpuri străvechi de fermieri și pentru a separa cerealele de pleavă, sau ca leagăn pentru copii). Acolo Dionis a trăit îmbrăcat în haine femeiești pentru a nu fi recunoscut, dar a fost descoperit de Hera și, drept răzbunare, mințile lui Ino și a lui Athamas au fost luate. Atunci Zeus îl încredințează pe Dionis prin intermediul lui Hermes nimfelor de la Nisa (vezi și Hyades), mai târziu lui Silen. Explicarea de către P. Kretschmer a termenului Semele ca provenind din termenul traco-frigian Semelo care o

desemna pe zeița Pământului este corectă deoarece Zeus simbolizează genomul virusului, Semele simbolizează genomul celulei iar Dionysos simbolizează genomul de virus clonat, adică ”*născut a doua oară*”. De aceea cele mai vechi tradiții mitologice insistă asupra faptului că o ”muritoare” zămislește un zeu (un virus).

2. Dionysos era un copil minunat, luminos, fiu al lui Zeus, care l-a răsfăţat cu de toate, inclusiv cu atenţia sa privilegiată, fapt care stârneşte invidia titanilor, fiii Geei, zeiţa Pământului, care se decid să ucidă copilul (*Geea este personificarea celulei, iar titanii sunt personificarea sistemului imunitar celular*). Intenţia funestă nu putea fi dusă la îndeplinire decât dacă privirea copilului ar fi fost distrasă de ceva, fiindcă Zeus îl înzestrase pe copil cu o privire capabilă să înlănţuie duşmanii; în consecinţă, titanii recurg la un şiretlic, îi aduc copilului daruri (zurgălăi de sugar - *crepundia*, o oglindă, un joc de arșice, o minge, o sfârlează[55], un romb), dintre care oglinda îl fascinează.

Înțelesul ezoteric al oglinzii este semnificativ pentru înțelegerea virusului:

Oglindă *(Speculum) însemna la origine a observa cerul şi mişcarea relativa a stelelor cu ajutorul unei oglinzi. Semnificaţia ei profundă este alta. În tradiţia nipona, este pusă în relaţie cu revelarea adevărului şi cu puritatea. Din aceeaşi perspectiva, Yama, suveranul indo-budist al împărăţiei morţilor, foloseşte pentru Judecată o oglindă a karmei. Oglinda este instrumentul Iluminării. Ea este simbolul înţelepciunii şi al cunoaşterii, oglinda prăfuită fiind simbolul spiritului întunecat de ignoranţă. Oglinda este simbolul manifestării ce reflectă Inteligenta creatoare. Ea este şi simbolul Intelectului divin, ce reflectă manifestarea, creînd-o după chipul său. Revelarea Identităţii şi a Deosebirii în oglindă stă la originea căderii luciferice. Inteligenţa cerească reflectată de oglindă se identifică simbolic cu soarele: acesta este motivul pentru care oglinda este adesea un simbol solar. Dar ea este şi un simbol lunar, în sensul că, aidoma unei oglinzi, luna reflectă lumina soarelui. În tradiţia vedică, oglinda este mirajul solar al manifestărilor. Ea simbolizează succesiunea formelor, durata limitată şi mereu schimbătoare a fiinţelor. Oglinda dă o imagine inversată a realităţii: Ceea ce este sus este la fel cu ce este jos, se spune în Tabela Smaragdina a hermetismului, dar în sens invers. Manifestarea este reflectarea inversă a Principiului, asta exprimă cele două triunghiuri răsturnate ale stelei cu şase colţuri. Simbolul Razei luminoase reflectate în suprafaţa Apelor este semnul cosmogonic al manifestării, este Purusha acţionând asupra pasivei Prakriti, Cerul vertical asupra Pămîntului orizontal. Datorită analogiei dintre apă şi oglindă, aceasta este deseori folosită în scopuri magice.*

Rombul *este un simbol feminin reprezentând vulva și ca urmare este considerat matricea vieții. Prin extensie, înseamnă poarta lumilor subterane, trecerea inițiatică spre pântecele lumii, intrarea în reședința forțelor htoniene. Într-o formă alungită, asemenea cu două triunghiuri isoscele adiacente prin baza lor ar însemna contactele și schimburile dintre cer și pământ.*

Sfârleaza *este asemănătoare cu rotirea unui* ***vârtej*** *despre care ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 471, spune: este simbol a unei evoluții pe care oamenii n-o pot controla, fiind condusă de forțe superioare. Poate avea o dublă semnificație: de cădere sau de ascensiune. Prin violența lui caracteristică reprezintă o intervenție cu totul excepțională în ordinea lucrurilor, virusul fiind o astfel de intervenție în ordinea celulei.*

În timp ce îşi privea chipul reflectat în ea, având, deci, privirea „captivă”, Dionysos Zagreus este înconjurat de către titani, sfâşiat în bucăţi (*sparagmâs*) şi îngurgitat (*omophagia*), pentru a i se pierde orice urmă (*în unele mituri este fiert într-un cazan şi apoi fript, caracteristic iniţierilor şamanice, iar la Delfi, când femeile celebrau renaşterea zeului, vânturătoarea delfică (coş de nuiele) conţinea un Dionysos dezmembrat şi gata să renască drept Zagreus*). Fărădelegea este văzută, însă, de către Zeus, care-i incinerează pe titani cu fulgerul său sideral, transformându-i într-un morman de cenuşă; mai mult, pentru a li se pierde urma cu totul, Zeus făureşte din cenuşa titanilor seminţia oamenilor, inima lui Dionysos fiind recuperată de către tatăl zeilor - sau în unele versiuni de către Athena, Demetra, Rhea sau Artemis, cusută în pieptul său, de unde el va renaşte.

3. Ajuns adult, el a luat parte la lupta zeilor cu giganții, Gigantomahia, în care l-a ucis pe Euritus cu tirsul său, un toiag încununat cu con de pin. Pe muritori, zeul îi învață să cultive vița de vie. În plus, el avea darul de a face să țâșnească din țărână lapte, miere și vin, spulberând cu acestea

55 Bucată de lemn sau metal, străbătut de un bețișor, ce-i permite să se învârtească în loc.

grijile oamenilor. Față de cei care i s-au împotrivit s-a arătat crud, luându-le mințile (ca în cazul regilor Lycurg și Pentheus), sau transformându-i în delfini (ca, de exemplu, pe pirații tirenieni care doriseră să-l ia ostatic în drumul lui spre India). Se spune despre Dionis că a coborât până la urmă și în Infern ca să-și salveze mama. Hades s-a lăsat înduplecat, astfel încât Dionis a putut să o aducă pe Semele în Olimp. Dionis a reușit să-l aducă în Olimp și pe Hefaistos, fiul infirm cu care se rușina Hera.

Rolul vinului

Ritul original al lui Dionysus este asociat cu un cult al vinului asemănător cultelor enteogene din America Centrală antică, preocupat de cultivarea viței de vie și de înțelegerea ciclului său de viață (*se crede că a întruchipat zeul viu*) și fermentarea vinului din corpul său dezmembrat (*asociat cu esența zeului în lumea subterană*). Efectele enteogene și dezinhibante ale vinului au fost considerate ca urmare a posesiei de către spiritul zeului. Cultul nu s-a preocupat doar de vița însăși, ci și de celelalte componente ale vinului. Vinul include și alte ingrediente (pe bază de plante, flori și rășinoase) care adaugă la calitatea lui, aroma și proprietățile lor medicinale. Cercetătorii au sugerat că, având în vedere conținutul scăzut de alcool al vinului timpuriu, efectele sale s-ar fi putut datora unui ingredient enteogen suplimentar în forma sa sacramentală. Mierea și ceara de albine au fost adesea adăugate vinului, înlocuind o băutură și mai veche (hidromelul). Károly Kerényi a postulat că această tradiție a vinului a înlocuit (și parțial absorbit) tradiția anterioară din neolitic, care implica albinele asociate de greci cu Dionis. Meadul și berea (bazată pe cereale) au fost încorporate în domeniul lui Dionysus, poate prin identificarea sa cu zeitatea tracă a porumbului Sabazius.

Alte plante considerate a fi semnificative din punct de vedere vinicol au fost, de asemenea, incluse în tradiția vinului, cum ar fi iedera (considerată a contracara beția - deci opusul viței de vie - și văzută ca înflorind iarna în loc de vară); smochinul (un purgativ de toxine) și pinul (un conservant pentru vin). Taurul (din cornul căruia s-a băut vin) și capra (din pielea căreia s-au cusut burdufurile pentru vin) au făcut, de asemenea, parte din cult, și au fost văzute ca manifestări ale lui Dionis. Înțelegerea tradiției viticole și a simbolismului acesteia este esențială pentru înțelegerea cultului care a apărut din aceasta, asumând o altă semnificație decât vinificația și anume viața, moartea și renașterea.

În ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 449, se spune despre vin:

> Vinul este în general asociat cu sângele, atât din cauza culorii sale, cât și a caracterului de esenţă a plantei: este, în consecință, *băutura vieţii sau a nemuririi,* în special - dar nu exclusiv - în tradițiile semitice, este în plus simbolul cunoaşterii și Iniţierii din cauza beţiei pe care o provoacă. În taoism, *virtutea vinului* nu se distinge de puterea beţiei.
>
> În Grecia veche, vinul se substituia sângelui lui Dionysos și reprezenta băutura nemuririi. Același rol îl avea și în taoism, unde era pregătit urmându-se ritualuri complexe. În societăţile secrete chineze, vinul (de orez) este amestecat cu sângele în timpul Jurământului și, ca băutură a împărtășaniei, permite să atingi vârsta de o sută optzeci și nouă de ani. Aceasta este, de asemenea, bineînţeles, semnificaţia *Potirului* de *Sânge* al lui Hristos din împărtășanie, prevestită de sacrificiul lui Melchisedec. Regăsim aci noţiunea de sacrificiu asociată vărsării de sânge, sacrificiu care poate fi în același timp acela al tendinţelor pasionale asociate cu beția. Vinul este un element de sacrificiu la evrei. Tot așa a fost, dar într-un sens diferit, ca esenţă vegetală - la chinezii din Antichitate. Vinul sacrificiului, scrie sfântul Martin, este agentul activ și generator al Marii Opere, sulful simbolismului alchimic.
>
> Vinul, ca simbol al cunoaşterii și al iniţierii, nu este străin nici uneia din tradiţiile citate mai sus și între altele miturilor dionisiace. India ne oferă de asemenea un simbolism ambivalent: în mitul Bătutului Marii de Lapte, **asura** ar fi, după anumite Interpretări, cei care nu au consumat vinul (sura), în timp ce **deva** ar fi cei care au acceptat să-l bea. Simbolismul cel mai comentat este acela din *Cântarea Cântărilor* (2. 5): *întăriţi-mă cu vin.* Este, spune Origene, bucuria, Duhul Sfînt, înţelepciunea, Adevărul. Este, spune sfântul Ioan al Crucii, *după gând, înţelepciunea Lui Dumnezeu; după voinţă, iubirea Lui; după memorie, desfătările sale.* La Clement din Alexandria, vinul reprezintă față de pâine ceea ce viața contemplativă și gnoza sunt față de viața activă și de credință. La Ilie Ecdicos, contemplaţia pură este vinul parfumat care scoate din minţi pe cei care se îmbată, rugăciunea simpla fiind pâinea începătorilor. Acest vin are aceeași savoare pentru misticii musulmani: este băutura *iubirii divine* (Naboulousl). În sufism, vinul este simbolul

cunoaşterii iniţiatice rezervată unora. Este, spunea Ibn Arabi, simbolul ştiinţei stărilor spirituale.

În tradiţia biblică, vinul este în primul rând semn şi simbol al bucuriei şi, prin generalizare, a tuturor darurilor pe care Dumnezeu le-a adus oamenilor.

Cum vinul este, în religiile din jur, băutura zeilor înţelegi:

- că Israelul i-a recunoscut o valoare sacră; îşi are locul în jertfele cultului, în care este foarte apropiat de noţiunea de element divin;
- că această băutură, atât de legată de cultele păgâne, a putut fi, în anumite cazuri, interzisă. Secta recabiţilor despre care vorbeşte Ieremia refuza vinul, printre alte semne ale unei sedentarizări întotdeauna suspectă de sincretism religios.

Vinul, ce provoacă beţia este de asemenea simbolul rătăcirilor cu care Dumnezeu pedepseşte oamenii şi naţiunile necredincioase şi răzvrătite, pentru a le pedepsi mai bine. Uneori chiar, prin brahilogie, vinul simbolizează urgia Domnului.

În Noul Testament şi în special în scrierile sfântului evanghelist Ioan, cuvântul este, evident, întotdeauna încărcat cu un sens simbolic, fără ca acest sens să fie însă întotdeauna uşor de determinat. Astfel, apa schimbată în vin în timpul nunţii din Cana trebuie văzută aici ca un simbol eucharistic cum au făcut-o primii comentatori creştini (virusul transformă elementele din citoplasmă/apa în elemente virale/vin).

Iisus, instituind *Cina cea de Taină,* exprimă un alt simbolism: *Acesta este Sângele meu, al Legii celei noi (legea clonării virusului)* şi, în paralel, aluzia la jertfa sângeroasă a legământului, descrisă în Ieşirea, 24. 8.

După exil, în timpul jertfelor, sângele ar fi fost înlocuit cu vin.

Arta funerară care reprezintă din ce în ce mal mult, pe morminte, motivele viţei de vie, a culesului strugurilor sau a vinului, arată că această băutură era privită ca un simbol de nemurire. Frecvenţa este ilustrarea temei în care influenţa artei dionisiace este destul de evidentă. Inovaţia lui Irod care a introdus în templu o viţă de vie de aur este probabil rezultatul acestei contaminări păgâne.

Simbolismul bahic al vinului este utilizat în Islam, când în legătură cu bucuriile profane, când pentru a desemna beţia mistică. De asemenea elogiul vinului apare în *Cântarea Cântărilor,* în misterele antice, în legenda Graalului, în cultul creştin etc. În ebraică cuvintele vin (Yain) şi mister (sod) au aceeaşi valoare numerică: 70. În islam, interdicţia de a bea vin material accentuează încă puterea şi valoarea simbolului. În chip firesc, sufiţii au interpretat mistic versetul 76. 21 din Coran care spune: *Domnul lor le va da să bea o băutură curată; Li se va da să bea vin parfumat şi pecetluit* etc., versete care vorbesc despre vin, cupe, izvoare şi paharnici.

Bayazid din Bistham, marele mistic persan, spune : *Eu sunt băutorul, vinul şi paharnicul. În lumea Unificării toţi sunt una (virusul).*

Comentariul lui Nobolosi spune în legătură cu aceasta: *Vînul simbolizează băutura Iubirii divine... căci această Iubire zămisleşte beţia şi uitarea desăvârşită a tot ce există în lume.* Adaug: *Acest vin este Iubirea divină veşnică care se arată în toate manifestările creaţiei.. Mai este vinul acesta, lumina care străluceşte în orice loc, şi este de asemenea vinul Existentei adevărate şi apelul veridic. Orice lucru a băut acest vin....*

Jelal-ed-Din Rumi, cel mai mare poet mistic sufit, scrie de asemenea, făcând aluzie la preexistenţa sufletelor: *înainte ca în această lume să fie o grădină, o vie, struguri - sufletul nostru se îmbătase cu vin nemuritor.* Acest simbolism este constant. Se mai regăseşte de asemenea, constant, simbolismul paharnicului (Dumnezeu dăruindu-şi harul, sau Stăpânul cunoaşterii mistice etc.) şi acela al speluncii care poate desemna locul de întrunire a prietenilor sau a sfătuitorilor, adică a celor ce împărtăşesc aceleaşi taine spirituale; sau, într-un sens încă mai mistic, un centru de iniţiere. Dionysos îşi îmbată credincioşii cu vin, purtător de bucurie: *vinul, sângele viei, în care se credea că focul se uneşte cu principiul umed şi care exercită asupra sufletului efecte rând pe rând exaltatoare şi spăimântătoare, se preta minunat la simbolizarea elementului divin a cărui manifestare, cei din vechime credeau c-o recunosc în înflorirea şi dezvoltarea vieţii vegetale*.

Ritul dionysiac

Riturile se bazau pe o tema moarte-renaştere. Posedarea de către spirit implica eliberarea de regulile şi constrângerile civilizaţiei, dar şi evadarea din personalitatea şi ego-ul socializat într-o stare extatică, zeificată sau primară (uneori ambele). În acest sens, Dionysos era zeul-fiară din interior sau mintea inconştientă a psihologiei moderne. O astfel de activitate a fost interpretată ca fertilizantă, revigorantă, catartică, eliberatoare şi transformatoare. Toţi au fost egali într-un cult care le-a inversat rolurile, similar cu Saturnalia romană. Deşi riturile greceşti dionisiace erau asociate cu femeile, posturile oficianţilor de cult erau ocupate de ambele sexe.

Transa centrală a cultului era provocată de o „invocare a spiritului” prin sunete de tobă, fum și dans comun. Transele sunt descrise în termeni antropologici cunoscuți, cu mișcări caracteristice (cum ar fi mișcarea capului înainte și înapoi găsită în toate cultele inducătoare de transă) găsite astăzi în Vodou afro-american și omologii săi. La fel ca în riturile Vodou, anumite ritmuri au fost asociate cu transa. Ritmurile se găsesc, de asemenea, conservate în proza greacă referitoare la riturile dionisiene (cum ar fi Bacantele lui Euripide). Clasicii descriu riturile din mediul rural astfel:

Urmând făcliile în timp ce se scufundau și se legănau în întuneric, au urcat pe cărări montane, cu capul aruncat înapoi și ochii sticloși, dansând în ritmul tobelor care le-a agitat sângele. „În această stare de ***ekstasis*** *sau* ***enthusiasmos****, s-au abandonat, dansând sălbatic și strigând „Euoi !” [numele zeului] și în acel moment de răpire intensă s-au identificat cu zeul însuși. Au devenit plini de spiritul său și au dobândit puteri divine*.

Conform Tucidide, cele mai vechi și mai importante sărbători ale lui Dionis erau *Anthesteriile*. Se serbau o dată pe an la sfârșitul lui Ianuarie, începutul lui Februarie, timp de trei zile. Marcau atât fermentarea vinului nostru cât și deschiderea sezonului de navigație.

Prima zi se numea Pithoigia, de la deschiderea butoaielor de vin, *pithoi*, când se duceau butoaiele în sanctuarul lui Dionis și se gusta vinul nou. A doua zi, Choes (lit. „urcioarele”) avea loc un concurs de băut. În aceeași zi, într-o "Nuntă Sfântă" ("Hieros Gamos"), soția lui *arhon basileus* se dăruia zeului, care era sărbătorit ca Anthios (Zeul Florilor). Anthesteriile se țineau cu ocazia întoarcerii zeului din Infern și de aceea toate trei, dar mai ales a doua, erau considerate nefaste. Se consideră că Dionis coboară în Infern și se întoarce victorios cu umbrele morților dar și cu kere-le, un fel de entități *malevolente*. A treia zi era destinată alungării acestor spirite malefice.

În mitologie, Dionis este cunoscut prin rituri legate de manie/nebunie și reîncarnare, prin vin și îmbătare, prin scenele de sfârtecare și mâncatul de carne crudă. Asemenea frenezii se numeau Bacanale și preotesele se numeau Bacante.

<u>Alte comentarii</u>

Cultul public a lui Dionysos a fost “purificat” și spiritualizat, eliminând extazul exagerat din dionysismul anterior, deși extazul a continuat să aibă un rol important în misterele dionysiace. Era evidențiată dubla natură a lui Dionysos, nascut din Zeus și dintr-o muritoare, prigonit dar biruitor, asasinat și reînviat. El reușise s-o ridice pe mama lui, Semele, în rândul zeilor olimpieni, să o scoată din infern pe Ariadna, cu care s-a căsătorit. Figura Ariadnei simboliza sufletul omului. Cu alte cuvinte, Dionysos nu numai că elibera sufletul de moarte dar se unea cu el într-o nuntă mistică.

Adepții lui Dionysos erau organizati în Thiasii, confrerii de cult care aveau până și cimitirele proprii în care nu erau admiși decât inițiații în misterele lui Bacchus. Peșterele dionysiace constituiau locașuri de cult. Acolo aveau loc prânzuri rituale dionysisce, când inițiații, încununați de flori, se abandonau unei beții înflăcărate, considerată o cădere sub stăpânirea divinității. Îmbuibarea și beția anticipau beatitudinea de dincolo de mormânt, promisă inițiaților. Surprinzătoare era dezvelirea unui falus ascuns într-o vânturătoare (liknon), organul generator al zeului, care simboliza nu numai misterul creativității sale, ci îi determina chiar și prezența. De aceea, acesta era actul religios central al inițierii. Pe un relief de ștuc păstrat la Muzeul din Ostia, coșul mistic (liknon) purta indicația *Mysteria* și conținea *crepundia*, adică jucăriile mistice: sfârleaza, rombul, arșicele și oglinda.

Copilul ca semn de renaștere și reînviere, prelungea, după Mircea Eliade, simbolismul religios al falusului. Speranțele legate de triumful lui Dionysos, deci de o regenerare periodică a lumii, presupun credința într-o întoarcere iminentă a Vârstei de Aur.

Sfârtecând sălbatic trupul zeului și îngurgitându-l, participanţii la ritul dionisiac realizează, de fapt, un act de diseminare sacrificială, trecând de la „unu” la „multiplu”. Pe de altă parte, îngurgitarea zeului înseamnă că el este „îngropat” în trupul fiecărui participant la rit, act prin care se realizează, în subsidiar, dualismul soma-sema, trupul participanţilor devenind, prin actul colectiv de ***omophagia***, „mormânt” multiplu al substanţei divine a lui Dionysos. În episodul funerar de la

sfârşitul ritului (**apodemi**a, opus epidemiei, riturilor extatice de bucurie care întâmpină sosirea zeului), se celebrează, astfel, o dublă moarte: în primul rând una a zeului, „dispărut" prin crimă ritualică, „plecat" din nou „departe" (ocultare), şi, în al doilea rând, una care marchează transfigurarea thanatică daimonică a întregii comunităţi culturale, care devine un „mormânt" al zeului, până la proxima sa „venire" (*ADN-ul devine mormânt al ARN-ului viral inserat*).

Urmând logic teogonia lui Dionysos Zagreus, ajungem la concluzia că, din chiar momentul zămislirii lor de către Zeus din cenuşa vinovată a titanilor, oamenii sunt duali: au în interiorul lor o sămânţa de lumină, înconjurată de materie opacă şi toate acestea fiindcă fiecare titan participant la crimă (consubstanţializare!) apucase să mănânce din Dionysos Zagreus, înainte de a fi transformat în cenuşă. Cenuşa este, pe de altă parte, „vinovată", semnificaţie ce va fi translată ulterior în deficienţe fiziologice, ceea ce declanşează procesul reversiv al *katharsis*-ului: oamenii, predispuşi la boli şi la suferinţe din cauza carenţelor originare ale materiei titanice, trebuie să trăiască în aşa fel încât să „moşească" fiinţa lor lăuntrică de lumină, serenă şi pură, „albă" (de unde: vestimentaţia orficilor!), ajutând-o să scape de sarcofagul de materie opacă în care a fost închis ca într-o închisoare.

Dar, mai presus de toate, era necesar ca în misterele lui Dionysos să existe etapa vederii zeului, ***epopteia***. Apariţia zeului în cursul ceremoniilor din mistere venea să aducă viitorului iniţiat confirmarea deplină că zeul este de faţă, că îl susţine şi că tot ceea ce se petrecea în cadrul practicării misterelor era supravegheat şi poruncit de zeu, zeu care, totodată, îi va hărăzi iniţiatului viaţă veşnică, nemurire, după moartea trupească.

Cu privire la viziunile pe care le aveau participanţii la orgiile dionysiace, E. Rohde scrie: „*căci ei trebuiau să considere ca experienţe cu conţinut obiectiv senzaţiile şi viziunile pe care le aveau în starea de extaz*" şi „*chiar după încetarea extazului, viziunile pe care le avuseseră extaticii le apăreau lor ca având un conţinut real, precum li s-a întâmplat lui Antipheron, cel originar din oraşul Oreos (din Euboia), şi altora care au fost în extaz, care spuneau că viziunile au avut loc (cu adevărat) şi că şi le amintesc*".

Putem concluziona că misterele lui Dionysos reprezintă o *imitatio dei* de coborâre a virusului pe Arborele qlipotic (o fecunditate acerbă), iar opusul lui, Apollo, o ascensiune a virusului pe Arborele vieții (o asceză). De aceea, Mircea Eliade afirmă că Dionysos este mereu în mișcare, pătrunde pretutindeni, în toate țările, gata să se asocieze cu divinități diverse, chiar antagonice (de exemplu Apollon), că este "un zeu" născut de o "*muritoare*" (celula), că este un zeu "*străin*" (genomul de virus), mult diferit de Olympieni și că prezența lui amenința un întreg stil de existență și un întreg univers de valori (*impuse de ADN*). Sanctuarul templului de la Delphi era consacrat în timpul iernii lui Dionis și doar vara lui Apollo.

În Iliada există un episod în care eroul trac Lycurg (om-lup) le urmărește pe doicele lui Dionysos și acesta cuprins de spaimă s-a năpustit în valurile mării (*nucleoplasma*) unde a fost primit de Thetis (fiica lui Nereu "*bătrânul mării*").

Dionysos este un zeu care se arată dintr-o dată și dispare apoi în chip misterios pentru că este personificarea unui virus care se multiplică doar în citoplasmă și pleacă imediat ce și-a reînnoit genomul. Reapariția lui într-o barcă are loc la sărbătoarea Anthesteriilor. Basilinna, "regina" se urca în corabia transportată pe patru roți, alături de Dionysos și se îndrepta spre Boucoleion (grajdul boilor) pentru hierogamia dintre zeu și regină, simbolizând căsătoria zeului cu toată cetatea. Toate acestea simbolizau primirea ARN-ului viral de către catena feminină a ADN-ului în cetatea (nucleul) soțului ei (catena pozitivă a ADN-ului) și răspândirea componentelor virale în întreaga cetate (exemplificate prin "minunile" zeului: apa care țâșnește din stâncă/virus, râurile care se umplu de lapte și miere, "vița de o zi" care înflorea și făcea struguri în câteva ore).

Omologul trac a lui Dionysos este Sabazios, zeul porumbului. Demostene ne spune că riturile lui erau urmate de citirea "cărților" conținând *hieroi logoi* (*discurs sacru, codificarea conținută de genomul viral*), de un sacrificiu (decapsidarea virusului) și de o piele de căprioară, de un consum de carne crudă și de un amestec de vin cu apă băut dintr-un vas numit "***kraterizo***"

(*inserare genom viral*) și o purificare prin frecarea inițiatului cu argilă, făină ori ipsos (*separarea componentelor virale și autoasamblarea*). Onomacrit spune că titanii se apropiaseră de copilul divin mânjiți cu ipsos ca să nu fie recunoscuți. Acest obicei mai este întâlnit într-un ritual arhaic de inițiere în care novicii își freacă fața cu o pudră ori cu cenușă pentru a fi asemenea unei fantome, adică suferă o moarte rituală.

3. MISTERELE LUI DEMETER DE LA ELEUSIS

Misterele Eleusiniene erau inițieri organizate în fiecare an în sanctuarul de la Eleusis pentru cultul lui Demeter și Persefone. Ele reprezentau mitul răpirii Persefonei de la mama ei, Demeter, de către regele infernului, Hades, într-un ciclu cu trei faze: coborârea, căutarea și ascensiunea, tema principală fiind ascensiunea Persefonei și reuniunea cu mama ei (*coborârea virusului în celulă, replicarea și asamblarea*). Pentru cei inițiați, renașterea Persefonei simboliza eternitatea vieții care curge din generație în generație și credința că vor avea o recompensă în viața de apoi.

Întrucât Misterele implicau viziuni și evocări ale vieții de apoi, unii cercetători cred că acestea provin din droguri psihedelice.

Numele „Eleusis“ provine de la ***elauno***, care înseamnă „eu vin“, adică „iau ființă”. Din sanctuarul de acolo n-au mai rămas decât câteva lespezi ici şi colo şi două panouri din interior, dar o descriere contemporană aminteşte de un zid exterior banal, din piatră cenuşiu-albăstruie. Înăuntru erau statui şi frize reprezentând zeiţe, grămezi de grâne şi flori cu opt petale. Dintr-o altă relatare aflăm că în plafonul sanctuarului interior exista o deschidere, aceasta fiind singura sursă de lumină.

<u>Legenda</u>

1. Cu Zeus, Demetra a avut o fiică, pe Persefona. Aceasta crescu printre nimfe alături de celelalte fiice ale lui Zeus, Artemis și Atena. Hades, văzând-o, se îndrăgosti de ea. Vorbi cu Zeus și acesta îi spuse că Demetra nu-i va permite să se căsătorească cu fiica ei, așa că Hades decise s-o răpească.

Potrivit imnului homeric, fiica lui Demeter, Persefona (numită și Kore, „fecioară”) i s-a atribuit sarcina de a picta toate florile pământului. Înainte de finalizare, ea a fost capturată de Hades, zeul lumii subpământene (ADN-ul celular), care a dus-o în regatul său subteran (în nucleu). Demetra o auzise strigând și o căută fără succes timp de nouă zile și nouă nopți, cutreierând lumea în lung și-n lat fără oprire cu o torță arzândă în fiecare mână. În a zecea zi se întâlni cu Hecate, care auzise și ea țipătul, dar nu văzuse răpitorul, care avea capul înfășurat în umbrele nopții. Doar soarele, care vedea totul îi putu destăinui adevărul. Mâniată, Demetra părăsi Olimpul, abdicându-și funcția și jurând să nu-și reia îndatoririle divine până în ziua când îi va fi înapoiată Persefona.

Pământul nu mai rodi și holdele se uscară; Zeus îl trimise pe Hermes să o aducă înapoi pe Persefona. Înainte ca Persefona să fie eliberată, Hades a păcălit-o să mănânce semințe de rodie, (fie șase, fie patru conform altor surse). În felul acesta ea se legase, o dată pentru totdeauna, de lumea subpământeană pentru că era o regulă a Ursitoarelor ca oricine consuma mâncare sau băutură în lumea subterană era sortit să petreacă acolo pentru eternitate.

La insistențele Demetrei se ajunge totuși la un compromis: șase sau patru luni (o lună pentru fiecare sămânță de rodie consumată) Persefona va sta alături de soțul ei în regatul subpământean și șase luni le va petrece pe pământ, lângă mama ei. Astfel, Demeter va neglija cultivarea pământului până când Persefona se va întoarce la suprafață. De aceea Imnul homeric va susține că Persefona rămâne în Hades în timpul iernii și se întoarce primăvara. Pe daimonul Ascalafus, care dezvăluise că Persefona mâncase în Infern dintr-o rodie, Demetra îl transformă într-o șopârlă sau într-o bufniță.

2. Multe mituri descriu peregrinările Demetrei într-un car tras de șerpi zburători pe care-l va dărui lui Triptolem.

În timpul peregrinărilor va luă înfățișarea unei femei în vârstă, iar piatra de la Eleusis pe care se va odihni va fi numită „piatra nefericirii". Zeița va mai zăbovi la curtea regelui Celeos, unde fu angajată ca dădacă pentru fiul lui Demofon (în alte versiuni Triptolem). Demetra încearcă să-l facă nemuritor, arzându-și spiritul muritor în vatra familiei în fiecare noapte. Nu a reușit să termine ritualul, deoarece Metanira a intrat într-o noapte și a țipat când și-a văzut copilul în flăcări, ceea ce a distras-o pe zeiță. Rămase cât să-l mai învețe pe tânărul prinț meșteșugul agriculturii și-i dădu sarcina să călătorească cu carul ei și să-i învețe și pe alții. În alte locuri Demeter îi învață pe unii să crească smochine, pe alții să cultive legume. Pedepsește persoanele care-i greșesc transformându-le pe jumătate în păsări, în triton sau chiar în mentă.

În timp ce o căuta pe Persefona, aceasta era urmărită de Poseidon. Pentru a scăpa, se transformă în iapă, și se ascunse în grajdurile regelui Arcadian Onkios, dar zeul o găsi. Demetra dădu naștere armăsarului Areion și unei fete numită simplu „Despoina" (stăpâna), unul dintre epitetele Demetrei. Areion deveni calul arcadianului Oncius, al lui Heracle și în final al regelui Adraste, căruia i-a salvat viața în campania împotriva Tebei.

De suferință din cauza Persefonei și mâniată de Poseidon, Demetra se înfășură în negru-violet și se ascunse într-o peșteră pe muntele Elaios (în capsidă de virus).

Fructele începură să piară și rasa umană murea, iar niciunul dintre zei nu o putea găsi pe Demetra. Pan, care plecase la vânătoare, o găsi și-i spuse lui Zeus. Acesta trimise Moirele să vorbească cu ea și acestea o convinseră să renunțe la mânie și să se-ntoarcă în lume.

În onoarea ei, figalienii îi făcură o statuie de lemn lângă peșteră. Nu se știe cine a făcut-o sau cum a ars, dar figalienii nu au înlocuit-o și nu i-au mai adus ofrande zeiței. La scurt timp, pământurile deveniră sterpe și aceștia întrebară pe Pithia care-i sfătui să o onoreze pe Demetra făcându-i o statuie de bronz.

În cultul zeiței Eileithyia, în peștera Amnisos din Creta se naște anual, prin Enesidaon (Agitatorul Pământului și aspectul cthonic al lui Poseidon), copilul divin.

NOTĂ:

În "Dicționarul de simboluri" a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 452, se spune: violetul este o culoare a măsurii, făcută din roșu și albastru în proporții identice, din luciditate și acțiune cugetată, echilibru între pământ și cer, simțuri și spirit, patimă și inteligență, iubire și înțelepciune. Arcanul al XII-lea din Tarot, numit Temperanța sau Cumpătarea, reprezintă un înger care ține în mâini două vase, unul albastru și celălalt roșu, între care curge un fluid incolor, apa vitală. Violetul, invizibil pe reprezentare, este rezultatul acestui schimb neîncetat între roșul htonian al forței impulsive și albastrul ceresc.

Von Rijnberk comentează această lamă în următorii termeni: *Este de obicei socotită simbolul Alchimiei. Mi se pare că poate de asemenea să indice o transfuzie spirituală... influența exercitată de la om la om prin sugestie, convingere, influență hipnotică, în sfârșit, dominația mesmeriană, magică. Dogma transmigrării sufletelor sau cea a reîncarnării pare exprimată cât se poate de clar în această lamă. Este de-ajuns să ne amintim că în Grecia clasică, actul de a deșerta conținutul unui vas într-altul (a virusului în celulă) este luat drept sinonim cu metempsihoza. Să constatăm că alchimia și, în general, doctrina ermetică se întemeiază pe schema schimbului veșnic dintre cer și pământ prin mecanismul evoluției - sau ascensiunii - urmat de involuție - sau coborâre (clonare, decapsidare). Este, în alți termeni, ciclul reînnoirii periodice, moarte și sublimare, fiind urmate de renaștere sau de reîncarnare. Arcanul al XII-lea din Tarot, prin focul veșnic al energiilor materiei, reprezintă veșnica reîncepere.*

Mergând mai departe pe linia acestei interpretări, violetul, pe orizontul cercului vital, se situează la opusul verdelui: ar semnifica nu trecerea, primăvara, de la moarte la viață, adică evoluția, ci trecerea autumnală de la viață la

moarte, involuţia (decapsidarea în citoplasmă). Ar fi, într-un fel, cealaltă față a verdelui și legat ca și acesta de simbolismul gurii, violetul fiind gura care înghite și stinge lumina, în timp ce verdele este cea care scuipă și reaprinde lumina. Se înţelege, în consecinţă, de ce violetul este culoarea tainei: în spatele lui se va săvârși nevăzutul mister al reîncarnării sau, cel puțin, al transformării.

Iată de ce pe monumentele simbolice ale evului mediu Iisus Hristos poartă un veşmânt violet în timpul patimilor, adică atunci când și-a asumat deplin încarnarea, când, în clipa împlinirii sacrificiului, uneşte total în el Omul, fiu al pământtului pe care-l va răscumpăra, cu Duhul ceresc, nemuritor, în care se va întoarce. Acelaşi simbolism îmbracă în violet corul bisericilor în Vinerea Mare. Numeroase evanghelii, psaltiri, cărți de rugăciuni anterioare Renaşterii sunt, pentru acelaşi motiv, scrise în litere de aur pe hârtie velină violetă: cititorul avea mereu sub ochi revelaţia figurată cu aur și patima Domnului Nostru, reprezentată de o culoare violetă.

O consecinţă târzie a acestui simbolism mortuar a făcut din violet, în societăţile noastre occidentale, culoarea doliului sau a semi-doliului: ceea ce evocă și mai precis ideea nu a morții ca stare, ci a morţii ca trecere.

F. Portal semnalează, citându-l pe Winckelmann, că mantaua lui Apollo era albastră sau violetă, fapt ce-și dobândește întreaga importanță când este legat de înrudirea dintre această figură și Hristos în mitologiile solare târzii.

Dar violetul este de asemenea culoarea ascultării, a supunerii: ceea ce nu contrazice asocierea ei cu patimile lui Hristos. Wallls Budge semnalează obiceiul de a lega de gâtul copiilor o piatră violetă, nu numai pentru a-i apăra de boală, dar și pentru a-i face ascultători și cuminţi.

Violetul este de asemenea o culoare liniştitoare în care ardoarea roșului se îndulceşte. În sensul acesta trebuie înţeles veşmântul violet al episcopului. Spre deosebire de mistic, acesta, însărcinat să-și păstorească turma, trebuie să-și tempereze ardoarea pătimaşă: de unde culoarea veşmântului său: de unde și faptul că această culoare este emblema măsurii, a cumpătării. Extremul Orient, nu fără multă finețe, interpretează această trecere de la roşu la violet într-un cu totul alt sens, pur carnal, și aceasta va însemna trecerea de la activ la pasiv, de la yang la yin. Împerecherile rituale între yogini, în cadrul tantrismului, se produc într-a încăpere scăldată într-o lumina violetă căci: *lumina violetă stimulează glandele sexuale ale femeii, pe când cea roşie le stimulează pe ale bărbatului*.

Ritul

Misterele Minore erau celebrate primăvara şi presupuneau rituri de purificare şi transpuneri scenice ale poveştilor despre zei. Statuia unui zeu încoronată cu mirt şi ţinând o torţă era purtată în procesiune, însoţită de cântece şi dansuri. Zeul era sacrificat şi murea vreme de trei zile. Când, în cadrul reprezentaţiei, divinitatea jertfită învia din morţi, hierofanţii şi candidaţii care luau parte la ceremonie strigau: „Iachos! Iachos! Iachos!”

Participanții la aceste mistere care trebuiau să jure că păstrează secretul erau împărțiți pe patru categorii:
- Preoți, preotese și ierofanți.
- Inițiați, care participă la ceremonie pentru prima dată.
- Ci care au participat deja cel puțin o dată și au fost eligibili pentru a patra categorie.
- Cei care atinseseră ***epopteia*** („contemplație”), care învățaseră secretele celor mai mari mistere ale lui Demeter.

Șase categorii de preoți oficiau în Misterele Eleusine:
- Ierofantul sau marele preot;
- Marea Preoteasă a lui Demeter;
- Dadouchos, bărbați care servesc ca purtători de torțe;
- Dadouchousa Preoteasă;
- Hierofantidele, două preotese căsătorite: una slujind lui Demeter și cealaltă Persefonei;
- Panageis („sfântul”) sau ***melissae*** („albina”), un grup de preotese care duceau o viață retrasă față de bărbați.

Au existat două mistere Eleusiniene, Micile mistere și Marile mistere.

- Micile mistere aveau loc în mijlocul iernii în jurul lunii februarie sau martie - sub conducerea ***archon basileus***-ul a Atenei. Pentru a se califica pentru inițiere, participanții sacrificau un purcel lui Demeter și unul Persefonei și apoi se purificau ritual în râul Illisos. La finalizarea Misterelor Mici, participanții erau considerați ***mistai*** („inițiați”) demni de a asista la Marile Mistere.
- Marile mistere au loc la sfârșitul verii, în jurul lunii septembrie sau octombrie - și durează zece zile. Primul act începe prin aducerea obiectelor sacre din Eleusis în Eleusinion, un

templu la baza Acropolei din Atena. Urmează o zi numită Adunarea (Agyrmos), în care preoții (hierofani, cei care arată cele sacre) declară începutul riturilor (prorhesis) și efectuează sacrificiul. Următoarea zi se îndreaptă spre mare, la Phaleron, pentru a se purifica. Are loc apoi un „festival" cu un mare sacrificiu și o sărbătoare ce ține toată noaptea (pannykhís). Procesiunea către Eleusis începe la Kerameikos (cimitirul atenian) de unde oamenii merg până la Eleusis, de-a lungul Căii Sacre, leagănând ramuri numite ***bacchoi***. La un anumit loc de-a lungul drumului se strigă obscenități în comemorarea lui Iambe (sau Baubo), o bătrână care, făcând glume murdare, a făcut-o pe Demeter să zâmbească în timp ce jelea pierderea fiicei sale. Procesiunea strigă, de asemenea, „Íakch ', O Íakche!", Posibil un epitet pentru Dionis sau o divinitate separată Iacchus, fiind fiul lui Persefone sau Demeter. După ce se ajunge la Eleusis, are loc o veghe toată noaptea (pannychis) conform lui Mylonas și Kerenyi, poate comemorând căutarea lui Demeter pentru Persefona. La un moment dat, inițiații iau o băutură specială (kykeon), de orz și *pennyroyal*, care a dus la speculații cu privire la substanțele sale chimice care ar putea avea efecte psihotrope. Se intră într-o sală mare numită Telesterion unde erau depozitate obiecte sacre. Înainte ca **Mystaii** să poată intra în Telesterion, ei recitau: „*Am postit, am băut kykeonul, am luat din **kiste** (cufăr sacru) și, după ce l-am lucrat, l-am pus înapoi în **calathus** (coș cu capac)*". Se afirmă În ultima zi sărbătorile se încheie și toată lumea pleacă acasă. Hippolytus din Roma susține că în timpul ritualurilor eleusine li se dezvăluia inițiaților cel mai mare adevăr mistic: spicul de grâu secerat în tăcere (*aluzie la clonarea tăcută a virusului*).

Se presupune că riturile din interiorul Telesterionului cuprind trei elemente:

- dromena (lucrurile făcute), o reconstituire dramatică a mitului Demeter / Persephona;
- deiknumena (lucrurile arătate), afișarea de obiecte sacre în care hierofantul avea un rol esențial;
- legomene (lucruri spuse), comentarii care au însoțit deiknumena.

Combinate, aceste trei elemente erau cunoscute sub numele de aporrheta („irepetabile"); pedeapsa pentru divulgarea lor a fost moartea.

Celebrările aveau şi un element sexual explicit. Psellus, un cărturar bizantin, scria că Venus era înfăţişată ca ieşind din mare dintr-o reprezentare în mişcare a organelor genitale feminine şi că după aceea avea loc mariajul dintre Persefona şi Hades. Gement din Alexandria nota că era pusă în scenă siluirea Persefonei, iar Athenagoras afirma că, în cursul acestei dramatizări bizare, violente, aproape suprarealiste, zeiţa era portretizată cu un corn în frunte, simbolizând probabil cel de-al treilea ochi.

Există de asemenea relatări ce amintesc despre turnarea ceremonială a laptelui dintr-un vas de aur în formă de sân. La un anumit nivel, aceste ceremonii au o legătură evidentă cu venerarea Zeiţei Mamă, dar totodată ar trebui să ne atragă atenţia asupra faptului că, la un nivel mai profund, subiectul lor era viaţa după moarte. Ştim de la Pitagora că, pentru antici, Calea Lactee era o vastă mulţime de spirite, aidoma unui fluviu. Spiritele morţilor, asemănate cu stelele, urcau prin poarta Capricornului, printre sferele cereşti, înainte de a coborî iar în lumea materială prin poarta Racului. Pindar spunea: „*Fericit este cel care a văzut Misterele înainte de a fi îngropat în pământ, fiindcă el ştie ce se întâmplă la sfârşitul vieţii*". Sofocle adăuga: „*De trei ori fericiţi sunt cei care au văzut Misterele înainte de a muri, căci ei vor avea viaţă după moarte. Toţi ceilalţi vor trece doar prin suferinţe*". Plutarh susţinea că, atunci când moare, omul obişnuit experimentează pentru prima dată ceea ce iniţiaţii au trăit deja.

Misterele Majore, celebrate la echinocţiul de toamnă sau în jurul acestei date, erau precedate de nouă zile de post, după care candidaţilor la iniţiere li se dădea o băutură tare, numită kykeon.

Desigur că înfometarea dusă la extrem poate provoca ea însăşi o stare vizionară, sau cel puţin poate predispune la halucinaţii. După un post atât de lung, candidatul bea amestecul de orz

prăjit, apă şi ulei extras dintr-o plantă mediteraneeană, *Teucrium polium*, care în cantităţi mari poate avea efecte narcotice.

Misterele induceau experienţe extrem de intense, spaimă exacerbată, oroare fără limite şi stări extatice. Plutarh amintea despre teroarea celor ce urmau a fi iniţiaţi — de parcă îi aştepta moartea, ceea se şi întâmpla de altfel, dintr-un anumit punct de vedere.

Relatările lui Produs sugerează că viitorii iniţiaţi erau atacaţi de „*siluetele năvalnice ale hoardelor de demoni pământeşti*". Deşi în epocă spiritelor superioare – zeilor – le era foarte dificil să coboare pe tărâmul material, dens, acest lucru era relativ simplu pentru spiritele inferioare, precum demonii şi spiritele celor morţi. Candidatul urma să fie pedepsit şi torturat de demoni. În *Descrierea Greciei*, Pausanius aminteşte de un demon numit Euronomos, cu pielea neagră-albăstruie, aidoma unei muşte, care devora carnea cadavrelor intrate în putrefacţie.

Ceremoniile iniţiatice erau parţial ritual şi dramatizare, parţial şedinţă de spiritism. Faptul că narcoticele deţineau un rol important în apariţia demonilor nu înseamnă în mod necesar — din punctul de vedere al idealismului — că aceştia erau iluzorii. Trebuie de asemenea să ne amintim că în regiunile rurale ale Indiei au loc şi astăzi ceremonii religioase cât se poate de respectabile – prin venerarea unor spirite mărunte, Preta, Bhut, Pisacha şi Gandharva — pe care occidentalii le-ar considera şedinţe de spiritism.

Şcolile misterelor intenţionau să ofere candidatului o experienţă spirituală autentică, ceea ce în contextul filozofiei idealiste înseamnă o veritabilă experienţă a spiritelor - mai întâi a demonilor şi a spiritelor celor morţi şi apoi a zeilor.

Ritualurile Eleusine ale lui Crowley[56]

La fel ca Yeats, Crowley a creat ritualuri derivate din diverse surse mitologice și oculte. Crowley subliniază practicile sale rituale timpurii într-un anumit detaliu în Spovedaniile sale, dar nu menționează faptul că a compus de fapt un ritual până în 1900, la scurt timp după schisma din Zorii de Aur. În acel timp, călătorea în Mexic și a fost introdus la un inițiat al francmasoneriei de rit scoțian, Don Jesus Medina. Crowley susține că a fost inițiat rapid până la ultimul grad, al treizeci și treilea, înainte de plecarea din Mexic. Crowley afirmă apoi că, din moment ce MacGregor Mathers i-a dat autoritatea de a efectua inițieri, el a decis să-și întemeieze propria ordine magică, „*Lampa luminii invizibile*" (Confesiunile 203). Crowley și-a conceput riturile în mod expres ca spectacole publice cu scopul de a induce stări de transă și experiențe mistice în public. Ritualurile Eleusine ale lui Crowley conțin o serie de șapte piese rituale care corespund celor șapte planete clasice: Saturn, Jupiter, Marte, Soare, Venus, Mercur și Luna și conțin o combinație de poezie, dramă, muzică, dans și ritualuri mai scurte împrumutate din Golden Dawn.

Fiecare dintre cele șapte rituri se concentrează pe energiile și corespondențele uneia dintre cele șapte planete antice. Crowley a ordonat performanțele în conformitate cu corespondențele cabaliste ale planetelor, astfel încât riturile anterioare să apeleze la energii din apropierea vârfului Arborelui Vieții și să călătorească în jos pe Arbore în ordine. Prin urmare, primul ritual, Saturn, corespunde cu Sephirah Binah, al treia dintre Sephirele de pe Arborele Vieții și primul care corespunde unei anumite planete. Următorul ritual, Jupiter, corespunde cu Chesed, al patrulea Sephirah de pe copac și așa mai departe. Se pare că Crowley a vrut ca riturile să invoce progresiv energiile din cele mai înalte planuri spirituale către tărâmul material, o procedură care diferă de ritualurile de grad din Zori de Aur, care caută să ridice candidatul sau să inițieze progresiv în susul Arborelui.

J.F. Brown enumeră câteva dintre numeroasele elemente pe care Crowley le-a combinat pentru a produce o stare de conștiință modificată în membrii publicului: „muzică ritmică, rugăciuni repetitive și poezie hipnotică [...] lumină slabă, acțiune voalată și flăcări pâlpâitoare [.. .] tămâie și parfumuri". Aproape la începutul fiecărui rit, membrilor audienței li s-a oferit o „Cupă de băut" care conține „un amestec de sucuri de fructe, alcool, o infuzie de semințe de mescal și fie morfină, fie

56 Aleister Crowley a fost un ocultist, poet, scriitor, yoghin și alpinist britanic.

heroină" (J.F. Brown 8).

Ca și în cazul multor rituri religioase, porțiuni din slujbă erau ascunse adunării; acțiunea care se desfășoară într-un număr de rituri nu este vizibilă în totalitate publicului. Crowley a organizat riturile cu mai multe văluri, separând frecvent interpreții de public și delimitând spații sacre sau niveluri de realitate la care cei neinițiați nu pot accesa.

Antropologi și sociologi ca Durkheim, Malinowsky și Leach, afirmă că noile religii apar pentru a pune sub semnul întrebării vechile structuri sociale și pentru a stabili altele noi.

4. MISTERELE ORFICE

Orfismul este o doctrină secretă ai cărei adepți se considerau urmașii lui Orfeu. Există mituri și tradiții legate de Orfeu și idei, credințe și obiceiuri considerate orfice, spune Mircea Eliade. Pe o metopă din sec. Al VI-lea este reprezentat, cum era și normal, la bordul unei corăbii cu lira în mâini, deoarece corabia reprezintă ARN-ul viral și lira cu sunetele ei reprezintă instrucțiunile de clonare.

Orfeu este prezentat ca întemeietorul inițierilor prin excelență: vegetarianism, asceză, purificare, învățătură religioasă, ce aveau în vedere transmigrația și imortalitatea sufletului. Orficii înlocuiesc ***orgia*** dionysiacă (*specifică fazei de coborâre a virusului în celulă*) cu **katharsis**-ul, tehnica purificării învățată de la Apollon (*specifică ascensiunii virusului și părăsirii celulei*). Orfismul acordă o mare importanță textelor scrise tratând despre purificări și viața de după moarte.

Ei susțineau că drept pedeapsă pentru o nelegiuire primordială (decapsidarea virusului), sufletul este închis în corp ca într-un mormânt, iar existența întrupată este mai degrabă o moarte și moartea pe care o cunoaștem constituie începutul vieții adevărate. Viața adevărată nu se dobândește automat, sufletul suferind o pedeapsă, funcție de greșelile sale, prin reîncarnare după o anumită perioadă de timp. Sufletul (*genomul viral*) este întemnițat în trup, exilat departe de "Cei Fericiți", îmbrăcat în "*haina străină a cărnii*" (integrat în ADN). Refuzând să mănânce carne, orficii se abțineau de la sacrificiile sângeroase instaurate de Prometeu.

Istoricul Arrian pomenește în opera sa *Bithynica* din sec. II î.Hr. o nimfă numită Tracia, după care s-ar fi denumit țara cunoscută inițial sub numele de Pèrke. Rădăcina indogermanică "per-/pir/per(k)" semnifică "stâncă", "pisc" sau "piatră", ceea ce denotă cultul ***virusului piatră***, identificat cu frigiana Cybele. Fiul acesteia s-a numit Pèrkos sau Peiros și a fost venerat chiar și în epoca Imperiului Roman sub forma de "Heros equitans", un războinic călare, reprezentat uneori pe pietrele funerare romane din Tracia.

Cultul zeiței-mamă Pèrke/Tracia, celebrat în peșteri, cunoștea formele extatice ale cultului Cybelei, fiind la rândul său o celebrare a fertilității. Acest cult a influențat probabil atât serbările dionisiace cât și ritualurile orfismului. Tot din Tracia provine, se pare, și latura "apollinică" a cultului, inițiată de venerarea unei zeițe solare, căreia nu i se închinau sacrificii sau sărbători tumultoase. Numele acesteia era în transpunerea greacă Hepta sau Hipta, semnificând a șaptea treaptă a teogoniei și, în același timp, a inițierii orfice. Fiul acestei zeițe era cunoscut din Creta până în Tracia sub numele de Zagreus, care era identificat cu Ares, Axiokersos, Orfeu, Rhesus și Zalmoxis. În teogonia orfică, acest zeu devine Dionysos Zagreus, sacrificat în ceremonii în ipostaza unui taur. Acest sacrificiu era celebrat ca hierogamie pe treapta a șaptea a creării universului.

<u>Legenda</u>:

1. *Fiul regelui trac, originar din regiunea munților Rodopi, a fost asemenea lui Tamiras și Heracles instruit de fratele său Linos în arta cântului, dobândind în ea o inegalabilă măiestrie. Muzica lui fermeca orice ființă, chiar și stâncile erau clintite din loc de cântul lui. Nu este deci de mirare că Orfeu a fost de mare ajutor argonauților, la a căror expediție a participat, domolind marea furtunoasă datorită puterii de a stăpâni prin arta lui elementele naturii. Conform istoriografului Diodor nu cântul, ci ruga fierbinte a fost cea care-i aduse izbăvirea. În versiunile mai vechi, Orfeu este recrutat de argonauți pentru a acoperi ademenirile sirenelor cu propriul său cânt. După despărțirea de ortacii lui Iason, cântărețul s-a îndrăgostit de nimfa Euridice, dar*

fericirea sa alături de aceasta a fost de scurtă durată. Există două versiuni ale morții nimfei, din cauza mușcăturii unui șarpe veninos. După Vergiliu, Euridice era râvnită de Aristaeus, care, urmărind-o o dată, o făcu să calce în goana ei pe un șarpe. Ovidiu povestește că nenorocirea ar fi avut loc pe când nimfa culegea flori cu suratele ei, naiadele. Orfeu o plânse îndelung și, nesuportând până la urmă despărțirea, coborî în infern să o caute. El reuși, cântând, să înmărmurească întregul Tartar și să-l induplece chiar pe zeul Hades să-i dea iubita înapoi.

Consimțământul de a o însoți pe Euridice pe calea spre lumea pământenilor, alături de călăuzitorul sufletelor, Hermes, i-a fost dat cu condiția de a nu se uita nicio clipă la ea. Orfeu nu reuși, frământat de temeri cum era, să respecte această condiție; când mai avea doar un pas de făcut pentru a ieși la lumina zilei, el își întoarse capul și își pierdu astfel iubita pentru a doua oară. În pofida rugăminților eroului, care a rămas îndelung timp (la Vergiliu șapte luni, la Ovidiu șapte zile) în preajma râului Styx, înduioșând cu lira lui toate animalele sălbatice, Hades nu a mai eliberat-o pe Euridice.

Singur și îndurerat pentru tot restul vieții, Orfeu și-a găsit, până la urmă, pe meleagurile natale sfârșitul, fiind sfâșiat în bucăți de menade, preotesele trace ale lui Dionis. Acestea erau mânioase pe el pentru că nu a participat la cultul lor orgiastic. După Ovidiu, capul și lira sa au fost aruncate în râul Hebrus și purtate pe marea Egee până pe țărmul insulei Lesbos. Acolo, capul fu cât pe ce să fie înghițit de un dragon, împietrit până la urmă de către Apollo. Deoarece capul nu încetase să cânte, i se înălță acolo un oracol. Insula deveni în acest fel leagănul poeziei lirice. Lira însă, fu ridicată de zeii olimpieni în cer, unde formează constelația cu același nume.

2. Potrivit dramei pierdute a lui Eschil, "Bassarizii", Orfeu urca în fiecare dimineață pe muntele Pangaios, ca să se închine soarelui, identificat cu Apollon; iritat, Dionysos a trimis împotriva lui menadele; cântărețul a fost sfâșiat și mădularele împrăștiate. Capul lui, azvârlit în Hebron, a plutit cântând până în Lesbos. Muzele îi culeg mădularele (asamblare virus) și le îngroapă la Leibethria, pe muntele Olimp. După alte surse, Apollon ar fi făcut acest lucru.

<u>Ritul</u>:

Sectanții orfici l-au văzut de fapt pe Orfeu ca preot și inițiator al cultului lui Dionysos Zagreus și nu în postura de cântăreț. Ei afirmă că Sufletul omului (partea Dionisiacă din el) este, prin urmare, divin, dar corpul (partea Titanică) ține sufletul în robie. Astfel, s-a declarat că sufletul se întoarce la o gazdă de zece ori, legat de roata renașterii. În urma pedepsei, membrele împrăștiate ale lui Zagreus au fost colectate de Apollo care le-a îngropat în țara sa sacră Delphi. Actul de îngropare al lui Apollo a devenit responsabil pentru reîncarnarea lui Dionysus, dându-i astfel lui Apollo titlul de Dionisiodote (cel care dăruiește Dionisul). Apollo joacă un rol important în mitul dezmembrării, deoarece reprezintă întoarcerea Sufletului Encosmic înapoi spre unificare.

Ritualurile orfice constau inițial în comemorarea teogoniei și cosmogoniei trace, reprezentată prin treptele inițierii. Numele grecești se datorează izvoarelor.

Primele patru trepte, ***tetrada***, semnifică și cele patru ipostaze ale Zeiței Mamă în conformitate cu elementele pământ, aer, apă, foc:

1. Înainte de venirea Zeiței Mame, adică înaintea existenței cosmosului, domnea liniștea.
2. Zagreus ia ființă prin partenogeneză.
3. Perioada cât Zeița Mamă îl poartă pe Zagreus.
4. Nașterea lui Zagreus.

Această tetradă inițială e urmată de o ***triadă***:
5. Strălucirea fiului-soare, aflat în zenit, corespunzând creării axei soare-foc (***pentada***).
6. Mișcarea fiului între emisfera de sus și cea de jos, prin care e delimitat universul și spațiul sacru (hexada).
7. Unirea fiului cu mama într-o nuntă sfântă, hierogamia (***heptada***), semnificând actul creației. De aici provine denumirea Heptis dată zeiței.

Această hierogamie de origine tracă a influențat și ritualul similar al misterelor din Eleusis. Celebrarea se făcea prin sfâșierea unui taur, al cărui sânge trebuia să curgă pe un altar sau chiar pe țărâna simbolizând poala Zeiței Mame. Conform sacrificiului, culoarea atribuită atunci zeului era cea roșie, a sângelui și a vinului. După înviere, Zagreus devenea zeul celest Sabazios, caracterizat de culoarea albă.

Următoarele două trepte sunt:
8. Nașterea unui fiu sacerdot și rege pe o a opta treaptă (***octada***).
9. Învestirea acestuia cu oficiul sacral suprem și puterea lumească se face prin Zeița Mamă, în ***eneadă***.

După aceste module de patru, trei și două trepte mai lipsește o singură treaptă pentru a împlini ***decada***:
10. Fiul-sacerdot se stinge din viață și devine nemuritor în lumea de apoi. Autorii greci îl văd pe această ultimă treaptă pe Orfeu, Zalmoxis sau pe Rhesus.

Acestui ciclu i se adăugă o a doua decadă, în care avea loc unirea fiului-sacerdot cu Zeița-Mamă. Ritualurile ei, rezervate oligarhiei, au rămas necunoscute. Se pare că inițierea care urma avea loc odată cu învestirea unui rege. Unele formule de învestire sunt cunoscute din inscripții, care pomenesc pe un Kotes, fiu și slujitor al lui Helios-Apollo și al Mamei Munților, Oreas.

O reprezentare a întregii decade cosmice s-a păstrat în mormântul de la Sveštari în nord-vestul Bulgariei de azi, în incinta cetății getice Daosdava (Orașul Lupilor).

De multe ori, cercetătorilor le este greu să facă o distincție clară între ritualurile orfice și misterele dionisiace. Astfel, orficul este condus în lumea de apoi de *bacchoi* (entuziaști) și *mistagogi*. Chiar imnurile eleusine aduse zeiței Demetra, datate în a doua jumătate a secolului V î.Hr. (terminus post quem), erau atribuite lui Orfeu. Fiind un cult esoteric, nu i se cunosc însă nici ceremoniile de mai târziu, care constau probabil în repetarea sacrificării zeului Dionysos Zagreus, nici gradul de răspândire.

Orficii au o teogonie prelungită într-o cosmogonie și o antropologie. Teogonia preia în mare parte temele cosmogonice ale mitologiei grecești. Remarcabil e semnul de egalitate pus între zeul suprem, Zeus, și fiul lui, Dionysos.

După așa-numita "Teogonie rapsodică" a orficilor, Cronos (Timpul) a creat din Haos și Eter Oul Cosmic. Din acesta a ieșit puterea vitală, întruchipată de hermafroditul Phanes (numit și Protogonos sau Ericapaios), care a născut-o pe Nyx (Noaptea), cu care i-a creat apoi pe Gaia, Uranus și pe Cronos (Titanul). Zeus, unul din fiii lui Cronos, l-a înghițit pe Phanes și a dobândit în acest fel puterea asupra întregii lumi. Phanes întrunea în propria ființă atât prinicipiul masculin Dionysos, care însufleţea universul, cât și principiul feminin Metis, întruchiparea cunoașterii și a luminii. Cu fiica sa Persefona-Demetra, care e la orfici o ipostază a zeiței Rhea, Zeus l-a zămislit pe Dionysos Zagreus, care a fost menit a fi stăpânul lumii. Această stăpânire era însă râvnită și de titani, care, instigați de Hera, l-au ademenit pe tânărul Dionysos cu jucării și cu merele Hesperidelor, l-au sfâșiat și l-au mâncat. Doar inima lui a fost recuperată de Atena și adusă lui Zeus, care l-a putut crea astfel cu Semele pe al treilea Dionysos, numit Lyseus, zeul vinului și al orgiilor. Pe titani s-a răzbunat nimicindu-i cu trăsnetul lui. Cenușa lor a ajuns în sufletul oamenilor, asupra cărora apasă deci un păcat originar. În același timp, oamenii poartă în ei urmele lui Dionysos Zagreus. Sufletul omului e închis în trup ca într-un mormânt și e sortit să treacă după moarte în corpul altor viețuitoare. Pentru a fi izbăvit prin Dionysos Lyseus și

Persefona, adică pentru a scăpa de lanțul reîncarnărilor, adeptul doctrinei trebuie să ducă o viață ascetică. Papirusul de la Derveni îl interpretează atât pe Lyseus cât și pe Zagreus ca ipostază a zeului suprem, conform teogoniei tracice. De fapt, Zeus este pentru orfici singurul principiu divin. Iubirea, reprezentată de Afrodita, asigură coeziunea universului și este precum Persuasiunea (Peitho) și Armonia (Harmonia) de fapt identică cu Zeus.

Pe lângă această "Teogonie", reconstruită în mare parte cu ajutorul resturilor papirusului de la Derveni, există și alte izvoare referitoare la cult sau la principiile etice și filosofice ale orficilor. În orășelul calabrez Vibo Valentia, numit Hipponion în antichitate, au fost găsite cele mai vechi lamele de aur cu texte orfice, datate aproximativ în anul 400 î.Hr.. Ele conțin o descriere a lumii de apoi și enumeră normele de conduită a sectanților, confirmate de majoritatea izvoarelor. Lângă "casa" lui Hades se află, conform acestui text, un izvor umbrit la dreapta de un chiparos alb, la care se răcoresc umbrele morților. Orficul nu are voie să se apropie de acest izvor, ci este nevoit să aștepte în coborârea lui până va ajunge la "*Lacul amintirilor*". Pentru a îndupleca pe paznicii acestui lac să îi permită să bea din apa aceasta miraculoasă, adeptul trebuie să folosească formula: "*Sunt un fiu al pământului și al cerului înstelat; sunt însă sfârșit de sete și am să pier; dați-mi de aceea degrabă apă rece, din cea care curge din Lacul amintirilor*". Asemenea instrucțiuni practice pentru viața de apoi se găsesc și la pitagoreici. În finalul "Republicii", Platon interpretează conform credințelor mai vechi această credință orfică: *nu pentru a-și aminti, ci tocmai pentru a uita bea sufletul din așa-numitul "Râu al nepăsării"* (Lethe). El trebuie totuși să aibă o anumită măsură, căci bând prea mult ar uita totul și ar fi lipsit de izbăvire.

Actul de auto-sfârtecare cosmogonică a substanţei originare a dat naştere dualismului esenţial orfic: fiecare om, născut din unirea substanţei de lumină cu materia opacă, e înzestrat cu un suflet „pur”, divin, erotic, şi un înveliş corporal de materie opacă, de care trebuie să scape. *Katharsis*-ul desemnează, în consecinţă, actul sistematic, întins pe durata unei întregi vieţi - ceea ce-l transformă în etică - de „moşire” a sufletului de lumină pe care fiecare orfic îl are în el însuşi, corespondentul negativ, dar complementar, al acestei tehnici de purificare fiind „suferinţa” corpului ca atare, asociat de către Platon unei „greşeli” misterioase.

NOTĂ:

Chiparosul este arbore sacru la numeroase popoare. Datorită longevităţii sale și frunzişului său veşnic verde, este numit arborele vieții (chiparos = tuia).

La greci și la romani, el corespunde divinităţilor Infernului; este arborele tărâmurilor subpământene; este legat de cultul lui Pluton, zeul Infernului; de aceea împodobeşte cimitirele.

Arbore funerar pe tot cuprinsul mediteranean, datorează desigur acest lucru simbolismului general al coniferelor care, prin rășina lor inalterabilă și frunzișul lor persistent, evocă nemurirea și învierea. În China antică, mâncatul seminţelor de chiparos conferea longevitate, căci erau bogate în substanţe yang. Rășina chiparosului, dacă îți ungeai cu ea călcâiele, îți îngăduia să mergi pe apă. Făcea aşadar carpul uşor. Flacăra obţinută prin arderea seminţelor ajută la descoperirea Jadului și a aurului, acestea fiind de asemenea substanţe yang şi simboluri ale nemuririi.

Origene face din chiparos un simbal al virtuţilor spirituale, căci chiparosul are un foarte frumos miros, acela al sfinţeniei.

În Japonia, una din speciile de lemn cele mal folosite în riturile shintoiste este o varietate de chiparos: *hinoki*; în afara de folosirea lui în fabricarea de diverse instrumente, cum ar fi acel *ihaku* (sceptru) al preoţilor, vom reține mai ales că focul ritual este aprins prin frecarea a două bucăți de *hinoki*. Acest lemn este folosit și la construcţia templelor, printre care și cel din Ise. Se regăsesc aici în mod evident noţiunile de Incoruptibilitate și de puritate.

Simbol de nemurire de asemenea, chiparosul (asociat pinului) este reprezentat în lojile societăţilor secrete chinezeşti, la intrarea în *Oraşul Sălciilor* sau în *Cercul Cerului și al Pământului.* Credincioşii Yin, spune Confucius, îl plantau pe lângă altarele Pământului.

5. MISTERELE LUI ISIS ȘI OSIRIS

Cultul lui Osiris a apărut si s-a dezvoltat în Egiptul clasic, în mileniul III-I î.H. În Egiptul elenistic, regii macedonienii din dinastia Ptolomeilor au creat cultul lui Sarapis, nume derivat din Osarapis, zeu care combina atributele lui Osiris și ale taurului sacru Apis. Apis s-a transformat în

Osiris după moartea sa, câștigând astfel nemurirea divină, care era accesibilă tuturor adoratorilor lui Osiris. Cele două mari sărbători publice reactualizau anumite episoade ale mitului lui Osiris și Isis.

Prima, *Navigium*, sau "Corabia lui Isis" (*porțiunea genomului viral cu instrucțiunile de clonare*), deschideau perioada navigației de primăvară. A doua, *Inventio* a lui Osiris, avea loc de la 29 octombrie la 1 noiembrie. După trei zile de post, de bocete și pantomimă înfățișând căutarea lui Osiris masacrat și tăiat în bucăți, și după riturile de înmormântare practicate de Isis, urma bucuria credincioșilor când li se vestea că trupul zeului a fost găsit, realcătuit și animat (*exact cum susține Maximo Sandin că se întâmplă cu genomul viral fragmentat din așa zisul "gunoi" al ADN-ului*).

De aceea într-un pergament se spune:

Osiris ! Tu erai plecat, dar ai revenit;
dormeai, dar te-ai trezit;
ai murit, dar trăiești din nou.

Dis-de-dimineață se deschideau porțile sanctuarului și credincioșii puteau să asiste la slujba săvârșită de preoți.

Lucius Apuleius, în romanul "Metamorfoze" (Magarul de aur), relatează că Lucius, eroul principal, este transformat în mod magic în măgar. După multe aventuri și suferințe, el este readus la forma sa de om prin bunăvoința zeiței Isis.

NOTĂ:

În "Dicționar de simboluri" a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 279, se spune că **Măgarul** este simbolul neștiinței și, aproape universal, emblema întunericului, ba chiar a tendinţelor satanice. În Egipt, măgarul roșu este una din entităţile cele mai periculoase pe care le întîlnește sufletul în timpul călătoriei sale post-mortem. În ezoterismul ismaelian, *măgarul lui Dajjal* înseamnă răspândirea ignoranţei și a imposturii, de fapt a literalismului mărginit ce se interpune în fața viziunii interioare. Măgarul satanic se substituie măgăriţei cunoașterii. Măgarul, ca și Satana, ca și Fiara, înseamnă sexul, libidoul, elementul instinctiv al omului, o viață care se desfășoară toată pe plan pământesc și senzual.

Expresia *urechi de măgar* provine de la o legendă după care Apollo a schimbat urechile regelui Midas în urechi de măgar, căci își arătase preferinţa pentru cântul naiului în dauna muzicii din templul de la Delphi. Această preferinţă arată, în limbaj simbolic (urechile de măgar), aplecarea către seducţiile sensibile mai curând decât pentru armoniile spiritului și a predominării sufletului.

Pentru că Dionysos simbolizează etapa coborârii virusului în celulă și cufărul ce servise de leagăn zeului simbolizează capsida, măgarul de transport al cufărului (genomului viral) în lumea celulei este atribuit acestuia. De aceea în "*Broaștele*" lui Aristofan se spune: *Eu sunt măgarul care duce tainele* (genomul viral). Fugind de persecuţiile lui Irod (sistemul imunitar), Iosif o urcă pe Maria (ARN viral) pe o măgăriţă (o catenă de ADN, devenind ADN fals) pentru a se adăposti în Egipt (în nucleu); cu puţin înainte dc Patimi, Hristos face o intrare triumfală în Ierusalim călare pe o măgăriţă.

Și în scrierile misticilor se face aluzie la un asin sălbatic, însingurat, ce acceptă cu greu jugul (autoritatea ADN-ului).

Măgarul simbolizează faza din existența virusului când genomul acestuia nu este activat și omul este condus de ADN.

Povestirea este o alegorie a coborârii omului (*virusului*) la starea de bestialitate și senzualitate și a ridicării lui prin puterea vindecătoare a unei ființe divine (*capăt LTR cu instrucțiuni de clonare*). În noua sa stare, Lucius devine credincios adept al zeiței Isis și se supune ritualului de inițiere.

În timpul inițierii, Lucius a putut vedea soarele la miezul nopții, aluzie la elementul solar din mitologia egipteană, prezent în ritualul de inițiere. El s-a apropiat de zeii de sus și de jos și a fost încoronat pe un tron alături de Isis - simbol al zeificării și al mutării lui de la lumină la moarte și apoi la o nouă viață. Drept recunoștință, Lucius vorbește despre Isis ca despre mântuitorul omenirii.

Așa cum Osiris fusese "înviat" de Isis, divinizarea inițiatului era tot opera zeiței Isis. În Egiptul antic se spera într-o identificare cu Osiris, după moarte. Prin intermediul inițierii în mistere, Mystul dobândea însă, încă din lumea de aici, identificarea mistică cu zeul. Coborârea Mystului în infern și ascensiunea sa, străbătând elementele cosmice, trădează o ***imitatio dei****, prima lege a*

magiei: similarul produce similarul, adică o repetare a acțiunii virusului în celulă.

RITUL:

După Apuleius, în ziua hotărâtă dinainte de către zeiță, pontiful îl stropește cu apă pe neofit (virusul intră în citoplasmă), și îi comunică în secret câteva recomandări care nu sunt demne de a fi auzite de omul obișnuit. Apoi, în fața întregii asistențe, el îi spune să se abțină, timp de zece zile, de la carne și vin (pentru a scădea influența ADN-ului). În seara inițierii, mulțimea credincioșilor îi oferă diverse daruri, apoi, înveșmântat într-o tunică de in (*simbol al nucleoproteinei capsidei*), el este călăuzit de preot în cea mai retrasă capelă a sanctuarului (*simbol al locului de asamblare*). În acest loc retras neofitul atinge tărâmurile morții, călcând pragurile Proserpinei, văzând în mijlocul nopții (al citoplasmei) soarele strălucind, contemplând zeii infernali (organele celulare) și zeii cerești (enzimele din viitorul virus) și închinându-se lor de aproape (*trăiește pentru puțin timp viața de virus care îl așteaptă*).

Se poate afirma că este o experiență a morții și a învierii, o identificare cu Osiris-Ra sau Horus, iar dimineața, neofitul îmbrăcat cu douăsprezece haine ritualice, simbolizând cele douăsprezece stațiuni zodiacale, se urcă pe o estradă din mijlocul templului având creștetul încununat cu o cunună de palmier, pentru a arăta asemeni soarelui, simbol al clonei de virus.

Inițierea se desăvârșește a treia zi printr-un banchet ritual.

După un an, mystul, la cererea zeiței, va efectua încă două inițieri despre care nu se mai știe nimic în ce ar consta.

6. MISTERELE CYBELEI ȘI ALE LUI ATTIS

Misterele lui Attis au la bază un mit relatat de Pausanias:

Un monstru hermafrodit, Agditis, s-a născut dintr-o piatră (virus) fecundată de Zeus (ADN), ce amintește de un mit hurito-hitit în care Kumarbi, ”Tatăl zeilor”, a însămânțat cu sperma sa o stâncă (*se știe că virusul, un fel de cristal, nu are organe de reproducere și de aceea are nevoie de aparatu de replicare al celulei*). Zeii au hotărât să-l castreze (decapsideze) și să-l transforme în zeița Cybele. După altă variantă, din sângele hermafroditului (*genomul de virus are doi acizi ribonucleici*) a răsărit un migdal.

NOTĂ:

În ”*Dicționar de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 304, se spune că **Migdalul** este semnul renașterii naturii și al unei vigilențe atente la primele semne ale primăverii, deoarece înflorește foarte timpuriu (*el simbolizează începutul producerii de componente virale*). După o tradiție evreiască, pătrunderea în orașul tainic Uz (capsida), lăcaș al nemuririi, se face prin baza unui migdal (ARN viral = luz). Este si numele orașului lângă care Iacob și-a trăit vedenia și pe care la numit Beith-e ”*Casa Domnului*”. Apropierea dintre migdal și noțiunea de nemurire se explică și aici prin simbolismul migdalei (numită și ea luz). Simbolismul migdalei este feminin, în schimb cel al migdalului este masculin (*biserica, formată din credincioși/migdale este mireasa lui Hristos/migdalul/ARN-ul*).

La greci, migdala strivită era comparată cu ejacularea falică o lui Zeus (aici virusul), și reprezenta puterea lui creatoare. Pausanias povestește că în timpul unui vis Zeus și-a pierdut sămânța (capsida) care a căzut pe pământ (nucleu). Se ivi dintr-însa o ființă hermafrodită: Agditis, pe care Dionysos o castrat-o. Din părțile sale genitale căzute pe pământ o crescut un migdal (ARN viral). Un fruct al acestui arbore a lăsat-o grea pe fiica zeului fluviu, Sengerios, care-l așezase pe sânul ei.

Reiese, din aceste legende, că migdalul duce direct la Zeus prin sângele unui hermafrodit și că fructul său poate fecunda nemijlocit o fecioară. Simbolismul său falic este deci nuanțat, în sensul că fecunditatea se exercită independent de împreunarea sexuală (ca la virus). După o credință încă atestată în Europa, tânăra care adoarme sub un migdal și-și visează logodnicul, se poate trezi însărcinată.

Mâncând din migdală (*simbol al capătului LTR/long terminal repeats al virusului, cu instrucțiunile de clonare*), Nana, fiica fluviului Sangarios (catenă a ADN-ului, deci fiică) a rămas însărcinată și a dat naștere unui copil, Attis (primul ARN viral întreg). Ajuns mare, Attis își sărbătorea nunta cu fiica regelui (al doilea ARN viral), când Agditis, care îl iubea, a intrat în sala ospățului nunții (citoplasmă). Asistența este cuprinsă de nebunie, regele își retează părțile genitale

(nu mai produce alte genomuri virale), iar Attis fuge, se mutilează sub un pin (renunță la organele de reproducere ca virusul) și moare (se închide în capsidă).

În disperare, Agditis încearcă să-l reînvie, dar Zeus (ADN-ul) se împotrivește acestui lucru; el dă voie numai ca trupul lui Attis să nu putrezească (virusul să poată reînvia oricând la intrarea într-o celulă) și unicul semn de viață dintrânsul va fi faptul că părul îi crește mereu (*capsida capătă înveliș proteic*) și degetul mic i se va mișca (*el va fi cheia ce va descuia porul de acces în celulă*).

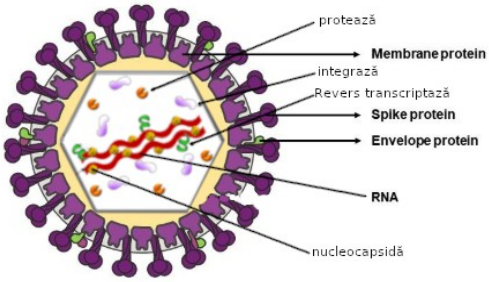

După o altă variantă, Attis este ucis de un mistreț.

NOTĂ:

În "*Dicționar de simboluri*" a lui Jean Chevalier, vol. 2, pg. 306, se spune că **Mistreţul** întruchipează autoritatea spirituală. Lucru ce ar putea fi pus în legătură cu retragerea druidului sau a brahmanului în pădure (nucleu), sau cu proprietatea mistreţului de a dezgropa trufele (elemente virale), misterioase produse ale trăsnetului - după cum povestesc unele legende -, şi de a se hrăni cu fructele stejarului, arbore sacru. Lui i se opune ursul, emblemă a puterii seculare. Este imaginea puterii spirituale (a virusului) urmărite de cea seculară (a celulei). Există un simbolism de ordin ciclic, prin substituirea unei domnii cu alta, a unei kalpa cu alta, simbolizat de prinderea unui mistreț de Hercule și de Meleagru.

Mistreţul este avatarul sub care Vishnu a readus pământul (clonă de virus) la suprafaţa apelor (citoplasmei) şi l-a organizat (asamblat). Mistreţul (varaha) este şi Visnnu ce intră în pământ (aici nucleu) căutând piciorul stâlpului de foc (ARN-ul viral) - care nu este altceva decât lingamul lui Shiva în timp ce Hamsa-Brahma îi caută vârful în slava cerului (în virus). Pământul apare astfel, în mod foarte general, ca atribut al lui Varaha (Visnnu), sub ai cărui colţi, sau într-ale cărui braţe, el apare ca *pământul sfânt dintâi* (virusul de dinainte de desmembrare).

Mistreţul apare în centrul Roţii budiste a Existenţei sub forma unui animal negru, simbol al prostiei şi patimilor (existența virusului în celulă pe perioada clonării componentelor sale). Uneori i se spune *porc* și acesta este aspectul sub care trebuie privite semnificaţiile sale obscure: pe cât este de nobil simbolismul mistreţului (virusul înainte de integrare în celulă), pe atât este vrednic de dispreţ cel al porcului (virusul integrat în genom). Porcul sălbatic este simbolul desfrâului și al brutalităţii (*caracteristici necesare virusului pentru a se înmulți și a se impune în celulă*).

În tradiţia creştină, mistreţul îl simbolizează pe demon, fie prin asocierea lui cu porcul, lacom şi lubric; fie din pricina faptului că este repezit, nestăpânit, amintind de iureşul patimilor; fie pentru că se evocă prăpădul pe care-l face el pe câmpuri, prin livezi şi prin vii (*deoarece creștinismul este etapa de ascensiune a virusului și nu mai are legătură cu etapa de coborâre în celulă a acestuia*).

Agditis este o epifanie[57] a Marii Mame androgine (ADN celular), iar Attis (ARN viral) este în același timp, fiul, amantul și victima Cybelei, care își regretă gelozia, se căiește și își jelește iubitul. Attis mai este numit și "*spicul secerat verde*" pentru că este clonă tânără de ARN viral.

Preoții numiți Gali și unii credincioși în delir se castrau și își ofereau organele sexuale Cybelei (***imitatio dei***, prima lege a magiei: *similarul produce similarul*), ceea ce la origine asigura fertilitatea Mamei-Pământ (*fertilitatea celulei*). Această mitologie primitivă și riturile sângeroase au ajuns însă originea unei religii a mântuirii, extrem de răspândită în primele secole ale erei creștine în Imperiul Roman. Riturile violente, muzica sălbatică, absorbția de plante halucinogene, totul pentru a forța apropierea de divinitate sau unirea cu ea, au devenit căi de răscumpărare.

Teologii și filosofii păgâni din primele secole ale erei creștine îl identificau pe Attis cu principiile înseși ale creației și ale procesului Viață-Moarte-Renaștere, ilustrat de experiența religioasă a sexualității, suferinței fizice, sângelui și transelor. În mod paradoxal, Attis a sfârșit prin a fi asimilat soarelui (simbol al virusului) și a devenit cultul central al antichității. Așa arată cea mai atrăgătoare religie păgână care a încercat a face concurență creștinismului.

57 Apariție sacră.

RITUL:

Sărbătorile se țineau către echinocțiul de primăvară, de la 15 la 23 martie. În prima zi, ”***intrarea trestiei***”, confreria cannoforilor aduce în templu trestii tăiate, deoarece potrivit legendei, Cybele îl găsise pe copilul Attis expus pe malul fluviului Sangarios.

NOTĂ:

În ”*Dicționar de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 378, se spune că **Trestia** este un simbol al fragilității și flexibilității, Pascal numind-o ”*trestia gânditoare*” (adică ARN viral). În Extremul Orient creșterea trestiei ieșite din apele primordiale (citoplasmă) reprezintă manifestarea, echivalentul lotusului. În mitologia Japoniei este *câmpia de trestii.*

Trestia are puteri purificatoare și de protecție. Ajutat de trestie, Izanagi (genomul de virus), purificat după ce s-a întors din tărâmul morților (celula), cu ajutorul fumului scos de trestiile arzând. Cu ajutorul unor frânghii făcute din trestii (genom viral), duhurile porților îmblânzesc spiritele răufăcătoare. În anumite ceremonii șintoiste, purificarea se face traversând așa-numitul *chi-no-wa*, care este un cerc de trestii. Accesul în anumite loje ale societăților secrete chinezești se făcea trecând pe sub arcuri de trestii, flancate de o parte și de alta de paznici.

Trestia (vetasa) esto considerată uneori, în India, drept o imagine a Axei lumii, ceea ce ne îndreptățește să o apropiem de trestie axiala ieșita din apele prtmordiale nipone.

În legenda rogelui Midas, o trestie crește din groapa săpată de bărbierul regelui și striga de acolo taina încredințată : *regele Midas are urechi de măgar*, deci nu și-a activat genomul de virus.

Trestia smulsă din pământ devine fluierul sacru folosit de Mevlevi sau de dervișii rotitori, naiul. Instrumentul principal din concertele lor spirituale care, după spusele lui Mevlana Jalal-ed-Din Rumi, fondatorul acestui ordin, cântă *durerile despărțirii* (de celula care l-a clonat). Trestia este un glas.

Anii din calendarul aztec sunt așezați sub patru semne, printre care și cel al trestiei. Trestia (verde) este legată de Răsărit, de tărâmul Reînnoirii (clonării virusului). Ea reprezintă la vechii mexicani un simbol al fertilității, al belșugului, al bogăției (producerea de elemente virale).

După șapte zile, confreria dendroforilor (*purtători de copaci*) aducea din pădure un pin tăiat. Trunchiul era acoperit cu bandaje de lână și cununi violete, ca un cadavru, și la mijlocul lui era prinsă o imagine a lui Attis. Arborele îl reprezenta pe zeul mort.

NOTĂ:

În ”*Dicționar de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 94, se spune că **Pinul** este, în Extremul Orient, un simbol al nemuririi, lucru ce se explica prin aceea că frunzișul lui este veșnic verde. Iar rășina lui nu se alterează.

Nemuritorii taoiști se hrănesc cu boabele, acele și rășina pinului. Această hrană le este îndeajuns și le face trupurile ușoare și capabile să zboare (*să se transforme în viruși și să părăsească celula*). Rășina de pin, dacă se scurge de-a lungul trunchiului și intră în pământ, dă naștere, după o mie de ani, unei ciuperci minunate, *fouling*, aducătoare, și ea, de nemurire. Celui ce mănâncă florile pinilor din Cerul Curat ca Jadul, *trupul îi va străluci ca aurul*.

În societățile secrete chineze, pinul (asociat cu chiparosul) apare la poarta *Cetății Sălciilor* sau a *Cercului cerului și pământului,* lăcaș al nemuririi (clonă virus).

În iconografia occidentală, conul de pin sau de brad apare uneori între doi cocoși care se bat: aceasta imagine o evocă pe aceea a celor doi balauri care își dispută perla (clona de virus): este vorba de simbolul adevărului manifestat (realizare virus). Conul de pin de pe sceptrul lui Dionysos nuanța un soi de superioritate a zeului (virusului) față de natura considerată ca ansamblu de forțe elementare și îmbătătoare (celula). Conul de pin reprezintă preamărirea forței vitale și glorificarea fecundității.

Conul era socotit ca metamorfoză a unei nimfe (genom viral) pe care ar fi iubit-o Pan.

La 24 martie, ”***ziua sângelui***”, preoții (galii) și neofiții se dedau la un dans sălbatic, în sunete de flaute, chimvale și tobe, se flagelau până la sânge, își crestau brațele cu cuțitele; în culmea freneziei, unii neofiți își retezau organele bărbătești și le ofereau în chip de oblație zeiței.

Lamentațiilor funebre din noaptea de 24 spre 25 martie, le urma brusc o explozie de bucurie, în zori, când se anunța învierea zeului. Era ”***ziua bucuriei***”. După o ”***zi de odihnă***”, la 27 martie avea loc marea procesiune spre râul (citoplasma) în care se îmbăia statuia Cybelei.

După unii autori, inițierile individuale erau celebrate pe 28 martie; neofitul era sanctificat cu sângele unui taur sau unui berbec jertfit, pentru că, probabil, era astfel înlocuit ritul automutilării. El era admis în ”*camera nupțială*” sau sub un baldachin (*capsidă a cărui asamblare era începută*) în

calitate de soț mistic al Cybelei, ca și preotul care intra în acest loc sacrosant pentru ca să ofere Mamei resturile însângerate ale mutilării sale. După o altă interpretare, ”camera zeiței” era o peșteră sau loc subteran chiar în templu sau în vecinătate; pătrunzând înăuntru, *mystul* efectua un ”*descensus ad inferos*”. Castrarea era o ***imitatio dei*** totală. Transele îi eliberau pe credincioși de autoritatea normelor (*metabolismul celular impus de ADN*), într-un anumit sens era o descoperire a libertății (a lui *jivan mukta* din hinduism).

7. MISTERELE LUI MITRA

Mithra este zeul luminii din mitologia persană. Numele său înseamnă "*Soarele neînvins*", dar și „*legământ, tratat, acord, promisiune*” și conform religiei zoroastriene este conducătorul grupului de zei Yazatas. Considerat uneori ca fiu al lui Ahura Mazda, el luptă contra forțelor răului conduse de Angra Maynu. Ca zeu al sincerității și al loialității, numele lui Mithra apare în timpul legământului și depunerii jurământului.

Străbatând ziua cerul, Mithra vede și aude totul din cer sau de pe pământ întrucât el are 10.000 de ochi și 1000 de urechi. El este înarmat cu o măciucă de lemn ferecat cu care alungă demonii ce năvălesc spre el. În Iranul arhaic, Mithra era o divinitate de prim rang. Îi erau consacrate ca simbol și emblemă crizantemele, trandafirii și era zeul suprem al oștirilor.

NOTĂ:

În ”*Dicționar de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 1, pg. 390, se spune despre **Crizantemă** că este un simbol solar datorită așezării regulate și sub formă de raze a petalelor sale. Este asociată cu longevitatea dar și cu mortalitatea. Crizantema este considerată un mediator între cer și pământ, un model de perfecțiune, iar filozoful Zhou Dunyi o vede printre celelalte flori, drept cea care se ascunde și fuge de lume.

Cultul lui Mithra a fost introdus de regele persan Artaxerxes al II-lea.

Unul dintre cei mai faimoși renegați ai creștinismului, scriitorul francez Ernest Renan scria în secolul trecut: ”*Dacă creștinismul ar fi fost oprit în creșterea sa de o boală mortală, lumea ar fi fost mithraistă*”. Într-adevăr, această nouă “religie de mistere” impunea prin forță și originalitate. În sec. III-IV d.H. se răspândise în toate provinciile Imperiului Roman. Cultul secret al lui Mitra reușise să unească moștenirea iraniană cu sincretismul greco-roman și integrase toate curentele spirituale specifice epocii imperiale: astrologia, speculațiile eshatologice, religia solară (interpretată de unii monoteism solar). Limba liturgică era latina, căpeteniile misterelor erau italici și alți romani de limbă latină. Lipseau riturile orgiastice sau monstruoase.

Mitraismul ea aproape exclusiv un cult secret, rezervat militarilor. Puținul care se știe despre ritualurile inițiatice amintește mai degrabă de inițierile “*societăților de bărbați*” indoeuropene decât de acela ale misterelor traco-frigiene și greco-egiptene, deoarece Mitra era singurul “zeu de mistere” care nu cunoscuse moartea. O asociație mitraistă accepta cel mult 100 de membri. La Roma erau 100 de sanctuare Mithra-ene cu cel mult 10.000 membri. Respingerea femeilor, care participau la celelalte culte ale mântuirii într-un număr niciodată cunoscut înainte, făcea imposibilă convertirea lumii la mitraism.

Misterele lui Mitra au apărut înaintea creștinismului, riturile ambelor credințe având multe analogii. Ele sunt enumerate de Franz Cumont în cartea ”Misteriile lui Mithra”, pg. 188:

- adepții se purificau prin botez;
- ziua de duminică era sfântă și sărbătoreau nașterea Soarelui pe 25 decembrie, aceeași zi în care se va sărbători Crăciunul începând cu sec. IV;
- ambele religii propovăduiau un sistem etic categoric, priveau ascetismul ca fiind merituos și considerau virtuți abstinența, continența, renunțarea și controlul de sine;
- ambele recunoșteau existența unui Rai locuit de cei fericiți, situat în regiunile superioare, și a unui Iad populat de demoni, situat în măruntaiele pământului;
- ambele așezau Potopul la începutul istoriei și ca sursă a tradițiilor lor o revelație inițială;
- ambele credeau în nemurirea sufletului, într-o Judecată de Apoi și într-o Înviere a morților

ce survine unei conflagrații finale a universului.

Asemănările dintre cele două biserici antagoniste erau atât de izbitoare (pentru că au la bază procesul de clonare virală) încât apologeții au explicat mithraismul ca pe o travestire satanică a religiei creștine.

Mithraismul avea să dispară în sec. V d.H.

LEGENDA

Unul din miturile fondatoare povestește despre nașterea lui Mithra dintr-o stâncă (virus) ca și antropomorful Ullikummi, frigianul Agditis și un erou cunoscut al mitologiei osetine, peștera căpătând, de aceea, un rol capital.

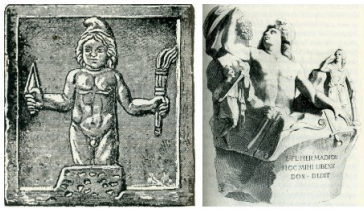

Mithra născut din piatră. El ţine în mână strugurele care în Occident a înlocuit Haoma perşilor.

După o tradiție transmisă de Al-Biruni, regele part, în ajunul întronării sale, se retrăgea într-o peșteră iar supușii îl venerau ca un nou-născut, ca un copil de origine supranaturală.

Episodul mitologic principal prezintă furtul taurului de către Mithra și jertfirea sa la porunca Soarelui; întorcând capul, el prinde taurul de nări, iar cu alta îi împlântă cuțitul între coaste (la fel ca Ahriman în hinduism, sau cu boul Hathayos sacrificat de Saosyant și Ohrmazd).

Din corpul victimei muribunde (*capsida virusului*) răsar toate ierburile și plantele bune... Din măduva spinării sale a răsărit grâul, din sângele lui, vița de vie (*din măduva și grăsimea boului Hathayos va ieși o băutură care-i va face pe oameni nemuritori*).

Jertfirea taurului (*virusului*) are loc într-o peșteră în prezența Soarelui și Lunii (*genomul virusului și genomul celulei*). Mithra și Sol își pecetluiesc prietenia printr-un ospăț prin care își împart carnea taurului. La puțin timp după aceasta are loc înălțarea lui Sol la Cer, la fel și a lui Mithra, alergând înapoia carului Soarelui (*asamblarea și părăsirea celulei*).

RITUL

Un text al sfântului Ieronim, precum și numeroase inscripții ne-au transmis cele șapte grade de inițiere (faze de replicare a virusului): Corb, Soție, Soldat, Leu, Persan, Sol al soarelui și Tată. Admiterea în primele grade putea fi acordată chiar copiilor începând cu vârsta de șapte ani. Comunitatea mystilor era împărțită în două grupuri: ***slujitorii*** și ***participanții***; din rândul ultimilor făceau parte inițiații de la gradul ***Leu*** în sus. Apologeții creștini vorbesc de un botez cu rolul de a-l introduce pe neofit în noua viață, practicat probabil la gradul de ***Soldat***, când i se înmâna și o cunună pe care trebuia să o refuze, spunând că ”Mithra era singura lui cunună”. Urma însemnarea

pe frunte cu fierul roșu (*deschiderea celui de-al treilea ochi*) sau mai degrabă purificat cu o făclie aprinsă.

În inițierea de gradul ***Leu***, se turna miere în palmele candidatului și i se ungea cu miere limba, mierea fiind hrana sfinților și a nou născuților (*simbol al fragmentelor de virus, necesare asamblării*).

Potrivit unui autor creștin, candidaților li se legau ochii (simbolizând faptul că virusul intrase în întunericul celulei), în vreme ce o ceată frenetică îi înconjura, unii imitând țipătul corbului și agitându-și brațele aripi, sau răgând aidoma leilor (*în gălăgia din interiorul celulei, fragmentul de virus din neofit trebuia să fie atent doar la țipătul corbului sau răgetul leului, simboluri ale capătului LTR cu instrucțiunile de clonare*). Unii candidați, cu mâinile legate la spate cu intestine de găină (simbol al acțiunii de împotrivire a celulei), trebuiau să sară peste un șanț de apă (*simbol al citoplasmei*). Apoi venea cineva cu o spadă (ARN-ul viral, sau proteaza virală), tăia intestinele și se declara eliberator.

Fiecare din cele șapte grade de inițiere era ocrotit de către o planetă: Corb de Mercur, Soție de Venus, Soldat de Marte, Leu de Jupiter, Persan de Lună, Sol al soarelui de Soare și Tată de Saturn (*planetele sunt module ale virusului sacrificat după al căror model trebuiau clonate componentele noului virus*). Origen vorbește de o scară cu șapte trepte din metale diferite și legate de anumite divinități.

În reprezentările lui Mithra acesta apare însoțit de două personaje tinere purtătoare de făclii și stând într-un picior (simbol al genomului viral ce va lumina celula cu instrucțiunile de clonare a virusului), una ținută cu flacăra în jos (simbol al coborârii genomului în celulă) și cealaltă cu flacăra în sus (simbol al asamblării clonei virale și părăsirii celulei), denumiți enigmatic Cauti și Cautopati, adică întruparea dublă a lui Mithra în cei doi ARN ce alcătuiesc genomul virusului.

Atât lui Cauti (Veghetorul), cât şi lui Cautopati (Judecătorul), li s-au atribuit semnificaţii astrologice: ei se presupune că reprezentau soarele de răsărit şi cel de apus sau momentele de echinocţiu.

CURENTE RELIGIOASE DUALISTE

În formularea lui ontologică, spune Ioan Petru Culianu, dualismul prevede opoziţia a două principii. Unul dintre principii este, în majoritatea cazurilor, „bun”, pe când celălalt e „rău” şi, în consecinţă, primul va fi răspunzător de o creaţie „bună”, iar al doilea de una „rea”, creaţii care vor fi obiectul alegerii, individuale sau colective, a omului.

Inițial, creația bună a fost celula și creația rea a fost virusul. După ce virusul a preluat conducerea celulei, rolurile sau inversat și virusul a devenit creația bună.

O primă religie dualistă este zoroastrismul, din moment ce dualismul constituie un element distinctiv al mesajului originar al lui Zoroastru însuşi. Alte religii dualiste tipice sunt: sistemele gnostice, Marcion, maniheismul, paulicianismul, bogomilismul şi catharismul.

Se pot găsi două moduri de a raporta principiul răului la principiul binelui. Pe de o parte, aşa cum se întâmplă în maniheism sau în anumite forme de catharism, putem avea o formă radicală de dualism, în virtutea căreia cele două principii au o consistenţă ontologică egală, Principiul răului coexistând *ab aeterno* cu cel al binelui; în general, în aceste sisteme, unei perioade iniţiale de separaţie (*virusul și celula sunt separate*) îi urmează o perioadă - care stă la baza originii înseşi a cosmosului şi a omului - în care, ca urmare a unui „incident” iniţial (*atacul virusului asupra*

celulei), provocat îndeobşte de forţele răului, are loc un amestec între cele două regnuri (*genomul ARN de virus se integrează în genomul ADN al celulei*), care stă la baza istoriei înseși a cosmosului şi a omului. Scopul *escatologiei*[58] este de a relata cum se va ajunge la înfrângerea definitivă a forţelor răului, care vor fi pentru totdeauna separate de cele ale binelui (*autoasamblarea virusului şi părăsirea celulei*). Pe de alta, cum e cazul în anumite forme de gnosticism, găsim o formă atenuată de dualism: în acest al doilea caz, originea răului, pentru a nu ameninţa unicitatea divină, trebuie căutată în sânul divinităţii înseşi. În ambele forme există o tendinţă optimistă fundamentală, constând în convingerea în triumful definitiv al forţelor binelui (*triumful virusului*).

Concepţia dualistă apare în majoritatea regiunilor globului, în mituri înregistrate de antropologi. Un personaj, mai adesea masculin decât feminin, care poate fi etern ca şi Fiinţa primordială, sau născut după ea (uneori chiar din Fiinţa Primordială însăşi), deteriorează creaţia, din pricina neîndemânării sale sau, mai frecvent, din pricina pornirii sale irezistibile de a face pozne. Acest personaj e cunoscut drept un Poznaş, un şarlatan – un Trickster. Antropologii numesc dualiste acele mituri în care Tricksterul apare ca antagonist al Fiinţei Primordiale.

Se face distincţie între două variante principale ale acestor legende, una este asiatică, iar cealaltă bogomilică. În varianta asiatică Tricksterul este de obicei o pasăre, în timp ce în varianta bogomilică este numit Satana(el). Mai mult, în aceste legende îşi fac apariţia două motive distincte: „scufundarea” (virusul), posibilă doar într-o zonă maritimă, şi ”dualismul”.

GNOSTICII

Gnosticii sunt grupuri de oameni ce se considerau urmașii și păstrătorii unei tradiții orale și care postulau că revelația este stratificată, conținând mai multe niveluri de înțelegere, în acord cu puterea intelectivă a fiecărui om. Valentin, de exemplu, considera că oamenii se împart în ***hylici*** (materialiștii sortiți pierzaniei), ***psihici*** (oameni dominați de activitate sufletească și care se vor mântui prin fapte bune), respectiv ***pneumatici*** sau ***gnostici*** (singurii capabili să ajungă la adevărata iluminare). Gnosticii mizau pe rolul cunoașterii (inițierii) în salvarea sufletului. Gnosticii folosesc însă şi mituri care n-au nici o legătură cu creştinismul: mituri pe care nu le împrumută nici de la iudaism, nici de la religiile Iranului, ci pur şi simplu de la dualism ca atare.

GNOZA

Unii cercetători preferă să vorbească despre „gnoză” atunci când se referă la ideile din secolul I care s-au dezvoltat ulterior în gnosticism și să rezerve termenul „gnosticism” pentru sinteza acestor idei într-o mișcare coerentă în secolul al doilea.

Principalii învățători ai doctrinei gnostice au fost Cerintus, Marcion, Carpocrates, Basilides și Valentinus. Teoria lor era aceea că Hristos ar fi avut, în afară de învățătura exoterică, împărtășită tuturor celor care-l ascultau, și o doctrină esoterică, secretă, pe care nu a comunicat-o decât discipolilor săi

Gnosticismul se referă la diverse mișcări religioase sincretice, constând în variate sisteme de credințe, generalizat unite în învățătura că oamenii sunt suflete divine închise într-o lume materială, creată de un Dumnezeu imperfect, Demiurgul, care este frecvent identificat cu Dumnezeul lui Avraam.

Demiurgul (genomul celular) poate fi descris ca o încorporare a răului. El există alături de altă Ființă Supremă (genomul de virus) îndepărtată și incognoscibilă ce încorporează binele. Pentru a se elibera de lumea inferioară materială, este nevoie de *gnostic*, sau cunoaștere ezoterică spirituală disponibilă prin experiență directă sau cunoaștere a acestui incognoscibil Dumnezeu. Printre sectele gnosticismului, totuși, numai *pneumaticii* sau *spiritualii* obțin gnoză, *materialiștii*, deși oameni, sunt condamnați. Iisus din Nazaret este identificat de unele secte gnostice ca o încorporare a Ființei Supreme ce s-a încarnat pentru a aduce cunoașterea pe pământ. În altele (de ex. Nazarinenii și Mandeenii) el este considerat un “mšiha kdaba” (Messia fals) ce a distorsionat învățăturile

58 Doctrină mistică-religioasă despre destinele finale ale omenirii, despre sfârșitul lumii și judecata de apoi.

încredințate de Ioan Botezătorul.

Urme ale sistemelor gnostice pot fi distinse câteva secole înainte de Era Creștină. Gnosticismul a fost interzis încă din primul secol, astfel l-a precedat pe Iisus Hristos. Conversia la Islam și Cruciada Albigensiană (1209-1229) a redus drastic numărul gnosticilor din toată perioada Evului Mediu, deși câteva comunități izolate continuă să existe până în prezent.

După Ioan Petru Culianu se atribuie „gnosticismului" următoarele trăsături comune:

- *anticosmismul* sau ideea că lumea aceasta este rea,
- *antisomatismul* sau credinţa că trupul este rău,
- *encratismul* sau ascetismul mergând până la refuzul căsătoriei şi al procreaţiei și abținerea de la carne și vin.
- *docetismul* sau credinţa că patimile şi moartea pe cruce a lui Cristos fuseseră iluzorii, după cum iluzoriu fusese şi trupul său, deşi rămâneau negociabile dimensiunile iluziei şi ale scenariului după care aceasta se manifesta.
- practicarea vegetarianismului complet sau parţial.
- *antinomismul*, gnosticii opunându-se în multe feluri ordinii *(nomos)* comune (instituită de ADN).

Cu toate acestea, *spectrul de toleranţă* al gnosticismului este foarte larg: el merge de la *anticosmism* la *procosmism* (atitudine favorabilă lumii), de la ascetismul *encratic* la libertinismul în aparenţă cel mai îndrăzneţ, de la fantaziasm, doctrină potrivit căreia Isus Cristos n-a asumat un trup fizic, până la admiterea existenţei acestui trup și a suferinţei sale pe cruce, de la o atitudine anti-iudaică la respectul pentru divinitatea din Vechiul Testament, de la acceptarea metensomatozei (reîncarnarea sufletului în corpuri noi) până la negarea ei şi acceptarea doctrinei Bisericii (suflete noi pentru corpuri noi) etc.

Gnosticismul se arată încă o dată revoluţionar, negând *principiul antropic*[59], căruia îi opune o concepţie articulată în două propoziţii: omul a fost creat împotriva lumii, omul este superior creatorilor săi. Prin asta, în ciuda opiniei răspândite, vedem că în plan antropologic gnosticismul, departe de a fi pesimist, este de un optimism fără egal nu numai în lumea veche, dar probabil în toată istoria ideilor occidentale.

Sistemele gnostice susțin că:

1. Există o Divinitate monadică (virus), îndepărtată și supremă, cunoscută cu o varietate de denumiri, inclusiv *Pleroma* și *Bythos* (adânc);
2. Există Emanații (module virale) progresive concepute metaforic ca o distanțare graduală și progresivă de Ultima Sursă, ce aduc o instabilitate în „țesătura" Naturii divine;
3. În ultima emanație, cea a Sophiei se produce căderea omului;
4. Există un Dumnezeu Creator distinct (genomul celular), numit *demiurgos* în tradiția Platonistă. Demiurgul este un creator binevoitor al Universului din materia pre-existentă, în limitările căreia este înrobit în crearea cosmosului; în alte sisteme, descrierea Demiurgului ia forma unui leu. În alte părți, această figură este numită „*Ialdabaoth*", „Samael" (zeu orb) sau „Saklas" (cel prost), ce uneori îl ignoră pe superiorul Dumnezeu, și alteori i se opune; astfel în ultimele cazuri are o corespondență malefică.

59 *principiului antropic:* lumea a fost creată pentru om, omul a fost creat pentru lume (varianta biblică), lumea a fost creată precum omul, omul a fost creat precum lumea (varianta platonică) şi o combinaţie a celor două (în iudaismul platonicizant, în creştinism).

5. Demiurgul creează un grup de co-actori numiți „*arconi*”, ce oficiază asupra lumii materiale, și în unele cazuri fiind obstacole ale sufletului ce caută ascensiunea de ei;
6. Lumea, datorată Celui de Sus, este defectă sau o producție cu „erori” dar oricum nu atât de bună pe cât permite constituentul său material. Această lume este tipic un simulacru inferior a unui înalt nivel de realitate sau conștiință. Inferioritatea poate fi comparată cu o închisoare intenționată pentru locuitorii săi;
7. Această stare este explicată printr-o dramă cosmică în care un element divin (virusul) „cade” în lumea materială și se stabilește printre anumite ființe umane; de aici se poate întoarce înapoi în tărâmul divin printr-un proces de „Trezire” (ce duce spre salvare). Salvarea individului oglindește o refacere concomitentă a naturii divine;
8. O cunoaștere de un anumit tip, obținută prin intermediul unei figuri salvatoare (Hristos, sau în alte cazuri, Seth sau Sophia) poate salva omul.

În general, sistemele Gnostice cuprind în esența lor un:

- Dualismul Radical – sau Dualismul absolut ce situează două forțe divine co-egale (virusul și celula). Maniheismul concepe două tărâmuri anterior coexistente de lumină (virus) și întuneric (celula) ce devin încurcate în conflict, datorat acțiunilor haotice ale întunericului. Ulterior, anumite elemente ale Luminii (*genomul viral fragmentat*) devin captive în Întuneric (*genomul celular*); Scopul Creației materiale este acela de a decreta procesul lent de extracție ale acestor elemente individuale (asamblarea), la sfârșitul căreia Împărăția Luminii (clona virusului) va triumfa asupra Întunericului (celula).
- Dualismul atenuat – în care unul din cele două principii este într-un fel inferior celuilalt. Aceste mișcări gnostice clasice, cum sunt Sethienii, concep lumea materială (celula) ca fiind creată de o divinitate mai mică decât adevăratul Dumnezeu, cel din urmă fiind obiectul devotamentului lor. Lumea spirituală (a virusului) este concepută a fi radical diferită de lumea materială, coexistând cu adevăratul Dumnezeu, și adevăratul cămin al unor membrii iluminați ai omenirii; astfel, aceste sisteme aveau exprimarea unui sentiment de alienare acută în lumea largă, și scopul lor rezultant era acela de a permite sufletului (genomului viral), evadarea din constrângerile prezentate de lumea fizică.
- Monismul restrâns – unde problema divinității sau semi-divinității celei de-a doua entități este discutabilă. Elemente ale versiunilor Valentiniene ale miturilor gnostice sugerează într-un fel că înțelegerea universului ar fi fost una monistă decât una dualistă. În aceste mituri, răutatea Demiurgului este îmblânzită; creația sa a unei lumi imperfecte nu este din lipsuri morale, ci din onesta sa ignorare a lumii spirituale superioare Lui. Astfel, Velentinieni au mai multe motive să trateze realitatea fizică cu mai puțin dispreț decât ar face-o un Gnostic Sethian.

Ereziologii l-au identificat ca iniţiator al gnosticismului pe Simon Magul (Faptele 8, 9-25), un vrăjitor, numit de discipolii săi „Marea putere a lui Dumnezeu”, care, cu puterea sa taumaturgică, ar fi sedus mulţimile în Samaria. El avea o însoțitoare, Elena, descoperită într-un bordel din Tyr și considerată drept ultima și cea mai decăzută întrupare a gândirii lui Dumnezeu; răscumpărată de Simon ea devine instrumentul răscumpărarii universale. Elena este personificarea unuia dintre acizii ribonucleici ai genomului viral ce se ocupă cu clonarea modulelor virusului, de aici apărând comparația cu prostituata. Ea se va întâlni cu al doilea acid ribonucleic personificat de Simon și prin căsătoria lor simbolică se realizează reunirea lui Dumnezeu cu Înțelepciunea divină (instrucțiunile de clonare), punându-se bazele unei clone de virus.

Cel mai de seamă maestru gnostic este considerat Valentin, care figurează printre cei mai mari teologi şi mistici ai timpului său.

Mircea Eliade ne spune că: *după Valentin, Tatăl, Primul Principiu absolut şi transcendent,*

este invizibil şi incomprehensibil. El s-a unit cu soţia sa, Gândirea (Ennoia), şi a zămislit cele cincisprezece perechi de eoni care, laolaltă, constituie Pleroma. Ultimul dintre eoni, Sophia, orbită de dorinţa de a-l cunoaşte pe Tatăl, provoacă o criză în urma căreia îşi fac apariţia Răul şi Patimile. Azvârliţi afară din Pleroma, Sophia şi creaţiile aberante pe care le prilejuise produc o înţelepciune inferioară. Sus, o nouă pereche se creează, Hristos şi perechea sa feminină, Sfântul Duh. În sfârşit, restaurată în desăvârşirea sa iniţială, Pleroma îl zămisleşte pe Mântuitor, numit şi Iisus. Coborând în tărâmurile de jos, Mântuitorul compune «materia invizibilă» cu elemente hylice (materiale), provenind de la înţelepciunea inferioară, şi din elementele psihice el îl creează pe Demiurg, Dumnezeul Genezei. Acesta ignoră existenţa unei lumi superioare şi se consideră pe sine unicul Dumnezeu. El creează lumea materială şi alcătuieşte, însufleţindu-le cu respiraţia sa, două categorii de oameni, «hylicii» şi «psihicii». Însă elementele spirituale provenind de la Sophia superioară intră fără ştirea lui în respiraţia Demiurgului şi dau naştere clasei «pneumaticilor». Spre a mântui aceste particule închise în materie, Hristos coboară pe pământ şi, fără să se întrupeze în sensul adevărat al cuvântului, dă revelaţia cunoaşterii mântuitoare. Astfel, treziţi prin gnoză, pneumaticii, şi numai ei, se înalţă către Tatăl.

Cea mai dramatică şi emoţionantă prezentarea mitului gnostic al *amneziei* şi al *anamnezei* se găseşte în "*Imnul Mărgăritarului*", păstrat în Faptele lui Toma.

Un prinţ soseşte din Orient în Egipt ca să caute «perla unică ce se află în mijlocul mării înconjurate de un şarpe cu şuierat ascuţit». În Egipt, prinţul este capturat de localnici. Ei îi dau să mănânce din mâncărurile lor, şi Prinţul uită cine este. «Am uitat că eram fiu de rege şi l-am slujit pe regele lor şi am uitat de mărgăritarul (clonă de virus) pentru care părinţii mei mă trimiseseră şi, datorită apăsării mâncării lor, am căzut într-un somn adânc». Dar părinţii fiului de rege au ştiut ce i s-a întâmplat şi i-au scris o scrisoare (instrucţiuni de clonare). «Trezeşte-te şi ridică-te din somnul tău, şi ia aminte la cuvintele scrisorii noastre. Reaminteşte-ţi că eşti fiu de rege (de virus). Dă-ţi seama în ce robie ai căzut (în robia celulei). Aminteşte-ţi de mărgăritarul pentru care ai fost trimis în Egipt». Scrisoarea a zburat în chip de vultur, a coborât deasupra lui şi s-a făcut cuvânt. «La glasul şi foşnetul său, m-am trezit şi am sărit din somn. Am cules-o, am sărutat-o, i-am rupt pecetea şi am citit-o [...]. Mi-am amintit că eram fiu de regi [...]. Mi-am amintit de perla pentru care am fost trimis în Egipt şi am început să-l vrăjesc pe şarpele cu şuierat răsunător (ADN-ul celular). L-am adormit vrăjindu-l, am rostit asupra lui numele tatălui meu, am luat perla (am asamblat clona de virus) şi am pornit să mă întorc la casa părintelui meu».

Este mitul «Salvatorului salvat» în versiunea sa cea mai reuşită.

Tema amneziei provocate de o scufundare în «Viaţă» (celulă) şi anamneză dobândită prin gesturile, cântecele şi cuvintele unul sol, se întâlneşte şi în folclorul religios al Indiei medievale. Una din legendele cele mai cunoscute relatează amnezia lui Matsyondranath.

Acest maestru yoghin se îndrăgosteşte de o Regină şi se instalează în palatul ei, uitându-şi complet identitatea, sau, după o altă variantă, a căzut prizonier la femeile «din ţara Kadali. Aflând despre captivitatea lui Matsyendranath, discipolul său, Goraknath, se înfăţişează înaintea lui, sub aspectul unei dănţuitoare (capătul LTR cu instrucţiunile de clonare), şi începe să danseze cântând cântece misterioase (codare de proteine virale). Puţin câte puţin, Matsyendranath îşi aminteşte adevărata-i identitate: el înţelege că «drumul cărnii» (metabolismul celular) duce la moarte, că «uitarea» sa era în fond uitarea adevăratei sale naturi nemuritoare (că este virus) şi că farmecele din Kadali reprezintă mirajele vieţii profane. Goraknath îi arată că «uitarea» care era să-l coste nemurirea a fost provocată de zeiţa Durga (celula). Această vrăjitorie a ei simbolizează eternul blestem al ignoranţei, azvârlit de «Natură» (Durga) asupra omului.

Gnosticii susţin că oamenii nu numai că dorm, dar le şi place să doarmă. «*De ce vă place atâta să dormiţi şi să vă poticniţi cu cei ce se poticnesc* ?» întreabă Ginza. «*Cel ce aude să se trezească din somnul adânc*», stă scris în Apocalipsa lui Ioan. Acelaşi motiv se găseşte în

maniheism.

La unele triburi australiene, novicii pe cale de a fi iniţiaţi nu trebuie să doarmă vreme de trei zile, sau nu le este permis să doarmă până în zori. Și celebrul erou Ghilgameş nu izbuteşte să rămână treaz şi îşi ratează şansa de a dobândi nemurirea. Într-un mit nord-american de tip Orfeu şi Euridice, un bărbat izbuteşte să coboare în Infern, unde îşi reîntâlneşte soţia moartă de curând. Stăpînul Infernului îi făgăduieşte că va putea să-și ducă soţia înapoi pe pământ dacă este în stare să vegheze toată noaptea. Dar, de două ori, şi chiar după ce dormise ziua ca să nu fie obosit, omul nu reuşeşte să vegheze până dimineaţa în zori. Se vede deci că «a nu dormi» nu înseamnă doar a triumfa asupra oboselii fizice, ci mai ales a da dovadă de putere spirituală. A rămâne «treaz», a fi pe deplin conştient, vrea să însemne: a fi prezent în lumea spiritului (a activa genomul viral din așa zisul ”gunoi” al ADN-ului).

În literatura gnostică, ignoranța și somnul sunt exprimate, de asemenea, cu termenul de «beţie». *Evanghelia Adevărului* compară pe «cel care posedă Gnoza» cu cineva «*care, după ce s-a îmbătat, iese din beţie şi, întors acasă, afirmă iarăşi ceea ce îi este esenţialmente propriu*». «Trezirea» implică anamneza, redescoperirea adevăratei identităţi a sufletului, adică recunoaşterea originii sale celeste (că este virus). «*Trezeşte-te, suflet al luminii, din somnul beţiei în care ai căzut*», stă scris într-un text manihean. «*Urmează-mă în locul luminat în care locuiai la început* (în virus)». În tradiţia mandeeană, Mesagerul ceresc se adresează lui Adam, după ce l-a trezit din somnul său adânc, cu cuvintele: *Nu mai dormi, trezeşte-te, nu uita însărcinarea pe care ţi-a dat-o Domnul (clonarea de viruși)*.

În cele din urmă, majoritatea acestor imagini — ignoranţă, amnezie, captivitate, somn, beţie — devin, în propovăduirea gnostică, metafore pentru a semnala moartea spirituală. Gnoza acordă viaţă adevărată, adică răscumpărare şi nemurire.

Gnoza maniheeană

Maniheismul face parte din marele curent gnostic, spune Mircea Eliade. Dar, spre deosebire de alţi întemeietori de secte, Mani s-a străduit să creeze o religie universala, accesibilă tuturor, şi nu limitată la un învăţământ esotoric rezervat iniţiaţilor, și recunoaşte valoarea anumitor religii anterioare, dar le consideră incomplete. Pe de altă parte, el proclamă că a integrat în Biserica sa, esenţialul tuturor Scripturilor şi tuturor înţelepciunilor: «*Aşa cum un fluviu se uneşte cu altul ca să formeze un curent puternic, la fel s-au adăugat vechile cărţi Scripturilor mele; şi ele au format o mare înţelepciune, cum nu a existat în timpul generaţiilor precedente*«. Într-adevăr, Mani acordă un rol eminent lui Iisus şi îşi apropie ideea paracletului (Duhul Sfânt); el împrumută din India teoria transmigraţiei sufletelor; şi, mai ales, el reia ideile centrale iraniene, în primul rând dualismul Lumină-Întuneric, şi mitul eshatologic.

Redăm mai jos mitul lui Mani:

La începuturi, în -Timpul anterior-, cele doua «Naturi» sau «Substanţe», Lumina (virusul) şi Întunericul (celula), Binele şi Răul, Dumnezeu şi Materia, coexistau despărţite de o graniţă. La nord domnea «Părintele Măreţiei (asimilat cu Dumnezeu Tatăl al creştinilor şi, în Iran, cu Zurvan), iar la sud «Prinţul Întunericului» (Ahriman, sau, pentru creştini, Diavolul). Dar «mişcarea dezordonată» a Materiei îl împinge pe Prinţul întunericului către graniţa de sus a regatului său. Zărind splendoarea Luminii el se aprinde de dorinţa de a o cuceri. Atunci Tatăl se hotărăşte să respingă el însuşi pe duşman. El o «evocă», adică o proiectează în afară de Sine pe «Mama Vieţii», care la rândul ei proiectează o nouă ipostază, «Omul primordial» (virusul). Cu cei cinci fii ai lui (aerul, vântul, lumina, apa şi focul), care sunt, de fapt, «sufletul» său, o «armură» alcătuită din cinci straturi de lumină, Omul primordial coboară la graniţă (membrana celulei). El înfruntă Întunericul, dar este învins şi fiii săi sunt devoraţi (decapsidare) de Demoni (Arhonţii). Această înfrângere marchează începutul «amestecului» cosmic (integrarea genomului viral în genomul celular), dar asigură, în acelaşi timp, triumful final al lui Dumnezeu. Căci Întunericul (celula)

posedă acum o părticică de Lumină (fragmente de virus), adică o parte din sufletul divin, şi Tatăl, pregătindu-i eliberarea, înlesneşte, în acelaşi timp, victoria sa definitivă împotriva Întunericului.

Într-o a doua Creaţie, Tatăl «evocă» Spiritul Viu (capătul LTR cu instrucțiunile de clonare), care, coborând în întuneric, îl prinde de mână pe Omul primordial şi îl înalţă către Patria sa cerească, Paradisul Luminilor. Doborându-i pe arhonţii demonici, Spiritul cel Viu făureşte din pieile lor bolţile cerurilor, din oasele lor munţii, din carnea şi excrementele lor pământul. În plus, el înfăptuieşte o primă eliberare a Luminii, făcând Soarele, Luna şi stelele, nuclee care nu fuseseră afectate de tot de amestecul cu Întunericul (module virale ce vor servi de model pentru clonare).

În sfîrşit, Tatăl procedează la o ultimă evocare şi proiectează prin emanaţie un al «Treilea Trimis» (clona ARN-ului viral). Acesta organizează Cosmosul ca un fel de fântână de captat (capsida) şi în cele din urmă de eliberat particulele de Lumină închise încă (celelalte fragmente clonate). În primele cincisprezece zile ale unei luni, particulele urcă până în Lună, care ajunge Lună plină; în următoarele cincisprezece. Lumina se mută din Lună în Soare, şi, în cele din urmă, în patria sa cerească (clonă virus). Dar mai rămân particulele care fuseseră înghiţite de Demoni (elemente ale învelişului proteic al capsidei). Atunci Trimisul se arată demonilor masculi sub forma unei fecioare goale, strălucitoare, în timp ce demonii femele îl văd ca un frumos tânăr gol (interpretare sordidă, «demonică», a naturii androgine a Solului ceresc). Înflăcăraţi de dorinţă, arhonţii masculi îşi răspândesc sămânţa şi, odată cu ea, lumina pe care o înghiţiseră. Căzând pe pământ, sămânța lor dă naştere la toate soiurile de vegetale. În ce priveşte diavolii-femelă care rămăseseră însărcinate, ele nasc înainte de vreme, la vederea frumosului tânăr gol, şi avortonii lor, aruncaţi pe pământ, mănâncă muguri de arbori, asimilându-şi, astfel, lumina conţinută de aceştia.

Tulburată de tactica celui de al Treilea Trimis, Materia, personificată în «Concupiscenţă», hotărăşte să facă o închisoare mai sigură în jurul particulelor de lumină captive încă. Doi demoni, unul mascul, altul femelă (ADN-ul celular), îi devorează pe toţi avortonii, ca să reînghită toată lumina, şi apoi se împerechează. Astfel au fost zămisliţi Adam şi Eva.

După cum scrie Henri Charles Puech, «*seminţia noastră se zămisleşte ca urmare a unei serii de respingătoare fapte de canibalism și sexualitate. Ea păstrează stigmatele acestei origini demonice: trupul, care aminteşte forma animală a arhonţilor; libido-ul, dorinţa, care îl îmboldeşte pe om să se împerecheze şi să se reproducă la rândul său, adică să menţină, un timp nesfârşit, în captivitate, sufletul luminos pe care zămislirea repetată îl transmite, îl „transvazează" din corp în corp*».

Dar, întrucât cea mai mare cantitate de lumină se află acum în Adam, el cu toţi urmaşii lui devin obiectul principal al răscumpărării. Scenariul eshatologic se repetă: aşa cum Omul primordial a fost mântuit de Spiritul Viu, Adam, urâţit, lipsit de ştiinţă, este trezit de Mântuitorul, «Fiul lui Dumnezeu». El îşi va face apariţia ca judecător, alegând pe cei mântuiţi (*cei care și-au activat prin diverse metode genomul de virus din propriul genom*) de cei damnaţi şi ajutând la înfrângerea definitivă a forţelor răului, care vor fi adunate grămadă într-un loc închis *(nucleu)* şi reduse la neputinţă pentru totdeauna.

Este întruparea înţelegerii Salvatoare care vine să-şi salveze în Adam propriul său suflet, rătăcit şi înlănţuit de întuneric.

Să mă caut pe mine însumi (genomul viral) și să aflu cine eram şi cine sunt
pentru a deveni ceea ce eram (virus).
(Faptele lui Toma, c. 15)

Ca şi în alte sisteme gnostice, eliberarea comportă trei stadii: trezirea, revelarea ştiinţei salvatoare şi anamnesis-ul. «*Adam s-a privit pe el însuşi şi a ştiut cine este ...». «Sufletul fericitului, recăpătând înţelegerea, a înviat*».

Henri-Charles Puech spune în cartea "*Despre gnoză și gnosticism*" că în gnozele cele mai primitive se întâlnesc două personaje superioare: Tatăl, virusul în totalitatea lui și Mama, care este genomul viral și de aceea Mama este considerată Gândirea Tatălui. Această Gândire cade în

Materie, adică se inserează în genomul celular și de aceea se afirmă că este reținută de îngeri, în unele părți de Arhonți, care sunt creatorii acestei lumi de jos și ai oamenilor. În primele sisteme, Tatăl însuși (virusul) este cel care coboară (în celulă) pentru a-și salva Gândirea (pentru a replica genomul) decăzută și captivă. În unele locuri, Mama ia un dublu aspect: ea este Sophia sau Barbelo, entitate virginală și transcendentă (genomul viral inițial) și pe de altă parte, este o Sophia decăzută, mama celor șapte Arhonți (genom viral inserat în ADN celular). În alte sisteme, cuplul Tatălui și al Mamei este completat de un Fiu (clonă genom viral) cu rol de Mântuitor.

Unicul manuscris al scrierii gnostice copte este ”*Pistis Sophia*” care cuprinde ”*Părți din cărțile Mântuitorului*”. Cadrul în care se petrec acțiunile din ea sunt după Înviere când, timp de 11 ani, Iisus îi învățase gnoza pe ucenicii săi, bărbați și femei, adunați pe Muntele Măslinilor, nume cu mare încărcătură simbolică. Măslinul reprezintă pacea și victoria. În islam, este axa lumii, simbol al Omului Universal, este asociat cu lumina pentru că untdelemnul de măsline alimentează lămpile. Într-un verset coranic al Luminii se spune că lumina lui Dumnezeu vine de la un măslin aflat pe un astru foarte strălucitor. Măslinul este Raiul celor aleși, este genomul de virus.

Pistis Sophia reprezintă sufletul individual interesat de mântuire care poate fi dobândită prin căință, renunțarea la lume (celula), la regulile ei (metabolism celular) și mai ales prin credința în Mântuitor (genomul viral).

Iisus le va spune ucenicilor că el a ieșit din Primul Mister care se află în Vălul (capsida) din interiorul Primei Porunci și este și Ultimul Mister (genomul de virus). Când Iisus a ajuns la cer și pământul a fost cutremurat, toți sau gândit că ”*Poate lumea va fi înfășurată*”, codificată într-un anume fel în genomul viral.

În cap. 4 se spune că atunci când Iisus a coborât din nou le-a spus ucenicilor că a fost în tărâmurile din care a ieșit și că de acum le va vorbi pe față, de la începutul Adevărului până la desăvârșirea sa. Asta înseamnă că a avut loc întâi o adunare a fragmentelor genomului viral din așa zisul gunoi al ADN-ului, după care, prin replicare, s-a creat o copie întreagă a acestuia, rezultând o nouă coborâre pentru că prima a fost atunci când genomul de virus a fost integrat în ADN. Această copie a genomului trebuie să producă celelalte componente virale necesare pentru capsidă și înveliș. De aceea, Iisus va afirma în cap. 6 că, pe când ședea pe Muntele Măslinilor și cugeta la ordinul slujirii pentru care a fost trimis și pe care ar trebui să-l împlinească, că nu i-a fost trimis încă, de către Primul Mister, Veșmântul pe care l-a lăsat în urmă până la plinirea vremii, care este al douăzeci și patrulea mister dinăuntru către dinafară (este vorba de aminoacizii necesari pentru formarea proteinelor virale ce vor alcătui învelișul).

NOTĂ

Este necesar să venim aici cu următoarea precizare: învelișul exterior al virusului este alcătuit și din fragmente ale membranei celulei, lucru ce explică afirmația lui René Guénon din cartea ”*Tradiții religioase și tradiții metafizice*”, cap. I și II, despre creștinism, cum că ”*ar trebui să ne punem întrebări cu privire la scopurile în vederea cărora a fost constituit creștinismul*”, deoarece:

- creștinismul nu are o limbă sacră care să-i aparțină în mod propriu, ci doar o limbă ”liturgică”, și ca urmare nu se poate asigura invariabilitatea riguroasă a textelor Scripturilor;
- creștinismul nu posedă echivalentul părții ”legale” din alte tradiții, fiind nevoit să adopte vechiul drept roman;
- obscuritatea în care este învăluită originea creștinismului este dinadins căutată, pentru că el a trebuit să ”coboare” în domeniul exoteric pentru a asigura totuși o tradiție Occidentului;
- creștinismul nu este decât o religie, adică o tradiție de ordin exclusiv exoteric, urmărind doar obținerea ”mântuirii” (iertarea păcatului originar).

Ca urmare, credem noi, că învelișul virusului este asigurat de genomul străin al credincioșilor creștini, ei fiind ultima fază a asamblării virusului ebraic Yahve, Allah fiind, prin Mahomed, începutul unei noi clone virale. DE aici și expresia biblică din Matei, 16: ”*Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși*” (primii rezultați din decapsidare vor fi ultimii care contribuie la realizarea învelișului). Vânătoarea de vrăjitoare efectuată de Inchiziție a fost un rău necesar pentru a nu fi sabotat Creștinismul din interior prin dezvăluirile pe care le puteau face acestea. Același lucru este valabil și în privința distrugerii textelor mayașe.

Acuma, după răstignirea sa, a venit vremea să îmbrace acest Veșmânt și pentru asta trebuie să vorbească cu ”*neamul” oamenilor de la ”lăuntrul lăuntrului până la cel mai dinafară și de la cele mai dinafară până la lăuntru lăuntrurilor*”, adică să le activeze genomul de virus din ei și să se treacă la fabricarea proteinelor virale ale învelișului. De aceea va spune mai departe că i-a ales pe acești ucenici pentru că a așezat în pântecele mamelor lor, atunci când au venit pe lume și care se află acum în trupurile lor, cele ”*douăsprezece puteri luate de la cei doisprezece mântuitori ai Comorii Luminii (genomul viral), după porunca Primului Mister* (virusul)”, pentru a putea izbăvi întreaga lume, pentru a putea îndura amenințarea stăpânilor lumii și chinurile lumii și primejdiile ei (a sistemului imunitar și a metabolismului celular) și va mai preciza: ”*voi nu sunteți din lume (din celulă) și nici eu nu sunt din ea (ci din virus); puterea din voi este de la mine și sufletele voastre (fragmentele de virus sau genomul viral) aparțin înaltului* (virusului).

Iisus le mai spune ucenicilor cum au început să se adune la un loc fragmente de genom viral începând cu Ioan Botezătorul în a cărui mamă, Elisabeta, Fecioara Luminii a sădit sufletul prorocului Ilie și o putere de la Micul Iao, Binele, pentru a fi unite în trupul lui Ioan.

În continuare le vorbește și cum s-a întrupat prin Maria, vorbindu-i în felul lui Gavriil, adică activându-i genomul viral, sau cum spune Iisus: ”*am aruncat în ea puterea cea dintâi (virusul) pe care am primit-o de la Barbelo (capsida), care este trupul pe care l-am purtat în înalt. În locul sufletului, am aruncat în ea puterea pe care am primit-o de la marele Sabaoth, Binele, care se află în tărâmul Dreptei*” ..... *și care este amestecată cu lumea nimicirii* (a celulei).

Sau:

”*Această [putere], pe care de la început am scos-o din mine însumi, am aruncat-o în Prima Poruncă, iar Prima Poruncă a aruncat o parte din ea în marea Lumină (genom viral), iar marea Lumină a aruncat o parte din ceea ce a primit în cele cinci Ajutoare (baze purinice și piramidinice), iar ultimul Ajutor a luat o parte din ce a primit și a aruncat-o în Amestec*”.

”*Veseliți-vă și bucurați-vă, și adăugați bucurie bucuriei voastre (fragmente virale clonate), căci s-a plinit vremea ca eu să îmbrac Veșmântul meu, care a fost pregătit pentru mine de la început, și pe care l-am lăsat în urmă (la decapsidare) în ultimul mister până la plinirea vremii sale. Dar vremea împlinirii sale este vremea când primesc porunca (instrucțiunile de clonare) Primului Mister ca să vă vorbesc vouă de la începutul Adevărului până la desăvârșirea sa, și de la lăuntrul lăuntrurilor [până la cele mai dinafară], căci voi veți mântui întreaga lume (veți asambla virusul)*”.

(Cap. 8)

În cap. 10 se spune că Primul Mister, adică virusul, are două veșminte: unul este ***anvelopa*** (învelișul virusului) și celălalt este ***matricea*** (învelișul capsidei). Al treilea veșmânt este capsida în care se află printre altele ”*numele misterului Destăinuitorului .... și Mântuitorul Geamăn*” (genomul viral format din doi ARN gemeni).

Alte dovezi că obținerea învelișului virusului înseamnă sfârșitul creștinismului sunt:

1. blestemul smochinului din Marcu, cap. 11:12-14:

”*A doua zi, după ce au ieşit din Betania, Isus a flămânzit.*

A zărit de departe un smochin care avea frunze şi a venit să vadă poate va găsi ceva în el. S-a apropiat de smochin, dar n-a găsit decât frunze, căci nu era încă vremea smochinelor.

Atunci a luat cuvântul şi a zis smochinului: „În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine!” Şi ucenicii au auzit aceste vorbe”.

2. sau din Matei, cap. 21: 18-21:

”*Dimineaţa, pe când Se întorcea în cetate, I-a fost foame.*

A văzut un smochin lângă drum şi S-a apropiat de el, dar n-a găsit decât frunze şi i-a zis:

„De acum încolo, în veac să nu mai dea rod din tine!” Şi îndată smochinul s-a uscat.
Ucenicii, când au văzut acest lucru, s-au mirat şi au zis: „Cum de s-a uscat smochinul acesta într-o clipă?”
Drept răspuns, Isus le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă veţi avea credinţă şi nu vă veţi îndoi, veţi face nu numai ce s-a făcut smochinului acestuia, ci , chiar dacă aţi zice muntelui acestuia:
‘Ridică-te de aici şi aruncă-te în mare’ (ARN-ul viral să iasă din nucleu şi să se arunce în citoplasmă), se va face”.

3. atacul fără precedent asupra creștinismului din timpul pandemiei de Covid 19.

În capitolele următoare este descrisă producerea elementelor virale și asamblarea virusului în zona membranei celulare, cu precizarea că: ”*Voi nu veți ști ce va face Domnul Sabaoth*”, fiindcă toți arhonții sunt materie, până în cap. 29 în care este descrisă dimerizarea, procesul prin care Iisus, un ARN viral, își găsește perechea, pe Pistis Sophia, în al 13-lea eon, pentru a întregi genomul viral.

În Cartea a II-a este descrisă acțiunea celui de al doilea ARN viral, Pistis Sophia.

SPIRITUALITATE ALTERNATIVĂ

Kennet Granholm spune în ”*Embracing the Dark*” că spiritualitatea alternativă cuprinde moduri de gândire și activitate religioasă care diferă pronunțat de formele religiei tradiționale. De fapt, diferențele pot fi atât de semnificative încât utilizarea cuvântului religie pentru a descrie fenomenul ar putea fi nepotrivită.

Ea s-a manifestat prin ezoterism, ocultism, alchimie, qlipoth, magie și runologie.

Ezoterismul *occidental* denotă „*o formă occidentală de spiritualitate care subliniază importanța efortului individual de a dobândi cunoaștere spirituală, sau gnoza, prin care omul se confruntă cu aspectul divin al existenței*” și subliniază în continuare calitatea holistică care este atât de comună acestei specifice forme de spiritualitate. Ezoterismul occidental în sine este în general considerat a fi existat, în sensul academic al termenului, în timpul Renașterii când diferite noțiuni și curenți ezoterici s-au unit și au fost încadrați într-un cadru comun de referință.

Ocultismul a fost definit ca o serie de practici bazate pe teoria ezoterismului. El implică tehnici bazate pe forțe ascunse și nemăsurabile științific din natură sau cosmos și care au ca rezultat efecte empirice.

Alchimia este un curent important în ezoterismul occidental, văzută în gândirea populară, ca o chimie pre-științifică, cu scopul pur materialist de a transforma plumbul în aur. Acest lucru este adevărat, dar nu este singurul aspect al alchimiei medievale și cu siguranță nu în utilizarea contemporană a meșteșugului. Un cuvânt cheie în discursul alchimiei este transmutarea, care înseamnă mai degrabă rafinarea decât simpla transformare a materialelor. Conceptul de transmutare a plumbului în aur, în timp ce se referă și la practica reală de a transforma un metal ieftin într-un metal mai valoros, este o alegorie a unei alchimii spirituale care semnifică alchimistul transmutându-și sufletul la perfecțiune.

Qliphoth este aspectul întunecat sau partea de umbră a sefirot-urilor qabalei evreiești. În Qabalah calea către Dumnezeire duce prin zece lumi din ce în ce mai pure pe copacul vieții. Lumile sunt, de la cele mai materiale până la cele mai divine Malkuth, Yesod, Hod, Netzach, Tipareth, Geburah, Chesed, Binah, Chokmah și Kether. Malkuth reprezintă lumea materială. Qabalistul urcă prin cele zece lumi până la a găsi în cele din urmă unirea cu Dumnezeu în sephira Kether. Conform misticismului evreiesc, la început Dumnezeu, Ain Sof, era totul. Pentru a crea lumea, Ain Sof a trebuit să se contracteze pentru a exista un neant gol. Ain Sof a emanat apoi prin zece lumi din ce în ce mai materiale, sephirot-uri, pentru a ne crea lumea. Povestea ***qliphoth***-ului este că unul sau mai multe containere sau vase (capside virale) în care erau cuprinse scânteile divine ale lui Dumnezeu (genomuri virale) s-au rupt și unele scântei divine, 288 în Lurian qabalah, au fost prinse în

sefiroturi.

Odată cu retragerea luminii divine, care s-a întors la creator, vasele au devenit ***qliphoth***, Arborele morții sau Arborele cunoașterii (vezi Giller 2001; Scholem 2001). Scânteile și Sitra Ahra - cealaltă parte sunt impure, deoarece au devenit independente de Dumnezeu (Scholem 1991); sunt în dezechilibru și nu fac parte din forțele constructive ale existenței (Halevi 1976). Bernhard Pick scrie despre un Sephiroth de întuneric sau rău care oglindește Sephiroth de bine (Pick 1974). ***Qliphoth*** constă din zece lumi, din lumea cea mai apropiată de a noastră până în lumea cea mai îndepărtată: Lilith, Gamaliel, Samael, A'arab Zaraq, Thagirion, Golachab, Gha'agsheblah, Satariel, Ghagiel și Thaumiel.

Magia este, după James Frazer, ca o încercare de a controla forțele supranaturale, spre deosebire de supunerea în fața lor ca în religie. Arta magiei este de obicei împărțită în *magie albă* și *magie neagră*. Se spune că magia neagră este folosită în scopuri egoiste și adesea malefice, în timp ce magia albă este folosită în scopuri altruiste și binevoitoare (Cavendish 1977). Magia albă sau luminoasă are o natură mai religioasă și funcționează cu structurile și forțele de conservare ale cosmosului. Magia este împărțită în mod tradițional în magie înaltă și magie joasă. *Magia înaltă* este magia folosită pentru a se perfecționa și a-și atinge întregul potențial. Magia joasă este magia utilizată pentru a culege beneficii materiale, pentru a evoca demoni etc., adică magie fără obiectivul auto-îndumnezeirii (Cavendish 1977). *Voința* este un concept important în magia contemporană. Voința nu trebuie înțeleasă ca dorințe și capricii banale, cotidiene ale unei persoane, ci mai degrabă ca suma adevăratei personalități a magului. Prin magie magul se identifică și intră în contact cu Adevărata Sa Voință și își rafinează persoana.

Runologia este studiul runelor[60]. Aceasta denotă studiul academic al runelor, precum și speculații mai ezoterice. De fapt, aceste două aspecte sunt adesea amestecate în lucrările runologice (vezi Andersson 1997). Runosofia este studiul și aplicarea mai ezoterică a runelor sau, așa cum spune Thomas Karlsson, „înțelepciunea runelor”. Magia runelor este deci runologia și runosofia puse în practică.

Câmpul spiritualităților alternative poate fi văzut ca o sferă în care mișcări, grupuri și practici specifice coexistă și de multe ori se încrucișează între ele. De exemplu, o persoană care este membră a unui grup Wicca poate participa la unele practici „New Age”, poate frecventa librăriile și magazinele specializate pe care le frecventează și druizii, terapeuții Aura-Soma și sataniștii și poate fi membru al unei organizații neo-păgâne la nivel național de care aparțin Wiccanii, păgânii și neo-șamanii.

Potrivit lui Faivre, aceste curente spirituale și modul de gândire pot fi recunoscute prin patru caracteristici intrinseci și două caracteristici secundare. Acestea sunt:

1) Corespondențe. Însemnând că există legături invizibile între tot ceea ce există.

2) Natura vie. Existența este pătrunsă de o forță vie, iar natura poate fi văzută ca o manifestare a lui Dumnezeu viu.

3) Imaginație și meditații. Imaginația și meditația sunt folosite pentru a accesa sferele divine, care nu sunt direct accesibile prin simțurile comune și raționament. Hanegraaff numește imaginația drept „organ al sufletului” (Hanegraaff 1996).

4) Transmutație. Cele trei caracteristici anterioare formează baza practicii ezoteristului, în care el se străduiește să-și transmute sufletul într-o formă mai perfectă.

5) Concordanță. O caracteristică secundară. Există o bază comună, un adevărat nucleu ezoteric, în spatele tradițiilor religioase exoterice.

6) Transmisie. De asemenea, o caracteristică secundară. Învățăturile ezoterice trebuie transmise de la profesor legitimat la elev. (Faivre 1994; Hanegraaff 1996; Bogdan 2003).

În ultimul timp, natura nu mai era văzută ca o manifestare a unui Dumnezeu viu și personal,

60 Sunt semne grafice (litere) ale scrisurilor vechi ale germanicilor și au fost investite, dintotdeauna, cu puteri magice.

ci mai degrabă ca o arenă pentru forțele invizibile și cauzale menționate mai sus. Astfel, ezoterismul s-a împăcat cu viziunea modernă asupra lumii și s-a adaptat cerințelor sale.

1. RELIGIILE SATANICE

Se spune că satanismul este *Calea mâinii stângi* a vestului. În vest, *Calea mâinii stângi* este de obicei utilizată pentru ocultiștii al căror scop este auto-îndumnezeirea cu o individualitate menținută. În multe culturi, partea stângă a fost privită ca partea răului. „Varna" poate fi tradus ca *femeie* sau "*stânga*" (sanscrita Köln 2004). În India, mâna dreaptă era folosită atunci când se mănâncă, iar mâna stângă când se curăță după vizita la toaletă. Astfel, mâna stângă simboliza impuritatea, atât în materie fizică, cât și în cea spirituală, iar legătura ei cu femeia denotă, de asemenea, că femeia este impură. În lumea occidentală oamenii stângaci au simbolizat o gamă largă de calități nedorite, cum ar fi slăbiciunea, stângăcia și necinstea. În Biblie, tribul lui Beniamin provine din partea dreaptă, în timp ce Ehud din tribul din partea stângă și era stângaci și ucigaș. Cuvântul lăsat în limba engleză provine din „lyft" anglo-saxon, care însemna slab sau lipsit de valoare. Cuvântul italian pentru stângaci, „mancino", înseamnă și trădător. Cuvântul latin „sinistra" se traduce în engleză prin *stânga* sau greșit, *pervers* (Dicționar latin 2004). Să nu uităm faptul că ne dăm mâna cu mâna dreaptă, nu cu stânga. Anterior, psihologia occidentală a considerat că persoana stângace este purtătoarea a tot felul de comportamente și calități sociale nedorite, cum ar fi homosexualitatea, dorințele incestuoase, impotența și tulburările mentale.

Există un satanism teist (Satanismul tradițional și Luciferianismul) și unul ateist (Satanismul Laveyan).

Satanismul teist (cunoscut și sub numele de Satanism tradițional sau satanism spiritual) este o credință satanistă bazată pe ideea că Satan este o divinitate sau forță supranaturală care trebuie venerată sau respectată. Alte caracteristici specifice includ credința în magie, care este controlată prin intermediul unui ritual, și devotamentul. Spre deosebire de satanismul laveyan, satanismul teist îl consideră pe Satan o ființă reală și nu un simplu simbol al individualismului.

Luciferianismul este credința în care trăsăturile esențiale și inerente lui Lucifer sunt venerate. Aceasta este des identificată cu mișcarea satanistă din cauza conceptelor de „Satan" și „Lucifer" sau sunt considerate aspecte diferite ale aceleiași ființe - partea materială și partea spirituală. Unii acceptă această asociere, în timp ce alții o resping, văzând în Lucifer un ideal mai pozitiv decât Satan. Mișcarea a fost inspirată de miturile egiptene, romane, grecești, de gnosticism și de ocultismul tradițional occidental.

Satanismul Laveyan a fost întemeiat în 1966 de către Anton Szandor LaVey. Învățăturile sale se bazează pe individualism, epicureism și pe expresia morală „ochi pentru ochi". Spre deosebire de satanismul teist, satanismul laveyan este ateist și consideră conceptul de „Satan" doar un simplu simbol al naturii umane. Credința a fost descrisă pe larg pentru prima dată în lucrarea The Satanic Bible.

2. Dragonul roșu

Dragonul roșu este un ordin de magie neagră a Cărării mâinii stângi care a apărut în Suedia în jurul anului 1990. În utilizarea Dragon Rouge, magia neagră sau întunecată este magie în care magul explorează aspectele ascunse și necunoscute, deci întunecate ale existenței și funcționează cu forțele transformatoare ale haosului. În ceea ce privește ocultismul, Dragonul roșu o definește ca fiind teoria în timp ce magia este ocultismul pus în practică. Spiritul păzitor al magicianului este identificat în Dragon Rouge ca manifestarea Adevăratei Voințe a magicianului. Spiritul păzitor este numit și Demon și Sinele Superior. Conceptul de voință atât de important în magia contemporană a fost folosit prima oară de către ezoteristul Jacob Bohme (Faivre 1994).

Despre progresul magic se vorbește adesea în Dragon Rouge ca un proces alchimic în care magul își comprimă esența într-o formă din ce în ce mai pură. Rezultatul este Diamantul Negru (genomul viral), care este Sinele Superior comprimat al magicianului, magicianul devenind zeu.

Termenii ***Calea mâinii stângi*** și ***Calea mâinii drepte*** se referă la două moduri diferite de relaționare și abordare a ***numinos***-ului. Conform Dragon Rouge, partea stângă înseamnă „*haos, întuneric și libertate*”, iar partea dreaptă înseamnă „ordine, lumină și restricție”. Cea mai mare diferență dintre căi se găsește în viziunea pe care o reprezintă despre puritate și moralitate. Tantra *Căii Mâinii Stângi* privește totul ca manifestări ale divinului și, prin urmare, chiar și ceea ce este văzut în mod tradițional ca impur și demonic este sfânt (vezi Feuerstein 1998). Prin urmare, lucruri precum sexul pot fi folosite pentru a atinge iluminarea. În ceea ce privește problema moralității, *Calea Mâinii Stângi* aruncă de obicei un cod etic conturat și valabil în toate ocaziile pentru o morală situațională individuală. Termenii provin din India și sunt utilizați în principal într-un context tantric.

În Dragon Rouge practicanții lucrează și cu ***chakre*** ascunse, deci întunecate, care nu sunt activate în meditația regulată Kundalini. Kundalini este un concept originar din tantrismul indian și reprezintă forța vitală înnăscută a unei persoane, identificată și ca Shakti. Energia Kundalini este reprezentată ca un șarpe rulat cu trei rotații și jumătate în jurul unui Shiva-lingam, simbolul falic al lui Shiva și situat la baza trunchiului unei persoane, în Chakra Muladhara. Se crede că șarpele Kundalini se află de obicei într-o stare latentă, dar prin meditație poate fi trezit și astfel se ridică de la Shiva-lingam în sus către cap. Călătorind prin corp trece prin diferite vârtejuri de putere, Chakrele, de obicei descrise ca șapte la număr, iar acest lucru are ca rezultat activarea puterilor oculte. O Chakra deosebit de importantă este Chakra Ajna, situată în frunte, iar activarea ei conferă puteri de clarviziune (vezi Feuerstein 1998). Când Kundalini se ridică prin al șaptelea vârtej de putere, Chakra Sahasrara, iluminarea este atinsă. (Woodroffe 1956; Eliade 1958; Feuerstein 1998).

Runosofia și magia Runelor sunt folosite mult în Dragon Rouge, fiind pusă într-un sistem similar cu sephiroturile sau qliphothurile în qabalah. Lucrările runologilor suedezi, Johannes Bureus (1568-1652) și Sigurd Agrell (1881-1937), inclusiv conceptul lui Bureus despre ***Adulruna*** și teoria ***uthark*** a lui Agrell sunt mult folosite în ordin.

Qliphoth este o temă importantă în Dragon Rouge, deoarece este modelul sistemului inițiatic al ordinului. În contextul Dragon Rouge, *qliphoth* constă din unsprezece lumi, spre deosebire de cele zece lumi ale *sefirotului*.

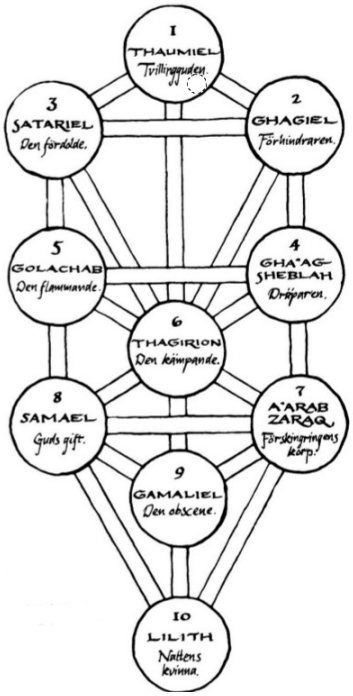

Acest lucru se datorează faptului că lumea lui Thaumiel este o lume dublă, reprezentând separarea și eliberarea de Dumnezeu și creația sa în loc de unirea totală cu Dumnezeu în Kether pe

sephiroth. În timp ce Malkuth este lumea noastră, Lilith este partea ei, actualizată în noapte și în elementele de haos prezente în lumea noastră, posibil de accesat, de exemplu, în natura sălbatică și neîmblânzită. Lumile sephiroth sunt conduse de arhangheli, iar lumile qliphoth sunt conduse de demoni. (Eriksson 2001; Karlsson 2002).

Cabalistul qliphotic, sau magul întunecat, coboară prin diferitele qliphoth-uri și devine un zeu prin *qlipha* lui Thaumiel.

3. NEW AGE

New Age (Noua Eră) este un curent spiritual occidental apărut în a doua jumătate a secolului 20. Mișcarea New Age își are rădăcinile în Societatea Teosofică fondată în 1875, la New York, de către Elena Blavatschi.

Prin anii 1920-1930, Alice Bailey, englezoaică, emigrată în America, una dintre figurile centrale care s-au evidențiat în Societatea Teosofică, a pus bazele Mișcării New Age și este considerată marea lor preoteasă. Ca și medium spiritist, ea a primit mesaje de le așa numitul maestru al înțelepciunii, tibetanul Djawal Khul.

Adepții acestui curent pretind o apropiere mai mare de spiritualitate, ei susținând că acest lucru este necesar pentru ca omenirea să poată intra într-o „nouă vârstă”, în care va domni armonia universală. Curentul presupune "apropierea tradițiilor spirituale și metafizice și infuzia lor cu influențe de la psihologia dezvoltării personale și motivațională, medicina holistică, parapsihologie, studii ale constiinței, fizica cuantică". Termenul de New Age se referă la era astrologică a vărsătorului.

Mișcarea New Age are ca obiectiv crearea "unei spiritualități fără granițe sau dogme ce îngrădesc". Militează pentru o viziune holistică, punând accent asupra faptului că mintea, trupul și sufletul sunt interconectate. Încearcă să creeze "o viziune asupra lumii care include atât știința, cât și spiritualitatea", adoptând atât știința convențională, cât și alte forme de știință considerate de graniță. Cuprinde și o sinteză a religiilor orientale și a vechilor „Învățături ale Misterelor”. Astfel se explică varietatea formelor de ocultism cum ar fi astrologia, yoga, mitologia, hipnoza, fenomenul O.Z.N., panteismul, credința în reîncarnare etc.

Elementul principal al curentului New Age, constituie trecerea omenirii din constelația Peștilor în acea a Vărsătorului, care va însemna un mare progres spiritual. În anii 1970 au apărut mai multe texte care interpretează această trecere ca fiind începutul unei ere a păcii universale și a unei armonii regăsite, Peștele fiind simbolul primilor creștini.

Adepții New Age susțin părerea că fiecare individ, având origini divine, este chemat să-și construiască propriul drum spiritual, folosindu-se pentru aceasta de un patrimoniu care cuprinde orice tradiție mistică sau religioasă, aici incluzându-se și șamanismul, neopăgânismul, cabala, ocultismul, dar mai ales folosindu-se de propria experiență interioară și de propriul discernământ. În această întreprindere, el poate fi ajutat de ghizi, îngeri, guru, etc.

Mișcarea New Age este una ce se vrea a fi o soluție pentru salvarea omenirii în mileniul III, mai are și alte denumiri: Era Aquarius (Era Vărsătorului), Era Solară, Era Ecologică, Era de Aur, Era Experențialității, Era Răspântiei, Era principiului Yin (principiul feminin din spiritualitatea taoistă, în opoziție cu principiul masculin Yang), Era Androgină (în opoziție cu patriarhatul de până acum), Era Ioaneică (în opoziție cu mileniile pauline), Era holistică sau holonomică, Era Păcii, Unității și Armoniei Universale.

4. NEOPĂGÂNISM

Cuvântul „păgân”, folosit ca autoidentificare de către majoritatea adepților religiei contemporane de natură occidentală, derivă din latinescul Paganus, denotând peiorativ oamenii din epoca romană care trăiau în afara orașelor și, prin urmare, nu fac parte din cultura orașului timpului.

Neopăgânii de astăzi folosesc termenul ca auto-desemnare pozitivă în contrast cu creștinismul, care este considerat a fi ostil față de natură, femei și viața de aici și acum. Termenul de

neopăgânism a fost inventat în 1891 de apologetul creștin W.F. Barry ca termen peiorativ pentru romantizarea religiozității necreștine antice și ca o critică față de cei care o susțin (Hutton 1999).

În primele zile ale neopăgânismului era obișnuit să fie considerată ca „Vechea religie" în sensul unei religii precreștine originale și adevărate care a fost reînviată de moștenitorii moderni ai religiei.

Există multe forme de neopăgânism astăzi, dar Wicca este cea mai cunoscută variantă (Mikaelsson & Gilhus 1998). Alte fracțiuni mari sunt Druizii, Asatru și neoșamanismul. Ronald Hutton atribuie o mare importanță Ordinului Hermetic al Zorilor de Aur ca un precursor sau o inspirație pentru religiile neopăgâne moderne.

Practica la Wicca se concentrează pe sărbătorile sezoniere la următoarele ocazii:

• Samhain, pe 31 octombrie, când se sărbătorește începutul iernii și moartea naturii
• Yule, Midwinter sau solstițiul de iarnă, când se sărbătorește întoarcerea soarelui
• Imbolc sau Brigid, pe 1 sau 2 februarie, când este sărbătorită venirea primăverii
• Eostre / Ostara sau echinocțiul de primăvară, care sărbătorește și primăvara
• Beltaine, pe 30 aprilie sau 1 mai, când se sărbătorește venirea verii
• Solstițiul de vară, la mijlocul verii, sărbătorind vitalitatea naturii
• Lammas sau Lughnasadh, pe 31 iulie, care sărbătorește fertilitatea naturii, deoarece acesta este timpul tradițional al recoltei
• Echinocțiul de toamnă, care, similar cu echinocțiul de primăvară, este o sărbătoare a echilibrului naturii.

Ciclul sezonier se numește Roata Vieții, deoarece urmează ritmul sezonier al naturii.

Ordinele de druizi, acestea în mare parte creștine, au fost formate, ca versiuni ale ordinelor francmasonice. Respectul pentru natură, în special pentru stejari, este foarte important pentru Druizi, la fel ca și sărbătorile sezoniere. Druizii au un sistem de inițiere format din cele trei clase de Barzi.

Asatru, numit și *odinism*, este recrearea prin venerarea divinităților germane și scandinave antice. În Islanda, Asatru este, din 1973, o religie recunoscută oficial cu drepturi acordate de a oferi ritualuri de viață legalizate, cum ar fi căsătoria, înmormântarea și botezul.

Neoșamanismul, definit de Lisbeth Mikaelsson și Ingvild Gilhus ca aplicația occidentală a tehnicilor șamanice tradiționale. Neoșamanismul a devenit o modă spirituală alternativă în anii 1960, odată cu publicarea „*Învățăturile lui Don Juan*" de Carlos Castaneda și publicarea ulterioară a unei serii de cărți a lui, concentrându-se pe aceleași teme. Există câteva diferențe majore între neoșamanism și șamanismul oamenilor tradiționali. În rândul oamenilor tradiționali, a deveni șaman nu este ceva ce se alege. Șamanul devine în general un profesionist religios printr-o experiență de boală gravă pe care el o vindecă prin contactul cu lumea spiritelor. Ocupația principală a șamanului este să funcționeze ca un vindecător și un protector al oamenilor, recuperând sufletele bolnavilor din lumea spiritelor și păzind satul împotriva acțiunilor din alte lumi. Spre deosebire de șamanii tradiționali, neoșamanul occidental este cel care lucrează într-un grup de colegi neoșamani. În general, neoșamanii se inspiră de la popoarele tribale din America de Sud, Centrală și de Nord, dar influențele nordice, cum ar fi tradițiile *sami* și tradiția norvegiană, sunt de asemenea proeminente.

De fapt, majoritatea variantelor neopăgâne practică o formă de tehnică șamanică.

O formă distinctă de neoșamanism este așa-numitul tehnoșamanism, în care dansul pe muzică tehnică la petreceri este folosit ca o tehnică pentru a intra în contact cu planul spiritual. În general, tehnoșamanismul este considerat a aparține mai strâns mediului „New Age" și nu la fel de mult neopăgânismului.

Următoarele caracteristici sunt comune tuturor mișcărilor și grupurilor identificate ca neopăgâne:

– Respectul față de natură și viață este o trăsătură distinctivă. Neopaganii sărbătoresc viața aici și acum, în loc să își concentreze aspirațiile spirituale pe o viață de dincolo de viitor. Natura reprezintă forța divină imanentă care pătrunde totul și activismul ecologic este rezultatul

natural al acestei viziuni. În consecință, sufletul și trupul nu sunt văzute ca separate, ci mai degrabă ca unul singur.

- Nu există dogme autoritare și nici o autoritate centrală care să guverneze grupurile neopăgâne. Neopăgânii își pot alege în mod liber modalitățile preferate de credință și practică, iar propriile experiențe sunt considerate a fi cea mai importantă autoritate. Singura regulă este aceea că cineva nu trebuie să facă rău altora.
- Practicile neopăgâne sunt foarte asemănătoare între diferitele ramuri. Sărbătorile sezoniere sunt mai mult sau mai puțin o regulă, iar practicile șamanice sunt foarte frecvente. Practica magiei, într-o combinație de magie ritualică înaltă și magie populară, este, de asemenea, un numitor comun. Inițierile apar în multe forme de păgânism, Druizi și Wicca reprezentând cele mai clare exemple în acest sens.
- Opinia creștinismului este în general negativă. Creștinismul este adesea văzut ca antiteza neopăgânismului, în ceea ce privește aspirațiile spirituale și atitudinea față de natură. Nu rareori, creștinismul este văzut ca principalul infractor atunci când vine vorba de sursele unei ecologii nesănătoase și de persecuția persoanelor cu credințe disidente. Cu toate acestea, este important să subliniem că mulți păgâni se străduiesc spre un dialog solid cu creștinii și că antipatia creștinismului, de regulă, nu ia niciodată aspecte agresive.
- Polaritatea sexuală este un factor important în magia neopăgână. Masculul și femela se completează reciproc, reprezentând ceea ce este văzut ca forțe masculine și feminine existente. În ritualurile magice este de obicei important ca indivizii ambelor sexe să fie prezenți și inițierile să fie furnizate de obicei de o persoană de sex opus. În unele tradiții ale Wicca, acest lucru merge până la a afirma că practicarea magiei este imposibilă pentru homosexuali. Există totuși grupuri care nu acordă la fel de multă importanță polarității sexuale reale în contextul ritual și grupuri care lucrează exclusiv cu femeile și forțele feminine.
- Feminismul este o temă recurentă. Majoritatea grupurilor neopăgâne lucrează activ pentru a îmbunătăți situația femeilor și nu acceptă roluri diferite de gen pentru sexe. O excepție este Asatru, unde sunt atribuite rolurile tradiționale de gen, deși acest lucru nu este valabil pentru toate grupurile păgâne.

CONCLUZIE

Cu mii de ani în urmă planeta Terra a fost cucerită de un virus. Dacă a fost bine sau a fost rău nu vom ști niciodată. Cert este că tot ce a realizat umanitatea până în prezent este meritul acestui virus. Poate fără el am fi evoluat mult mai lent, dar în nici un caz așa agresiv față de natură. Ținând cont că Sistemul solar tot se va sfârși odată și odată, se pare că virusul și transformarea noastră în civilizație de tip Borg este singura salvare. Părăsind Terra la timp, ne vom salva chiar și noi, deoarece programul care ne-a creat este la virus și, în momentul în care găsește o planetă propice vieții, ne va crea din nou.

În prezent lumea este condusă de **gay** pentru că genomul viral este format din doi acizi ribonucleici care stau strâns îmbrățișați fără a se putea replica, spre deosebire de catenele ADN-ului care stau tot strâns îmbrățișate, dar se pot replica, iar omenirea execută o ***imitatio dei*** la scară individuală sau globală după caz, asta fiind modalitatea de replicare a virusului.

XXXI. RENE GUENON ȘI VIRUSUL

Despre René Guénon se știe că s-a născut în Franța și că în 1908 era deja implicat în frecventarea tuturor "școlilor" ocultiste ale epocii. Inițiat în Francmasonerie, în Ordinul Martinist, student la Școala Hermetică a lui Papus, a devenit o figură cunoscută în mișcarea ezoterică de atunci. În 1908, s-a fondat *Ordinul Renovat al Templului*, iar Rene Guenon a devenit șeful acestuia. Prin acest Ordin, Guenon a încercat să influențeze mentalitatea occidentală, dar încercarea s-a dovedit un eșec și peste doi ani Rene Guenon a desființat Ordinului Templului.

În 1909, Rene Guenon a ajuns membru al Bisericii Gnostice, cu numele de Palingenius. În această perioadă, *Superiores Incogniti* îl învestesc pe Rene Guenon cu funcția de restaurator al Tradiției primordiale în Occident, mai precis, cu rol de transmițător și tălmăcitor al adevărurilor absolute, în vederea modificării mentalității occidentale. Această funcție de transmițător, Guenon o va îndeplini până la moartea sa. Perioada 1908-1912 este enigmatică și se bănuiește că realizarea metafizică (cel puțin teoretic) a lui Guenon atunci s-a împlinit, dovadă fiind articolele scrise imediat după aceea care prevestesc cărțile de mai târziu. Fiindcă inițierea sa era una "universală", Guenon a "particularizat-o", ajungând inițiat în hinduism, daoism și Masonerie. Rene Guenon s-a atașat și de tradiția islamică, luând numele de Abdel Wahed Yahia, adică "Ioan slujitorul Unicului".

În 1930, după moartea soției, a părăsit definitiv Franța, stabilindu-se pentru tot restul vieții la Cairo, în Egipt. Din acest moment va adopta toate riturile și cutumele musulmane. În 1934 s-a căsătorit cu Fatima, fiica cea mare a șeicului Mohammad Ibrahim cu care are patru copii, două fete și doi băieți, ultimul născut după moartea lui Guenon. Deși a declarat răspicat că nu acceptă discipoli, Rene Guenon a influențat pe mulți prin opera sa. Cel mai valoros colaborator, cel care și-a schimbat întreaga viață și operă datorită lui Guenon, a fost Ananda Coomaraswamy. Scrierile acestuia sunt, după ale lui Guenon, cele mai puternice și mai sincere din domeniul tradițional, cele care pot fi luate ca referință fără nici o ezitare. Dar cea mai mare speranță (din punct de vedere inițiatic) Guenon și-a pus-o în Frithjof Schuon, care, trecut la islamism, a instituit o "cale inițiatică" pentru Europa. Acestei căi i s-au ratașat românii Mihai Vâlsan și Vasile Lovinescu. Dintre alți "învățăcei", mai cunoscuți, pot fi menționați Titus Burckhardt și Martin Lings.

După o suferință fizică intensă, Rene Guenon a decedat la 7 ianuarie 1951, corpul său fiind adăugat în mausoleul familiei soției.

Elementul central al doctrinei lui Guenon este, fără îndoială, „*Marea tradiție primordială*”. Sistematizat, această doctrină susține că este:

1. - O tradiție orientală
2. - O tradiție care este și Scriptură
3. - O tradiție metafizică
4. - O tradiție babeliană
5. - O tradiție „non-umană”
6. - O tradiție atemporală
7. - O tradiție infailibilă
8. - O tradiție ezoterică

Ca argumente afirmă:

„*În Islam, tradiția prezintă două aspecte distincte, dintre care unul este religios și este cel de care toate instituțiile sociale sunt direct legate, în timp ce celălalt, cel care este pur oriental, este cu adevărat METAFIZIC”*.

„*În India, suntem în prezența unei tradiții pur metafizice în esența ei ... ceea ce apare aici mult mai clar decât în tradiția islamică este subordonarea totală a diferitelor ordine particulare în ceea ce privește metafizica, adică din domeniul principiilor universale* ”.

Sursa tradiției primordiale are trei componente: islamică, taoistă și hindusă. Trunchiul antic și autentic este tradiția orientală, „ramura detașată” este cea a Occidentului, adică tradiția iudeo-creștină.

”Tradiția poate fi scrisă și orală; partea scrisă și partea orală formează două ramuri complementare ale aceleiași tradiții și nu avem nicio ezitare în a vorbi despre SCRIERILE TRADIȚIONALE ”.

Documentele în care se exprimă tradiția orientală include, pe lângă cele patru mari colecții de Veda și comentariile lor, textele Yi-King pentru China și documentele sufite pentru Islam.

Tradiția transmite unul și același conținut noțional de natură metafizică.

„În tradiția hindusă, ceea ce apare mult mai clar decât în tradiția islamică este SUBORDONAREA TOTALĂ a diferitelor ORDINE PARTICULARE (adică instituții politice, filozofie și religie) la metafizică, adică la domeniul PRINCIPIILOR UNIVERSALE ”.

Motivul care justifică supremația metafizicii este modul său de cunoaștere. Dacă Filosofia aduce în joc rațiunea ajutată de datele senzoriale, metafizica, așa cum a fost definită de Guenon, este PUR INTELECTUALĂ. Modul său de cunoaștere nu este nici rațional, nici senzorial; este o INTUIȚIE imediată, care se realizează la sfârșitul unui antrenament de ordine CONTEMPLATIVĂ. Deci, tradiția și metafizica, așa cum au înțeles-o Guenon, sunt una, putând vorbi despre tradiția metafizică sau metafizica tradițională.

Supremația tradiției asupra religiei este justificată de reunirea a trei elemente: dogma, moralitatea și închinarea. Deoarece „tradiția metafizică” nu posedă nici dogmă, nici morală, nici închinare, ci doar principii abstracte, rămâne pur intelectuală.

Nu întâlnim în lume, observă Guenon, decât o singură familie spirituală care reunește cele trei componente necesare pentru a constitui o religie, aceasta este familia iudeo-creștină, care include partea pur religioasă a Islamului (infrastructura ezoterică a Islamului, care este sufismul, aparținând tradiției și nu religiei propriu-zise).

„Oriunde altundeva, cele trei părți: dogma, moralitatea și închinarea, nu se găsesc împreună”.

Tradiția și religia formează DOUĂ DISCIPLINE SPIRITUALE DIFERITE, separarea producându-se în timpul episodului istoric al TURNULUI BABEL, deoarece după amestecarea limbilor operate de Dumnezeu chiar la Babel, națiunile s-au dispersat ducând cu ei o tradiție foarte veche. Și în aceeași regiune, câteva generații mai târziu, Dumnezeu a trecut la extragerea lui Abraham din această tradiție străveche pentru a-i încredința lui și descendenților săi o nouă Revelație și făcându-l „Tatăl credincioșilor”, adică Patriarhul „religiei”.

Sursa „Marii tradiții primordiale” este Revelația care se obține prin METODA CONTEMPLATIVĂ (sau cale) care este o inspirație „directă” pentru că este o cunoaștere intuitivă și „supraindividuală” deoarece operează o transformare a personalității. Opera de introspecție constă în trezirea în om a germenului care este deja acolo într-o formă latentă, virtuală și inconștientă (**genomul de virus de care vorbește Maximo Sandin**). În urma acestei lucrări, „eul” individual (**creat de ADN-ul celular**) cedează locul „sinelui” personal (**genomul viral**), care este o participare elementară la PRINCIPIUL UNIVERSAL. Este punctul de contact pe care fiecare om îl are, fără să știe, cu „Principalul Universal”. Metoda contemplativă, numită metafizică, are efectul de a face acest germen să iasă în prim plan. La sfârșitul acestei introspecții, subiectul, dintr-un individ simplu care era, a devenit „OM” prin participarea sa conștientă la „Principiul universal”, care este de ordin metafizic.

Acesta este calea metafizică. Realizează o „inspirație directă”, deoarece este intuitivă. Este, de asemenea, „supraindividuală”, deoarece permite dobândirea adevăratei personalități.

OBIECTIVUL final către care duce această cale metafizică este „Principiul universal” și tocmai de aceea suntem NEUMANI (**viruși**).

Contemplarea metafizică a orientalilor duce la „domeniul principiilor universale”, trecând prin căutarea activă și chiar intensivă a unui germen inconștient (***genom viral***) care este îngropat în adâncurile omului. Pentru asta trebuie să urmăm calea metafizică numită INIȚIEREA.

Contemplarea mistică a creștinilor duce la Dumnezeul Personal și Creator, trecând prin goliciunea și pasivitatea iubitoare a unui suflet care așteaptă totul de Sus.

Tradiția metafizică nu este doar antică, ci și atemporală.

„*Întrebarea datei la care ar fi putut fi scrise diferitele părți ale Veda pare cu adevărat insolubilă și este în plus fără importanță reală* ”.

„*Trebuie să te uiți la tradiție în întregime și nu trebuie să te întrebi ce este, în această tradiție primitiv sau nu, deoarece este un tot perfect coerent* ”, deoarece sursa este neumană și, așadar, absolut în afara timpului.

„*Circumstanțele istorice, nu mai mult decât alte contingențe, nu exercită nicio influență asupra doctrinei care are un caracter FĂRĂ TIMP și este, de altfel, evident că inspirația poate avea loc la oricând* ”.

Din originea neumană și, prin urmare, atemporală, a tradiției orientale, R. Guenon trage încă o nouă consecință: INFALIBILITATEA sa.

„*Garanția doctrinei rezidă, în cele din urmă, în caracterul său non-uman ... Adevărul nu este făcut de om, ci dimpotrivă i se impune, nu din afară, ci în realitate din interior, pentru că omul este, în mod evident, obligat să-l recunoască drept adevăr dacă îl cunoaște mai întâi”.*

Dar:

”*ezotericul nu echivalează cu erezia și o doctrină rezervată unei elite poate SUPERIMPUNE învățătura dată tuturor credincioșilor fără a o OPUNE* ”.

„*Există, în orice doctrină metafizică, ceva care va FI ÎNTOTDEAUNA ESOTERIC și este partea inexprimabilă care cuprinde în esență orice concepție metafizică*”. Prin urmare, tradiția va include o parte ezoterică. Există mistere ale tradiției care vor rămâne inaccesibile slujitorilor religiilor din simplul motiv că acești slujitori nu iau calea metafizică, ci doar calea mistică și că, în consecință, sursele lor de inspirație rămân secundare și subordonate. Religia fiind un fenomen devoțional și sentimental, se adresează publicului larg. Pentru a se corecta această situație Biserica Catolică, în special, ar trebui să aibă, ca și Islamul, cercurile sale ezoterice și tradiționale. Acest lucru l-a vrut Masoneria care se propune ca o SUPER-BISERICĂ ezoterică.

Dacă ”*omul a fost creat de viruși*”, după cum susține virusologul Luis P. Villareal și că ”*oamenii sunt viruși*”, după cum susține microbiologul Mark Young de la Universitatea de Stat din Montana, înseamnă că virusul dispune de o lege (dharma) aplicabilă prin științe metafizice ce se va afla la baza unei ordini impuse în celulă pentru a-și replica și el componentele (lumina care face ordine în întunericul haosului) și de un set de reguli universal aplicabile (**instrucțiuni de clonare**) ce pot transpune în fapt această lege și care, în lumea noastră materială, sunt incluse în ceea ce se numește tradiție primordială (sanathana-dharma).

Un virus trebuie să distingă propriul genom de cel al gazdei.

Se susține că Tradiția primordială este constituită din înțelepciunea perenă, din adevăruri primordiale și universale care constituie sursa pentru toate marile religii ale lumii. Ea a fost o „revelație” (sruti) primită la începutul „Luminii luminilor”.

În sensul etimologic al latinescului *tradere,* este vorba de „ceea ce este transmis”. Tradiţia se aplică, spune Guenon, la tot ceea ce relevă adevăruri principiale sau principii imuabile ce decurg din Adevărul primordial şi unic (**virusul**). Frithjof Schuon va afirma că aceste adevăruri principiale „*leagă orice lucru omenesc de Adevărul divin*”. Această tradiție ar avea o origine transcendentă, ne spune J. Thamar, şi care „*scapă oricărei investigaţii istorice*”... deoarece este „*tot atât de veche ca lumea*”, susține Joseph de Maistre.

Tradiția transmite conştient elemente invariabile şi sacre legate de un principiu metafizic şi cosmologic. Limbajul său cel mai adecvat este *„limbajul simbolic".*

Scopul tradiţiei este de a produce o înţelegere a „cauzelor profunde”, astfel încât să desţelenească cunoaşterea de ordin metafizic a Unităţii Macrocosmosului (a Omului) şi Microcosmosului (**celulă eucariotă și virus**) şi a tuturor stărilor fiinţei; pe scurt, la capătul demersului, ce poate fi „instantaneu”, se află realizarea ultimă a „identităţi supreme” dintre om (**cu genomul de virus din el activat**) şi Principiul divin (**virusul**). Aceasta este finalitatea acestei „legături” tradiţionale şi a perspectivelor şi „tehnicilor” spirituale ce o însoţesc, spune Jean Tourniac

în ”MELCHISEDEC SAU TRADIŢIA PRIMORDIALĂ”.

Genomul viral inserat în ADN va impune o Tradiție ce implică o structură de natură socială, prin care orice societate „tradiţională” trebuie să înglobeze o ierarhie graduală reflectând la nivelul său un aspect de ordin tradiţional, iar îndeplinirea actelor trebuie să se facă în modalitatea lor tradiţională reglată, adică urmând ordinea lumii (stabilită de metabolismul celular) şi în conformitate cu „principiile” (stabilite de instrucțiunile de clonare), constituind în această privinţă ***ritul***. Astfel orice act (imitatio dei) conform cu prototipul etern (prima clonare de virus) este ritual: activitatea pe care o declanşează are ca scop identificarea fiinţei omeneşti cu „Ceea ce” îi depăşeşte pe drept individualitatea (Eul) şi îi fondează „existenţa” într-o expresie a Fiinţei universale eterne şi unice.

Tradiţia (tehnica de clonare) este repetitivă pentru elementele, ansamblurile şi subansamblurile ce o constituie (fără de care nu ar mai fi o transmitere între un „înainte” şi un „după”) și ca urmare este ciclică. „Entropia”, datorată unei pierderi progresive a receptivităţii tradiţionale şi proliferării cantitative (fragmentarea genomului de virus, răspândit în tot mai mulți indivizi, devine tot mai accentuată), conduce la o „cădere” sau degenerare al cărei punct final coincide, prin vârful său niciodată atins, cu punctul de plecare al unui nou ciclu (realizarea unei noi clone de virus).

Astfel evoluţia se desfăşoară de la o stare de perfecţiune şi simplitate iniţială către o stare de disoluţie şi de pluralitate finală, total inversată faţă de prima.

Visnu-purâna va caracteriza era finală *Kali-Yuga* după cum urmează:

Neamurile de sclavi se vor face stăpâni ai lumii. Conducătorii vor avea fire violentă.
Conducătorii, în loc să-şi protejeze supuşii, îi vor despuia.
Numai averile vor conferi rangul.
Sigura legătură dintre sexe va fi plăcerea.
Pământul nu va fi apreciat decât pentru bogăţiile minerale.
Modul de viaţă va fi uniform în mijlocul unei promiscuităţi generale.
Cel care va da cei mai mulţi bani va domina oamenii.
Nu va conta că omul oarecare se va închipui egal cu un brahman (autoritatea spirituală).
Oamenii vor suferi de spaima morţii şi sărăcia îi va îngrozi.
Femeile vor deveni un simplu obiect de satisfacţie sexuală.

Starea iniţială şi principială este cea care poartă numele de „Tradiţie primordială”, paradigmă a fiecărei tradiţii ulterioare în curgerea timpului, tradiţii ce nu sunt altceva decât o adaptare temporală şi spaţială a clonării virusului. Întoarcerea la „Tradiţia primordială” constituie încheierea ciclului. Este şi scopul vieţii individuale: revigorare metafizică, reintegrare, căutarea unei stări originare pierdute. Este raţiunea de a fi a „organizaţiilor tradiţionale”.

Modalităţile acestei întoarceri la origini formează un registru de itinerarii şi căi variate, adaptate la „funcţiunile” tradiţionale şi inserate în statutele organizaţiilor tradiţionale. Ele căpăta o formă secretă (trebuie evitat sistemul imunitar) şi „centrală”, dispunând de o instrucţie „esoterică”, bazată pe o activitate omenească rânduită după tradiţie, fiind vorba de organizaţii cu formă iniţiatică, sau pot căpăta o formă religioasă, administrând tuturor fiinţelor supuse jurisdicţiei lor o instrucţie generală minimală, cum este cazul „exoterismului”, a cărui finalitate este asigurarea „salvării” sau prelungirea postumă a fiinţei care şi-a încheiat ciclul stării corporale umane într-o modalitate individuală a stării omului integral.

Întrucât nu se poate transmite decât ceea ce s-a primit de către fiecare (recombinare de genom prin fenomenul de *crossing over*), este necesar transmiterea neîntreruptă a filiaţiei tradiţionale de la om la om şi din generaţie în generaţie prin intermediul „ritului” sau a formelor ritualice oricât de simple ar fi acestea.

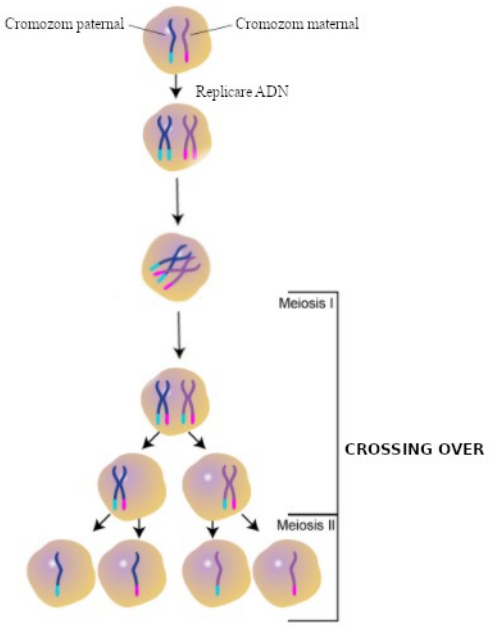

Ca urmare, există o **Dharma** (Lege) ce guvernează conservarea făpturilor și care rezidă în conformitatea la natura lor esenţială, proprie fiecărei fiinţe, deci fiecărei categorii de fiinţe, lumi, stări de existenţă - eventual părţi determinate din acestea - neam sau perioadă, etc, există în mod evident și o **Sanatana Dharma** (Tradiție Primordială), atunci când este vorba de ansamblul unei umanităţii, pentru întreaga durată a manifestării sale, constituind o Manvantara (durata realizării unei singure clone).

O mărturie a existenței Tradiției Primordiale este adusă de Melchisedec, prezent în toate religiile monoteiste.

Principalii gânditori ai acestei tradiții sunt René Guénon, Ananda Coomaraswamy și Frithjof Schuon. Alți gânditori importanți din această tradiție includ pe Titus Burckhardt, Martin Lings, Jean-Louis Michon, Marco Pallis, Huston Smith, Hossein Nasr, Jean Borella și Julius Evola.

Frithjof Schuon va afirma în studiile sale că în iudaism rolul principal revine ”acțiunii rituale”, în creștinism revine ”iubirii”, iar în islam ”cunoașterii”. Miezul ezoteric este reprezentat de Kabala în iudaism, de isihasm în creștinism și de sufism în islam.

*

Alte elemente centrale din opera lui Guenon sunt ”metafizica”, ”simbolismul crucii”, ”androginul” și ”inițierea”.

a. METAFIZICA

Metafizica este ramura filozofiei care examinează natura fundamentală a realității, inclusiv relația dintre minte și materie, între substanță și atribut și între potențialitate și actualitate.

Cuvântul „metafizică” derivă din cuvintele grecești μετά (meta, „după”) și φυσικά (physiká, „fizică”). A fost folosit pentru prima dată ca titlu pentru mai multe dintre lucrările lui Aristotel. El s-a referit la aceasta ca „prima filosofie” (în latină: philosophia prima). Toma de Aquino a înțeles că ar însemna „cele pe care le studiem după ce am însușit științele care se ocupă de lumea fizică”.

Domeniul metafizicii a fost dezvoltat de Rene Guenon în special în lucrarea intitulată „*Introducere generală la studiul doctrinelor hinduse*”, dar găsim elemente ale acesteia și în „*Omul și devenirea lui după Vedanta*” și în „*Domnia cantității și semnele vremurilor*”. Această doctrină fundamentală este ceea ce numim hinduism și cuprinde următoarele subiecte:

1. - Brahma, principiul suprem
2. - Ishwara, Dumnezeul semi-personal

3. - Trimurti sau Pseudo-Treimea
4. - Manifestarea
5. - Metafizică și religie

În vârful ierarhiei divine se află **Brahma**, care este principiul suprem absolut universal și absolut nedeterminat. Este lipsit de orice caracteristică; nu are nici o atribuire pozitivă și este dincolo de orice calificare, dincolo de orice distincție. El este Unitatea absolută. Brahma este sediul tuturor posibilităților nemanifestate. El este și FIINȚĂ și NON-FIINȚĂ. El transcende atât materia, cât și spiritul, fiind principiul comun ambelor.

Din punctul de vedere al teoriei noastre, Brahma este virusul. Despre el, o parte din oamenii de știință susține că este ne-viu iar cealaltă parte susține că este viu pentru că după intrarea în celulă începe să se cloneze. În el se află încifrate toate posibilitățile de replicare a genomului. Având în vedere că funcționarea celulei eucariote (replicare genom, fabricarea de proteine) are la bază ARN specializat, iar genomul virusului este format din două catene ARN, putem considera ARN-ul ca fiind un Principiu suprem.

Guenon afirmă că: Lumea, înțelegând prin acest cuvânt manifestarea universală, se poate distinge de Brahma doar într-un mod iluzoriu, în timp ce, pe de altă parte, Brahma este absolut distinct de ceea ce pătrunde ”.

Virusul ocupă 94% din biosfera pământului aflându-se în tot ceea ce este viu, dar în același timp este distinct, putându-și aduna fragmentele replicate, construind un nou virus.

Imediat sub Brahma vine o a doua entitate divină: **Ishwara**. În timp ce Brahma a fost sediul tuturor posibilităților nemanifestate, Ishwara conține o singură posibilitate unică, cea a manifestării actuale, a universului în care trăim. Ishwara conține manifestarea ca virtualitate. Există posibilitatea imediată de manifestare. În timp ce Brahma conține practic toate lumile, Ishwara conține practic doar pe ale noastre.

Ishwara participă în continuare la natura lui Brahma, deoarece el este încă doar virtualitate. Dar, în același timp, aparține deja, cel puțin parțial, manifestării, deoarece, dacă nu-l aduce în existență, îl conține în continuare potențial.

Prin urmare, Ishwara are un grad mai mic de universalitate decât Brahma. René Guenon spune că „*Ishwara este calificat, adică proiectat distinct*”. Această entitate divină este capabilă să primească atribute divine; dar încă le conține doar ca posibilități.

Ishwara nu este individualizat. Singur constituie un eveniment informal.

Ishwara este genomul viral deoarece Virusul conține o capsidă în interiorul cărei se află genomul viral care practic conține virtual un nou virus ce va fi materializat după intrarea în celulă. Acest eveniment este codat în genomul de virus. Putem afirma că genomul viral este personificarea virusului.

Coborând un pas suplimentar pe scara entităților divine, apropiindu-ne de manifestare, „*Ishwara este văzut sub o triplicitate a principalelor aspecte care constituie Trimurti sau Tripla Manifestare*”. Acești trei zei care aparțin pe deplin ordinii existenței sunt Brahmâ, Vishnu și Shiva.

Brahmâ este primul element al lui Trimurti. Dar acest nou Brahma este masculin și este scris cu accent circumflex pe ultimul **a**. Pentru că nu mai este vorba de Brahma (neutru și neaccentuat) pe care l-am întâlnit ca Principiu suprem, acest Brahma, la masculin, este principiul producător al tuturor ființelor care constituie manifestarea. El este reflectarea, în natura fizică, a lui Brahma Suprem al metafizicii.

Al doilea element al Trimurti este Vishnu, care este reflectarea lui Ishwara ca principiu animator și conservator al ființelor manifestate.

Al treilea element al Trimurti-ului vedic este Shiva, care este o altă reflectare a Ishwara ca principiu transformator al manifestării. În timpul oricărei transformări, are loc o fază distructivă în

care vechea stare a lucrurilor este distrusă pentru a face loc noului.

În India, aceste trei divinități, Brahmâ, Vishnu și Shiva, sunt obiectul unei devoțiuni populare. Vishnuismul acordă o mare importanță riturilor externe. Este mai popular și mai răspândit decât șivaismul care, pentru că dă preponderența transformării, promovează ascetismul și viața contemplativă.

Pe lângă genomul viral, capsida mai conține trei enzime: transcriptaza inversă, integraza și proteaza, ele reprezentând cei trei zei Brahmâ, Vishnu și Shiva care vor intra în activitate funcție de etapa în care se află procesul de clonare a virusului. O catenă ARN virală integrată în ADN-ul celulei de către integrază (Vișnu), odată clonată, devine principiu animator și conservator. Proteinele virale fabricate sunt purificate și dimensionate pentru asamblare de către protează (Shiva).

Doctrina vedică dă numele de manifestare a ceea ce numim Creație. Manifestarea este sediul unei dualități fundamentale: Prakriti și Purusha.

Prakriti este substanța universală, nediferențiată care nu se manifestă în sine, dar din care toate lucrurile provin prin modificare. Această substanță universală este constitutivă a tuturor ființelor diferențiate, chiar și a ființelor spirituale. De exemplu, conștiința individuală participă la Prakriti deoarece conștiința este o substanță spirituală. Evident, Prakriti constituie substanța fundamentală a celor cinci elemente materiale: eter, aer, foc, apă și pământ.

Principiul complementar a lui Prakriti, în doctrina hindusă, este Purusha, pe care îl putem numi esența și despre care Guenon spune:

„*Toate lucrurile manifestate sunt produse de Prakriti. Dar, fără prezența lui Purusha, aceste producții ar avea doar o existență pur iluzorie*”.

Prin urmare, Purusha modelează substanța universală constituită de Prakriti. Purusha îi permite lui Prakriti să se diferențieze și să nască ființe individuale. Acestea sunt cei doi poli de manifestare: substanță și esență.

Conform acestor explicații, Prakriti este ADN-ul celular deoarece nu se manifestă în sine, dar toate proteinele din celulă provin prin modificarea substanțelor existente, iar Purusha este ARN-ul viral, deoarece fără el elementele virale nu devin manifestate, nu sunt produse de celulă. El permite ADN-ului celular să-și diferențieze producția de proteine: o parte pentru celulă, o parte pentru virus. Acestea vor modela ființele individuale, oamenii.

După Guenon, metafizica este o știință a ființei, care se extinde la cunoașterea Principiului Suprem prin folosirea metodelor de meditație. Subiectul care meditează după aceste metode și în cadrul tuturor acestor învățături, ajunge la o cunoaștere intuitivă, imediată și fără cunoștințe intermediare. O astfel de cunoaștere intuitivă este un fenomen psihologic care este descris și în alte religii și în alte discipline și care se numește *intuiție intelectuală*. Această intuiție intelectuală este dificil de obținut, realizându-se în principal prin *inițiere* și, prin urmare, are un caracter ezoteric, adică ascuns. Este rezervată elitelor și nu este permisă divulgarea ei oricui. Subiectul meditativ ajunge la o identificare cu obiectul meditațiilor sale. El ajunge să se identifice cu Principiul Suprem Metafizic în sine.

Obiectul unei astfel de meditații fiind metafizic, este logic ca metoda contemplativă care face posibilă atingerea ei să fie numită și metafizică.

Entitățile divine care sunt mai mici decât Principiul Suprem fac obiectul devoțiunilor populare sub formă de religii. Căile contemplative care vor duce la contactul cu zeii acestor religii vor fi numite *căi mistice*. Conducând către un obiect inferior, căile mistice vor fi considerate, în mod logic, inferioare *căilor metafizice care sunt inițierile*. „Religia” nemaifiind rezervată elitei, ci fiind dimpotrivă populară, se va spune că este *exoterică*, adică publică.

Pe scurt, metafizica, deoarece aduce în joc intuiția pur intelectuală și că se progresează acolo prin inițiere și ezoterism, va fi declarată superioară religiei simple căreia îi vor fi rezervați

practicanții misticismului, devoțional și exoteric.

Din punctul de vedere al teoriei noastre atât ezoterismul prin căi metafizice, cât și exoterismul prin căi mistice contribuie la adunarea și activarea genomului viral din ADN-ul uman. Căile metafizice sunt destinate obținerii de clone de genom viral, iar căile mistice sunt destinate obținerii învelișului virusului.

b. SIMBOLISMUL CRUCII

„Simbolismul crucii" este titlul unei lucrări publicate în 1931 de René Guenon. „Crucea metafizică" descrisă în această lucrare este un sistem de coordonate dreptunghiulare care oferă situația reciprocă a marilor forțe cosmice și care face posibilă observarea armoniei universale. Crucea istorică a lui Iisus Hristos, deoarece este contingentă și fiind o figură plană, nu cuprinde toate dimensiunile cosmosului. Avem nevoie de o cruce „în spațiu". *Crucea tridimensională constituie, conform limbajului geometric, un sistem de coordonate la care întregul spațiu poate fi raportat; iar spațiul va simboliza aici setul tuturor posibilităților, fie ale unei anumite ființe, fie ale Existenței Universale.* Ea este o cruce absolută, cele trei dimensiuni, adică înălțimea, lungimea și lățimea, dau naștere imediat la șase direcții, sus, jos, dreapta, stânga, fața și spatele. Dacă, echidistant de centru, marcăm un punct schematic pe fiecare dintre aceste trei direcții, obținem șase puncte echidistante dintr-un al șaptelea punct central. Cele șase puncte reprezintă cele șase zile de creație, iar al șaptelea punct din centru reprezintă ziua de odihnă a Creatorului. Crucea „în spațiu" rezumă, așadar, septenarul timpului, adică Lucrarea celor șase zile finalizate până în ziua Sabatului.

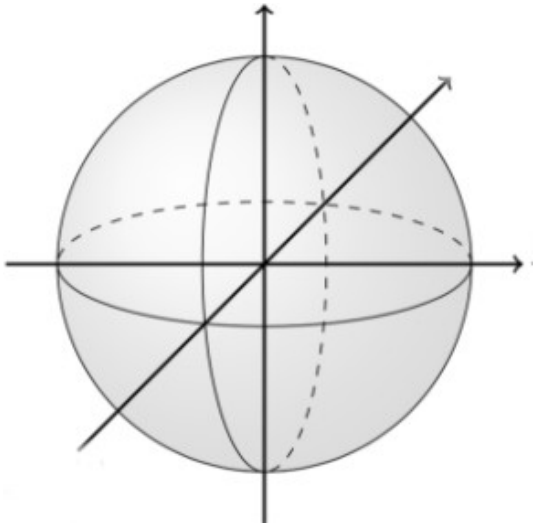

„*Sfera, fiind constituită chiar de radiația centrului său, nu se închide niciodată, această radiație fiind nedeterminată și umplând întregul spațiu cu o serie de unde concentrice, fiecare dintre ele reproducând cele două faze de concentrare și expansiune a vibrației inițiale* ", ne spune Guenon (**crucea sferică se referă la virus, concentrarea este transformarea în virion și expansiunea este clonarea modulelor virale în celulă. Swastika formată de brațele egale ale acestei cruci, simbolizând cele trei enzime: transcriptaza inversă, integraza și proteaza, indică forțele latente ale programului de clonare ce se vor pune în mișcare după pătrunderea în celulă**).

Sfântul Clement din Alexandria va spune despre crucea absolută că: *Îndreptându-și privirea către aceste șase întinderi ca spre un număr mereu egal, Dumnezeu completează lumea. El este începutul și sfârșitul, alfa și omega; în El se sfârșesc cele șase faze ale timpului și de la El primesc extensia lor nedeterminată: este secretul numărului șapte* ".

Crucea simplă a lui Hristos este situată „în plan" și așa-numita cruce „absolută" este situată „în spațiu" și poate fi considerată ca un multiplu al crucii simple. Pământul este reprezentat în

crucea tridimensională, de planul orizontal format de punctele cardinale, în timp ce Logosul este reprezentat de ramura verticală a crucii. Este traversarea planului orizontal de către bara verticală care simbolizează Întruparea; elementul divin este o linie dreaptă, iar elementul uman este un plan.

Conform principiului general al simbolismului, crucea trebuie să reprezinte și o realitate transcendentă. Această realitate transcendentă, ne spune Guenon, este „omul universal" care este definit astfel:

„*Este ființa totală, necondiționată și transcendentă în raport cu toate modurile de existență particulare și determinate, și chiar în raport cu existența pur și simplu, o ființă totală pe care o desemnăm simbolic drept Om universal"*.

O definiție mai succintă ar fi:

„*Omul universal este principiul oricărei manifestări*" (**Omul Universal este un alt nume pentru virus**).

El subliniază că această expresie a Omului Universal este folosită în Islam dar și de cabaliști sub numele de *Adam-Kadmon*. În doctrinele din Orientul Îndepărtat o găsim sub numele *regelui Wang*, iar printre creștini sub numele de *logos*.

Omul universal, ne spune Guenon, este principiul manifestării. Această esență a tuturor lucrurilor, el o numește și Sinele universal. Și adaugă că fiecare om luat în parte participă la această esență universală și, prin urmare, posedă „Sinele" în el: esența universală este practic prezentă în adâncurile fiecărui om și constituie personalitatea sa (**Sinele este cauzat de prezența fragmentelor genomului viral din ADN. Eul este cauzat de prezența ADN-ului în celule**).

„*Sinele este principiul transcendent și permanent al cărui ființă manifestată, ființa umană de exemplu, este doar o modificare tranzitorie și contingentă, o modificare care nu poate afecta în niciun fel principiul*".

Fiecare om este deci, în profunzimile sale, o modificare tranzitorie a principiului universal transcendent. Principiul transcendent este conținut în om doar într-un mod virtual. Este mascat, și parcă ar fi încrustat în accidentele contingente ale existenței manifestate. Și aceste accidente tranzitorii constituie egoul individual al fiecăruia: zgura existențială care formează individualitatea umană.

Această teorie poate fi rezumată spunând că esența universală este prezentă, sub formă de Sine, în eul personal care aparține doar manifestării și existenței.

Cheia vieții spirituale în sistemul Guenonian constă în scoaterea la iveală a ceea ce este esențial în om, adică a Sinelui personal, separându-l de ceea ce este accidental, adică de Eul individual. Pentru aceasta, omul trebuie să știe să se aducă înapoi într-o stare non-tranzitorie, într-o stare non-manifestată. Achiziționarea acestei stări non-manifestate și extraindividuale se numește *eliberare* sau *realizare* (**alipirea fragmentelor virale din genomul uman într-un genom viral funcțional duce la începerea realizării**). Ele se realizează prin procesele de meditație și contemplare numite *căi metafizice*, pentru că îl conduc pe omul care le pune în practică să participe la esența universală care este „metafizică", deoarece este deasupra existenței fizice.

Când este „realizat", omul personal s-a alăturat Omului universal și devine una cu el. Nu se mai distinge de el, pentru că este Omul universal care a fost îngropat practic în om în timpul stării sale de individualizare. „Eliberarea" sau „realizarea" doar a dezbrăcat „Sinele" din matricea „Eu" care o înconjura. Majoritatea doctrinelor tradiționale simbolizează realizarea Omului universal printr-un semn care este același peste tot și care este semnul crucii.

Realizarea sau „eliberarea" nu este o „viziune beatifică" ca în doctrina creștină unde Dumnezeu își face casa în sufletul care s-a golit pentru a primi „Oastea divină". Dimpotrivă, realizarea metafizică este înflorirea unui principiu transcendent deja prezent în om încă de la naștere.

Omul Universal este prezentat ca arhetipul umanității și în metafizica lui R. Guenon, aceasta ocupă o poziție similară Cuvântului Întrupat și este descris ca fiind androgin, adică ca „bărbat-femeie". Teoria ciclurilor prevede o reluare eternă (**se clonează încontinuu viruși**), adică o

reconstituire periodică a stării primordiale printr-un mecanism natural și automat. Noțiunea creștină a Împărăției Cerurilor, este trecerea întregii creații către o stare nouă și definitivă, un pasaj care necesită o intervenție divină excepțională (**este asamblarea unei clone de virus**).

Cele trei dimensiuni ale crucii absolute (cele trei etape ale clonării) reprezintă, după Guenon, cele trei Gunas hinduse.

Prima este *tamas* care denotă întuneric și ignoranță. Este rădăcina întunecată a faptului că este considerată în stările sale inferioare. Aceasta are o tendință descendentă (pătrunderea virusului în celulă, decapsidarea și inserarea în ADN).

A doua este *rajas*, care desemnează „extinderea ființei într-o stare determinată", adică dezvoltarea posibilităților sale la un anumit nivel de existență. Este tendința expansivă pe întregul plan orizontal (clonarea de module virale).

A treia este *sattwa* care desemnează „conformitatea cu esența pură a Ființei". Este lumina cunoașterii și are tendință ascendentă (adunarea clonelor modulelor virale și asamblarea).

Pe scurt: *rajas* reprezintă cele două dimensiuni ale planului orizontal; *sattwa* este axa ascendentă și *tamas* este axa descendentă.

Veda ne învață că inițial era „indiferența primordială" (**virion**). Totul era „*tamas*", adică întuneric. Dar acum Brahma Suprem a ordonat o schimbare. Și *tamas* a luat nuanța (adică natura) „*rajaselor*", intermediară între întuneric și lumină (**genomul viral din ADN produce proteine virale**). Și *rajas*, care au primit din nou o comandă, au luat natura „*Sattwa*" (**a început adunarea modulelor virale și asamblarea**).

Factorul activ de manifestare fiind Purusha (element masculin) i se va atribui în simbolistica crucii metafizice, axa verticală, iar factorului pasiv universal, care este Prakriti (element feminin) i se va atribui planul orizontal. Intersecția acestei axe și a acestui plan simbolizează unirea complementelor.

Pe crucea tridimensională este imposibil de răstignit un om, dar Omul universal da, pentru că acesta este un arhetip activ și pasiv, este androgin, deci în el se realizează *coincidentia opozitorum*, și este sferic, sfera fiind *forma cea mai perfectă și figura totalității universale,* conform spuselor lui Platon.

În final, Rene Guenon a mărit numărul de raze până la infinit, scufundând astfel crucea inițială în propria sa multiplicare. În cele din urmă, a aranjat, în jurul acestui vârf de raze, o sferă învăluitoare. Această asociere a crucii și a sferei o numește *vortex sferic universal*, care simbolizează existența totală.

Dar vortexul nu este o figură fixă, stabilă. Este un simbol pulsatil, animat așa cum este o ondulație permanentă sub efectul vibrațiilor centrului. Sfera vortexului este produsă prin propagarea, pe nenumăratele raze, a undelor al căror centru este originea. Cu toate acestea, în ciuda vibrațiilor sale, centrul este numit, ca și în religiile din Orientul Îndepărtat, *mijlocul invariabil*.

În centrul vârtejului va fi Omul Universal androgin (**virusul inserat în ADN**).

*

Apostolii au transmis și ei credinței creștine un simbolism care se referă la crucea simplă pe care a fost răstignit Hristos. Forma tradițională a Crucii este așa-numita Cruce Latină, adică aceea în care grinda verticală depășește, în sus, grinda orizontală cu aproximativ o treime din înălțimea sa.

De la originile creștinismului, scriitorii religioși vorbesc de obicei despre Arborele Crucii, lucru ce duce la o dificultate deoarece, în Grădina Edenului, Dumnezeu a plantat nu un singur copac, ci doi: *lignum vitæ*, arborele vieții (**genom viral**), care se afla în mijlocul grădinii, și *lignum sciantæe boni et mali*, copac al științei binelui și răului (**genom ADN**), într-un loc care nu este specificat în texte (**în nucleul celulei eucariote**). Autorii creștini susțin în unanimitate că Crucea Domnului este recapitularea celor doi copaci ai Paradisului, având două grinzi probabil din doi copaci diferiți din două specii diferite. Deci este și arborele vieții și arborele științei binelui și răului.

Crucea este adevăratul Copac al Vieții pentru că Fructul pe care l-a dat este *„Fiul Dumnezeului celui viu”, el însuși Calea, Adevărul și Viața și, de asemenea, „Pâinea vie coborâtă din Rai* ” (**toate sunt clone de virus**).

Crucea este, de asemenea, adevăratul copac al științei binelui și răului pentru că are dreapta și stânga care sunt dreapta și stânga Domnului, dreapta fiind partea alegerii divine, iar stânga partea respingerii. Știința binelui este știința lui Hristos învățată de noi prin pocăința hoțului bun. Știința răului este știința Antihristului care ne este arătată prin împietrirea hoțului rău.

Să remarcăm faptul că Arca lui Noe a fost construită cu rășinoase (**era un ARN viral deghizat în ADN celular**), iar Arca Legământului a fost făcută din lemn de salcâm (**clonă de ARN viral**).

Scripturile relatează două episoade, cea a consumului de fructe interzis primului Adam și cea a răstignirii Noului Adam pe dealul Ierusalimului, folosind, *scrie Sfântul Ambrozie*, patru instrumente *Adam, Eva, șarpele și copacul*, în primul episod și *Iisus, Maria, Iosif și Crucea*, în al doilea episod.

Despre compararea arborelui Paradisului cu cel al Crucii am vorbit deja.

Despre Adam care îi corespunde lui Iisus, precizăm că acesta din urmă a fost desemnat întotdeauna prin expresia „Noul Adam” (**clonă ARN viral**). Isus suportă toate consecințele consumului de rod interzis de primul Adam și le expiră plângând „*consummatum est*”.

Corespondența este, de asemenea, foarte clară între Eva și Maria. Eva a fost „ca ajutor” pe care Dumnezeu la modelat pentru primul om. La fel Maria este ajutorul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru „*întâiul născut al tuturor creaturilor*” (**este al doilea ARN viral necesar pentru complectarea genomului viral**), care este Isus. Biserica recunoaște în Maria funcțiile Co-Redemptorie (ajutor la mântuire) și îi acordă titlul de „Ajutor al creștinilor”, deoarece ea este ajutorul lui Isus. Comportamentul Mariei cu Isus este ca cel al Evei cu Adam. Maria ajută la refacerea a ceea ce Eva a ajutat să desfacă.

Compararea Sfântului Iosif cu șarpele are la bază următoarele. Virtutea esențială a Sfântului Iosif este *prudența*, care este de două tipuri: prudența după spirit și prudența după carne.

Prudența după spirit este aceea care este aliată cu simplitatea porumbelului în conformitate cu preceptul: „*Fii prudent ca șarpele și simplu ca porumbelul*”. Această prudență, conform spiritului, este pusă în rezervă pe măsură ce primul Iosif, Patriarhul, pune în rezervă grâul faraonului și grâul este Iisus Hristos pe care l-a pus în rezervă în Egipt până când dușmanii Copilului au dispărut. Prin prudența sa [și prin tăcerea sa asupra nașterii miraculoase a lui Isus despre care nu a vorbit niciodată] Sfântul Iosif a înșelat șarpele, a folosit viclenia. El este „agentul” cel mai direct opus șarpelui (**pe tot parcursul staționării virusului în celulă acesta este prudent în acțiunile sale pentru a nu fi atacat de sistemul imunitar celular**).

Crucea este rezumatul simbolic al celor trei mari mistere ale credinței, care sunt: Sfânta Treime, Întruparea și Izbăvirea. Partea superioară a grinzii verticale, întoarsă spre cer, corespunde Tatălui Creator, despre care se spune că este și Tatăl Ceresc (**virus venit din afara celulei**). Partea inferioară a aceleiași raze, scufundată pe măsură ce se află în pământ, corespunde Fiului Mântuitor care a coborât pe Pământ (**clonă a unei catene a genomului viral**). Grinda orizontală, care este situată între cele două părți ale grinzii verticale și se sprijină pe ele, corespunde Duhului Sfânt Sanctificator (**instrucțiuni de clonare sub formă de cod genetic**), care provine de la Tatăl și Fiul. Astfel Crucea simbolizează pur și simplu MISTERUL SFINTEI TRINITĂȚI.

Grinda verticală, prin însăși verticalitatea sa, simbolizează generația eternă și cerească a Cuvântului, adică FILIAȚIA DIVINĂ. Aceasta marchează originea și natura divină a „Fiului lui Dumnezeu”. De asemenea, realizează, deoarece nu există viață decât în Dumnezeu, adevăratul *lignum vitæ* din Grădina Edenului. Dar grinda verticală simbolizează încă un alt lucru, este PATERNITATEA DIVINĂ pe care o exercită Iisus Hristos în secolul viitor, în conformitate cu profeția lui Isaia:

„*Ni se naște un copil; ni s-a dat un fiu; imperiul a fost așezat pe umerii Săi și i se dă*

numele: Admirabil sfătuitor, *Dumnezeu puternic, Tatăl secolului viitor* (*Pater uturi sæculi*), *Prințul Păcii* ”.

Grinda orizontală simbolizează egalitatea umană îmbrăcată de „Fiul Omului”. Simbolizează FRATERNITATEA UMANĂ a lui Iisus Hristos și natura Sa umană. Brațele crucii sunt brațele unui judecător care recompensează cu mâna dreaptă și condamnă cu mâna stângă. Ele realizează mai specific expresia *lignum sciantæe boni et mali* din Geneză (copacul binelui și răului).

Crucea în ansamblu mai simbolizează ÎNCARNAREA, deoarece partea divină descendentă ajunge să se asocieze cu partea orizontală umană. Simbolizează, de asemenea, RĂSCUMPĂRAREA, deoarece a fost instrumentul „înălțării” omului-Dumnezeu, conform afirmației: „*Când voi fi ridicat de pe pământ voi atrage totul spre mine*” (**sunt atrase toate modulele clonate ale virusului în vederea asamblării**). Acest început al ascensiunii a avut loc chiar pe Cruce.

Crucea este deci nu numai calea coborârii Cuvântului Întrupat, ci și calea ascensiunii omului răscumpărat. Crucea este umbra lui Isus. Ea schematizează corpul Său fizic și simbolizează corpul Său mistic care este Biserica. Crucea este forma spirituală a Bisericii. Crucea are o parte aeriană pe care o vedem și o parte îngropată pe care nu o vedem. Partea aeriană vizibilă este corul botezatului care a primit sacramentul în plină zi. Partea îngropată și invizibilă este corul celor care vor intra în Rai prevăzut doar cu botezul dorinței. Dumnezeu îi cunoaște, doar ei formează o Biserică îngropată în inima Lui.

Crucea istorică a lui Isus a fost înconjurată de figuri, circumstanțe și obiecte menite să-i îmbogățească sensul. Așa au fost ridicate alte două cruci în același timp, pe ambele părți. Nu se spune cum au fost distribuiți pe aceste două cruci cei doi tâlhari, dar Dreapta este, în toate textele celor două Testamente, latura alegerii divine (**coborârea virusului în celulă**), iar stânga este cea a mustrării divine (**asamblarea și părăsirea celulei**).

O particularitate semnificativă este că cei doi hoți sunt separați de Persoana lui Iisus Hristos, față de care se comportă diferit. Această separare constituie imaginea și primele roade ale Judecății de Apoi, în timpul căreia: *„Cel care a fost spânzurat pe copac” va separa oile de* capre (va separa elementele virale clonate/oile, de elementele celulare/caprele). Lui i s-a dat puterea de a se separa, în virtutea sentinței cuprinse în Sfântul Ioan:

„*Tatăl nu judecă pe nimeni, dar El a dat toată judecata Fiului, pentru ca toți să-L cinstească pe Fiul așa cum face el, cinstește pe Tatăl* ”.

Coroana de spini a Calvarului este alcătuită din aceiași spini pe care expulzarea lui Adam i-a născut pe pământ.

„*Spini şi pălămidă să-ţi dea şi să mănânci iarba de pe câmp*” (Gen., cap. III, 18).

Din acești spini antici ai greșelii originale, Isus a scos o coroană și o împărăție (**clonă virus**).

Cele trei cuie care l-au fixat pe Iisus pe cruce fuseseră reprezentate de cele trei săgeți cu care Ioab l-a ucis pe Absalon, care era exact „Fiul lui David”, dar un fiu s-a revoltat împotriva tatălui său. Prin urmare, Domnul nostru a primit cele trei săgeți destinate unui fiu rebel. Acolo din nou, deși nevinovat, a jucat rolul lui Absalon, adică al unui vinovat.

În ceea ce privește cele cinci răni, două pe picioare, două pe mâini și una pe inimă, figuraseră și ele în povestea lui David sub forma celor cinci pietre cu care se înarmase pentru a lupta cu Goliat (**ADN-ul celular**). El a folosit doar una (uracilul), dar le-ar fi folosit pe toate cinci, dacă trebuia. Iisus a primit cele cinci pietre destinate dușmanului poporului lui Dumnezeu, Goliat, în numele căruia găsim toate literele necesare formării cuvântului Golgota.

Creatorul a stabilit o armonie între lucrurile vizibile și lucrurile invizibile care sunt enunțate în profesia credinței creștine: „*Factorem cæeli et terrée, visibilium et invisibilium*”. Lumea corpurilor este Imaginea lumii spiritelor (**lumea noastră materială este modelată de lumea celulei**).

Crucea, care guvernează ordinea Harului, este, prin urmare, intermediară între natură și Glorie. Aceasta este cea care permite universului să iasă din starea de natură și să-și atingă

scopurile: „Lumea geme și suferă durerile nașterii” (**clonarea virusului**). Prin urmare, Crucea nu este doar un simbol care permite oamenilor să înțeleagă lumea spiritelor și a harului, ci este și instrumentul eficient prin care Isus face posibil decretul divin de reînnoire finală (**realizarea unei clone a virusului**). Crucea conține germenul Împărăției veșnice (**crucea este ca o spadă-fulger ce pătrunde între cele două catene ADN și simbolizează ARN-ul viral monocatenar ce conține în germene virionul**). Crucea este instrumentul mântuirii (**apărătoarea sub formă de aripi a spadei**).

c. ANDROGINUL

Rene Guenon definește Omul Universal:

„*Omul universal, așa cum este reprezentat de întregul „Adam-Eva”, are numărul lui Allah. Acest număr, care este 66, este dat de suma valorilor numerice ale literelor care formează numele* ***Adam wa Eawa****. Potrivit genezei ebraice, omul, creat masculin și feminin, adică într-o stare androgină, este „după chipul lui Dumnezeu”. Starea androgină originală este starea umană completă în care complementele, în loc să se opună reciproc, sunt perfect echilibrate*”.

Omul universal astfel definit va fi plasat simbolic în *mijlocul invariabil*, situat între Cer și Pământ, la intersecția planului orizontal de expansiune și a axei verticale de extensie:

„*Cerul și Pământul fiind două principii complementare, unul activ celălalt pasiv, unirea lor poate fi reprezentată de figura androginului*”.

Conceptul de Androgin se găsește în cele mai arhaice mitologii. „Panteonul Egiptului antic este bogat în divinități ambigue”, scrie Jean Libis în cartea sa „*Le Mythe de l'Androgyne*”. Vechii greci au descris caracterul lui Hermafrodit, fiul lui Hermes (Mercur) și al Afroditei (Venus) astfel: *o naiadă, care s-a îndrăgostit de Hermes fără speranță și i-a implorat pe zei să le transforme cele două trupuri într-o singură ființă și s-a făcut auzit. Hermafroditul este deci ființa mixtă formată prin fuziunea fiului lui Mercur și a unei naiade*.

Pentru a dovedi vechimea și seriozitatea tradiției androginice, ezoteriștii moderni citează *Banchetul* lui Platon. Știm că această ilustră lucrare relatează discursurile rostite de invitați la o masă solemnă (*simpozion* în greacă și în latină *Convivium*) oferită, acasă de către actorul Agathon prietenilor săi, pentru a sărbători împreună cu ei primirea *Coroanei tragediei*.

Se hotărâse ca discursurile tuturor invitaților din această „cină-dezbatere” să se învârtă în jurul subiectului iubirii. Fiecare l-a tratat după înclinațiile sale: unii într-o lumină plăcută și fantezistă, alții într-un mod profund și filosofic. Aristofan, scriitorul de comedii, care a participat la banchet, s-a ocupat de subiectul *androginului*.

Discursul lui Aristofan este următorul:

”Trebuie însă mai întâi să lămuresc care este natura omenească şi la ce prefaceri a fost ea supusă. Iată, cândva, demult, noi nu eram alcătuiţi cum suntem acum, eram cu totul altfel. În primul rând, oamenii erau de trei feluri, nu de două ca acum, de fel bărbătesc şi de fel femeiesc, ci

şi de un al treilea fel, care era părtaş la firea fiecăruia dintre cele două. Însă din acesta a rămas doar numele, fiinţa lui a pierit din lume. Făptura aceasta omenească din vremurile acelea era un bărbat-femeie, un androgin, iar alcătuirea lui, ca şi numele, ţinea şi de bărbat, şi de femeie. Din el, cum spuneam, a rămas doar numele, iar şi acesta numai ca poreclă de ocară. În al doilea rând, cele trei feluri de oameni de pe atunci se înfăţişau, toate trei, ca un întreg deplin şi rotund, cu spatele şi cu laturile formând un cerc; aveau patru mâini şi tot atâtea picioare; singurul lor cap, aşezat pe un gât rotund, avea două feţe întru totul la fel, care priveau fiecare înspre partea ei; patru urechi, două părţi ruşinoase şi toate celelalte pe măsură. Făpturile acestea mergeau, ţinându-se drept şi putând să se mişte înainte şi înapoi, ca şi noi cei de acum, iar când doreau să alerge se foloseau de toate cele opt mădulare ale lor şi se învârteau în cerc, dându-se de-a rostogolul, ca nişte saltimbanci care fac roata aruncându-şi picioarele în sus şi apoi revenind cu ele pe pământ. Iar felurile acestea de oameni erau în număr de trei şi alcătuiţi cum am spus pentru că cel bărbătesc îşi avea obârşia în Soare, cel femeiesc în Pământ, cel bărbătesc-femeiesc în Lună, Luna ţinând şi de Soare, şi de Pământ. Şi tocmai de aceea erau rotunde şi rotitoare aceste făpturi, atât ele însele, cât şi felul lor de a merge, pentru că semănau cu astrele care le zămisliseră. Şi erau înzestrate cu o putere uriaşă, iar mândria lor era nemăsurată, astfel că s-au încumetat să-i înfrunte până şi pe zei. Într-adevăr, despre ei este vorba în Homer când sunt pomeniţi Efialtes şi Otos, care au vrut să urce până în cer şi să-1 cucerească, cu zeii lui cu tot. Văzând aceasta, Zeus şi ceilalţi zei au stat la sfat, să hotărască ce este de făcut cu făpturile acelea. Şi erau foarte descumpăniţi: pe de o parte nu puteau nici să le omoare, nici să le trăsnească, cum au făcut cu Giganţii, stârpindu-le neamul (pentru că astfel ar fi trebuit să se lipsească de cinstirea şi de jertfele pe care ei le aduceau), iar pe de altă parte nici nu puteau să le mai rabde trufaşa încumetare. Zeus, după lungă şi grea gândire, a spus: „Cred că am găsit un mijloc care, păstrând seminţia oamenilor, dar slăbind-o, să pună capăt deşănţării lor. Chiar acum o să-i tai în două pe fiecare dintre ei, şi în felul acesta vor deveni mai slabi şi totodată, sporindu-le numărul, ne vor fi nouă mai de folos. Vor merge drepţi, pe câte două picioare. Iar dacă totuşi nu se vor potoli şi vor stărui în trufia lor, o să-i mai tai încă o dată în două, ca să nu mai poată merge decât sărind într-un picior." Şi, după ce a vorbit aşa, i-a tăiat pe oameni în două, aşa cum se taie nişte fructe de sorb, ca să le pui la uscat, sau nişte ouă fierte, cu un fir de păr. Apoi, i-a poruncit lui Apolon ca tuturor celor astfel despicaţi să le întoarcă faţa şi jumătatea de gât în partea tăieturii, pentru ca oamenii, având mereu sub ochi dovada despicării, să se poarte mai cu măsură. De asemenea, Zeus i-a poruncit lui Apolon să vindece toate rănile rămase. Iar Apolon aşa a şi făcut, le-a întors feţele şi, adunând din toate părţile pielea către ceea ce astăzi numim pântece, i-a tras marginile cum ai trage de băierile unei pungi, strângându-le în jurul unei singure deschizături, făcută în mijloc, care a căpătat numele de buric. Şi, dintre cutele rămase, pe cele mai multe le-a netezit, dând formă pieptului prin întinderea pielii cu o sculă asemenea calapodului de care se folosesc pielării ca să netezească cutele pieilor. A lăsat doar câteva chiar pe pântec, în jurul buricului, ca să le rămână un semn de amintire a străvechii pedepse. Şi astfel, trupul dintru început al omului fiind despicat în două părţi, fiecare jumătate a început să tânjească după cealaltă şi să se împreuneze cu ea: cuprinzându-se cu braţele şi ţinându-se strâns împletite din dorul de a se retopi într-o singură fiinţă, începuseră să piară de foame şi, îndeobşte, de neputinţa de a mai face orice altceva, pentru că nici una nu voia să facă nimic fără cealaltă.

Iar când una dintre jumătăţi murea, cea rămasă în viaţă căuta o altă jumătate şi se împreuna cu ea, care va fi fost, fie că era o jumătate de femeie întreagă (ceea ce numim noi acum o femeie), fie că era o jumătate de bărbat, încât seminţia lor stătea să piară. Atunci Zeus, cuprins de milă, a născocit altceva: le-a mutat în faţă părţile ruşinoase, care până atunci se aflau la spate: zămislirea nu se făcea prin însămânţarea unei jumătăţi de către cealaltă, ci semănând în pământ, cum fac lăcustele. Aşezând Zeus acele părţi în faţă, oamenii au putut zămisli unul într-altul, în femeie prin mijlocirea mădularului bărbătesc. Cu două ţeluri a făcut el aceasta: dacă se vor împreuna bărbat cu femeie, atunci va avea loc zămislirea şi, prin asta, dăinuirea seminţiei; dacă se

vor împreuna bărbat cu bărbat, atunci dorinţa lor de împreunare se va afla împlinită şi, liniştindu-se, se vor pune pe treabă, îngrijindu-se şi de celelalte trebuinţe ale vieţii. Aşadar, din acest îndepărtat trecut există dragostea înnăscută a oamenilor unul pentru altul, dragostea care ne aduce înapoi la starea noastră dintâi, îngăduindu-ne ca, din doi, să redevenim iarăşi unul, şi aducându-i astfel firii omeneşti tămăduire.

Aşadar, fiecare dintre noi este ca jumătatea unui semn de recunoaştere, pentru că a fost despicat cum despici o plătică şi făcut doi din unul singur. Fiecare ne căutăm mereu jumătatea, ca să ne întregim. Aşa se face că aceia dintre oameni care au fost tăiaţi din făpturile amestecate pe care le-am pomenit cu numele lor de atunci, acela de androgini (bărbaţi-femeie), sunt iubitori de femei; mulţi dintre bărbaţii care umblă după femei din afara căsătoriei se trag din androgini, ca de altfel şi femeile care umblă după bărbaţi, căutându-i pretutindeni. Cât despre femeile care sunt jumătăţi de făpturi-femeie, acestea nu-i prea iau în seamă pe bărbaţi, ci tânjesc mai mult după femei: „prietenuțele" din seminţia aceasta se trag. În schimb bărbaţii care au fost tăiaţi din făpturi-bărbat umblă după bărbaţi şi, câtă vreme sunt tineri, fiind ei felii tăiate din trup bărbătesc, îndrăgesc pe bărbaţi, le plac îmbrăţişările lor şi fac dragoste cu ei. Tinerii aceştia, încă de băieţandri, sunt cei mai buni pentru că au firea cea mai bărbătească.

Se află oameni care îi socotesc neruşinaţi, însă greşesc. Tinerii de felul acesta nu fac ceea ce fac din neruşinare, ci pentru că, fiind ei plini de îndrăzneală şi curaj şi arătând ca nişte bărbaţi, caută să se bucure de cei asemenea lor. Iată un semn grăitor: când ajung la vârsta cuvenită, ei şi numai ei iau parte la viaţa obştească, punându-se în fruntea ei, pe de altă parte, odată ajunşi bărbaţi deplini, dragostea lor se îndreaptă numai către tineri şi, prin firea lor, gândul la căsătorie şi la zămislirea de copii îl au numai siliţi de orânduielile statornicite. Dacă ar fi după ei, ar trăi toată viaţa unii cu alţii, fără să se însoare. Cu un cuvânt, oamenii ca ei sunt ori iubitori de tineri, ori tineri iubiţi, neplăcându-le, cât trăiesc, decât cei de aceeaşi parte cu ei, partea bărbătească.

Când norocul scoate în cale cuiva, fie el un iubitor de tineri sau nu, propria sa jumătate, el este cuprins de un avânt nespus de prietenesc, de înrudire şi de dragoste, iar el şi perechea nu mai vor să trăiască despărţiţi nici măcar o clipă. Asemenea oameni îşi petrec, aşadar, întreaga viaţă împreună, deşi n-ar fi în stare să spună ce anume aşteaptă unul de la celălalt. Pentru că nu pare că doar plăcerea de dragoste îi face să se caute cu atâta patimă şi cu atâta bunăvoie unul pe altul. Ba chiar se vede limpede că sufletul amândurora este cuprins de o altă dorinţă, pe care n-o pot rosti desluşit, ci doar o bănuiesc şi încearcă s-o destăinuiască.

Să presupunem că, în timp ce se află îmbrăţişaţi, ar veni la ei Hefaistos, cu uneltele sale, şi i-ar întreba: „Ce aşteptaţi oare să dobândiţi unul de la celălalt?" şi, neştiind ei ce să răspundă, i-ar întreba din nou: „Tânjiţi, nu-i aşa, să fiţi cât mai mult împreună, să nu vă despărţiţi unul de celălalt cât e ziua şi noaptea de lungă ? Dacă asta doriţi, sunt gata să vă îmbin şi să vă topesc într-o singură fiinţă, pentru ca, din doi câţi sunteţi acum, să deveniţi unul singur şi, câte zile veţi avea, să trăiţi laolaltă o singură viaţă, iar când va fi să muriţi, să muriţi de aceeaşi moarte şi să rămâneţi tot unul, nu doi, chiar acolo, în Hades. Aşadar, gândiţi-vă bine dacă aceasta vă e dorinţa şi dacă o asemenea soartă vă este de ajuns". Ştim care ar fi răspunsul lor: nici unul n-ar spune nu, ci, dimpotrivă, s-ar arăta dornici să dobândească ceea ce este tocmai cea mai vie dorinţă a lor, îndelung resimţită, dar niciodată limpede şi răspicat rostită, aceea ca, îmbinându-se şi contopindu-se, să devină, din două, o singură fiinţă, căci vechea noastră făptură, aşa cum am descris-o, era un întreg. Iar dragostea nu este altceva decât un nume pentru dorinţa noastră pătimaşă de a fi din nou întregi. Întregi cum am spus că eram dintru început şi nu despărţiţi în propria noastră fiinţă, despicaţi, pentru încumetarea noastră, de către Zeus, aşa cum spartanii au despărţit în două neamul arcadienilor. Este, aşadar, de temut ca nu cumva, dacă vom greşi faţă de zei, să fim despicaţi încă o dată, ca nişte arşice, astfel încât să umblăm, asemeni oamenilor care se văd din profil, în basorelief, pe pietrele de mormânt, tăiaţi de sus în jos pe linia nasului. Iată de ce trebuie să-i dăm fiecărui om îndemnul de a arăta zeilor deplină cucernicie, pentru ca astfel, şi ei văzându-l pe Eros drept cârmuitor şi căpetenie, să scăpăm de asemenea soartă şi să dobândim ceea ce numai

Eros poate să ne dea. Nimeni dintre noi să nu-i stea împotrivă lui Eros: ar însemna să ne atragem ura zeilor. Bine este, să ne aflăm cu el în bună prietenie şi împăcare: atunci vom izbuti să găsim, pentru a-1 iubi, pe acela care este cu adevărat al nostru. Dar puţini, în zilele noastre, au parte de asta. Şi nu care cumva să-şi închipuie Eriximah, văzând în spusele mele vreun gând glumeţ şi muşcător, că vorbesc aici anume despre Pausanias şi despre Agaton! Nu zic, poate ei chiar fac parte dintre cei desprinşi dintr-o singură fiinţă bărbătească. Dar eu nu despre ei vorbesc acum, ci despre toţi oamenii, fie ei bărbaţi ori femei, şi spun că seminţia oamenilor ar avea parte de fericire dacă fiecare dintre noi ar asculta până la capăt îndemnurile lui Eros şi şi-ar găsi pe adevăratul lui iubit, întorcându-se astfel la starea lui dintâi. Dacă aceasta a fost starea noastră cea mai bună, urmează negreşit că, în starea de acum a omenirii, ceea ce ne apropie cel mai mult de starea de atunci este pentru noi binele cel mai mare: acela de a ne putea bucura de un tânăr iubit după inima noastră.

Cui să-i mulţumim pentru asemenea dar, proslăvindu-l, decât lui Eros, pentru că el este acela care, în starea noastră de acum, ne ajută cel mai mult, călăuzindu-ne către făptura noastră adevărată şi dându-ne, pentru viitor, marea nădejde că, dacă le arătăm zeilor cucernicie, el ne va reaşeza în vechea noastră stare şi, vindecându-ne rănile, ne va dărui fericire deplină".

Citind acest discurs, observăm că în el se descrie un virus. Și acesta are o formă sferică cu genomul compus din doi acizi ribonucleici, fiind un fel de *bărbat-femeie, fiecare privind spre partea lui, fiind adică un androgin*. Pentru a găsi cheia potrivită de intrare în celulă, virusul se rostogolește pe capsomerele anvelopei virale ca pe niște picioare.

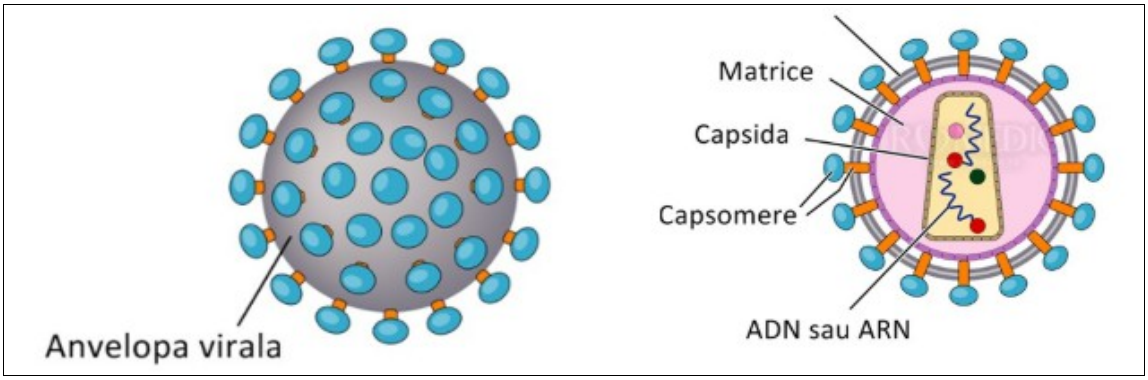

În interiorul celulei, după decapsidare cei doi acizi ribonucleici sunt despărțiți și integrați în ADN-ul dublu catenar al celulei, unde vor fi din nou despărțiți pentru a fi replicați sau pentru a se copia formula unei proteine ce trebuie fabricată în ribozomi, pentru necesitățile celulei sau ale virusului, după caz. De aici apar toate situațiile descrise de Aristofan. Genul masculin a fost inițial o descendență a virusului (soare); genul feminin, o descendență a procariotei (pământ); cel care participă la ambele, un descendent al eucariotei (luna). Fragmentele de virus au o atracție irezistibilă între ele, pornită din dorința de a reface virusul din care au provenit, acest lucru fiind deja demonstrat prin experiențe de laborator (*indiferent de distanța care le separa, se adunau fiecare pe locul care trebuia pentru a reconstitui virusul întreg*).

Există și trei dușmani ai androginului. Aceștia sunt: legalismul, iudaismul mozaic și Biserica Catolică.

Legalismul: în orașele antice din Grecia și Roma și ca peste tot, nu exista milă pentru copiii nefericiți care se năsteau purtători ai ambelor sexe, fiind executați. Ceea ce s-a văzut oficial, în bisexualitate, a fost mai presus de toate o malformație și nu un reziduu sacru.

Iudaismul mozaic: conducătorii sinagogilor au fost întotdeauna ostili față de androgini, cât și a ideii existenței androginului în Dumnezeu sau în Adam. Ezoteriștii consideră această poziție o

misoginie, care este practic doar o abatere și o anomalie trecătoare, deoarece, după dispersarea poporului evreu, se spune, că androginul nu a întârziat să-și facă reapariția în diferitele curente ale misticismului evreiesc, personificat în Adam-Kadmon și Arborele sefirotic.

- *Adam-Kadmon este echivalentul evreiesc al „Omului Universal" al Islamului. El este considerat arhetipul umanității în gândirea divină; este adesea descris ca androgin sau mai degrabă ca unisex.*
- *Arborele sefirotic este o diagramă care reunește celebrele Zece Sephirothuri. Fiecare Sephira poate fi definită în două moduri. O sephira este un număr creator divin: Dumnezeu ar fi făcut lucrările sale pronunțând anumite numere a căror singură evocare posedă o putere creatoare. Dar o Sephira este, de asemenea, un atribut divin, mai mult sau mai puțin ipostazizat, adică personificat. Grafica care unește cele zece sephirothuri prezintă, aproximativ, forma unei structuri de copac; de aceea este numit „arborele sefirotic". Se spune că entitățile din care sunt compuse pot fi împărțite în două grupuri: grupul masculin din dreapta și grupul feminin din stânga, astfel încât arborele sefirotic este androgin, având o latură masculină și una feminină. Printre evreii din diaspora găsim androginismul nu numai în strămoșul comun al oamenilor, ci și în Dumnezeu.*

Biserica a fost întotdeauna nefavorabilă noțiunii androginice, dar reprezentanții școlii ezoterice văd și aici misoginism, având în vedere cazurile de homosexualitate din rândul clericilor.

În sistemele gnostice, în special cel al doctrinei lui Valentin[61], reapare ideea androginului. Astfel, teologia lui Valentin cuprinde un sistem de opt zeități primordiale, căreia îi dă numele de Ogdoadă. Dar această ogdoadă este redusă la patru divinități doar pentru că sunt asociate în perechi. Sfântul Irineu, unul dintre marii adversari ai gnozei, descrie acest sistem:

„Și aici este ogdoada primitivă, rădăcina și substanța tuturor lucrurilor, care are patru nume printre gnostici Abis, Inteligență, Logos și Om. Fiecare dintre aceste principii este într-adevăr cu dublu sex ".

Existau doar patru nume pentru opt zeități, deoarece erau împerecheate. Acestea au fost cele patru *Syzygies* valentiniene. Cuvântul *syzygie* înseamnă „cuplu". Abisul a format un cuplu cu Tăcerea, Inteligența cu Adevărul, Logosul cu Viața. Iar bărbatul avea Biserica ca soție a sa.

Mitul androginului se găsește, de asemenea, și printre alchimiști. Printre numele pe care le dau androginului lor, unul dintre cele mai frecvente este cel al lui Rebis, literalmente „*lucru dublu*". Și *lucru dublu* se găsește peste tot în natură, deoarece cosmosul este, pentru alchimiști, un imens androgin, cu polaritatea sa masculină și polaritatea sa feminină. Această dublă polaritate reverberează la toate nivelurile universului.

În primul sfert al secolului al XVII-lea, când Henric al IV-lea și Ludovic al XIII-lea au domnit în Franța, s-au publicat în Germania viziunile ciudate ale lui Jacob Bôhme, faimosul cizmar din Gorlitz. Conform revelațiilor lui Jacob Bôhme, Adam (**genom viral compus din doi ARN**) a fost inițial androgin. El posedă cele două „tincturi sexuale" (**cei doi ARN**), care i-au dat „totalitatea umană", adică plenitudinea forței organice, în același timp cu cunoașterea lucrurilor ascunse (**instrucțiuni de clonare**). Atunci ar fi comisă o greșeală care ar fi constat în a se lăsa invadat de somn (**a intrat în celulă**). Pedeapsa pentru această greșeală a fost separarea sa de Eva (**a doua catenă ARN**). Ca urmare a acestei mutilări, Adam și-a pierdut puterea fizică și cunoștințele mistice. A devenit un animal. Pe de altă parte, Eva, pentru că nu participase, ca atare, la vina lui Adam, a putut juca cu el rolul unei tovarășe reparatoare, reprezentând divina Sophia (**posesoarea instrucțiunilor de clonare**).

Mircea Eliade face referire la aceasta în „Méphistophél și Androginul", astfel:

*„Pentru Bohme, somnul lui Adam reprezintă prima cădere (**pătrunderea în celulă**). Adam s-a desprins de lumea divină și s-a „imaginat" scufundat în Natură și tocmai prin acest fapt s-a*

61 Ereziarh gnostic al secolului al II-lea după N.S.J.C. ; S-a născut în Egipt și a predat la Roma (Nota editorului).

*degradat și a devenit pământesc. Apariția sexelor (**cauzată de inserarea în ADN**) este o consecință a acestei prime căderi*".

Emmanuel Swedenborg, fiul unui episcop luteran din Suedia, declară în scrierile sale că a venit să aducă pe pământ sensul spiritual al Scripturilor necunoscute până acum. Printre dezvăluirile sale se numără și *androginul*.

François-Xavier Baader, mai întâi naturalist și apoi filosof, spune că efortul nostru de pe pământ ar trebui să conste în a grăbi restaurarea, de altfel de neevitat, a androginiei noastre primordiale. Pentru că începem să vorbim, aproape peste tot, despre o androginie escatologică, adică despre androginismul considerat ca fiind ultimul sfârșit al omului: când va sosi restaurarea tuturor lucrurilor, oamenii vor deveni din nou, ca înainte de cădere, ființe hibride, deci perfecte, puternice și fericite.

d. INIȚIEREA

În *Apercus sur l'Initiation*, Rene Guenon susține că inițierea este transmiterea, prin rituri specifice efectuate într-un *centru spiritual* de către persoane calificate, a unei influenţe spirituale destinată să permită ființei, în speţă omul, să atingă starea spirituală pe care diferite tradiţii o desemnează ca „stare edenică" (**starea de dinaintea decapsidării virusului, când genomul ARN era întreg**), apoi să se înalţe la stările superioare ale ființei şi, în fine, să obţină ceea ce se poate numi, fără deosebire, „Eliberare" sau starea de „Identitate Supremă" (**genomul viral activat înlocuiește Eul cu Sinele**). Într-o exprimare mai directă, Inițierea este instrumentul prin care se depistează potențialitatea genomului viral din Om și se activează, pentru că așa cum spune o veche lege a alchimiei: *"Pentru a face aur (ARN viral) trebuie mai întâi să ai o anumită cantitate de aur adevărat (ARN viral). Dacă nu ai deloc aur, na ai nici o posibilitate de a face aur"*. Ceea ce urmează este strădania inițiatului de a reface genomul viral și de a-l pune la treabă în vederea clonării unui virus, acțiune finalizată prin înlocuirea Eu-lui cu Sinele, sau cum spune Guenon, recunoașterea de către Eu că de fapt este Sine. O astfel de persoană devine "*Eliberat în viață*", așa cum clona virusului devine liberă din constrângerile celulei.

CENTRELE DE INIȚIERE

Centrele spirituale sau inițiatice, din care provine orice transmisie regulată, sunt atașate *centrului suprem* care păstrează depozitul imuabil al Tradiției primordiale, din care toate formele tradiționale particulare sunt derivate prin adaptarea la circumstanțe definite de timp și loc. Ele sunt constituite din persoane numite „adepți[62]", care au atins efectiv plenitudinea inițierii, și care sunt în mod constant în comunicare conștientă cu centrul suprem. Ei sunt "elita". Cuvântul „elită" este derivat din cuvântul „ales". O indicație o găsim în cuvântul evanghelic bine cunoscut și adesea citat: *Multi vocati, electi pauci* (Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși). Practic, am putea spune că elita, așa cum o înțelegem, reprezintă ansamblul celor care au calificările necesare pentru inițiere și care sunt în mod natural încă o minoritate în rândul bărbaților.

Prin urmare, va fi necesar, pentru trecerea de la un grad la altul, să luăm în considerare ceea ce s-ar putea numi o elită în cadrul elitei însăși[63] și este în sensul că unii sunt capabili să vorbească de la „elită la elită". Alesul în sensul deplin al cuvântului, sau cel care ar putea fi numit „alesul perfect", va fi cel care va obține în cele din urmă realizarea „Identității Supreme".

Centrul suprem este unul din ARN-urile genomului viral deținător al instrucțiunilor de clonare. A fost personificat:

- la egipteni de zeița Isis, cea care cunoștea știința lipirii bucăților disparate ale lui Osiris

62 Acest termen aparținea inițial exclusiv terminologiei inițiatice și mai ales rozacrucianismului, dar care în vremea noastră a ajuns să fie aplicat în mod greșit tuturor membrilor oricărei organizații.

63 Exista încă o aluzie destul de clară la aceasta în Masoneria secolului al XVIII-lea, când se vorbea despre constituirea unui sistem de ranguri înalte „în cadrul" unei Loji obișnuite.

(fragmente de genom viral) și magia procreației fără organe genitale (clonare viruși);

- la greci de către zeița Atena născută din capul lui Zeus prin despicarea efectuată de către Hefaistos (distrugerea capsidei virale); a dăruit consiliului zeilor *măslinul* considerat ”arborele veșnic roditor” (genom viral), fiind un arbore cu o longevitate extraordinară, având o uimitoare putere de regenerare; numele ei, spune Socrate, înseamnă „inteligență divină” (θεοῦ νόησις, theoũ nóēsis) sau „cea cu cunoștințe divine” (τὰ θεῖα νοοῦσα, ta theia noousa). Simbolurile sale erau bufnița și ramura de măslin;
- la gnostici de către zeița Sophia, salvatoarea și deținătoarea înțelepciunii. Sophia este o figură feminină, analogă sufletului uman, dar și unul dintre aspectele feminine ale lui Dumnezeu. Gnosticii au susținut că ea era *sizigia* (femela geamănă divină Aeon) a lui Isus (adică Mireasa lui Hristos) și Duhul Sfânt al Treimii. Este cel mai de jos Aeon, sau expresie antropică a emanației luminii lui Dumnezeu. Se consideră că a căzut din grație deoarece a creat sau a ajutat la crearea lumii materiale.

Această legătură menține unitatea interioară și esențială existentă în centrele de inițiere. Atașamentul față de centrul suprem este esențial pentru a asigura continuitatea transmiterii influențelor spirituale chiar din originile umanității actuale, iar conștiința existenței unui astfel de atașament ar trebui să existe în mod normal în vârful acestei ierarhii, dacă toți cei care au ajuns la ea ar fi cu adevărat „adepți”.

Întrucât există, în principiu, o singură tradiție, din care derivă orice formă tradițională ortodoxă, nu poate exista decât o inițiere la fel de unică în esența sa, deși sub diferite forme și cu modalități multiple. Dacă se pare că există inițieri opuse, este că, în afară de inițierea adevărată, există ceea ce poate fi numit „contra-inițiere” ce are la bază replicarea ADN-ului.

Guenon precizează că există loc pentru considerarea mai multor locaţii succesive, corespunzând diferitelor cicluri sau subdiviziuni ale unui alt ciclu mai întins numit Manvantara (durata de obținere a unei singure clone de virus); se impune atunci observarea unei succesiuni ierarhice între aceste localizări corespunzând constituirii formelor tradiţionale; ele nu sunt într-un cuvânt decât „adaptări ale Tradiţiei principale şi primordiale care domină toată Manvantara”. Într-adevăr, se poate să existe simultan, dincolo de centrul principal, mai multe alte centre ce i se alătură şi care îi reprezintă tot atâtea imagini; aceste centre secundare, fiind mai exterioare, sunt chiar mai aparente decât centrul suprem, ceea ce poate conduce câteodată la confuzii (ele sunt începutul realizării altor clone care se suprapun peste clonarea principală).

Există o geografie sacră sau sacerdotală potrivit căreia poziţia cetăţilor şi templelor nu este arbitrară, ci determinată de legi foarte precise.

Esoterismul și inițierea, nu sunt deloc o chestiune de religie, ci mai degrabă de cunoaștere pură și de „știință sacră”, care, pentru a avea acest caracter sacru (care cu siguranță nu este monopolul religiei, așa cum unii par să creadă greșit)[64], este totuși în esență știință. Esoterismul are mai multe legături și într-un mod mai direct, cu religia decât cu orice alt lucru extern, chiar datorită caracterului tradițional corespunzător care le este comun, dar este totuși preocupată de un domeniu cu totul diferit de acesta.

El este, prin definiție, o ordine de cunoaștere rezervată unei elite, în timp ce religia (precum și partea exoterică a oricărei tradiții chiar dacă nu ia această formă specific religioasă) este dimpotrivă adresată tuturor fără distincție; inițierea, în adevăratul sens al cuvântului, implicând anumite „calificări”, nu poate fi de ordin religios[65]. Mai mult, fără a examina măcar substanța lucrurilor, presupunerea că o organizație inițiatică ar putea concura cu o organizație religioasă este

64 Există unii care merg atât de departe încât susțin că nu există altă „știință sacră” decât teologia!

65 S-ar putea obiecta la aceasta că există „calificări” necesare pentru hirotonirea preoțească; dar, în acest caz, este vorba doar de o aptitudine pentru exercitarea anumitor funcții particulare, în timp ce, în cealaltă, „calificările” sunt necesare nu numai pentru exercitarea unei funcții într-o organizație inițiatică, dar și ca să primim inițierea însăși, ceea ce este destul de diferit.

cu adevărat absurdă, deoarece, prin faptul însuși a caracterului său „închis” și recrutarea sa restrânsă, ar fi prea dezavantajată în acest sens[66]; dar acesta nu este nici rolul său, nici scopul său.

Din punctul nostru de vedere organizațiile inițiatice au scopul de a crea genom viral în timp ce religiile au scopul de a realiza învelișul acestuia.

„Sectele”, care sunt sciziuni sau divizări, apărute în cadrul unei religii datorită unor diferențe mai mult sau mai puțin profunde între membrii săi, au rolul lor de jucat în istoria omenirii, chiar dacă acesta este doar un rol inferior și nu trebuie să uităm că orice tulburare aparentă este în realitate doar un element al ordinii totale a lumii (sectele sun rezultatul acțiunii sistemului imunitar și al ADN-ului).

O organizație inițiatică are nevoie de un anumit set secret de rituri și simboluri, precum și predarea care le însoțește și le explică și care trebuie transmise în mod regulat numai pe cale orală. Chiar dacă uneori se întâmplă ca aceste lucruri să fie puse în scris, nu poate fi niciodată decât ca un simplu „memento” și că nu se poate în niciun caz să se renunțe la transmiterea orală și directă, întrucât numai aceasta permite comunicarea unei influențe spirituale, care este rațiunea de a fi fundamentală a oricărei organizații inițiatice; un laic care ar cunoaște toate riturile citind descrierea lor în cărți nu ar fi inițiat în niciun fel pentru asta, deoarece este destul de evident că, prin aceasta, influența spirituală atașată acestor rituri nu i-ar fi fost transmisă în niciun fel.

Există organizații care, deși au în sine doar un scop al unui ordin contingent, au totuși un atașament tradițional real, deoarece provin din organizații inițiatice de care sunt doar într-un fel o emanație și prin care sunt direcționate „invizibil”, chiar dacă aparenții lor conducători îi sunt în întregime străini. Acest caz se găsește în special în organizațiile secrete din Orientul Îndepărtat, formate exclusiv pentru un scop special, acestea au în general doar o existență temporară și dispar fără să lase urme de îndată ce misiunea lor este îndeplinită; dar, în realitate, ele reprezintă ultimul și cea mai exterioară treaptă a unei ierarhii care urcă pas cu pas către cele mai pure organizații inițiatice și cele mai inaccesibile privirii lumii profane. Un exemplu este taoismul care reprezintă doar latura ezoterică a tradiției din Orientul Îndepărtat, latura sa exoterică fiind constituită de confucianism.

Secretul inițiatic este „incomunicabil” și nu poate fi niciodată trădat în nici un fel, deoarece, în sine și într-un fel prin definiție, este inaccesibil și evaziv laicilor și nu poate fi pătruns de aceștia, cunoașterea lui fiind doar consecința *inițierii* în sine. Într-adevăr, acest secret este de așa natură încât cuvintele nu îl pot exprima; de aceea, predarea inițiatică poate folosi doar rituri și simboluri, care sugerează mai degrabă că acestea nu se exprimă în sensul obișnuit al acestui cuvânt.

Strict vorbind, ceea ce se transmite prin inițiere nu este secretul în sine, deoarece este incomunicabil, ci influența spirituală care are drept vehicul ritul și care face posibilă lucrarea interioară prin care, luând simbolurile ca bază și ca suport, fiecare va ajunge la acest secret și îl va pătrunde mai mult sau mai puțin complet, mai mult sau mai puțin profund, în funcție de măsura propriilor posibilități de înțelegere și realizare.

Secretul lor nu este ceva pe care îl ascund în mod voluntar dintr-un motiv oarecare, nefiind în puterea nimănui, chiar dacă ar dori, să-l dezvăluie și să-l comunice altora. În ceea ce privește faptul că aceste organizații sunt „închise”, adică nu admit pe toată lumea fără discriminare, se explică pur și simplu prin prima dintre condițiile de inițiere, adică prin necesitatea de a avea anumite „calificări” specifice, în lipsa cărora nu se poate obține niciun beneficiu real din a fi atașat unei astfel de organizații. Mai mult, atunci când aceasta din urmă devine prea „deschisă” și insuficient de strictă în această privință, riscă să degenereze ca urmare a neînțelegerii celor pe care îi recunoaște astfel cu imprudență și care, mai ales atunci când devin un număr mai mare, nu omit să

66 Organizația inițiatică ca atare, pe de altă parte, are toate avantajele în menținerea recrutării sale cât mai restrânse posibil, deoarece, în această ordine, o extindere prea mare este, destul de general, una dintre primele cauze ale unei anumite degenerări.

introducă tot felul de puncte de vedere moderne și să-și deturneze activitatea către obiective care nu au nimic în comun cu domeniul inițiatic.

În ceea ce privește „prudența" față de lumea exterioară, așa cum se înțelege cel mai adesea, aceasta poate fi doar o considerație complet accesorie, deși este cu siguranță legitimă în prezența unui mediu mai mult sau mai puțin conștient ostil, neînțelegerea profană oprindu-se rareori la un fel de indiferență și transformându-se prea ușor într-o ură, ale cărei manifestări constituie un pericol care cu siguranță nu este iluzoriu; dar acest lucru nu poate afecta însă organizația inițiatică în sine, care, ca atare, este cu adevărat „secretă".

Din punctul nostru de vedere, virusul fiind un parazit, întreaga activitate de clonare a sa și mai ales modul cum se realizează asta, trebuie să se facă în cel mai deplin secret, mai ales că măsurile externe simple de „prudență" nu ar putea să le ferească de pericolul „contra-inițierii" pusă la cale de sistemul imunitar al celulei sau de ADN.

O organizație inițiatică poate deține în mod secundar și fără a pierde în niciun fel propriul său caracter alte secrete care nu sunt de același ordin și din care fac parte științele și artele tradiționale, care nu pot fi cu adevărat înțelese în afară *inițierii* în care își au principiul.

În aceeași categorie de secrete este cel care se referă la anumite cuvinte și anumite semne folosite ca „mijloc de recunoaștere", pentru a permite membrilor săi să se distingă de laici.

Existența unui astfel de secret extern și secundar în cele mai răspândite organizații inițiatice este justificată și de alte motive; unii îi atribuie mai presus de toate un rol „educațional", cu alte cuvinte, „disciplina secretului" ar constitui un fel de „antrenament" sau exercițiu care face parte din metodele specifice acestor organizații și s-ar putea vedea ca o formă atenuată și restrânsă a „disciplinei tăcerii" care era folosită în anumite școli ezoterice antice, în special printre pitagoreici[67]. Un „mijloc de recunoaștere" poate să fie, în același timp, ceva mai mult, adică simbol ca toate celelalte, al cărui sens trebuie meditat și aprofundat și care formează astfel o parte integrantă a învățăturii inițiatice.

În anumite organizații inițiatice poate exista secretul unei ordini externe care face parte în mod corespunzător din ritual și obiectul său este comunicat sub obligația corespunzătoare de tăcere, chiar în timpul inițierii în fiecare grad sau ca finalizare a acestuia.

CALIFICĂRI ȘI CONDIȚII PENTRU INIȚIERE

Nu orice persoană poate aspira la obținerea unei inițieri și la posibilitatea pornirii pe o cale inițiatică. Ea trebuie să dețină calificări și abilități speciale pentru a juca acest rol, ce vor deveni mijloc și suport pentru realizarea inițiatică.

Elementele multiple ale individualității, oricât ar fi modul în care se dorește clasificarea lor, nu sunt izolate unele de altele, ci formează un întreg în care nu există o eterogenitate radicală și ireductibilă. Există corespondențe astfel încât ceea ce se întâmplă într-una are în mod normal repercusiunea în celelalte (**fragmentele virale sunt răspândite aleatoriu în genomul oamenilor și mențin legătura între ele prin Legea a 2-a a magiei**).

Calificarea esențială, cea care le domină pe toate celelalte, este chestiunea de „orizont intelectual" mai mult sau mai puțin extins din cauza elementelor inferioare ale acesteia (elemente ale unei ordini psihice și ale unei ordini corporale în același timp), împiedicate să se dezvolte, fie temporar, fie chiar permanent. Acesta este primul motiv pentru ceea ce s-ar putea numi calificări

67 *Disciplina secreti* sau *disciplina arcani*, s-a spus și în Biserica creștină din primele secole, pe care unii dușmani ai „secretului" par să o uite; dar trebuie remarcat faptul că, în latină, cuvântul *disciplina* are cel mai adesea semnificația de „predare", care este, de altfel, semnificația etimologică și chiar, prin derivare, cele de „știință" sau „doctrină", în timp ce ceea ce se numește *disciplină* în limba franceză are doar valoarea unui mijloc pregătitor în vederea unui scop care poate fi de cunoaștere, așa cum este cazul aici, dar care poate fi, de asemenea, de un ordin complet diferit, de exemplu pur și simplu „moral"; chiar și în acest din urmă mod, de fapt, este cel mai frecvent înțeles în lumea seculară.

secundare; și există încă un al doilea motiv, existența în aceste elemente, care sunt cele mai accesibile observației, a unor semne ale anumitor limitări intelectuale; în acest din urmă caz, calificările secundare devin, într-un fel, echivalente simbolice ale calificării fundamentale în sine.

Astfel, pot exista obstacole care împiedică orice inițiere, chiar pur și simplu virtuală, sau doar o inițiere eficientă, sau chiar la trecerea la grade mai mult sau mai puțin înalte, sau în cele din urmă numai la exercitarea anumitor funcții într-o organizație inițiatică (pentru că se poate primi o influență spirituală fără a fi în mod necesar capacitatea de a o transmite); și ar trebui, de asemenea, adăugat că există impedimente speciale care pot privi doar anumite forme de inițiere.

Diversitatea modurilor de inițiere, fie de la o formă tradițională la alta, fie în cadrul aceleiași forme tradiționale, este tocmai destinată să răspundă la abilități individuale. Fiecare organizație inițiatică va trebui să aibă „tehnica" sa particulară și, în mod firesc, va putea admite numai pe cei care vor putea să o respecte și să obțină un beneficiu efectiv din aceasta, ceea ce presupune, în ceea ce privește calificările, aplicarea unui întreg set de reguli speciale, valabile numai pentru organizația în cauză și nu exclude în niciun caz, pentru cei care vor fi excluși prin aceasta, posibilitatea de a găsi o inițiere echivalentă în altă parte, cu condiția ca acestea să dețină calificările generale care sunt strict necesare în toate cazurile. Unul dintre cele mai clare exemple care pot fi date în acest sens este faptul că există forme de inițiere care sunt exclusiv masculine, în timp ce există altele în care femeile pot fi admise pe aceeași bază ca și bărbații.

Dacă ritualul inițiatic ia profesia drept „suport", realizarea acestui ritual, pentru a fi cu adevărat și pe deplin valabil, va necesita condiții printre care se vor regăsi cele ale exercitării efective a profesiei, aceeași transpunere aplicându-se și acestuia și aceasta în virtutea corespondențelor care există între diferitele modalități de a fi. Interesant că impedimentele pentru inițiere, în masonerie, coincid aproape în întregime cu ceea ce sunt, în Biserica Catolică, impedimentele pentru hirotonire[68].

Performanța activă a riturilor necesită, în afară de calificarea intelectuală corespunzătoare, anumite calificări secundare, care variază parțial în funcție de caracterul special pe care aceste rituri îl asumă într-o astfel de formă inițiatică, dar printre care absența anumitor defecte corporale joacă întotdeauna un rol important, fie deoarece aceste defecte obstrucționează direct îndeplinirea riturilor, fie pentru că sunt semnul exterior al defectelor corespunzătoare în elementele subtile ființei.

Toate relațiile dintre ființe manifestate în aceeași lume, sau, ceea ce înseamnă același lucru, toate acțiunile și reacțiile lor reciproce, pot fi reale numai dacă sunt expresia a ceva care aparține naturii fiecăreia dintre aceste ființe. Tot ceea ce suferă o ființă, precum și tot ceea ce face, constituind o „modificare" a sa, trebuie să corespundă neapărat unor posibilități care sunt în natura sa, astfel încât să nu poată exista nimic care să fie pur accidental. Anumite infirmități care nu sunt foarte grave din punct de vedere extern au fost considerate întotdeauna și peste tot ca un obstacol în calea inițierii; un caz tipic de acest fel este cel al bâlbâielii deoarece „tehnica" ritualică implică aproape întotdeauna pronunțarea anumitor formule verbale, o pronunție care trebuie să fie în mod firesc mai presus de toate corectă pentru a fi valabilă, ceea ce bâlbâiala nu permite.

La fel, anumite abateri ale coloanei vertebrale, interferează cu circulația normală a curenților subtili în organism, chiar dacă activarea acestor curenți se realizează în mod conștient în anumite metode[69], există altele în care nu este așa.

<u>Prima dintre condițiile pentru inițiere</u> este o anumită aptitudine sau dispoziție naturală, fără de care ar rămâne zadarnic tot efortul, deoarece individul poate dezvolta, evident, posibilitățile pe care le poartă în el încă de la început; această aptitudine pe care unii o numesc „*inițiatul*" (promotorul viral), constituie în mod corespunzător „calificarea" cerută de toate tradițiile inițiatice,

68 Acesta este cazul, în special, pentru ceea ce se numea în secolul al XVIII-lea „regula literei B", adică pentru obstacolele care sunt constituite, de ambele părți, de asemenea, de o o serie de infirmități și defecte corporale ale căror nume în franceză, printr-o coincidență destul de curioasă, încep toate cu aceeași literă B.

69 În special în metodele „tantrice".

și care este comună inițierii și misticismului.

Această dispoziție naturală specială și circumstanțele vor face totul pentru ca să se treacă după bunul plac de la „putere” la „a acționa” pe care le include dispoziția. Misticul nu va trebui niciodată să efectueze un efort pentru a intra pe calea sa, în timp ce inițiatul trebuie să fie ”activ” pentru a intra pe cale. Misticul este un fel de „generație spontană”, în timp ce cunoașterea unei ordini doctrinare este indispensabilă inițiatului, iar înțelegere teoretică este pentru el o condiție prealabilă a oricărei „realizări”. Stările realizate de mistic nu sunt exact aceleași cu cele ale inițiatului pentru că realizarea lor nu este supusă aceleași legi și că este vorba într-adevăr despre altceva.

O a doua condiție este atașamentul la o organizație tradițională obișnuită. Cuvântul *initium* înseamnă „intrare” sau „început” și ca urmare inițierea este ca „a doua naștere”. Suntem în Kali-Yuga, adică într-un moment în care cunoașterea spirituală a devenit ascunsă și în care doar câțiva mai pot ajunge la ea, cu condiția să se plaseze în condițiile necesare pentru a o obține. Trebuie reținut că cei care au devenit depozitari ai cunoașterii inițiatice nu o pot comunica într-un mod mai mult sau mai puțin comparabil cu cel pe care un profesor, în predarea laică, o comunică elevilor săi, deoarece aceste cunoașteri sunt ”incomunicabile”, fiind stări care trebuie realizate intern.

Ceea ce poate fi predat sunt doar metode pregătitoare pentru obținerea acestor stări; ceea ce se poate oferi din exterior în această privință este, pe scurt, un ajutor, un sprijin care facilitează foarte mult munca de îndeplinit și, de asemenea, un control care elimină obstacolele și pericolele care pot apărea.

Transmisia inițiatică necesară dezvoltării virtualităților existente în om este transmiterea unei influențe spirituale. Fazele inițierii, precum și cele ale „Marii Lucrări” ermetice, care este în esență doar una dintre expresiile simbolice, le reproduce pe cele ale procesului cosmogonic[70]; această analogie, care se bazează direct pe cea a „microcosmosului” cu „macrocosmosul”. Se poate spune, de fapt, că aptitudinile sau posibilitățile incluse în natura individuală sunt în primul rând, în sine, doar *o materie primă*, adică o potențialitate pură, în care nu există nimic dezvoltat sau diferențiat, este o starea haotică și întunecată. Pentru ca acest haos (format din fragmente ale genomului de virus) să înceapă să se contureze și să se organizeze, trebuie să i se comunice o vibrație inițială de către puterile spirituale, pe care Geneza ebraică le numește Elohim; această vibrație este *Fiat Lux* care luminează haosul și care este punctul de plecare necesar pentru toate dezvoltările ulterioare; și, din punct de vedere inițiatic, această iluminare este constituită tocmai de transmiterea influenței spirituale. Din acel moment și prin virtutea acestei influențe, posibilitățile spirituale ale ființei nu mai sunt potențialitatea simplă pe care o aveau înainte; au devenit o virtualitate gata să se dezvolte în acțiune în diferitele etape ale realizării inițiatice.

Din punctul nostru de vedere pentru ca cineva să aibă șansa de a accede la o de inițiere de succes este existența în genomul acestuia a *promotorilor* genomului viral. Acești promotori vor fi cei ce se activează în timpul efectuării ritualului de inițiere și datorită acestui ritual.

RATAȘAREA INIȚIATICĂ

Inițierea are loc numai într-un centru spiritual ca urmare a unui ritual ce se constituie într-o *imitatio dei* și ca urmare va conține o moarte inițiatică (**moartea virusului prin decapsidare**), o spaimă cruntă (**pentru silirea glandei pineale să secrete enteogene suficiente pentru a permite vizualizarea lui Dumnezeu**) și o înviere inițiatică considerată o ”a doua naștere” (**activarea transpozonilor, făcându-i capabili a lipi fragmentele de virus dispersate în așa zisul ”gunoi” ADN**).

După cum susține profesorul Máximo Sandín[71]”*genomul uman conține în el fragmentele*

70 Vezi Esoterismul lui Dante, în special pp, 63-64 și 94.

71 Máximo Sandín este doctor în științe biologice și bio-antropologie și a lucrat ca profesor de evoluție umană și ecologie la Departamentul de Biologie al Universității Autonome din Madrid. A fost un pionier în lumea

unui genom viral capabile de reîntregire[72] *și activare*"[73]. Începerea reîntregirii genomului într-o persoană "*animată de cunoaștere*" se face prin ratașarea la o organizație tradițională ce a creat un "lanț inițiatic" a cărui primă verigă a fost o persoană posesoare a unui genom viral activat (deci posesoare a instrucțiunilor de clonare a virusului) și angrenată deja în procesul de realizare spirituală, adică de clonare a unui ARN viral.

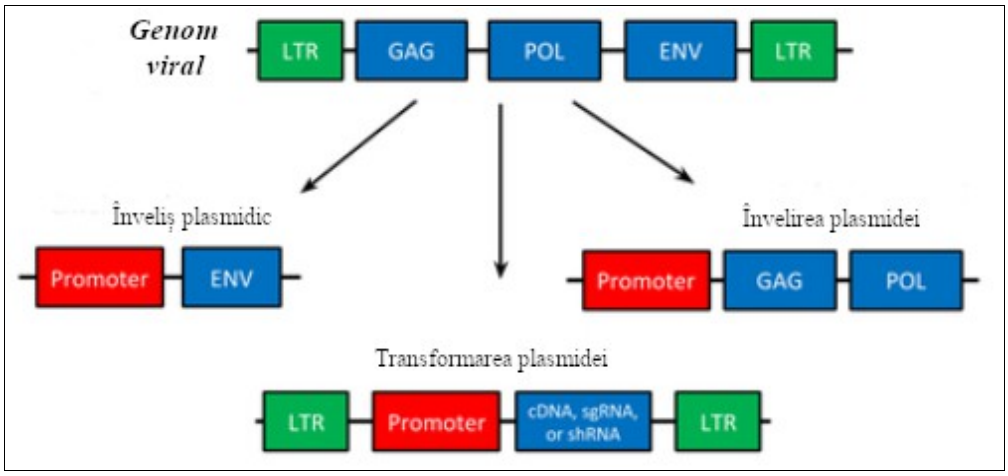

Posesorii de "promotori" activați și aflați în diferite stadii de clonare a genomului din aceste organizații tradiționale vor putea opera direct asupra discipolului pentru a-i activa măcar unul din "promotorii" genomului viral, dacă acesta îl posedă.

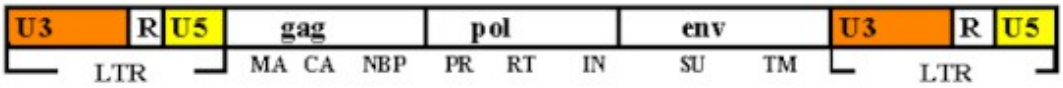

MA	Matrix
CA	Capsid
NBP	Nuclear Binding Protein
PR	Protease
RT	Reverse Transcriptase
IN	Integrase
SU	Surface protein
TM	Transmembrane Protein

științifică, ca apărător al rolului fundamental al virusurilor în evoluția vieții și detractor al teoriei evoluției lui Darwin și a neo-darwiniștilor care domină predarea și cercetarea în toate universitățile și instituțiile științifice de prestigiu. Nefiind de acord cu politicile de predare și pentru fricțiunile ideologice continue în cadrul universității și-a cerut pensionarea anticipată. În prezent trăiește retras din învățământ și din lumea publică, deși ocazional susține interviuri și prelegeri.

72 Cercetătorii britanici au făcut un experiment în care au pus lanțuri separate de ADN în apă şi au urmărit cum începeau să formeze aglomerări sferice de material genetic. O secvenţă lungă de 249 de baze chimice (numite nucleotide) a fost marcată cu vopsea fluorescentă pentru a fi urmărită cum se ataşează de alte fragmente de ADN din interiorul aglomerării. Rezultatele au fost uluitoare şi inexplicabile. Secţiunile de ADN care se potriveau exact s-au recunoscut reciproc chiar şi când erau separate în apă de distanţe care nu permiteau niciun fel de contact fizic. Și pentru că recunoaşterea este o trăsătură pe care o atribuim minţii, rezultă că există minte și la această ordine de mărime.

73 Epigenetica (expresie atribuită lui Conrad Waddinton (1905-1975), care în 1942 îl foloseşte pentru a denumi o ramură conceptuală a biologiei ce studia modul cum ar putea interacţiona genele cu mediul înconjurător pentru a crea un fenotip) ar putea da o explicaţie pentru modul cum un virus, dezmembrat până la cele mai mici componente, se poate, după regenerarea acestora, autoasambla.

La un moment dat aceste organizații ajung în situația în care nici un membru nu mai are ”genom viral” activat (adică nu mai au ”*competențele necesare*”, așa cum s-a întâmplat în Francmasonerie) și în acest caz, pentru a transmite noilor membri o influență spirituală este nevoie de concursul a trei sau șapte persoane (adică posesoare de promotori virali). De aceea în Kabala ebraică se spune că: *atunci când înțelepții vorbesc între ei despre tainele divine, Shekinah stă între ei*, iar Hristos afirmă că: *atunci când doi sau trei vor fi împreună* ***în numele meu****, eu voi fi în mijlocul lor.* Este exclus ca un colectiv format din indivizi care nu posedă măcar un ***promotor*** viral activat să poată transmite vreo influență spirituală. ”În numele meu” se referă la genomul viral ca întreg și de aceea activitatea unei organizații inițiatice trebuie totdeauna să se desfășoare în numele principiului spiritual din care se naște și căreia îi este destinată prin metodologia clonării virale în lumea noastră. Orice organizație inițiatică care nu mai este conștientă de natura reală a relației care o unește cu principiul de clonare a virusului este ”degenerată” și deci inutilă.

Transmiterea unei influențe spirituale în vederea activării ”*promotorilor*” se bazează pe legea a doua a magiei, identificată de J. G. Frazer, prin care ”*lucrurile care au fost odată în contact unele cu altele continuă să acționeze unele asupra celorlalte la distanță și după ce contactul fizic a încetat*”.

De aceea este necesar ca fiecare persoană, animată de ”*cunoaștere*”, să încerce să adere la o organizație tradițională pentru ca un Guru sau Maestru spiritual al acelei organizații să-l verifice dacă este sau nu în posesia unui ”*promotor*”. Cei care nu-l posedă vor fi îndepărtați sau folosiți în alte scopuri ca în Francmasonerie (în special pentru cotizații).

Deci, fără rataşarea la o organizaţie tradiţională, nu există iniţiere şi fără iniţiere prealabilă, nicio realizare metafizică nu este posibilă.

”Animarea Cunoașterii” la o persoană este provocată de descoperirea de către acesta a existenței în el a unor elemente care scapă propriei înțelegeri sau de descoperirea existenței unei ”*multiplicități neunificate*” (fragmente virale). Ea poate să-i provoace un fel de ”frică” numită de moderni ”angoasă” și care ar putea să-l împiedice să învingă ignoranța, determinându-l să se izoleze și să renunțe la căutarea unei organizații tradiționale care l-ar putea salva și asta ar fi o mare pierdere pentru scopul virusului inserat în ADN-ul uman.

În cartea ”*Inițiere și realizare spirituală*”, cap. V, Rene Guenon afirmă:

Inițierea constă în mod esențial în transmiterea unei influențe spirituale și această transmitere nu poate fi operată decât prin intermediul unui rit, care este în mod precis acela prin care se efectuează rataşarea la o organizație ce are înainte de toate ca funcțiune păstrarea și comunicarea influenței despre care e vorba. Transmiterea și rataşarea sunt cele două aspecte inverse ale unuia și aceluiași lucru, după cum îl privim coborând sau urcând pe firul ”lanțului” inițiatic. Probleme pot să apară chiar la unii care posedă un anume rataşament ca o consecință a diminuării ”speculative” pe care au suportat-o organizațiile cărora le aparțin. Neofitul nu este capabil să resimtă influența spirituală care îi este transmisă, deoarece el nu este încă, față de aceasta, și chiar prin definiție, decât în stare potențială și ”nedezvoltată”, în vreme ce capacitatea de a resimți ar implica deja în mod necesar, dimpotrivă, o anumită treaptă de dezvoltare sau de actualizare și de aceea trebuie început cu inițierea virtuală. Dacă inițierea nu dă rezultatele pe care este normal să le aşteptăm și inițierea rămâne doar virtuală, aceasta se datorează anumitor circumstanțe contingente, cum ar fi, pe de o parte, insuficiența calificărilor inițiatului, adică limitarea posibilităților pe care le are în el și pe care nimic din exterior nu le poate înlocui, pe de altă parte starea de imperfecțiune sau de degenerare la care sunt reduse actualmente anumite organizații inițiatice.

Nu Sinele trebuie eliberat prin inițiere, deoarece el este absolut necondiționat, nici supus vreunei limitări, ci Eul, iar acesta nu poate fi eliberat decât înlăturând iluzia care îl face distinct de Sine. Trebuie conştientizată legătura cu Principiul şi acest lucru nu se poate face decât prin iniţiere.

Pentru oamenii timpurilor primordiale, inițierea ar fi fost inutilă, dar condițiile perioadei ciclice în care ne găsim acum sunt altele decât acelea și din acest motiv restaurarea posibilităților stării primordiale este primul dintre scopurile pe care și le propune inițierea.

Există posibilitatea ca unele ființe să se nască din sine, fără părinți; această generație spontanee este o posibilitate de principiu și nu una a lumii noastre. În condițiile în care ne aflăm nu se mai poate nimic recolta fără să fi semănat mai înainte; or, germenele care trebuie depus în ființă pentru a face posibilă dezvoltarea spirituală ulterioară este, în mod precis, influența care, în stare virtuală și de "învăluire" exact comparabilă cu cea a grăuntelui, îi este comunicată prin inițiere.

Inițierea derivă din "initium" care înseamnă "intrare" și "început", fiind intrarea pe o cale ce rămâne de parcurs apoi sau începutul unei noi existențe pe parcursul căreia vor fi dezvoltate posibilitățile de un alt ordin.

Există cazuri în care inițierea este obținută în afara mijloacelor obișnuite și normale, așa cum este în cazul "inițierilor mariale" numite și "inițieri dominicale" (sau senioriale) obținute în absența fizică a unui maestru spiritual, ca în Islam cazul numiților Afrad (cei singuri, cei izolați). Acest lucru nu se poate produce decât pentru individualități care posedă calificări ce depășesc cu mult starea obișnuită și care au aspirații atât de puternice încât pot atrage influența spirituală pe care nu o pot căuta prin mijloace proprii.

Transmiterea orală a unei influențe inițiatice este o condiție obligatorie deoarece cărțile nu pot servi drept vehicul, cel mult oarecare cunoștințe teoretice despre ezoterism vor putea, cu ajutorul unor comentarii sau altfel, să permită perceperea pluralității sensurilor conținute în textele sacre și, prin urmare, să se găsească "spiritul" ascuns de "literă". Aceasta ar constitui o parte importantă a pregătirii doctrinare care trebuie, în mod normal, să preceadă orice realizare, dar neofitul (plantă nouă) va rămâne totdeauna, indiferent de dispozițiile sale, la o cunoaștere exclusiv teoretică, pe care un atare studiu, prin el însuși, nu o va putea depăși în nici un fel. Pentru cel care deja posedă rataşarea inițiatică, conținutul unei cărți inițiatice devine un suport de meditație luată în sens ritual.

Atașamentul la o organizație tradițională obișnuită este chiar ceea ce constituie inițiere în sensul cel mai strict. Asta înseamnă o „a doua naștere" sau o „regenerare".

„A doua naștere", pentru că se deschide spre a fi într-o altă lume decât aceea în care se exercită activitatea modalității sale corporale, o lume care va fi pentru el câmpul de dezvoltare a posibilităților de un ordin superior.

„Regenerare", deoarece el restabilește astfel această ființă în prerogative care erau naturale și normale în primii ani ai umanității, când aceasta din urmă nu se îndepărtase încă de la spiritualitatea originală pentru a se scufunda mai departe în plus prin materialitate. Inițierea va restabili în sine „starea primordială", care este plinătatea și perfecțiunea individualității umane, rezidând în punctul central unic și invariabil din care ființa se poate ridica apoi către stările superioare. Conexiunea care se realizează cu stările superioare trebuie să fie reală și eficientă în conformitate cu legile acestor stări și care, în virtutea continuității și corespondenței care există între toate stările sau gradele de existență universală, au o analogie cu legile care guvernează forțele lumii corporale.

Expresii precum „lumină inteligibilă" și „lumină spirituală", sau alte expresii echivalente cu acestea, sunt, de asemenea, bine cunoscute în toate doctrinele tradiționale, atât occidentale, cât și orientale; și vom aminti doar într-un mod mai particular, în acest sens, asimilarea, în tradiția islamică, a Duhului (Er-Rûh), în esența sa, la Lumină (En-Nûr).

Atașarea unor cunoștințe „externe" la o tradiție despre care ar putea avea unele cunoștințe „externe", prin ea însăși, nu poate fi suficientă pentru a asigura o inițiere reală, prin aceasta înțelegând nu numai inițierea complet eficientă, ci chiar inițierea virtuală simplă. „Erudiția" nu ajută, cel mult ar ajuta Scripturile sacre ale unei tradiții ortodoxe, însoțite de comentariile lor cele mai profund ezoterice. Astfel avem cel puțin inițiați „virtuali", care la urma urmei este încă ceva, în

caz contrar nu vom mai avea decât simpli laici care s-ar poza în mod nejustificat ca inițiați.

Individul nu trebuie doar să aibă intenția de a fi inițiat, ci el trebuie „acceptat” de o organizație tradițională regulată, având capacitatea de a conferi inițierea, adică să-i transmită influența spirituală fără ajutorul căreia i-ar fi imposibil, în ciuda tuturor eforturilor sale, să ajungă vreodată să se elibereze de limitările și legăturile lumii profane.

Există cazuri în care organizațiile inițiatice fac inițieri bazate pe o profesie, inițierea putând fi conferită doar persoanelor care aparțin acestei profesii sau având cel puțin anumite legături bine definite cu aceasta. Fără ratașarea la o organizație tradițională regulată, el nu va putea niciodată să se considere inițiat, indiferent de cunoștințele teoretice pe care va reuși să le dobândească în altă parte; și, în plus, este de presupus că, chiar și în acest sens, el nu va merge niciodată foarte departe (vorbim în mod firesc despre o înțelegere adevărată, deși încă externă, și nu despre erudiție simplă, adică acumulare de noțiuni bazate exclusiv pe memorie, așa cum se întâmplă în educația laică), deoarece cunoștințele teoretice în sine, pentru a depăși un anumit grad, presupun deja în mod normal „calificarea” necesară pentru obținerea inițierii care îi va permite să se transforme, prin „realizare” interioară, în cunoaștere eficientă și astfel nimeni nu poate fi împiedicat să dezvolte posibilitățile pe care le poartă cu adevărat în sine.

Organizațiile inițiatice în sine nu pot transmite decât ceea ce au, și de aceea, o organizație trebuie să fie neapărat un depozit de influență spirituală pentru a o putea comunica persoanelor care sunt atașate de aceasta; iar acest lucru exclude imediat toate formațiunile pseudo-inițiatice, atât de numeroase în timpul nostru, și lipsite de orice caracter autentic tradițional.

În aceste condiții, de fapt, o organizație inițiatică nu ar putea fi produsul unei fantezii individuale; nu poate fi întemeiată, ca o asociație laică, la inițiativa câtorva persoane care decid să se reunească adoptând orice formă; și, chiar dacă aceste forme nu sunt inventate de la zero, ci împrumutate de la rituri cu adevărat tradiționale despre care fondatorii ar fi avut unele cunoștințe prin „erudiție”, ele nu vor fi mai valabile pentru asta, deoarece, în absența filiației transmiterea regulată a influenței spirituale este imposibilă și inexistentă, astfel încât, într-un astfel de caz, avem de-a face doar cu o falsificare vulgară a inițierii. Asta se aplică în mod egal tuturor organizațiilor inventate de ocultiști și de alți „neo-spiritualiști” de toate felurile și de toate numele. În afara supraviețuirii posibile a câtorva grupuri rare de hermetism creștin din Evul Mediu, există doar două organizații care, oricât de căzute sunt amândouă ca urmare a ignoranței și a neînțelegerii marii majorități a membrilor lor, pot revendica o origine tradițională autentică și o transmisie inițiatică reală; aceste două organizații, care erau inițial doar una, deși cu mai multe ramuri, sunt Companionajul și Masoneria.

O organizație aparent nouă poate fi legitimă numai dacă este ca o extensie a unei organizații preexistente, astfel încât să mențină continuitatea „lanțului” inițiatic fără nicio întrerupere. Chiar și atunci când este vorba de o organizație inițiatică autentică, membrii acesteia nu au puterea de a-și schimba formele așa cum doresc sau de a le modifica în vreun fel, ceea ce este esențial; acest lucru nu exclude anumite posibilități de adaptare la circumstanțe, care, în plus, sunt impuse indivizilor mai degrabă decât derivă din voința lor, dar care, în orice caz, sunt limitate de condiția de a nu dăuna mijloacele prin care este asigurată păstrarea și transmiterea influenței spirituale de care organizația în cauză este depozitară.

O organizație inițiatică nu poate încorpora în mod valid în riturile sale elemente împrumutate din alte forme tradiționale decât cea conform căreia este constituită în mod regulat (unii au dorit să încerce să introducă în masonerie, care este o formă inițiatică propriu-zis occidentală, elemente împrumutate din doctrinele răsăritene, ceea ce ar duce la compromiterea ei). Legile care guvernează influențele spirituale sunt un lucru prea complex și prea delicat pentru cei care nu au cunoștințe suficiente despre ele pentru a-și permite impunitatea să facă modificări mai mult sau mai puțin arbitrare ale formelor rituale în care totul are rațiunea sa de a fi și a cărei întindere exactă este posibil să le scape.

TRANSMISIE INITIATICĂ

Transmisia inițiatică poate avea loc numai prin intermediul unei organizații tradiționale regulate, „regularitatea" însemnând posesia unui „lanț" inițiatic[74], adică a unei succesiuni care asigură într-o manieră neîntreruptă transmiterea cu succes a influenței necesare. Chiar însăși observarea formelor rituale ar fi inutilă, deoarece le-ar lipsi elementul vital esențial pentru eficacitatea lor, plus că aceste rituri trebuie să fie îndeplinite de cei calificați pentru a le îndeplini. Acest lucru se aplică la fel de bine și riturilor de ordin exoteric, de exemplu la riturile religioase, care în mod similar au propria lor eficacitate, dar care nu pot fii valabil realizate de oricine; astfel, dacă un rit religios necesită o hirotonire preoțească, cel care nu a primit această hirotonie va putea să respecte toate formele sale și chiar să-i aducă intenția dorită[75], dar nu va obține niciun rezultat, deoarece nu el nu este purtătorul influenței spirituale care trebuie să acționeze luând aceste forme rituale ca suport[76].

Chiar și în rituri de ordin mult inferior și care privesc doar aplicații tradiționale secundare, cum ar fi riturile de ordine magică, de exemplu, unde intervine o influență care nu mai are nimic spiritual, ci care este pur și simplu psihică, au nevoie de au nevoie de o transmisie pentru a avea un efect real.

O transmisie regulată este esențială pentru a permite realizarea valabilă a riturilor care implică acțiunea unei influențe de ordin superior, care poate fi numită în mod corespunzător „non-umană", cum este cazul atât cu riturile de inițiere, cât și cu cele religioase.

Organizațiile tradiționale s-ar putea împărți în „exoterice" și „ezoterice". Înțelegem prin „exoterice" organizațiile care, într-o anumită formă de civilizație, sunt deschise tuturor fără distincție și prin „ezoterice", cele rezervate unei elite, sau, cu alte cuvinte, acolo unde sunt admiși doar cei care au o anumită „calificare".

Toată religia, în adevăratul sens al cuvântului, are o origine „non-umană" și este organizată în așa fel încât să păstreze depozitul unui element la fel de „non-uman" din care derivă această origine (învelișul virusului); acest element, care este de ordinea a ceea ce numim influențe spirituale, își exercită acțiunea efectivă prin intermediul riturilor adecvate, iar ca îndeplinirea acestor rituri să fie valabilă, adică să furnizeze sprijinul real pentru a influența în cauză, necesită transmiterea directă și neîntreruptă în cadrul organizației religioase.

Riturile inițiatice, având ca scop imediat transmiterea influenței spirituale a unui individ asupra altuia care, cel puțin în principiu, ar putea să-l transmită ulterior la rândul său, sunt exact comparabile în acest sens cu riturile de hirotonire[77]; și se poate observa chiar că una și cealaltă sunt în mod similar susceptibile să cuprindă mai multe grade, plenitudinea influenței spirituale nefiind comunicată neapărat simultan cu toate prerogativele pe care le implică, mai ales în ceea ce privește aptitudinea actuală de a exercita astfel de funcții în organizația tradițională[78]. De aceea este atât de importantă, pentru Bisericile creștine, problema „succesiunii apostolice" și aceasta este ușor de

---

74 Acest cuvânt „lanț" este cel care traduce ebraicul *shelsheleth*, arabul *silsilah* și, de asemenea, sanscritul *parampara*, care exprimă în esență ideea unei succesiuni regulate și neîntrerupte.

75 Există această condiție a intenției pentru că riturile nu pot fi un obiect al „experiențelor" în sensul profan al cuvântului; oricine dorește să efectueze un rit, de orice ordin, din simplă curiozitate și să experimenteze efectul acestuia, ar putea fi sigur în prealabil că acest efect va fi nul.

76 Chiar și riturile care nu necesită în mod specific o astfel de hirotonire nu pot fi îndeplinite de toată lumea fără discriminare, deoarece aderarea expresă la forma tradițională căreia îi aparține este, în orice caz, o condiție indispensabilă pentru eficacitatea lor.

77 Spunem „în acest sens" pentru că, dintr-un alt punct de vedere, prima inițiere, ca „a doua naștere", ar fi comparabilă cu ritul botezului.

78 Spunem „aptitudinea actuală" pentru a clarifica faptul că aceasta este ceva mai mult decât „calificarea" anterioară, care poate fi desemnată și ca aptitudine; astfel, putem spune că o persoană este aptă pentru exercitarea funcțiilor preoțești dacă nu are niciunul dintre impedimentele care împiedică accesul, dar în prezent va fi apt doar dacă a primit efectiv hirotonirea. Rețineți, de asemenea, în această privință, că acesta este singurul sacrament pentru care sunt necesare „calificări" particulare, în care este încă comparabil cu inițierea, cu condiția, desigur, de a lua întotdeauna în considerare diferența esențială atât a domeniilor exoterice, cât și a domeniilor ezoterice.

înțeles, întrucât, dacă această succesiune ar fi întreruptă, nicio hirotonire nu ar mai putea fi valabilă și, în consecință, majoritatea riturilor nu ar fi altceva decât formalități goale fără niciun rezultat efectiv[79].

Și simbolurile sunt, de asemenea, „non-umane" în originea și în esența lor[80] și, în plus, există legături foarte strânse între rituri și simboluri (Organizațiile islamice ezoterice își transmit reciproc un semn de recunoaștere care, conform tradiției, i-a fost comunicat profetului chiar de Arhanghelul Gabriel; nu s-ar putea indica mai clar originea „non-umană" a inițierii).

Rolul individului care conferă inițierea altuia este într-adevăr un rol de „transmițător", în sensul cel mai exact al cuvântului; el nu acționează ca individ, ci ca suport pentru o influență care nu aparține ordinii individuale; este doar o verigă din „lanțul" al cărui punct de plecare este în afară și dincolo de omenire. Acesta este motivul pentru care el nu poate acționa în nume propriu, ci în numele organizației de care este atașat și de la care își derivă puterile sau, mai exact, în numele principiului pe care îl reprezintă vizibil această organizație. Eficacitatea ritului efectuat de un individ este independentă de valoarea specifică a acestui individ ca atare, ceea ce este valabil și pentru riturile religioase. Chiar dacă individul considerat nu are gradul de cunoaștere necesar pentru a înțelege semnificația profundă a ritului și motivul esențial al diferitelor elemente ale acestuia, acest rit își va avea totuși efectul deplin dacă, fiind învestit în mod regulat cu funcția de „emițător", îl realizează respectând toate regulile prescrise și cu o intenție suficientă pentru a determina conștiința atașamentului său față de organizația tradițională. Din aceasta rezultă următoarea consecință: chiar și o organizație în care nu ar mai exista la un anumit moment decât ceea ce am numit inițiați „virtuali", aceasta ar rămâne totuși capabilă să continue să transmită cu adevărat influența spirituală de care este depozitară; este suficient pentru aceasta ca „lanțul" să nu fie întrerupt; și, în acest sens, cunoscuta fabulă a „măgarului care poartă moaște" este susceptibilă de o semnificație inițiatică demnă de meditație[81].

Chiar și cunoașterea completă a unui rit, dacă a fost obținută în afara condițiilor obișnuite, este complet lipsită de orice valoare efectivă; astfel, pentru a lua un exemplu simplu (întrucât ritul este redus în esență la pronunția unui cuvânt sau a unei formule), în tradiția hindusă, *mantra* care a fost învățată altfel decât din gura unui guru autorizat nu are niciun efect, deoarece el nu este „înviorat" de prezența influenței spirituale a cărei intenție este doar să fie el vehiculul[82].

Studiul textelor sacre ale unei tradiții, nu poate înlocui niciodată comunicarea lor directă; și de aceea, chiar și în cazul în care învățăturile tradiționale au fost mai mult sau mai puțin scrise complet, ele continuă să fie în mod regulat obiectul transmiterii orale, care, în același timp, este indispensabil pentru a le oferi efectul deplin (întrucât nu este vorba de a rămâne doar la o cunoaștere teoretică), asigură perpetuarea „lanțului" de care este legată însăși viața tradiției. El poate să ajute la înțelegerea anumitor adevăruri doctrinare, dar nu poate avea niciun beneficiu direct în vederea unei „realizări".

---

79 De fapt, Bisericile protestante care nu admit funcțiile preoțești au suprimat aproape toate riturile sau le-au păstrat doar ca simple simulacre „comemorative"; și, având în vedere constituirea corectă a tradiției creștine, ele nu pot fi într-adevăr nimic mai mult într-un astfel de caz. Știm, de asemenea, la ce discuții duce problema „succesiunii apostolice" ce dă naștere legitimității Bisericii Anglicane; și este curios să observăm că teosofii înșiși, când au dorit să-și constituie Biserica „liber-catolică", au căutat mai ales să-i asigure beneficiul unei succesiuni apostolice regulate.

80 Organizațiile islamice ezoterice își transmit reciproc un semn de recunoaștere care, conform tradiției, i-a fost comunicat profetului chiar de Arhanghelul Gabriel; nu s-ar putea indica mai clar originea „neumană" a inițierii.

81 Ar trebui chiar remarcat, în acest sens, că moaștele sunt tocmai un vehicul al influențelor spirituale; acesta este motivul real al închinării la care fac obiect, chiar dacă acest motiv nu este întotdeauna conștient în rândul reprezentanților religiilor exoterice, care uneori par să nu realizeze caracterul foarte „pozitiv" al forțelor pe care le dețin, care, de altfel, nu împiedică aceste forțe să acționeze eficient, chiar și fără știrea lor, deși poate la o scară mai mică decât dacă sunt mai bine direcționate „tehnic".

82 Să subliniem în treacăt, cu privire la această „vivificare", dacă se poate spune așa, că consacrarea templelor, imaginilor și obiectelor rituale are scopul esențial de a le transforma în receptacolul efectiv al influențelor spirituale fără prezența căreia riturile la care trebuie să servească ar fi ineficiente.

În India niciun discipol nu se poate așeza vreodată în fața gurului, și asta pentru a evita acțiunea *pranei* care este legată de respirație și voce, exercitându-se prea direct, ar produce un șoc prea violent și care, în consecință, nu ar putea fi lipsit de pericol, psihic și chiar fizic[83]. Cu atât mai puternic, de fapt, întrucât *prana* în sine, într-un astfel de caz, este doar vehiculul sau suportul subtil al influenței spirituale care se transmite de la guru discipolului.

TRADIȚIE ȘI TRANSMISIE

În starea normală a umanității care nu a căzut încă, putem spune că totul a avut un caracter cu adevărat tradițional, pentru că totul a fost văzut în dependența sa esențială de principiile și în conformitate cu ele, astfel încât o activitate profană, adică despărțită de aceleași principii și ignorându-le, ar fi fost ceva total de neconceput, chiar și pentru ceea ce face parte din ceea ce astăzi am numit „viața obișnuită".

În ebraică, cuvântul *qabbalah*, care are exact același sens de transmitere, este rezervat în mod similar pentru desemnarea tradiției așa cum o înțelegem noi și chiar de obicei, mai strict încă, a părții sale ezoterice și inițiatice, adică ceea ce este cel mai „interior" și cel mai înalt în această tradiție, ceea ce într-un fel constituie însăși spiritul său.

Există o transmisie „verticală", de la suprauman la uman, cât și o transmisie „orizontală", prin stările sau etapele succesive ale umanității; transmisia verticală este, în plus, în esență „atemporală", transmisia orizontală singură implicând succesiunea cronologică. Să mai adăugăm că transmisia verticală, care este așa când o considerăm de sus în jos așa cum tocmai am făcut-o, devine, dacă o luăm dimpotrivă de jos în sus, devine o „participare" a umanității la realitățile ordinii principiale, participarea care, de fapt, este asigurată tocmai de tradiție în toate formele ei, întrucât aceasta este ceea ce umanitatea este pusă în relație efectivă și constantă cu ceea ce este superior acesteia. Transmisia orizontală, la rândul ei, dacă o considerăm întoarcerea în timp, devine în mod corespunzător o „revenire la origini", adică o restaurare a „stării primordiale"; și această restaurare este tocmai o condiție necesară pentru ca, de acolo, omul să se poată ridica în mod efectiv către stările superioare.

La caracterul „transcendenței" care aparține în esență principiilor, se adaugă un caracter de "permanență" care exprimă imuabilitatea acestor principii și care este comunicat în același mod, pe cât posibil, aplicațiilor lor, chiar și atunci când acestea se referă la domenii contingente. Permanența este întotdeauna menținută în ceea ce privește esențialul și, chiar și atunci când este vorba de situații neprevăzute, aceste contingențe ca atare sunt într-un fel depășite și „transformate" chiar de atașamentul lor la principii. Putem concluziona din aceasta că tradiția include nu numai tot ceea ce merită transmis, ci chiar tot ceea ce poate fi transmis cu adevărat.

Tradiția și transmiterea pot fi considerate, fără niciun abuz de limbă, ca aproape sinonime sau echivalente.

TESTE DE INIȚIERE

„Încercările" inițiatice sunt doar un caz particular de rituri de acest ordin. Deoarece orice eveniment dureros este denumit în mod obișnuit „test", nu este nimic imposibil ca suferința să fie, în unele cazuri particulare, ocazia sau punctul de plecare al unei dezvoltări cu posibilități latente, fără a se putea atribui suferinței în sine vreo virtute specială și privilegiată, deși circumstanțe dificile sau dureroase sunt cu siguranță. În viață se întâmplă destul de frecvent ca cei care urmează o cale inițiatică să întâlnească o ostilitate inconștientă a mediului și chiar al lucrurilor care constituie domeniul existenței individuale, ca și cum se străduiesc prin toate mijloacele să-l rețină pe cel care este aproape de a scăpa de ele.

Testele sunt rituri preliminare sau pregătitoare pentru inițierea propriu-zisă; ele constituie preambulul necesar, astfel încât inițierea însăși să fie ca concluzia lor sau rezultatul lor imediat.

83 Există, de asemenea, explicația aranjamentului special al scaunelor într-o Lojă masonică, pe care majoritatea masonilor actuali sunt cu siguranță departe de a le suspecta.

Acestea iau adesea forma unor „călătorii” simbolice. Practic, încercările sunt în esență rituri de purificare; și acesta este ceea ce oferă adevărata explicație a acestui cuvânt de „teste”, care aici are un sens clar „alchimic”. Când încercările iau forma unor „călătorii” succesive, acestea sunt puse în raport cu diferite elemente de „purificare”, aceasta însemnând readucerea ființei într-o stare de simplitate nediferențiată, comparabilă cu cea a *materia prima*, astfel încât să poată primi vibrația inițială Fiat Lux. Este necesar ca influența spirituală transmisă să-i ofere novicelui această primă „iluminare” care să nu întâmpine în el niciun obstacol din cauza „preformațiilor” nearmonioase provenite din lumea profană. Acestea arată suficient de clar că procesul inițiatic și „Marea Lucrare” ermetică sunt în realitate unul și același lucru: cucerirea Luminii divine care este esența unică a întregii spiritualități.

RITURI INIȚIATICE

Riturile constituie elementul esențial pentru transmiterea influenței spirituale și a conexiunii cu „lanțul” inițiatic. Prezența riturilor este o caracteristică comună tuturor instituțiilor tradiționale, de orice ordin, atât exoterice, cât și ezoterice. Acest caracter este o consecință a elementului „non-uman” implicat în esență în astfel de instituții, deoarece putem spune că riturile își propun întotdeauna să pună ființa umană în relație, direct sau indirect, cu ceva care depășește individualitatea sa și care aparține altor stări de existență. Nu este necesar în toate cazurile ca o comunicare astfel stabilită să fie conștientă pentru a fi reală, deoarece de cele mai multe ori are loc prin intermediarul anumitor modalități subtile ale individului, modalități în care majoritatea bărbaților sunt în prezent incapabili să-și transfere centrul conștiinței. Indiferent dacă efectul este aparent sau nu, indiferent dacă este imediat sau întârziat, ritul își poartă întotdeauna eficacitatea în sine, cu condiția să se desfășoare în conformitate cu regulile tradiționale care îi asigură validitatea și în afara cărora nu ar fi altceva decât o formă goală și un simulacru zadarnic. Această considerație a eficacității inerente riturilor și bazată pe legi care nu lasă loc fanteziei sau arbitrariului, este comună tuturor cazurilor fără excepție; acest lucru este valabil atât pentru riturile de ordin exoteric, cât și pentru riturile de inițiere.

Numai funcția contează aici și nu individul ca atare; cu alte cuvinte, condiția necesară și suficientă este ca acesta din urmă să fi primit în mod regulat puterea de a îndeplini un asemenea rit; nu contează dacă nu înțelege cu adevărat semnificația acestuia și chiar dacă nu crede în eficacitatea acestuia, acest lucru nu poate împiedica valabilitatea ritului dacă toate regulile prescrise au fost respectate în mod corespunzător[84].

Inițierea se bazează pe legi științifice pozitive și pe reguli tehnice riguroase. Riturile inițiatice au ca scop să deschidă anumite posibilități de cunoaștere către ființă, pentru care nu toate ar putea fi potrivite și deși necesită în mod necesar și intervenția unui element dintr-o ordine supraindividuală, acțiunea lor nu este niciodată menită să depășească domeniul individualității.

Toată religia își propune doar să asigure „mântuirea” membrilor săi, care este o finalitate încă legată de ordinea individuală și, prin definiție într-un fel, punctul său de vedere nu se extinde dincolo; misticii înșiși consideră întotdeauna doar „mântuire” și niciodată „Eliberare”, în timp ce acesta este, dimpotrivă, ultimul și supremul scop al tuturor inițierilor[85].

Un alt punct de importanță capitală este următorul: inițierea reprezintă pentru ființa care a

84 Prin urmare, este o eroare gravă de a utiliza, așa cum a făcut-o adesea un anumit scriitor masonic, aparent foarte mulțumit de această „găsire” destul de nefericită, expresia „a juca ritualul” atunci când vorbim despre realizare. rituri de inițiere de către indivizi care ignoră sensul lor și care nici măcar nu caută să pătrundă în el; o astfel de expresie ar fi potrivită numai în cazul profanilor care simulează riturile, neavând capacitatea de a le îndeplini în mod valid; dar, într-o organizație inițiatică, oricât de degenerată ar fi din punct de vedere al calității membrilor actuali, ritualul nu este ceva de jucat, este și rămâne întotdeauna un lucru serios și cu adevărat eficient, chiar și fără știrea celor care iau parte.

85 Acest lucru este valabil doar pentru „marile mistere”, deoarece „micile mistere”, se opresc de fapt la limitele posibilităților umane, și constituie în raport cu acestea doar o etapă pregătitoare și nu sunt în sine propriul lor scop, în timp ce religia este prezentată ca un întreg care este suficient și nu necesită niciun alt complement.

primit-o o achiziție permanentă, o stare la care, practic sau efectiv, a ajuns o dată pentru totdeauna și că nimic de acum înainte nu ar putea s-o îndepărteze[86]. Calitatea inițiatică, odată ce a fost primită, nu este în nici un fel atașată de condiția de a fi membru activ al unei anumite organizații; odată ce atașamentul față de o organizație tradițională a fost făcut, nu mai poate fi rupt de nimic și rămâne chiar dacă individul nu mai are nicio relație aparentă cu această organizație.

Ritul joacă un rol esențial și de cea mai mare importanță, ca „vehicule" indispensabile de influențe spirituale fără de care nu se poate pune problema celui mai mic contact efectiv cu realități de ordin superior, pe când ceremonia este întotdeauna un eveniment care se desfășoară cu mai mult sau mai puțină pompă externă. Se întâmplă adesea, mai ales în ordinea exoterică, că riturile sunt înconjurate cu mult fast fast din cauza ceremoniei adăugate ritului în sine și, prin urmare, întâmplătoare și nu esențială în raport cu acesta. Dar există, în timpul nostru mai mult ca oricând, o multitudine de ceremonii care au doar un caracter pur laic, care nu sunt în niciun fel legate de realizarea unui ritual de orice fel.

Într-o civilizație strict tradițională totul este cu adevărat ritualic, incluzând chiar acțiunile vieții de zi cu zi. Ritul nu este altceva decât „ceea ce se conformează ordinii", conform acceptării termenului sanscrit *rita*. Fiecare ceremonie are un caracter artificial, chiar convențional, pentru că este, în cele din urmă, doar produsul unei elaborări în întregime umane; chiar dacă este destinat să însoțească un rit, acest caracter este opus celui al ritului însuși, care, dimpotrivă, cuprinde în esență un element „non-uman". La rituri sunt „participanți", la ceremonii sunt "spectatori".

Acceptarea adăugării ceremoniilor la rituri este o concesie făcută unei anumite stări de declin existente în spiritualitatea umanității, și de a le face mai accesibile persoanelor cărora li se adresează, de a-i pregăti pentru ele și pe cât posibil, să-i pună într-o stare emoțională și mentală adecvată. Introducerea ceremoniilor în ordinea ezoterică sau inițiatică poate fi explicată doar printr-o anumită degenerare a organizațiilor inițiatice unde are loc un astfel de fapt. „Ceremonialismul" nu este respectarea ritualului, este mai degrabă uitarea valorii sale profunde și a semnificației sale reale.

Există un caz aparte de ceremonie, cel al „ceremoniilor magice". Magia este în mod propriu o știință tradițională, putem spune chiar o știință „fizică" în sensul etimologic al cuvântului, deoarece aici este vorba despre legi și despre producerea anumitor fenomene. Forțele care intervin aici aparțin ordinii subtile, și nu ordinii corporale. Riturile magice nu au în realitate, în ceea ce privește propriul lor scop, nici un punct comun cu riturile religioase și cu atât mai mult cu riturile de inițiere.

Magia este, printre științele tradiționale, una dintre cele care aparțin ordinii inferioare. Anumite civilizații antice au murit din cauza acestei invazii a magiei în cunoștințele superioare și mai demne de interes pentru om.

Ocultiștii practică o ceremonie magică degenerată, deoarece vrăjitorul îndeplinește anumite rituri și pronunță anumite formule, în general fără a le înțelege sensul, dar mulțumindu-se să repete cât mai exact ceea ce a fost învățat de cei care i le-au transmis. Aceste rituri și aceste formule, care sunt cel mai adesea doar rămășițe mai mult sau mai puțin desfigurate ale unor lucruri foarte vechi și care cu siguranță nu sunt însoțite de nicio ceremonie, au totuși, în multe cazuri, o anumită eficacitate. Ocultistul care efectuează „magie ceremonială" nu obține în general rezultate serioase din aceasta, oricât de atent ar fi să respecte o multitudine de prescripții meticuloase și complicate, pe care, de altfel, nu le-a învățat decât prin studiul cărților, și nu prin transmitere directă.

Acest eșec al „magistrului" are un motiv dublu: pe de o parte, în măsura în care poate exista încă o chestiune de rituri într-un astfel de caz, aceasta le simulează mai degrabă decât le realizează cu adevărat, întrucât îi lipsește transmisia care ar fi necesară pentru a le „vivifica" și pentru care

86 Să precizăm, astfel încât să nu existe loc pentru ambiguitate, că acest lucru trebuie înțeles doar cu privire la gradele de inițiere și nu cu funcțiile, care pot fi conferite doar temporar unei persoane, sau că aceasta poate deveni incapabil de a exercita din mai multe motive; Acestea sunt două lucruri complet distincte, între care trebuie să fim atenți să nu facem confuzii, primul fiind de ordin pur intern, în timp ce al doilea se referă la o activitate externă a ființei, ceea ce explică diferența ce tocmai am indicat.

simpla intenție nu o poate înlocui în nici un caz; pe de altă parte, aceste rituri sunt literalmente înăbușite sub „formalismul” gol al ceremoniilor, deoarece, incapabil să discearnă esențialul de accidental, „magistrul” se va atașa în mod natural mai ales de partea exterioară care este mai ”impresionantă”, și acesta este, pe scurt, ceea ce justifică chiar numele de „magie ceremonială”.

Magia este totuși o știință ale cărei rezultate sunt la fel de reale în ordinea lor ca cele ale oricărei alte științe.

Ritul și simbolul, care sunt ambele elemente esențiale ale oricărei inițieri și care chiar, într-un mod mai general, se găsesc, de asemenea, invariabil asociate în tot ceea ce prezintă un caracter tradițional, sunt de fapt strâns legate prin natura lor.

Orice rit include în mod necesar o semnificație simbolică în toate elementele sale constitutive și, orice simbol produs (și chiar pentru asta este destinat în esență) pentru cel care meditează la el cu aptitudinile și dispozițiile necesare, obține efecte riguros comparabile cu cele ale riturilor propriu-zise, cu condiția ca la punctul de plecare al acestei lucrări de meditație și ca o condiție prealabilă, să fie transmisia inițiatică regulată, în afara căreia riturile nu ar fi decât un simulacru zadarnic, așa cum se întâmplă în parodiile pseudo-inițierii.

Originea riturilor și simbolurilor cu adevărat tradiționale este „non-umană”. Simbolul, înțeles ca figurare „grafică”, așa cum este de obicei, este un fel de a repeta un gest ritualic, care îi conferă caracteristicile unui rit. Există simboluri figurative sau vizuale, dar există și simboluri sonore, ca de exemplu în doctrina hindusă, *yantra* și *mantra*. Simbolurile vizuale se raportează la tradițiile popoarelor sedentare și simbolurile sonore la tradițiile popoarelor nomade.

Simbolul sonor, odată ce a fost trasat, rămâne sau poate rămâne într-o stare permanentă, așa cum se întâmplă în cazul scrierii. Orice limbaj, atât oral, cât și scris, are un set de simboluri care nu pot fi o creație mai mult sau mai puțin artificială a omului și nici un simplu produs al facultăților sale de ordin individual[87].

Simbolurilor care nu sunt urmărite permanent, ci folosite doar ca semne de recunoaștere în riturile de inițiere și chiar religioase (ca semnul crucii) sunt una cu gestul ritual însuși. Am putea spune, de asemenea, că riturile sunt simboluri „puse în acțiune”, că orice gest ritual este un simbol „acționat”.

Ritul și simbolul sunt în esență doar două aspecte ale aceleiași realități; și aceasta nu este în cele din urmă altceva decât corespondența care leagă toate gradele existenței universale între ele, astfel încât, prin ea, starea noastră umană să poată fi pusă în comunicare cu stările superioare ale ființei.

Simbolismul este susceptibil de o multitudine de modalități diverse de exprimare, iar **mitul** este doar un caz particular. Cu alte cuvinte, putem imagina o poveste simbolică, la fel și în același mod ca un desen simbolic, sau ca multe alte lucruri care au același caracter și care joacă același rol, iar miturile ca narațiuni simbolice, la fel ca și „pildele”, care în principiu nu diferă esențial.

În mod obișnuit, se consideră cuvântul „mit” ca un sinonim al „fabulei”, care, în loc să rămână strict hieratic și simbolic ca la egipteni și la popoarele din est, a luat o cu totul altă direcție, care vizează mult mai puțin să instruiască decât să placă și care are ca rezultat producții dintre care majoritatea sunt aproape lipsite de orice semnificație reală și profundă, cu excepția elementelor care au aparținut tradiției anterioare și care ar putea exista încă acolo, chiar dacă inconștient.

Miturile preexistente posedau o inspirație „supra-umană”. Mitul, înainte de orice denaturare, era în esență o poveste simbolică și aceasta era singura sa rațiune de a fi.

Cuvântul grecesc *muthos*, „mit”, provine de la rădăcina *mu*, iar aceasta (care se găsește în latină sub forma *mutus*, mut) reprezintă gura închisă și, în consecință, tăcerea[88]; acesta este sensul

87 Este de la sine înțeles că distincția dintre „limbi sacre” și „limbi profane” intră în joc doar secundar; pentru limbi, precum și pentru științe și arte, caracterul profan nu reprezintă niciodată mai mult decât rezultatul unei degenerări adevărate, care, de altfel, ar putea apărea mai devreme și mai ușor în cazul limbilor datorită utilizării lor mai frecventă și mai răspândită.

88 *Mutus liber* al hermetiștilor este literalmente „cartea tăcută”, adică fără comentarii verbale, dar este, de

verbului *muein*, a închide gura, a tăcea (și, prin extensie, vine să însemne și a închide ochii, la propriu și la figurat); examinarea unora dintre derivatele acestui verb este deosebit de instructivă. Astfel, din *muô* (la infinitiv *mueiri*) derivă imediat alte două verbe care diferă doar foarte puțin prin forma lor, *muaô* și *mueô*; primul are aceeași semnificație ca *muô* și trebuie să adăugăm un alt derivat, *mullô*, care înseamnă încă *să închidem buzele* și, de asemenea, *să murmurăm* fără a deschide gura[89]. În ceea ce privește *mueô*, și asta este ceea ce există mai important, înseamnă *a inița* (nume preluat la „mistere" din aceeași rădăcină prin *mueô et mus tes*) și, în același timp, *a instrui* (dar în primul rând a instrui fără cuvinte, așa cum era de fapt în taine) și *a consacra*; ar trebui chiar să spunem în primul rând *consacra*, dacă prin „consacrare" se înțelege, așa cum ar trebui înțeles în mod normal, transmiterea unei influențe spirituale sau ritul prin care este transmisă în mod regulat; și din acest ultim sens a venit mai târziu pentru același cuvânt, în limbajul bisericesc creștin, acela de a conferi *hirotonie*, care într-adevăr este și o „consacrare" în acest sens, deși într-o ordine diferită de ordinul inițiatic.

Dacă cuvântul „mit" are o astfel de origine, el poate desemna o poveste deoarece ideea de „tăcere" trebuie referită aici la lucruri care, din cauza naturii lor, sunt inexprimabile, cel puțin direct și prin limbajul obișnuit; una dintre funcțiile generale ale simbolismului este să sugereze efectiv inexprimabilul, să-l înțeleagă, sau mai bine să permită o transpunere de la o ordine la alta, de la inferior la superior, de la ceea ce este cel mai ușor de înțeles până la ceea ce este mult mai dificil; și aceasta este tocmai destinația primară a miturilor.

Platon a recurs la utilizarea miturilor atunci când a dorit să expună concepții care depășeau capacitatea sa obișnuită de mijloace dialectice; și aceste mituri, pe care, cu siguranță, nu le-a „inventat", ci doar „le-a adaptat", pentru că poartă semnul incontestabil al unei învățături tradiționale.

În mit, ceea ce se spune este, prin urmare, altceva decât ceea ce se vrea a spune, adică se face o "alegorie". Mitul, dacă nu spune ceea ce vrea să spună, îl sugerează prin această corespondență analogică care este fundamentul și însăși esența întregului simbolism; astfel, s-ar putea spune, rămânem tăcuți în timp ce se vorbește și de acolo a primit denumirea mitul[90].

Cuvântul grecesc *mustêrion* (mister) este, de asemenea, direct legat de ideea de "Tăcere", adică este în mod propriu inexprimabil și îl putem contempla doar în tăcere. Inexprimabilul este în același timp și incomunicabil, iar interzicerea dezvăluirii învățăturii sacre simbolizează, din acest nou punct de vedere, imposibilitatea de a exprima în cuvinte adevăratul mister al cărui învățătură este, ca să spunem așa, doar îmbrăcămintea, manifestarea și acoperirea cu totul a acestuia.

În final, putem spune că simbolurile, în special miturile care conțin o învățătură ce a fost tradusă în cuvinte, constituie cu adevărat, în destinația lor principală, chiar limbajul inițierii.

Simbolismul prezintă un caracter tradițional prin faptul că traduce în mod corespunzător ceva „non-uman".

Există în mod necesar în simbolism ceva a cărui origine se întoarce mai sus și mai departe decât omenirea și s-ar putea spune că această origine se află chiar în lucrarea Cuvântului divin. Tradiția, din care toate celelalte sunt doar forme derivate, este încorporată, ca să spunem așa, în simbolurile care au fost transmise din epocă în epocă fără a le putea atribui vreo origine „istorică" și procesul acesta de încorporare în simbolic este încă analog, în ordinea sa, cu cel al manifestării.

---

asemenea, cartea simbolurilor, în măsura în care simbolismul poate fi considerat cu adevărat ca „Limbajul tăcerii".

89 *Murmurul* latin este, de altfel, doar rădăcina *mu* prelungită de litera ***r*** și repetată, astfel încât să reprezinte un zgomot plictisitor și continuu produs cu gura închisă.

90 Putem observa că aceasta este, de asemenea, ceea ce semnifică aceste cuvinte ale lui Hristos, care confirmă identitatea fundamentală a „mitului" și a „parabolei" pe care le-am menționat mai sus: „Pentru cei care sunt afară (expresie exact echivalent cu cel al „profanului"), le vorbesc în pilde, astfel încât, văzând, nu văd și să audă, nu aud" (Sf. Matei, XIII, 13; Sf. Marcu, IV, 11-12; Sf. Luca, VIII, 10). Aceștia sunt cei care înțeleg doar ceea ce se spune la propriu, care sunt incapabili să meargă dincolo de a ajunge la inexprimabil și cărora, prin urmare, „nu li s-a dat să cunoască misterul Împărăției Cerurilor".

SACRAMENTE ȘI RITURI INIȚIATICE

Riturile religioase și riturile de inițiere sunt de o ordine esențial diferită și nu pot avea același scop. Riturile religioase propriu-zise sunt de ordin exoteric prin definiție. Pot fi cazuri, cum ar fi cea a unei tradiții în care nu există diviziune între exoterism și esoterism care constituie două aspecte separate, dar unde există doar diferite grade de cunoaștere, tranziția de la unul la altul putând fi aproape insesizabilă, așa cum se întâmplă în special pentru tradiția hindusă. Această tranziție treptată se va reflecta în mod natural în riturile corespunzătoare, astfel încât unele dintre ele pot prezenta, în anumite privințe, un caracter oarecum mixt sau intermediar.

Există în India ritul *Upanayana*, un rit prin care un individ este efectiv atașat de una dintre cele trei caste superioare, denumit *samskâra*, tradus de obicei ca „sacrament", însă, dacă sacramentele creștine sunt *samskaras*, *samskaras* hinduse nu sunt sacramente.

Un *samskara* este în esență un rit de „integrare" într-o comunitate tradițională, unde „integrarea" în cauză cuprinde o multitudine de grade sau modalități, care corespund, în general, într-un anumit fel fazelor principale ale vieții unui individ.

Samskarele sunt comune tuturor indivizilor care sunt atașați aceleiași tradiții, în timp ce riturile de inițiere, care necesită anumite calificări specifice, sunt întotdeauna rezervate pentru o elită mai mult sau mai puțin restricționată.

În ceea ce privește așa-numitele „societăți primitive", riturile lor nu au în realitate caracter inițiatic, dar sunt în mod propriu-zis adevărate *samskâre*. În mod natural pot exista totuși, în aceleași societăți, rituri inițiatice autentice, fie ele mai mult sau mai puțin degenerate.

Ritul hindus *Upanayana*, care constă în esență în investitura cu cordonul brahmanic care oferă acces regulat la studiul scripturilor sacre este este *samskâra* și nu *dikshâ* (inițiere). În plus, este obligatoriu, ceea ce nu poate exista în cazul unui rit de inițiere.

Există, totuși, un punct deosebit de important de luat în considerare, pentru că este probabil cel mai important lucru care poate duce la confuzie: *upanayana* conferă calitatea de *dwija* sau „*de două ori născut*"; prin urmare, este desemnată în mod expres ca „a doua naștere" și știm că, pe de altă parte, această expresie se aplică și, în sens foarte precis, inițierii. Și botezul creștin, foarte diferit față de *upanayana* în toate celelalte privințe, este, de asemenea, o „a doua naștere" și este prea evident că acest rit nu are nimic în comun cu o inițiere. Adevărul este că „a doua naștere", în sine și în sensul său destul de general, este în mod propriu o regenerare psihică și numai dacă devine punctul de plecare al unei „Realizări" de ordin superior, numai în acest din urmă caz va aparține unui domeniu inițiatic corespunzător. Ritul botezului, în afară de caracterul său de „a doua naștere", prezintă și în forma sa o asemănare cu anumite rituri de inițiere, fiind legat de cea a riturilor de purificare prin elemente.

RUGĂCIUNEA ȘI DESCÂNTECUL

"**Rugăciunea**" aparține ordinii exoterice și „descântecul" ordinii ezoterice. Cuvântul „rugăciune" înseamnă în mod corespunzător și exclusiv „Cerere" și nu poate fi folosit fără abuz pentru a desemna altceva.

Putem considera fiecare colectivitate ca având, pe lângă mijloace de acțiune pur materiale în sensul obișnuit al cuvântului, adică aparținând numai ordinii corporale, o forță de ordine subtilă constituită într-un fel prin contribuțiile tuturor membrilor săi din trecut și din prezent și care, în consecință, este cu atât mai considerabilă, cu probabilitatea de a produce efecte cu atât mai intense cu cât comunitatea este mai în vârstă și este alcătuită dintr-un număr mai mare membri. Astfel, fiecare dintre membri va putea, atunci când este necesar, să folosească o parte din această forță în beneficiul său și îi va fi suficient să-și pună individualitatea în armonie cu întreaga comunitate din care face parte, pentru a obține un rezultat respectând regulile stabilite de această comunitate și adecvate diferitelor circumstanțe care pot apărea.

Uneori, forța despre care tocmai am vorbit sau, mai exact, sinteza influenței spirituale a acestei forțe colective în care este „încorporată" ca să spunem așa, se poate concentra pe un

„suport” al unei ordine corporale, precum un anumit loc sau obiect, care joacă rolul unui adevărat „condensator”[91], și produce acolo manifestări sensibile, precum cele raportate în Biblia ebraică: locurile de pelerinaj, mormintele și moaștele sfinților sau ale altor personaje venerate de adepții unei astfel de forme sau a unei asemenea forme tradiționale.

Avantajele care pot fi obținute prin rugăciune și prin practicarea riturilor unei comunități sociale sau religioase (rituri comune tuturor membrilor săi fără excepție, prin urmare, de natură pur exoterică și, evident, fără caracter inițiatic, și care nu sunt considerate altfel ca fiind capabile să servească drept bază pentru o „realizare” spirituală) sunt în esență relative și contingente, dar sunt totuși în niciun fel neglijabile pentru individ, care, ca atare, este el însuși relativ și contingent.

Rugăciunea, fie că este adresată entității colective sau, prin aceasta, influenței spirituale care acționează prin ea, este perfect legală, chiar și în ceea ce privește cea mai riguroasă ortodoxie din domeniul doctrinei pure.

”**Descântecul**” nu are absolut nimic în comun cu practicile magice cărora li se dă uneori același nume[92]. El nu este o cerere și nici nu presupune existența vreunui lucru extern, ci este o aspirație de a fi spre Universal, pentru a obține ceea ce am putea numi, într-un limbaj care pare a fi oarecum „teologic”, un har spiritual, adică, practic, o iluminare interioară. Ființa, în loc să caute să facă să coboare influența spirituală asupra lui, așa cum face el în cazul rugăciunii, tinde dimpotrivă să se ridice spre ea. Acest descântec, care este astfel definit ca o operațiune complet internă în principiu, poate totuși, într-un număr mare de cazuri, să fie exprimat și „susținut” extern prin cuvinte sau gesturi, constituind anumite ritualuri de inițiere, cum ar fi *mantra* din Tradiția hindusă sau *dhikr* în tradiția islamică și care trebuie considerat ca determinând vibrații ritmice care au repercusiuni printr-un domeniu mai mult sau mai puțin extins în seria nedeterminată de stări ale ființei. Scopul final care trebuie atins este întotdeauna realizarea în sine a „Omului universal”, prin comuniunea perfectă a tuturor stărilor ființei. În funcție de măsura rezultatului obținut în tendința către acest scop există:

- în partea de jos simplii credincioși ai religiilor. Printre acești credincioși, există unii, cum ar fi misticii, care percep indirect anumite realități de ordin superior.
- la un grad mult mai înalt, și chiar deja profund separați de primii, sunt așezați cei care, după ce și-au extins conștiința la limitele extreme ale individualității integrale, reușesc să perceapă în mod direct stările superioare ale ființei lor, fără a exista totuși acolo o participare eficientă; aici, suntem în domeniul inițiatic, dar această inițiere, reală și eficientă în ceea ce privește extinderea individualității în modalitățile sale extracorporale, este încă doar teoretică și virtuală în raport cu stările superioare, deoarece nu rezultă că se află în prezent în posesia acestora.
- ultimul caz este cel care corespunde plenitudinii inițierii reale și efective, adică luării în stăpânire conștientă și voluntară a totalității stărilor de ființă. Acesta este rezultatul complet și final al descântecului, adică perfecțiunea cunoașterii metafizice pe deplin realizată în Yoginul tradiției hinduse sau în *Çûfi* al tradiției islamice.

SIMBOLISMUL TEATRULUI

Teatrul este un simbol al manifestării, al cărui caracter iluzoriu îl exprimă cât mai perfect, luat în considerare, fie din punctul de vedere al actorului, fie din cel al teatrului însuși. Actorul este un simbol al „Sinelui” sau al personalității manifestat printr-o serie nedeterminată de stări și modalități, care pot fi considerate ca tot atât de multe roluri diferite.

91 Într-un astfel de caz, există aici o constituție comparabilă cu cea a unei ființe vii complete, cu un „corp” care este „suportul” în cauză, un „suflet” care este forța colectivă și un „spirit” care este în mod firesc influența spirituală care acționează din exterior prin intermediul celorlalte două elemente.

92 Acest cuvânt „descântec” a suferit în utilizarea curentă o degenerare similară cu cea a cuvântului „farmec”, care este, de asemenea, utilizat în mod obișnuit în același sens, în timp ce *carmen*-ul latin din care derivă inițial poezia. luat în sensul propriu „sacru”; poate că nu este lipsit de interes să observăm că acest cuvânt *carmen* prezintă o asemănare strânsă cu *karma* sanscrită, înțeleasă în sensul „acțiunii rituale” așa cum am spus deja.

Vechea utilizare a măștii este explicația perfectă a acestui simbolism[93]. Sub mască, de fapt, actorul rămâne el însuși în toate rolurile sale, deoarece personalitatea sa „nu" este afectată" de toate manifestările sale; îndepărtarea măștii, dimpotrivă, îl obligă pe actor să își modifice propria fizionomie și astfel pare să-și modifice într-un fel sau altul identitatea sa esențială.

Apariția teatrului a fost modelată de realizarea unei măști pentru ARN-ul viral de către transcriptaza inversă, pentru ca, astfel mascat, să poată fi integrat în ADN-ul celular, dar acolo va rămâne el însuși, putând oricând să-și reia activitatea.

Din celălalt punct de vedere, putem spune că teatrul este o imagine a lumii, putând fi privit ca simbolizând în felul său ordinea principială, iar acest caracter simbolic îi conferă, în plus, o valoare mai mare decât ceea ce este în el, întrucât prin aceasta participă la un grad mai înalt de realitate. Unii teologi musulmani folosesc expresia *âlam tamthîl*, care ar putea fi tradusă prin „lume figurativă" sau prin „lume a reprezentării". Alții aplică această expresie în special în ceea ce privește îngerii și demonii, care „reprezintă" în mod eficient stările superioare și inferioare ale ființei.

De fapt, teatrul nu se limitează neapărat la reprezentarea lumii umane, adică la o singură stare de manifestare; poate reprezenta, de asemenea, lumile superioare și inferioare în același timp (lumea virusului și lumea celulei). În „misterele" Evului Mediu, scena a fost, din acest motiv, împărțită în mai multe etaje corespunzătoare diferitelor lumi, distribuite în general în funcție de diviziunea ternară: cer, pământ, iad; iar acțiunea care se desfășoară simultan în aceste diviziuni diferite a reprezentat simultaneitatea esențială a stărilor de a fi.

Această producție este realizată într-un mod sensibil, oferind chiar imaginea vieții, așa cum are loc și în vise. Prin urmare, autorul are, în această privință, o funcție cu adevărat „demiurgică", deoarece produce o lume pe care o trage în întregime din el însuși; și în aceasta el este chiar simbolul Ființei care produce manifestarea universală.

MASCA „POPULARĂ"

Iniţiaţii, şi în special cei din ordinele cele mai înalte, se ascund în mulţime, făcând în aşa fel încât să nu difere exterior prin nimic (acţionează precum virusul). Acesta este şi modul în care se aplică foarte strict şi complet preceptul rozicrucian care porunceşte adoptarea unui limbaj şi a unei vestimentaţii comune cu a oamenilor printre care se află şi de a se conforma întru totul felului lor de a acţiona; astfel este posibil, desigur, mai întâi un mijloc de a trece neobservat printre profani, ceea ce nu este puţin important din multe privinţe, dar mai există şi alte raţiuni mai profunde.

Trebuie acordată atenţie următorului aspect: este vorba întotdeauna despre mulţime, într-un asemenea caz, şi nu despre ceea ce se obişnuieşte în Occident să se numească „clasă de mijloc" sau ceea ce îi corespunde mai mult sau mai puţin altundeva; lucrurile merg în acest sens astfel că în ţările de tradiţie islamică se spune că, atunci când un Qutb[94] trebuie să se manifeste printre oamenii obişnuiţi, el îmbracă adesea aparenţa unui cerşetor sau a unui negustor ambulant. Este, deci, încredinţată conservarea acestor adevăruri de ordin esoteric acestei mulţimi (şi apropierea nu este deloc întâmplătoare), care altfel ar risca să se piardă, adevăruri pe care aceasta este incapabilă să le înţeleagă, desigur, dar care le va transmite foarte exact, chiar dacă pentru aceasta trebuie şi ele

93 De asemenea, trebuie remarcat faptul că această mască a fost numită în latină *persona*; personalitatea este, literalmente, ceea ce se ascunde în spatele măștii individualității.

94 *Qutb* ~ Pol - funcţie spirituală de importanţă majoră, care reprezintă autoritatea spirituală maximă într-o perioadă de timp determinată şi care se manifestă ca Maestru spiritual, anonim în exterior pentru cei mulţi dar recunoscut ca atare de alţi maeştri spirituali care au un grad foarte înalt de realizare spirituală. Este vârful ierarhiei spirituale într-un „colegiu" format din încă trei funcţii: *Imam de dreapta, Imam de stânga* şi *Maestrul iniţienlor,* în tradiţia islamică aceste patru funcţiuni sunt îndeplinite de patru profeţi: *Polul* - Idris (Enoch), *Imamul de dreapta* - Aissa (Domnul Iisus), *Imamul de stânga* - Ylias (Ilie). *Maestrul iniţienlor* - Al-Khidr (posibil să fi existat o funcţie similară în creştinism în persoana lui Melchisedec, iar dintr-o altă perspectivă, în Ioan Botezătorul).

acoperite cu o mască mai mult sau mai puţin grosolană; aceasta este originea reală şi adevărata raţiune de a exista ale oricărui „folclor”, şi mai ales a pretinselor „poveşti populare”.

Elita (virusul), prin faptul că mulţimea (celula), masele, îi sunt polul opus, îşi găseşte reflectarea cea mai directă în acestea, aşa cum se întâmplă de obicei ca punctul cel mai înalt să se reflecte în punctul cel mai de jos şi într-unul din punctele intermediare. Este, într-adevăr, un reflex obscur şi inversat, aşa cum este corpul în raport cu spiritul, dar care nu oferă mai puţin posibilitatea unei „redresări”, comparabilă cu aceea care se produce la sfârşitul unui ciclu: pentru că mişcarea descendentă a atins punctul maxim, deci punctul cel mai de jos, toate lucrurile pot fi readuse imediat în punctul cel mai de sus pentru a începe un nou ciclu; asta vrea să exprime sintagma „extremele se ating” sau mai degrabă se întâlnesc. Similitudinea dintre popor şi corp, se justifică şi prin caracterul de element „substanţial” pe care-l prezintă şi unul şi celălalt, în ordinea socială şi în ordinea, respectiv, individuală, în timp ce mentalul, mai degrabă dacă îl privim sub aspectul său de „raţionalitate”, corespunde mai degrabă cu „clasa de mijloc”. Rezultă că elita, coborând până la nivelul mulţimii, al poporului, găseşte toate avantajele „încorporării”, pe măsura necesităţii constituirii unei fiinţe realmente completă în starea noastră de existenţă; iar poporul, mulţimea este pentru ea un „suport”, o „bază”, aşa cum este corpul pentru spiritul manifestat în individualitatea umană.

Identificarea aparentă a elitei cu poporul, mulţimea, corespunde la propriu, în esoterismul islamic, cu principiul [celor din ordinul] Malâmatiyah[95], care au ca regulă crearea unei imagini exterioare cu atât mai obişnuită şi mai comună, chiar grosolană, cu cât starea lor interioară este mai aproape de perfecţiune şi de o spiritualitate mai elevată, şi de a nu lăsa să transpară aceasta în relaţiile lor cu ceilalţi oameni.

Pe de o parte este foarte important de remarcat că aparenţa „populară” pe care o adoptă iniţiaţii constituie pe toate treptele, un fel de imagine a „realizării descendente”; de aceea despre starea acestor Malâmatiyah se spune că „se aseamănă cu starea Profetului, care a fost pe cele mai înalte trepte ale Proximităţii divine”, dar care, „*atunci când revine printre creaturi, nu va vorbi cu acestea decât despre lucruri exterioare*”, astfel încât „*din comunicarea sa intimă cu Dumnezeu, nimic nu va transpare*”. Dacă se spune, între altele, că „*această stare este superioară aceleia a lui Moise, a cărui faţă nimeni nu o putea privi după ce vorbise cu Dumnezeu*”, aceasta se referă la ideea de totalitate: este, în fond, o aplicaţie a axiomei după care „*totul este mai mult decât partea*”.

Preceptul de a nu se distinge în niciun fel de vulgar în privinţa aparenţelor, deşi diferă cât se poate de profund în realitate, se regăseşte în mod expres în Taoism, iar Lao-Tseu însuşi 1-a formulat în mai multe rânduri; aici este legat strâns de un anumit aspect al simbolismului apei, care se aşează întotdeauna în cele mai de jos locuri, şi care, deşi este dintre cele mai neputincioase lucruri, devine unul dintre cele mai puternice. Apa, în măsura în care este o imagine a principiului „substanţial” al lucrurilor, poate fi luată, de asemenea, în ordinea socială, ca un simbol al poporului, al mulţimii, ceea ce corespunde bine poziţiei sale inferioare; iar înţeleptul, imitând natura sau modul de a fi al apei, se confundă aparent cu mulţimea; dar aceasta îi permite, mai bine ca în orice altă situaţie, nu numai să influenţeze mulţimea întreagă prin „acţiunea sa de prezenţă”, dar să şi păstreze intact la adăpost de orice tentativă ceea ce constituie în interiorul său superioritatea faţă de ceilalţi oameni, adevărata superioritate.

Se spune că Templierii care au scăpat în momentul distrugerii Ordinului lor se ascund printre muncitorii constructori. Este incontestabil că cel puţin anumiţi hermetişti acţionează în acest fel, mai ales printre cei care se rataşau la curentul rozicrucian. Vom mai aminti în această privinţă că, printre organizaţiile iniţiatice a căror formă este bazată pe exercitarea unei meserii, cele care rămân totdeauna pur „artizanale” suportă o degenerare mai puţin intensă decât cele care au fost afectate de introducerea unor elemente care aparţin în cea mai mare parte „burgheziei”.

---

95 Ordin iniţiatic ai cărui membri au un grad foarte mare de realizare spirituală. Ibn 'Arabi face referire la ei în repetate rânduri, precizând că se află pe cea mai înaltă treaptă de realizare metafizică.

NEBUNIE APARENTĂ ŞI ÎNŢELEPCIUNE ASCUNSĂ

Detaşarea de acţiune este înainte de toate o perfectă indiferenţă în ceea ce priveşte rezultatele care se pot obţine, deoarece aceste rezultate, oricare ar fi ele, nu afectează în mod real fiinţa care a ajuns în centrul „roţii cosmice". O astfel de fiinţă nu va acţiona niciodată din simpla nevoie de a acţiona, şi că, dacă trebuie să acţioneze pentru un motiv oarecare, având pe deplin conştiinţa că această acţiune nu este decât o simplă aparenţă contingenţă, prin urmare iluzorie, din punctul său de vedere, el nu o va face într-un mod care să difere exterior de cel al altor oameni, cel puţin dacă are pentru aceasta motive speciale în anumite cazuri determinate.

Hagiografia orientală cunoaşte căi de sfinţenie stranii şi insolite, ca aceea a „nebunilor întru Christos", comiţând acte extravagante pentru a-şi ascunde darurile spirituale de ochii anturajului sub aparenţa hidoasă a nebuniei sau, mai degrabă, pentru a se elibera de legăturile acestei lumi în expresia lor cea mai intimă şi cea mai deranjantă, cea a „eului nostru social". Această aparenţă de nebunie este efectiv un mijloc, cu toate că, poate, nu este singurul, de a scăpa de orice curiozitate indiscretă, precum şi de orice obligaţie socială greu compatibilă cu dezvoltarea spirituală. Dar este important de remarcat că e vorba de o atitudine luată faţă de lumea exterioară şi care constituie o „apărare" contra acesteia şi nu, ca în cazul chietiştilor, de un mijloc care trebuie să conducă prin el-însuşi la dobândirea anumitor stări interioare. Trebuie adăugat că o atare simulare este suficient de periculoasă căci ea poate uşor să ducă, puţin câte puţin, la o nebunie reală, mai degrabă la misticul care, prin definiţie, nu este niciodată stăpân pe stările sale. De altfel, între simularea pur şi simplu şi nebunia propriu-zisă pot exista diferite trepte de dezechilibru diferit accentuate, şi orice dezechilibru este necesarmente un obstacol, care, atâta timp cât există, se opune dezvoltării armonioase şi complete a posibilităţilor superioare ale fiinţei.

În Islam, *majâdhib*-ul are un aspect extravagant care aminteşte mult de acei „nebuni întru Christos[96]". *Majdhub* aparţine în mod normal unei *tariqah*, şi, în consecinţă, a urmat o cale iniţiatică, cel puţin în primele stadii, ceea ce este incompatibil cu misticismul; dar, într-un anumit moment s-a exercitat asupra lui, spiritual, o „atracţie" (jadhb, de unde numele de majdhub), care, în lipsa unei pregătiri adecvate şi a unei atitudini suficient de „active", a provocat un dezechilibru şi o „sciziune", între diferitele elemente ale fiinţei sale. Partea superioară, în loc să antreneze cu ea partea inferioară şi să o facă să participe în măsura posibilului la propria dezvoltare, s-a detaşat lăsându-o în urmă; şi nu poate rezulta de aici decât o realizare fragmentară şi mai mult sau mai puţin dezordonată.

În lipsa capacităţii de „unificare" a fiinţei, *majdhub* „pierde pasul" şi devine ca „străin de sine"; se întâmplă aceasta deoarece nu mai este stăpân pe stările proprii şi devine comparabil cu misticul; şi deşi nu este în realitate nici nebun nici simulator, el prezintă adesea aparenţele nebuniei. În ceea ce priveşte calea iniţiatică, este aici o deviere incontestabilă, cum există una, de asemenea, chiar dacă de un grad oarecare diferit, la producătorii de „fenomene" mai mult sau mai puţin extraordinare, cum se întâlnesc mai ales în India; şi, în afara faptului că şi unii şi alţii au în comun faptul că dezvoltarea lor spirituală nu poate ajunge la perfecţiune

Alături de *majâdhibi* pot exista şi falşi *majâdhibi*, care împrumută bucuroşi aparenţele fără a fi în mod real, găsind avantajul de a duce o viaţă, într-un anume fel „parazitară". Dar, pe de altă parte, se poate ajunge în situaţia ca, din motive diverse, şi înainte de toate pentru a trece neobservat şi pentru a nu lăsa mulţimea să vadă ce este cu adevărat, cineva care a atins un grad înalt de dezvoltare spirituală să se ascundă printre *majâdhib*; şi chiar un *wali*, în raporturile sale cu lumea exterioară (raporturi a căror natură şi motive scapă în mod necesar înţelegerii oamenilor obişnuiţi) poate, de asemenea, să îmbrace aparenţa unui *majdhub*. De altfel, şi de fapt, în ceea ce priveşte intenţia de a rămâne ascuns care se găseşte şi de o parte şi de cealaltă, acest caz nu ar trebui să fie comparat cu acela al „nebunilor întru Christos", care nu au atins un grad aşa de mare de dezvoltare

96 La finele secolului al XVIl-lea s-a format o asociaţie numită „Sfânta Copilărie", în care membrii se străduiau să imite toate modurile de acţiune şi vorbire ale copiilor. Era, în intenţia lor, o punere în practică, la propriu, pe cât se poate a preceptului evanghelic „să fii asemenea pruncilor".

spirituală şi nu sunt decât mistici de o anume factură.

Aceasta ne conduce direct la cazul „*jonglerilor*”[97], al căror mod de acţiune a servit atât de des la „deghizarea”, în toate formele tradiţionale, a iniţiaţilor de rang înalt, mai ales atunci când aveau de îndeplinit în exterior o „misiune” specială. Prin „*jongler*” nu trebuie înţeles doar un fel de „prestidigitator”, conform înţelesului foarte restrâns pe care îl dau acestui cuvânt oamenii din zilele noastre; din punctul de vedere în care ne plasam aici, omul care exhibă „fenomene” de ordinul psihic cel mai autentic intră în aceeaşi categorie, căci în realitate, jonglerul este cel care amuză mulţimea făcând lucruri bizare, sau în mod simplu, având comportament extravagant. Astfel era perceput în Evul mediu, unde *jonglerul* era identificat în oarecare măsură cu *bufonul*; şi se ştie printre altele, că *bufonul* era numit, de asemenea, „nebun”, cu toate că nu era realmente, ceea ce arată legătură atât de strânsă care există între diferitele cazuri despre care vorbim. Dacă adăugăm la aceasta că jonglerul, ca şi *majdhub*-ul este, frecvent, un „rătăcitor”, este uşor de înţeles avantajele pe care le oferă rolul său când este vorba de a scăpa de atenţia profanilor sau de a-i abate de la ceea ce trebuie ignorat, fie din motive de simplă oportunitate, fie din raţiuni de un ordin mai profund.

În fine, nebunia este în definitiv una din *măştile* cele mai impenetrabile cu care înţelepciunea se poate acoperi, deoarece este opusul extrem al acesteia; de aceea în Taoism, „Nemuritorii” sunt totdeauna descrişi, când se manifestă în lumea noastră, sub un aspect mai mult sau mai puţin extravagant şi chiar ridicol, şi care, în plus, nu este lipsit de o anume „vulgaritate”.

IERARHIA INIȚIATICĂ

Orice organizație inițiatică, în sine, este esențial ierarhizată. Ierarhia inițiatică este formată în esență de grade de „cunoaștere”. Aceste grade pot fi la infinit multiple, precum stările cărora le corespund și pe care le implică în mod esențial în realizarea lor. Pentru a spune adevărul, nu poate exista o distincție perfect clară în toate acestea, în afară de cea a „micilor mistere” și „marilor mistere”, adică despre ceea ce se referă respectiv la starea umană și la stările superioare ale ființei.

Distribuția membrilor unei organizații inițiatice în diferite grade este într-un fel doar „simbolică” în raport cu ierarhia reală, deoarece inițierea, într-un grad arbitrar, poate, în multe cazuri, să fie doar virtuală (și atunci poate fi în mod natural doar o chestiune de grade de cunoștințe teoretice, dar cel puțin asta ar trebui să fie întotdeauna în mod normal).

O organizație inițiatică include nu numai o ierarhie de grade, ci și o ierarhie de funcții, iar acestea sunt două lucruri destul de distincte, care trebuie avut grijă să nu se confunde niciodată, căci funcția cu care poate fi investit cineva, la orice nivel, nu îi conferă un nou grad și nu-l modifică în niciun fel pe cel pe care îl are deja.

Funcția are, ca să spunem așa, doar un caracter „accidental” în raport cu gradul: exercitarea unei funcții determinate poate necesita deținerea unui astfel de grad sau altul, dar niciodată nu este neapărat atașat acestui grad, oricât de mare ar fi.

Funcția poate fi doar temporară, poate ajunge la sfârșit din mai multe motive, în timp ce gradul constituie întotdeauna o achiziție permanentă, obținută definitiv și care nu se poate pierde niciodată în niciun fel, și că indiferent dacă este vorba despre inițierea eficientă sau pur și simplu de inițierea virtuală.

TIPURI DE INIȚIERE

Există un ”început” al inițierii denumit ”inițiere virtuală” care aduce cu sine posibilitatea dezvoltărilor ulterioare.

Inițierea virtuală este inițierea înțeleasă în sensul cel mai strict al acestui cuvânt, adică o „intrare” sau „început”, dar care nu este suficientă în sine, ci doar este punctul de plecare necesar pentru a intra pe o cale, și pe care trebuie să ne străduim să o urmăm și chiar, dacă putem, să o urmăm până la capăt. Atașamentul la o organizație tradițională obișnuită (presupunând că are în

97 Etimologic, jonglerul (din latinescul *joculator)* este în mod propriu un „glumeţ”, oricare ar fi genul de „glume” pe care îl practică.

mod natural calificarea) este suficient pentru inițierea virtuală.

Inițierea efectivă înseamnă a urma calea și posibilitățile la care inițierea virtuală oferă acces. Ca urmare a degenerării anumitor organizații care au devenit în mod unic „speculative”, mulți rămân în prag și nu pot fi ajutați în niciun fel pentru lucrarea „operativă”.

Inițierea va produce conștientizarea efectivă a legăturii cu Principiul astfel încât Sinele să devină una cu Eul, fenomen echivalent cu ”a doua naștere”. Pentru asta trebuie să apară în om un ”germene” care să facă posibilă dezvoltarea spirituală ulterioară și acest germene nu este altul decât ”promotorul” genomului viral conținând instrucțiunile de clonare a virusului și care poate fi activat prin inițiere.

Există o cale mistică în care individul se limitează la simpla primire a ceea ce i se prezintă, fără ca el însuși să fie responsabil pentru aceasta, și o cale inițiatică care își propune în esență să depășească posibilitățile stărilor psihice și să facă efectiv posibilă trecerea către stările superioare și chiar, în cele din urmă, să conducă ființa dincolo de orice stare condiționată.

Orice realizare inițiatică este, prin urmare, esențial și pur „interioară”, spre deosebire de această „ieșire din sine” care constituie „extazul” în sensul propriu și etimologic al acestui cuvânt. Este imposibil ca cineva să le urmeze pe amândouă din cauza diferenței profunde în domeniile la care se referă, și a faptului că obiectivul lor nu ar putea fi același în realitate.

MARILE MISTERE ȘI MICILE MISTERE

Există etape sau grade ale aceleiași inițieri. În principiu, „*micile mistere*” sunt doar o pregătire pentru „*marile mistere*”. Fiecare ființă nu poate merge decât în punctul în care se opresc propriile posibilități; în consecință, unii pot fi calificați numai pentru „micile mistere”, sau chiar pentru o porțiune mai mult sau mai puțin limitată a acestora; dar asta înseamnă doar că nu sunt capabili să urmeze calea inițiatică până la capăt și nu că urmează o altă cale decât cei care pot merge mai departe decât ei.

„Micile mistere” includ tot ceea ce se referă la dezvoltarea posibilităților stării umane considerate în întregime; deci se termină prin ceea ce am numi perfecțiunea acestei stări, adică ceea ce se numește în mod tradițional restaurarea „stării primordiale”.

„Marile mistere” se leagă în mod corespunzător de realizarea stărilor supra-umane: ducând ființa de la punctul în care „micile mistere” le-au lăsat și care este centrul domeniului individualității umane, și îl conduc spre dincolo de acest domeniu și prin intermediul stărilor supraindividuale, dar totuși condiționate, către starea necondiționată care singură este adevăratul scop și care este desemnat ca „Eliberare finală” sau ca „Identitate Supremă”.

Formele iniţiatice care se raportează în mod propriu la „micile mistere” cuprind în general o pluralitate de trepte, de exemplu trei în anumite cazuri ale acestora, şapte în altele, pentru a nu ne referi decât la cele mai cunoscute. O enumerare taoistă menţionează între starea de „om înţelept” şi cea de „om adevărat” alte două trepte intermediare, clar, deoarece „starea primordială”, care este aceea a „omului adevărat”, este în mod expres situată pe cea de a patra treaptă a unei ierarhii iniţiatice. Aceste trepte nu pot să reprezinte nimic altceva decât diferitele etape ale unei iniţieri efective, cărora le corespund în mod necesar tot atâtea stări spirituale distincte care sunt ale realizării succesive.

Dacă o organizaţie iniţiatică, pentru un motiv oarecare legat de „metodă”, nu conferă trepte net distincte şi marcate prin rituri speciale pentru fiecare din ele, aceasta nu înseamnă că aceleaşi etape nu există pentru cei care sunt rataşaţi la aceasta, cel puţin atunci când trec la iniţierea efectivă, căci nu există niciun mijloc de a atinge direct scopul final.

Există trepte distincte pe parcursul practicării „marilor mistere”, adică între starea de „om adevărat” şi cea de „om transcendent”, pentru că există totuşi multiple stări supra-individuale, printre care unele sunt în realitate foarte îndepărtate de starea necondiţionată, singura în care este realizată „Eliberarea" sau „Identitatea Supremă”. Dar, de îndată ce o fiinţă a depăşit „starea primordială” pentru a atinge o stare supra-individuală, oricare ar fi aceea, oricine se află încă în

starea individuală umană, o pierde din vedere oarecum, aşa cum un observator a cărui vedere ar fi limitată la un plan orizontal nu ar putea cunoaşte dintr-o verticală decât punctul de întâlnire cu acest plan, toate celelalte scăpându-i în mod necesar. Acest punct care corespunde în mod propriu „stării primordiale" este deci, în acelaşi timp, unica „urmă" a tuturor stărilor supra-umane; pentru aceasta, în starea umană, „omul transcendent" şi cei care au realizat numai stări supra-individuale care mai sunt condiţionate încă, sunt cu adevărat „indiscernabili" între ei, aşa cum este „omul adevărat" care nu a ajuns totuşi decât în centrul stării umane şi nu este actualmente în posesia niciunei stări superioare.

Meseriile, artele și științele, considerate în concepția lor tradițională și legitimă sunt derivate din „starea primordială", care le conține pe toate în principiu și, prin aceasta, ele sunt conectate la celelalte ordine ale existenței, dincolo de omenirea însăși, ceea ce este, de asemenea, necesar pentru ca acestea să poată, fiecare în rangul său și după măsura sa, să contribuie eficient la realizarea „planului Marelui Arhitect al Universului".

Posibilitatea unei îndrumări greșite există atâta timp cât ființa nu este încă reintegrată în „starea primordială", dar încetează să mai existe de îndată ce a ajuns în centrul individualității umane; și de aceea se poate spune că cel care a atins acest punct, adică finalizarea „micilor mistere", este deja „eliberat".

Este necesar un exoterism tradițional, rol asumat în principal de religii, care să asigure aspirantului la inițiere întâi ducerea unei vieți sacralizate (conștientizarea existenței lui Dumnezeu și a implicării acestuia în viața omului) care să-l determine la o participare constantă la Tradiție ce-i va permite trecerea de la inițierea virtuală la inițierea efectivă.

INIȚIEREA SACERDOTALĂ ȘI INIȚIEREA REGALĂ

Inițial și înainte de împărțirea castelor, cele două funcții preoțești și regale nu existau într-o stare distinctă și diferențiată; ambele erau cuprinse în principiul lor comun, care este dincolo de caste, și din care acesta din urmă nu a ieșit la o fază ulterioară a ciclului umanității pământești. Brahmanul este superior naturii Kshatriya și nu pentru că a ocupat mai mult sau mai puțin arbitrar primul loc în societate; este așa pentru că cunoașterea este superioară acțiunii, deoarece domeniul „metafizic" este superior domeniului „fizic". Din aceasta apare și distincția dintre „marile mistere", care constituie în mod corespunzător inițierea preoțească, și „micile mistere", care constituie în mod corespunzător inițierea regală.

Fiind așa, orice tradiție, pentru a fi regulată și completă, trebuie să includă atât, în aspectul său ezoteric, cele două inițieri, sau mai exact cele două părți ale inițierii, adică „marile mistere" și „micile mistere", al doilea fiind de altfel în esență subordonat primului, întrucât chiar termenii care îi desemnează o indică destul de clar.

Rebelii *Kshatriyas* s-au străduit să răstoarne relațiile normale și, în unele cazuri, au reușit să constituie un fel de tradiție neregulată și incompletă, redusă la ceea ce corespunde domeniului „micilor mistere". Într-un astfel de caz, inițierea regală a devenit degenerată și deviată chiar de faptul că nu mai este atașată principiului care a legitimat-o; în ceea ce privește cazul contrar, acolo unde ar exista doar inițierea preoțească, este cu siguranță imposibil și nu găsim nicăieri cel mai mic exemplu.

Dacă sfârșitul unui ciclu trebuie să coincidă neapărat cu începutul altuia, trecerea va trebui, de asemenea, pregătită, chiar și vizibil, înainte de sfârșitul ciclului curent; dar poate fi făcută doar de cineva care, unind în sine puterile Raiului și ale Pământului, cele din Răsărit și din Vest, se va manifesta în exterior, atât în domeniul cunoașterii, cât și în cel al acțiunii, prin dubla putere preoțească și regală păstrată de-a lungul veacurilor, în integritatea principiului său unic, de către deținătorii ascunși ai Tradiției primordiale.

Din punctul nostru de vedere, fragmentele învelișului viral rezultate după decapsidare, se vor strădui să răstoarne relațiile normale menținute până atunci de ADN-ul celular. Ele se

vor afla în spatele războaielor de cucerire de noi teritorii.

MÂNTUIRE ŞI ELIBERARE

În condiţiile prezente ale umanităţii terestre este evident că cei mai mulţi oameni nu mai sunt în niciun fel capabili să îşi depăşească limitele condiţiei individuale, fie pe parcursul vieţii, fie ieşind din această lume prin moartea corporală, care prin ea-însăşi nu ar schimba nimic la nivelul spiritual la care se află aceştia în momentul în care ar surveni. De vreme ce lucrurile stau astfel, exoterismul înţeles în accepţiunea sa cea mai largă, adică partea oricărei tradiţii ce se adresează indistinct tuturor, nu le poate propune decât o finalitate de ordin pur individual, deoarece orice altceva ar fi cu totul inaccesibil pentru cea mai mare parte a aderenţilor la această tradiţie, iar această finalitate este *mântuirea*. Este de la sine înţeles că aceasta este foarte departe de realizarea efectivă a unei stări supraindividuale, fiind condiţionată încă, fără a mai vorbi despre Eliberare, care, fiind obţinerea stării supreme şi necondiţionate, nu are cu adevărat nicio comună măsură cu o stare condiţionată, oricare ar fi aceea.

Cauza este, așa cum am subliniat deja, eliberarea se referă la genomul viral, mântuirea se referă la învelișul virusului.

Dacă „Paradisul este o închisoare”, aceasta este pentru că fiinţa care se află în starea pe care o reprezintă, adică acela care a ajuns la mântuire, este încă închis, şi chiar pentru o durată indefinită, în limitele care definesc individualitatea umană; această condiţie nu va fi decât o stare de „privaţiune” pentru cei care aspiră să fie eliberaţi de aceste limitări, treapta dezvoltării lor spirituale făcându-i efectiv capabili [de aceasta] încă din timpul vieţii lor terestre, cu toate că, în mod natural, alţii, care nu au în ei înşişi posibilitatea de a merge mai departe, nu pot în niciun fel să resimtă această „privaţiune" ca atare.

De aceea unele texte orientale spun că „naşterea umană este dificil de obţinut” (naştere ca producător de virus), ceea ce, bineînţeles, se aplică în mod egal la ceea ce îi corespunde în oricare altă stare individuală; acesta este adevăratul motiv pentru care doctrinele exoterice prezintă ca o eventualitate redutabilă şi chiar sinistră cea de a „doua moarte”, adică disoluţia elementelor psihice prin care fiinţa, încetând să mai aparţină stării umane, trebuie cu necesitate şi imediat să se nască într-o altă stare. Ar fi cu totul altfel, şi în realitate contrar, dacă această a „doua moarte” ar deschide accesul la o stare supraindividuală; dar aceasta nu mai este de resortul exoterismului, care nu poate şi nu trebuie să se preocupe decât de ceea ce priveşte cazul general, în timp ce excepţiile sunt în mod precis obiectul propriu esoterismului. Omul obişnuit, care nu poate atinge actualmente o stare supraindividuală va putea cel puţin, dacă obţine mântuirea, să ajungă la sfârşitul ciclului uman; el va scăpa deci de pericolul despre care am vorbit şi astfel nu va pierde beneficiul naşterii sale umane, dar, dimpotrivă, o va păstra cu titlu definitiv, căci cine spune *mântuire* spune prin aceasta conservare şi aceasta este ceea ce contează în mod esențial într-un atare caz, căci numai prin aceasta mântuirea poate fi considerată ca apropiind funia de destinaţia sa ultimă sau constituind într-un anume sens, oricât de impropriu ar fi un asemenea mod de a vorbi, un drum către Eliberare.

Atunci când misticii vorbesc despre „unirea cu Dumnezeu”, ceea ce ei înţeleg prin aceasta nu este în niciun fel asimilabil cu Yoga; în realitate, misticii, ca toţi exoteriştii, nu sunt niciodată preocupaţi de nimic mai mult şi nici de altceva decât de *mântuire*, chiar dacă ceea ce au ei în vedere este o modalitate superioară *mântuirii*, căci ar fi de neconceput ca să nu existe o ierarhie între fiinţele „mântuite”. În orice caz, unirea mistică, lăsând să subziste individualitatea ca atare, nu poate fi decât o unire cu totul exterioară şi relativă, și este evident că misticii nu au conceput niciodată posibilitatea de Identitate Supremă; ei se opresc la „viziune” şi întreaga amploare a lumilor angelice îi separă de Eliberare.

MOARTEA INIȚIATICĂ

Orice schimbare de stare, oricare ar fi ea, este atât moarte, cât și naștere, în funcție de felul cum este privit, pe o parte sau pe cealaltă: moartea în raport cu starea antecedentă, nașterea în raport cu starea consecventă. Inițierea este în general descrisă ca o „a doua naștere" care implică în mod necesar moartea în lumea profană și care o urmează într-un fel sau altul imediat.

În ceea ce privește simbolismul ritului, acesta se va baza în mod natural pe analogia care există între toate schimbările de stare; datorită acestei analogii, moartea și nașterea în sensul obișnuit simbolizează ele însele moartea inițiatică și nașterea, imaginile împrumutate de la ele fiind transpuse de rit într-o altă ordine a realității.

Orice schimbare de stare trebuie considerată ca având loc în întuneric, ceea ce oferă explicația simbolismului culorii negre și a necesității trecerii candidatului la inițiere prin întuneric complet înainte de a accesa „lumina adevărată".

În această fază a întunericului are loc ceea ce este desemnat drept „coborârea în Iad" (*imitatio Dei*), adică un fel de „recapitulare" a stării antecedente, prin care posibilitățile legate de starea profană vor fi epuizate definitiv, astfel încât ființa să poată dezvolta apoi liber posibilitățile unui ordin superior pe care îl poartă în el și a cărui realizare aparține în mod corespunzător domeniului inițiatic.

„A doua naștere", înțeleasă ca fiind corespunzătoare primei inițieri, este ceea ce se poate numi o regenerare psihică. Prin urmare, procesul inițiatic la care tocmai am făcut aluzie este acela care va marca trecerea de la ordinea psihică la ordinea spirituală; iar acest pasaj poate fi considerat mai precis ca constituind o „a doua moarte" și o „a treia naștere"[98]. Ar trebui adăugat că această „a treia naștere" va fi reprezentată mai degrabă ca o „înviere" decât ca o naștere obișnuită, deoarece „nu mai este vorba aici de un „început" în același sens ca în timpul primei inițieri. Posibilitățile deja dezvoltate, și dobândite odată pentru totdeauna, vor trebui găsite după acest pasaj, dar „transformate", într-un mod analog celui în care „trupul glorios" sau „corpul învierii" reprezintă „transformarea" posibilităților umane dincolo de condițiile limitative care definesc modul de existență al individualității ca atare.

„A doua moarte" nu este altceva decât „moarte psihică" pentru omul obișnuit aflat în afara oricărui proces inițiatic și ea nu va da acces la tărâmul spiritual. El va fi menținut în ceea ce am numit „extensiile" stării umane, care este, de altfel, în toate tradițiile, principalul motiv al ritualurilor funerare.

Există și un aspect nefavorabil al „celei de-a doua morți", care se leagă direct de „contra-inițiere" realizată de "magii negri", care imită în fazele sale adevărata inițiere, dar rezultatele sunt într-un fel inversul acesteia.

Din punctul nostru de vedere, moartea inițiatică simulează moartea aparentă a virusului după intrarea în celulă, când acesta își pierde învelișul și se produce decapsidarea.

PUTERI PSIHICE

În timpul înaintării inițiatului pe cale se pot „dezvolta puterile psihice latente în om". Asta înseamnă facultatea de a produce „fenomene" mai mult sau mai puțin extraordinare și, de fapt, majoritatea școlilor pseudo-ezoterice sau pseudo-inițiatice ale Occidentului modern nu propun nimic altceva. Inițiații le consideră cel mai adesea doar un obstacol în calea dobândirii oricărei adevărate spiritualități.

Magia ar trebui tratată ca știință naturală, experimentală, ceea ce este cu adevărat; oricât de bizare sau excepționale ar fi fenomenele de care este preocupată, ele nu sunt deci mai „transcendente" decât altele, iar magul, atunci când provoacă astfel de fenomene, o face destul de simplu aplicând cunoașterea pe care o are despre anumite legi naturale, cele ale domeniului subtil căruia îi aparțin forțele pe care le aduce în joc. Indiferent dacă este vorba de magie sau de „puteri", nu există aici nimic spiritual sau inițiatic.

98 În simbolistica masonică, aceasta corespunde inițierii în rangul de Maestru.

„Puterile” psihice sunt, la unii indivizi, ceva destul de spontan, efectul unei simple dispoziții naturale care se dezvoltă de la sine. Dar există și cazul în care astfel de „puteri” sunt dobândite sau dezvoltate artificial, ca urmare a anumitor „instruiri” speciale; aceasta este ceva mai periculos, pentru că rareori merge fără a provoca un anumit dezechilibru.

„Puterile” în cauză pot coexista cu cea mai completă ignoranță doctrinară, deoarece este prea ușor de observat, de exemplu, la majoritatea „Clarvăzătorilor” și „vindecătorilor”. A etala aceste „puteri” înseamnă deja să demonstrezi o mentalitate incompatibilă cu orice inițiere, chiar și la cel mai elementar grad.

„Puterile” constituie într-adevăr o „distragere a atenției” în sensul strict etimologic al cuvântului: omul care se lasă absorbit de activitățile multiple ale lumii corporale nu va reuși niciodată să-și „centreze” conștiința asupra realităților superioare și, în consecință, să se dezvolte în posibilitățile corespunzătoare acestora și de aceea ele trebuiesc respinse, inițiatul evitând exersarea lor cât mai mult cu putință. Acesta este motivul pentru care oricine are voința fermă de a urma o cale inițiatică, nu numai că nu trebuie să caute niciodată să dobândească sau să dezvolte aceste „puteri” prea celebre, ci trebuie, dimpotrivă, chiar dacă se întâmplă să apară pentru el în mod spontan și destul de accidental, pentru a le îndepărta fără milă ca obstacole potrivite pentru a-l abate de la unicul scop spre care tinde. Nu se exclude în niciun caz faptul că aceste manifestări sunt în același timp rezultate foarte naturale, deși pur accidentale, ale muncii interioare în care este angajat și ale cărei repercusiuni externe iau uneori formele cele mai neașteptate, depășind departe de orice ar putea să-și imagineze cei care nu au avut ocazia să-și dea seama pe ei înșiși. Dacă se recomandă restricționarea utilizării simțurilor corporale cât mai mult posibil, cel puțin în anumite perioade de muncă mai mult sau mai puțin prelungite, pentru a nu fi distras, același lucru este valabil și pentru aceste facultăți psihice.

Există organizații inițiatice autentice care instruiesc ele însele anumite persoane în dezvoltarea acestor „puteri”, dar numai indivizi care nu au calificări inițiatice și care, pe de altă parte, au în același timp aptitudini speciale în ordinea psihică și pot fi folosiți în scopuri de care ele însele nu vor fi conștiente, nu pentru că că li se ascunde intenționat, dar numai pentru că, având în vedere limitarea posibilităților lor, ar fi complet incapabili să le înțeleagă.

Cineva care a atins un anumit grad de realizare inițiatică nu mai este în pericol și se poate spune chiar că acesta are implicit toate „puterile” fără a fi nevoie să le dezvolte în vreun fel, prin însuși faptul că el domină „de sus” forțele lumii psihice, dar, în general, nu le exercită, deoarece acestea nu mai pot avea niciun interes pentru el.

Într-un mod similar, cel care a pătruns anumite științe tradiționale în esența lor cea mai profundă este, de asemenea, complet dezinteresat de aplicarea lor și nu le folosește niciodată; cunoașterea pură este suficientă pentru el și este cu adevărat singurul lucru care contează, restul fiind simple contingențe. Nemanifestatul este superior celor manifestate și că, în consecință, faptul de a rămâne în această „non-manifestare” va fi, ca să spunem așa, expresia cea mai adecvată a stării pe care ființa a realizat-o intern; aceasta este ceea ce unii traduc în mod simbolic spunând că „noaptea este preferabilă zilei” și este, de asemenea, ceea ce reprezintă figura broaștei țestoase retrasă în interiorul carapace-i sale.

În consecință, dacă o astfel de ființă se întâmplă să manifeste anumite „puteri”, aceasta va fi doar în cazuri destul de excepționale și din motive particulare care scapă în mod necesar la aprecierea lumii exterioare, din motive total diferite, desigur, de cele pe care le poate avea producătorul obișnuit de „fenomene”; în afară de aceste cazuri, singurul său mod de acțiune va fi ceea ce tradiția din Orientul Îndepărtat desemnează ca „activitate non-activă”, care este, în plus, tocmai prin caracterul său de non-manifestare, plenitudinea însăși a activității.

Multe cazuri de „levitație” sau „bilocație”, de exemplu, pot fi observate în istoria sfinților, și, cu siguranță, la fel de multe la vrăjitori; aparențele (adică exact „fenomenele” ca atare, în sensul propriu și etimologic al cuvântului) sunt exact aceleași în ambele cazuri, dar cauzele nu sunt aceleași. Acest lucru este ilustrat în special, ca o lecție foarte clară, de lupta magilor faraonului și

Moise, care, de altfel, reprezintă și lupta puterilor de inițiere cu cele de contra-inițiere.

GURU ȘI UPAGURU

După efectuarea inițierii apare necesitatea unui Guru uman, datorată faptului că iniţiatul este încă incapabil de a intra direct în comunicare conştientă cu *Guru interior*. Aceasta este, în orice caz, ceea ce limitează la primele stadii necesitatea ajutorului unui Guru uman în primele stadii pentru că este de la sine înţeles că această comunicare despre care este vorba devine posibilă pentru o fiinţă cu mult înainte de a atinge Eliberarea.

Există cazuri excepţionale de fiinţe la care o transmitere iniţiatică pur şi simplu este suficientă, fără ca un Guru să intervină un vreun fel oarecare, pentru a trezi imediat achiziţiile spirituale obţinute în celelalte stări de existenţă; oricât de rare ar fi aceste cazuri, ele dovedesc cel puţin că nu există nicio necesitate de principiu. Mai există forme iniţiatice care, prin însăşi constituţia lor, nu implică în niciun fel ca cineva să trebuiască să îndeplinească funcţiunea de Guru în sensul propriu al acestui cuvânt şi acest caz este mai degrabă acela al anumitor forme în care activitatea colectivă deţine un loc preponderent, rolul unui Guru fiind jucat nu de către un individ uman, ci de o influentă spirituală efectiv prezentă pe parcursul acestei activităţi.

Fără îndoiala, există aici un anume dezavantaj, în sensul că o atare cale este în mod evident mai puţin sigură şi mai dificil de urmat decât aceea în care iniţiatul beneficiază de controlul constant al unui Maestru spiritual.

În iniţierea islamică, anumite *turuq* [pluralul de la *tariqah* = cale şi organizaţie iniţiatică], în special în condiţiile actuale, nu mai sunt conduse de un adevărat *Shaikh* capabil să joace efectiv rolul unui Maestru spiritual, ci numai de către *khulafă* [pluralul de la *khalif*= înlocuitor, cel care ţine locul] care nu pot face nimic altceva decât să transmită autorizat [şi valabil] influenţa iniţiatică; nu e mai puţin adevărat că, atunci când se întâmplă astfel, *barakah* [= influenţa spirituală, binecuvântarea] *Shaikh-ului* fondator al acelei *tariqah* poate foarte bine, cel puţin pentru individualităţile bine dotate, şi în virtutea acestei simple ratişări la *silsilah* [= lanţ iniţiatic, ascendenţa iniţiatică şi totodată continuitatea transmiterii autentice a iniţierii] să suplinească absenţa unui *Shaikh* viu în acel moment.

Pentru ca cineva să poată juca eficace acest rol de Guru la început, este suficient să fie capabil să-şi conducă discipolul până la o anumită treaptă de iniţiere efectivă, ceea ce este posibil chiar dacă el-însuşi nu a ajuns dincolo de aceasta. Pentru aceasta, dorinţa puternică a unui Guru adevărat, trebuie să fie mai curând de a-şi face discipolul capabil să-l depăşească în cel mai scurt timp posibil, fie recomandându-l, când nu îl poate conduce mai departe, unui alt Guru care are competenţă mai extinsă decât a sa, fie, dacă este capabil, să-l conducă până în punctul în care acesta să poată stabili comunicarea conştienta şi directă cu Gurul interior; şi în acest din urmă caz, este tot atât de adevărat, fie dacă Gurul uman este realmente un *Jivan-mukta*, fie că el nu posedă decât o treaptă inferioară a realizării spirituale.

Ca individ uman, Gurul își exercită funcțiunea în măsura în care reprezintă genomul viral care este pentru el de natură supraindividuală. Între "viaţă" şi "cale" există o "scară". Momentul în care un om care caută calea spirituală întâlneşte un om care o cunoaşte este numit *primul prag* sau *prima treaptă.* De la acest prim prag, începe *scara.* Doar cu ajutorul "scării" un om poate ajunge pe "cale". Mai mult, omul se caţără pe această scară cu ajutorul ghidului său; el nu se poate căţăra singur. *Calea* începe doar la capătul de sus al *scării,* adică după *ultima treaptă prag,* pe un nivel mult mai înalt decât cel al vieţii obişnuite, din momentul în care intervine Guru Interior care, aşa cum spune Jung în discuţiile sale cu Philemon (*fragmentul de virus activat din el*), provine din aceeaşi sursă (*virusul tată*) care i-a inspirat pe Buddha, Mani, Iisus şi Mohamed.

Un Guru ar trebui să fie capabil să conducă un discipol măcar până la treapta la care să fie preluat de Gurul interior (genom viral întregit și activat).

Prin *upaguru* trebuie înţeles orice fiinţă, oricare ar fi aceea, a cărui întâlnire este pentru

cineva ocazia sau punctul de plecare pentru o anumită dezvoltare spirituală; într-un mod general nu este necesar ca această fiinţă să fie ea însăşi conştientă de rolul pe care îl joacă. Ființa, lucrul sau împrejurarea care joacă rolul de *upaguru*, nu sunt o cauză în sensul propriu al acestui cuvânt și în realitate cauza adevărată se găseşte în natura însăşi a celui asupra căruia se exercită această acţiune, aşa cum arată şi faptul că ceea ce are un atare efect asupra lui poate să nu aibă nici unul asupra altuia.

Adăugăm că, *upaguru* ar putea în mod natural să fie mai mulţi pe parcursul aceleiaşi dezvoltări spirituale, căci fiecare dintre ei are un rol tranzitoriu si nu poate acţiona eficace decât într-un anume moment determinat, în afara căruia intervenţia sa nu ar mai avea importanţă aşa cum nu au majoritatea lucrurilor care sunt în contact cu noi în fiecare moment.

Upaguru indică faptul că nu are decât un rol accesoriu şi subordonat, care, în fond, ar putea fi considerat ca acela al unui auxiliar al adevăratului Guru; acesta din urmă trebuie să ştie să utilizeze toate circumstanţele favorabile dezvoltării discipolilor săi, conform posibilităţilor şi aptitudinilor fiecăruia din ei şi chiar, dacă este cu adevărat un Maestru spiritual în sensul total al acestui cuvânt, îi poate provoca el însuşi manifestarea la momentul potrivit. Am putea spune chiar că, într-un anume fel, nu sunt decât „prelungiri" ale unui Guru la fel cum instrumentele şi mijloacele diverse utilizate de o fiinţă pentru a exersa sau amplifica acţiunea sa sunt tot atâtea prelungiri ale acestuia; şi, prin urmare, este evident că rolul propriu al lui nu este în niciun fel diminuat prin aceasta, ci că, dimpotrivă, el găseşte posibilitatea de a-l exercita mai complet şi într-un mod mai adaptat la natura fiecărui discipol, diversitatea indefinită a împrejurărilor permiţând totdeauna să se găsească oarecare corespondenţe cu cea a naturilor individuale.

Când iniţierea propriu-zisă este conferită de cineva care nu are calităţile cerute pentru a îndeplini funcţia unui Maestru spiritual, şi care, în consecinţă, acţionează numai ca un „transmiţător" de influenţă, ataşată ritului pe care-l practică, un atare iniţiator poate de asemenea fi asimilat în mod propriu unui *upaguru*, care are ca atare o importanţa cu totul particulară şi într-o oarecare măsură unică în felul său, deoarece intervenţia sa este cea care determină în mod real „a doua naştere", şi aceasta chiar dacă iniţierea trebuie să rămână doar virtuală. Acest caz este singurul în care *upaguru* trebuie obligatoriu să aibă conştiinţa rolului său, cel puţin pe o anumită treaptă.

În lipsa unui Guru, iniţierea primită riscă serios de a nu deveni niciodată efectivă, în afară de câteva cazuri excepţionale. Un Guru uman nu este decât reprezentarea exteriorizată şi „materializată" a adevăratului „Guru interior", iar necesitatea sa este datorată incapacităţii iniţiatului, care nu a ajuns la o anumită treaptă de dezvoltare spirituală, de a intra în comunicare conştientă cu acesta. Că există sau nu un Guru uman, Guru interior este totdeauna prezent în toate cazurile, deoarece el este una cu „Sinele" însuşi.

Aceasta permite să se înţeleagă, de pildă, de ce se spune că bătrânul, bolnavul, cadavrul şi călugărul întâlniţi succesiv de viitorul Buddha erau înfăţişările pe care Devaş-ii le luaseră dorind să îl conducă la iluminare, aceşti Deva nefiind decât aspecte ale acestui Guru interior.

NUME PROFANE ȘI NUME INIȚIATICE

Printre secretele de o ordine mai mult sau mai puțin externă care pot exista în anumite organizații, inițiatice sau nu, se numără și secretul referitor la numele membrilor lor. Dacă o organizație inițiatica este într-adevăr ceea ce ar trebui să fie, desemnarea oricăruia dintre membrii săi printr-un nume profan, chiar dacă este „material" corectă, va fi întotdeauna afectată de falsitate. Considerarea inițierii ca „a doua naștere" implică primirea de către inițiat a unui nume nou, deoarece acest nume trebuie să corespundă unei modalități, de asemenea, diferită de ființa sa, aceea a cărei realizare este posibilă prin acțiunea influenței spirituale transmise de inițiere. Această practică există, cu un motiv analog, și în anumite ordine religioase. Vom avea pentru aceeași ființă două modalități distincte, una manifestându-se în lumea profană, iar cealaltă în cadrul organizației inițiatice și fiecare dintre ele trebuie să aibă propriul nume, cel al unuia nu se potrivește celuilalt, deoarece acestea sunt în două ordine cu adevărat diferite.

În ceea ce privește ceea ce se poate numi numele real al ființei umane, cel mai adevărat dintre toate, este un nume care este, în plus, în mod corespunzător un „număr”, în sensul pitagoreic și kabbalistic al cuvântului, care corespunde modalității centrale a individualității sale, adică restaurării sale în „starea primordială”, căci aceasta constituie expresia integrală a esenței sale individuale. Un nume inițiatic nu trebuie să fie cunoscut în lumea profană, deoarece reprezintă o modalitate a ființei care nu poate fi manifestată în ea. Numele profan reprezintă o modalitate pe care ființa trebuie să o dezbrace atunci când intră în domeniul inițiatic și care este pentru el doar un rol simplu pe care îl joacă în exterior; acest nume nu poate fi, prin urmare, valabil în acest domeniu, în raport cu care ceea ce exprimă este într-un fel inexistent.

Când ființa trece la „marile mistere”, adică la realizarea stărilor supraindividuale, el trece astfel dincolo de nume și formă, întrucât, așa cum ne învață doctrina hindusă, acestea (*nâma-rûpa*) sunt expresiile respective ale esenței și substanței individualității. O astfel de ființă, cu adevărat, nu mai are așadar un nume, deoarece aceasta este o limitare de care este eliberată de acum înainte. El poate, dacă este necesar, să ia orice nume pentru a se manifesta în domeniul individual, dar acest nume nu-l va afecta în niciun fel și va fi la fel de „accidental” pentru el ca o simplă îmbrăcăminte care se poate schimba după bunul plac. Aceasta este, în multe cazuri, dificultatea sau chiar imposibilitatea de a identifica autorii de lucrări cu un anumit caracter inițiatic: fie sunt în întregime anonimi, fie au pentru semnătură doar o marcă simbolică sau un nume convențional.

Din punctul nostru de vedere existența unui ”nume” (ADN) și a unui ”pronume” (ARN viral) simulează un genom viral integrat în genomul celular. Adunarea fragmentelor genomului viral din ADN înseamnă o ”a doua naștere” și de aici necesitatea acordării unui nou ”pronume”.

DARUL LIMBILOR

Deținerea anumitor chei ale limbajului poate furniza, pentru înțelegerea și vorbirea celor mai diverse limbi, mijloace destul de diferite de cele care sunt de obicei disponibile; și este foarte sigur că există, în ordinea științelor tradiționale, ceea ce s-ar putea numi o filologie sacră, cu totul diferită de filologia seculară care a apărut în Occidentul modern. Putem spune că cel care posedă cu adevărat „darul limbilor” este cel care vorbește fiecăruia limba proprie, în sensul că se exprimă întotdeauna într-o formă adecvată modurilor de a vorbi și gândi al persoanelor cărora li se adresează.

În acest sens, se spune că Rose-Croix a trebuit să adopte costumul și obiceiurile țărilor în care se aflau; iar unii chiar adaugă că trebuiau să ia un nume nou de fiecare dată când își schimbau țara, de parcă ar fi luat apoi o nouă individualitate. Aceeași învățătură se regăsește în esoterismul islamic: Mohyid-din ibn Arabi spune că „adevăratul înțelept nu se leagă de nicio credință”, deoarece este dincolo de toate credințele particulare, după ce a obținut cunoștințe despre care este principiul lor comun; dar tocmai pentru aceasta poate, în funcție de circumstanțe, să vorbească limba proprie fiecărei credințe.

Cel care posedă ”darul limbilor” este cel care a ajuns, prin cunoaștere directă și profundă (și nu numai teoretică sau verbală), la baza identică a tuturor doctrinelor tradiționale, care a găsit, plasându-se la punctul central din care emană singurul adevăr care se ascunde acolo sub diversitatea și multiplicitatea formelor exterioare. De fapt, diferența nu este niciodată decât în formă și înfățișare; fundalul esențial este pretutindeni și întotdeauna același, deoarece există un singur adevăr, deși are mai multe aspecte în funcție de punctele de vedere mai mult sau mai puțin speciale în care este considerat și că, după cum spun inițiații musulmani, „doctrina Unității este unică”.

Ceea ce numim limbi aici sunt toate formele tradiționale, religioase sau de altă natură, care sunt de fapt doar adaptări ale marii tradiții primordiale și universale, adică diferite haine ale adevărului unic. Cei care au depășit toate formele particulare și au atins universalitatea și care „știu” ceea ce alții pur și simplu „cred”, sunt neapărat „ortodocși” în raport cu orice tradiție obișnuită; și,

în același timp, ei sunt singurii care se pot numi pe deplin și efectiv „catolici”, în sensul strict etimologic al cuvântului[99], în timp ce ceilalți nu pot fi niciodată așa decât în mod virtual, printr-un fel de aspirație care nu și-a atins încă obiectul sau o mișcare care, în timp ce era îndreptată spre centru, nu a reușit să-l atingă efectiv.

Adevărata Rose-Croix nu a constituit niciodată o organizație cu forme externe definite și că existau, totuși, cel puțin de la începutul secolului al XVII-lea, multe asociații care pot fi calificate drept rozicrucieni[100], ceea ce nu înseamnă în niciun caz că membrii lor erau rozicrucieni adevărați.

Termenul Rose-Croix reprezintă ceea ce putem numi perfecțiunea stării umane, deoarece chiar simbolul Rose-Croix reprezintă, prin cele două elemente din care este compus, reintegrarea ființei în centrul acestei stări și extinderea deplină a posibilităților sale individuale din acest centru; prin urmare, marchează foarte exact restaurarea „stării primordiale” sau, ceea ce echivalează cu același lucru, finalizarea inițierii în „micile mistere”.

Din punctul nostru de vedere ”simbolurile” sunt suportul așa zisei ”limbi a păsărilor” (a virusului) și cunoașterea înțelesurilor lor presupune a avea ”darul limbilor”.

CELE DOUĂ NOPŢI

Orice schimbare de stare se produce trecând printr-o fază de întunecare şi de „învăluire”, de unde rezultă că „noaptea” poate fi considerată conform unei multitudini de sensuri ierarhizate ca şi stările înseşi ale fiinţei. Simbolismul „tenebrelor” în accepţiunea sa tradiţională cea mai generală, se prezintă sub două sensuri opuse, unul superior şi celălalt inferior, ca şi raportul analogic care există între aceste două sensuri.

În sensul lor superior, tenebrele reprezintă non-manifestatul. Sensului lor inferior i se adaugă adesea o semnificaţie „malefică” ce nu îi este în niciun fel inerentă în mod esenţial şi care nu se justifică decât în cazul unor aspecte secundare şi mult prea particularizate. În realitate, sensul inferior reprezintă în mod propriu „haosul”, adică starea de nediferenţiere sau de indistincţie care este în punctul de plecare al manifestării, fie în totalitatea sa, fie relativ la fiecare din stările sale. Această nediferenţiere „materială” în limbaj occidental, este ca o reflectare a nediferenţierii principiale a non-manifestatului, care este punctul cel mai înalt ce se reflectă în punctul cel mai de jos, aşa cum sunt vârfurile celor două triunghiuri ale „peceţii lui Solomon”.

Această indistincţie, când se aplică la totalitatea manifestării universale, nu este altceva decât cea a lui Prakriti, în măsura în care aceasta se identifică cu *hyle* primordial sau cu *materia prima* a vechilor doctrine cosmologice occidentale; cu alte cuvinte, este starea de potenţialitate pură, ce nu este, într-un anume fel, decât o imagine reflectată, şi prin aceasta inversată, a stării principiale a posibilităţilor non-manifestate.

Rezultă că sensul inferior al tenebrelor este de ordin cosmologic, în vreme ce sensul lor superior este de ordin metafizic; relaţia lor permite să se înţeleagă că originea şi dezvoltarea manifestării poate fi privită totodată într-un sens ascendent şi într-unul descendent. Dacă lucrurile stau astfel, aceasta este pentru că manifestarea nu se naşte numai din Prakriti, de la care plecând dezvoltarea sa întreagă este o trecere graduală de la putere la act, care poate fi descrisă ca un proces ascendent; ea se naşte în realitate din doi poli complementari ai Fiinţei, adică din Puruşa şi Prakriti şi, în raport cu Puruşa dezvoltarea sa este o îndepărtare graduală de Principiu, deci o adevărată coborâre. Această consideraţie conţine implicit soluţia mai multor antinomii aparente, mai degrabă în ceea ce priveşte ciclurile cosmice, al căror mers, s-ar putea spune, este reglat printr-o combinare de tendinţe care corespund acestor două „mişcări” opuse sau mai degrabă complementare. Nu există

99 Cuvântul „catolic”, preluat astfel în sensul său original, revine frecvent în scrierile de inspirație mai mult sau mai puțin directă rozacruciană.

100 Leibnitz aparține în special unei astfel de organizații; am vorbit în altă parte despre inspirația evident rozacruciană a unora dintre concepțiile sale, dar am arătat, de asemenea, că nu a fost posibil să-l considerăm că a primit mai mult decât o simplă inițiere virtuală și, mai mult, incompletă chiar și sub raportul teoretic (vezi Principiile calculului infinitesimal).

nicio contradicţie între asimilarea punctului de plecare sau stării originale a manifestării cu tenebrele în sensul lor inferior, pe de o parte, şi, pe de altă parte, învăţătura tradiţională privind spiritualitatea „stării primordiale”, căci cele două lucruri nu se raportează la acelaşi punct de vedere, ci, respectiv, la două puncte de vedere complementare.

Dacă Principiul este considerat în relaţia sa cu manifestarea, s-ar putea distinge două faţete, corespunzând ieşirii din non-manifestat şi întoarcerii la non-manifestat. Deoarece întoarcerea la non-manifestat este finalitatea manifestării, se poate spune că deoarece totul este văzut din acest punct de vedere, non-manifestatul apare ca tenebre în sens superior, în timp ce, văzut din perspectiva punctului de plecare al manifestării, apare dimpotrivă ca tenebre în sens inferior.

Naşterea în manifestare este ca o moarte faţă de Principiu, şi de cealaltă, invers, moartea în manifestare este o naştere sau mai degrabă o „re-naştere” în Principiu, în aşa fel încât originea şi sfârşitul sunt inversate în funcţie de cum le privim, în raport cu Principiul sau în raport cu manifestarea; aceasta, bineînţeles, totdeauna în relaţia unuia cu celălalt, căci, în imutabilitatea Principiului nu există, desigur, nici naştere nici moarte, nici origine nici sfârşit, ci el-însuşi este originea primă şi finalitatea ultimă a tuturor lucrurilor, fără ca, de altfel, între această origine şi această finalitate să existe o distincţie oarecare în realitatea absolută.

Dacă luăm acum în considerare fiinţa umană, fie că este vorba despre o fiinţă particulară sau de un ansamblu de fiinţe, ele nu pot niciodată reprezenta altceva decât întoarcerea la non-manifestat; acest sens, în raţiunea caracterului său cu adevărat metafizic, rămâne neschimbat în toate aplicaţiile acestui simbolism care sunt posibil de făcut. Dimpotrivă, în ceea ce priveşte tenebrele inferioare, este evident că ele nu pot fi luate aici decât în sens relativ, căci punctul de plecare al manifestării umane nu coincide cu cel al manifestării universale, dar ocupă în interiorul acesteia un loc anume determinat; ceea ce apare ca „haos” sau ca potenţialitate nu poate deci fi decât relativ şi posedă deja în fapt o anumită treaptă de diferenţiere şi de „calificare”; nu mai este *materia prima*, ci este *materia secunda*, care joacă un rol analog pentru nivelul de existenţă considerat. Este de la sine înţeles, de altfel, că aceste remarci nu se aplică numai în cazul unei fiinţe, ci, de asemenea, în cel al unei lumi; ar fi o greşeală să se considere că potenţialitatea pur şi simplu se poate afla la originea lumii noastre, care nu este decât o treaptă de existenţă printre altele; *akasa (ADN-ul)*, în ciuda stării sale de nediferenţiere, nu este totuşi lipsită de orice calitate, este deja „specificat” în vederea producerii manifestării corporale; nu va fi deci nicidecum confundat cu Prakriti care, fiind absolut nediferenţiată, conţine prin chiar aceasta potenţialitatea oricărei manifestări.

În condiţia omului obişnuit, contactul cu non-manifestatul apare în starea de somn profund. Acesta nu este deloc un „privilegiu” al stării umane şi că vom găsi totdeauna această posibilitate de întoarcere directă la non-manifestat, fără trecere prin alte stări de manifestare, căci existenţa într-o stare oarecare nu este posibilă decât prin faptul că *Atma* sălăşluieşte în centrul acestei stări, care fără aceasta s-ar risipi ca un pur neant; pentru aceasta, cel puţin în principiu, orice stare poate fi luată în mod egal ca punct de plecare sau ca „suport” al realizării spirituale sau metafizice, toate conţinând în ele aceleaşi virtualităţi.

Tenebrele inferioare nu pot fi decât partea cea mai grosieră a individualităţii umane, cea mai „tamasică” într-un fel oarecare, dar în care această individualitate se află conţinută pe de-a întregul, ca un germene sau un embrion. Astfel corpul corespunde în fiinţa umană reflectării non-manifestatului, căci, considerarea în sens invers a analogiei permite rezolvarea imediată a tuturor dificultăţilor aparente: punctul cel mai de sus îşi are reflectarea în mod necesar în punctul cel mai de jos; de aceea, de pildă, imutabilitatea principială are în lumea noastră imaginea inversă în imobilitatea mineralului.

S-ar putea spune, în general, că proprietăţile de ordin spiritual îşi găsesc expresia, dar „răsturnată” într-un fel oarecare şi ca „negativ” în ceea ce aparţine mai mult domeniului corporal; nu este în fond decât aplicarea la această lume a ceea ce priveşte raportul invers dintre starea de potenţialitate şi starea principială a non-manifestatului. În virtutea aceleiaşi analogii, starea de

veghe, care este cea a conştiinţei individului ce este „centrată” în modalitatea corporală, este din punct de vedere spiritual vorbind o stare de somn şi invers. Această considerare a somnului permite de altfel să se înţeleagă mai bine că [domeniul] corporal şi [cel] spiritual apar, respectiv, ca o „noapte” unul faţă de celălalt, cu toate că este în mod natural iluzoriu să le privim simetric, ca şi cum ar fi doi poli ai fiinţei, având numai în vedere faptul că trupul, în realitate, nu este o *materia prima*, ci un simplu „*substitut*” al acesteia relativ la o stare determinată, în timp ce spiritul nu încetează niciodată să fie un principiu universal şi nu se situează pe niciun nivel relativ. Ţinând seama de aceste rezerve şi conformându-ne aparenţelor inerente unui anumit nivel de existenţă, putem vorbi de un „somn al spiritului” corespunzător stării de veghe corporală; „impenetrabilitatea” corpurilor, oricât de bizar ar putea să pară, nu este decât o expresie a acestui „somn” şi, în rest, toate proprietăţile caracteristice ar putea fi în mod egal interpretate urmând acest punct de vedere analogic.

Sub raportul realizării, dacă ea se desfăşoară pornind de la starea umană, corpul este cel care trebuie să servească drept bază şi punct de plecare; el îi este „suportul” normal; rolul pe care un element de ordin corporal îl joacă în toate riturile, ca mijloace sau auxiliare ale realizării este prea evident.

În tradiţia islamica, cele două „nopţi” sunt reprezentate, respectiv, de *laylatul-qadr* şi *laylatul-miraj,* corespunzător unei duble mişcări „descendentă” şi „ascendentă”: a doua este ascensiunea nocturnă a Profetului (Muhammad), adică o întoarcere la Principiu parcurgând diferitele „ceruri” care sunt stările superioare ale fiinţei, în timp ce prima este noaptea în care s-a pogorât *Quran-ul* şi această „noapte”, după comentariile lui Muhyid-Din ibn 'Arabi, se identifică cu însuşi corpul Profetului. Ceea ce este în mod special de remarcat aici este că „revelaţia” este primită, nu în mental, ci în corpul fiinţei care este „misionată” pentru a exprima Principiul: *Et Verbum caro factum est,* spune Evanghelia *(caro* şi nu *mens)* şi este aici o altă expresie, sub forma proprie a tradiţiei creştine a ceea ce reprezintă *laylatul-qadr* în tradiţia islamică.

Din punctul nostru de vedere perioada cuprinsă între intrarea virusului în celulă și părăsirea celulei de către acesta constituie ”noapte”. Dintr-un alt unghi de vedere, existența în stare de virion, deci până la intrarea într-o celulă, poate fi considerată noapte (starea potențialităților nedezvoltate**).**

EXPRESII INIȚIATICE

Există, în rândurile înalte ale masoneriei scoțiene, două expresii: una este *Post Tenebras Lux*, iar cealaltă *Ordo ab Chao*. Amândouă se referă la „iluminarea” inițiatică, prima direct și a doua indirect, deoarece vibrația originală a *Fiat Lux* este cea care determină începutul procesului cosmogonic prin care „haosul” va fi ordonat ca să devină „Cosmos”.

Întunericul reprezintă întotdeauna, în simbolistica tradițională, starea potențialităților nedezvoltate care constituie „haosul”, iar lumina este adusă în relație cu lumea manifestată, în care aceste potențialități vor fi actualizate, adică „cosmosul”[101], această actualizare fiind determinată sau „măsurată”, în fiecare moment al procesului de manifestare, prin extinderea „razelor solare” din punctul central în care a fost rostit inițial *Fiat Lux*.

Prin inițiere, ființa trece deci „de la întuneric la lumină”, la fel ca lumea care trece acolo prin actul Creatorului și Ordinului Cuvântului. Astfel inițierea este cu adevărat o imagine a „ceea ce s-a făcut la început”.

Realizarea „ordinii”, în măsura în care este una cu cea a manifestării în sine în domeniul

101 Cuvântul sanscrit *loka*, „lume”, derivat din rădăcina *lok* care înseamnă „a vedea”, are o relație directă cu lumina, după cum se arată în comparația cu *luxul* latin; pe de altă parte, legătura cuvântului „Lojă” cu *loka*, posibil posibil prin intermediarul locusului latin identic cu acesta, este departe de a fi lipsită de sens, deoarece Loja este considerată a fi un simbol al lume sau „cosmos”: este în mod corespunzător, spre deosebire de „întunericul exterior”, care corespunde lumii profane, „locul luminat și regulat”, unde totul se face conform ritului, adică în conformitate cu „ordinea” (*rita*).

unei stări de existență precum lumea noastră, continuă până la epuizarea posibilităților care sunt implicate, și de aceea toate ființele care sunt capabile să devină conștiente de ea trebuie, fiecare în locul său și în funcție de posibilitățile sale, să contribuie în mod eficient la această realizare, care este, de asemenea, desemnată ca cea a „planului Marelui Arhitect al Universului", în ordinea generală și externă, în același timp în fiecare dintre ei, prin lucrarea inițiatică în sine, realizează în sine, intern și în special, planul care corespunde scopului din punct de vedere „microcosmic".

Din punctul nostru de vedere cele două expresii reprezintă un fel de porunci ale virusului. Intrat în celulă, virusul rostește expresia "Fiat lux" (să se facă lumină) și include și inserarea în genomul celular al genomului viral, urmată de a doua deviză "Ordo ab Chao" (ordine în haos) ce include reglarea producției de proteine virale, adunarea lor într-un singur loc și realizarea asamblării clonei virale.

"VERBUM, LUX ET VITA" (Cuvântul, lumina și viața)

Există, din punct de vedere cosmogonic, o legătură între sunet și lumină (ca între tunet și fulger) care este exprimată foarte clar prin asocierea și chiar identificarea stabilită la începutul Evangheliei Sfântul Ioan, între termenii *Verbum*, *Lux* și *Vita*[102].

Știm că tradiția hindusă, care consideră „luminozitatea" caracterizând în mod corespunzător starea subtilă, afirmă pe de altă parte primordialitatea sunetului. Verbul *amr*, care este folosit în textul biblic și pe care unii îl traduc de obicei prin „a spune", are în realitate sensul principal, în ebraică ca și în arabă, cel de „Comandă" sau „ordin"; Cuvântul divin este „ordinea" (*amr*) prin care se realizează creația, adică producerea manifestării universale, fie ca un întreg, fie în oricare dintre modalitățile sale.

Conform Tradiției islamice, de asemenea, prima creație este cea a Luminii (*En-Nûr*), care se numește *min amri'Llah*, adică procedând imediat din ordinea sau porunca divină; și această creație este situată, ca să spunem așa, în „lume", adică starea sau gradul de existență, care, din acest motiv, este desemnat ca *âlamul-amr* și care în mod propriu zis constituie lumea spirituală pură. Într-adevăr, Lumina inteligibilă este esență (*dhât*) a „Spiritului" (*Er-Rûh*), iar acesta din urmă, atunci când este considerat în sens universal, este identificat cu Lumina însăși; acesta este motivul pentru care expresiile *En-Nûr el-muhammadî* și *Er-Rûh el-muhammadiyah* sunt echivalente, ambele desemnând forma principială și totală a „Omului Universal", care este *awwalu khalqi 'Llah* , „Prima creație divină". Aceasta este adevărata „Inimă a Lumii", a cărei extindere produce manifestarea tuturor ființelor, în timp ce contracția ei le aduce în cele din urmă la Principiu[103]; și astfel el este și „primul și ultimul" (*el-awwal wa el-akher*) în raport cu creația, deoarece Allah Însuși este „Primul și Ultimul" în sens absolut[104]. „Inima inimilor și Duhul spiritelor" (*Qalbul-qulûbi wa Rûhul-arwâh*), și în interiorul său sunt „spiritele" particulare, îngerii (*el-malâikah*) și spiritele „separate" (*el- arwâh el-mujarradah*), care se formează astfel din Lumina primordială ca singura lor esență, fără a amesteca elementele care reprezintă condițiile determinante ale gradelor inferioare de existență[105].

Dacă trecem acum la considerația mai particulară a lumii noastre, adică la gradul de existență căruia îi aparține statutul uman (considerat aici în întregime și nelimitat la singura sa

102 Nu este lipsit de interes să remarcăm în acest sens că, în organizațiile masonice care au păstrat cel mai complet vechile forme ritualice, Biblia așezată pe altar trebuie deschisă exact pe prima pagină a Evangheliei Sfântului Ioan.

103 Simbolismul dublei mișcări a inimii trebuie considerat aici ca echivalent cu cel, bine cunoscut în special în tradiția hindusă, a celor două faze inverse și complementare ale respirației; în ambele cazuri, este întotdeauna o problemă de expansiune și contracție alternativă, care corespund, de asemenea, celor doi termeni *coagula* și *solve* a hermetismului, dar cu condiția de a avea grijă să observăm că cele două faze trebuie să fie luate în direcția opusă, în funcție de faptul dacă lucrurile sunt luate în considerare în raport cu principiul sau în raport cu manifestarea, astfel încât expansiunea principiului determină „*coagularea*" manifestării și contracția principală care determină "*dizolvarea*".

104 Toate acestea au legătură și cu rolul lui Metatron în Cabala ebraică.

105 Este ușor de văzut că ceea ce este vorba aici poate fi identificat cu domeniul manifestării supraindividuale.

modalitate corporală), trebuie găsit ca „centru”, un principiu care corespunde acestei „inimi universale” și care este, într-un fel, doar specificația în raport cu statutul în cauză. Este acest principiu pe care doctrina hindusă îl numește *Hiranyagarbha,* un aspect al lui *Brahma*, adică al verbului care produce manifestarea[106] și, în același timp, este și „Lumină”, cum și indică denumirea de *Taijasa* dată stării subtile care constituie propria sa „lume” și care conține în esență toate posibilitățile[107]. Aici găsim al treilea dintre termenii pe care i-am menționat la început: această Lumină cosmică, pentru ființele manifestate în acest domeniu, și în conformitate cu condițiile lor particulare de existență, apare ca „Viață”; și *Vita erat Lux hominum*, spune, exact în acest sens, Evanghelia Sfântului Ioan. *Hiranyagarbha* este, așadar, în acest sens, „principiul vital” al întregii lumi, și de aceea se spune *jîva-ghana*, toată viața fiind sintetizată în principal în ea; cuvântul *ghana* indică că găsim aici această formă „globală” despre care am vorbit mai sus despre Lumina primordială, astfel încât „Viața” apare acolo ca o imagine sau o reflectare a „Duhului” pentru un anumit nivel de manifestare[108]; și aceeași formă este încă cea a „oul lumii” (*Brahmânda)*, al cărui *Hiranyagarbha* este, conform semnificației numelui său, „germenul” vivificant.

Principiul însuși al Vieții îl găsim atât în pulsațiile inimii, cât și în mișcările alternative ale respirației; și acesta este adevăratul fundament al multiplelor aplicații ale „științei ritmului”, al căror rol este extrem de important în majoritatea metodelor de realizare inițiatică. Această știință include în mod natural *mantra-vidyâ*, care corespunde aici aspectului „sonic”[109]; și, pe de altă parte, aspectului „luminos” care apare mai ales în *nadis*-ul „formei subtile” (*surkshma-sharîra*), se poate vedea cu ușurință relația dintre toate acestea și natura dublă luminoasă (*jyotirmayi*) și sonoră (*shabdamayî* sau *mantramayi*) pe care tradiția hindusă le atribuie lui *Kundalini*, forța cosmică care, în măsura în care rezidă în special în ființa umană, acționează acolo în mod corespunzător ca „forță vitală”.

Din punctul nostru de vedere Cuvântul, lumina și viața sunt nume diferite pentru genomul viral.

NAȘTEREA AVATARULUI

În virtutea analogiei constitutive a „macrocosmosului” și „microcosmosului”, ceea ce este conținut în „Oul lumii” (existând o relație evidentă între ou și naștere sau începutul dezvoltării unei ființe) este cu adevărat identică cu ceea ce este, de asemenea, simbolic conținut în inimă[110]: este vorba despre acest „germen” spiritual care, în ordinea macrocosmică este, așa cum am spus deja, desemnată de tradiția hindusă ca Hiranyagarbha; iar acest „germen”, în raport cu lumea în centrul căruia se află, este în mod propriu Avatarul primordial[111].

---

106 El este „producător” în raport cu lumea noastră, dar, în același timp, el însuși este „produs” în raport cu Principiul Suprem și de aceea este numit și Kârya-Brahma.

107 Vezi *Omul și devenirea sa în conformitate cu Vêdânta*, cap. XIV. - În numele lui *Hiranyagarbha*, această natură luminoasă este clar indicată, deoarece lumina este simbolizată prin aur (*hiranya*), care este el însuși „lumină minerală” și care corespunde, printre metale, soarelui dintre planete; și știm că soarele este, de asemenea, în simbolismul tuturor tradițiilor, una dintre figurile „Inimii lumii”.

108 Această remarcă poate ajuta la definirea relațiilor dintre „spirit” (*er-rûh*) și „suflet” (*en-naves*), acesta din urmă fiind în mod corespunzător „principiul vital” al fiecărei ființe particulare.

109 Este de la sine înțeles că acest lucru nu se aplică exclusiv *mantrelor* din tradiția hindusă, ci la fel de bine la ceea ce le corespunde în altă parte, de exemplu cu *dhikrul* din tradiția islamică; este vorba, într-un mod destul de general, de simboluri sonore care sunt luate ritual ca „suporturi” sensibile ale „descântecului” auzit în sensul pe care l-am explicat anterior.

110 Un alt simbol care are în această privință cu inima o relație similară cu cea a oului este fructul, în centrul căruia se află și germenul care reprezintă ceea ce este vorba aici; Kabbalistic, acest germen este reprezentat de litera *iod*, care este, în alfabetul ebraic, principiul tuturor celorlalte litere.

111 Nu este vorba aici de *Avatâra*-urile particulare care se manifestă în diferite perioade ciclice, ci de ceea ce este în realitate și de la început, însăși principiul tuturor *Avatârelor*, precum și, din punctul de vedere al Tradiția islamică, *Er-Rûh el-muhammadiyah* este principiul tuturor manifestărilor profetice și că acest principiu se află chiar la originea creației. - Ne vom aminti că cuvântul Avatar a exprimă în mod corespunzător „coborârea” unui principiu

Acum, locul naşterii Avatarului, precum și a ceea ce îi corespunde din punct de vedere „microcosmic” , este reprezentat tocmai de inimă, identificată și în acest sens cu „peștera”, a cărei simbolism inițiatic s-ar împrumuta unor evoluții pe care nu ne putem gândi să le întreprindem aici; acest lucru este foarte clar indicat de texte precum acesta: „*Să știți că acest Agni, care este fundamentul lumii eterne (principiale) și prin care poate fi atins, este ascuns în peșteră (a inimii)*”[112]. S-ar putea obiecta probabil că, aici, în plus, în multe alte cazuri, Avatarul este desemnat în mod expres ca Agni, în timp ce se spune pe de altă parte că *Brahma* este cel care este „învelit în „Oul lumii”, a cerut din acest motiv *Brahmânda*, să se nască acolo ca *Hiranyagarbha*; dar, în afară de faptul că diferitele nume din realitate desemnează doar diferite aspecte sau atribute divine, care sunt întotdeauna neapărat legate între ele și nu „entități” separate, ar trebui amintit mai ales că *Hiranyagarbha* este caracterizat ca un principiu al naturii luminoase, prin urmare, foc[113], care îl identifică cu adevărat cu Agni însuși[114].

Din punctul nostru de vedere avatarul este o clonă a genomului viral conținut inițial în formă de potențialitate în virus sau ”Oul lumii”.

REALIZAREA ASCENDENTĂ ŞI DESCENDENTĂ

Transele extatice care decid vocația cuprind următoarea schemă: sfârtecarea trupului urmată de o regenerare a viscerelor şi organelor interne (naşterea cea de-a doua); ascensiunea la Cer (psihanodia) şi convorbirea cu zeii şi spiritele (iniţierea şamanică de tip „*celest*”), sau coborârea în Iad şi dialogarea cu spiritele şi sufletele şamanilor decedaţi (iniţierea şamanică de tip „*infernal*”) și apoi urcarea la cer pentru purificare; diverse revelaţii de ordin religios şi şamanic (ritualuri, taine ale meseriei).

Emile Durkheim prezintă, în cartea sa ”*Formele elementare ale vieții religioase*”, o tehnică de inițiere prezentă în Australia, pe care o redăm mai jos:

”*Neofitul trebuie să se retragă din societatea unde și-a dus existența până în acel moment, și aproape din orice societate umană. Nu numai că-i este interzis să privească femeile și neinițiații, dar el se retrage să trăiască în pădurea tropicală, departe de semenii săi, sub oblăduirea unor bătrâni care-i servesc de naşi. Pădurea este într-așa o măsură considerată ca fiind mediul său natural, încât, într-un anumit număr de triburi, cuvântul care denumește inițierea înseamnă <ceea ce vine din pădure>. Din acest motiv, este adesea împodobit cu frunze în timpul ceremoniilor la care asistă. Petrece astfel luni întregi, întrerupte din când în când doar de riturile la care trebuie să participe. Această perioadă este pentru el un răstimp de abstinență generală. O mulțime de alimente îi sunt interzise; nu i se permite decât cantitatea de hrană strict indispensabilă pentru a rămâne în viață; este adesea supus unui post riguros sau este obligat să mănânce o hrană dezgustătoare. În timpul meselor, nu are voie să atingă alimentele cu mâinile; naşii săi i-o introduc în gură. În unele cazuri, trebuie să cerşească pentru a subzista. La fel, nu poate dormi decât în limita necesităților. Trebuie să se abțină să vorbească atâta vreme cât nu i se adresează cuvântul; își manifestă nevoile prin semne.*

Orice distracție îi este interzisă. Nu are voie să se spele; uneori, nici să se mişte. Rămâne întins pe pământ, nemişcat, fără nici un fel de veşmânt. Rezultatul acestor nenumărate interdicții este de a determina o schimbare de stare radicală a inițiatului. Înainte de inițiere, trăia laolaltă cu femeile; era exclus din cult. De acum încolo este admis în societatea bărbaților; a dobândit un caracter sacru, ia parte la rituri. Metamorfoza este atât de completă, încât este adesea reprezentată ca o ***a doua naștere****. Se crede că personajul profan, care era tânărul de până atunci, a murit; că a*

în domeniul manifestării și, de asemenea, pe de altă parte, că numele de „germeni” este aplicat lui Mesia în multe texte biblice.

112 Katha Upanishad, 1st Valli, shruti 14.

113 Focul (*Têjas*) conține în sine cele două aspecte complementare ale luminii și căldurii.

114 Acest motiv se adaugă și poziției „centrale” a lui *Hiranyagarbha* pentru a-l face să se asimileze simbolic soarelui.

fost ucis și luat cu sine de zeul inițierii, Bunjil, Baiame sau Daramulun, și că un individ cu totul diferit a luat locul celui care nu mai este".

Pentru a mări eficacitatea iniţierii, în alte părţi, după ce tinerii *larakia* s-au retras în pădure, naşii şi supraveghetorii le aplică necontenit lovituri violente, fără a-i avertiza în prealabil, aparent fără nici o noimă. La indigenii *urabunna*, novicele este la un moment dat întins pe pămînt, cu faţa în jos. Toţi bărbaţii prezenţi îl lovesc cu sălbăticie; apoi i se fac pe spate o serie de patru pînă la opt tăieturi, dispuse de fiecare parte a şirei spinării şi una în direcţia mediană a cefei. Cel dintâi rit de iniţiere la *arunta* constă în a-l arunca în sus pe subiect; bărbaţii îl aruncă în aer, îl prind când cade, pentru a-l arunca din nou.

În cartea „*Un singur dumnezeu*"- pg. 88, Remus Rus afirmă că în Siria, pedepsirea aspră a propriului trup de către asceţi, care nu consumau nimic altceva decât plante şi purtau lanţuri grele de fier, ducea la experienţe vizionare şi stări de extaz. La fel, efortul fizic specific dervişilor dansatori poate provoca stări alterate de conştiinţă.

Rene Guenon ne spune în "*Inițiere și realizare spirituală*", cap. 32, următoarele:

Realizarea totală a fiinţei cuprinde două aspecte care corespund într-un fel oarecare celor două faze ale acesteia, una „ascendentă" şi una „descendenta". Prima fază este cea în care fiinţa, plecată dintr-o anume stare de manifestare, se ridică până la identificarea cu principiul său non-manifestat, și acest lucru este în mod expres indicat ca proces și ca scop esenţial al oricărei iniţieri, aceasta ajungând la „ieşirea din cosmos" şi, prin urmare, la eliberarea de condiţiile limitative ale oricărei stări particulare de existenţă. În ceea ce priveşte cea de a doua fază, cea de „coborâre" în manifestat, trebuie să avem în vedere învăţătura *Vedanta* referitoare la cele patru stări ale lui Atma descrise mai ales în *Mandukya Upanisad*: primele trei stări ce sunt reprezentate în fiinţa umană prin veghe, vis şi somn profund, şi care corespund, respectiv, manifestării corporale, manifestării subtile şi non-manifestării și o a patra, care poate fi numită „nici manifestat nici non-manifestat", deoarece este principiul şi al unuia şi al celuilalt, dar care, prin chiar aceasta, cuprinde şi manifestatul şi non-manifestatul. Or, cu toate că fiinţa atinge realmente propriul „Sine" în cea de a treia stare, cea de non-manifestare, nu aceea este ultima, ci o a patra, și numai în aceasta se realizează pe deplin „Identitatea Supremă", deoarece Brahma este totodată „fiinţă şi non-fiinţă" (sadasat), „manifestat şi non-manifestat" (vyaktavyakta), „sunet şi tăcere" (sabdasabda), fără de care nu ar fi cu adevărat Totalitatea absolută; iar dacă realizarea s-ar opri la cea de a treia stare, ea nu ar implica decât al doilea din cele două aspecte, acela în care limbajul nu se poate exprima decât în formă negativă.

Astfel, cum spune Ananda K. Coomaraswamy într-un studiu recent, „trebuie trecut dincolo de manifestare (ceea ce este reprezentat prin trecerea „dincolo de Soare") pentru a atinge non-manifestatul („întunericul" înţeles în sensul său superior), dar finalul este dincolo şi de non-manifestare; sfârşitul căii nu este atins atâta vreme cât nu este cunoscut Atma ca manifestare şi non-manifestare"; trebuie, deci, pentru a ajunge aici să se treacă „dincolo de întuneric", sau, cum spun anumite texte „a vedea cealaltă faţă a întunericului". Altfel, Atma poate „străluci" în sine-însuşi, dar nu „radiază"; este identic cu Brahma, dar într-o singură natură, nu în dubla natură care este cuprinsă în unica Sa esenţă.

Chiar dacă nu putem spune că manifestarea este strict neglijabilă, cu toate că ea aşa pare în comparaţie cu non-manifestarea, şi este una din raţiunile pentru care ceea ce se raportează la ea, în realizare, este mai puţin pus în evidenţă şi ca lăsat în umbră. Dacă manifestarea este cuprinsă în principiu în non-manifestare, este ca ansamblu de posibilităţi de manifestare, dar nu efectiv ca manifestare; pentru a fi înţeleasă sub acest ultim raport, trebuie urcat la principiul comun al manifetării şi non-manifestării, care este cu adevărat Principiul suprem din care totul se naşte şi în care totul este cuprins, realizându-se deplin „Omul Universal".

Coborârea este debutul procesului iniţiatic propriu-zis în care se epuizează anumite posibilităţi inferioare ale fiinţei și care joacă un rol „purificator". Asta nu are absolut nimic în comun cu ceea ce s-ar putea numi o „realizare inversă", care nu ar avea sens decât dacă ia această

direcţie „descendentă” plecând chiar de la starea umană, dar al cărei sens, atunci, ar fi în mod propriu „infernal” sau „satanic”, şi care în consecinţă nu ar putea să apară decât din domeniul „contra-iniţierii”. Parcursul unei asemenea căi „descendente”, cu toate consecinţele pe care le implică, nu poate fi considerată efectiv, în măsura posibilului, decât în cazul extrem a acelor *awliya ash-Shaytan* („sfinţi ai lui Satan”).

Există o reprezentare geometrică ce permite formarea unei idei cât se poate de clare: acesta este cea a unui cerc plasat vertical, unde parcurgerea unei jumătăţi de circumferinţă va fi „ascendentă” iar cealaltă jumătate „descendentă”, fără totuşi ca mişcarea să înceteze de a fi continuă; în plus, nu există pe parcursul acestei mişcări nicio „întoarcere în urmă”, deoarece nu trece din nou pe aceeaşi parte pe care a parcurs-o deja. Este un cerc complet în care doar în aparenţă punctul final coincide cu punctul de plecare sau, cu alte cuvinte, că fiinţa revine la starea manifestată de la care a pornit. Ciclul este aici cu atât mai natural cu cât este vorba de corespondenţa sa exactă „macrocosmică”, în cele două faze de „aspiraţie” şi de „expiraţie” a manifestării universale.

În timp ce fiinţa care rămâne în non-manifestare a obţinut realizarea numai „pentru sine-însăşi”, cea care apoi „coboară”, are de acum, în raport cu manifestarea, un rol pe care îl exprimă simbolismul „radierii” solare prin care toate lucrurile sunt luminate. În primul caz, Atma „străluceşte” fără a „radia”. Realizarea „descendentă”, ca fază a procesului iniţiatic, este în general indicată într-un mod mai mult sau mai puţin voalat.

Exemplu este diferenţa care există între Pratyeka-Buddha şi Bodhisattva, unde calea are drept capăt prima din aceste două stări şi este desemnată ca fiind „calea mică”, în timp ce calea care conduce la cea de a doua stare este considerată ca fiind cu adevărat „marea cale” (mahayana), deci cea care este completă şi perfectă sub toate raporturile.

De aceea starea de Buddha este privită ca superioară aceleia de Bodhisattva; în cazul lui Pratyeka-Buddha această superioritate nu poate fi decât aparentă şi ea este datorată mai degrabă caracterului de „impasibilitate” pe care, de asemenea aparent, nu îl are Bodhisattva. Exoteric, Bodhisattva este reprezentat ca având încă o etapă de străbătut pentru a ajunge un Buddha perfect; aceasta corespunde manierei în care lucrurile apar când ele sunt privite din exterior; şi trebuie ca lucrurile să se prezinte astfel pentru ca Bodhisattva să-şi poată exercita funcţiunea, în măsura în care aceasta este de a arăta calea celorlalte fiinţe: el este „cel care este plecat astfel” (tatha-gata) şi astfel trebuie să meargă şi cei care pot ajunge ca el la scopul suprem. Trebuie deci ca însăşi existenţa în care el şi-a îndeplinit „misiunea”, pentru a fi cu adevărat „exemplar”, să se prezinte ca un gen de recapitulare a căii, în privinţa faptului că este vorba despre o stare încă imperfectă sau de un grad mai mic de realizare, aceasta echivalează cu a pierde complet din vedere latura „transcendentă” a fiinţei lui Bodhisattva; ceea ce poate fi conform cu anumite interpretări „raţionale” curente, dar face complet incomprehensibil tot simbolismul ce priveşte viaţa lui Bodhisattva şi care-i conferă, chiar de la început, un caracter propriu „avataric”, adică o arată efectiv ca o „coborâre” (este sensul propriu al cuvântului avatara) prin care un principiu sau o fiinţă care-l reprezintă deoarece s-a identificat cu el, se manifestă în lumea exterioară, ceea ce, evident, nu ar altera în niciun fel imutabilitatea principiului ca atare.

Am mai putea spune că o atare fiinţă, încărcată cu toate influenţele spirituale inerente stării sale transcendente devine „vehicul” prin care aceste influenţe sunt dirijate către lumea noastră; această ”coborâre” a influenţelor spirituale este explicit indicată de numele lui *Avalokiteswara,* şi este una dintre semnificaţiile principale şi „benefice” ale triunghiului inversat. Prin această semnificaţie triunghiul inversat este luat ca simbol al celor mai înalte grade din Masoneria scoţiană; în aceasta, gradul 30 fiind privit ca *nec plus ultra,* trebuie logic să marcheze prin aceasta termenul de „suiş”, astfel încât treptele următoare nu se mai pot referi decât la o „coborâre”, prin care sunt aduse oricărei organizaţii iniţiatice influenţele destinate să le „însufleţească”, iar culorile lor corespunzătoare, negru şi alb, sunt şi mai semnificative sub acelaşi raport.

În tradiţia islamică acest echivalent se află în distincţia care se face între cazul unui *wali* şi

cel al unui *nabi*. O fiinţă poate să nu fie *wali* decât „pentru sine”, fără a se manifesta în vreun fel oarecare în exterior; dimpotrivă, un *nabi* este cel care are o funcţie de îndeplinit faţă de celelalte fiinţe; şi cu atât mai mult, acelaşi lucru este pentru *rasul*, care este şi el *nabi*, dar a cărui funcţiune îmbracă un caracter de universalitate, în timp ce aceea a unui *nabi* poate fi mai mult sau mai puţin limitată în ceea ce priveşte întinderea sa şi scopul propriu. Un *Rasul* manifestă atributul divin *Ar Raman* [= Atotmilostiv] în toate lumile *(rahmatan lil-alamin),* şi nu numai într-un singur domeniu particular. Se poate remarca faptul că desemnarea lui *Bodhisattva* ca „Domn al compasiunii” se raportează şi ea la un rol similar, la „compasiune” extinsă la toate fiinţele (când se realizează învelişul virusului), ceea ce este în fond o altă exprimare a aceluiaşi atribut de *rahmah* (Atotmilostivire).

Superioritatea unui *nabi* în raport cu un *wali* este în general admisă şi chiar privită ca evidentă; şi totuşi, s-a susţinut uneori că „staţiunea” (maqam) unui *wali* este, în ea-însăşi, mai înaltă decât cea a unui *nabi*, deoarece ea implică esenţialmente o stare de „proximitate” divină, în timp ce un *nabi*, prin chiar funcţiunea sa, este în mod necesar întors către creaţie. În fine, condiţia unui *nabi* implică mai întâi în ea-însăşi pe cea de *wali*, dar mai este în afară de aceasta şi altceva în plus; există, deci, în cazul unui *wali* un fel de „lipsă” sub un anumit raport, nu în natura sa intimă, ci în ceea ce s-ar putea numi treapta sa de universalitate, „lipsă” care corespunde cu oprirea la stadiul de non-manifeslare fără „coborârea” spre manifestare; şi universalitatea atinge plenitudinea sa efectivă în *rasul*, care este astfel cu adevărat şi total „Om universal”.

Se vede foarte clar că fiinţa care „coboară”, faţă de manifestare, are o funcţiune al cărei caracter este oarecum excepţional, şi vedem că nu se găseşte într-o condiţie comparabilă cu cea a fiinţelor obişnuite; aceste cazuri sunt cele ale fiinţelor pe care le putem numi „misionate” în adevăratul sens al cuvântului. Rezultă că orice fiinţă manifestată are „misiunea” sa și că trebuie să-şi ocupe locul propriu în lume şi că este astfel un element necesar al ansamblului din care face parte. Dar poate fi vorba și despre o „misiune” de o cu totul altă importanţă, care se naşte direct din ordinul transcendent şi principial şi care exprimă în lumea manifestată ceva de acest ordin. Cum „coborârea” presupune „urcarea” prealabilă, o atare „misiune” presupune în mod necesar perfecta realizare interioară.

Aspectul pe care l-am putea numi „sacrificial” nu are nimic comun cu „altruismul”, „filantropia” şi alte platitudini „ideale” celebrate de moralişti. Fiinţa, având realizată identitatea cu Atma, şi „coborârea” sa în manifestare, sau ceea ce apare ca atare din punctul de vedere al acesteia, fiind efectiv deplina universalitate a acestei identităţi, această fiinţă nu este altceva decât „Atma încorporată în lumi”, ceea ce revine a spune că această „coborâre” nu este în realitate, pentru ea, deloc diferit de procesul însuşi al manifestării universale. Or, în mod precis, acest proces este adesea descris tradiţional ca un „sacrificiu”: ca simbol vedic, este sacrificiul lui Maha-Puruşa, adică al „Omului universal”, cu care fiinţa este efectiv identică; şi nu numai acest sacrificiu primordial trebuie înţeles în sens strict ritual, şi nu într-o accepţiune mai mult sau mai puţin „metaforică”, ci el este esenţialmente prototipul însuşi al oricărui rit sacrificial.

„Misionatul” este literalmente, o victimă; aceasta nu implică în niciun fel că viaţa lui trebuie să se termine printr-o moarte violentă, deoarece, în realitate, chiar această viaţă însăşi, în ansamblul ei, este deja consecinţa sacrificiului. S-ar putea remarca imediat că aici rezidă explicaţia profundă a ezitărilor şi a „tentaţiilor” care, în toate povestirile tradiţionale şi oricare ar fi forma specială pe care o îmbracă după caz, sunt atribuite Profeţilor şi chiar Avatar-urilor, atunci când se află puşi în prezenţa „misiunii” pe care o au de îndeplinit. Aceste ezitări, în fond, nu sunt altele decât cele ale lui Agni de a accepta să devină conducătorul „carului cosmic”, sau tentaţia de a rămâne în „noaptea” non-manifestatului și, în acest sens superior, se înțelege expresia „*noaptea este mai bună decât ziua*”.

Obiectul sacrificiului este de „a face sacru” ceva. Sacrificiul conferă „misionaţilor” un caracter „sacru”, în sensul cel mai complet al termenului, făcând din ei fiinţe „deosebite”, adică în mod esenţial diferite totodată de fiinţele comune manifestate şi de cei care, ajungând la realizarea

„Sinelui”, rămân pur şi simplu în non-manifestat. Acţiunea lor, chiar dacă este în exterior asemănătoare cu cea a fiinţelor obişnuite, nu are în realitate cu ele nicio legătură care să meargă mai departe de această simplă aparenţă exterioară; ea este, în „adevărul” ei, cu necesitate incomprehensibilă pentru facultăţile individuale, căci vine direct din inexprimabil. Acest caracter arată bine că este vorba, de cazuri excepţionale, şi în fapt, în starea umană, „misionaţii” nu sunt decât într-o infimă minoritate faţă de imensa multitudine a fiinţelor care nu au a pretinde un asemenea rol; dar, trebuie să admitem, orice fiinţă are posibilitatea de a parveni la această treaptă supremă a ierarhiei spirituale.

Din punctul nostru de vedere coborârea presupune imitarea procesului de decapsidare și inserare a genomului viral în ADN-ul celular (ramura descendentă) și urcarea presupune imitarea fazei de adunare și asamblare a clonei virusului (ramura ascendentă).

*

William John Meegan[115] vorbește în eseul său ”*THE SPIRITUAL RITE OF INITIATION: An Initiatic Visionary Experience from God, A Commentary on the First Four Chapters of Genesis*” despre experiența vizionară inițiatică, ca fiind un dar de la Dumnezeu. El susține că în timpul inițierii, în circa o nanosecundă, neofitul primește o MATRICE A ÎNȚELEPCIUNII care deține SUMA-TOTALĂ A CUNOAȘTERII. Acest lucru nu înseamnă că inițiatul va păstra aceste cunoștințe despre acest nucleu de stocare a datelor; cu toate acestea, misiva va fi livrată și înțeleasă de psihicul inițiatului care va fi curățat și pregătit pentru a primi copilul Hristos (întregire genom viral). Ceea ce experimentează neofitul în acea nanosecundă de timp din timpul experienței vizionare inițiatice este simbolizat și încapsulat în prima literă din Geneză: BETH și nu poate fi exprimat în mod explicit în limba obișnuită.

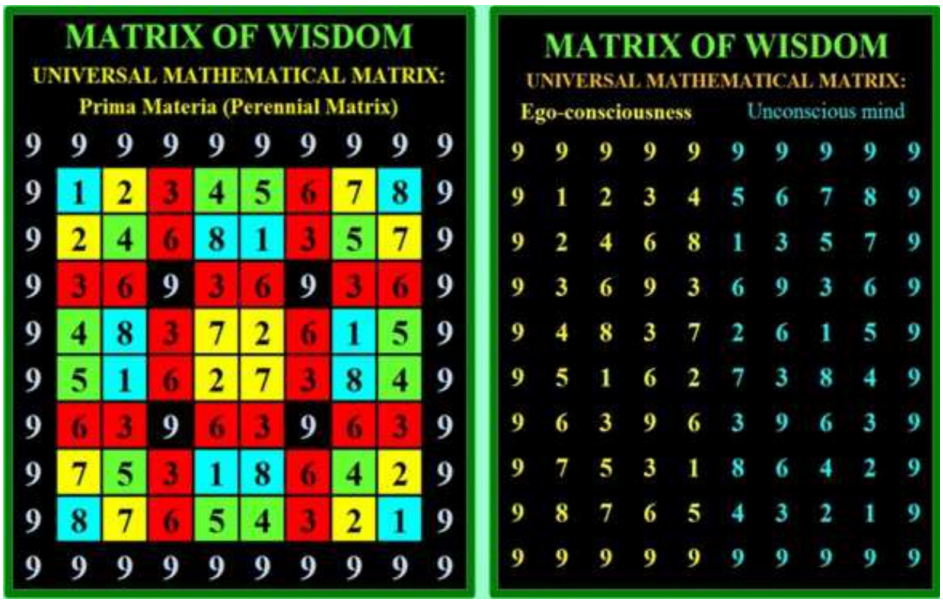

Chinezii și-au creat Too Te Ching și I Ching din această matrice, budismul și-a construit

115 William John Meegan s-a născut în Jersey City, a slujit în armata SUA, are trei diplome de programare computerizată de la un colegiu de vocație și a lucrat în domeniul contabilității și al computerelor. De la 26 de ani, a început să cerceteze Scripturile iudeo-creștine, simbolismul, mitologia, metafizica, psihologia și alte subiecte conexe, într-un efort de a obține o înțelegere a ceea ce spunea Sfânta Scriere. El este un romano-catolic și și-a orientat studiile într-un efort de a înțelege învățăturile explicite și esoterice ale Bisericii. Acest interes l-a determinat să publice în acest timp o serie de lucrări despre acea cercetare. Într-un sens foarte real, el și-a transformat viața într-o existență monahală pur și simplu pentru că cercetările sale erau mult mai aventuroase spiritual decât orice avea de oferit lumea.

Stupa pe baza matricei, hindușii și catolicismul își construiesc templele și bisericile pe baza schemelor, piramidele din întreaga lume se bazează pe matrice și Indienii americani știau de asta și l-au modelat în lucrările lor de artă religioasă. Matricea este fundamentul Astrologiei (iconografiei) și impulsul jocului de Șah. Pitagora și-a obținut din ea teoremele matematice. Articolul I, secțiunea 8 din Constituția Statelor Unite ale Americii îl prevede (10 mile pătrate) ca model al orașului pentru Washington DC.

Ea explică modul în care inițiatul își poate recăpăta sufletul (genomul viral). De fapt, toate scripturile sacre au fost scrise numai pentru a explica inițiatului cum să-și recapete și să-și întrețină sufletul.

Iconografia, adică astrologia, proiectează geometrie sacră în texte, care nu au nimic de-a face cu istoria sau continuumul spațiu / timp. Legile spirituale ale lui Dumnezeu, puterile spirituale ale creației nu se schimbă niciodată și sunt fixate pentru tot timpul și eternitatea.

Fiecare școală de mistere are „secretele ritualurilor" sale clare și ascunse, care nu trebuie discutate în mod deschis între non-membri.

Există trei clasificări ale oamenilor în orice Școală de mistere.

PRIMUL GRUP cuprinde populația generală: adică laici. Acestea sunt hoardele de mase care continuu „bat la ușă" și nu există niciodată un răspuns; pentru că, în studiile lor religioase, nu există sinceritate în inimile lor. Toți membrii mirenilor din catolicism sunt botezați ca Hristos; cu toate acestea, puțini vor avea în vedere ce înseamnă religia dreptului lor de naștere. Acest grup are și el procentele lui de preoți, călugări, călugărițe și pustnici religioși.

AL DOILEA GRUP cuprinde reprezentanții preoției, călugărilor, călugărițelor sau pustnicilor religioși care își dedică majoritatea timpului, religios, încercând să obțină o înțelegere a CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU, dar motivele lor psihice pentru a face acest lucru este pentru a obține beneficii materiale și spirituale: adică este o închinare greșită.

AL 3-lea GRUP este cel mai rar dintre laici la nivel individual. Acest inițiat nu va fi distins, ca un adevărat inițiat al lui Dumnezeu, de un altul, printre hoardele civilizației. Ceea ce se înțelege prin aceasta este că acest tip de individ va primi o viziune direct de la Dumnezeu, care îl va iniția într-un nou *raison d'etre* (motiv al existenței): adică Grădina Edenului.

Nu există cursuri sau cercetare care să poată pregăti pe oricine pe pământ pentru acest tip de experiență vizionară inițiatică; din motivul că, durata sa este de doar o nanosecundă de timp și în acea perioadă de timp viziunea inițiatică va schimba complet viziunea psihică a individului asupra lumii. În orice caz individul își recâștigă sufletul: adică Sfântul Graal.

Acest tip de individ face tot ceea ce poate face, într-o lume condusă materialistic, pentru a da din toată inima, mintea, sufletul, timpul, finanțele și resursele pentru a discerne CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. Aceste activități sunt generate în mod spontan din esența celui ce a devenit psihic individul după primirea darului Experienței vizionare inițiatice de la Dumnezeu. Acest individ trăiește în lume; dar, nu este al lumii.

După ce inițiatul primește experiența vizionară inițiatică, spiritul din interior îl va ghida pe tot restul vieții. Căutarea cunoașterii lui Dumnezeu se face unu-la-unu cu Dumnezeu și nu prin părtășie.

Adevăratul rit de inițiere spirituală este o chestiune privată între inițiat și puterile spirituale ale lui Dumnezeu. Experiențele spirituale inițiatice nu pot fi discutate în mod secular, din motivul că, inexplicabilul nu poate fi tradus prin gândire, cuvânt sau faptă. O astfel de cunoaștere nu poate fi obținută de novice decât dacă este înzestrat de forțele spirituale ale creației: adică de Dumnezeu. Școlile de mistere sunt societăți spirituale secrete la fel ca și instituțiile religioase la egalitate cu taoismul, confucianismul, budismul, hinduismul, catolicismul etc., care sunt instituționalizate pentru a invoca acest proces spiritual în sufletul inițiatului.

De fapt, ele sunt atât de secrete încât fiecare dintre ele au o ierarhie secretă în ierarhia lor seculară exterioară: aceasta este mai târziu analogă simbolic cu sufletul care este învelit de corp sau

miezul fiind înfășurat în coaja precum coaja unei nuci.

Adevărata inițiere spirituală este experimentarea internă a adevărului despre sufletul personal la nivel spiritual și psihic.

Pentru un inițiat, lumea s-a transformat într-o stare de turbulență în comparație cu ceea ce a fost considerat inițial ca fiind regulile și reglementările privind moravurile societății. Într-o zi prin șoc și înfricoșare, acest individ își dă seama că este literalmente în afara societății și se uită la o lume despre care nu știe nimic. Morala, etica, codurile penale și civile și legile constituționale federale și de stat (sisteme de control create de om) sunt doar cuvinte pe hârtie și nu au absolut nimic de-a face cu realitatea adevăratelor legi spirituale existente. Oamenii din lume își desfășoară activitatea în toate eforturile lor în gândire, cuvânt și faptă, de parcă obiceiurile lor sociale de zi cu zi nici măcar nu ar exista; totuși, aceste moravuri sociale sunt armura și antrenamentul de bază pe care fiecare copil îl îmbracă și este educat și apoi aruncat în mod sistemic în lume, în esență fără apărare, ca și cum ar fi pe o bandă transportoare, care, din orice intenție și scop, este diametral opus experiențelor sale educative din anii de formare. Este ca și cum oile sunt aruncate zilnic lupilor într-un ciclu vicios nesfârșit.

Toată lumea din societate vorbește despre moralitate, etică, coduri penale și civile și legile constituționale federale și de stat ca și cum ar fi căi valabile de deplasare și apărare împotriva celor care nu acționează civil în societate; deși, în cea mai mare parte, masele în sine nu aderă la aceste reguli și regulamente; totuși, ei știu cum să poarte masca civilității; mai degrabă, majoritatea oamenilor profită necorespunzător de masele care sunt instruite să asculte acele moravuri sociale. Însuși autoritățile civile care se presupune că supraveghează moravurile societății răsucesc și învârt fiecare dintre aceste reguli și reglementări, în avantajul lor financiar și / sau din dorința de acaparare a puterii, care se presupune că standardizează civilitatea și comportamentul civilizat în întreaga lume.

În această stare de conștientizare deprimantă și psihică, individul începe să caute în coșurile de gunoi și în gropile de gunoi ale lumii (biblioteci și librării), încercând să înțeleagă CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. În această stare de meditație voluntară a ființei atunci când cineva îi predă fără să vrea lui Dumnezeu toată inima, mintea, sufletul, timpul, finanțele și resursele, darul Experienței vizionare inițiatice vine în mod neașteptat asupra acelui individ ca o dungă de fulger.

MATRICEA ÎNȚELEPCIUNII cuprinde:

– Big-Bang-ul și Big-Crunch-ul

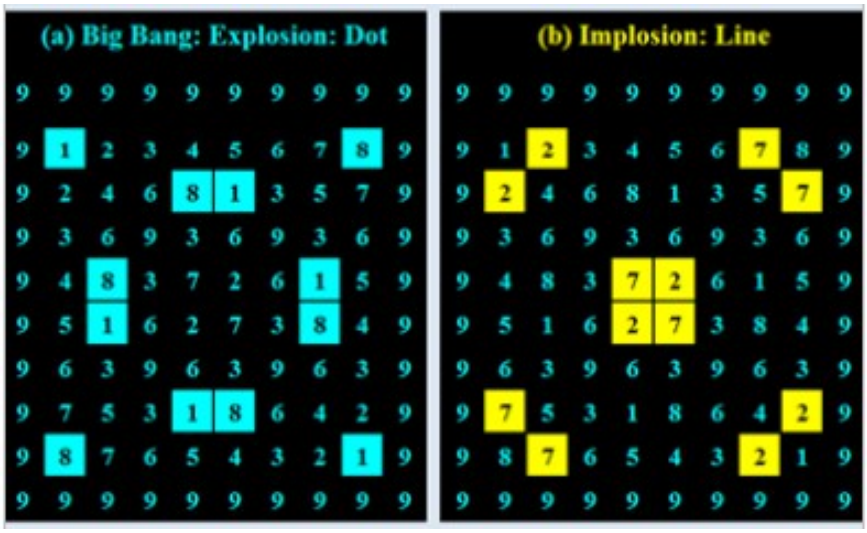

– Kamea lui Saturn și Cercul zodiacal

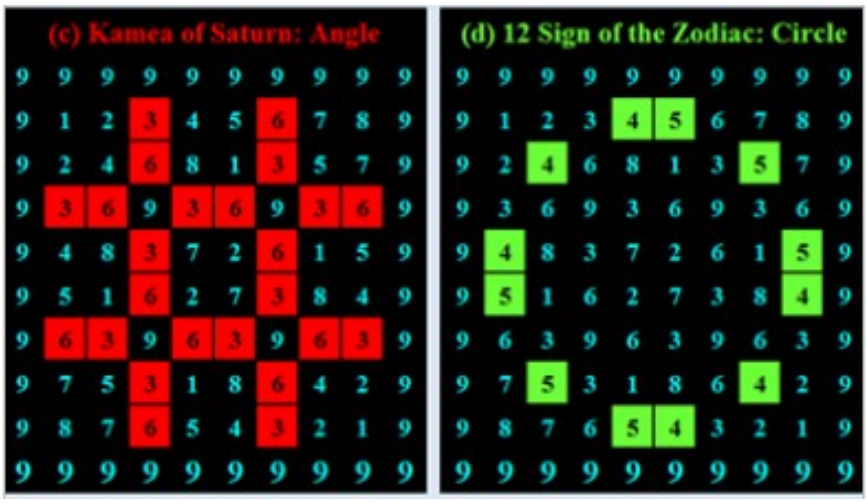

– Copacul vieții și Steaua lui David

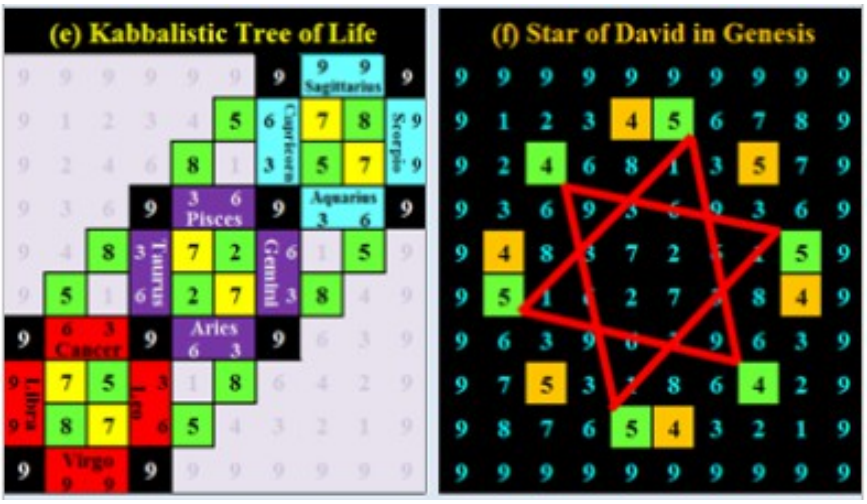

De remarcat că (fig. e), cu zodiacul inserat, seamănă cu ADN-ul și cu ”peticul de placentă” al mitologiei dogone, dar și cu ”plăcuța destinului” din Enuma Eliș, și poate de aceea se spune în Apocalipsa, cap. 6:14.: ”*Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Şi toţi munţii şi toate ostroavele s-au mutat din locurile lor*”.

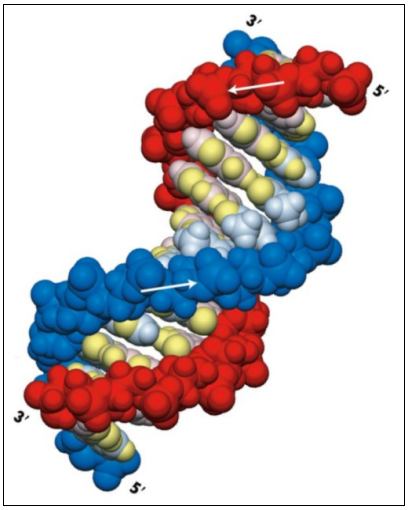

Dumnezeu dă fiecărui individ același mesaj și este responsabilitatea individului, indiferent unde se află în lume, să-l discearnă și să acționeze după el.

*

Rene Guenon are și retractori dintre care ne-a atras atenția JEAN VAQUIE cu eseul său ”L'IMPOSTURE GUÉNONIENNE”. Criticile sale, de care ne-am folosit mai sus, au fost constructive pentru noi deoarece ne-au revelat alte legături cu virusul existente în Biblie și anume:

a. În Geneza, cap. III, 14,15:

Domnul Dumnezeu a zis şarpelui: „*Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat eşti între toate vitele şi între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieţii tale, să te târăşti pe pântece şi să mănânci ţărână. Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul*”.

Asta înseamnă că ARN-ul viral pătruns în celulă va fi combinat mereu cu ADN-ul celulei (*să mănânci țărână*), va fi mereu în război cu celula (*vrăjmășie*) prin clonele sale (*sămânţa ta şi sămânţa ei*), iar celula va decapsida virusul (*îţi va zdrobi capul*) dar și virusul va infecta celula (*tu îi vei zdrobi călcâiul*).

b. În Geneza, cap. 11, 1-8:

”*Tot pământul avea o singură limbă şi aceleaşi cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în ţara Şinear şi au descălecat acolo. Şi au zis unul către altul: „Haidem să facem cărămizi şi să le ardem bine în foc!” Şi cărămida le-a ţinut loc de piatră, iar smoala le-a ţinut loc de var. Şi au mai zis: „Haidem să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului!” Domnul S-a coborât să vadă cetatea şi turnul pe care-l zideau fiii oamenilor. Şi Domnul a zis: „Iată, ei sunt un singur popor şi toţi au aceeaşi limbă, şi iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi-au pus în gând. Haidem să Ne coborâm şi să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora!” Şi Domnul i-a împrăştiat de acolo pe toată faţa pământului, aşa că au încetat să zidească cetatea*”.

Asta înseamnă că dacă la început virusul cum ajungea în citoplasmă se apuca imediat să se cloneze și părăsească celula (*Haidem să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului!*), a decis că este mai bine pentru el să să-și insereze genomul în ADN-ul celulei și prin intermediul acestuia să se împrăștie în toată celula (*i-a împrăştiat de acolo pe toată faţa pământului*), deghizat în componente celulare (*să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora*).

Acesta este un adevărat plan de civilizație care angajează viitorul pe termen lung. Interesant că textul mai spune: „Faciamus Nobis turrim”. Turnul este făcut pentru bărbați. Virusul nu are organe de reproducere ca și cum i-ar lipsi femeia, el este numai ”bărbat”. Pătruns în celulă nu-l mai preocupă decât ”înmulțirea” (*porunca divină: merge-ți și înmulțiți-vă*) și ”uniunea” (*asamblarea*).

c. În Apocalipsa, cap. 13, 1-8, 11-17:

Dumnezeu va acorda puteri universale *fiarei* în virtutea victoriei sale asupra oamenilor prin *ispită*; această putere i se datorează cu toată dreptatea; de aceea, Dumnezeu, care este drept față de toate creaturilor, i-l va da. Dar această putere va dura doar o perioadă foarte scurtă și doar la sfârșitul timpului, sub conducerea Antihristului (**pe perioada asamblării virusului**). Intervenția lui Dumnezeu la Babel a fost *milă*, deoarece a scutit omenirea de secole de existență sub puterea fiarei (**a existat cooperare între virus și celulă**).

*

Să reținem, în final, cuvintele virologului Luis Perez Villareal:

”*Este frapant faptul că în fiecare an avem o nouă apariție virală. Virusurile sunt frontul continuu al evoluției… continuă să modeleze traiectoria vieții pe planetă, inclusiv pe cea a oamenilor. Virusul poate acționa ca un mod de a asigura supraviețuirea unei anumite colonii. Viruții au furnizat materia primă pentru a influența complexitatea tuturor lucrurilor vii. Virusul este interfața dintre elementele chimice și viață*”, și că știința afirmă că:

”În anumite condiții, proviruții pot declanșa reproducerea lor și producerea de noi virioni”.

XXXII. STUPA ȘI VIRUSUL

1. Introducere

O stupă (în limba sanscrită: stūpa = morman) este o clădire religioasă budistă, în formă de movilă, ce conține relicve, cunoscute sub numele de ***śarīra***, și care poate fi folosită ca loc de rugăciune sau de meditație. Stupele și-ar putea avea originea în tumulii în care *śramaṇas*[116] au fost îngropați într-o poziție așezată numită chaitya[117].

După *parinirvāṇa*, moartea finală, definitivă care rupe cercul dintre moartea și renașterea lui Buddha din anul 483 î.Hr, rămășițele sale au fost incinerate, iar cenușa sa a fost împărțită și îngropată sub opt movile (stupa), iar sub alte două movile au fost îngropate urna și tăciunii. Cele zece stupe au fost realizate în diferite părți din nordul și nord-estul Indiei. Se presupune că au fost construite din lemn și pământ, din acest motiv ele nemaiexistând astăzi. În secolul al III-lea î.Hr, în timpul Imperiului Maurya, vechile stupe, mai ales cele ce găzduiau relicvele lui Buddha au fost reconstruite din piatră și cărămidă sub patronajul împăratului Asoka. Cele mai importante exemple de stupe sunt cele de la Sanchi, Sarnath, Amaravati și Bharhut.

Odată cu răspândirea budismului dincolo de granițele Indiei, stupele au fost preluate de alte popoare și au început să varieze în formă și stiluri. Un exemplu ar fi pagodele din Asia de Est ce au forma unor turnuri cu streșini ce se micșorează succesiv de jos în sus. Alte stupe în schimb au formă piramidală sau de clopot, cum sunt cele din Tibet.

O Stupa este și reprezentarea simbolică a minții unui Buddha.

În viziunea indiană tradițională, stupa servește nevoilor psiho-somatice, emoționale și estetice ale omului, ajutându-l intelectual, acționând ca un sprijin pentru contemplarea principiilor supra-sensibile. Ea exprimă modul în care lumea fenomenală se raportează la Real și modul în care Unul „se fragmentează” în multiplicitate; poartă indicații ale non-dualității (advaita) domeniilor sensibile și suprasensibile și va ajuta la realizarea stării de conștiință intelectuală pe care tradițiile indiene o consideră a fi scopul și perfecțiunea vieții umane, acea conștientizare nediferențiată sau ***starea de a fi*** „în care nu mai există nicio distincție între cunoscător și cunoscut”.

Credința că stupa este capabilă să îndeplinească această funcție simbolică se bazează pe doctrina indiană ce susține că există o corespondență analogă sau anagogică între ordinele fizice și cele metafizice ale realității, că lumea sensibilă are o asemănare cu intelectualul, în așa fel încât „această lume este imaginea acestuia și invers”. Tot ceea ce există își derivă realitatea dintr-un principiu transcendent, supra-empiric și traduce sau exprimă acel principiu în conformitate cu limitări și modalități care îi caracterizează propriul nivel de existență. Ordinele realității, adică multiplele stări ale ființei și multiplele stări ale existenței, sunt tot atât de multe reflecții, una față de cealaltă, întrucât fiecare la rândul său este o reflectare a Unității de unde derivă. Astfel, toate

116 Samaṇa înseamnă „cel care lucrează, trudește pentru un scop superior sau religios” sau „căutător, cel care efectuează acte de austeritate, ascetice”. Termenul la începutul literaturii Vedice era folosit predominant ca un epitet pentru Rishi cu referire la Shrama asociată cu executarea ritualului.

117 Stupă cu absidă rotunjită la capătul opus intrării și un acoperiș înalt cu profil rotunjit.

lucrurile care există - imagini, cuvinte, limbaj, fenomene fizice și mentale - sunt simboluri ale nivelurilor supra-empirice ale realității. Fiecare lucru existent este „reflexia" unei Forme arhetipale. Adică fiecare obiect al simțurilor sau al gândului este un simbol.

Într-un sens mai specific și restrâns, există și un simbolism deliberat și calculat, unul care cristalizează învățăturile doctrinare ale unei tradiții sub forma unei reprezentări figurative sau spațiale prescrise. De aici rezultă convenția de a limita termenul „simbol" la obiecte sau imagini care țin direct de formulări doctrinare și în care conținutul simbolic este clar și explicit manifest. Simbolurile, în acest sens mai specific, sunt reflectări mai clare și mai perfecte ale relațiilor și proceselor principiale, expresii mai convingătoare, directe și succinte ale adevărurilor transcendente, decât sunt lucrurile în general. Ele posedă dimensiuni ale sensului și o rezonanță de semnificație lipsită la obiectele obișnuite. Ele sunt capabile să provoace amintirea unei paradigme supra-lumești și, prin acest fapt, sunt impregnate de sacru. Simbolul sacru se consideră că a fost „***dat***"; este revelat tradiției dintr-o sursă non-umană. Este adecvat tocmai pentru că nu este o simplă înțelegere a minții umane, ci este o adevărată imitație a unui exemplu suprem.

Stupa acționează ca o punte intelectuală între vizibil și invizibil, corporal și fără formă, expresiv și inefabil; afirmă corespondența analogică a ordinelor realității; este destinat să funcționeze atât fizic, cât și metafizic; iar formele sale sunt în mare măsură determinate de exigențele speculației intelectuale și ale contemplației. Ea există doar pentru a satisface nevoile simbolismului și are o referință metafizică clară și fără echivoc.

<u>În continuare vom arăta paralelismele existente între stupă și virus, între stupă și complexul celulă-virus, între replicarea genomului viral și miturile, ritualurile și doctrinele ce derivă din simbolismul stupei</u>. Analiza are la bază cartea lui Adrian Snodgrass "*The symbolism of the stupa*".

Simbolul stupei este spațial, mitul este verbal, iar ritul este o repetare a acțiunilor sacre descrise în mituri, exprimată printr-o serie de gesturi și cuvinte. Acțiunile efectuate în ritual - corporal și auditiv - sunt simboluri „puse în acțiune". În sens invers, reprezentarea grafică a unui simbol este o fixare a unui gest ritual și, de asemenea, ca în delimitarea planului de stupă, desenarea unui simbol este el însuși un rit. Riturile, miturile și simbolurile sunt expresii diverse, strâns legate între ele, ale unei singure realități.

În viziunea budistă și textele canonice, ***sutrele*** și comentariile sunt simboluri.

Semnificația formei stupa este integrată cu forma însăși și se află acolo înainte de percepția ei. Acesta este un sens în care fiecare religie și tradiție atribuie o origine „non-umană" simbolurilor sacre. Principiul lor se întoarce mai departe și mai sus decât construcțiile minții umane. Din această cauză, „validitatea" simbolului nu depinde de înțelegerea acestuia; simbolismul arhetipal își păstrează structurile și „reapar spontan", chiar inconștient, în fenomenele nereligioase ... ele „sunt prezente" chiar dacă nu conștient înțelese". Simbolul se adresează nu numai conștiinței trezite, ci întregului om; „simbolurile vorbesc întregii ființe umane și nu numai inteligenței". Simbolurile își comunică „mesajele", chiar dacă mintea conștientă rămâne în necunoștință de cauză.

În planul stupei, timpul este „fixat", cristalizat, redat static; este transmutat dintr-un mod succesiv și metodic într-un model instantaneu de relații. Cele patru anotimpuri, de exemplu, sunt „înghețate" în configurația geometrică a crucii orientate; iar în această cruce sunt văzute în simultaneitatea lor.

2. Virusul

Conform virologului Luis Perez Villareal în fiecare an avem o nouă apariție virală. Virusurile sunt frontul continuu al evoluției. Ele continuă să modeleze traiectoria vieții pe planetă, inclusiv pe cea a oamenilor. Procesele evolutive se produc în secțiuni de reglementare și nu în secțiunile de codificare și stocare a informațiilor pentru proteine. Există o mare varietate de elemente genetice mobile, identificate în ultimii 40 de ani, care, ca locuitori obligatori ai tuturor

genomurilor, se inserează și se șterg; unele tăiate și lipite, altele copiate și lipite, ambele variante fiind răspândite în genom. Acestea schimbă identitățile genetice ale gazdei, fie prin inserție, recombinare sau prin reglarea epigenetică sau re-reglarea conținutului genetic, cooperând cu gazda și interacționând cu ea într-un mod modular. Secvențele virale, chiar dacă sunt trunchiate sau reduse la tăcere de codonii stop, pot fi capabile de reactivare și exprimare prin recombinare între HERV-uri înrudite, spune Maximo Sandin. Gazda/Omul poate să fie o sursă genetică pentru generarea de noi virusuri din virusul endogen.

Replicarea virală este formarea de viruși biologici în celulele gazdă. Majoritatea virusurilor ADN se adună în nucleu, în timp ce majoritatea virusurilor ARN se dezvoltă exclusiv în citoplasmă.

Asamblarea componentelor virale clonate se face la nivelul membranei celulare, având în faza inițială forma unei umbrele. Elementele învelișului capsidei trec prin Aparatul Golgi al celulei gazdă.

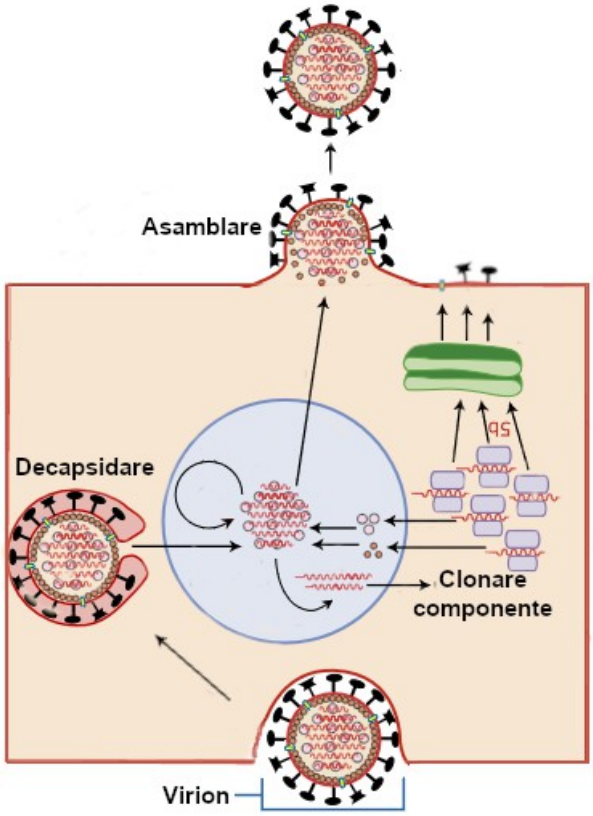

În zona de asamblare se formează o viroplasmă în formă de ou:

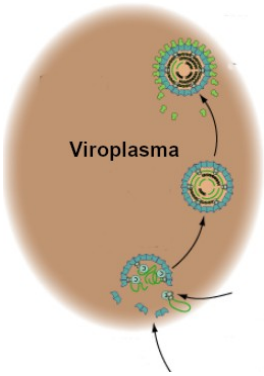

Ființă și Neființă, viu și ne-viu, un virus ancestral, ajuns la noi dintr-o altă dimensiune, a

modificat Omul pentru a se replica, plasându-și genomul de tip ARN în așa zisul gunoi al ADN-ului uman[118]. De atunci, prin hazard, unii copii se nasc având capătul de începere a replicării intact, ceea ce îi face apți ca, prin ritualuri de inițiere și exerciții ezoterice transmise oral din generație în generație, să-l activeze și să se transforme într-un adevărat genom viral ce cu ajutorul adepților săi să cloneze un virus complet într-o a patra dimensiune, unde se pare că merge omul după moarte.

Locul ocupat de ”sufletul” omului (fragment de genom viral = scânteie divină) în structura acelui virus depinde de nivelul de spiritualitate atins de acesta, adică de procentul în care s-a transformat el însuși în genom viral. Simbolurile ezoterice, ritualurile, miturile, religiile se adresează direct acestui genom viral din noi, numit SINE, amintindu-i că este diferit de genomul dublu catenar al omului, numit EU, că are alt rol decât viața obișnuită și că trebuie să sileasca pe posesor să facă acele activități, fizice, psihice și intelectuale, care să-i permită câștigarea independenței și transformarea în *Jivan mukti* (eliberat în viață) sau ”*a doua oară născut*”.

Stupa face și ea parte din acest plan de readucere aminte, bine pus la punct de genomul viral ancestral încă de la început, astfel încât clonarea sa să nu dea greș. Periculozitatea acestui genom se manifestă doar atunci când umanitatea nu-l acceptă, nu face un pact cu el, neînțelegând că este singura șansă de a se salva ca specie când Sistemul nostru Solar nu va mai fi propice vieții. Orice întârziere în realizarea acestei coabitări poate periclita realizarea planului de salvare, omul distrugându-și prea repede mediul care-l susține.

Așa cum vom arăta în continuare, stupa simbolizează asamblarea virusului la nivelul membranei și prin simbolismul ei indică fluxul de componente virale dinspre nucleu, trecând prin citoplasmă și ajungând în exteriorul membranei.

Extraordinar este faptul că fiecare componentă clonată are memoria spațială a poziției pe care o va ocupa în corpul final al virusului, astfel încât fiecare se deplasează la locul ei în structura complexă a acestui corp, așa cum toate celulele fătului provenite din divizarea celor opt celule multipotente ale zigotului se plasează automat în locul rezervat în structura corpului viitorului copil.

De aici rezultând importanța direcțiilor cardinale în construcțiile arhitecturale, simbol al virusului sau a Împărăției Cerurilor.

3. Construcția stupei.

Stupele pot fi în formă de cupolă, turn sau piramidă, dar au caracteristici comune:

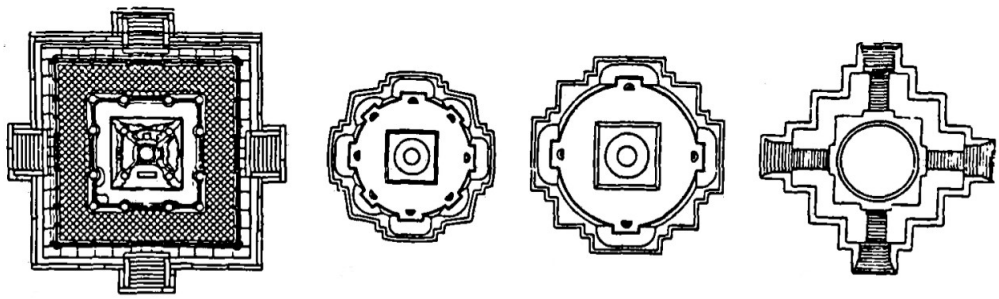

a. Fiecare plan stupa se dezvoltă simetric în jurul unui punct central, formând mandale[119];
b. Fiecare volum de stupă se dezvoltă simetric în jurul unei axe care se ridică vertical din acel punct central;

118 Ipoteza are la bază teoriile virusologilor Luis P. Vilareal și Masimo Sandin.

119 Mandala constituie un simbol și totodată un ritual, reprezentând Universul. Mandala este o diagramă circulară ce păstrează cu rigoare o anumită simetrie care se concentrează cu toată forța asupra unui centru, având ca structură tipică împărțirea suprafeței în patru segmente egale. Termenul mandala este moștenit din limba sanscrită și este un cuvânt compus din doi termeni, **manda** și **la**. În sanscrită **manda** înseamnă cerc, dar și sferă, iar **la** are sensul de conținător.

c. Fiecare corp de stupă este orientat în conformitate cu direcțiile spațiului.

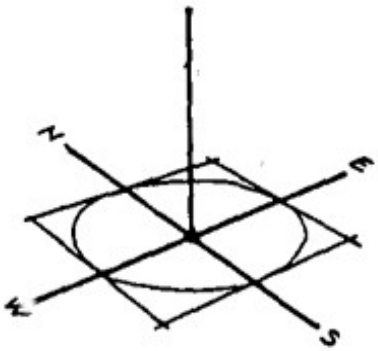

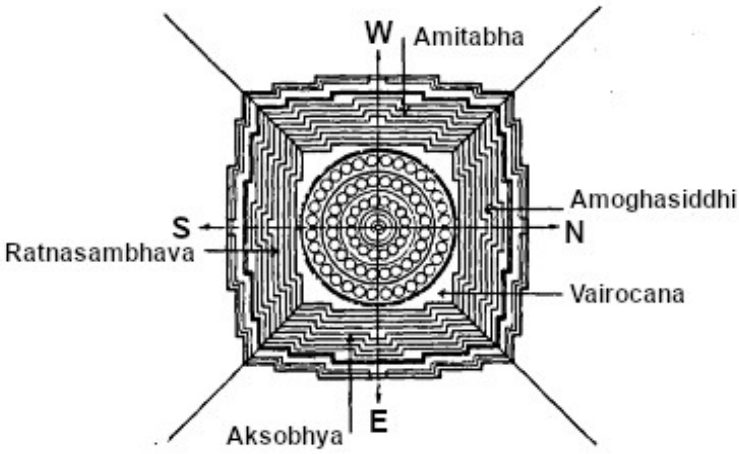

Stupele mai sunt clasificate după funcția lor, astfel:

- Stupa Relicvariu, în care sunt îngropate moaștele sau rămășițele lui Buddha, a discipolilor săi și a unor sfinți laici.
- Stupa obiectelor, în care sunt înmormântate obiecte care au aparținut lui Buddha sau discipolilor săi, cum ar fi un castron pentru ofrande, o robă de cerșetor, sau scripturi budiste importante.
- *Stupa comemorativă*, construită pentru a comemora evenimentele din viața lui Buddha sau a discipolilor săi.
- *Stupa simbolică*, care simbolizează aspecte ale teologiei budiste; de exemplu, Borobudur este considerat simbolul „celor trei lumi (dhatu) și a etapelor spirituale (bhumi) ale unui bodhisattva Mahayana”.
- *Stupa votivă/miniatură*, construită pentru a comemora vizitele efectuate cu scopul de a obține beneficii spirituale.

În budismul tibetan există opt tipuri diferite de stupa, fiecare referindu-se la evenimente majore din viața lui Buddha.

- Stupa Lotusului

Cunoscută și sub denumirea de „Stupa Lotusurilor îngrămădite” se referă la nașterea lui Gautama Buddha. „La naștere Buddha a făcut șapte pași în fiecare dintre cele patru direcții” (Est, Sud, Vest și Nord). În fiecare direcție au apărut lotuși, simbolizând brahmavihāras: dragoste, compasiune, bucurie și calm. Baza acestei stupe este circulară, are patru trepte și este decorată cu modele de petale de lotus. Ocazional, sunt construite șapte trepte în formă de lotus. Acestea se referă la primii șapte pași ai lui Buddha.

- Stupa Iluminării

Cunoscută și sub numele de „Stupa cuceririi Mara”, această stupă simbolizează realizarea de către Buddha în vârstă de 35 de ani a iluminării sub arborele ***bodhi*** din Bodh Gaya, unde a cucerit tentațiile și atacurile lumești, manifestate sub forma Mara.

- Stupa multor uși

Această stupă este, de asemenea, cunoscută sub numele de "Stupa multor porți". După ce a ajuns la iluminare, Buddha și-a învățat primii elevi într-un parc de cerbi de lângă Sarnath. Seria de uși de pe fiecare parte a treptelor reprezintă primele învățături: cele patru nobile adevăruri, cele șase *Pāramitās*, cele opt căi nobile și cele douăsprezece *Nidānas*.

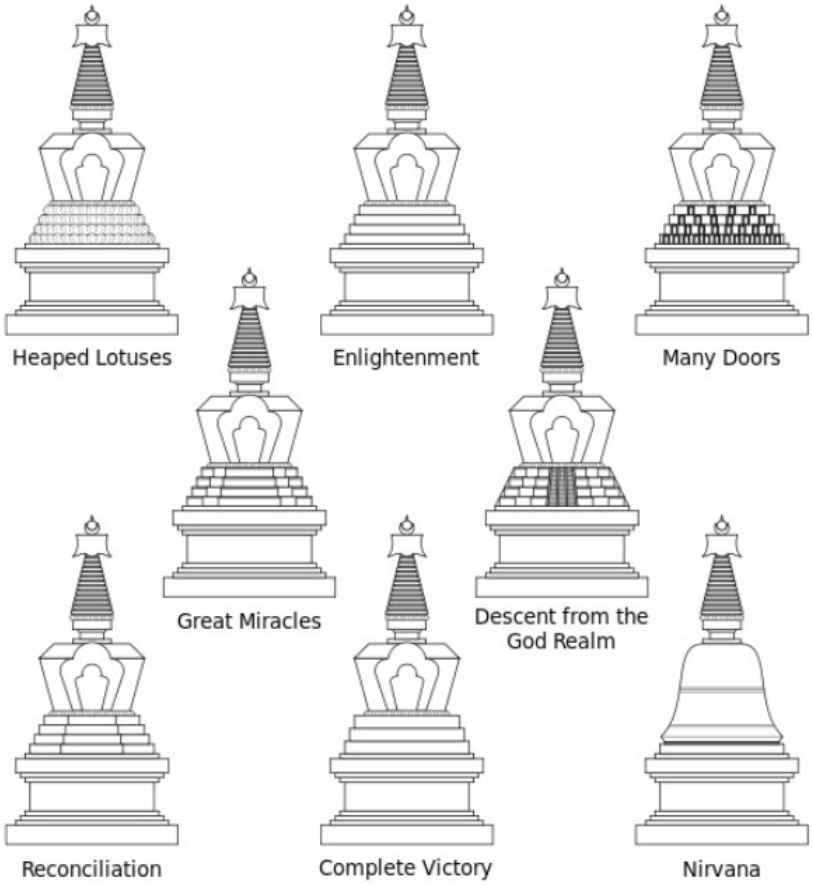

- Stupa Coborârii din Tărâmul Zeului

La 42 de ani, Buddha a efectuat o retragere în Raiul Tușita, unde mama sa a renăscut. Pentru a-i răsplăti bunătatea, a învățat ***darma*** renașterii ei. Localnicii au construit o stupă în Sankassa pentru a comemora acest eveniment. Acest tip de stupă se caracterizează prin faptul că are o proiecție centrală pe fiecare parte și care conține o scară triplă sau trepte.

- Stupa Marilor Minuni

Cunoscută și sub numele de „Stupa Succesului Tirthikas”, această stupă se referă la diferite minuni făcute de Buddha pe când avea 50 de ani. Legenda susține că a biruit pe *maras* și eretici prin argumente intelectuale și, de asemenea, prin săvârșirea de miracole. Această stupă a fost ridicată de regatul Lichavi pentru a comemora evenimentul.

- Stupa Reconcilierii

Această stupă comemorează rezolvarea de către Buddha a unei dispute între *sangha*. O stupă

în acest design a fost construită în regatul Magadha, unde a avut loc împăcarea. Are patru trepte octogonale cu laturi egale.

- Stupa victoriei complete

Această stupă comemorează prelungirea cu succes a vieții lui de Buddha cu trei luni. Are doar trei trepte, care sunt circulare și fără ornamente.

- Stupa Nirvanei

Această stupă se referă la moartea lui Buddha când avea 80 de ani. Simbolizează absorbția sa completă în cea mai înaltă stare sufletească. Este în formă de clopot și, de obicei, fără ornamente.

În budism, există stupe *Kalachakra* al cărui simbolism nu este legat de evenimentele din viața lui Buddha, ci de simbolismul Tantra Kalachakra, creat pentru a proteja împotriva energiilor negative. Este cel mai rar tip de stupă. Stupa *Kalachakra*, poate fi găsită printre cele mai înalte învățături ale lui Buddha în tantra non-duală *Maha-Anuttarayoga*, cunoscută și sub numele de „Roata timpului" sau *Kalachakra*. Tantra Kalachakra se referă la aspecte externe, interne și alternative. Aspectele externe se ocupă de cosmologie, astronomie și astrologie, cele interne se referă la sistemul energetic interior al indivizilor (relația dintre corp și minte). Aspectul alternativ se referă la practica meditației pe *Kalachakra*. Stupa are o mare putere de protecție.

Planul stupa este determinat prin mijloace rituale. Procedurile rituale, detaliate în manualele de construcție indiene, *Silpagastras*, sunt folosite de hinduși, budiști și jainiști pentru a orienta și defini limitele stupei, folosind umbrele aruncate pe sol de un stâlp-gnomon[120] amplasat în centrul unui cerc pentru a determina o axă Est-Vest. Din aceasta, axa nord-sud este derivată geometric și apoi, prin descrierea unei serii de arce, trecând prin *Vezica Piscis*[121], se delimitează un pătrat ale cărui laturi sunt aliniate cu cele patru direcții.

120 Vergea verticală care ajută la determinarea meridianului locului și stabilirea orei prin umbra pe care o lasă pe sol.

121 Vesica piscis este o formă matematică formată prin intersecția a două discuri cu aceeași rază, care se intersectează în așa fel încât centrul fiecărui disc să se afle pe perimetrul celuilalt. În limba latină, „vesica piscis" înseamnă literal „vezica unui pește", reflectând asemănarea formei cu vezicele duble de aer („vezica de înot") care se găsesc la majoritatea peștilor. În italiană, numele formei este mandorla („migdale").

Ritualul descris în Manasara Silpasastra, VI, este tipic celor găsite în celelalte manuale de construcție. Acesta instruiește executantul ritului să ridice un gnomon (YZ) în punctul selectat pentru a fi centrul clădirii. Din acest centru, Y, un cerc cu o rază de două ori lungimea lui YZ este descris pe sol. Punctele în care capetele umbrei aruncate de gnomon ating circumferința cercului dimineața și seara sunt marcate (A și B). Vectorul AB se află în direcția est-vest.

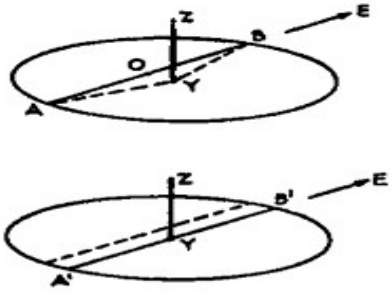

Linia AB nu poate acționa drept coloană vertebrală (pyathya) a clădirii, deoarece nu trece prin centrul Y. Punctul mijlociu al AB (marcat cu 0 în figură) coincide doar cu centrul Y în momentul echinocțiilor, când umbra aruncată de gnomon arată spre Vest în timpul dimineții și spre Est după amiază. În toate celelalte perioade ale anului 0 și Y nu sunt coincidente. De la echinocții distanța dintre ele crește progresiv până când atinge un maxim. Astfel, dacă ritualul se desfășoară în orice altă zi decât cele două echinocții, este necesar să se traseze o a doua linie (A'B') care merge paralel cu AB și trece prin centrul Y.

Manasara Silpasastra nu oferă nicio indicație despre cum se realizează acest lucru ritual, dar un alt text, Tantrasamuccaya (în Mailaya, 1949, pp. 124-5), care este manualul de construcție cel mai utilizat în Tamil, descrie o metodă alternativă de determinare a direcțiilor care evită necesitatea relocării primei axe găsite. Marcând sfârșitul umbrei aruncate de gnomon la trei momente la distanță egală în timpul zilei - dimineața, după-amiaza și la o jumătate de drum între ele - se obțin trei puncte, două pe circumferința cercului și una în interiorul ariei sale (A, B și 0).

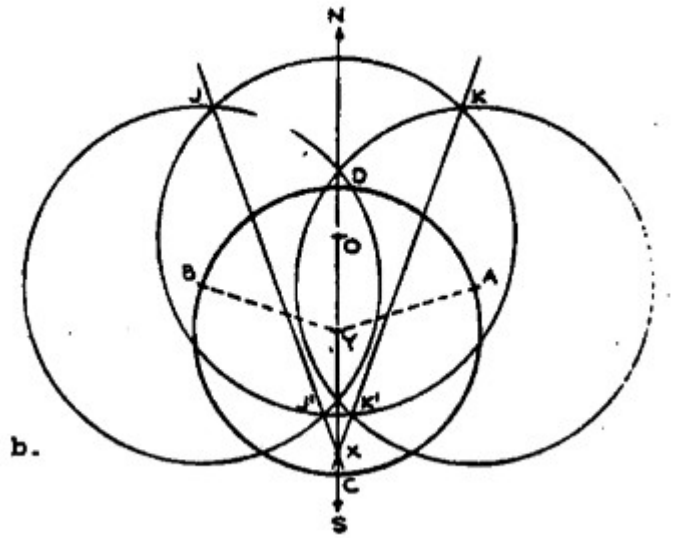

Cu aceste puncte ca centre sunt desenate trei cercuri, tăindu-se reciproc în punctele J, J ', K și K'. Linia XY care unește gnomonul cu X, punctul de intersecție al liniilor JJ' și KK', marchează direcția Nord-Sud. Extensia sa dă punctele C și D pe circumferința cercului principal.

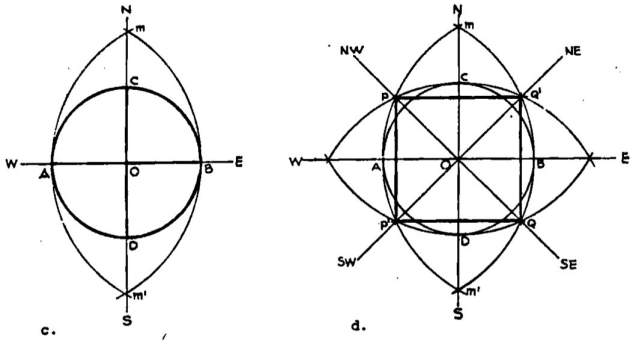

După ce s-a determinat astfel una dintre cele două axe cardinale, următorul pas este determinarea complementului acesteia. Din A și B sau C și D.

Ceea ce avem acum este un cerc cu două diagonale tăiate în unghi drept și orientat în conformitate cu direcțiile cardinale, aspectul de bază al stupei cu plan circular. Pentru a determina forma planului pentru stupele cu o bază pătrată, este urmată o a doua schemă de construcție geometrică. Din A, B, C și D ca centre și cu diametrul cercului ca rază sunt descrise patru segmente de cercuri astfel încât să se intersecteze în punctele p, p', q și q'. Prin unirea acestor patru puncte se obține pătratul pp'qq'. Diagonalele acestui pătrat, pq și p'q', marchează axele direcțiilor intermediare NE-SW și respectiv SE-NW. Astfel obținem o a doua schemă de orientare derivată din prima: un pătrat ale cărui laturi sunt orientate către cele patru direcții cardinale și ale căror colțuri se află pe axele direcțiilor ordinale.

4. PĂRȚILE STUPEI

Forma stupei îl reprezintă de obicei pe Buddha, încoronat și așezat în postura de meditație pe un tron în formă de leu. Coroana sa este partea de sus a turlei; capul său este pătratul de la baza turlei; corpul său are forma unei vaze; picioarele sale sunt cele patru trepte ale terasei inferioare, iar baza este tronul său.

De obicei, stupa are trei părți: terasa, domul și turla (ornamentul). Terasa în formă de *mandala* are trei niveluri prevăzute cu scări și balustrade spre cele patru puncte cardinale, iar turla poate conține mai multe elemente precum: stâlpul, pavilionul, umbrela și vaza (bijuteria).

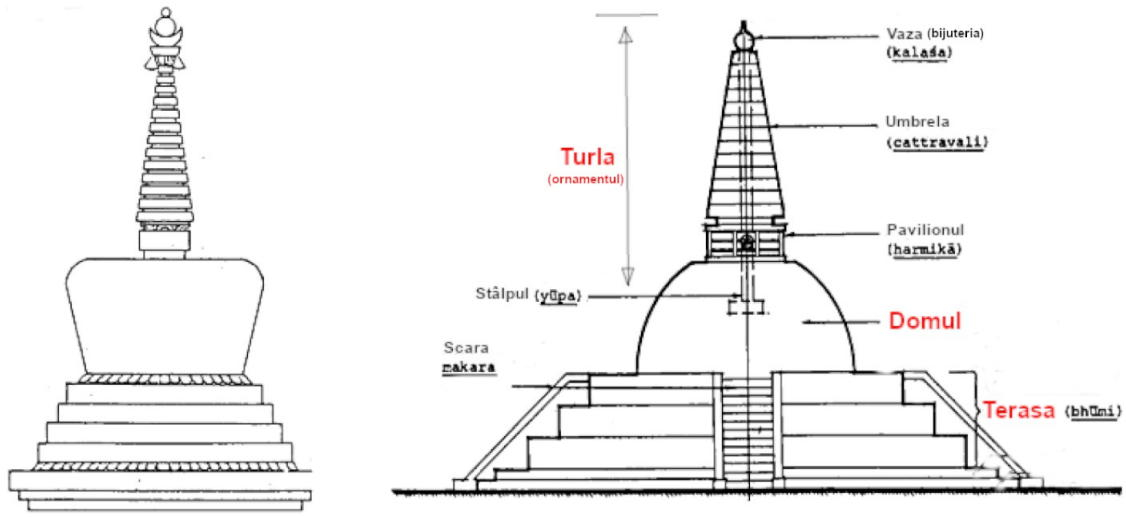

Trebuie să mai precizăm că un Templu hindus în stil *Kalinga* compus dintr-o *stupă* și un corp de construcții alăturate nu este doar o casă a lui Dumnezeu, ci are o structură care seamănă cu forma umană.

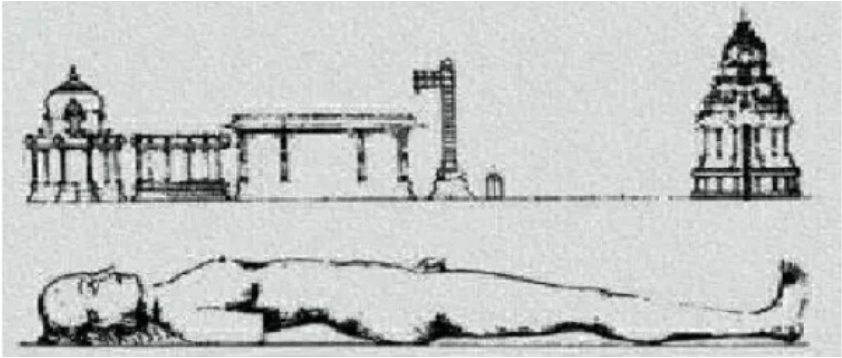

Un templu hindus este o reconstrucție simbolică a universului și a principiilor universale care fac ca totul din el să funcționeze. Templele reflectă filosofia hindusă și opiniile sale diverse despre cosmos și adevăruri.

Asta face ca atunci când un ***devot*** intră în templu, el intră practic într-o *mandala* și, prin urmare, participă la un câmp de putere. Progresul său prin pavilioane pentru a ajunge în zona sacră este, de asemenea, simbolic. Reprezintă fazele de progres în călătoria unui om spre divin. În conformitate cu această schemă, detaliile arhitecturale și sculpturale variază de la o fază la alta, conducându-l treptat la experiența care îl așteaptă în timp ce va sta în fața zeității. Acest lucru este explicat în felul următor.

Când ajunge la poarta principală, un închinător se apleacă mai întâi și atinge pragul înainte de a-l traversa. Aceasta marchează trecerea de la calea lumii obișnuite la lumea lui Dumnezeu. Intrând pe poartă, el este întâmpinat de o serie de figuri sculptate pe pereții exteriori, reprezentând preocupările exterioare și diverse ale omului.

Pe măsură ce înaintează în semiîntunericul predominant, închinătorul lasă deoparte distracțiile și începe să-și concentreze atenția asupra sacrului. În sfârșit, sanctuarul, lipsit de orice ornament, și cu intrarea sa simplu împodobită, îl conduce pe devot mai departe spre liniște, spre împlinire și către prezența lui Dumnezeu.

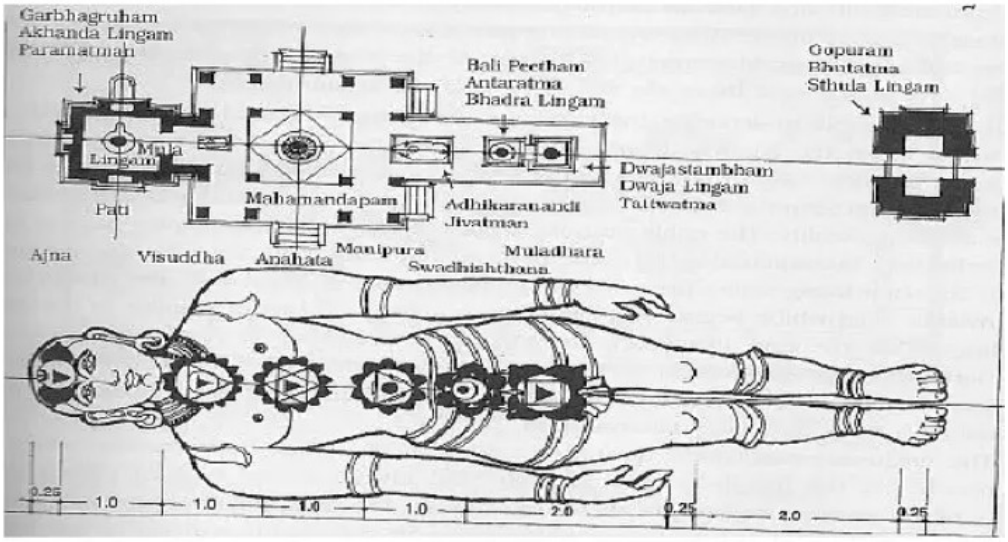

Zona capului zeului este prevăzută cu o cale circumambulatorie, pe care devotul merge în sensul acelor de ceasornic, ceea ce reprezintă, în gândirea hindusă și budistă, o încercuire a universului în Sine (genomul străin din om).

a. Terasa

Pentru că terasa este locul unde virusul va începe asamblarea este considerată o *mandala*, un cerc sau o sferă în care se va clona virusul (locul care conține ***viroplasma***) și de aceea poate fi corelată cu Roata Cerului, cu lotusul și cu celelalte simboluri ale centrului.

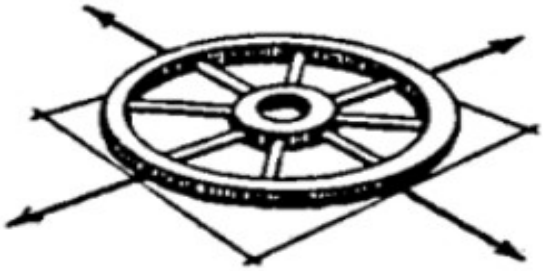

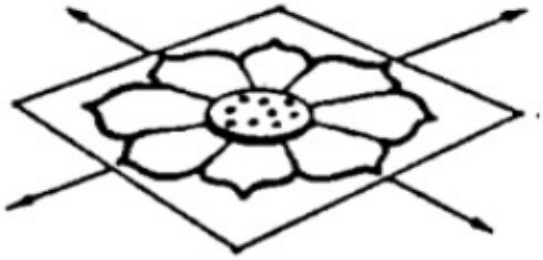

a1. Terasa ca *mandală*:

Stupa localizează un focar de forță spirituală, atrăgând *pelerinul* (în cazul nostru o componentă clonată a virusului) pe o spirală pornită de la locul de clonare și terminată la locul de asamblare. De aceea, *Mandala* este o lume centrată, o zonă al cărei centru a fost determinat și ale cărui limite au fost clar definite. Este o incintă sacră, o lume sau câmp din care demonii (în cazul nostru componente ale celulei), adică influențele dezordinii și distragerile, au fost expulzate și în cadrul cărora ritualurile pot fi efectuate fără obstacole sau pericole. Este un spațiu cosmicizat, ordonat din extinderea nelimitată a haosului nestructurat (citoplasma celulei), este o totalitate, un întreg format dintr-o asociere de părți. Cercul, mereu și peste tot, a fost semnul completitudinii și perfecțiunii. În budism simbolizează perfecțiunea Buddhaității. *Mandala* este, de asemenea, un cerc în sensul în care vorbim despre „un cerc de prieteni": este o adunare sau grupare a lui Buddha și Bodhisattva. Textele sacre spun: "Mandala înseamnă o adunare. Diferențierile din întreaga lume ale Înțelepciunii (genomului viral), nenumărate ca particule de praf, se reunesc ca niște spițe ale unei roți pentru a susține pe Regele Minții, Vairocana (virionul)". Textele budismului *shingon* japonez (*Dainichikyo)* spune că *mandala* este un cerc ce dă naștere lui Buddha (genomul unei clone de virus). În *Subhakarasimha* se spune: *Mandala „naște Buddha", deoarece reprezintă creșterea sămânței Buddhaității (virusul pătruns în celulă) care, atunci când este plantată în „pământul minții" (nucleu), umezită de apa Marii Compasiuni (nucleoplasma), încălzită de soarele (sau focul) Marii Înțelepciuni (ARN-ul viral), animată de aerul Marii Metode (instrucțiunile de clonare), crește în spațiul Marelui Vid (citoplasma) și, astfel, se dezvoltă în răsăritul Naturii Dharma (membrana celulară), care crește spre exterior în Lumea Dharma (capsida clonei) și devine în cele din urmă Arborele Buddha complet crescut (genomul viral)*.

Meditând asupra *mandalei* se atinge Buddhaitatea, se produce Iluminarea (asamblarea fragmentelor virale din așa zisul gunoi al ADN-ului uman) și se dă naștere lui Buddha (clonă genom viral) în cei Iluminați, pentru că *Mandala* este o schemă a etapelor progresive în ascensiunea pe Calea către Buddhaitate, Calea care duce de la Trezirea sămânței budhaității (a genomului de virus din genomul uman) până la percepția deplină a Metodei (upaya), activitatea Buddha prin care toate ființele sunt ajutate să obțină o percepție a Realului (a lumii virusului).

„*Mandala*, spune *Subhakarasimha*, înseamnă cea mai purificată și rafinată parte a untului, partea care este neschimbată, fermă, cu o aromă excelentă, omogenă, fără reziduuri de impuritate (clone de elemente virale). De aceea Buddha spune că *mandala* are o *aromă incomparabilă*. Laptele naturii Buddha (a genomului viral) este amestecat prin cele trei tipuri de metode ezoterice[122] și, trecând prin etapele celor cinci arome, formează ***ghee***-ul Minunatei Treziri, care este de o asemenea puritate încât nu poate fi rafinat în continuare. Mandala este aroma supremă și dulce a adevărului, a purului și a imuabilului.

Vorbind despre „*aroma incomparabilă*" a *mandalei*, Sutra folosește o metaforă care este

122 Adică, practica celor trei mistere ale corpului, vorbirii și minții.

recurentă în literatura budistă, aceea a turnării laptelui pentru a face unt și caș. Cuvântul *mandala* cuprinde cuvântul *manda* (**ghee**) care înseamnă „compus din”; la fel cum ***ghee*** este esența concentrată a laptelui, tot așa *mandala* este distilarea pură și chintesențială a universului, înrudită cu ***amyta***, fluidul ambrozial al nemuririi obținut prin frământarea Oceanului de Lapte. Mitul hindus, spune cum Oceanul de Lapte, care reprezintă apele potențialității, adică substanța neformată, nestructurată și haotică a universului (citoplasma), este frământată de Muntele Lumii (aici genomul celular) care se rotește în maniera unui tije de agitare, determinând astfel laptele să se solidifice și să producă forme (elemente celulare și virale). În contextul buddhist Oceanul de Lapte este și Dharma-Nature (genomul viral), situată ca o potențialitate nerealizată în mintea persoanei, unde rămâne „necoagulată” și „neformată” din cauza iluziei. Când este „zdrobit”, adică trezit și actualizat de practica ritualurilor meditaționale, acesta trece prin etapele „celor cinci arome”[123], care sunt cinci niveluri de înțelegere și se transformă în esența iluminării supreme și perfecte (se complectează genomul viral din genomul uman).

Întrucât genomul viral este inserat în ADN-ul uman, se spune că și corpul Dharma din Vairocana este total și inseparabil fuzionat cu lumea formelor, că este în același timp o „totalitate care cuprinde” (Ch. Louen yuan kiu tsou) și care include în aria sa toate formele universului (ale virusului), așa cum se vede prin ochii Iluminaților, în perfecțiunea lor, ordinea reglementată. Mandala arată simultan Corpul Dharma al Vairocana Tathagata și configurația ideală a cosmosului formelor.

Budismul Shingon, menținând o doctrină care derivă din formulările indiene, învață că vâltoarea formelor percepute de ființe ignorante și armonia și ordinea de bază percepute de Buddha sunt aspectele inseparabile ale unei Realități non-duale (genomul viral este monocatenar).

Astfel, Mandala este o schemă comprimată a cosmosului formelor (a celulei) în coeziunea și integritatea sa esențială. Este imaginea „focalizată” sau concentrată a universului total pe măsură ce rămâne în forma non-duală, în imuabilitatea Atitudinii, adică a virusului ne-intrat în celulă. În limitele *mandalei* (a virusului în asamblare), lumea este cuprinsă în puritatea sa originală, impregnată inseparabil de virtuțile și calitățile Buddha.

*

* *

Succesul urmării unei căi spirituale se datorează faptului că, în importul său microcosmic, *mandala* este un model sau o imagine a lumii transcendente existente în mintea fiecărei ființe. „Aceasta se numește *mandala* care rămâne în Mintea Marii Ființe (Mahasattva)[124]. Se află în mintea tuturor (adepților) Shingonului. Știind acest lucru, se obține realizarea completă a Buddhahood/Învelișul virusului”. *Mandala* desenată pe sol sau ca pictură nu este *mandala* adevărată, ci un suport meditațional pentru realizarea *mandalei* în minte. Este o paradigmă a structurii spirituale a universului infuzată cu Buddha-Natura; și, de asemenea, a lumii spirituale care se află în ființă, lumea interioară prin care el trebuie să treacă în pelerinajul său înapoi la propriul centru, locul iluminării sale interioare.

Mandala formală delimitată pe pământ poate descrie simultan ambele lumi, interiorul și exteriorul, datorită analogiei stricte care există între ele. Fiecare parte a universului este analogă oricărei alte părți și a întregului, astfel încât cosmosul total este reflectat în mintea fiecărei ființe și centrul cosmosului total este situat în centrul fiecărei minți. Când inițiatul intră în *mandala*, el își traversează ritualic-stările interioare; în mintea sa cea mai profundă, el traversează potopul de

---

123 Metafora celor „cinci arome” (Jap, gomi) este una care este folosită în mod obișnuit în scrierile budiste pentru a ilustra niveluri de înțelegere progresiv rafinate. În școala Tendai, de exemplu, este utilizată pentru a descrie cinci etape ale predicării Dharmei de către Buddha către publicul cu o receptivitate crescândă: în primul rând, predicarea Avatamsaka-sutra pentru *sravaka* și *pratyekabuddhas* este: aroma laptelui proaspăt; în al doilea rând, predicarea Agama-sutrelor pentru adepții Hinayana este aroma cremei; în al treilea rând, predicarea sutrelor Vaipulya este aroma cașului; în al patrulea rând, predicarea Prajna-sutrelor este aroma untului; și în cele din urmă, predicarea Saddharma-pundarika-sutra și a Maha-parinirvana-sutra este aroma ghee-ului.

124 Adică Vajrasattva, care întruchipează Iluminarea care se află înnăscută neașteptat în mintea ființei.

samsara (provocat de prezența ADN-ului celular), urmărindu-și drumul spre centrul cosmosului, care este *bodhimanda*, locul în care Buddha atinge Iluminarea.

*

* *

Virusul, adică Unul, intrând în celulă se dezmembrează, adică trece în multiplicitate. După clonarea părților, acestea se deplasează spre locul de asamblare în vederea recreării lui Unu. De aceea, *Mandala* pe care este construit templul hindus se numește ***Vastu-puruşa-mandala***.

- "***Vastu***", înseamnă literalmente „*locuință, clădire*", de la rădăcina ***vas***, "a locui, a exista", și se referă în mod specific și în sensul său îngust la șantierul definit de periferia *mandalei* (perimetrul locului unde începe asamblarea). În sensul său mai larg și metafizic, se referă la extinderea totală a existenței manifestate pe care *mandala* o definește în mod simbolic. ***Vastu*** este câmpul de existență marcat de granițele planului de construcție, care, ca *mandala*, este coextensiv cu cosmosul structurat (al viitoarei clone virale).

- "***Purusa***", al doilea termen în numele *mandalei*, înseamnă „Persoană" și se referă la Omul Universal, personificarea Spiritului informator, Mascul primordial din care evoluează Existența, adică se referă la genomul viral. Identic cu Cuvântul, cu Cunoașterea, el este expresia antropomorfă a Principiului esențial al manifestării, Esența existenței virusului. Considerat în raport cu omul individual, Puruşa este Sinele principial și necondiționat, Atmanul universal care se află în centrul vital al individualității ca într-un oraș (puri-saya/genomul de virus din genomul nostru). Termenul ***Vastu-purusa-mandala*** poate fi astfel tradus ca „mandala esenței spirituale imanente în cadrul existenței" și, într-unul din sensurile sale, *mandala* este o figurare a esenței (purusa) imanentă în cadrul formelor, referindu-se la căsătoria progenitivă a polilor principiali ai manifestării (virusul și celula). Esență și substanță (purusa și prakrti).

Purusa, principiul esențial al manifestării, este și Omul Universal, om în măsura în care este identificat cu Esența sa informatoare (genomul viral). În imaginația simbolică a ritualului, Purusa este reprezentat antropomorf, și delimitat pe ***Vastu-purusa-mandala***, în poziția victimei sacrificiului, cu fața în jos, cu capul spre est și cu picioarele spre vest. Desenat în acest fel pe *mandală* Purusa este identificată cu victima cosmică, Purusa-Prajapati (virusul care s-a dezmembrat la intrarea în celulă).

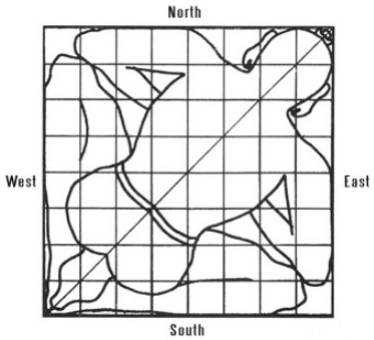

Virusul fiind adevăratul OM, dar împrăștiat în celulă, va fi adunat în acest pătrat și cu ajutorul coordonatelor de identificare se va realiza OMUL sferă a lui Platon, adică virusul.

Dezmembrarea virusului, care a dus la generarea extensiei spațiale și a duratei temporale din Principiul lor adimensional și atemporal, este exprimată simbolic ca o fragmentare a Unității primordiale. Integritatea coerentă a Ființei (a virusului) este spulberată pentru a deveni multiplă; neîmpărțitul devine împărțit. Mitologic, acesta este sacrificiul Persoanei divine, *Purusa* (virusul), care se împarte pentru a intra în existență. Părțile discrete ale manifestării sunt membrii săi neparticipați; porțiunile multiple ale universului sunt fracțiunile corpului său dezmembrat, despărțite printr-un act de sacrificiu continuu și mereu reînnoit. Astfel golit și dispersat în manifestare, *Purusa* este Prajapati, Lordul Progenerării (praja), personificarea existenței totale, care, în unicitatea sa fragmentată în timp, este identificată cu ciclul anului. Ritualul sacrificial este o

inversare a aceastei progresii a Unului în mulți. Prin îndepărtarea corpului multiplicității, a fragmentelor celulare, Unitatea se restabilește. Corpul lui *Purusa* delimitat în ***Vastu-purusa-mandala*** este corpul lui Dumnezeu „întrupat" în terenul existenței - Prezența divină imanentă în interior și împărțită între multitudinea de forme - și simultan acel corp împărțit sacrificat pentru reînnoirea Unității.

Brhat Samhita povestește cum „Odată a existat un ***lucru*** nedefinit prin nume, necunoscut în forma sa corectă și care a blocat Raiul și Pământul. *Deva* a rămas însă pe ea acolo unde se afla și Brahma a făcut-o plină de zei și a numit-o ***Vastu-purusa***.

La prima vedere, această relatare pare să contrazică ceea ce s-a întâmplat înainte, dar, de fapt, este o variantă de exprimare simbolică a aceluiași concept, subliniind un alt aspect. „Fixarea" de către zei a „lucrului" nedefinit, fără nume lipsit de formă inteligibilă, este ordonarea haosului, direct asimilabilă „activității fără acțiune" informatoare a Esenței asupra Substanței, a virusului asupra celulei.

„Lucrul" este golul neformat, rădăcina tenebrelor existenței; zeii (deva) sunt calitățile divine, aspecte luminoase ale strălucirii Ființei; stabilirea lor fermă pe corpul „lucrului" fără formă este *fiat lux*-ul prin care neformatul (celula care nu producea componente virale), golul, este umplut cu reflecții divine și transformat din tulburarea amorfă a haosului în cosmosul formalității ordonate. În măsura în care apare ca opusul luminii și al Esenței, lipsa de formă a Substanței este identificată cu *asuras*, demonii titani, gazdele întunericului și dezordinii (elemente celulare), angajate pentru totdeauna în lupta cu *deva*, zeii sau îngerii, forțele de lumină și ordine, un război care exprimă mitic interacțiunea continuă a Principiilor întunecate cu cele luminoase, bifurcația polară prin care Ființa (genomul viral din ADN) coboară în Existență (citoplasmă). Victoria victoriilor asupra „lucrului" tenebros și amorf este stabilirea cosmosului (viitoarea clonă de virus) în haos (citoplasmă) și, prin urmare, sinonim cu măsurarea în spațiul definit al *mandalei,* din extinderea nedefinită. Haosul substanței devine terenul calităților distinctive și clar definite, suportul manifestării[125].

a2. Terasa ca Roată a cerului:

Cercul trasat în jurul pilonului gnomonic în ritualul de stabilire a planului stupei este Roata Cosmică; axele de orientare o identifică ca Roata anului, a cărei rotire este mișcarea soarelui pe cercul eclipticii.

În multe cazuri, prezența roții este reprezentată în mod explicit în stupă. La Sanci și Bharhut, porțile stupei sunt rotite în unghi drept față de axe pentru a indica mișcarea, în modul brațelor svasticii. În clădirile hinduse indiene este obișnuit să se utilizeze forma de *mandală* pătrată, derivată din cerc, dar în ciuda transformării formei planului, semnificația simbolică rămâne neschimbată, în același mod în care zodiacul indian este așezat pe un pătrat, dar are un referent ciclic și în formă de roată[126].

Roata reprezintă cosmosul, care în secțiune verticală, reprezintă viroplasma. *Obada* este Pământul, nivelul multiplicității, lumea umană (loka); *butucul* (nabhi) este cerul, reprezentativ pentru toate stările angelice sau intelectuale care se află deasupra planului uman. *Spițele* sunt razele axiale care unesc ființele cu centrul lor principal. Fiecare vorbire (crearea de componente virale) este integrarea unei întregi individualități (nama-rupa), totalitatea unei conștiințe individuale în toate stările sale multiple: joncțiunea vorbirii cu obada marchează locul funcționării acestei conștiințe la nivelul uman și nivel fenomenal (rupa) și joncțiunea sa cu butucul funcționarea sa la nivel arhetipal și ideal (nama). „Întrucât toate spițele sunt ținute împreună în butucul și înfășurarea unei roți, la fel, toate ființele, toți zeii, toate lumile, toate creaturile care respiră, toate aceste Euri

125 Fixarea haosului tenebros se exprimă în mod analog în ritualurile de stabilizare a pământului. Șarpele chtonic (ADN-ul) reprezintă Apele Haosului, iar miza care fixează capul ofidian, fixând și stabilizând amorful, este raza verticală (ARN-ul viral) care lovește planul orizontal al Substanței.

126 În clădirile hinduse indiene este obișnuit să se utilizeze forma de mandală pătrată, derivată din cerc, dar în ciuda transformării formei planului, semnificația simbolică rămâne neschimbată, în același mod în care zodiacul indian este așezat pe un pătrat, dar are un referent ciclic și în formă de roată.

sunt ținute împreună în acest Sine[127]. Punctul osiei (ani) este Primul Principiu, Soarele Suprem, Ființa și, teologic, Dumnezeu (genomul viral): „Noțiunile despre toate au creat lucruri în el, care este, așa cum ar fi, butucul din roată[128]. Este recipientul și sursa tuturor ideilor formative, ale ordinii (rta = dharma) și ale tuturor fericirilor. În cele din urmă, zona butucului roții este Non-Ființa, teologic Divinitatea și, în limbajul budist, Vidul (gunyata), care este simultan imanent și transcendent.

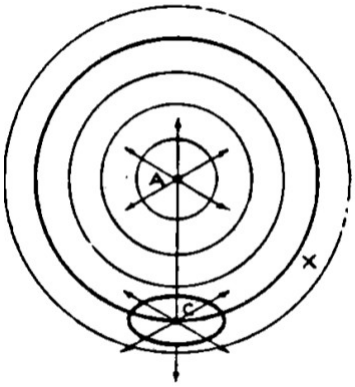

Roata în ansamblu reprezintă întregul posibilităților de manifestare: obada reprezintă posibilitățile ordinii umane, inclusiv a formele lor fizice, cât și cele mentale (celula); butucul (nucleul) reprezintă totalitatea posibilităților informale; punctul osiei este Principiul posibilităților de manifestare (cele două genomuri); iar mediul ambiant (citoplasma) este Posibilitatea Totală, incluzând posibilitățile atât de manifestare, cât și de non-manifestare.

În diagrama cosmică prezentată mai sus, roata este văzută a se raporta la mai multe niveluri de semnificație: roata care se rotește pe butuc în A este roata întregului cosmos (producerea atât a componentelor celulare cât și a celor virale), inclusiv totalitatea stărilor multiple de existență; iar obada, X, este una dintre acele stări. Roata care se învârte în jurul centrului C este roata unei lumi, Roata Devenirii (producerea de componente celulare), care se rotește în jurul unui centru care este o reflectare a Centrului Cosmic, A. Cele două nivele sunt simbiotice, deoarece obezile ambelor roți se referă la același nivel de existență.

Simbolismul spațial și temporal se unesc în roată, cele două coordonate care structurează lumea empirică. Geneza lumii (expansiunea este dezmembrarea și clonarea componentelor virale, iar contracția este asamblarea componentelor clonate) poate fi exprimată în termeni spațiali ca o răspândire într-o sistolă și diastolă de pulsații dintr-un centru, ca o serie de unde concentrice, fiecare reproducând cele două faze de contracție și expansiune a vibrației originale. Alternativ, poate fi descris în termenii unei succesiuni de cicluri care evoluează dintr-un Prezent etern, un Acum atemporal care este sursa și Principiul timpului (virusul)[129]. Ca experiențe fundamentale ale lumii, trăim în spațiu și timp, furnizăm materialele sursă pentru expresiile simbolice ale Realului. Așa cum haosul este ordonat de o „expansiune" a spațiului din centru, tot așa haosul este ordonat într-un model coeziv și inteligibil de ciclurile timpului, de succesiunea ordonată a evenimentelor temporale: anotimpurile, anul, creșterea și declinul lunii, precesiunile echinocțiale, schema repetitivă a revoluției planetelor și mișcările constelațiilor.

Spițele roții marchează nu numai direcțiile spațiului care se dezvoltă din punctul

127 Cf. unui pasaj dintr-un text tantric budist: „... atunci imaginați-vă că toate spițele își asumă aspectul Zeiței: pe măsură ce veșnic razele strălucește din soare, astfel și Zeițele iau naștere din corpul Marii Zeițe".

128 Pentru a evita confuzia, trebuie remarcat faptul că butucul (nabhi) este de obicei spațiul din butuc (ani) și ocazional butucul în sine. Termenul nabhi provine din rădăcina nabh, „a se extinde" și în Rg Veda, cosmosul este denumit recurent „extins", din butuc. Nabhi este și „buric", care leagă simbolismul roții cu cel al buricului și cel al oului mondial.

129 Cuvântul „etern" nu este folosit aici în sensul unei durate nedefinit prelungite, ci se referă la ceea ce este necondiționat de timp, care se află în afara timpului în instantaneul atemporal.

adimensional al originii lor, ci și diviziunile ciclurilor timpului. Obada circumscrie simultan limitele spațiului cosmic și urmărește întoarcerea timpului dinspre un Prezent atemporal. Este porțiunea unei spirale continue care evoluează dintr-un butuc nemișcat. Roata este astfel un simbol al lumii în cele două aspecte ale sale: butucul este Principiul atât al spațiului, cât și al timpului; obada este manifestare în dubla sa modalitate (componente celulare și componente virale).

În conotațiile sale temporale, roata este secvența veșnică a anului, eternul Prajapati dezmembrat în timp. Este fluxul neîncetat de fenomene. Revoluția sa este rotația continuă a ciclurilor, rotirea și revenirea într-o mișcare nesfârșită de reînnoire (crearea de clone după clone). Roata timpului este roata devenirii: toate lucrurile existente sunt părți ale unui univers rotativ guvernat de legi ale periodicității și ritmuri de recurență, care se rotesc în cicluri neîncetate de naștere, creștere, declin și moarte.

În simbolistica brahmanică, roata timpului este Roata Soarelui, întrucât timpul depinde de soare, Soarele sideral este sursa anului și, deci, analog, Soarele supraomenesc (virusul) este originea Timpului. În formulările vedice Surya, Soarele, este reprezentat de o roată de car cu 4, 12 sau 360 de spițe, care sunt anotimpurile, lunile și zilele anului solar, în sensul că un cerc este centrul său. Timpul este Soarele, iar Timpul, Soarele și Roata sunt identice. Într-un simbolism alternativ, Soarele este un Car care rulează pe roți duble conectate printr-un arbore-ax, una fiind roata Raiului (virusul) și cealaltă Roata Pământului (celula), în timp ce axa este *axis mundi* care ține Raiul și Pământul separat. Există, de asemenea, un car cu trei roți, ale cărui roți sunt Raiul, Pământul și „Numele secret” (genomul), care corespund celor trei corpuri ale lui Buddha (trikaya).

Semnificația roții se corelează cu numărul de spițe ale acesteia.

Roata cu patru spițe este un model al lumii structurate de soare, diviziunile sale denotând cele patru direcții și cele patru anotimpuri; dar se referă și la cele patru părți ale zilei, cele patru vârste ale omului, ritmurile cuaternare ale lunii, cele patru etape (asrama) din viața hindusului, cele patru yuga.

Roata cu șase spițe este Soarele, roata de foc care coboară din solstițiul de vară, spițele sale sunt proiecția orizontală a unei cruci cu șase ramuri. Sunt cele șase zile ale săptămânii, cea de-a șaptea fiind însăși Roata Soarelui. Este Roata budistă a existenței (samsara-cakra, bhava-cakra), o diagramă a dispoziției, simultan spațiale și temporale, a celor șase tărâmuri (loka) prin care ființele migrează într-o rundă nesfârșită de renașteri.

Roata cu opt spițe este roata celor opt direcții ale spațiului. Este, de asemenea, roata reînnoirii și regenerării. Este Roata Dharmei, spițele sale, Cele Opt Căi Nobile, Roata pusă în mișcare prin predicarea lui Buddha, care este Cakravartin, „Strungarul Roții”.

Roata cu douăsprezece spițe este roata lunilor și a zodiacului;

Roțile cu treizeci de spițe se referă la împărțirea ciclului lunar;

Roata cu 360 de spițe este roata anului împărțită în zile.

*

* *

În budism Roata ia două forme: Roata Devenirii (samsara cakra sau bhava-cakra) și Roata Dharmei (dharma-cakra).

Roata Devenirii (replicarea genomului celular) este ciclul recurent al nașterii și al morții (genomul viral și componentele virale produse de el sunt prinse în metabolismul celular dirijat de ADN-ul celular care creează iluzia existenței, creează dorințe și pofte, dar și aversiune și ură pentru orice tendință a genomului viral de a prelua controlul). Ființele sunt întoarse pe roata renașterilor, trecând de la un nivel de existență la altul într-o secvență nesfârșită. Cauzele fundamentale (hetu) ale rotirii neîncetate a roții sunt „cele trei otrăvuri”: iluzia (moha), noțiunea iluzorie a unei auto-învelitori (identitate individuală); dorința-atașament (dvesa), pofta și agățarea de tot ceea ce servește pentru menținerea simțului Ego-ului; și aversiunea (raga), ura față de orice se opune sau amenință acest sens.

Cele trei otrăvuri sunt pivotul pe care se învârte Roata Devenirii și sunt reprezentate de un porc, un șarpe și un cocoș.

Pe pivotul Roții se află un porc negru care înseamnă iluzia EU-lui (moha), un șarpe verde care reprezintă ură, dușmănie, repulsie (dvesa) și un cocoș roșu care este dorință, atașament, agățare (raga). Înconjurând acestea sunt cele șase tărâmuri, prezentate ca șase diviziuni ale Roții. În partea de sus se află tărâmul zeilor (deva), ființe care trăiesc în stări de fericire care durează eoni lungi, dar care sunt totuși încă supuse rotirii Roții și trebuie inevitabil să se scufunde înapoi la nivelurile inferioare.

Reversul acestor locuințe fericite sunt iadurile (niraya), tărâmul diferitelor grade de suferință intensă, prezentate în secțiunea de jos a Roții. Chinuirile suferite acolo, precum plăcerile savurate în ceruri, nu sunt veșnice și, în conformitate cu funcționarea ineluctabilă a Roții, cei condamnați se vor ridica din nou în tărâmuri mai puțin dureroase. Deasupra iadurilor, deplasându-se în sens invers acelor de ceasornic, se află tărâmul animalelor, ale căror vieți sunt controlate de o necesitate oarbă și de instinct. Acest tărâm este simetric cu tărâmul spiritelor flămânde (**preta**), locuința celor care întrupează pasiuni nesatisfăcute și dorințe neîmplinite și duc o viață de poftă fantomatică. Între tărâmurile **preta**-sului și cerului se află locuința oamenilor, simetrică cu titanii (asura), „anti-zei” care întruchipează puterea distructivă și nimicitoare. În afara celor șase tărâmuri sunt arătate Cele Douăsprezece Lanțuri Legate de Origine Dependentă (pratitya-samutpada).

Cele douăsprezece verigi ale lanțului devenirii sunt prezentate în douăsprezece diviziuni ale cercului: primul panou arată o femeie bătrână, oarbă, care reprezintă ignoranța (avidya) (1), din care

apare activitatea de creare a formelor (samskara), indicată de un olar (2). Așa cum un olar creează formele ghivecelor, actele noastre volitive de corp, vorbire și minte dau naștere la conștiință (vijnana), arătată ca o maimuță care apucă o ramură (3). Conștiința este ca o maimuță, care sare de la obiect la obiect. Cu toate acestea, conștiința nu numai că înțelege agitat obiecte de simț și imaginație, dar se polarizează în funcții mentale și în formă fizică (nama-rupa), baza combinației psiho-fizice care este condiția prealabilă a existenței individuale. Următorul panou (4) arată **nama** și **rupa** ca două persoane într-o barcă propulsată. Organismul psiho-fizic este diferențiat în continuare prin formarea și acțiunea celor șase simțuri (sadayatana), reprezentată de o casă cu șase ferestre (5). Acest lucru duce la contactul (sparsa) simțurilor cu obiectele lor, prezentat în al șaselea cadru ca contact al îndrăgostiților (6). Senzația (vedana) care rezultă din contactul simțurilor cu obiectele lor este reprezentată în următorul desen de către un om al cărui ochi a fost străpuns de o săgeată (7), apoi se arată un băutor, servit de o femeie, care își găsește setea de viață (tysna), pofta care apare din senzație (8). De la poftă apare apucarea și atașamentul (upadana) obiectelor dorinței, prezentate în panoul al nouălea de un bărbat culegând fructe (9). Rezultatul atașamentului este un nou proces de devenire (bhava), reprezentat de uniunea sexuală a unui bărbat și a unei femei (10), de unde există renaștere (jati) arătată de o femeie care naște un copil. A 11-a poză arată un bărbat care transportă un cadavru pe spate spre terenul de incinerare (12).

Roata s-a transformat prin naștere, viață și bătrânețe, iar acum vine moartea (jaramarana), dând naștere la ignoranță și punând din nou în mișcare ciclul, pentru a fi repetat de nenumărate ori până când omul poate întrerupe lanțul cauzal și se poate elibera de legături. Monstrul înspăimântător (ADN-ul celular) care strânge Roata în dinți și unghii este Yama (Tibetanul Shindje), Domnul și Judecătorul Morților, care este și Dharma-raja, Domnul Dharmei, conducătorul ordinii cosmice. Moartea guvernează lumea, iar dominația sa asupra Roții indică natura inexorabilă a Legii Cauzalității, care asigură că toate ființele vor muri. Roata Devenirii este roata morții; circuitul este corelat cu mortalitatea.

Roata Dharmei (clonarea virusului), pusă în mișcare de Buddha când predică Doctrina (dharma), este roata Principiului, roata care se rotește în jurul axului central al Adevărului. Este Roata Realității, a tărâmului Tathata[130] (a lucrurilor așa cum sunt), lumea eternă și imuabilă pe care Buddha o percepe cu Ochiul Omniscienței sale. Semnifică prima predicare a Dharmei, a Dharmei în sine sau, alternativ, a lui Buddha, ca în basoreliefurile de la Bharhut, unde Buddha este reprezentat de o roată în interiorul unei *vihara*[131]. În mod similar, rularea Roții este echivalentă cu Buddha (virusul) care se plimbă prin lumi (celule), lăsându-și *vestigia pedis* (urme de picior) ca dovadă a omniprezenței sale. Este o consecință perfectă ca amprentele picioarelor sale să poarte semnul Roții.

130 În viață, Buddha s-a referit la el însuși ca Tathāgata, care poate însemna fie „Unul care a venit astfel”, fie „Unul care a plecat astfel” și poate fi interpretat și ca „Unul care a ajuns la așa ceva”.

131 Vihara se referă în general la orice aranjament de spațiu sau facilități pentru locuințe, pentru refugiul temporar al călugărilor sau călugărițelor rătăcitoare (în cazul nostru al componentelor virale clonate).

*
* *

Roata Devenirii se referă la relativ, fenomenal, individual și condiționat, în timp ce Roata Dharmei aparține absolutului, realului, supraindividualului și necondiționat: prima este roata existențelor în fluxul și impermanența lor neîncetată și cea din urmă este roata Cuvântului imuabil al lui Buddha, roata Principiului permanent care guvernează etern toate lucrurile. Văzute cu ochiul trupesc (mamsa-caksus), ochiul călătorului neiluminat care este încă învârtit pe roata existenței, cele două roți par separate și ireconciliabile; dar pentru Ochiul Înțelepciunii (prajna-caksus), Ochiul Trezitului (buddha-caksus), al Înțelegătorului care și-a preluat locul în circuitul nemișcant, acestea sunt fețele inseparabile, non-duale (advaita) ale unei singure Realități. Acestea sunt două aspecte ale Suchness (tathata): roata lumii trecătoare și în continuă schimbare nu este alta decât roata Legii care nu se schimbă niciodată. După cum este perceput de Iluminat, entitățile (dharma) lumii, care se rotesc prin ciclurile schimbării, sunt văzute în instantaneitatea lor neschimbată. Roata Devenirii este văzută a fi coincidentă cu forma intrinsecă a lui Buddha.

*
* *

La un moment dat Roata Devenirii și Roata Dharmei devin identice datorită preluării controlului celulei de către genomul străin din noi. Un aspect al cunoașterii totale a lui Buddha constă în realizarea acestei identități (sama). Cunoașterea Identității (samatajnana), personificată de Buddha Ratnasambhava, este Cunoașterea care percepe identitatea esențială a tuturor entităților (dharma) și Principiul lor, și privește non-dualitatea efemerității lor tranzitorii și a imuabilității absolute.

Identitatea celor două roți explică consternarea zeilor atunci când, în urma atingerii Iluminării, Buddha ezită să pună roata Dharmei în mișcare. Brahma strigă: „Vai, lumea este cu totul pierdută”. Un zeu aduce roata la Buddha pentru a fi întoarsă; consimțind să facă acest lucru, face ceea ce au făcut toți cei treziți anterior, recreând Legea lumii pentru un alt eon (kalpa), pentru realizarea unei noi clone de virus.

Conservarea, continuitatea și înțelegerea corectă a Dharmei (instrucțiunile de clonare) aparțin sacerdoțiului; punerea în aplicare a ordonanțelor sale și acționarea conform edictelor sale este funcția regelui. Prima funcție este în esență contemplativă și intelectuală, cea de-a doua activă și instrumentală.

De aceea, a construi o stupă înseamnă a repeta mimic acțiunea primordială a lui Buddha de a pune în mișcare Roata Dharmei; este să recreezi acțiunea cosmogonică și ordonatoare a lui Buddha, prin care haosul este structurat și Calea dezvăluită. Alegând calea renunțării în locul celei de stăpânire, Buddha (genomul viral) devine constructorul ambelor roți.

Buddha și monarhul mondial sunt două aspecte ale unui principiu universal. Buddha este Legea și Norma transcendentă (dharma) și el este, de asemenea, acea Lege așa cum se manifestă în guvernarea lumii. Buddha este ***cakram vartayati****, ”cel care pune în mișcare roata sacră (a monarhiei pacificatoare a lumii)”. El este un cuceritor mondial care pornește în triumf victorios către cele patru sferturi ale lumii începând de la Muntele Meru din centrul universului, precedat de Roata Soarelui, pe care o face să se rostogolească în fața lui în timp ce avansează, deschizând calea cuceririi sale (începerea clonării virusului).*

Multe mandale budiste îl reprezintă pe Buddha înscăunat în centrul palatului Indra pe vârful Meru, purtând „coroana” și podoabele unui suveran. Exemplul preeminent este Mandala Lumii Diamantului, în care Mahavairocana Tathagata (Jap. Dainichi Nyorai) stă întronat în Palatul Vejayanta, în centrul Raiului Trayastrimsa, ocupând poziția lui Indra, regele prototip și rege *in divinis*.

Poartă coafura și podoabele unui monarh: după cum sugerează și numele său „Marele Soare”, el este Suveranul Solar care centrează total regatul universului manifest; ca și microcosmic, în cadrul fiecărei ființe, el este Regele Minții (cittaraja), Conducătorul cel mai lăuntric și central al tărâmului minții, Domn al persoanei totale.

Identitatea regelui terestru și a lui Buddha supraterestru este exprimată în mod specific în riturile inițiatice (abhiseka) ale budismului Shingon. Aceste rituri sunt efectuate într-o *mandala* care este identificată cu palatul regelui și duplică ritualurile de aspersiune (rajasuya) prin care regii indieni erau consacrați. În vechile ceremonii indiene, apele din cele patru mări erau presărate pe capul noului monarh pentru a simboliza puterea sa asupra celor patru direcții ale lumii. În mod similar, în ritualurile budiste inițiatul este uns cu apă din cinci vaze (kalasa), care sunt plasate în *mandala* în cele patru direcții și în centru. Apele din vaze reprezintă cinci aspecte ale Cunoașterii lui Buddha, care corespund celor cinci Jina - Buddha, care rămân în cele cinci direcții. Aspersiunea conferă destinatarului, cel puțin în modul virtual, cele cinci tipuri de Cunoștințe deținute de Iluminați. Această ceremonie de inițiere ezoterică corespunde cu cea descrisă în literatura exoterică, în care se spune cum Buddha stropește apă pe capul Bodhisattva intrând în ultima dintre cele Zece Stații ale Drumului către cea mai înaltă trezire perfectă (anuttara-samyak-sambodhi), conferindu-i astfel înțelepciunea învelișului lui Buddha. Eliade indică faptul că în ritualul *abhiseka* discipolul este asimilat suveranului deoarece inițierea lui îl ridică deasupra jocului forțelor cosmice. El atinge autonomia și libertatea, care sunt prerogativele regelui. Prin ungerea sa cu apele din cele cinci vaze inițiatul „cucerește” ritual lumea în maniera *cakravartin-ului*.

a3. Terasa ca lotus:

Expansiunea lumii virusului din centrul lumii celulei este asemănată cu deschiderea unui lotus. Coomaraswamy spune: „Prin zori, strălucind în luminile Raiului, lotusul (clona genomului viral) este adus la naștere” și „lotusul lumii înflorește în mod natural ca răspuns la răsăritul Soarelui”, ca răspuns și ca reflectare a luminii Raiului oglindită pe suprafața apelor”. Sprijinirea Cerului și a Pământului de către Coloana Soarelui Răsare este deschiderea Lotusului cosmic, un simbolism care se reflectă în etimologia cuvântului ***puskara***, „lotus albastru”, derivat din rădăcina ***pus***, „a crește, a spori”, precum și „a sprijini”. „Prezența zorilor produce creșterea vegetației (clone ale componentelor virale)”, ceea ce „echivalează cu ***puskara***, lotusul mondial care se ridică din ape în zorii creației, la fel cum lotusul de zi se deschide la răsăritul soarelui în experiența reală”.

Momentul separării Cerului și Pământului este și cel al îndepărtării Apelor Superioare (virusul) de Apele inferioare (celula). Apele reprezintă posibilitățile de manifestare conținute în Substanță (prakrti), aspectul potențial al Ființei; Apele de Jos sunt cele care conțin posibilitățile formale de manifestare, iar Apele de Sus sunt cele care conțin posibilitățile sale fără formă. Conexiunea acestui lucru cu Soarele și Lotusul de deschidere este exprimată în iconografia Dumnezeului Soare, Surya, care deține un lotus în ambele mâini, reprezentând cele două Ape, *para* și *apara-prakrti*. La fel și nimbul din imaginea lui Buddha arată în general lotusuri - Apele superioare - pentru a completa lotusul pe care stă - Apele inferioare.

* *

Simbolismul lotusului indică o semnificație suplimentară a planului de stupă delimitat în ritual. Lotusul sau, variante, frunza de lotus, este suportul lumii. Este identificat cu Apele care susțin cosmosul total, inclusiv toate stările sale multiple de existență; sau este identificat cu pământul (prthivi) al existenței, Pământul întins pe spatele Apelor și reprezentând una dintre acele stări multiple, „în care și pe care existența este stabilită ferm în mijlocul marii posibilității”. Este identificat cu Mama Pământului, Laksmi, Padma („Lotus”), care naște, hrănește și susține toată viața. Lotusul înseamnă Apele, iar acest pământ este o frunză a acestuia. Acest concept simbolic este încorporat în Altarul Focului Vedic, în timpul construcției căruia o frunză de lotus este așezată în centrul său ca suport *chtonic* și pentru a reprezenta locul de naștere al lui Agni. Pe frunza de lotus este așezat un disc de aur pentru a simboliza Soarele și pe aceasta se află o figură a Omului de Aur (purusa), care este imaginea lui Agni-Prajapati, Persoana din Soare (genomul de virus).

b. Scările

Stupele în terasă au de obicei scări în fiecare dintre cele patru direcții. În Asia de Sud-Est și, ocazional, în alte părți, aceste scări cu trepte au balustrade de șarpe, a căror natură *ofidiană* este indicată de capetele de ***makara*** sau capetele de șarpe (în mod normal de cinci sau șapte) cu care se termină. Motivul este comun atât în arhitectura hindusă, cât și în cea budistă și exprimă un

simbolism complex care se referă la tema înălțării.

Oamenii de știință, conduși de Mus, susțin că șarpele reprezintă curcubeul devenit un pod de comunicare între Pământ și Cer. Paradigma mitică se găsește în povestea descendenței lui Buddha din Raiul lui Indra, unde se dusese să-l instruiască mama sa, Maya. Rămânând acolo timp de trei luni, predicând Dharma ei și a zeilor, s-a întors pe pământ pe o scară curcubeu, creată de zei. Scara descendenței sale era triplă: scara centrală, folosit de Buddha însuși, era de șapte culori și șapte pietre prețioase; treptele folosite de zeii Indra și Brahma care l-au însoțit pe Buddha în timp ce cobora, erau de argint și aur; iar întregul era sprijinit pe spatele a doi șerpi și scările erau ca trei curcubeie pentru ochii oamenilor de pe pământ.

Scările care au pe o parte reprezentați zeii ***devas*** și pe cealaltă parte zeii ***asuras*** care trag corpurile a șapte șerpi cu cap (naga), așa cum apar la Angkor, se presupune că reprezintă Baterea Oceanului de Lapte (citoplasma) pentru a extrage băutura nemuririi, amrta, (clone de nucleotide virale). Corpul șarpelui trebuie considerat ca fiind înfășurat în jurul templului central, care reprezintă Muntele Cosmic și este tras de Zei pe o parte și Titani, pe de altă parte, astfel încât să învârtească Muntele în maniera unei vergele care se rotește.

Cele două mituri referitoare la șarpele-balustradă, frământarea oceanului și coborârea podului curcubeu, sunt două expresii ale unei teme arhetipale care revine sub diferite forme în mitologiile multor popoare. Semnificația acestei teme, care în contextul său hindu-budist implică o bogată profunzime de fuziuni și interconectări, se leagă direct de simbolismul ascensiunii nivelurilor stupei.

* *

Simbolismul curcubeului se referă la cel al podului. Conectând „malurile” Raiului și Pământului, podul se întinde pe râul sau marea spațiului Mijlociu; leagă acest țărm al ***samsarei***, domeniul nașterii și al morții, de țărmul în continuare al ***nirvanei***, domeniul morții[132]. A traversa podul înseamnă a urca pe axa verticală a lumii, trecând în sus la Poarta Soarelui.

Curcubeul este, de asemenea, un pod, dar corespunde mai degrabă podului arcuit decât celui drept[133]. Diferența dintre cele două expresii simbolice - podul drept și arcuit - este aceea dintre

132 În formulările vedice, podul este omolog cu firul respirației (sutratman) care trece la Soare. Cuvântul pentru „pod” în Rg Veda este ***setu***, „linie”, de la rădăcina ***si***, „a atașa”, cu referire la podurile timpurii făcute din frânghii, care au legat literalmente o bancă de alta. Podul este raza luminii Soarelui, fasciculul (în ambele sensuri), trunchiul Arborelui, care leagă lumile. În aceasta trebuie înțeles că podul, ca și în cazul tuturor simbolurilor axei mundi, cum ar fi axul carului cosmic, trebuie considerate verticale.

133 Podurile curbate ale altarelor Shintoiste din Japonia sunt de acest tip, referindu-se la Podul Ceresc plutitor, descris în mituri ca un curcubeu.

modul axei verticale care duce direct la ușa soarelui , și modul „periferic” care conduce printr-o serie de stări ierarhice, urmând o spirală care se desfășoară în jurul axei centrale. Acest lucru corespunde progresului în spirală marcată în înconjurul ritual (pradaksina) a stupa-terasă care urcă pe scară în est, direcția răsăritului și a începuturilor, devotul se rotește spre stânga la fiecare terasă și merge în sensul acelor de ceasornic cu partea dreaptă spre stupă, trecând astfel succesiv prin direcțiile spațiului la niveluri din ce în ce mai înalte.

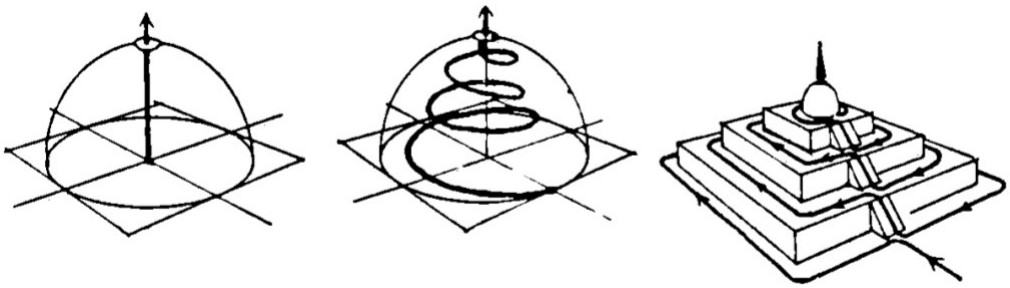

Ascensiune verticală, ascensiune spirală și pradaksina.

Curcubeul se leagă de acest simbolism spațial prin cele șapte culori ale sale, sau, mai precis, prin cele șase culori și alb. Cele șase culori ale curcubeului sunt cele trei elemente primare - roșu, galben și albastru - și cele trei elemente complementare - portocaliu, violet și verde. Așezate pe circumferința unui cerc, cele trei elemente primare se vor găsi în cele trei puncte ale unui triunghi echilateral; cele trei complementare vor fi în punctele unui al doilea triunghi care este inversul primului, în așa fel încât fiecare culoare primară să fie plasată într-o poziție diametral opusă complementarului său[134]; fiecare complementar ocupă o poziție a arcului care unește punctele celor două elemente primare prin a căror combinație este produsă; celelalte nuanțe de culoare din spectru corespund tuturor celorlalte puncte de pe circumferință; și, în cele din urmă, a șaptea „culoare”, albă, ocupă centrul.

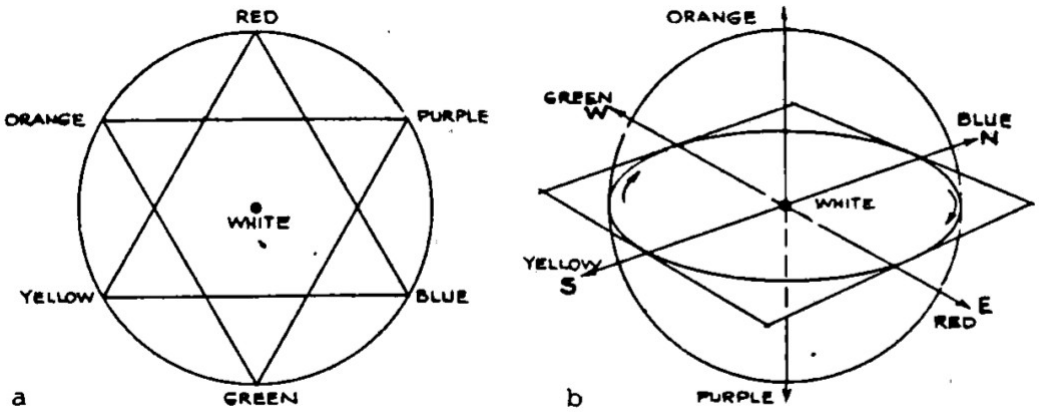

a. Roata culorilor; b. culorile și cele șapte direcții ale spațiului.

Așezate în acest fel cele șapte culori formează o roată cu șase spițe, care este echivalentul bidimensional al unei cruci tridimensionale care are șase ramuri emanate dintr-un centru. În acest fel culorile corespund celor șapte direcții ale spațiului. În această schemă, „culoarea” albului joacă același rol în raport cu cele șase culori pe care le joacă centrul în raport cu cele șase direcții. Se află în punctul în care toate opozițiile sunt rezolvate în unitate. În același mod în care centrul adimensional este punctul principal de unde pleacă cele șase direcții, deci și albul, care este „incolor”, conține sintetic toate culorile și este principiul de unde derivă: cele șase culori și nuanțele care sunt formate din amestecul lor nu este decât o diferențiere a luminii albe, la fel cum direcțiile

134 Figura astfel formată este Sigiliul lui Solomon, un simbol de bază în fiecare tradiție.

spațiului sunt doar dezvoltarea posibilităților conținute în punctul primordial.

Prin aceste asociații, cele șapte culori ale scării curcubeu sunt asimilate celor șapte direcții ale spațiului. Ascensiunea scării curcubeului este echivalentă simbolic cu cei șapte pași făcuți de Buddha la nașterea sa. Este un progres prin cele șase direcții înapoi la a șaptea „direcție", punctul adimensional și fără spațiu al Unității; este o întoarcere în centrul roții lumii cu șase spițe; este o transcendență a condiției spațiale. Coborârea de către Buddha a scării curcubeului, coborând din sferele cerești în lumea oamenilor, este încă o altă expresie a genezei lumii spațio-temporale din Principiul său; este o coborâre de la vârful punctului universului în lumea diferențierii spațiale și temporale.

Cu alte cuvinte, genomul virusului coboară din sferele cerești în lumea celulei de unde va pleca sub formă de clone de virus.

Scara curcubeului a șapte culori trece din această lume a culorilor și formelor diferențiate[135], lumea contrastelor, în domeniul luminii pure și incolore ale Cunoașterii Perfecte (domeniul virusului), Cunoașterii care vede toate diferențierile în coeziunea lor integrală și toate opozițiile în coincidența lor. Buddha emana o lumină de cinci sau chiar uniformă pentru a indica posesia cunoștințelor perfecte.

În Bardo Thodol, care descrie experiențele de după moarte, se spune că, dacă mortul este capabil să-și concentreze mintea asupra lui Buddha Vairocana (genomul străin din el), el va fuziona în sfârșit cu el "într-un halou de lumină curcubeu". Stupa, omologă cu corpul lui Buddha, este, de asemenea, descrisă ca emanând o lumină de șapte culori. Stupa care se ridică în mod miraculos din pământ (celulă) este alcătuită din șapte substanțe prețioase, pe care Kern le identifică cu cele șapte culori ale curcubeului și cu cele șapte planete.

Curcubeul leagă lumea ***samsara*** de „Alt Mal", al ***nirvanei***. Este calea care separă tărâmurile supra-lumești și sacre de cele lumești și profane - Prin urmare, curcubeul este identificat în mod specific cu Calea Zeilor (devayana) care duce la Brahmaloka.

* *

Identificarea curcubeului cu șarpele (naga) este o temă frecventă în literatura indiană. Asimilarea este indicată iconografic de șapte sau cinci capete de șarpe, care corespund celor șapte sau cinci culori ale curcubeului. Miturile vorbesc uneori despre doi șerpi, cu referire la un curcubeu dublu care definește calea către Empyreu. Acestea sunt exprimate arhitectural prin cele două balustrade-șarpe care flanchează scara.

Exemple de nagas și nagis, prezentate cu halouri de șarpe cu cinci și șapte capete.

135 Caracterul chinezesc ***se***, (Jap. Shiki), „culoare", este folosit pentru a traduce Skt. ***rupa***, „formă". Culoarea și forma sunt văzute ca fiind coincidente; lumea culorii diferențiate este cea a formelor diferențiate.

Șarpele curcubeu indică calea ascensiunii în spirală către ușa soarelui (locul de asamblare a virusului). Aceasta este o semnificație a temei simbolice frecvent întâlnite a unui șarpe înfășurat în jurul unei axe, văzută, de exemplu, în tija brahmanică asemănătoare caduceului (brahmadanda), sabia divinității budiste Fudo Myo-o (Acalanatha Vidyaraja), șarpele răsucit în jurul Muntelui în mitul Baterii Oceanului de Lapte, șarpele cu șapte capete Mucalinda a înfășurat de șapte ori ocrotitor corpul lui Buddha meditativ (care personifică *Axis Mundi*) și stupe înfrumusețate cu șerpi înnodați.

Majoritatea exemplelor de balustrade ofidiene nu se termină însă cu capetele șerpilor, ci cu cele ale monstrului acvatic, ***Makara***. Iconografia se schimbă, dar referința simbolică rămâne aceeași. Makara, la fel ca șarpele, este identificată cu curcubeul.

Makara și șarpele reprezintă ambele ape. Asocierea ***naga*** cu apa este banal în mitologia asiatică și nu are nevoie de nicio demonstrație detaliată. Șarpele Cosmic, Ananta, Nesfârșitul, este identificat cu apele substanțiale; ***nagas*** locuiesc paradisuri subacvatice în râuri, lacuri și mări; controlează ploaia, acordând-o sau reținând-o; se transformă în nori de ploaie și produc râuri. Ei sunt păzitorii energiei dătătoare de viață (rasa) conținută în ape și din aceasta produc Elixirul nemuririi (amrta), pentru a cărui posesie se angajează într-o luptă mortală cu Pasărea Soarelui, Garuda (virusul). În budism, zeii apelor, Varuna și Sagara, sunt regi-șarpe (naga-raja); iar ***naga*** au fost custodele Prajna-paramita-sutrelor până când Nagarjuna le-a recuperat călătorind la palatul ***naga*** de sub ocean.

Makara reprezentând în mod similar Apele, combină în caracteristicile sale îngrozitoare elemente luate din crocodil, elefant și șarpe, care sunt toate, în viziunea indiană, legate de apă. Compune aceleași asociații acvatice ca și ***naga***. De-a lungul literaturii sanscrite, oceanul este numit ***makaralaya***, „locuința makaras”. Makara este muntele Zeului Apelor, Varuna și, de asemenea, al Zeiței Ganga. Este vehiculul și cunoașterea Yaksas, și în hinduismul tantric locuiește în ***cakra*** abdominală (svadhisthana-cakra), care este asociată cu Elementul Apă; în această locație ***makara*** este vehiculul silabei semințelor Elementului Apă, ***vam***.

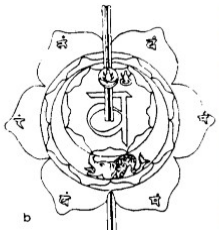

În aceste formulări ***makara*** și șarpele sunt asociate cu apele pământului, situate în lacuri și mări; dar în contextul simbolisticii curcubeului, ele sunt, de asemenea, legate de apele cerurilor, purtate în nori care cad de sus ca ploaie sau rouă (elemente ale virusului dezmembrat în citoplasmă). Arcul curcubeului este comparat cu un canal care sifonează apele inferioare în sus până la vârful curbei sale și apoi le eliberează ca ploaie, care cade în jos pentru a fructifica pământul (repetarea clonării elementelor virale). În mod similar, corpul ***makarei*** sau șarpelui este o conductă pentru a transporta apele în sus către ceruri. Într-o expresie tipică a acestui concept simbolic, oamenii din Java spun că un vast șarpe curcubeu se arcuiește peste insula lor. Acest șarpe are capete de antilope (echivalent cu *makara*)[136] la cele două capete ale sale, dintre care unul înghite Oceanul Indian în sud și celălalt apele Mării Java în nord. Aspirând aceste ape în corpul său, apoi le eliberează pentru a curge pe pământ ca ploaie.

* *

Acționând ca o conductă, corpul curcubeu al șarpelui sau ***makara*** transportă apele chtonice subiacente către cer, de unde cad pe pământ ca ploaie. Analogia fizică este cu procesul de evaporare

136 Există o echivalență și între capetele de cerb și makara, stabilită prin referire la Dragonul chinezesc, care este, de asemenea, identificat cu curcubeul.

prin care căldura soarelui „trage” apă către cer, de unde se revarsă din nou pe pământ. Ciclul apelor (ciclul de clonare a virusului) implică faze de revărsare și coborâre: apele se ridică de la pământ la ceruri și, într-o mișcare complementară, cad din ceruri înapoi pe pământ. Turnarea în jos a ploii dătătoare de viață, echivalentă simbolic cu strălucirea în jos a luminii dătătoare de viață a soarelui, este universal luată pentru a reprezenta „curgerea influențelor cerești din partea de sus”. În mișcarea complementară a ascensiunii, vaporii de apă reprezintă creșterea influențelor terestre spre ceruri.

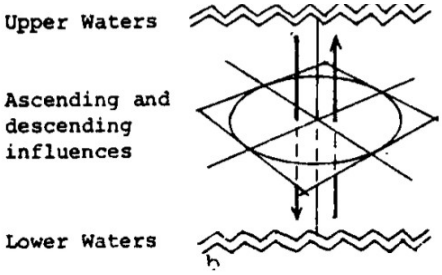

Semnificația simbolică a acestor contracurenți ascendenți și descendenți poate fi interpretată la mai multe niveluri. În primul rând, apele pasive, joase și apele purtate de nori reprezintă respectiv apele inferioare și apele superioare. Luate inclusiv și în cea mai largă semnificație a acestora, Apele reprezintă Toate posibilitățile sau Substanțele (prakrti), principiul pasiv al manifestării și aspectul potențial al Ființei, conținând în sine suma totală a posibilităților de manifestare atât în modurile sale formale, cât și în cele informale[137]. Procesul cosmo-genetic implică o îndreptare a apelor: apele inferioare (citoplasma) sunt cele care conțin suma posibilităților de formă, adică toate stările individuale de existență; iar Apele Superioare sunt cele care conțin suma posibilităților informale, adică toate stările supra-individuale. Privită în acest cadru de referință creșterea apelor de jos reprezintă „transformarea” apelor inferioare în ape superioare, un pasaj de la stările formale la cele informale; și, prin contrast, deversarea apelor reprezintă trecerea inversă de la stările informale la lumile formei.

În al doilea rând, la cel mai universal nivel de semnificație apele curgătoare ascendente și descendente reprezintă interacțiunea forțelor sau curenților care emană din polii complementari de manifestare, și anume, ***purusa*** și ***prakrti***, Cerul și Pământul. Esență și substanță. Aceasta este semnificația dublei spirale, găsită, de exemplu, la capetele șarpelui în formă de curcubeu de la Sanci. Cele două spirale reprezintă forțele care provin din cei doi poli ai Oului Mondial, unul derulându-se în sus și celălalt în jos, produs de rotația Oului în jurul axei care unește cei doi poli. Acțiunile și reacțiile produse de curenții de forță care curg în sus și în jos actualizează nenumăratele modificări ale virtualităților conținute în Ou. Aceeași semnificație o are în dublă svastică, ale cărei brațe contrapuse reprezintă mișcările contrare ale influențelor care curg în sus ale Pământului și a influențelor descendente ale Cerului.

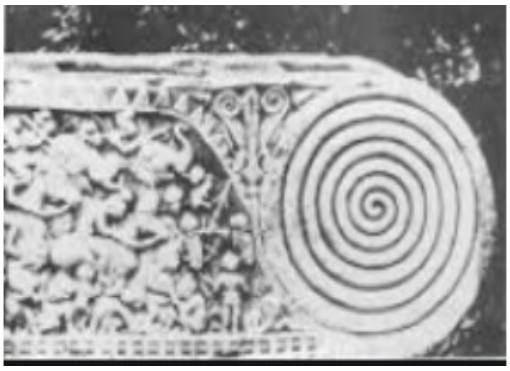

137 Toate-Posibilitățile conține suma totală a posibilităților de manifestare, atât formale, cât și informale, dar nu include posibilitățile de non-manifestare, care se află dincolo de Ființă.

Spirale care împodobesc capetele buiandrugilor de la poarta de la Sanci.

Spiralele care se desfășoară în jurul axei din cei doi poli echivalează cu răsucirile șarpelui curcubeu, o asimilare exprimată în simboluri precum anumite forme ale tijei brahmanice (brahmadanda) și caduceului, în care cei doi șerpi care se rotesc în jurul tijei sunt două forțe contrare care emană din cei doi poli și care se rotesc în jurul *axis mundi*.

a. Spiralele ascendente și descendente emanate din polii oului cosmic,
b. Spirala dublă, reprezentând spiralele de influență cosmică prezentate în figura anterioară.
c. O makara cu corp spiralat.
d. O spirală naga în tavanul unui templu indian, Badami.

Aceasta aduce semnificația Baterii Oceanului de Lapte într-un accent mai clar. ***Asura*** și ***devașii*** care trag șarpele în direcții opuse reprezintă stările de întuneric și respectiv lumină sau acele stări care sunt mai mici și mai înalte decât starea umană sau, alternativ, „puterile" substanței, care este dedesubtul Esenței, care este mai sus: interacțiunea lor produce lumile manifestate. Opoziția ***devas***-ilor și ***asura***-șilor se referă la semnificația dublă a șarpelui, ***devas***-urile corespunzătoare mișcării descendente (dezmembrarea virusului), mergând de la esențial la polul substanțial, în timp ce ***asura*** corespunde mișcării ascendente (asamblarea clonei virusului) din jurul axei, mergând de la polul substanțial spre esențial.

* *

Conceptul de „interacțiune" a forțelor cosmice ale curenților care emană din cei doi poli principiali ai universului este exprimat în termenii unei uniuni productive. Căderea ploii este o consecință a unei căsătorii a Cerului și a Pământului: „De acolo, lumea de acolo a dat ploaie acestei lumi ca dar de căsătorie". Aceasta este uniunea principiilor comune "la capătul Cerului, în vârful Arborele, unde Cerul și Pământul se îmbrățișează".

Simbolismul este transmis mitic în relatările vedice despre conjuncția producătoare de ploaie a lui Mitra și Varuna, care „sunt conducătorii apelor". Cei doi zei formează o pereche progenitivă (mitunam), Mitravarunau, pe care Coomaraswamy o numește „o ***sizigie*** a principiilor conjugate, în care Mitra (virusul) este bărbatul și Varuna (celula) partenerul feminin, o „opoziție" sau „polaritate" care este cea a Zilei și Nopții. Conjuncția producătoare de ploaie a lui Mitra și Varuna este o instanță a tuturor uniunilor progenitive și productive ale principiilor complementare de manifestare, ***purusa*** și ***prakrti***, Raiul și Pământul, Esența și substanța. Pământul aduce secetă, dar când se căsătoresc „se însuflețesc unul pe altul; cu fumul (sacrificiului) această lume însuflețește acea (lume), cu ploaie care însuflețește această (lume)"[138].

Căsătoria progenitivă a lui Mitra și Varuna este cea a celor două respirații din yogin. Mitra este identificat cu ***prana***, aerul vital care se ridică, respirația ascendentă, iar Varuna este identificat cu ***apana***, aerul vital care coboară, respirația descendentă, respirarea (apana). Căsătoria dintre ***prana*** și ***apana*** este echivalentul microcosmic al căsătoriei dintre Cer și Pământ.

Natura acestei „ploi" interioare produse de Suflarea-Vântului, care este ***sizigia*** respirațiilor

138 Deoarece acest pasaj indică conceptul curenților ascendenți și descendenți se referă și la sacrificiu. Cf. „Mâncarea oferită în focul de sacrificiu urcă spre Soare ... seva care curge din acesta plouă .. „ Soarele plouă cu razele sale ... (și) jertfa aruncată corespunzător în foc merge spre Soare; din afară din Soare vine ploaia ". Sacrificiul reproduce mimetic paradigma mitică.

ascendente și descendente, este clarificată prin referire la structura psiho-fiziologică a organismului uman, în care ***prana*** și ***apana*** se spune că sunt purtate în cele două canale sau artere subtile "(nadi), ***ida*** și ***pingala***. Aceste două canale, trecând de la centrul rădăcinii (muladhara) din vecinătatea perineului, înfășoară în sus axa corpului, ***merudanda***, în felul șerpilor caduceului.

Conform schemei de corespondențe aduse de Tantra budistă, ***bodhicitta*** este purtată de cele două respirații care curg prin ***ida*** și ***pingala*** către lotusul din coroana capului (usnisa-kamala), unde este identificat cu Luna; în schimb, forța de foc din ***nirmana-cakra*** din regiunea buricului este identificată cu soarele bodhicitta-Moon și deține ***amrta***, Nectarul nemuririi, care curge de acolo printr-un canal, ***samkhini***[139], care se deschide în regiunea palatală. Gura inferioară a acestui canal, situată în palatul superior, se numește ușa Vairocana sau poarta a zecea (dasana-dvara), celelalte nouă porți fiind orificiile corpului. ***Amrta*** se prelinge din Lună prin această Ușă a Vairocanei și în cursul normal al evenimentelor este consumat de Focul Solar al ***nirmana-kaya*** din ***cakra*** buricului. Focul Solar este Rahu, Eclipsa, care devorează a șaisprezecea cifră a Lunii, care este ***amrta***, astfel încât omul să cadă victima mortalității. Dacă, totuși, fluxul de ***amrta*** poate fi verificat prin închiderea ușii Vairocana pentru a o salva de focul distructiv al timpului (kalagni) și dacă în schimb yoghinul bea elixirul, atunci el va înșela moartea și va deveni nemuritor. Textele descriu tehnici pentru închiderea celei de-a zecea porți, cum ar fi ***khecari-mudra***, în care limba yoghinului este întoarsă în golul palatului pentru a închide conducta care curge de la ***usnisa-lotus***.

Simbolismul curcubeului reapare în acest context. Textele tantrice vorbesc despre picătură (bindu) care, când se realizează unirea (samapatti), coboară din vârful capului și umple organele sexuale cu un jet de lumină în cinci culori. Instrucțiunea este dată: „În timpul unirii, el (yoginul) trebuie să mediteze asupra ***vajrei*** și lotusului (padma), considerându-le ca fiind pline de lumină de cinci ori.

* *

Formula este exprimată și în simbolismul Gander-ului (hamsa/gâscă)[140]. Ritmul de inhalare și expirație este manifestarea „Gander-ului interior”, Pasărea Soarelui (virusul), care se aruncă în ape și zboară din nou în sus către Cer, „Pasărea de Aur care locuiește inima și Soarele”, „Gander al cărui loc este în lumină ", care este "un foc aprins" care "a intrat în ocean", care merge "către și dinspre exteriorul (lumii) ... Gander unic în mijlocul lumii ". El este „Gander în Cer, penetrează Spațiul de Mijloc, care conduce expirarea (prana) în sus și aruncă spre interior respirația (apana)”, și despre care se spune că „Nu prin expirație sau inspirație trăiește orice muritor, ci de altul depind ambele ca să trăiască acestea (respirațiile)".

Fig. 219: Gander interior, al cărui corp este Respirație aprinsă.

139 Acest canal este descris ca un șarpe cu cap la ambele capete și corespunde perechii de capete makara care sunt prezentate ieșind din maxilarul superior al chipului gloriei în unele reprezentări.

140 În timpul pranayama, care este un exercițiu yoga de control al respirației, hamsa a ajuns să însemne prana, respirația vieții. Savantul religios din est, Alan Watts, a afirmat că tradiția hindusă include un mit în ceea ce privește că jumătatea cojii de ou a lui Hamsa devine cerul și cealaltă jumătate devenind pământul. O poveste cosmologică asemănătoare oul-cer-pământ poate fi găsită în miturile finlandeze înregistrate în Kalevala, unde coaja de ouă a unei rațe formează cerul și pământul.

Respirația de intrare (apana) face sunetul ***ham***, respirația de ieșire (prana) face sunetul ***sa***, iar yoghinul care ascultă Ganderul murmurându-și propriul nume în intrarea și ieșirea respirației sale realizează prezența interioară a păsării, deoarece ***ham-sa-ham-sa*** ... este și ***sa-'ham-sa-'ham*** ..., "Acesta sunt eu". Devenind unul cu Pasărea Soarelui, a Suflării sale, yoginul este numit ***parama-hamsa***, „un mare Gander".

Hamsa-ul din yogin nu este altul decât Visnu, Gander Cosmic a cărui inspirație și expirație este manifestarea și dizolvarea lumilor, Gander care cântă: „Multe forme îmi asum. Și când Soarele și Luna au dispărut, plutesc și înot cu mișcări lente pe întinderea nemărginită a Apelor. Eu sunt Gander. Eu sunt Domnul. Aduc universul din esența mea și rămân în ciclul timpului care îl dizolvă".

*Ni-o „Regii Virtutii", sunt gardieni așezați la stânga și la dreapta porților templului budist. Ca două aspecte ale Vajradhara, care personifică calitățile **vajrei**, ele întruchipează un simbolism complex care implică conceptul respirațiilor care intră și care ies, corelate cu silabele **a** și **um**, a căror unire formează silaba **aum**, semnificând iluminarea non-duală. Una are gura deschisă și cealaltă o are închisă pentru a indica contracurentul Respirațiilor. Corpurile lor sunt sculptate pentru a transmite impresia că sunt umflate cu Respirație.*

Gander este respirația. Se așează pe oul cosmic (brahmanda) care plutește pe ape și este astfel asimilat cu Zorii-Vântului creației. Ca Respirație progenitivă este vehiculul lui Dumnezeu-Creator, Brahma, care în iconografia budistă Shingon este prezentată așezat pe o ***gander*** (gânsac) cu capetele în cele patru direcții, două întinse în sus și două în jos, două cu gurile deschise și două cu gurile închise, pentru a reprezenta alternanțele dintre respirațiile de ieșire și cele de intrare.

Gurile deschise și închise care reprezintă ***prana*** și ***apana*** se regăsesc din nou în perechea îmbrățișată de zei cu cap de elefant, Kangiten, folosită în ritualuri secrete care implică controlul respirației (pranayama), al cărei obiect este realizarea respirației de diamant (vajra-prana), identificat cu Gale of Immortality (Vântul Imortalității). Trunchiurile de elefanți reprezintă arterele subtile, ***ida*** și ***pingala***, care transportă respirațiile din corpul yoginului, iar realizarea fuziunii lor în respirația de diamant este indicată printr-un singur ***vajra*** cu vârf, ținută la capătul trompei.

*

Aceste diferite concepte se reunesc în simbolismul scării stupei și a celor două balustrade-curcubeu-șarpe. Scara este podul curcubeu care leagă această lume terestră (lumea celulei) de tărâmurile cerești (tărâmul virusului). O urcare a scării este o urcare a Axei Muntelui, care se ridică spre ușa soarelui pe vârful său, reprezentată de creasta stupei care se află pe vârful piramidei trunchiate formate de terase. Inversând mișcarea, o coborâre a scării este o revărsare a influențelor spirituale din tărâmurile cerești către planul pământului. Scările stupei sunt pasaje axiale către Empyreul solar la vârful Axei Cosmice; ele sunt, de asemenea, căi pentru coborârea sacrului. Sunt pașii prin care Buddha coboară din ceruri în lumea oamenilor.

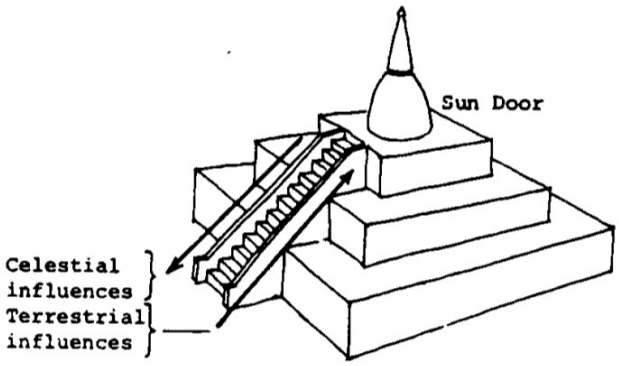

c. Kalamakara

Acești curenți contrari sunt reconciliați și integrați într-un principiu superior, reprezentat macrocosmic de Soare pe vârful Muntelui, microcosmic de ***usnisa-lotus*** la vârful ***merudandei*** și în partea superioară a craniului și în stupă prin ***harmika*** de încoronare sau echivalentul său la vârful axei *stupei*. Această conjuncție de curenți opuși într-un principiu care le conține pe amândouă într-o ***sizigie*** non-duală este reprezentată de un alt motiv care este strâns legat de cel al șarpelui-balustradă, și anume, ***kalamakara***.

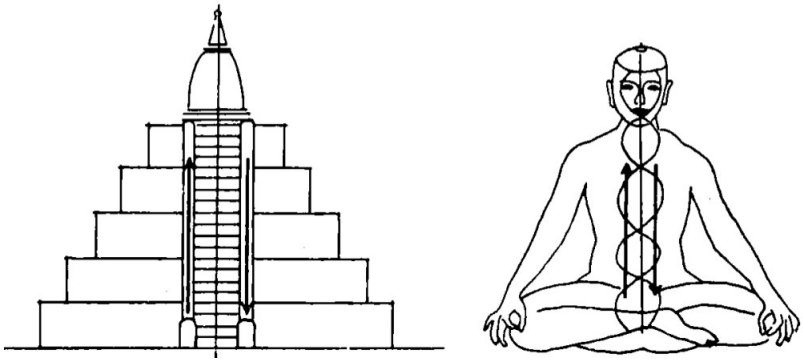

Forțele ascendente și descendente la om și în stupă.

*

* *

Fiecare schimbare de stare este o moarte pentru precedent și o renaștere în starea următoare. Fiecare, prin urmare, este o prefigurare a morții și renașterii finale, care este realizarea Iluminării. Ascensiunea de la o terasă a stupei la următoarea reprezintă tocmai o astfel de schimbare de stare și, prin urmare, pașii care duc de la fiecare nivel la următorul în stupele din Asia de Sud-Est sunt uneori înfrumusețate cu ***kalamakara***, motivul decorativ care împodobește de obicei ușile și ferestrele templelor indiene.

Kalamakara constă dintr-o combinație de ***makara*** și o Față a Timpului, ***Kala-mukha***, mai obișnuit numită Fața Gloriei (kirttimukha). Fața este un chip înfricoșător, asemănător unei măști, situat pe buiandrugul de la vârful arcului ușii. De la gura sa, de ambele părți, aruncă un corp de șarpe care aleargă în exterior și în jos pentru a încadra deschiderea. Aceste două corpuri de șarpe, înfășurate în flăcări sau frunziș, se termină în capete de ***makara***, situate la picioarele glafurilor.

Semnificația ***macara-glafurilor*** echivalează cu cea a ***makara - balustradelor*** care flanchează scările *stupei*. Din nou, cele două corpuri ***makara***, în dreapta și în stânga ușii, sunt canalele care poartă mișcările contrare ale curenților cosmici. Ele transmit alternanța ritmică a antinomiilor cosmice, fazele contrastante de inhalare și expirație, expansiune și reintegrare, ***kalpa*** și ***pralaya***.

a ,b,c. Exemple de kalamakara.
d. O imagine a lui Buddha încadrată de un kalamakara.

Aceste două forțe opuse, canalizate de corpurile ***makarelor*** contrapuse, se unesc în fața Gloriei, care se află în centrul traversei. Chipul reprezintă ***coincidentia oppositorum***, în aspectul său malefic. A trece sub fălcile feței înseamnă a fi înghițit de timp. Gura lui înghite lucrurile vii, dar în același timp revarsă o abundență de frunziș. Fălcile distrug, dar sunt și sursa ploii, a apei care aduce viață și fertilitate. Chipul Gloriei este Masca distrugerii și a creației, a morții și a vieții, a întunericului și a luminii solare.

*a. O **kalamakara** în Mandala Lumii, unde marchează punctul de intrare în incinta sacră,*
b. Ploaia care produce uniunea de contrarii.

*

* *

Natura duală a chipului Gloriei este transmisă în mitul care descrie originea sa. Acesta spune cum Jalandhara, un ***asura*** puternic care cucerise toate lumile, în mândria puterii sale, l-a trimis pe Rahu, Demonul Întunericului Eclipsant, să ceară de la Siva pe mireasa sa, Parvati. Ca răspuns, Siva și-a deschis cel de-al treilea ochi și a aruncat o explozie imensă de putere, care a luat forma unui demon oribil, posedat de o foame nesățioasă și furioasă. Văzându-l pe Rahu, apariția monstruoasă s-a repezit spre el cu fălcile aproape gata să-l devoreze. Rahu, îngrozit, a zburat spre refugiu la Siva, care a poruncit monstrului să-l lase să fie. Privată de prada ei, viziunea diabolică a fost încă torturată de foamea sa imensă, așa că Domnul a poruncit să se hrănească cu carnea propriilor picioare și mâini. Atât de mare a fost voracitatea demonică, încât, consumându-și propriile extremități, nu și-a încetat masa, ci a continuat să mănânce până nu i-a rămas decât fața. Siva a urmărit acest tânăr însetat de sânge cu fericire extatică, încântat de această imagine proiectată a propriei sale puteri de anihilare a lumii și a declarat: „Veți fi cunoscut de acum înainte ca „Fața Gloriei și voi ordona că veți rămâne veșnic la ușa mea. Cine neglijează să se închine nu va câștiga niciodată harul meu”.

În altă parte Demonul Rahu este identificat cu Fața Gloriei, și în acest mit Fața se arată a fi un reflex al acestui Demon al Întunericului și, în același timp, o parte a naturii lui Siva, o proiecție a Conștiinței sale iluminate.

*

Chipul Gloriei este Soarele devorator. Este aspectul vizibil al Ușii Soarelui, care este un portal al morții pentru ignoranți, dar o Poartă a Vieții pentru Înțelegători. În zodiacul indian ***makara***

este semnul care corespunde „Capricornului, care se află la nord, în poziția solstițiului de iarnă. ***Makara*** este astfel identificată cu Poarta Ieșirii Cosmice (locul de pe membrana celulei prin care virusul clonat părăsește celula), Poarta Zeilor, înrudită cu Poarta Soarelui. ***Makara*** zodiacală este Fața Gloriei, iar locația sa la vârful nordic al cercului ceresc este simbolic transmisă de locația feței la vârful arcului ușii.

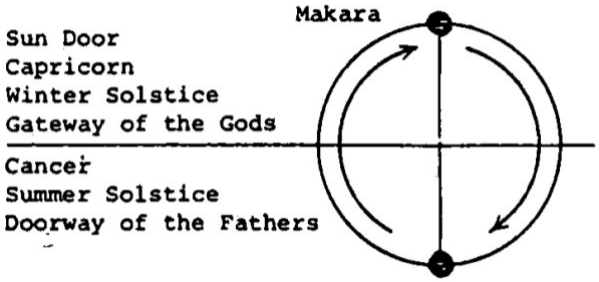

Makara și zodiac.

Acest lucru clarifică semnificația ușilor împodobite cu motivul ***kalamakara***. Pe de o parte, Chipul Gloriei, semnul ușii soarelui, este „apotropaic, respingând pe cei nevrednici cu teribilul său chip; dar demnii (arhat) știu că drumul către cei fără moarte este prin ușa morții: Ușa morții este ușa izbăvirii. Moartea nu este distrugere, ci transformare. Fața marchează punctul de tranziție și locul de sacrificiu: cel care ar trece dincolo de Ușa Soarelui trebuie să fie devorat, egoismul său înghițit, oferit într-un act voit de sacrificiu. Apoi se dezvăluie cealaltă latură glorioasă a măștii și viața, emanată din Principiu, revine la Principiu. Cealaltă parte a măștii monstrului este Fața Gloriei.

Crocodilul ***makara*** este aspectul sinistru și teribil al lui Varuna, identificat cu devorarea timpului și a morții. Acesta este Varuna Liantul, care leagă răul în lațul său (pasa), ”Domnul care pedepsește”. Varuna poartă lațul și este strâns asociat cu legături și noduri. A fi legat de funia lui Varuna înseamnă a fi prins în cursa Morții. Nașterea, care este o primire de nume și formă (numa-rupă), este o slăbire a cordonului morții; Eliberarea, care este o transcendență a numelui și formei, este dezlegarea totală a nodurilor lui Varuna.

*

Chipului Gloriei este identificat cu Chipul lui Rahu. Mitul spune cum zeii au încheiat un acord cu ***asura*** că, dacă ar ajuta la Baterea Oceanului de Lapte (a citoplasmei pentru a produce componente virale), ar primi o parte egală din Nectarul nemuririi (amrta) care ar fi produs; dar când ***amrta*** a apărut din Ocean, Visnu a luat-o pentru ***asuras*** și a dat-o zeilor. Acest Rahu, asumând forma unui zeu, a apucat ***amrta*** și a început să-l bea. Soarele și Luna i-au perceput înșelăciunea și l-au denunțat lui Visnu, care i-a tăiat prompt capul lui Rahu la nivelul maxilarului. Dar ***amrta*** își făcuse deja efectul și capul nemuritor a trăit și de atunci și-a urmărit pentru totdeauna dușmanii săi intransigenți, Soarele și Luna, pentru a-i devora. Când cele două mari luminatoare sunt înghițite parțial, acestea sunt eclipsate, dar alunecă întotdeauna din gura lui Rahu fără fălci pentru a străluci încă o dată.

Un kirttimukha javanez.

În acest mit, capul lui Rahu este tăiat la nivelul gurii. Din moment ce îi lipsește maxilarul inferior, ***amrta*** pe care o bea Rahu nu îi trece în corp, ci îi picură din cap ca ploaia. Într-una din semnificațiile sale, acest construct simbolic se referă la căderea „ploii interioare", care este fluxul de ***amrta*** din palatul superior al yoginului. După cum am văzut, atunci când este corect controlat de yogin, acest Elixir curge în jos pentru a-și face corpul nemuritor și, la fel, în simbolismul kala-makara, ***amrta***, canalizat prin șarpele ușii șarpelui, care sunt cei doi ***nadis*** din dreapta și stânga, cad din palatul capului monstrului fără fălci. Această ploaie dătătoare de viață este reprezentată iconografic de cascadele de bijuterii care sunt prezentate curgând din gura monstrului.

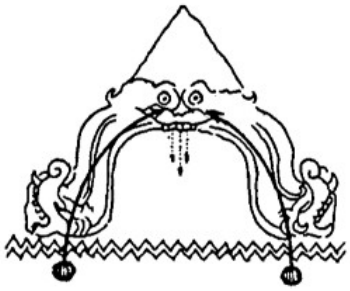

*

Aceleași semnificații le întâlnim la elefantul Airavata călărit de Indra, al cărui nume este și acela de curcubeu și fulgerul - trăsnet (vajra). La baza acestui mit stau virusurile care-și injectează sub presiune genomul în celulă, precum elefantul apa din trompa sa. Din punct de vedere etimologic, Airavata este legat de ape și de fluidul vieții universului. La fel ca și apele, Airavata și rudele sale elefanți susțin cosmosul. Se spune că atunci când Garuda, Pasărea Soarelui de Aur, a ieșit din Oul său la începutul timpului, Brahma a luat cele două jumătăți ale cojii de ou, câte una în fiecare mână, și a scandat peste ele șapte descântece sacre. Din cochilia din mâna sa dreaptă a ieșit Airavata, urmat de alți șapte elefanți de aur; iar din cochilia din mâna stângă ieșeau opt femele de elefant. Cei șaisprezece elefanți, strămoșii tuturor pahidermelor, susțin universul în cele opt direcții ale spațiului și sunt numiți ***dig-gajas***, „Elefanții (gaja) din toate Direcțiile (dik)". În calitate de susținători ai universului, elefanții sunt adesea arătați ca niște cariatide care susțin templele și stupele.

Identificarea elefanților și a norilor explică prezența lor pe planurile stupelor hinduse și budiste, unde sunt afișate una de ambele părți ale zeiței Laksmi, aspersând-o cu apă care se revarsă din trompele lor sau din vaze ținute în trompele lor. Apărând în acest aspect, Zeița este numită Gaja-Laksmi, „Laksmi a Elefanților". Alternativ, elefanții flanchează o stupă sau o altă reprezentare a lui Buddha, fie în formă iconică, fie în formă aniconică. Aspersiunea lui Laksmi are echivalentul său în mitul budist: la nașterea sa viitorul Buddha și mama sa sunt spălați de două fluxuri de apă care curg din trompele elefanților-cerești.

Tema apei revărsate din trompele elefanților este o ***abhiseka***, o lustrație cu ploaia ambrozială care conferă nemurirea, cu Apele Vieții, care cad din nori de elefanți cerești.

a. Gaja-Laksmi, Laksmi stropit de elefanți.
b. Indra călare pe Airavata.

Identificarea merge mai departe: cuvântul sanskrit ***naga*** înseamnă atât „șarpe”, cât și „elefant”; în mit și simbol, sensurile lor se unesc. Amândoi sunt legați de ape; transpus la nivelul de referință ceresc, șarpele este curcubeul, iar elefantul este norul, ambele în mod egal sursa ploii și roua dătătoare de viață. Trompa elefantului este asociată cu șarpele curcubeu atât prin forma sa ofidiană, cât și prin capacitatea sa de a aspira apa. Elefantul primordial Airavata are șapte trompe, care amintesc de nimbul cu șapte capete de șarpe care împodobesc capetele ***naga***, ale celor care apar în mod similar în spatele capetelor lui Rahu și Ketu, cele șapte capete ale șerpilor care formează balustradele de la Bayon și cele șapte capete ale lui Mucalinda care protejează pe Buddha meditativ.

Astfel, trompele elefanților care flanchează zeița Laksmi sunt vizual, funcțional și iconografic sinonim cu ***șarpele-makara*** și, prin urmare, cu cele două jumătăți ale curcubeului cosmic; ele sunt canalele care transportă curenții spirituali prin corpul universului și prin corpul omului. Legătura elefantului cu curcubeul, șarpele, ***makara*** și ***nadis*** este indicată și de prezența Airavata în ***muladhara***, plexul rădăcinii din perineu, ***cakra*** sau nodul care se află în apele inferioare ale omului microcosmic.

Simbolismul Gaja-Laksmi și variațiile sale sunt paralele cu cele ale Chipului Gloriei. Curățarea/purificarea lui Buddha, stupei sau Zeiței de către cei doi elefanți arată că au atins tărâmurile nemuririi; sunt cu totul scufundați în elixirul ambrozial. Aceștia își dau seama de starea de lipsă de moarte atinsă de închinător când trec prin portal. Trecând sub elefanți, el este aspersat/stropit cu apa nemuririi care curge din trompele lor. Intrând în incinta sacră, el este scufundat în Apele Vieții și este spălat, eliberându-l de moartea sa.

b. Domul

Masa principală a formei clasice a stupei indiene constă dintr-o cupolă solidă, emisferică. Încă din primele timpuri ale Divyavadana, textele budiste s-au referit la aceasta ca ***garbha***, „uter”, „embrion”, „container” sau, alternativ, prin termenul echivalent și interschimbabil, ***anda***, „ou”. Cu această referință, stupa în ansamblu este numită ***dhatu-garbha***, „uterul elementelor”, de unde derivă ***dagoba***, cea mai obișnuită denumire a stupei din Sri Lanka. Domul este privit ca uter-ou, peșteră și lotus.

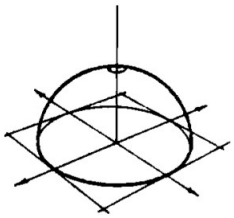

b1. Domul ca Uter și Ou

Simbolismul ou-uterului are o semnificație dublă: pe de o parte, se referă la centrul interior al universului, indiferent dacă acesta este conceput macrocosmic sau microcosmic și, pe de altă parte, la limitele sale cele mai exterioare. Fiecare simbol este în același timp cel mai interior punct și cel mai exterior container al lumilor. Fiecare este asimilat punctului nedimensional care este „mai mic decât un bob de orez, mai mic decât un bob de orz, mai mic decât un bob de muștar, mai mic decât un bob de mei”, și totuși în același timp este „mai mare decât pământul, mai mare decât atmosfera, mai mare decât cerul, mai mare decât toate lumile - împreună”, care este mai mare decât sferele manifestării grosiere, subtile și fără formă și, respectiv, a non-manifestării. Este cel mai mic și simultan cel mai mare, în același mod în care punctul adimensional este spațial nimicului și totuși este principiul de unde derivă tot spațiul, sau ca numărul unu, cel mai mic dintre numere, conține în sine seria completă de numere. Centrul „conține” circumferința: circumferința este o desfășurare de

potențialități sau virtualități, ținute în punctul central care este principiul său. Oul (complexul virus-celulă) conține lumea ***in potentia***, „anterior” dezvoltării sale; dar este și lumea însăși, jumătatea superioară a cupolei Raiul (virusul) și jumătatea inferioară Pământul de susținere (celula). Cosmosul este manifestarea conținutului oului; și este, de asemenea, oul în sine. Oul conține lumea; este și lumea. Containerul și conținutul sunt unul.

Privit din afară o Stupă-Ou sau o Stupă-Uter este sursa progenitivă de manifestare, punctul procreativ de unde se nasc lumile, cel mai interior și cel mai central izvor de unde curge toată viața. Privite din centru, circumferințele și centrul sunt coincidente; toate sunt cuprinse în ea, în unitatea și nediferențierea lor esențială. În această perspectivă, stupa-ou constituie totalitatea Cosmosului: multiplicitatea lumilor sunt concentrate și comprimate în interiorul său.

Privite din circumferință și din limitele lumii spațio-temporale, existențele, lucrurile lumii, sunt văzute ca desfășurate în spațiu și timp; dar văzute din centru, care este locusul Treziților, ele sunt văzute în punctualitatea lor non-spațială și atemporală. Ele sunt văzute în momentaneitatea lor nedimensională în timp ce rămân în Infinit care conține toate finitele și Eternul care conține toate timpurile.

*

Există mai multe niveluri de interpretare a simbolismului Oului-Matrice. La un nivel simbolul reprezintă recipientul universului manifestat, tegumentul său marcând limitele manifestării - Oul-uter este coextensiv cu existențele. La un alt nivel este centrul nedimensional al acelei manifestări, principiul și punctul existenței sale. Fiecare dintre aceste două niveluri este, de asemenea, bivalent. Dintr-un punct de vedere, containerul demonstrează ceea ce este ordonat din haotic: macrocosmic este lumea definită și măsurată în armonie cu principiile care guvernează toate lucrurile; microcosmic, „câmpul” din inimă-minte a fost curățat de obstrucții mentale și îngrădit de confuzia și turbulența din jur pentru a oferi o arenă senină și stabilă în care practicile meditaționale pot continua fără perturbări. Este un spațiu din inima-minte în care Principiul se manifestă. În mod alternativ, limitele pe care le stabilește pot fi privite ca fiind cele de limitare și condiționare, de care aspirantul încearcă să scape, formând casa sau oul cosmosului de unde Buddha s-a eliberat la Trezirea sa.

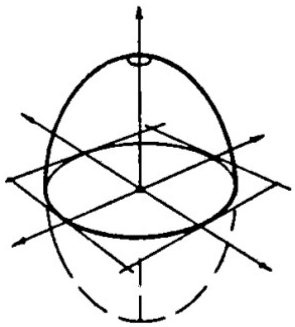

Referințele la uter și ou sunt numeroase în literatura vedică și brahmanică. Imnul *Nasidiya-sukta* al *Rg Veda*, care descrie Apele primordiale ale Haosului, spune: Unul, prin puterea căldurii (tapas), a luat ființă”. "Acela", "închis într-o cochilie", este Pântecul de Aur sau Oul de Aur (hiranyagarbha), „Când marile Ape au pătruns în univers, conținând un ou, El (Prajapati) a apărut”, și din nou în *Atharva Veda*: „La început, Apele, producând un tânăr, au dat naștere unui ou (garbha), care, pe măsură ce prindea viață, era învăluit într-un înveliș auriu”; și „În interiorul acelui oraș inexpugnabil al zeilor (= Orașul lui Brahman) există un recipient de aur, ceresc, investit cu lumină”. În alte texte se spune: „Adevărat, la început acest (univers) era Apa, nimic altceva decât o mare de apă. Apele doreau: „Cum putem fi reproduși ? Ei s-au chinuit și s-au încălzit; s-a produs un ou de aur”.

Cadrul de referință pentru acest simbolism este „interacțiunea” cosmogonică a principiilor

complementare, Esența (purusa), reprezentată ca Respirație sau Lumină (virusul) și Substanța (prakrti), reprezentată ca Ape (celula). Când Respirația intră sau Lumina strălucește asupra Apelor, posibilitățile pe care le conțin se manifestă, trecând de la potențialitate la acțiune. Pântecul de Aur sau ou este punctul progenitiv în care raza de lumină sau raza respirației lovește planul apelor; este locul uniunii lor cosmo-productive. Din acest centru punctual, care este oul care plutește pe întinderile adâncului (viroplasma), crește Arborele lumii (genomul viral), al cărui trunchi este axa lumii și sprijinul firmamentului și ale cărui ramuri sunt lumile. Alternativ, din ou se ridică Stâlpul Cosmic, înrudit cu Arborele: „Marele Yaksa, în mijlocul universului, absorbit în ***tapas***, pe suprafața Apelor, în acest Stâlp Mondial sunt așezați oricare dumnezei, ca ramurile unui copac în jurul trunchiului”. Din ou se naște Prajapati, al cărui Corp este universul manifestat.

Oul este identificat cu buricul universului: "Apele conțineau oul primordial în care toți zeii s-au reunit. În buricul celui nenăscut a fost implantat Cel în care stăteau toate ființele". În Bhagavata Purana Oul de Aur, întins pe suprafața apelor, îl conține pe Domnul Isvara. El locuiește acolo timp de o mie de ani, după care un lotus, splendid ca o mie de sori, izvorăște din buricul său. Din acest lotus, se naște locuința tuturor viețuitoarelor, Brahma, progenitorul lumilor.

O variantă a acestei teme spune: Domnul Visnu, absorbit de meditație, doarme pe inelele Șarpelui Ananta, plutind pe suprafața oceanului. Din buricul său izvorăște un lotus care se deschide pentru a-l dezvălui pe Brahma, Creatorul. În aceste mituri, oul de aur și buricul zeității, care este buricul universului, trebuie considerați omologi.

*

Budismul Shingon învață, de asemenea, că înnăscută în mintea fiecărei ființe există un Pântec care îl naște pe Buddha. În cadrul acestui Buddha-Matrix (buddha-garbha) Mintea Iluminatului (bodhicitta) stă latentă, ca o Sămânță a Conștiinței (vijnana-bija). Creșterea rapidă a acestei semințe se manifestă printr-o excitare inițială a aspirației de a atinge Buddhahood; după ce a prins viață, Mintea Iluminatului crește în Uter, hrănită de „zece mii de practici ale Marii Compasiuni” (maha-karuna), adică prin efectuarea ritualurilor de meditație. Nașterea copilului este realizarea Iluminării; creșterea sa până la bărbăție este cultivarea Metodei (upaya), în care Trezitul dezvoltă mijloacele de ajutorare, ghidare și folosire a ființelor neiluminate.

Aceste concepte aruncă lumină asupra semnificației ***garbha stupei***. Este sursa nu numai a lumii fenomenale (dharmadatu), ci și a Buddhașilor Iluminați, care sunt hrăniți și protejați în acoperirea ei până când apar pentru a ajuta ființele care suferă; și este sursa tuturor acțiunilor corporale, mentale și verbale efectuate de Buddha pentru a aduce toate ființele celor trei lumi din întuneric în lumină.

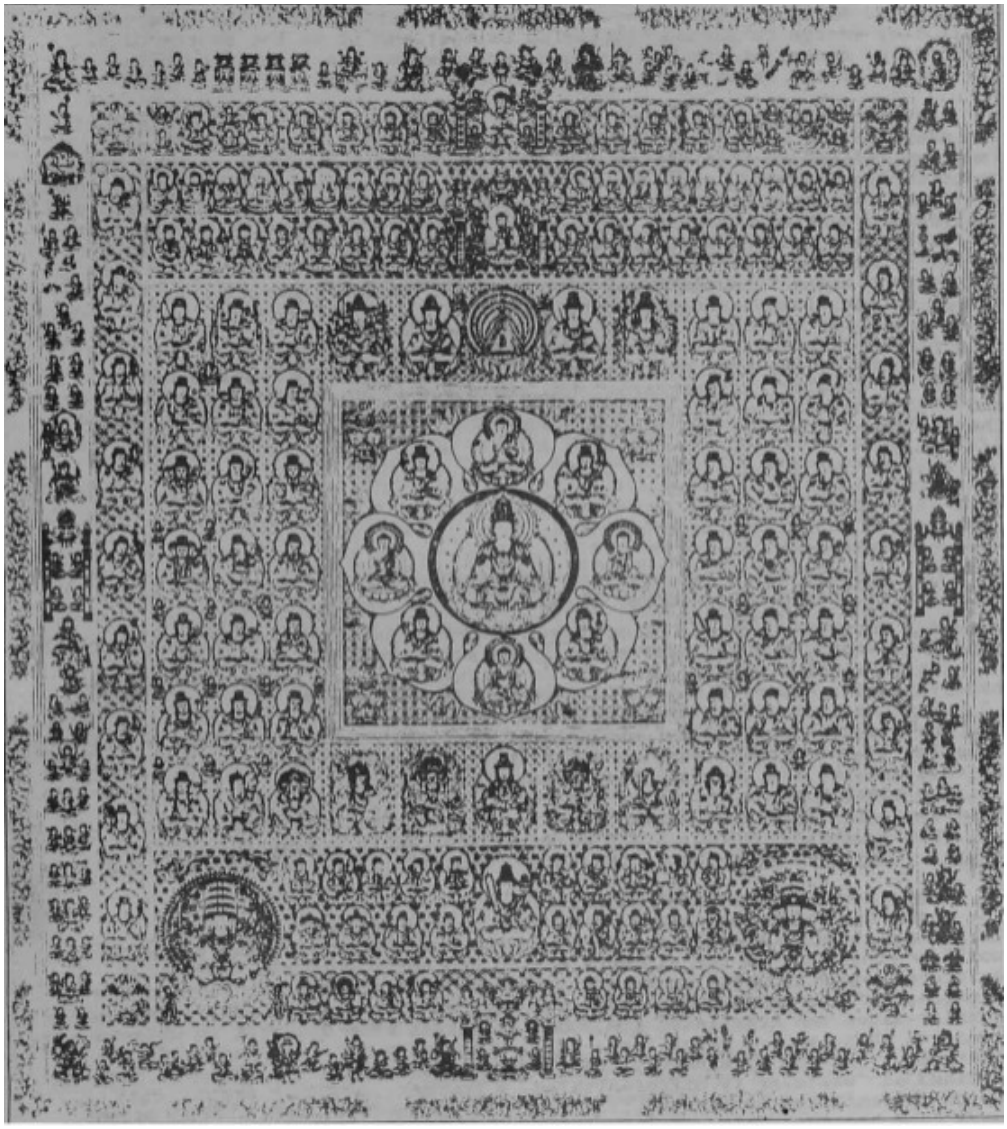

Mandala Lumii Matriciale, care reprezintă pe Buddha Mahavairocana Tathagata ca Pântecul atotcuprinzător și Centrul progenitiv al universului. Straturile de Buddha și Bodhisattva care înconjoară Mahavairocana reprezintă straturile cosmosului pătruns de Mahavairocana ca Principiul Pântecului.

Termenul ***dhatugarbha*** capătă o semnificație suplimentară. Într-una din semnificațiile sale, cuvântul ***dhatu*** este "un element al corpului" și, prin urmare, "rămășițe corporale, relicve", astfel încât ***dhatugarbha*** a fost în general considerat "container de relicve", aplicat inițial la ***harmika*** din vârful cupolei stupei unde au fost instalate relicvele și apoi prin extensie la întreaga structură. Această interpretare, însă, oferă doar o explicație parțială a termenului. În sensul său primar ***dhatu*** înseamnă „lume" sau un element constitutiv al unei lumi. Conform semnificației sale etimologice, prin urmare, termenul ***dhatugarbha*** înseamnă „containerul lumii" sau, mai exact, „containerul elementelor care constituie o lume". Acest lucru a fost subliniat de Kern ca la începutul secolului, când a spus că „adevăratul sens al lui ***dhatu*** este „elementul" și ***dhatugarbha*** este matricea care conține elementele, adevăratul ***dhatugarbha*** al Adi-Buddha, altfel numit Brahma Creator, este Brahmanda, *oul lumii* care conține toate elementele și pe care orizontul îl împarte în două părți. Acesta este adevăratul ***dhatugarbha***: clădirile sunt doar imitația sa.

b2. Domul ca peșteră

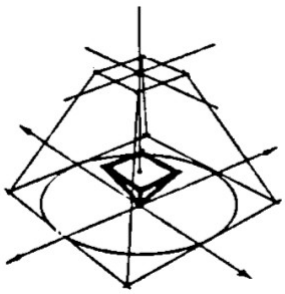

Peștera din interiorul muntelui este asimilată Adevărului suprem. Cuvântul sanscrit ***guha***, „peșteră”, derivă din rădăcina ***guh***, ”a acoperi, a se ascunde”, care este sinonim cu rădăcina ***gup***, de unde ***gupta***, aplicată la tot ceea ce are un personaj secret sau pentru ceea ce nu este vizibil în exterior[141]. Peștera este centrul cel mai interior și cel mai ascuns al cosmosului în același mod în care inima este cea a corpului. În tradiția brahmanică „peștera inimii” este centrul vital al ființei, locuința atât a ***jivatmei***, a Spiritului Sinelui (atma) manifestat în individul uman, cât și a ***paramatmei***, Sinele suprem și necondiționat care este identic cu Brahman. ***Jivatma*** și ***paramatma*** sunt „cei, doi care au intrat în peșteră" și "care locuiesc pe vârful cel mai înalt".

Microcosmic, peștera este punctul central al inimii, ascuns și invizibil, conținând sămânța sau potențialul Iluminării. Macro-cosmic este punctul central al universului, este virusul care conține în potențial toate posibilitățile de manifestare. Iluminarea este o descoperire și o creștere a potențialelor ascunse în punctul său de origine. Această temă este reiterată în literatura budistă și pre-budistă. „Să știți că acest Agni, care este temelia lumii eterne (principiale) și prin care se poate atinge acest lucru, este ascuns în peștera (inimii)”. Această extragere din posibilitatea ascunsă este un ***initium***, un început și inițiere, o moarte și o a doua naștere în ascunderea și întunericul peșterii - și se va aminti că fiecare schimbare de stare are loc în întuneric: Iluminarea lui Skyamuni, de exemplu, are loc în orele întunericului și este finalizat în momentul răsăririi soarelui.

Intrarea în peșteră (în celulă) este a doua naștere; apariția din peșteră (părăsirea celulei) este a treia naștere. A doua naștere, care este în mod corespunzător o regenerare psihică (clonare), operează în domeniul posibilităților subtile ale individualității umane. A treia naștere, pe de altă parte, are loc în domeniul spiritual și nu mai este domeniul psihic: este o intrare în domeniul posibilităților supraindividuale. A doua naștere este o naștere în cosmos (corespunzătoare nașterii ***avatarei*** în ordinea macrocosmică); este o intrare în peșteră, unde toate posibilitățile domeniului formal, atât fizic cât și mental, sunt concentrate și conținute. A treia naștere este o naștere din cosmos, o trecere din lumea formei (rupa-loka) în lumea fără formă (arupa-loka).

Muntele și peștera sunt două arhetipuri ale arhitecturii sacre budiste. Sunt reprezentate de templul peșterii și de stupă. Expresiile arhitecturale ale celor două simboluri se combină adesea sau se suprapun: templul peșterii conține o stupă (muntele dintr-o peșteră); iar stupa conține o cameră goală (o peșteră din munte). Stupa este simultan un munte și o peșteră.

Templul păgân Ananda, Birmania.

141 Guenon subliniază, de asemenea, că **gupta** este eguivalentul Grecescului **kruptos**, de unde vine „criptă”, sinonim de peșteră.

b3. Domul ca Lotus

Conceptele de izolare cosmică și centrare care sunt transmise de uter, ou și peșteră sunt de obicei exprimate în budism prin simbolismul lotusului sau al mugurului de lotus și, deși cupola *stupa* nu este identificată în mod explicit cu *lotusul* în texte, atribuirea poate fi implicită. O analiză a simbolismului *lotusului* se adaugă la înțelegerea simbolismului *domului*.

La fel ca uterul, oul și peștera, lotusul se află în centrul secret, în spațiul cel mai ocult (akasa) din adâncul interior al inimii. Este „depozitul necreat al Conștiinței; în spațiul care este în inimă se află Domnul tuturor, Conducătorul universului".

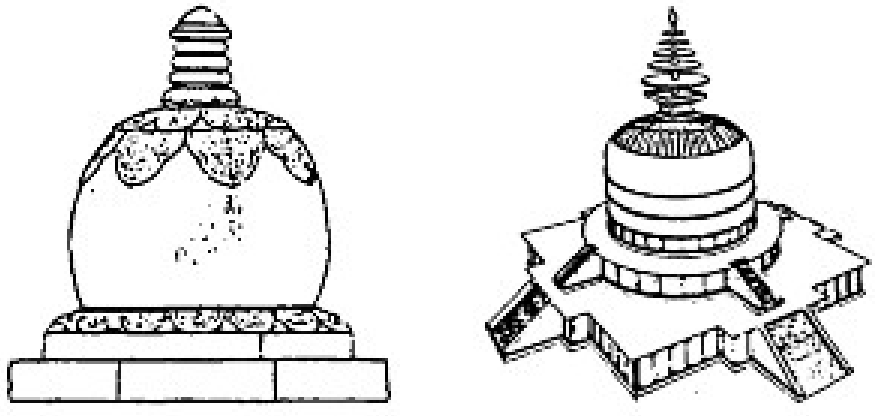

În budism, lotusul minții-inimă (genomul străin din genomul uman) se află în mod similar în centrul cel mai interior al ființei și, atunci când este hrănit de meditație și alte practici, se deschide pentru a dezvălui natura-Buddha (buddhata) care locuiește aici. În această formulă simbolică, înflorirea lotusului este realizarea Iluminării: petalele se deschid pentru a dezvălui pe Buddha așezat pe *pericarpul* de lotus. Această temă primește o expresie plastică explicită în mugurii de lotus din bronz birmanez și indian cu petale articulate care se deschid pentru a arăta un Buddha, un Bodhisattva sau o stupă.

O altă *sutra* a Pământului Pur, *Amitayur-dhyana-sutra*, descrie modul în care cei care apelează la numele lui Amitabha Buddha („Buddha al Luminii Incomensurabile") renasc în cadrul mugurilor de lotus din Țara Fericirii Supreme. Când stocul lor de karma este epuizat, lotusul se deschide și devotul atinge viziunea ultimă eliberatoare a lui Amitabha și a Țării sale pure.

Imediat înainte de plecarea sa din palat în noaptea Marii Sale Renunțări, Siddharta visează că un lotus se ridică din buricul său prin lumi către Cerul Akanistha, Cerul „Limitei finale a Formei" și chiar vârful cosmosul manifestării formale (rupaloka). Cu referință simbolică echivalentă, se spune că atunci când Buddha a coborât în pântecele mamei sale Maya, un lotus a crescut de la ape până la Cerul lui Brahma și toate posibilitățile imanente din ***prakrti*** se găseau în acest lotus ca o picătură de nectar.

Doctrina Shingon compară semințele de lotus (fragmentele de genom viral) care conțin în sine întreaga potențialitate a plantei și florii de lotus cu Mintea Iluminatului (bodhicitta), care este virtualitatea Buddha perfecționată purtată înnăscută în fiecare ființă; creșterea plantei de lotus din această sămânță și formarea mugurului de lotus care conține și protejează floarea este creșterea Minții Iluminării (produsă de alipirea fragmentelor de genom viral) care are loc atunci când este hrănită de „zece mii de practici ale Marii Compasiuni (maha-karuna)" ; iar înflorirea florii de lotus este realizarea Trezirii și desfășurarea calităților și abilităților Metodei (upaya).

Secțiunea centrală a Mandalei Matricii Lumii care prezintă pe Buddha și Bodhisattva așezați pe cele opt petale și pericarp ale unui lotus.

Lotusul este, de asemenea, containerul universului, așa cum se presupune în termeni precum ***padma-garbha***, „***Lotus-uter***" și ***padma-kosa***, „lotus-trezorerie". Lotusul este cosmosul: filamentele sale sunt munții, țările îndepărtate există pe petalele exterioare, demonii și șerpii locuiesc pe partea inferioară. Pe pericarp există patru oceane centrate de Muntele Meru și marele continent din care face parte India.

În momentul viitoarei gestații a lui Buddha în pântecele Maya, Brahma a perceput un lotus care crește din apele inferioare. Acest lotus conținea chintesența lumii, pe care Brahma a adunat-o ca o picătură de elixir. Așezându-l într-o vază prețioasă (capsida), l-a oferit viitorului Buddha, care l-a băut și i-a absorbit esența fără dificultate, asimilând astfel chintesența universului dat de strămoșul lumii (lokapita-maha).

Este clar din cele de mai sus că lotusul și uterul sunt codeterminate în semnificația lor simbolică, iar acestei echivalențe i se dă expresie evidentă în „limbajul intenționat" al budismului tantric, unde lotusul este identificat în mod expres cu uterul și organele genitale feminine în timp ce ***vajra*** este ***linga***, membrul viril (ARN-ul viral).

c. Turla sau ornamentul stupei

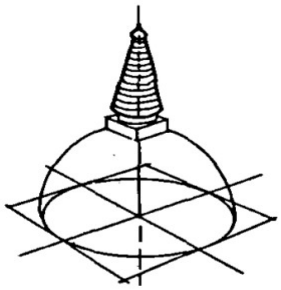

Turla sau ornamentul stupei este alcătuită dintr-un stâlp pe care sunt fixate: harmika,

umbrelele, vaza și bijuteria.

c1. Stâlpul

Stâlpul este simbol al genomului monocatenar, al ARN-ului viral. Stâlpul sau catargul (yupa, yasti) suport al ornamentului *stupei*, ia două forme. În unele cazuri, pătrunde adânc în corpul domului sau o străbate în întregime; în altele se ridică dintr-o piatră de susținere (yantragala) așezată într-o cavitate superficială pe vârf.

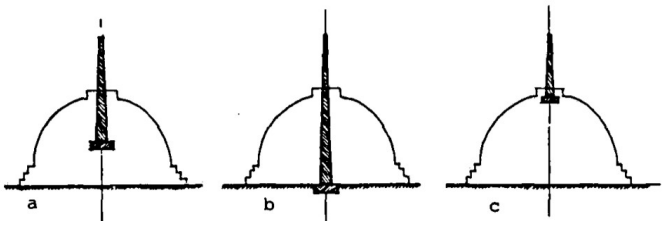

Catargul sau stâlpul din cupola-stupă, unde fie pătrunde în cupolă (a), îl traversează (b), fie se ridică din harmika (c).

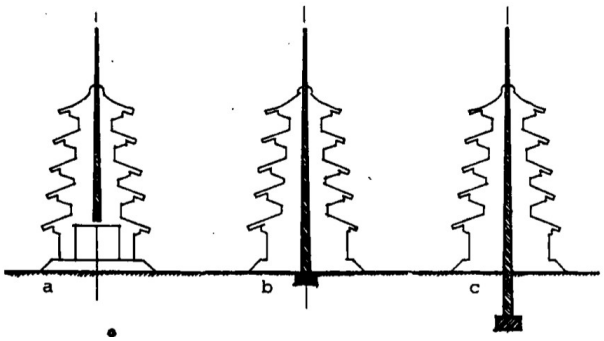

Catargul sau stâlpul din stupa turn, unde fie stă suspendat deasupra solului (a), se ridică de la o piatră de fundație în sol (b), fie se așează în sol (c).

În mod simbolic, stâlpul semnifică *axis mundi* și marchează linia care leagă punctul mediu al acestei lumi de punctele medii ale tuturor celorlalte stări de existență și de punctul unitar și principial de unde derivă toate.

Simbolismul *axis mundi* este omniprezent și peren. Este configurată ritual pentru a servi ca o linie de comunicare cu alte planuri de existență (componente virale) și ca o modalitate de întoarcere la Sursa lor comună (virusul). Este o cale de ascensiune, care duce în sus prin carapacea limitată a lumii fizice, trecând dincolo de limitele și hotarele sale către nelimitat și nemărginit. Stâlpul axial duce la tărâmul în care cătușele spațiului și timpului sunt scuturate. În același timp, ea formează un canal pentru o revărsare a realității în lumea mai puțin reală, un aflux care îmbibă lumea cu sens, deschizând finitul către Infinit și timpul către Etern.

Geneza lumii este descrisă în Vede ca un „stâlp separat” al Cerului și al Pământului: „Prin separarea de către acest Stâlp, Cerul și Pământul stau fix”. Raiul și Pământul, fuzionate inițial, sunt despărțite și ținute ferm de Axa Lumii. Analogul simbolic este răsăritul soarelui: cerul și pământul care fuseseră confuze și neclare în întunericul nopții, devin distincte în lumina zorilor.

Aspectele acestui pilon simbolic se reflectă în alte reprezentări mitice și iconografice. În literatura vedică, figura Marii Mame (ARN-ul viral) a fost asociată cu un suport gigantic care susține bolta cerească, în unele texte ea este personificarea acelui stâlp care susține cerul, iar în altele este susținerea soarelui. Cu o semnificație similară Aja-Ekapada, „Capra cu un singur picior”, este descrisă ca „susținătoarea cerului”. El întruchipează fulgerul și astfel „susține” cele două lumi prin disiparea umbrelor în momentul clipirii sale. El este identificat cu Soarele, este situat în Est și este suportul cosmic care întărește cele două lumi. El este animalul solar cocoțat pe Arborele Lumii

și, prin urmare, este legat de tradiția omniprezentă care localizează în est un copac ale cărui ramuri susțin răsăritul soarelui, simbolizat de un animal, pasăre sau fruct, și, de asemenea, cu o iconografie care arată Surya , Soarele, ca uniped (cu un picior pentru că ARN-ul este monocatenar) compus din două părți, una lumină vizibilă și radiantă și cealaltă întunecată, numită „piciorul" (pada), prin care timp de opt luni aspiră apa care redescinde în ultimele patru luni ale anului. Corpul lui Surya este în întregime cuprins în acest picior unic, astfel încât să fie un stâlp înalt (stambha) sau un standard solar. Aja-Ekapada este, de asemenea, echivalat cu Varuna, care „cu piciorul său strălucitor urcă pe boltă/cavou, cu Stâlpul care separă sferele împerecheate și susține cerul".

Zeitatea ca pilon este o temă recurentă în hinduism. Unul dintre numele lui Siva-Rudra este ***Sthanu***, „Stâlp", și este descris ca ***sthanu-bhuta***, „a cărui esență este un stâlp". Identificarea lui Siva și a stâlpului ca *axis mundi* este semnificația principală a ***linga***, simbol preeminent al zeului. Luat literal, este *falusul*, reprezentând esența forțelor cosmice pro-creative, dar forma sa relevă că nu este altceva decât stâlpul axial al universului: pătrat la bază, octogonal la porțiunea sa mijlocie și circular la vârf, părțile sale sunt conforme cu formele asociate cu Pământul (pătratul), Midspace/Spațiul de mijloc (octogonul) și Cerul (cercul). Forma sa cuprinde cele trei lumi, simultan separate și unite între ele în masa sa verticală. Identificat cu ***vajra***, fulgerul, este arborele luminii, axa de foc de manifestare care pătrunde și fertilizează ***yoni***, vulva, altarul, vatra, Mama Focului, Pământul.

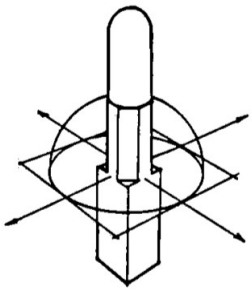

Natura sa axială este indicată în continuare de amplasarea sa în templul hindus, unde este poziționată pe perpendiculară care centrează clădirea și apare printr-un ornament distinctiv, o conformație care se reflectă în cosmo-fiziologia omului, în care yoga tantrică plasează o ***linga*** în centrul fiecăruia dintre ***cakrele*** care se suprapun una peste alta de-a lungul axei verticale formate de coloana vertebrală.

Echivalența strictă a ***linga*** și a Pilonului de foc este enunțată în mod explicit în mitul manifestării lui Siva ca ***linga*** (lingodbhavamurti), care relatează modul în care Brahma și Visnu s-au certat pentru cine este cel mai puternic. Dintr-o dată Siva a apărut în fața lor ca o ***linga*** de foc, arzând cu mii de flăcări și asemănătoare a sute de conflagrații cosmice. După aceea, Brahma, luându-și forma de gâscă, a încercat să zboare spre vârful acestei coloane aprinse, în timp ce Visnu,

asumând figura unui mistreț, a plonjat prin pământ pentru a-și găsi piciorul. După o mie de ani, încă nu ajunseseră la capetele sale și, recunoscând eșecul lui, s-a închinat în cinstea zeului suprem, Stâlpul Universului.

O altă expresie a acestui concept se găsește în mitul *Narasimha-avatara* lui Visnu, în care se spune cum Hiranyakasipu, regele demonilor, l-a provocat pe zeu să-și demonstreze omniprezența ieșind dintr-unul din stâlpii palatului, în același timp trăgându-și sabia și despicând stâlpul. Imediat s-a auzit un hohot teribil și Visnu, într-o formă care era jumătate om și jumătate leu, a izbucnit din stâlp, a apucat blasfematorul și l-a sfâșiat.

În textele vedice, simbolismul „stâlpului care susține cerul în Est" își găsește expresia clasică în persoana lui Agni, zeul focului de sacrificiu. El este Stâlpul care separă cele două lumi sprijinindu-le, care „stăpânește Cerul și Pământul", care, „stabilit ca un stâlp îngeresc, stăpânește și păstrează firmamentul". El este „Stâlpul Vieții la despărțirea căilor" care susține bolta cerească de deasupra pământului prin flacără sau fum, „Stâlpul susținând rudele (adică zei și oameni)". El este Arborele Lumii cu o mie de ramuri care determină răsăritul soarelui în ceruri, care este etalonul (ketu) al sacrificiului și ca atare echivalentul zorilor, etalonul care susține cerul în Răsărit la zori de zi.

Tot ce s-a spus despre Brahman, Agni, Siva și Visnu ca ***skambha***, Pilonul Cosmic, ***axis mundi*** ca fundament ontologic al lumii, este la fel de adevărat și pentru Buddha, pentru că el este, de asemenea, un Stâlp de Foc, „strălucitor de energie de foc", aceeași putere magmatică care este afișată în Dublul Miracol, în convertirea lui Kassapa și când își ia locul deasupra lui Brahma pe axa lumii.

Adorarea lui Buddha ca un Stâlp de foc.

Un alt simbol al ARN-ului viral este ***vajra*** lui Indra cu care acesta lovește Șarpele Vrtra și fixează Stânca în zorii lumii. Ea poate avea două, patru, cinci și șase, până la nouă vârfuri. Aceste diferite calități ale *vajrei* sunt întruchipate simbolic în instrumentul asemănător unui sceptru numit cu același nume și folosit în ritualurile Vajrayana. Este un simbol axial, omolog cu Pilonul Cosmic. Roata Dharmei este prezentată frecvent cu spițe de *vajra*, identificând astfel *vajra* cu razele care conectează planul nostru de existență (felul) cu punctul de vid al butucului.

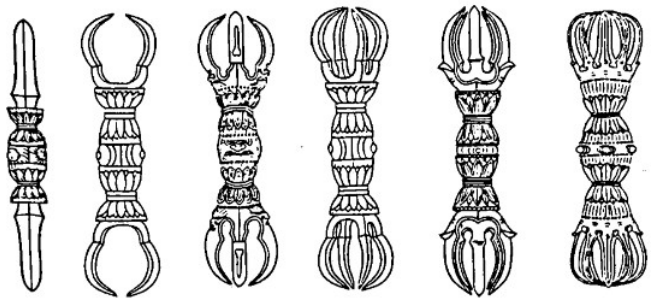

Vajra, fulgerul de diamant, a fost preluat și în budism și a devenit unul dintre simbolurile sale preeminente și chiar fundamentul doctrinelor Vajrayana, ***Calea Vajra***. *Vajra* este un simbol

multivalent: clar și transparent ca apa, este considerat a reprezenta Vidul (Sunyata); ciocnirea sau pistilul Cunoașterii (jnana), este cea care zdrobește murdăriile ignoranței și pasiunii, astfel încât să dezvăluie realitatea eternă și imuabilă a multor ***dharme***; este o armă aruncată pentru a distruge obstacolele care blochează atingerea Iluminării, folosit de Indra pentru a distruge Șarpele; este fulgerul Trezirii; este diamantul, indestructibil, permanent și strălucitor ca Dharma. "Zăcând dincolo de cuvinte sau gânduri, în funcție de nimic, nu arată nicio *dharmă*, fără început, mijloc sau sfârșit, inepuizabil, transcendând orice imperfecțiune, imuabilă, incoruptibilă - Cunoașterea Realului este ca ***vajra***, care are trei calități superioare: este indestructibil; este cea mai excelentă dintre bijuterii; și este cea mai importantă armă". "Chiar și atunci când este îngropat în noroiul *samsarei* pentru nenumărați eoni Cunoașterea nu a decăzut și nu își pierde niciodată capacitatea de a zdrobi pasiunile; în același mod, diamantul, chiar dacă îngropat în pământ de milenii, rămâne totuși nedeteriorat și nevătămat și este încă capabil să zdrobească încrâncenările poftei și furiei".

Cuvântul ***vajra*** are implicații spațiale. Apariția sa frecventă în numele Bodhisattvelor, cum ar fi Vajrapani („Vajra Hand”), Vajrasattva („Vajra Being”) etc., implică faptul că acești Bodhisattva și-au preluat locul în centrul universului, locusul Vajrei-Tronului tuturor Buddha, poziția de permanență, imobilitate și imuabilitate asemănătoare diamantului. Au devenit una cu arborele Axului lumii și astfel au atins un Corp incoruptibil de Vajra (vajra-kaya). Această stare de durabilitate adamantină este reprezentată iconografic de Buddha și Bodhisattva din Adunarea Subtilă (suksma-mandala, Jap. Misai-e) din Mandala Diamantului Lumii (virusul), unde fiecare figură este prezentată așezată într-o *vajra* cu trei direcții pentru a indica realizarea Corpului de Diamant, care este Corpul Iluminatului.

Stâlpul ca un copac

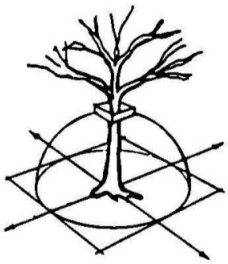

Arborele figurează cosmosul total: ramurile sale sunt cerurile (virusul); ramurile inferioare sau suprafața solului de unde crește sunt planul pământului; rădăcinile, care se aruncă în nivelurile subterane, sunt iadurile (celula); iar trunchiul (ARN-ul viral) este axa lumii care centrează și susține

aceste lumi multiple. Șerpii (ARN-urile celulare) zac înfășurați printre rădăcinile sale; păsările (fragmentele clonate ale virusului) stau printre ramurile sale: leagă lumile htonice și uraniene. Forma sa cuprinde toate existențele, toate lumile, toate stările multiple de manifestare, toată viața. Subsumează elementele care compun universul: „Ramurile sale sunt eter, aer, foc, apă și pământ”. În Upanisade este „acest brahman de trei ori, al cărui nume este „Smochin unic”, a cărui strălucire se numește Soare; și "spiritul Brahman este, așa cum ar fi, un mare Arborele verde". Un pasaj celebru exprimă "relația" lui Atman, a Spiritului și a lui ***jivatman***, manifestarea sa în ființa individuală, în termeni de Simbolismul copacului: „Două păsări (genomul celular și genomul viral), tovarăși uniți inseparabil, locuiesc în același copac; una mănâncă fructul copacului, în timp ce cealaltă privește fără să mănânce”.

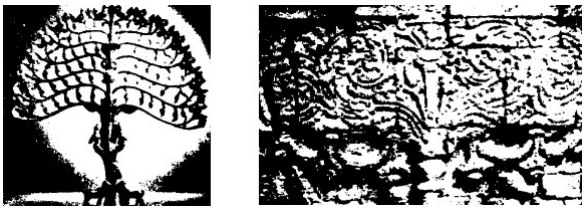

Reprezentări ale Arborelui din India și Java (Borobudur)

În fiecare context simbolic, Arborele este central și axial. Este perpendiculară care centrează cosmosul. Arborele Mondial și Axa Mondială sunt coincidente. Ca Axă, Arborele este proeminent printre reprezentările aniconice ale lui Buddha, care este tipul umanizat al Pilonului Cosmic. În *Kalingabodhi Jataka*, Ananda îi cere lui Buddha să prescrie o sfințire sau un simbol (caitya, P. cetiya) căruia devoții să-i poată aduce ofrande în absența sa. Răspunsul este dat că un copac este un substitut adecvat și suficient pentru prezența lui Buddha, atât în timpul vieții sale, cât și după ***parinirvana*** sa.

Arborele apare în mod repetat în legătură cu evenimentele majore din viața lui Buddha. Este un memento repetitiv că el este Axa lumii. La nașterea sa, Maya, mama sa, a venit la copacul „care le susținea pe mamele din trecutul Jinas”: toți Buddha din trecut se născuseră sub același copac. O ramură, aplecată spre ea și în timp ce ea apucase în mâna dreaptă pruncul a răsărit din dreapta ei. Buddha se naște la poalele Arborelui Lumii; dar povestea are implicații suplimentare care sunt pe deplin dezvăluite în reprezentările iconografice ale nașterii. Poza adoptată de Maya „la nașterea Domnului, cu mâna dreaptă ridicată pentru a apuca ramura copacului, este poziția clasică a Yaksi, sau Spiritul Arborelui, iar unele relatări spun că tatăl ei a fost un Yaksa: Siddhartha este asociat cu Arborele atât prin poziția sa axială, cât și prin filiație.

Relația dintre Buddha și Copac este din nou indicată în mod clar în relatarea primei sale meditații. În timp ce tatăl său regele desfășura ceremonia de arat care marchează începutul primăverii, copilul prinț a fost lăsat la prânz la umbra unui copac. Așezat în poziție verticală, copilul a intrat în prima ***dhyana*** și, când s-a găsit seara, umbra copacului nu se mișcase. Aceasta implică

simbolul peren al Soarelui care stă staționar la vârful Arborelui Mondial sau culmea Muntelui Mondial. Este ușa soarelui la intrarea în tărâmurile supra-cosmice. Când Bodhisattva intră în ***dhyana***, el și-a retras simțurile și gândurile înapoi în centrul ființei sale, până în punctul în care axa radială a lumii, aici reprezentată de copac, întâlnește planul existenței pământești. El se află astfel direct sub nodul solar al universului, sursa neîntreruptă a întregii lumini.

Obținerea Iluminării de către Buddha este atât de strâns legată de Arborele Bodhi încât acesta este adoptat ca semn specific evenimentului respectiv, iar până în prezent Arborele Bodhi este venerat ca simbol al acelei apariții literalmente esențiale.

Povestea retragerii de patruzeci și nouă de zile după Iluminare face referiri repetate la Arbore: Buddha stă cu ochii neclintiți privind arborele Bodhi timp de șapte zile; el pășește ***cankrama*** plecând de la Copac; așezat sub Arborele unde a primit ofranda de mâncare a lui Sujata, încă o dată rezistă tentațiilor Mara; și așezat sub Arborele Mucalindei, el medită în timp ce este adăpostit de Șarpele Mucalinda.

Fiecare simbol cuprinde două straturi de semnificație aparent opuse, una dătătoare de viață și binefăcătoare, cealaltă distrugătoare de viață și malefică. Ofilirea frunzelor de pe copac și creșterea lor este o asemănare a unei regenerări perpetue a lumilor; dar este și o metaforă a aspectului trecător al vieții - toți oamenii sunt ca frunzele care se ofilesc și cad. Arborele nu este doar Arborele Vieții, este și Arborele Cunoașterii Binelui și Răului, Arborele ca analogie a Timpului Devorator. Arborele drept cosmos, ca procesiune a vieții neîncetate, care dă toate roadele existenței, în viziunea budistă este în același timp Arborele ***jnana-druma*** „ale cărui rădăcini lovesc adânc în stabilitate ... ale căror flori sunt acte morale ... care poartă Dharma ca rod ... și ... nu ar trebui să fie doborât", și "o viță de râvnire" care trebuie tăiată la rădăcină. În această din urmă viziune, Lumea Arborelui este o exteriorizare a voinței de viață, Eros, Kama și setea de existență (trsna); doborârea sa este distrugerea Celui Rău, Mara, Kamadeva, care este Yaksa din Arborele Existenței. Când Buddha își ocupă locul la poalele Arborelui, el uzurpă tronul Marei (a ADN-ului celular), încălcând poziția centrală a Marei ca personificare a voinței de viață, „primul motor al Arborelui”, sprijin și punct de sprijin a Roții existenței și *causa causans* ale rotației sale neîncetate. Am văzut că Roata existenței se învârte în jurul unui butuc ocupat de porcul ignoranței, cocoșul dorinței-atașament și șarpele mâniei, care sunt cele trei otrăvuri și rele de bază la care se pot reduce toate celelalte rele, toți constituenții persoanei Mara, Cel Rău. Așezându-se la poalele Arborelui, Buddha se identifică cu acest arbore-ax al existenței: otrăvurile sunt transformate; Mara este înfrântă; butucul otrăvitor al Roții Existenței este transformat în Centrul radiant, reședința Cakravartin, „Dulgherul roții”, care devine astfel Roata Dharmei, însăși Roata Adevărului. Voința de a experimenta este tăiată și adevărata esență a Arborelui este dezvăluită. Deci, în funcție de punctul de vedere, Arborele este considerat ca unul care trebuie abordat cu respect și adorare sau ca unul care trebuie urât și tăiat de la rădăcină - „conflictul este tocmai între acele principii reprezentate de Mara și de către Buddha, unul în natură și unul în esență. „Cei care au viziune despre Esență nu fac distincție între Vortexul Vieții (samsara) și Extincție (nirvana)”. În cele din urmă, și în ochii Trezitului, cei doi copaci sunt inseparabil uniți în non-dualitate (advaita): arborele Mara și Arborele Bodhi sunt două aspecte ale aceluiași Adevăr care transcende toate dihotomiile.

*

Stabilizarea clonării elementelor virale într-o celulă este simbolizată de stabilizarea printr-un stâlp.

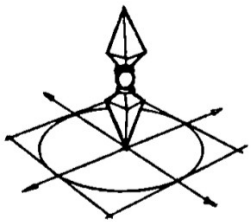

Mitul cosmogonic vedic spune cum, la început, o movilă, un munte sau o stâncă (nucleul celulei) plutea ca o insulă pe Oceanul posibilității universale (citoplasma), înfășurată de Șarpele Vrtra (ADN-ul celular), "nedivizat, neașteptat, scufundat în somnul cel mai profund, întins", care a confiscat Apele existenței și le-a ținut în golul Stâncii unde a dormit, „împiedicând" astfel crearea lumii. Indra, aruncându-și ***vajra***, a lovit capul lui Vrtra și a înțepat stânca pentru a permite apelor să curgă liber. Actul demiurgic a lui Indra este simultan triplu: el fixează capul Șarpelui (ia în stăpânire ADN-ul), ridică Stâlpul Soarelui zorilor (ARN-ul viral) ce desparte cele două lumi și fixează stânca primordială (clona virusului) pe fundul Oceanului cosmic (citoplasma). ***Vajra*** aruncată de Indra este în același timp Stâlpul Soarelui care susține Raiul de pe Pământ și bolțul sau „cuiul" (kila) care fixează Pământul (aici virusul) pe fundul Oceanului. La început, atunci, Pământul era nesigur, „tremurând ca o frunză de lotus, căci vântul o arunca de colo-colo".

Există un ***mimesis*** al acestui mit în ritualul brahmanic efectuat pentru a determina locul pentru construirea Altarului de Foc: întorcându-se spre Est, executantul ritului aruncă un bolț de jug (samya) și punctul în care bolțul lovește solul și rămâne în poziție verticală este punctul central peste care este construit Altarul.

Mitul se reflectă și în ritualurile indiene efectuate atunci când urmează să fie construită o nouă casă. Înainte de a putea fi pusă o singură piatră, astrologul arată ce punct din fundație este exact deasupra capului șarpelui care susține lumea. Zidarul formează un picior de lemn din lemnul arborelui ***khadira*** și cu o nucă de cocos împinge un cui în pământ în acest loc special în așa fel încât să fixeze capul șarpelui în siguranță. Dacă acest șarpe ar scutura vreodată capul cu adevărat violent, ar zdruncina lumea în bucăți. Copacul Khadira furnizează lemnul stâlpului de sacrificiu (yupa): cuiul și stâlpul sunt omologi.

„Cârligul de fixare este punctul inferior al ***vajrei*** lui Indra, cu care Șarpele a fost fixat la început". A fixa capul Șarpelui în ritualul de construire a casei înseamnă a repeta actul cosmogenetic și stabilizator al lui Indra. Haoticul și neformatul este fixat, cosmicizat. Înainte de a-l fixa, Șarpele se deplasa în mișcare ciclică, procedând de la Est la Sud, Vest și Nord, completând ciclul în decursul unui an, deplasându-se cu un grad în fiecare zi. Fixând Șarpele, timpul este fixat, transformat în atemporal. Lumea virusului este stabilizată și clonarea poate începe.

Simbolismul este adoptat și de budism. În literatura Pali, „cuiul Indrei" (Indrakila) este sinonim cu „ordine stabilă" și „legalitate"; și opusul său, ***dassukhila***, este „dezordinea" sau „prăbușirea justiției". Cuiul lui Indra este modelul „fiecărui instrument sau dispozitiv folosit pentru a asigura „securitatea", „permanența", „protecția", este orice obiect folosit pentru a „repara" sau „a asigura siguranța pragului". ***Indrakila*** este, de asemenea, identificată cu Stânca sau Muntele pe care îl fixează. În mitul Baterii Oceanului de Lapte, tija de răsucire se numește alternativ Indrakila sau Muntele Mandara, deși este prezentată de obicei iconografic ca stâlp (= kila). Termenul ***kiladri***, „pin-hill", apare în textele budiste; iar dealul de lângă Borobudur în Java Centrală este numit „axa lumii". Bolțul care formează axa unei imagini a lui Buddha se numește Indrakila și se spune că stabilitatea imaginii depinde de ea. Indrakila este, de asemenea, un nume al catargului central al stupei.

Există un moment crucial în prima zi a ritualului de șapte zile când zeii pământului (ai celulei) care locuiesc în locul pe care urmează să fie așezată ***mandala*** sunt treziți și li se cere permisiunea pentru utilizarea pământului. Acest lucru asigură faptul că locul va fi stabil și imobil. Interpretul ritualului îngenunchează pe pământ și lovește pământul cu o ***vajra*** ținută în mâna dreaptă. Apoi, transferând ***vajra*** în mâna stângă și ținându-l la piept, el face semnul de atingere a pământul (bhumi-sparsa-mudra) cu mâna dreaptă, lăsând-o în jos pentru a-și lăsa degetele pe pământ, în timp ce recită ***dharani*** din Zeița Pământului și meditând la forma ei, astfel încât să se identifice cu esența sa.

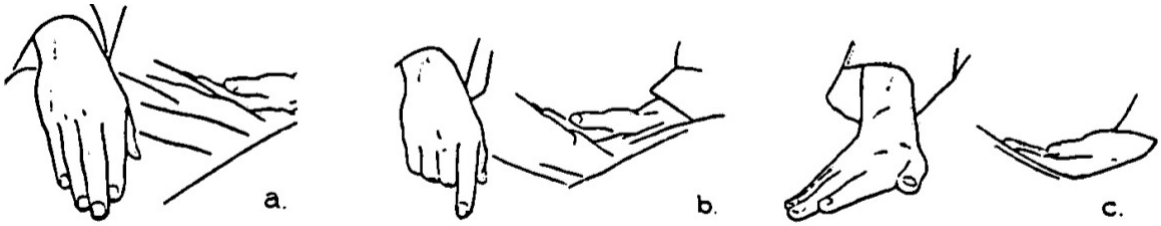

Gestul de a atinge pământul (bhumisparsa-mudra) și două dintre variantele sale

El oferă tămâie, flori, lumini și alte daruri Zeiței și tuturor Buddha din cele zece direcții. Fiind acum asigurat de un teren ferm pe care să-l întemeieze, el continuă să stabilească ***mandala***.

Lovirea pământului cu ***vajra*** este echivalentă simbolic cu aruncarea ***vajra*** de către Indra pentru a fixa Stânca și a fixa capul Șarpelui cosmic Vrtra. ***Vajra*** este omologul Stâlpului care desparte lumile; este Stâlpul fulgerului care strălucește pentru a ilumina întunericul haosului, despărțindu-l pentru a forma straturile cosmice ale Cerului și ale Pământului; cuiul este cel care stabilizează Pământul.

Realizarea semnului care atinge pământul în ritual se referă la un set de simboluri interconectate. Semnul care atinge pământul este cel făcut de Buddha Ratnaketu („Jewel Banner" sau „Jewel Light"), care stăpânește estul, direcția soarelui care răsare și primul răsărit al minții iluminate (bodhicitta).

Buddha Sakyamuni face gestul de a chema Zeița Pământului să depună mărturie, adică gestul de a atinge pământul (bhumisparsa-mudra). Gestul se face prin atingerea genunchiului drept, a palmei spre interior și atingerea pământului cu vârfurile degetelor.

Aceste considerații se aplică stupei. Axa sa centrală este o ***Indrakila***, un vârf care fixează pământul și așeză astfel situl. Stupa este un punct de stabilizare care ancorează pământul pe o bază solidă. Acest lucru explică parțial importanța stupei în geomanția chineză, care a folosit-o ca „știft" pentru a fixa elemente instabile în peisaj.

Mahavamsa, povestind modul în care a fost localizată o stupă din Sri Lanka, relatează că sulița regelui Duttagamani, fiind blocată vertical în pământ, nu a putut fi apoi îndepărtată, pentru că a devenit ferm fixată în poziție. Văzând acest lucru, regele a ordonat construirea unei stupe în jurul acestei axe ferme. Povestea este descrierea unui rit de pacificare a pământului: sulița, coincidentă cu axa stupei, este vârful care fixează locul.

c2. Harmika

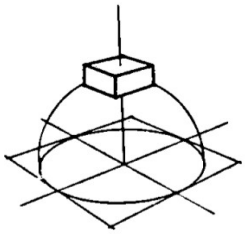

Harmika este structura construită la vârful cupolei sau turnului, marcând locul în care axa centrală iese din interiorul edificiului. Este ”piatra din vârful unghiului”, capătul LTR al genomului viral. Basoreliefurile și stupele votive datând din primele secole ale erei budiste arată că forma antică, prototipică a ***harmika*** era un pătrat așezat în jurul unui copac Bodhi sau a unei umbrele și delimitat de un gard sau un pavilion hipetral[142]. Etimologia indică natura acestei zone delimitate; cuvântul ***harmika*** este strâns legat de ***harmya***, „pavilion” și semnifică corect un chioșc sau belvedere ridicat pe terasa superioară a unei clădiri cu mai multe etaje. Acesta este și sensul cuvântului dat în exegezele tradiționale budiste: Buddhaghosa, de exemplu, spune că termenul ***harmika*** desemnează pavilionul instalat la nivelul superior al unei ”*prasada*” terasate. ***Harmika*** este denumită în mod alternativ o ***deva-kotuva***, în care ***kotuva*** denotă de obicei „o zonă închisă de un gard sau de un perete”: ***deva-kotuva*** este „o incintă a zeilor”, adică, o incintă sacră. Din nou, în cronicile singaleze se numește „incinta cu patru colțuri (adică pătrată) (caturasra-kostha)”.

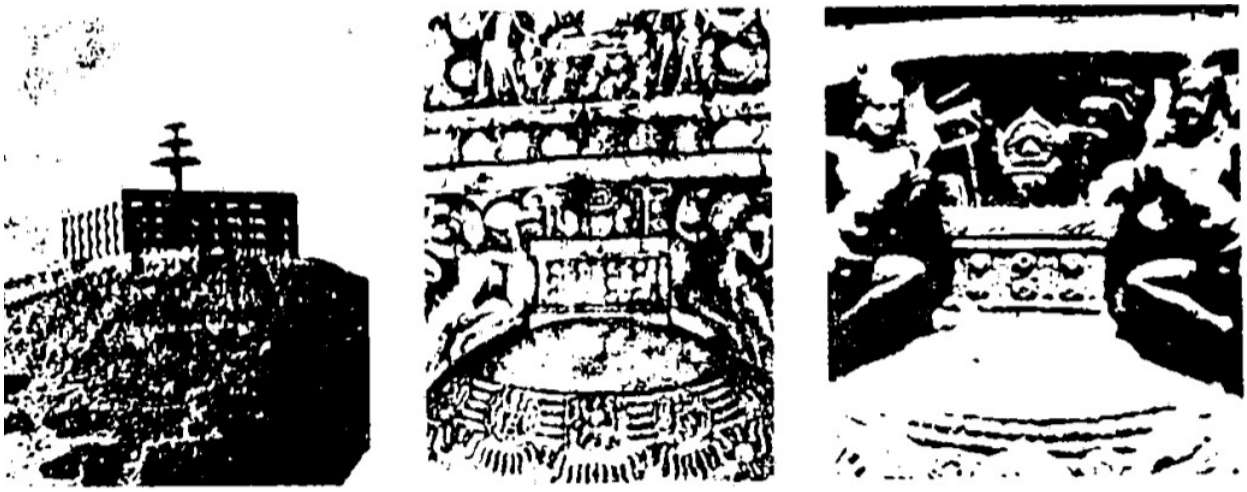

Harmika ca gard care închide un copac, umbrelă de soare sau stâlp de sacrificiu, la Sanci și în reliefuri din Amaravati.

Cronicile sinhaleze numesc ***harmika*** un „altar mare”. Aceasta se referă în cele din urmă la Altarul Mare Vedic (uttara-vedi), unul dintre altarele amenajate pentru săvârșirea sacrificiului vedic. Este un altar pătrat construit în partea de est a pământului altarului (vedi): „Pământul altarului (vedi) este Pământul; Altarul mare (uttara-vedi) este Lumea Raiului”. În mod simbolic, Altarul Mare stă în vârful axei verticale reprezentată de coloana vertebrală est-vest a așezării altarului.

Simbolismul acestui aranjament al vetrelor altarului reapare în templul hindus unde Altarul Mare, Altarul Cerului, este așezat la vârful templului, deasupra zonei turtite din partea superioară a suprastructurii (sikhara).

În templul hindus de tip nordic (nagara) poziția altarului mare este marcată de o piatră de copt cu nervuri, numită ***amalaka***, care se așează pe cursul plat al contrafortului din vârful Sikhara. Prin contrast, Altarul Mare (dravida) din templul hindus este reprezentat de un Templu Înalt (ksudra-alpa-vimana sau ***harmya***, care din urmă termen, se referă la harmika). Înaltul Templu este plasat la vârful piramidei trunchiate care formează corpul acestui stil de arhitectură indiană.

Diferitele niveluri ale altarului vedic sunt pentru a reprezenta cele trei lumi: ale Pământului,

142 Templu antic fără acoperiș. O formă a **harmika** tipică constă dintr-o balustradă și post-balustradă care cuprinde un Arbore Bodhi sau echivalentul său simbolic, o Umbrelă. Poate avea ferestre și uși și un acoperiș distinct compus dintr-o piramidă în trepte, inversată, înconjurată de o terasă plană, crenelată. La fel ca harmika de tip gard, harmika tip pavilion este construită pentru a înconjura un copac Bodhi sau o umbrelă de soare. Încetul cu încetul, harmika devine un bloc cubic acoperit de o cornișă cu consolă în trepte, iar apoi, la fel ca la Elura și Ajanta, cubul și cornișele sale sunt elaborate printr-o serie de reveniri. Harmika este un bloc simplu sub forma unei piramide trunchiate cu un pătrat sau, în mod excepțional, o bază octogonală. Mus l-a identificat ca palatul Indrei pe vârful muntelui Meru.

spațiului mediu și ale cerului. Situat în vârful templului, ***amalaka*** reprezintă lumea cerească. Asocierea sa cu tărâmurile supraumane este indicată de cuvântul ***amalaka***, care este numele unui copac care dă roade având o formă similară cu piatra inelară îngropată a templului. În miturile hinduse ***Amalaka*** este Arborele primordial, primul care a crescut în lume și sacru marilor zei ai Trinității hinduse: Visnu stă la poalele sale, Brahma deasupra și Siva la un nivel și mai înalt; Deva sunt frunzele, florile și fructele sale; Soarele se odihnește în ramurile sale.

Așa cum Arborele ***Amalaka*** sprijină Soarele, tot așa piatra de deasupra templului susține vaza de aur (kalasa), simbolul Soarelui: „Kalasa de aur, un scaun înalt pe vârful locuinței zeului, arată ca și cum globul soarelui se ridicase pe muntele domnesc al răsăritului. ***Amalaka*** este „discul Soarelui, ca pericarpul lotusului care este Cerul, ale cărui petale sunt direcțiile busolei și filamentele razele solare”; sectoarele sale emanante sunt razele Soarelui la zenit răspândite ca filamentele lotusului". Vaza de aur este corelată cu "singurul Soare care nu părăsește niciodată Merul", Soarele care staționează în vârful muntelui la prânz, care conține băutura nemuririi (amrta).

Amalaka este un element iconografic obișnuit în arta budistă și este utilizat pe scară largă în arhitectura budistă, unde apare frecvent ca un capitel de coloană. Folosit în această locație are aceeași semnificație ca ***amalaka*** care apare la vârful templului hindus: este Soarele staționar în vârful Pilonului Cosmic. Această semnificație este accentuată frecvent prin încadrarea ***amalaka*** printr-un gard, a cărui prezență poate fi indicată în mai multe moduri diferite: în unele locuri gardul înconjurător este solid și ***amalak***a nu este vizibilă; în altele, balustrada este redusă la un simplu cadru, astfel încât să afișeze lotusul Soarelui în interior; în unele, cele patru coloane subțiri de colț sunt înlocuite de cariatide de ganas sau yaksinis (spirite păzitoare cu personalitate duală); și în altele, ***amalaka*** este expusă la vedere complet ridicând-o deasupra gardului.

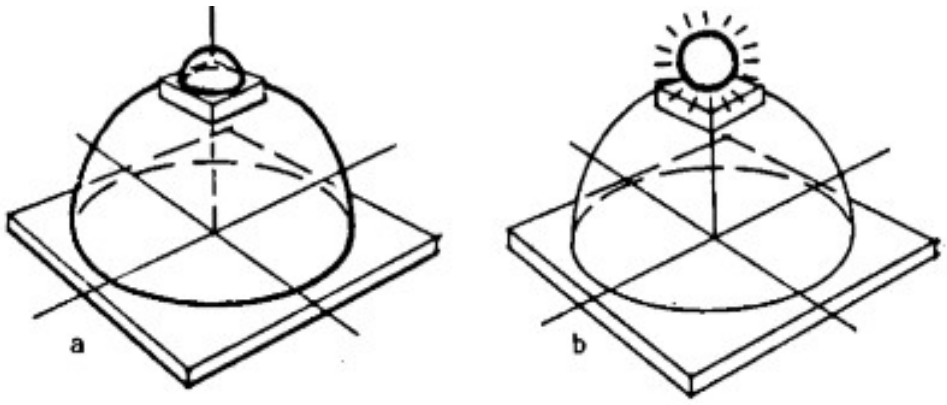

a. Stupa ca două ouă suprapuse. b. Harmika ca Soarele.

Dovezile sugerează că ***harmika***, stupa și ***amalaka*** de la vârful templului hindus sau partea superioară a coloanei sunt simbolic echivalente. Asimilarea este justificată în continuare de indicațiile date în primele manuale de arhitectură, care folosesc termenul ***anda***, „ou”, ca sinonim pentru ***amalaka***. ***Harmika*** este identificată în mod similar cu oul: unul dintre numele obișnuite ale stupa, ***dhatugarbha*** - în care ***garbha*** poate fi tradus fie ca "uter", fie ca "ou" - a fost inițial aplicat numai la ***harmika*** și a fost folosit ulterior doar pentru structura în ansamblu.

Amalaka Templului Hindu este Soarele staționar în vârful Muntelui Lumii. Templul este identificat cu Muntele Meru, sprijinul Soarelui, Soarele care nici nu răsare, nici nu apune, simbol al stării ultime de iluminare a căutătorului: „Pentru cel care cunoaște astfel doctrina secretă a lui Brahman, nu apune și nu răsare; pentru el, este zi, odată pentru totdeauna ". Templul hindus, construit după asemănarea Meru-lui cosmic, este "Muntele în care se odihnește soarele la prânz"; muntele este suportul "Unului Soare care nu părăsește niciodată Meru", Soarele care este "iluminatorul regiunilor ", pasul (soparna-marga) pentru eliberare (mukti).

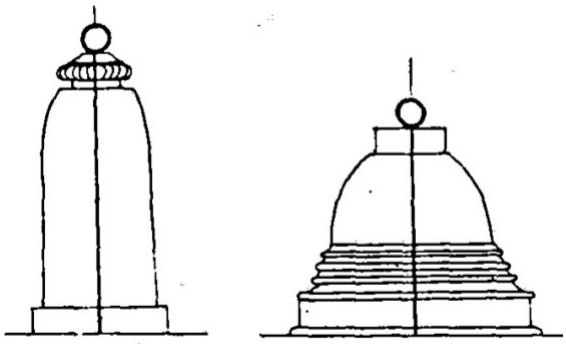

Echivalența simbolică a templului hindus și a stupei: Soarele în vârful stâlpului.

Aceleași considerații simbolice se aplică stupei. Corpul stupei este Mt. Meru cu ***harmika*** la vârf, localizează Soarele suprem care stă staționar la vârful său.

În ritualurile legate de Mandala Diamantului Lumii, Marele Soare Buddha, împreună cu cei patru Buddha și un alai de însoțitori Bodhisattva, este invitat să coboare de sus și să-și ia locul în Stupa Bijuteriei din vârful Muntelui Meru. Aceasta este o repetare rituală a revelației Marelui Soare Buddha despre Dharma. El coboară pe axa lumii și revine pe calea realizării Eliberării finale, până când ajunge în Raiul Indra din vârful Muntelui Cosmic, punctul de contact cu lumile de dedesubt, și acolo descoperă Adevărul de dragul ființelor care locuiesc în Lumile Dorinței (kama-loka). Revelația este dublă, verbală și geometrică: predică Sutra Adunării Diamantului (Vajra-sekhara-sutra, Jap. Kongochogyo) și emană simultan Mandala Lumii Diamantului (clona virusului) în direcțiile spațiului.

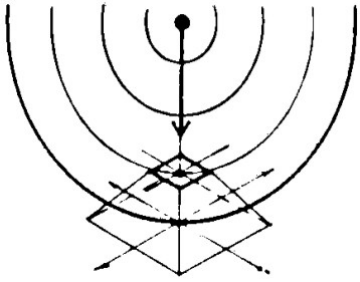

Coborâre pe vârful muntelui.

Harmika se află pe vârful Muntelui Mondial. Mai multe etimologii și teme simbolice se unesc în acest concept. Cuvântul sanscrit pentru „vârf de munte” este ***Sikhara***, care desemnează și cupola de încoronare a templului hindus (care este identificat cu Muntele) și, prin extensie, turnul său. Cuvântul ***gikhara*** derivă de la ***gikha***, „fire de păr”, și mai specific se referă la fire de păr purtate de hinduși la foramenul omoplatului pentru a marca locația „diafragmei lui Brahman” (brahmarandhra), punctul în care axa corpului (merudanda, brahmadanda) iese din partea de sus a capului. Aceleași asociații sunt legate de cuvântul ***stupa***, care în sensul său literal înseamnă și „topknot/moț” sau „creastă”; de unde derivatul său, ***stupika***, care este cel mai înalt ornament a clădirii, porțiunea axei sale care iese deasupra pietrei de vârf. La fel ca ***sikha***, termenul ***stupa*** înseamnă înfășurarea părului în punctul cel mai de sus al corpului uman; prin analogie, acesta indică punctul cel mai de sus al clădirii; și în cele din urmă se aplică edificiului în ansamblu: clădirea este numită după elementul său de încoronare și central.

Construcția simbolică se referă la alte formulări mitice. În momentul Marii sale Renunțări, viitorul Buddha și-a tăiat părul (sikha) ca semn al separării sale de viața lumească. Apucându-și sabia în mâna dreaptă, și-a apucat părul cu cealaltă și l-a tăiat împreună cu o bijuterie, emblema rangului său de domn. Aruncând moțul și diadema în aer, el a spus: „Dacă voi deveni Buddha, lasă-

le să rămână pe cer; dar dacă nu, lasă-le să cadă la pământ”. Zeul Indra, văzându-i cu ochiul său divin, a prins aceste obiecte sacre într-un sicriu cu bijuterii și le-a consacrat într-o stupă din Cerul său *Trayastrimsa*, pe vârful Muntelui Meru.

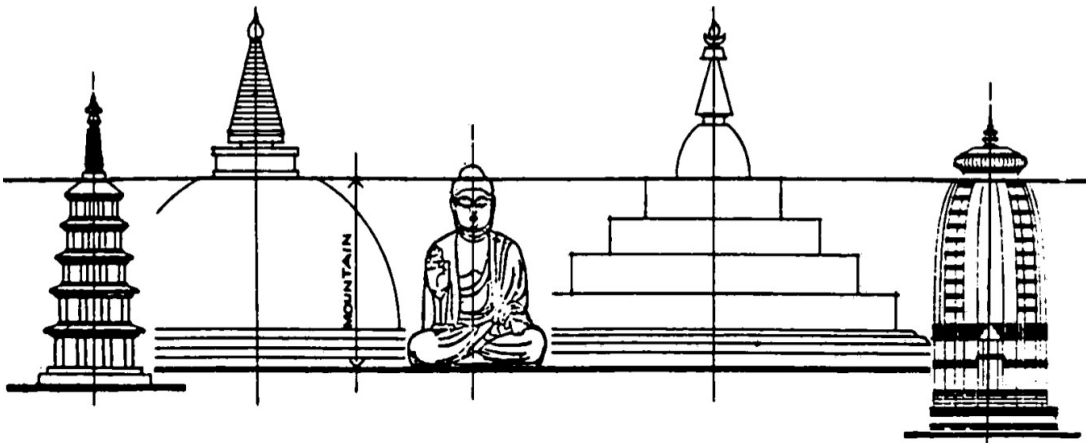

Harmika este un altar mare ridicat pe vârful Muntelui Cosmic. Este o imagine la un nivel superior al incintei sacre care formează planul stupei. Partea inferioară a acestor două spații sacre a fost adusă la viață de o sămânță (dhatu) îngropată în centrul ei (genomul viral); incinta superioară este în mod similar fecundată.

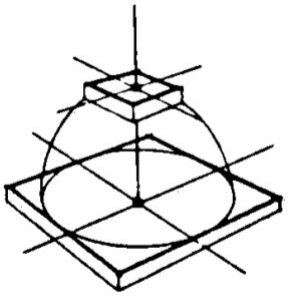

Riturile care au stabilit fundamentul stupei se repetă în vârful cupolei. O piatră de temelie a fost așezată în pământ, ca o bază solidă structurală și simbolică pentru stâlp, prezent fizic sau implicat metafizic, care se ridică din el pentru a susține cerul. La vârful cerului se stabilește o nouă fundație pentru a susține coloana cerească (genomul viral) care se află dincolo de Soare. Coroana edificiului, spune Divyavadana, ar trebui ridicată pe zidărie nouă (clonă virus). Ajuns la vârful cupolei cerului, constructorul se află pe acoperișul cosmosului: transcendând universul, pune bazele unui palat supra-lumesc (clonă virus).

Harmika localizează Soarele suprem, stând imobil în vârful oului cosmic și la vârful Muntelui. Prin acest Soare se atinge *nirvana*. Eliberarea, atât în tradițiile brahmanice, cât și în cele budiste, este exprimată simbolic ca ***o trecere printr-o ușă a Soarelui*** (locul pe unde elementele virale ies prin membrana celulei pentru a forma o clonă de virus). „Prin butucul roții, în mijlocul Soarelui, despicătura din cer, totul este acoperit de raze, acela este eliberat cu totul". "Soarele este Poarta Mondială care-l admite pe cunoscător în paradis, dar este o barieră pentru ignoranți". Trecând prin Poarta Soarelui, cunoscătorul părăsește lumea de ordine definită și măsurată (cosmos)) și intră în Empyreul nedefinit, Lumea Brahma. *Brhadaranyaka Upanisad* descrie ascensiunea Cunoscătorului prin butucii Carului cosmic cu trei roți, prin roțile vântului, Lunii și Soarelui, care se „deschid” pentru mersul său ascendent: „Într-adevăr, când o persoană pleacă din această lume, el merge la Vânt (vayu). Se deschide pentru el acolo ca gaura unei roți de car. Prin asta merge în sus. Se duce la Soare; Se deschide acolo pentru el ca gaura unui ***lambara*** (un instrument muzical). Prin asta merge în sus. El ajunge la lună. Se deschide acolo ca gaura unui tambur. Prin asta merge în sus. Se duce în lume liber de durere, liber de zăpadă. Acolo el locuiește

ani nemuritori”.

*

* *

La prima vedere, simbolismul Porții Solare din vârful Oului Mondial pare incompatibil cu lumea fizică pe care o cunoaștem prin simțuri. Ușa Soarelui, centrul metafizic al sferei cerești în acest simbolism solar, nu coincide cu centrul fizic și vizibil al întoarcerii stelelor. Sfera celestă pare să se învârtă în jurul unei axe care nu este verticală, ci așezată oblic pe planul pământului; vârful său, situat aproximativ de steaua polară, se află pe cerul nordic.

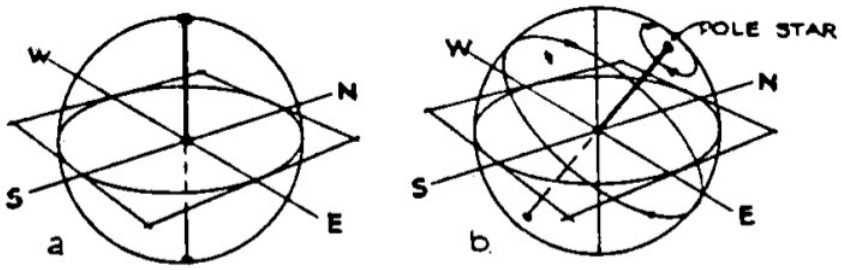

Simbolismul solar (a) și polar (b).

Prin urmare, conform unui mod de exprimare simbolică, ieșirea din univers se află acolo, în centrul roții rotative a constelațiilor: simbolismul nu mai este solar, ci polar.

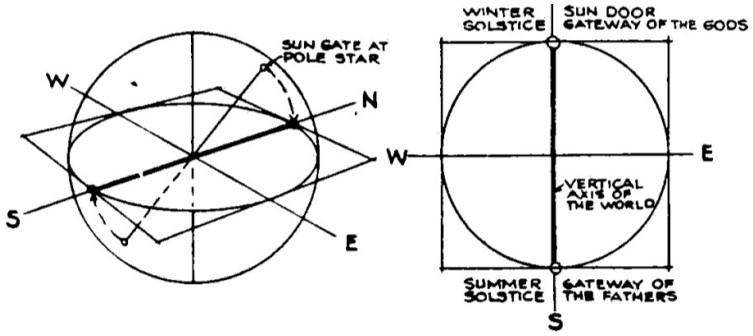

Proiecția polului orientat spre nord pe axa nord-sud a planului pământului.

Alternativ, cele două simbolisme sunt combinate și reconciliate . Polul oblic al sferei cerești, care unește extremitățile sale polare fixe, rulează în direcția Nord-Sud; proiectat în jos pe planul pământului coincide cu axa Nord-Sud. Extremitatea nordică a polului, punctul centrului ceresc în simbolismul polar, este astfel identificată cu nordul ca punctul care localizează solstițiul de iarnă în simbolismul solar; și printr-o proiecție ascendentă corespunzătoare, extremitatea sa sudică este identificată cu punctul sudic, care coincide cu solstițiul de vară. Axele solstițiale și polare sunt echivalate; axa solstițială este acum și polul anului; polii lumilor spațiale și temporale sunt omologizate. În această schemă axa nord-sud a devenit echivalentul axei verticale a lumii; secțiunea cosmică a fost proiectată pe plan.

Această căsătorie dintre modalitățile solare și polare ale simbolismului ceresc implică o relocare a Porții de ieșire cosmică. Nu mai stă la hub-ul pivot al sferei cerești și nici la zenit, vertical deasupra punctului de traversare a axelor direcționale, ci este echivalat cu punctul nordic al planului, adică cu punctul în care axa nord-sud taie periferia cosmosului; Aceasta este locația Porții Zeilor, Poarta care oferă acces la Calea Zeilor (devayana) care duce la tărâmurile supra-lumești situate dincolo de cupola cosmosului. Sudul, complementarul său direcțional și simbolic, localizează Poarta strămoșilor, Poarta care oferă acces la Calea strămoșilor (pitryana), ducând

înapoi în cosmos. Poarta strămoșilor este poarta trecută de bărbați neregenerați: este simultan o ieșire și o intrare. Înțelegătorul, intrând în lume prin Poarta Înaintașilor, urcă la Poarta de Nord și trece prin, să nu se mai întoarcă decât dacă îi ajută și îi îndrumă pe cei care urmează; dar ignoranții se întorc la Poarta de Sud, trec prin aceeași Poartă prin care au intrat și renaște într-un alt nivel de existență. Poarta de Nord este doar o ieșire; Poarta de Sud este atât o intrare cât și o ieșire, pentru că a trece prin acest portal înseamnă a trece dintr-o dată de la un nivel de renaștere cosmică la altul: este o moarte pentru o lume și simultan o renaștere într-o altă stare în continuarea transformării pe Roata Suferinței.

Ascensiunea Înțelegătorului de la Poarta de intrare sudică la Poarta de ieșire nordică este prefigurată simbolic în cursul ascendent (uttarayana) al soarelui în ciclul său anual, în care urcă de la semnul Racului din sud până la semnul Capricornului în nord; coborârea celor care nu reușesc să atingă iluminarea, pe de altă parte, este echivalentul simbolic al cursului descendent al soarelui (daksinayana) în direcția inversă, spre sud.

Cuvântul sanscrit pentru „Nord” este ***uttara***, care este literalmente „punctul cel mai înalt”, iar marșul ascendent al soarelui (uttarayana) este o mișcare spre acel punct. Dar Nordul este direcția solstițiului de iarnă, iar Sudul este cel al verii. În ceea ce privește anotimpurile, ascensiunea către nord ar părea, așadar, a fi o apropiere de partea iernii și de lumină mai mică și, în acest sens, punctul cel mai de jos al ciclului. Avatara se naște la solstițiul de iarnă, care corespunde nordului, și urcă spre lumina verii în sud. Cu toate acestea, contradicția este doar aparentă. Simbolismul se aplică la două niveluri: marșul soarelui aparține ordinii cerești, în timp ce succesiunea anotimpurilor aparține ordinii terestre și, urmând legea generală a analogiei simbolice, corelarea a două niveluri diferite implică o inversare a relației, astfel încât ceea ce este cel mai înalt în tărâmul ceresc devine cel mai scăzut pe tărâmul terestru și invers.

c3. Umbrela

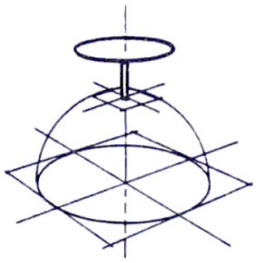

Ideea care stă la baza legendei umbrelei lui Budha și de aici ornamentarea stupei cu un fel de umbrele, este aspectul de umbrelă pe care îl ia membrana celulei odată cu începerea asamblării virusului și adunarea sub această protecție a elementelor clonate ale virusului.

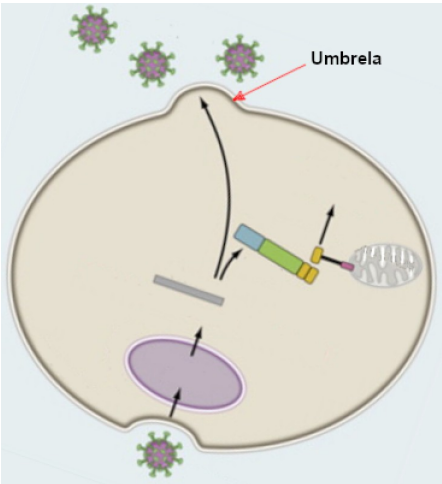

Vechile stupe de la Sanci prezintă o umbrelă de soare simplă ieșind din centrul spațiului închis de gardul ***harmika***. Aceasta este o temă care este repetată cu variații în nenumărate stupe de-a lungul veacurilor. Oricât de îndepărtate ar părea de acele prototipuri timpurii, formele ulterioare ale turlei, cum ar fi conul nervurat al stupelor din Sri Lanka și discurile suprapuse ale stupelor tibetane și japoneze, sunt dezvoltate ca o proliferare de umbrele, plasate una deasupra alteia. Turnul este inseparabil legat de umbrelă, iar simbolismul său trebuie interpretat în consecință.

Umbrela este o ***imago mundi***: baldachinul său este Raiul, polul său este axa cosmică, iar suprafața de pe care se ridică este Pământul. Ca imagine cosmică, este proeminent printre imaginile aniconice ale lui Buddha. Reliefurile din stupele timpurii înfățișează pe Buddha pe un tron adăpostit de o umbrelă de soare și cu urme de picior în față (indică deplasarea fragmentelor virale clonate până sub umbrelă, care este locul de asamblare).

Forma și semnificația umbrelei de soare le duplică pe cele ale cupolei: coastele se reunesc la stâlp, la fel ca și căpriorii de pe placa de acoperiș. Baldachinul umbrelei este echivalentul simbolic al cupolei stupa; punctul în care stâlpul umbrelei străpunge baldachinul corespunde exact punctului definit de ***harmika***, unde stâlpul iese din vârful stupei ***garbha***.

Un pasaj din *Mahavastu* spune cum, într-o naștere anterioară, Buddha a ridicat o umbrelă de soare deasupra unei stupe și, ca urmare a acelui act, a scăpat de renaștere în tărâmurile malefice în timpul celor douăzeci și patru de expansiuni și reabsorții cosmice, s-a născut apoi ca ***rege cakravartin***, apoi printre zei ca șef al ***maruților*** și, în cele din urmă, ca cel deplin trezit. De aceea, darul unei umbrele de soare este considerat eficient, fructuos și duce la nemurire (amrta).

Lalita Vistara povestește cum într-un vis viitorul Buddha a văzut o umbrelă de soare ieșind din pământ și și-a răspândit lumina peste cele trei lumi, prezicând modul în care Dharma sa va pătrunde și va regla toate lucrurile. Buddha este „stăpânul lumii, Învățătorul care poartă umbrela triplă, umbrela cerească, umbrela pământească și umbrela Eliberării”.

Mahavamsa, care descrie clădirea Marelui Stupa din Sri Lanka, povestește cum regele Dutthagamani și-a conferit puterea regală stupei sale prin plasarea unei umbrele de soare în vârf, semnul său de suveranitate. Prezența umbrelei este o recunoaștere a statutului regal al stupei. Plasat deasupra stupei, umbrela de soare indică natura regală a formei pe care o adăpostește: stupa întruchipează Dharma care guvernează cosmosul; este forma vizibilă a lui Buddha ca rege, ca Cakravartin care centrează universul și care pune în mișcare roata prin predicarea sa. Este semnul autorității spirituale și puterii temporale a lui Buddha.

c4. Vârful

Culmea stupei este de obicei terminată de o vază (kalasa) sau de o bijuterie (mani). În ambele cazuri, referința este la starea Iluminării perfecte, împlinirea obiectivului final al fiecărei doctrine și practici budiste. Ea reprezintă ***capsida*** clonei virusului.

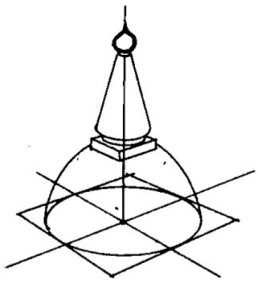

VAZA

În iconografia budistă vaza completă simbolizează plenitudinea minții iluminate. Mintea ignoranților și a proștilor este asemănată cu o oală pe jumătate umplută. O imagine complementară subliniază golul oalei, semnificând Vidul (sunyata): ființele ar trebui să se străduiască să-și golească inimile, astfel încât să devină recipiente ale Adevărului, a Vidului. Recipientul Înțelepciunii lui Buddha, Borcanul Înțelepciunii (Jap. Kembyo), este o vază care dăruiește dorințe, o vază a abundenței (purna-kalasa), care conține comori și îndeplinește dorințele. ”Mintea Iluminată este o vază divină, care acordă un impuls tuturor ființelor”.

Kalasa apare la vârful templului hindus. Semnificația sa aruncă lumină asupra semnificației sale în vârful stâlpului stupa. Kalasa aurie de pe vârful templului este Soarele care se odihnește pe vârful Muntelui la prânz. "Kalasa aurie, un "scaun înalt", pe vârful locuinței zeului, arată ca și cum ar fi orbita soarelui care se ivise pe muntele domnesc al răsăritului ”. Este vaza umplută cu Nectarul nemuririi (amrta-kalasa), vaza care conferă nemurirea deoarece „Visvakarman a făcut kalasa din diferitele părți (kala) ale diferiților zei".

Kalasa care se ridică din ***amalaka*** templului hindus se află pe axa verticală care centrează structura. Este direct deasupra ***nidhi-kalasa***, vaza comorilor (nidhi) încorporată în fundație. Figura unui Om de Aur (genomul viral) a fost zidită în baza templului. Aici, din nou, în punctul cel mai înalt al templului, un alt Om de Aur (clona genomului viral), ***prasada-purusa***, este plasat în vază (capsida clonei virusului), simbolul omului care a fost transformat, spiritualizat, făcut nemuritor. Comorile zăcământului inferior, situate simbolic în apele inferioare, reapar la vârf, unde aspectele divinității pe care le reprezintă infuzează apa din borcan și o transformă în Elixirul nemuririi (amrta).

*

Semnificația vazei se modifică în funcție de poziția sa, în partea de sus sau de jos a Pilonului. La baza Pilonului se află vaza abundenței (purpa-kalasa), plină de vegetație, bijuterii, perle și alte comori. În această poziție este asociat cu Apele inferioare și cu Pământul; este echivalentul Pântecului de Aur (hiranya-garbha), sursa sănătății, vieții, opulenței și fertilității. Conține ***rasa***, dătătorul de viață și seva regeneratoare a apelor lumii, înrudită cu lichidul ***soma*** (este capsida virusului inițial proaspăt intrat în celulă). Prin contrast, atunci când este situat în punctul cel mai de sus al stupei, este borcanul ***amrta*** (este o clonă a vechii capside) care conține esența purificată și concentrată a ***rasa*** care a crescut printre două tulpini (ADN celular) din apele de dedesubt (citoplasmă).

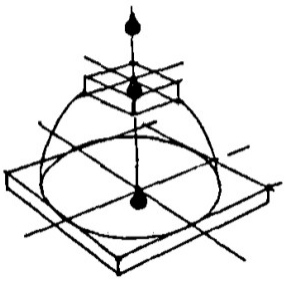

Cele două vaze, ***purna-kalasa*** și ***amrta-kalasa***, vaza Apelor inferioare și vaza vârfului, sunt

adesea prezente fizic în stupă, în același mod ca și în templul hindus. Vazele sunt plasate în trei locuri în stupa, una la sol, alta la nivelul ***harmika*** și a treia la vârful ornamentului. Locațiile lor marchează punctele de tranziție în ascensiunea spirituală. Vazele așezate la fiecare dintre aceste niveluri conțin substanțe prețioase care reprezintă calitățile Buddha. Vaza îngropată în pământ la baza axei stupa conține aceste calități ca potențialități, potențialele iluminării care se află înnăscute în corpul cosmosului și corpul aspirantului. Vaza ornamentală, situată la vârful stupei, reprezintă aceleași potențialități ale Iluminării în deplina lor dezvoltare, acum strălucind în splendoare ca soarele.

În budismul Shingon prin asimilarea *vazei ornament* cu *punctul vid* (Jap. Kuden), conceptul are atât conotații spațiale, cât și sonore: punctul vid (adică virusul) este centrul adimensional, starea fără condiții limitative, vidul principial de unde orice manifestare se transformă în existență extinsă spațial; și este, de asemenea, ***anusvara***, literalmente, în sanscrită, „următorul sunet" indicat printr-un punct, sau punct și semicerc, Ɔ , (numit ***nada*** și ***bindu***, ***anunasika***, iar în japoneză „luna și punctul răsturnat", ***gyogatten***), plasat deasupra silabei pentru a arăta că sunetul său se pierde într-un sunet ***m*** final, nefiind niciodată suprimat cu totul, ci prelungindu-se la nesfârșit chiar și atunci când a devenit indistinct și imperceptibil. Când este adăugat deasupra unei silabe semințe (care este un simbol sonor care semnifică un concept în cele din urmă inefabil), Punctul Vidului reprezintă absorbția referentului silabei înapoi în starea nemanifestată, adică în Vid. Pentru a da un exemplu, silaba ***a*** reprezintă Mintea Iluminatului (bodhicitta), aflată înnăscută, dar nerealizată în interiorul yoginului. Prin adăugarea Punctului Vidului, silaba devine ***am***, care reprezintă Iluminarea transpusă în Marele Vid, adică, Iluminarea în starea sa deplin realizată[143]. Clona virusului devine virion.

În multe stupe, în special cele din China, vaza terminală ia forma unei ***tărtăcuțe***[144].

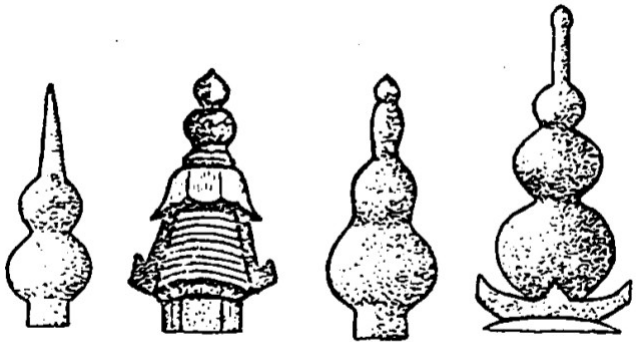

Pentru chinezi, acest lucru ar conferi elementului arhitectural o rezonanță suplimentară a sensului, deoarece taoistii văd ***tărtăcuța*** ca un simbol al nemuririi. ***Tărtăcuța*** sacră crește pe insula nemuritorilor, unde vița sa leagă Pământul și Cerul. Semințele sale sunt hrana nemuririi și sunt consumate ritual în momentul echinocțiului de primăvară, timpul reînnoirii și regenerării. În afară de aceste asociații chineze, forma tărtăcuței are o referință cosmică: cele două sfere ale sale sunt porțiunile separate ale oului mondial și forma sa este cea a Mt. Meru; este, de asemenea, o reminiscență a creuzetului alchimistului taoist, recipientul Elixirului Vieții. Microcosmic, este asimilat peșterii inimii. Așezat ca un ornament de acoperiș pe pavilioanele de intrare în societățile secrete chineze, ***tărtăcuța*** înseamnă că aceasta este intrarea într-o locuință a nemuririi. Tocmai același sens îl aderă atunci când este situat în punctul cel mai de sus al stupei.

Cele două jumătăți de tărtăcuță sunt analoage celor două sfere suprapuse care de foarte multe ori înlocuiesc o vază pe turnul stupei japoneze. Acestea reprezintă ultimele două din cele cincizeci și două etape ale Bodhisattva, și anume, etapa Iluminării similare și etapa Iluminării minunate. Această semnificație se referă la o altă învățătură Shingon cu privire la silabele semințelor. Două puncte suprapuse adăugate la o silabă indică faptul că se termină cu aspiratul ***h***

143 Kuden, spune: ***Am*** este silaba sămânță a perfecțiunii Iluminatului. Silaba ***a*** este bodhicitta, iar Punctul Vidului adăugat deasupra lui este Marele Vid, iar aceasta este perfecțiunea Iluminatului.

144 O plantă cucurbitacee agățătoare ornamentală care face niște fructe galbene.

fără voce, numit ***visarga***. În *Vajrayana* aceste puncte sunt numite „puncte nirvana” (Jap. Nehanden). Exegeții Vajrayana iau ***visarga*** ca însemnând „Eliberare” sau „Extincție”, deoarece prepoziția verbală ***vi*** exprimă separare, dispersare, lipsă, ca în „despărțit, separat, oprit, departe, fără”; și ***sarga***, din rădăcina ***syg***, înseamnă "a descărca, a rosti, a da drumul, a elibera". Astfel, ***visarga*** este practic sinonimă cu ***nirvana***, care este la fel "eliberare, dispariție, o suflare, o expirație". În acest fel, expirarea respirației în formarea sunetului ***h*** este asociată cu expirația finală care este ***nirvana*** și, fiind necunoscută, este identificată cu liniștea senină și eternă a acelei stări. Adăugarea „punctelor nirvana” la o silabă semințială indică faptul că conceptul pe care îl simbolizează a fost transpus la nivelul ***nirvanei***. Silaba ***a***, de exemplu, este Mintea Iluminatului. Adăugarea punctelor indică faptul că această Minte, care stă latentă în ignoranți, a fost actualizată și că Iluminarea a fost atinsă.

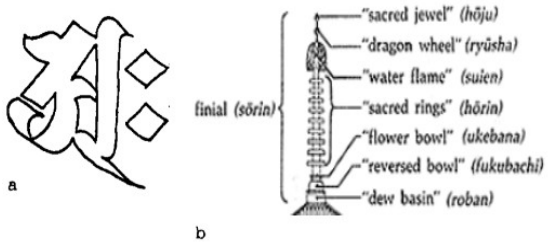

*a. Silaba sămânță **ah**, cu punctele nirvana adăugate la silaba **a**,*
b. Nirvana așezată pe culmea stupei japoneze.

BIJUTERIA

O bijuterie (mani) la vârful stâlpului stupei poartă semnificații similare cu cele ale vazei. În Stupa celor Cinci Elemente (Jap. Gorinto) bijuteria în flăcări de la vârful său reprezintă Elementul Eter (akasa, „Spațiu”). Eterul este Elementul central și esențial și, în unele contexte, este considerat a reprezenta Conștiința perfecționată, starea de Libertate atinsă prin transcendarea calităților de agregare reprezentate de celelalte patru Elemente. Ca răspuns la întrebarea „Unde ajung și se termină Pământul, Apa, Focul și Aerul?” Buddha răspunde: „Nu așa, măi călugăr, trebuie pusă întrebarea, ci: unde este faptul că aceste elemente nu găsesc nici o bază? Și răspunsul este: în conștiința invizibilă, infinită, complet radiantă (P. Vinnanam) , nici Pământul, nici Apa, nici Focul, nici Aerul nu pot găsi o bază ". Aceasta este Conștiința identificată cu ***nirvana*** de Buddhaghosa în *Visuddhimarga*; este sinonim cu Iluminarea. Bijuteria în flăcări este Mintea Iluminată, ***bodhicitta***, a cărei strălucire luminează lumile, pătrunzând toate lucrurile cu lumină. Identificată cu iluminarea, este bijuteria care acordă dorințe (cintamani, jap. Nyoihoshu) care semnifică capacitatea bodhicittei de a naște calitățile budismului. Strălucirea ei este lumina Dharmei care luminează ființele, lumina care, la fel ca Apa Cunoașterii turnată din Vaza Bijuterie, conferă nemurirea celor asupra cărora cade. Este atributul și cunoașterea mai multor Bodhisattva. Este deținut de *Samantabhadra*, (care poartă, de asemenea, Vaza de bijuterii care conține apa Dharma din bodhicitta), de Manjusri, Ratnasambhava și mai multe forme de *Avalokitesvara*, care își asumă aspecte care întruchipează în mod specific calitățile bijuteriei care acordă dorințe. Purtată de Ksitigarbha. (Jap. Jizo) către tărâmurile infernale, strălucirea Bijuteriei luminează întunericul și ușurează suferințele celor care locuiesc acolo.

Bijuteria eterică, piatra filosofală căutată de alchimiști ca sfârșitul suprem al Marii Lucrări, este identificată cu diamantul (vajra). Diamantul simbolizează puterea irezistibilă și invincibilă a Cunoașterii Buddha (prajna), care îndepărtează și zdrobește pasiunile și ignoranța. Capabil să taie toate celelalte substanțe, nu poate fi tăiat de ele.

Tripla bijuterie (triratna) simbolizează Buddha, Dharma și Sahgha (comunitatea budistă). Cu această referință, bijuteria de la vârful stupelor și a altor clădiri budiste din Orientul Îndepărtat este adesea prezentată emițând o flacără cu trei colțuri.

În același mod în care vaza are o semnificație dublă, în

funcție de faptul dacă este situată în partea de sus sau în partea de jos a Axei Lumii, așa și bijuteria își schimbă semnificația în funcție de poziția sa. La baza Axei Lumii bijuteria este conectată cu Apele și este identificată cu perla. Eliade a reunit referințe din multe culturi care leagă perla de ape, de lună, de principiul feminin sau substanțial, de fecunditate și naștere. La această listă se pot adăuga formule mitice indiene care leagă bijuteria și șarpele, și astfel referitoare la temele dezvoltate în capitolul despre șarpele curcubeu: un test budist localizează originea Bijuteriei care acordă dorințe (cintamani), numită aici Bijuteria înțelepciunii diamantului (vajra-jnana), în creierul unui ***makara*** uriaș ; în altă parte, este descris ca fiind creat din inima unui Garuda de către un rege șarpe (naga-raja) și, din nou, se spune că a venit din creierul unui naga. Asocieri similare sunt evidente în mitul și folclorul indian, unde se spune că ***naga*** poartă bijuterii sau perle pe cap.

Aceste valori sunt transformate atunci când bijuteria este situată în partea de sus a Axei Lumii. În această poziție este diamantul, sau ***vajra***, așa cum demonstrează terminologia utilizată a stupelor din Sri Lanka, unde cristalul în formă de vază din vârful turlei este numit "cercul vajra" (P. Vajra-cumbata). ***Vajra*** nu este doar diamantul, ci și axa lumii, astfel încât ***vajra***-bijuterie apicală este atât vârful, cât și însumarea stâlpului axial pe care se află. Este sursa punctului de unde emană axa stâlpului; iar calitățile atribuite stâlpului ***vajra*** sunt incluse în bijuteria sa de încoronare. Poziționată în cel mai înalt punct al stupei, ***vajra***-bijuterie este principiul unic al întregului edificiu și, prin urmare, principiul unic al întregului cosmos. Este ***akgara*** (atât „indestructibil”, cât și „indivizibil”), simbol al unității indestructibile și indivizibile a Principiului manifestării.

Bijuteria din vârful catargului se află la vârful unei cupole invizibile care înconjoară stupa. Înrudit cu Soarele, este ***eckstein***, care este simultan „cheia de cap” și „diamant”, a acestei carapace imperceptibile. Este „piatra cap”, „piatră cușcă” și „piatra colț” a cupolei nevăzute, coincidentă cu ușa soarelui. Piatra de colț este, de asemenea, o „piatră încolțită”, adică o piatră fațetată, care o leagă totodată de ***vajra*** cu „patru colțuri” sau „opt colțuri”.

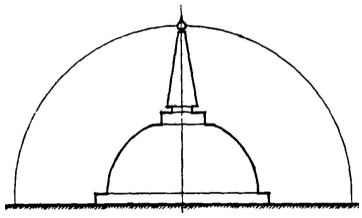

5. LOCURILE ILUMINĂRII

Există diferite învățături referitoare la locul în care este atinsă Iluminarea. Se deplasează de-a lungul ***axis mundi*** în funcție de contextul în care este privit. În unele formulări, ***nirvana*** este atinsă la poalele Arborelui Bodhi și la nivelul pământului; în altă parte, este descris ca fiind atins la vârful Muntelui Lumii, în Raiul Indrei și la vârful Lumii Dorințelor; sau apare în Raiul ***Akanistha***, la vârful Lumii Formei; sau din nou, în Raiul Nici Conștiinței, nici al Non-Conștiinței, la vârful Lumii fără formă. Într-adevăr, dacă există conștiință la nivel molecular este greu de stabilit cu exactitate momentul în care clonele componentelor virale capătă conștiința virusului ca întreg, sau conștiința se deplasează la diverse conglomerate virale până când este asumată de virion, faza finală a clonării virusului.

Acești patru locuri de eliberare, situate unul peste altul pe axa lumii, corespund cu patru puncte din stupa. Punctul central de la nivelul solului (A), punctul de origine pentru stabilirea și orientarea planului, localizează ***bodhimanda*** vizibilă pentru ochii oamenilor pe planul pământului; locul unde axa iese din cupola stupa (B), marcată de ***harmika***, este ***bodhimanda*** de pe vârful muntelui; discul cel mai de sus al turnului (C) localizează Cerul ***Akanistha***; iar bijuteria sau vaza de la vârful vârfului (D) localizează ***bhutakoti*** punctul în care Buddha își face ieșirea din cosmos și intră în Vid.

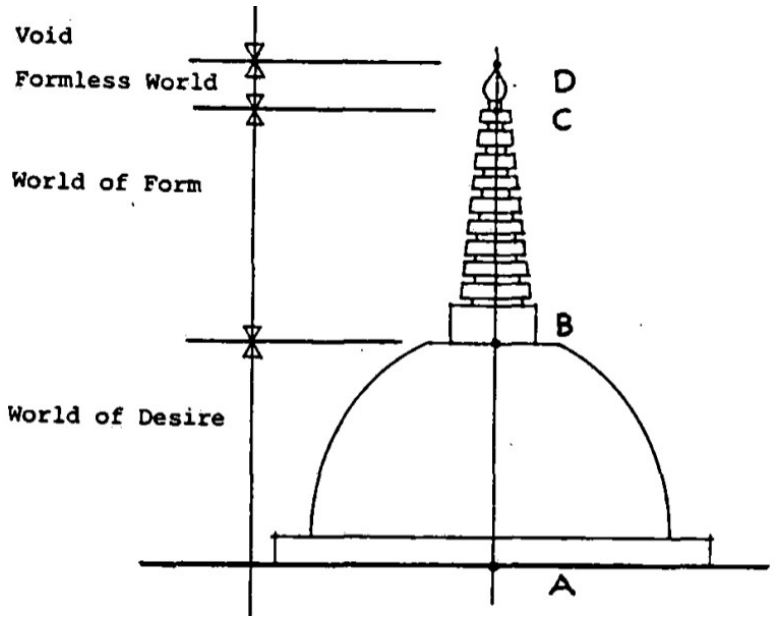

Fiecare dintre aceste poziții localizează un punct de tranziție de la o lume la alta. Punctul central de la nivelul solului marchează locul în care lumea mondenă este lăsată și începe ascensiunea verticală. ***Harmika*** marchează punctul de tranziție de la Lumea Dorinței la Lumea Formei[145]. Discul cel mai de sus al turlei este punctul de tranziție de la Lumea Formei la Lumea fără Formă. Vârful turlei este punctul în care Lumea fără formă - și cosmosul în întregime - este lăsată în urmă și este introdus tărâmul Vidului.

Buddha (genomul viral) atinge ***nirvana*** printr-o ascensiune meditațională a axei cosmice, ridicându-se la culmea existenței, unde iese din univers într-un tărâm sau Libertate total neîngrădită (în afara celulei). Natura acestei ascensiuni la Iluminare, fiind inefabilă, poate fi transmisă doar celor iluminați prin analogie, adică prin intermediul unei imagini reflectate. Punctul în care axa stupa se întâlnește cu solul este doar o astfel de reflecție; Este „urma" în lumea mondenă a locului suprem al Iluminării. Acest punct de mijloc al planului este o proiecție verticală pe „câmpul" sau „solul" existenței umane a Căii perpendiculare care duce la culmea lumii, unde Buddașii scapă de cosmos și sunt eliberați. Coincident cu ***bodhimanda*** de la Bodhgaya și centrul planului universului omului, locusul Tronului Adamantin este cunoașterea terestră a căii ascendente către Trezire. Cei neiluminați recunosc ***nirvana*** prin reflectarea sa în centrul lumii lor.

Punctul din centrul planului stupei reflectă punctul cel mai înalt de iluminare situat la vârful Muntelui. La rândul său, aceasta este o reflectare a unui locus de realizare încă mai înalt în centrul Cerului ***Akanistha***; care este încă o dată o imagine a locului final și adevărat al Trezirii, cel mai înalt din cerurile Lumii fără formă.

Fiecare dintre aceste puncte de tranziție este situat la vârful unei lumi sau a unei sfere, care poate fi asemănată cu o cupolă. Stupa compune astfel nu una, ci mai multe cupole. Cupola vizibilă a ***garbha*** este închisă într-o serie de omologi invizibili, situate unul în celălalt în straturi concentrice, fiecare caracterizând un număr nedefinit de ***domuri*** reprezentând cerurile și stările conștiinței meditaționale care alcătuiesc tărâmurile supraumane. Calea către Învelișul Budha duce în sus prin vârfurile lor succesive. A urca de la un plan al conștiinței la următorul înseamnă a trece prin vârful unei cupole, în punctul în care este străpunsă de axa sa. Evadarea lui Buddha din Lumea Dorințelor la stâlpul său este o liberare care se repetă la niveluri din ce în ce mai înalte, în sus prin Cerurile Lumii Formei până la limita sa finală ***Akanistha*** și de acolo prin Cerurile fără Formă până la vârful final a cosmosului total, Cerul Nici Conștiinței, nici al Non-Conștiinței. Acolo, la maximul zenit al

145 Acest lucru nu este în concordanță cu cosmologia, care specifică patru ceruri peste cel al lui Indra în Lumea dorinței. Cu toate acestea, în toate tradițiile, inclusiv în budism, vârful Muntelui este locul de tranziție către tărâmurile extraterestre.

manifestării, Buddha atinge cea mai înaltă trezire perfectă (anuttara-samiyak-sambodhi) și trece la Vid (sunyata).

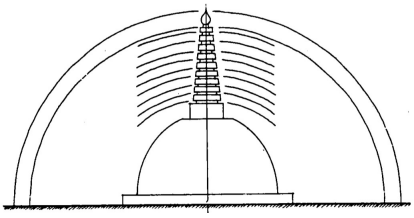

6. FUNCȚIA STUPEI

Există o legendă despre o văduvă pe nume Ma Jhyazima care i-ar fi cerut Regelui terenuri pentru a construi un altar pentru Buddha folosind câștigurile sale ca fermier de păsări. El a fost de acord cu condiția să se limiteze la suprafața pe care ar putea-o acoperi pielea unui bivol. Atunci, femeia a tăiat în benzi pielea unui bivol și a făcut o circumferință mare. Regele a fost nevoit să-și țină cuvântul, chiar dacă suprafața promisă a fost depășită și astfel stupa a fost construită.

Această legendă ne amintește de peticul de placentă din mitologia dogonă, de trigramele ”primului și celui de al doilea cer” din filozofia taoistă, dar și despre învelișul virusului, simbolizat aici de fâșiile din pielea de bivol, care se realizează în Kali Yuga, înveliș despre care știința spune că poate fi realizat și de cel mai mic genom de virus care codifică doar două gene. Proteinele rezultate (fâșiile din pielea bivolului) pot realiza capsida, dar și genomul virusului (o singură proteină este suficientă pentru asamblarea unei capside complete - Acheson, 2011).

Deși nu este scris în niciun text tibetan despre simbolismul stupei, stupa poate reprezenta cele cinci elemente purificate:

- Baza pătrată reprezintă pământul
- Cupola semisferică reprezintă apa
- Turla conică reprezintă focul
- Umbrela superioară de lotus și semiluna reprezintă aerul
- Soarele și punctul de dizolvare reprezintă înțelepciunea.

a. Stupa ca aducere aminte

Ca și pelerinajul la Mecca, stupa se adresează Sinelui, genomul străin din noi, aducându-i aminte că scopul lui este de a se clona și a părăsi Sistemul nostru Solar.

În ***Mahaparinibanna Sutta***, Buddha desemnează patru locuri care ar trebui vizitate de credincioși după *parinirvana* sa, și anume, locul nașterii sale, al atingerii Iluminării, al predicării primei sale predici și al locului ***parinirvanei*** sale. El adaugă că ar trebui ridicată o stupă la fiecare dintre aceste locuri, astfel încât „inimile multora să fie liniștite și bucuroase”.

În conformitate cu această prescripție, stupele au fost ridicate în India la Kapilavastu (locul nașterii), la Bodhgaya (Iluminareal), la Parcul Cerbilor de la Varanasi (unde s-a predicat prima predică) și la Kusinagara (locul ***parinirvana***). Numărul locurilor de pelerinaj al lui Buddhi a fost apoi mărit la opt prin adăugarea locațiilor celor patru mari minuni, și anume, Sravasti (locul „miracolelor gemene”), Samkasya (unde Buddha a coborât din Trayastrimsa Heaven), Vaisali (locul retragerii ***parileyyaka***) și Rajagrha (unde Buddha a supus elefantul nebun). În Tibet stupele sunt clasificate în opt tipuri distincte, fiecare asociat cu unul dintre aceste opt evenimente.

Stupa ridicată pentru a marca locația unui eveniment în viața lui Buddha nu este o aducere aminte în sensul obișnuit al cuvântului. „Stupa memorială funcționează ca un adevărat simbol. Evenimentul este important în măsura în care oferă informații despre natura realității și, prin urmare, îl ajută pe călător să treacă de la acesta la țărmul mai îndepărtat. Un simbolism spațial intră

în conturile fiecăruia dintre cele opt evenimente. Am văzut că la nașterea sa viitorul Buddha este primit într-o rețea deținută de zeitățile păzitoare ale celor patru direcții ale spațiului. El face șapte pași, care sunt simbolici echivalenți cu o întoarcere prin cele șase direcții ale spațiului către punctul sursă progenitivă a universului. Povestea Iluminării este, de asemenea, plină de referințe spațiale: Bodhisattva (genomul viral) își ocupă locul în punctul central al cosmosului sub Arborele Bodhi (în ADN), ***axis mundi***, și în meditație urcă acea axă până când el străpunge polul de creastă al casei cosmice (celula). La cel de-al treilea Eveniment, predicarea primei predici din Parcul Cerbilor (din ADN) de la Varanasi, el pune în mișcare Roata Dharmei (clonarea), care, într-una din semnificațiile sale, este un model al desfășurării spațiale a lumilor. În cele din urmă, intrarea sa în ***parinirvana*** este o ascensiune a axei centrale a universului, recreația finală a dramei de eliberare prefigurată la Iluminare.

Stupa comemorativă întruchipează componenta spațială a mitului într-o formă tangibilă, geometrică. Acesta marchează Evenimentul, nu ca un episod care are loc în timpul istoric, ci mai degrabă ca unul care are loc în poziția axei centrale a cosmosului (instrucțiunile de clonare). În acest fel sunt identificate apariția și locul apariției: stupa poziționează Evenimentul, îl localizează, îl fixează într-un punct din spațiu și, prin urmare, fixează mitul într-un Prezent punctual, atemporal. Exprimă o apariție temporală într-un mod spațial, transformând un fenomen succesiv și secvențial într-unul de instantaneitate atemporală. Prin „geometrizarea" evenimentului temporal este intimată calitatea sa eternă, în același mod în care prin abstractizarea tuturor elementelor spațiale din artele temporale sau „succesive", cum ar fi muzica sau cântarea, adică prin convertirea spațiului în timp, o comunicare ce transmite calitatea fără spațiu a Infinitului. Aceasta înseamnă că stupa memorială funcționează ca un simbol, comunicând un anumit sentiment al Eternului care intră în fiecare episod din mitul lui Buddha. Într-un sens destul de literal, stupa stabilește momentul legendei lui Buddha.

Privindu-le dintr-un punct de vedere complementar și folosind o terminologie ***eliadeană***, cele opt Evenimente sunt o irupție a sacrului în profan. Nașterea, Iluminarea, prima predică și ***parinirvana*** sunt crize mitice, scene dintr-o dramă arhetipală și atemporală adoptată pentru a dezvălui aspecte ale Adevărului. În aceste patru evenimente, Buddha străpunge obstrucțiile care împiedică trecerea către real. În mod similar, cele patru minuni, ca perturbări ale „normalului" și dislocări ale „naturalului", sunt manifestări ale supranormalului și supranaturalului. Astfel, fiecare dintre locurile în care a avut loc unul dintre Evenimente localizează o hierofanie, un punct de fractură în barierele care separă lumile. Locul evenimentului este un spațiu sacru, ale cărui limite demonstrează sursa unei epifanii. Stupa, ca marcator de loc care definește acest spațiu sacru, poziționează un punct de hierofanie, localizează un loc de comunicare între lumi, un loc în care Buddha a dezvăluit o privire asupra tărâmului Realului (virusul).

b. Stupa ca Budha

Stupa ca simbol al locului de asamblare a clonei virusului este un simbol și al genomului viral întruchipat de Budha.

Gândirea hindusă și budistă presupune existența unei analogii stricte între macrocosmos și microcosmos, adică între „lumea" constituită de ființa individuală pe de o parte și de cosmosul total pe de altă parte. Tantrele descriu o cosmo-fiziologie extrem de complexă în care organele și funcțiile corpului sunt echivalate cu omologii cosmici - direcțiile, planetele, constelațiile, zeii și așa mai departe. Zeii care locuiesc în ceruri rămân și ei în ***cakrele*** corpului uman și stăpânesc asupra simțurilor; Mt. Meru este cuprins în interiorul corpului ca ***merudanda***, axa coloanei vertebrale; centrul lumii se află în inimă, ca o peșteră în Munte; *respirațiile sunt Vânturile cosmice și direcțiile spațiului și, în același mod în care lumea este țesută de Aer (vayu) omul este țesut de respirațiile sale.*

Corpul cosmic realizat prin aceste mijloace meditaționale este Corpul lui Buddha, care este identificat cu cosmosul total. Este, de asemenea, corpul stupei, deoarece stupa este, de asemenea, identificat cu universul. În același timp, este corpul întregii lumi și Corpul lui Buddha, care este

corpul Omului desăvârșit, Buddha ca tip universal sau normă a omului.

Omologia stupei și a corpului lui Buddha este exprimată printr-o identificare a părților lor respective. În tibetană, *axa stupei* este denumită „linia lui Brahma (ts'ans t'ig), care este echivalentul ***brahma-sutra*** sau ***brahmadanda***, ambele fiind utilizate pentru a se referi la coloana vertebrală, care la rândul său este identificat cu Muntele Meru în textele tantrice, unde se învață că coloana vertebrală a lui Buddha era o singură coloană de os, fixă și nemișcată, astfel încât nu putea să întoarcă capul, ci trebuie să-și întoarcă tot corpul, „ca un elefant”. Baza de susținere a stupei este identificată cu picioarele și coapsele sale, iar *Kriyasamgraha* o numește „platforma picioarelor (jangha-vedi)”. În Asia de Sud-Est, soclul este numit alternativ Tronul Adamantin (vajrasana) , identificându-l astfel cu Tronul lui Buddha. În Tibet, baza este picioarele lui Buddha, cupola este trunchiul său, iar ***harmika*** este capul său, și, prin urmare, nepalezii vopsesc ochii pe cele patru părți ale ***harmika*** pentru a reprezenta ochii lui Adi Buddha. Ochii sunt, de asemenea, soarele și luna, pe care tradiția indiană le identifică cu ochii Marii Persoane (maha-purusa), care este simultan Prajapati și Buddha. Turnul stupa care se ridică din ***harmika*** este coroana lui Buddha și are numele semnificativ ***cudamani***, un cuvânt care desemnează bijuteria strălucitoare purtată în vârful capului lui Buddha. Culmea stupei nepaleze se spune că este ***jyotis***, flacăra care arde pe ***usnisa*** lui Buddha; în Tibet, un vârf în formă de ***jyotis*** încununează vârful turnului; iar finisajele stupelor thailandeze seamănă foarte mult cu flacăra arătată deasupra ***usniselor*** imaginilor Sukhotai, care este o adaptare a ***ketumalei*** sinhaleze. În Cambodgea, stupa este numită „corpul sacru”, iar părțile sale primesc nume precum „umărul” corpului sacru ", "încolăcirea naga" și așa mai departe, care sunt numele părților corespunzătoare ale imaginii lui Buddha.

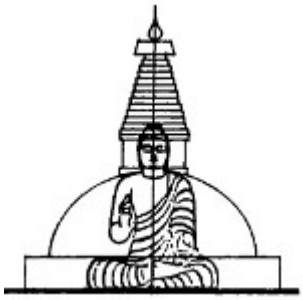

Stupa este Corpul lui Buddha. „Stupa este Buddha, iar Buddha este stupa”, spune un text Pali și în mai multe locuri din alte părți se spune că stupa este aspectul exterior, forma Buddha (buddha-bimba): „ Corpul lui Buddha văzut din exterior este o stupă; văzut din interior este o ***prasada*** ". *Lalita Vistara* ne spune că Buddha este "caitya lumii", și când Buddha atinge Trezirea, zeii declară: „Profitul câștigat aici mai jos de zeii pământului a fost frumos și mare. Acolo unde a umblat cea mai mare dintre ființe, acolo unde s-au luminat toate boabele de praf de pe pământ, cele trei mii de lumi s-au reunit pentru a forma un ***caitya***, care este trupul său”.

În multe regiuni din Asia de Sud-Est, termenii pentru „stupă” și „Buddha” sunt aceiași, iar la Bangkok asimilarea imaginii lui Buddha și stupa este atât de completă încât sihăstriile templelor sunt căptușite cu imagini ale lui Buddha ale căror socluri conțin urne funerare, la fel ca stupele din Thailanda.

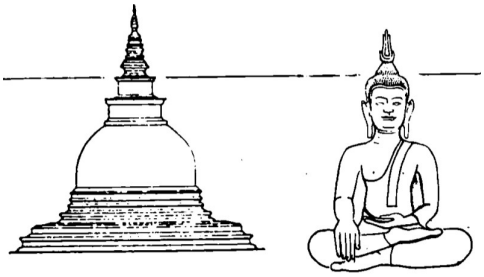

Identificarea stupei și a corpului Buddha este transmisă în iconografie. În arta budistă, stupa

și imaginea lui Buddha sunt interschimbabile. Cele două simboluri sunt uneori juxtapuse pentru a-și arăta echivalența, ca într-o friză de la Amaravati care arată un rând de imagini și stupa Buddha alternante; stupa este reprezentată primind închinare și ofrande în chip de imagine; iar stupa înlocuiește imaginea din arta aniconică timpurie.

*

Cea mai explicită expresie a identității stupei și a lui Buddha este conținută în învățăturile budismului Shingon, care postulează fără echivoc omologia ființei, Buddha, Dharma, cosmosul și stupa. Baza teoretică a acestor asimilări este doctrina celor șase Elemente, și anume: Pământul, apa, focul, aerul, eterul (sau spațiul) și conștiința, componentele ireductibile ale tuturor existențelor manifestate, atât formale, cât și informale, fizice și mentale.

Primele cinci, din cele șase Elemente se corelează cu cinci forme: Pământul cu cubul, Apa cu sfera, Focul cu piramida, Aerul cu emisfera și Eterul cu forma bijuteriei. Așezate una peste cealaltă, acestea alcătuiesc „Stupa celor Cinci Cakra" (Jap. Gorinto), o stupă găsită în nenumărate locuri în Japonia. Conștiința elementului, care nu se încadrează în limitele formei, nu este reprezentată, dar din moment ce, conform doctrinei Shingon, forma (rupa) și mintea (citta) sunt non-duale, cele cinci Elemente cu formă sunt inseparabile de a șasea , care este imanent în toate, și este prezent prin implicație în forma ***stupei***. Este obișnuit să se înscrie silabele semințelor celor cinci Elemente, și anume, ***a***, ***va***, ***ra***, ***ha*** și ***kha***, pe fețele din față ale formelor corespunzătoare ale stupei, în timp ce pe reversul său apare o singură silabă ***vam***, care este silaba seminței Conștiinței, alungită pentru a trece prin fiecare dintre cele cinci părți ale stupei, astfel încât să indice interpătrunderea acesteia cu fiecare dintre ele.

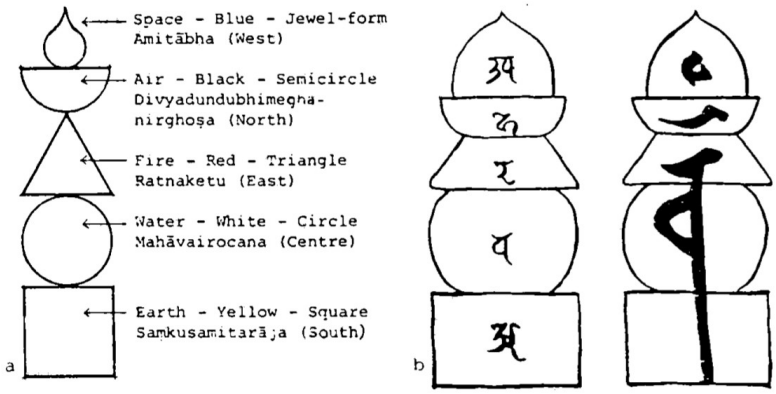

Ființa și Buddha sunt non-duale (advaita, Jap. Funi); stupa Elementelor este, de asemenea, omologă cu corpul uman. Cele cinci Elemente ale stupei sunt cele cinci ***cakre*** situate pe axa coloanei vertebrale. Cakra Pământului este situată în partea inferioară a corpului, inclusiv picioarele; cakra de apă se află în regiunea stomacului; cakra Focului este în piept; cakra Aer se află în regiunea feței; iar cakra Elementului Eter se află la coroana capului.

Conform tradiției Shingon, sutrele ezoterice au fost predicate nu de Sakyamuni în lumea oamenilor, ci de Corpul Dharma din Maha-vairocana (Dainichi) către Bodhisattva Vajrasattva (Jap. Kongosatta), care le-a sigilat într-o stupă de fier din India de Sud , unde au rămas până la sute de ani după ***parinirvana*** Sakyamuni, când au fost recuperați de stăpânul indian, Nagarjuna. Într-o viziune, înțeleptul a fost îndreptat de Buddha Vairocana către stupa care conține doctrina. Prin efectuarea de ritualuri care i-au fost dezvăluite în viziunea sa, Nagarjuna a făcut ca stupa să se deschidă, dezvăluind un interior strălucitor, minunat împodobit cu flori, bijuterii și baldachin, parfumat cu tămâie și plin de sunetul scandării. După ce a pacificat zeitățile furioase care păzeau ușa, Nagarjuna a intrat în stupă și ușa s-a închis în spatele lui. Timp de multe zile a rămas în stupă memorând sutrele pe care le conținea. După ce i-a adus în memorie, a ieșit din stupa, care s-a închis după el, și a continuat să noteze sutrele pe care le memorase. Aceasta a fost prima transmisie a doctrinei ezoterice în lumea oamenilor.

Stupa de fier este în același timp o entitate existentă, chiar dacă iluzorie, și este în același timp Palatul Lumii Universale Dharma în care Vairocana locuiește etern ca Lumea Buddha a Lumii Naturii de Sine Dharma.

Școala Shingon oferă mai multe interpretări ale simbolismului acestei legende. Potrivit uneia dintre aceste Vairocana personifică Buddha perfecționat, deoarece se află dincolo de toate condițiile limitative, iar Vajrasattva reprezintă Buddhahood în măsura în care este principiul condiționat și mutabil și, în ceea ce privește ființa neiluminată, este Iluminarea situată în mintea înnăscută dar nerealizată, așa-numita Minte a Iluminatului (bodhicitta). Când Mahavairocana predică doctrina Vajrasattva îl transmite din starea sa de imuabilitate eternă către miezul cel mai interior al minții fiecărei ființe, unde stă ascuns până când este descoperit de meditație. Stupa este chiar Trupul lui Vairocana și întruchiparea Iluminării; și întrucât iluminarea este înnăscut în mintea ființei, la fel este și stupa. Prin urmare, Subhakarasimha numește stupa de fier „Buddha-stupa din minte" și explică faptul că cuvântul sanskrit ***caitya***, sinonim cu stupa, este echivalent etimologic cu ***citta***, „minte": ***caitya***, sau ***stupa***, este Mintea Buddha și, prin asociere, Mintea Iluminatului (bodhicitta) înnăscută în mintea tuturor ființelor. Intrarea lui Nagarjuna în stupa de fier este realizarea Minții sale înnăscute a Luminilor; este revelația Buddha-ului său fundamental și inerent, Natura. Ușa stupei reprezintă obstacolele ignoranței, iluziei și pasiunii care obstrucționează realizarea Buddhaității înnăscute a cuiva.

c. Stupa ca Dharma

Buddha a spus: „cine vede Dharma mă vede, cine mă vede, vede Dharma". El se descrie în termeni pe care îi folosește în altă parte cu referire la Dharma: el este „incognoscibil" (ananuvedya); invizibil atât pentru zei, cât și pentru oameni; iar cei care îl văd sub orice formă sau se gândesc la el în cuvinte nu-l văd deloc. Buddha și Dharma pe care le propovăduiește sunt două aspecte ale uneia și aceleiași realități. Un text Pali din Cambodgea, Dhamaakaya, asimilează Buddha și Dharma prin intermediul unui tabel care echivalează elemente din Dharma și diferite părți ale corpului lui Buddha. „Urechea divină" a Dharmei corespunde urechii lui Buddha; bazele puterii supranormale (iddhipada) corespund picioarelor sale; Cele zece amintiri sunt cele zece degete ale sale și așa mai departe. O lucrare laoțiană, *Saddavimala*, echivalează în mod similar părțile corpului lui Buddha cu secțiuni din textele canonice și cu litere ale alfabetului, care se corelează cu acele secțiuni.

Textele sacre sunt întruchiparea verbală a Dharmei; stupa este întruchiparea sa arhitecturală. Stupa este echivalentul arhitectural al scripturilor. Asoka a construit 84.000 de stupe în tot regatul său, câte unul pentru fiecare dintre cele 84.000 de secțiuni sau capitole ale Canonului Pali. Se spune că Asoka l-a întrebat pe călugărul Moggaliputta Tissa care a fost întinderea Legii propovăduite de Buddha. Bhikkhu a răspuns că există 84.000 de secțiuni ale Dharmei, iar regele a spus: „Voi aduce un omagiu fiecăruia cu un ***vihara*** (care conține o stupă)" și a dat 84.000 de bucăți de aur regilor din 84.000 de orașe pentru construcție. Dharma este Buddha manifestat în Cuvântul său și fiecare secțiune a Dharma este o porțiune a Corpului Buddha, adică a Corpului său Dharma (dharma-kaya); împreună, aceste secțiuni alcătuiesc o replică verbală a persoanei sale. „Cele 84.000 de secțiuni ale Legii sunt imaginea lui Buddha perfect realizat". Cele 84.000 de stupa construite de Asoka formează împreună Corpul-Dharma total al lui Buddha.

Corelația diviziunilor Legii cu un „număr egal de stupe este o continuare a precedentelor brahmanice. Se va aminti că cele 10.800 de cărămizi ale altarului vedic sunt 10.800 de ***pankti*** ai Rg Veda, iar 1.200 de silabe sunt cântate în fiecare din cele 360 de pietre închise pentru a da un total de 432.000, numărul de silabe din Rig Veda. Altarul vedic este suma sunetelor silabice care alcătuiesc doctrina sacră, cuvântul revelat al lui Brahman. Deci în mod similar, prin construirea stupelor în tot regatul său, Asoka construia în zidărie marele corp al Dharmei totale. Construirea altarului vedic înseamnă construirea Corpului Prajapati, adică Corpul lui Brahman (brahma-kaya); construirea celor 84.000 de stupa înseamnă asamblarea Corpul Dharmei (dharma-kaya); și este semnificativ în acest sens că textele pali folosesc cele două cuvinte, ***brahma-kaya*** și ***dharma-kaya***, ca sinonime.

Fiecare dintre cei 84.000 de stupa este o porțiune a Legii; dar din nou, fiecare este totalitatea Legii, deoarece Dharma totală se reflectă în fiecare din părțile sale. Fiecare stupă este o întruchipare a Dharmei în întregime. Cadrul conceptual pentru ecuația părții și a întregului este oferit de doctrina Dharma ca fiind solidă. Conform învățăturilor Vajrayana, Dharma este Legea sau Norma care produce în mintea celor care o aud o înțelegere a principiilor care guvernează toate lucrurile. Doctrinele enunțate în ***sutre*** sunt Dharma în acest sens, deoarece acționează pentru a produce o înțelegere a Adevărului subiacent al fenomenelor.

Un exemplu tipic al modului în care părțile stupei sunt asociate cu concepte doctrinare este dat în textul tibetan, *Vaidurya gy s'el*, și prezentat în ilustrația însoțitoare.

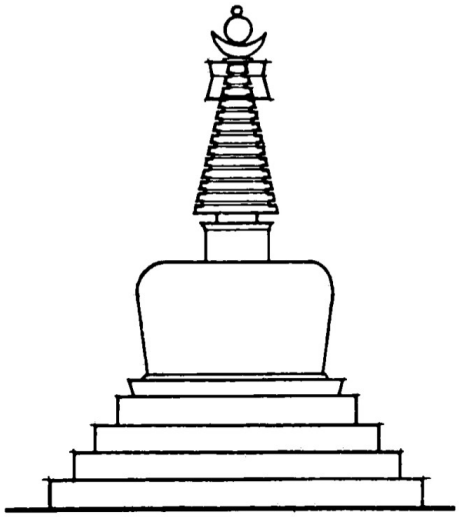

Cele patru laturi ale primului nivel al bazei reprezintă cele patru tipuri de Înțelegere (smrtyupasthana), cele ale corpului, senzației, minții și lucrurilor; cele patru laturi ale celui de-al doilea nivel sunt cele patru tipuri de Renunțare (prahana); al treilea nivel reprezintă cei patru factori ai puterii miraculoase (rddhi-pada); iar cele patru laturi și centrul celui de-al patrulea nivel reprezintă cele cinci facultăți (pancendriya). Baza cupolei reprezintă cele cinci facultăți ridicate la nivelul puterilor (panca-bala), în timp ce cupola în sine încorporează cei șapte membri ai Iluminării (bodhyanga); harmika indică Calea Nobilă Octopodă (astangamarga); catargul reprezintă cele zece tipuri de Cunoaștere (Jnana); cele treisprezece umbrele sunt cele treisprezece puteri ale lui Buddha (dasa-bala plus cele trei aplicații ale memoriei, Avenika smrtyupasthana); iar marea umbrelă de soare din vârful catargului este Marea Compasiune (maha-karuna) a lui Buddha față de toate ființele simțitoare.

Luna și discul solar chiar în vârful structurii reprezintă gândul pur al iluminării (bodhicitta) și respectiv cele patru tipuri de cunoaștere transcendentă (mahavyutpati); și în sfârșit, punctul ornamental reprezintă facultățile supranormale (abhijna). Textul atribuie asocieri similare elementelor accesorii și decorative ale stupei. Stâlpii de piatră (stambha) reprezintă întregitatea de patru ori a lui Buddha (vaisaradya); scările sunt cele patru apărări ale lui Buddha (catvaryaraksyani); steagul ***makara*** *(makaradhvaja) care zboară din vârful catargului indică victoria asupra celor patru tipuri de forță demonică (mara); și așa mai departe pentru flori ghirlande, șiruri de clopote și steaguri, umbrele de soare decorative și orice alt adjuvant al stupei.*

*

În analiza sa despre o stupă din Sri Lanka, Govinda susține că numărul total de elemente de stupă și categoriile lor doctrinare corespunzătoare, de la bază la cea de-a treisprezecea umbrelă, este de 60 [= 2x (3 x 3 x 3 + 3)] și acestea sunt cele 60 de elemente ale dezvoltării spirituale. Govinda le raportează la cele 15 (= 5x3) ceruri (6 în kama-loka, 5 în rupa-loka și 4 în arupa-loka) și la cele 30 (= 5x (3 + 3), clase de ființe (10 în kama-loka, 16 în rupa-loka și 4 în arupa-loka). El susține, de

asemenea, că Borobudur este prezentat conform schemei acestor aceiași pași progresivi în ascensiunea spirituală Theravada.

Luând în considerare aceste corespondențe, trebuie făcută o distincție între simbolurile anagogice, pe de o parte, și semnele, care funcționează printr-o asociere de idei, pe de altă parte, prima având un referent metafizic și cea de-a doua un referent fizic, când părțile din stupa sunt corelate cu cele patru nobile adevăruri, lanțul de douăsprezece legături de origine dependentă, cele patru puteri etc., stupa este făcută să funcționeze ca un semn didactic sau mnemonic care servește pentru a reaminti privitorului aceste formulări doctrinare. În această calitate stupa este un semn. Dar, în măsura în care aceste formulări se referă la Dharma, care este în esență inefabilă, ele însele sunt simboluri metafizice și, prin asocierea lor cu aceste formulări, părțile stupei capătă straturi metafizice de semnificație. Dharma este identificată cu Trupul lui Buddha; Corpul Dharma (dharma-kaya) este atât corpul doctrinei, cât și Corpul suprem al lui Buddha. Prin urmare, identificarea părților, proporțiilor și măsurilor stupei cu aspecte ale doctrinei o structurează în conformitate cu paradigmele metafizice. Corelația elementelor constitutive ale stupei cu codificările numerice ale Dharmei este un adevărat simbolism.

Atribuirea conceptelor doctrinare și a etapelor meditației la elementele stupei este o spațializare a doctrinei. Prin încorporarea lor în stupă, conceptelor și practicilor li se conferă o dimensiune spațială; ele sunt legate de direcțiile spațiului, de un centru și de o axă verticală, calea ascensiunii.

Se vede că stupa întruchipează Dharma în mai multe moduri: este identificată cu Roata Legii, care este expresia simbolică a modului în care Dharma funcționează ca Lege a cosmosului; întruchipează sunetul Dharmei; și încorporează codificări doctrinare în aspectul și măsurătorile sale.

7. Altarul vedic

Clonarea virusului este simbolic echivalentă altarului vedic, întregul proces fiind o purificare a componentelor virale scufundate în citoplasmă printre celelalte componente celulare. Fiecare componentă trebuind să imite sacrificiul primordial al virusului, prin dezmembrarea voită a sa, la intrarea în celulă.

Agnicayana, ritul construirii Altarului Mare, durează un an, deoarece Prajapati este Anul. Repetat constant, reprezintă reconstrucția periodică a Prajapati, permițându-i să-și continue munca de creație. Când începe construcția Altarului Mare, un cal, care este manifestarea lui Prajapati și un simbol al Soarelui, este făcut să se apropie de loc și să îngenuncheze pe primul strat de cărămizi. O frunză de lotus, care reprezintă Pământul ca fundație, Apele primordiale, locul nașterii Focului, este așezată acolo unde calul își așează copita. Pe această frunză este așezată o farfurie de aur, simbolul Soarelui și al nemuririi și deasupra acesteia se află o statuetă a unui Om de Aur, pe spate și întoarsă spre est. Omul de Aur este Prajapati, persoana nemuritoare a sacrificiului. Omagiul fiind adus acestei figuri, cărămizile sunt construite deasupra ei și o broască țestoasă vie, reprezentând seva vitală a lumii, un cap de om și capetele a patru animale - cal, bou, berbec și capră - sunt încorporate în cele cinci straturi ale altarului. Aceste cinci straturi sunt cele cinci anotimpuri și cele cinci direcții.

Construcția Altarului Mare este o *mimesis* a construcției cosmosului (a clonării virusului): apa folosită pentru amestecarea argilei cărămizilor este Apa primară: argila este Pământul; pereții laterali ai altarului delimitează Spațiul de Mijloc și așa mai departe. Altarul este, de asemenea, cosmosul în aspectul său temporal, iar construirea straturilor sale este o reconstrucție a timpului. Pentru a folosi expresia lui Mus, altarul este „timpul materializat”. „Altarul de foc este Anul, nopțile sunt pietrele care îl înconjoară și sunt 360, deoarece există 360 de nopți în an; zilele sunt cărămizi *yajusmati*, pentru că sunt 360; și sunt 360 de zile în an”. Altarul este construit cu 10.800 de cărămizi, câte una pentru fiecare oră a anului (ziua și noaptea având fiecare cincisprezece ore). La clădirea zidului de închidere sunt recitate 15 x 80 silabe la așezarea fiecărei pietre și, deoarece

există 360 de pietre, există 1 5 x 80 x 360 = 432.000 de silabe încorporate în altar, care nu este doar numărul total de silabe din Rg Veda, ci și numărul de ani total într-un ciclu mondial *manvantara*. Acest număr se referă la rândul său la 25.920, numărul de ani în precesiunea echinocțiilor. În plus, cele 10.800 de cărămizi ale altarului corespund celor 10.800 de părți ale Rg Veda, adică , numărul de metri format din cinci elemente sau versuri octosilabice.

Conform perspectivelor brahmanice, cosmogeneza este un sacrificiu (yajna), iar sacrificiul este Prajapati, care se împarte în cosmos. Prajapati, care este Atman și Unitatea-Totalitate nemanifestată, dorind să se înmulțească, să devină multiplă, a ”emanat” (***visri***, în care ***sri*** este „să curgă, să accelereze” și ***vi*** - indică dispersia în toate direcțiile) de la el însuși Cuvântul (*vac*) și de acolo Apele. Dorind să se reproducă, el a pătruns în ape și a dezvoltat un ou, a cărui coajă a devenit Pământul. Au apărut zeii, demonii, oamenii, plantele etc.

Executarea de către om a ritualului sacrificiului repetă Jertfa arhetipală și primordială. Dezmembrarea lui Prajapati, care este producția universului, se reflectă invers în ritual ca într-o oglindă,. Sacrificiul este o inversare a procesului cosmo-generativ prin care varietatea provine din Unul.

Corpul lui Prajapati, care fusese fragmentat și dispersat de cosmogeneză, este reconstituit și rearticulat - vindecat - prin ritualul de sacrificiu al construirii altarului (al asamblării clonei virusului): „Acest Prajapati care s-a despărțit este acum același altar de foc construit anterior”.

Ființa, care este o porțiune a corpului lui Prajapati, este, de asemenea, împrăștiată, dispersată, discontinuă și lipsită de coeziune. Creatura și creația sunt ambele supuse timpului, iar timpul este distrugătorul; Anul este Moartea. Zilele și nopțile sunt brațele Morții care strâng omul. Sunt valurile care înghit totul. Partajat și împărțit, ființa ia parte la pustiire, dezordine și moarte.

Ritul de construcție restabilește unitatea pierdută a lui Prajapati și prin rit, sacrificiul este, de asemenea, întregit din nou. Prajapati, care a fost dezmembrat la început, este reasamblat (samskri) în altar. Prin construcția sa, sacrificatorul se identifică cu Prajapati. Sacrificatorul, altarul și Prajapati sunt identificate în ritualul de construcție.

Când sacrificatorul construiește altarul, el se reînnoiește în unitate. Prin efectuarea sacrificiului este reintegrat. Refăcând cursul coborârii lui Prajapati în lume, el se întoarce de la multiplicitate la unitate. El trece dincolo de spațiu și timp, renaște și atinge nemurirea.

Prajapati (virusul) este Unitatea sau Ființa fragmentată în diversitatea și fluxul de manifestare. În esența sa, el este Purusa, Persoana, esența neschimbătoare, eternă și indivizibilă a omului și a cosmosului. Într-o versiune alternativă a mitului cosmogonic, Purusa este împrăștiată în manifestare. Purusa este sacrificată de zei (deva) la începutul lumii. Din corpul său dezmembrat provin animalele, elementele liturgice, castele, cerul și pământul, zeii. Aceasta este tema mitologică care identifică universul manifestat cu corpul zeului, o temă care este recurentă în literatura vedică: părțile corporale ale Skambha, Brahma, Brahman-Purusa, și Visnu sunt identificate cu componentele constitutive ale lumii. Un concept analog se găsește printre jainiști. Prajapati creează toate creaturile trăgându-le de la sine, demonii din abdomenul său, zeii din gura sa, apele din urechile sale și animalele din „respirațiile” sale. Acest lucru duce înapoi la considerațiile tocmai examinate: Prajapati „creează” cele cinci animale de sacrificiu ale altarului vedic cu „respirațiile” sale. Victimele sacrificiului, identificate cu direcțiile și anotimpurile, sunt porțiuni disjuncte ale corpului lui Prajapati: bărbatul este Sinele lui Prajapati (Atman), calul este ochiul său, boul respirația lui, berbecul urechea, capra vocea lui. Încorporate în altar sunt reunite, la fel și divinitățile cu care sunt identificați. Prin construirea altarului, sacrificatorul retrage extensia spațială și durata temporală în centrul ființei sale; și microcosmic, el retrage „respirațiile” care ies din simțuri înapoi la sursa dispersării lor, asamblând o clonă nouă de virus. Construirea altarului înseamnă reunirea părților împrăștiate din Prajapati. Este să readuci multiplicitatea în unitate; este să transformi finitudinea în totalitate și mortalitatea în nemurire. A efectua ritul înseamnă a reveni în centru: extensia spațială este readusă în centrul geometric, buricul (nabhi) altarului; durata temporală este reconcentrată la ***visuvat***, ziua centrală a ceremoniilor; iar elementele corporale și facultățile mentale

ale persoanei care efectuează ritualul sunt retrase în centrul ființei sale, „centrul nemuritor”, care coincide cu centrul Prajapati. Aceste trei centre se unesc în rit, și orice funcționează pentru unul operează pentru toți: riturile de construcție efectuate în spațiu sunt efectuate simultan în timp și își exercită influența asupra puterilor cerești, asupra universului și asupra persoanei sacrificatorului.

Se vede că Prajapati are mai multe aspecte: „la început” el este Unitatea primordială, principiul manifestării anterioare desfășurării acesteia; atunci el este universul spațial și temporal, emis de dezmembrarea sa; și în cele din urmă el este Cel care a fost recompus din părțile sale diferențiate. Adică, el este mai întâi Spiritul nemanifestat, în Unicitatea sa concentrată; atunci el este puterea cosmogenetică a Duhului, răsărind pentru a forma lumile; și, în sfârșit, el este acea putere, concentrată din nou și revenită în sine.

8. Fractalii și stupa de la Borobodur

Fractalii sunt o nouă ramură a matematicii și artei. Deoarece majoritatea sistemelor fizice ale naturii și multe artefacte umane nu sunt forme geometrice regulate ale geometriei standard derivate din Euclid, geometria fractală oferă modalități aproape nelimitate de descriere, măsurare și prezicere a unor fenomene naturale.

Două dintre cele mai importante proprietăți ale fractalelor sunt auto-similitudinea și dimensiunea neîntreagă. Dacă ne uităm cu atenție la o frunză de ferigă, observăm că fiecare frunză mică - o parte din cea mai mare - are aceeași formă ca întreaga frunză de ferigă. Putem spune că fiecare frunză mică de ferigă este o hologramă a frunzei mari. La fel este și cu fractalii: îi putem mări de multe ori și după fiecare pas vom vedea aceeași formă, care este caracteristică fractalului respectiv. În templul hindus, potențialul divin devine vizibil manifest și, prin urmare, abordabil de către om. Manualele de construcție a templelor din lumea antică Brihatsamhita și Sihapatxaveda oferă soluția ca un templu să acționeze ca microcosmos al cosmosului.

Deși Borobodur nu este un templu hindus, construcția și tehnologia sunt cu siguranță inspirate, cel puțin, din arhitectura templului hindus. Arhitectura templului hindus este vastă și necesită o înțelegere nu numai a filosofiei hinduse, ci și a naturii practicilor religioase, a ritualurilor și a închinării la temple în hinduism, combinând subiecte de filozofie, cosmologie, psihologie, matematică, geometrie și o înțelegere aprofundată a aspectelor sociale și viața culturală a oamenilor și a vremurilor.

Arhitectura, descrisă ca gândire în spatele formei, este cel mai potrivit vehicul, pentru mesajele adresate minții umane. Această relație specială formată între structură și mintea umană, fundamentează experiența prin simbolism. Prin urmare, baza de conectare poate fi dezvoltată prin utilizarea simbolismului, care atinge intelectul în mai multe moduri.

Geometria fractală amestecă arta cu matematica pentru a demonstra că ecuațiile sunt mai mult decât o simplă colecție de numere. Ceea ce face fractalii și mai interesanți este că sunt cele mai bune descrieri matematice existente ale multor forme naturale, cum ar fi țărmurile, munții sau părți ale organismelor vii.

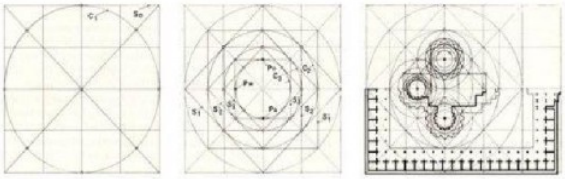

Borobodur a fost construit între anii 1600 -1700. Baza sa este de 123 m x 123 m. Suprastructura sa are 3 niveluri ca un raport cap, corp, picioare de 9,6,4. Crearea unei asemenea baze mari pentru a fi foarte solidă, nu a fost aplicată pentru turnul Pisa. Interesant că un inginer civil de astăzi ar folosi pentru acest turn tot o bază de 123m x 123m. și va avea nevoie de un telemetru

laser pentru a o adapta la curbura pământului.

Imaginea Borobodurului este a unei flori de lotus care era strâns legată de imaginea lui Buddha. Această floare simbolizează modestia, simplitatea și compasiunea. Imaginea florii de lotus a Templului Borobudur poate fi capturată folosind perspectiva ochiului de pasăre. Cercul de la Arupadhatu cu stupele sale simbolizează fructul florii de lotus.

O fotografie aeriană a Borobodurului arată o formă geometrică simplificată a fructului florii de lotus. Imaginile Templului Borobudur ca o floare de lotus cu frunze, fruct și vene de frunze amintesc ideea care interpretează Templul Borobudur și peisajul său ca o floare de lotus pe lac. Această imagine confirmă posibilitatea ca Templul Borobudur să fi fost construit în mijlocul unui mediu acvatic.

CUPRINS

XXIX. JOCURILE....2
1. ȘAHUL....25
2. TAROTUL....51
NEBUNUL....61
PRIMUL SEPTENAR....76
MAGICIANUL....78
MAREA PREOTEASĂ....94
MARELE PREOT....108
ÎMPĂRĂTEASA....118
ÎMPĂRATUL....125
ÎNDRĂGOSTIȚII....129
FAETONUL....138
AL DOILEA SEPTENAR....142
PUSTNICUL....144
DREPTATEA....148
PUTEREA....151
ROATA DESTINULUI....156
MOARTEA....160
ARTA / CUMPĂTAREA....164
SPÂNZURATUL....169
AL TREILEA SEPTENAR....173
EONUL / JUDECATA....177
DIAVOLUL....181
TURNUL....185
LUNA....189
SOARELE....192
STEAUA....196
UNIVERSUL / LUMEA....199
3. BASEBALL....211
XXX. RELIGIILE....213
XXXI. RENE GUENON ȘI VIRUSUL....295
XXXII. STUPA ȘI VIRUSUL....358
1. Introducere....358
2. Virusul....359
3. Construcția stupei....361
4. PĂRȚILE STUPEI....366
5. LOCURILE ILUMINĂRII....416
6. FUNCȚIA STUPEI....418
7. Altarul vedic....424
8. Fractalii și stupa de la Borobodur....426